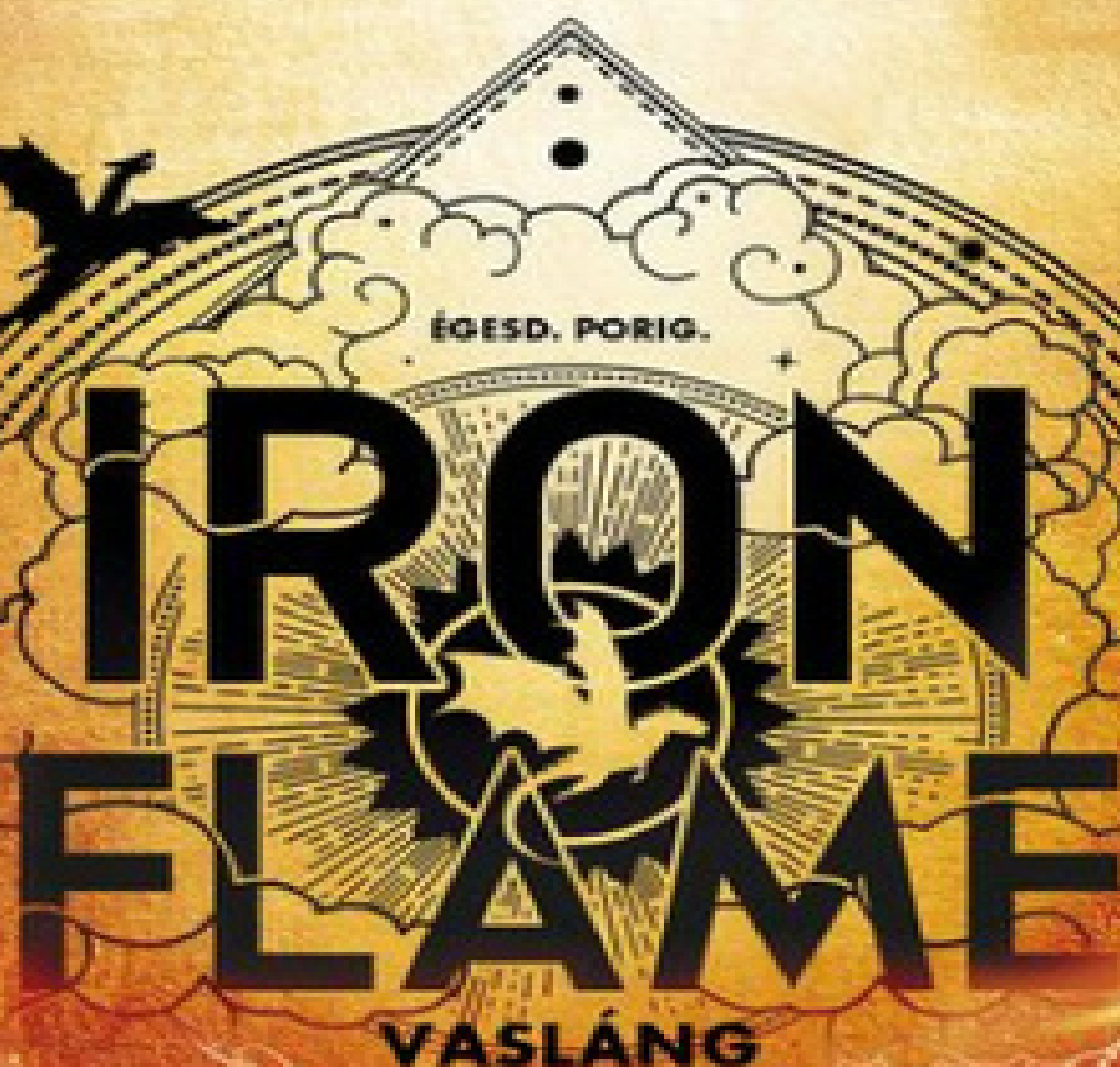

*„Ez egy olyan fantasy, amelyet
még biztosan nem olvastál!”*

JENNIFER L. AMENTROU, #1 NYT BESTSELLER SZERZŐ

ÉGESD. PORIG.

IRON FLAME

VASLÁNG

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ
REBECCA YARROS

rainydays

Rebecca Yarros

IRON FLAME

VASLÁNG

A mű eredeti címe: Iron Flame by Rebecca Yarros

*Az én zebráimnak.
Nem minden erő a testből fakad.*

A *Vasláng* nagy fordulatszámon pörgő, kalandos fantasy, amely a sárkánylovasok brutális és versengéssel teli hadiiskolájában játszódik. A regény világában nem ritka a pszichológiai és lelki terror, az elzárás, az erőszak, a komoly sérülések, az életveszélyes helyzetek, a vér, a végtagok elvesztése, az égetés, a gyilkosság, a halál, az állatok pusztulása, továbbá előfordul benne durva nyelvhasználat, családtagok elvesztése, gyász és szexualitás. Azok az olvasók, akik érzékenyek az ilyesmire, jobb, ha már most felkészülnek, mi vár rájuk – és amint megacélozták a lelküket, máris csatlakozhatnak a forradalomhoz...

A következőkben olvasható szöveget navarre-iról Jesinia Neilwart, a Basgiath Hadi Iskola Írnokok Kvadránsának kurátora ültette át a modern nyelvre. Minden, a szövegben leírt esemény megfelel a valóságnak, és az elesettek iránti tisztelet jeleként az elhunytak nevét egytől egyig eredeti formájukban őrizték meg. Találja meg az utat a lelkük Malekhez.

ELSŐ RÉSZ

„Az Újraegyesítés 628. évében feljegyeztetik, hogy Aretiát a szeparatista mozgalmat beszüntető egyezmény értelmében sárkánytűzzel felégették. Azok, akik elmenekültek, túléltek, azok, akik nem így tettek, örökre a romok között maradtak.”

– 628.85 *Nyilvános Közlöny* (lejegyezve Cerella Neilwart által)

ELSŐ FEJEZET

A forradalom íze furcsa módon... édes.

Az aretiai erődítmény zsúfolt konyhájában ülök, és a hatalmas, durva faasztal túloldaláról méregetem a bátyámat, miközben a mézes süteményt majszolom, amit ő tett a tányéromra. A mindenségit. Meg kell hagyni, egész finom.

Persze lehet, hogy csak azért érzem annak, mert már három napja nem ettem, miután egy nem is annyira mitológiai teremtmény oldalba szúrt a mérgezett pengéjű kését, amibe kis híján belehaltam. Sőt, egész biztosan belehaltam volna, ha nem bukkan fel Brennan, aki most egy pillanatra sem hagyja abba a vigyorgást.

Könnyen lehet, hogy ez lesz életem legszürreálisabb élménye. Brennan tehát életben van. A veninek, a sötét mágia használói, akikről nemrég még azt hittem, hogy csak a mesékben léteznek, szintén valóságosak. Brennan életben van. Aretia is áll, noha hat évvel ezelőtt, a Tyrr-felkelést követően felégették. *Brennan életben van.* Nekem pedig egy új, háromcentis sebhely húzódik a hasam oldalán, de legalább nem haltam meg.

Brennan. Életben. Van.

– Finom a süti, ugye? – kérdezi, és ő is elvesz egy darabkát a köztünk lévő tányérról. – Azokra emlékeztet, amelyeket az a szakács készített, amikor Calldyrban állomásoztunk. Emlékszel?

Csak nézem és rágok.

Brennan annyira... *önmaga*. És közben mégis merőben eltér attól, ahogyan emlékeztem rá. A barnásvörös tincseit hátrasimítva viseli, és már nem hullnak úgy a homlokába, mint régen, azonkívül kiveszett az arcából az egykori lágyság, és helyette parányi szarkalábak jelentek meg a szeme körül. De a mosolya? A tekintete? Kétség sem férhet hozzá, hogy ő az.

És az egyetlen feltétele, hogy muszáj ennem valamit, mielőtt visszavisz a sárkányaimhoz? Ez is annyira jellemző rá.

Nem mintha Tairn bárkitől is engedélyt kérne, ami csakis azt jelentheti...

– *Szerintem is enned kell valamit* – Tairn mély, önérzetes hangja tölti meg a tudatomat.

– *Igen, igen, tudom* – felelem. Mentálisan Andarna felé tapogatózom, miközben az egyik konyhai kisegítő elsiet mellettem, és lopva Brennanra

mosolyog.

Andarna nem válaszol, de érzem a kettőnk közt meglévő izzó kapcsolatot, habár most már nem olyan aranyszínű, mint amilyenek a pikkelyei. Nem igazán tudom fejben magam elé képzelni, és mintha egy kissé még mindig szédülnék. Valószínűleg alszik, ami nem meglepő, miután minden erejére szüksége volt, hogy megállítsa az időt. A Ressonban törtétek után könnyen lehet, hogy egy egész hétig aludnia kell.

– Szinte egy szót sem szóltál. – Brennan ugyanolyan mozdulattal dönti egy kissé oldalra a fejét, mint amikor egy megoldandó problémán szokott töprengeni. – Kicsit ijesztő.

– Szerintem az ijesztő, hogy nézed, ahogy eszem – felelem rekedtes hangon.

– És? – Szégyentelenül megvonja a vállát, és ahogy ismét elmosolyodik, láthatóvá válik az ismerős gödröcske az arcán. Ez az egyedül megmaradt kölykös dolog benne. – Pár napja még majdnem biztos voltam benne, hogy nem csak azt nem fogom többé látni, hogy eszel. – Nagyot harap a süteményből. Úgy tűnik, legalább az ő étvágya megmaradt a réGINEK, amiben van valami megnyugtató. – Egyébként szívesen, amiért befoltoztalak. Fogadd úgy, mint a huszonegyedik születésnap ajándékodat.

– Köszönöm. – Ezek szerint átaludtam a születésnapomat. És azt hiszem az, hogy élet és halál között lebegtem az ágyban fekve, egyelőre elegendő drámával szolgált a kastély lakóinak; vagy hogy is hívják ezt a helyet.

Xaden unokatestvére, Bodhi bukkan fel a konyha bejáratában. Uniformist visel, a karja fel van kötve, fekete hajzuhataga láthatóan frissen nyírt.

– Aisereigh alezredes – mondja Bodhi, majd átad egy borítékot Brennannak. – Ez most érkezett Basgiathból. A lovas ma estig itt marad, ha esetleg válaszolni kívánsz. – Bodhi rám mosolyog, és ismét meglepődök rajta, hogy mennyire úgy fest, mintha Xaden kedvesebb változata volna. Aztán biccent felém, majd sarkon fordul, és elhagyja a helyiséget.

Basgiath? Újabb lovas érkezett? Vajon hányan lehetnek? Tulajdonképpen mekkora ez a forradalom?

A kérdések gyorsabban zúgnak át a fejemben, mint hogy kimondhatnám őket.

– Várjunk csak. Alezredes vagy? És ki a csuda az az Aisereigh? – kérdezem. Nyilván ez a legfontosabb, amit sürgősen ki kell derítenem.

– Sejtheted, hogy meg kellett változtatnom a családnevem. – Rám pillant, majd feltöri a kék viaszpecsétet, és kinyitja a borítékot. – Meglepődnél, hogy milyen hamar feljebb lehet kapaszkodni a ranglétrán, ha történetesen gyorsan halnak azok, akik feletted vannak – folytatja, majd elolvassa a levelet, szitkozódik egyet, aztán becsúsztatja az irományt a zsebébe. – Várnak a Gyűlésen. Fejezd be az étkezést, és félóra múlva találkozunk. Akkor majd elviszlek a sárkányokhoz.

– A gödröcske és a nevetés ráncai mind eltűnnek, és nem marad más a nyomukban, csak egy férfi, egy katonatiszt, akit alig ismerek meg. Brennan akár idegen is lehetne.

Anélkül, hogy megvárná a válaszat, hátratulja a székét, feláll, és elhagyja a konyhát.

Iszom egy korty tejet, és továbbra is meredten nézem az üres helyet, ahol az imént még a bátyám ült. A széke még mindig úgy áll a helyén, mintha bármelyik pillanatban visszatérhetne. Lenyelem a maradék kekszet, majd felszegem az állam, és eldöntöm, hogy nem fogok még egyszer így várni rá.

Feltápáskodom, és utána indulok. Elhagyom a helyiséget, majd végigmegyek a hosszú folyosón. Biztosan sietett, mert már sehol sem látom.

Az aprólékosan megmunkált szőnyeg lágyan surrog a talpam alatt. A folyosó széles és magas, majd egyszer csak – hűha! A kacskaringós, lecsiszolt dupla lépcső, két oldalt a szintúgy gondosan megfaragott korlátokkal egy, kettő, három... négy emelet magasba emelkedik előttem.

Korábban csak a bátyámra figyeltem, de most végre van egy kis időm rácsodálkozni a hely hihetetlen építészeti megoldásaira. Mindegyik emelet el van csúsztatva egy kissé az előzőhöz képest, mintha a lépcső egyenesen annak a hegynek az oldalát követné, amelybe az egész erődöt vájták. A reggeli fény tucatnyi kisebb ablakon keresztül árad be, amelyek az egyetlen díszítőelemet jelentik az erőd bejáratát képező, masszív duplaajtók fölött kezdődő szinteken. Az ablakok mintha mintába rendeződnének, de túl közel állok hozzájuk, hogy az egészet ki tudjam venni.

Nincs megfelelő perspektívám – ami egyébként remekül kifejezi a jelenlegi helyzetemet.

Két ór figyeli árgus tekintettel minden lépésemet, de nem akarnak megállítani, amikor elmegyek mellettük. Ezek szerint legalább nem vagyok

fogoly.

Továbbmegyek az épület központi termén, és hamarosan hangokat hallok az egyik szobából, amely előtt a két nagy, mívesen faragott ajtó közül az egyik résnyire nyitva van. Odalopakodom, és rögtön felismerem Brennan hangját.

– Ez nem fog működni – mondja Brennan. – Következő javaslat?

Átmegyek a hatalmas folyosón, magam mögött hagyva az oldalról nyíló két további szárnyat. Ez a hely egyszerűen hihetetlen. Félig palota, félig otthon, de teljes egészében megfelel mindannak, amit egy erődítménytől vár az ember. Hat évvel ezelőtt a vaskos kőfalak mentették meg a pusztulástól. Az alapján, amit olvastam, a Riorson-házat sosem győzte le egyetlen sereg sem, és még a három, általam ismert ostrom idején sem adták meg magukat.

A kő nem ég el. Ezt mondta Xaden. A várost, amely most már inkább csak falunak nevezhető, szép csendben, titokban újjáépítették, mégpedig mindezt Melgren tábornok orra előtt. Az ereklék, vagyis a felkelésben részt vevő, kivégzett tisztek gyerekeinek testén lévő mágikus jelek valahogy elrejtik ezt a helyet Melgren elől – ehhez mindössze arra van szükség, hogy legalább hárman gyűljenek össze egy helyen, és Melgren pecséttereje máris működésképtelenné válik. Ekkor már nem látja előre azoknak az ütközeteknek a kimenetelét, amelyekben a megjelöltek is részt vesznek, és azt sem tudja, hogy az ereklyét viselők miben mesterkednek errefelé.

A Riorson-ház néhány szempontból Basgiathra emlékeztet, a hadiiskolára, ahol azóta élek, hogy anyámat főparancsnokként ide küldték – mindkettőre igaz, hogy jól védhető helyre építették, mindkettőnek acéllal megerősített, kétszárnyú ajtó alkotja a bejáratát, és mindkettő padlóját kockakövekkel rakták ki. Ezzel azonban nagyjából véget is érnek a hasonlóságok. Itt ugyanis nemcsak a háborús hősök mellszobrai vannak kiállítva, hanem igazi műalkotások díszítik a falakat. Biztos vagyok benne például, hogy egy eredeti poromieli faliszőnyeg csüng alá azon a helyen, ahol most Bodhi és Imogen állnak.

Imogen az ajkához emeli az ujját, majd int, hogy csatlakozzak hozzá és Bodhihoz. Odamegyek hozzájuk, és észreveszem, hogy Imogen féloldalt lenyírt haját nemrégiben élénk rózsaszínre festették; alighanem akkor történhetett, amikor én mélyen aludtam. Láthatóan kényelmesen érzi magát ezen a helyen, akárcsak Bodhi. Egyedül Bodhi felkötött karja és Imogen

felszakadt ajka árulkodik róla, hogy alig pár nappal ezelőtt komoly ütközetben vettek részt.

– Valakinek ki kell mondania a nyilvánvalót – jelenti ki egy szemfedőt viselő, karvalyorrú, idősebb férfi a kétszintes terem majdnem egészét kitöltő asztal túloldaláról. Csomókban aláhulló, ős haj keretezi enyhén leburnult, viharvert ábrázatának mély barázdáit, az állkapcsa pedig olyan hosszúkás, mint egy gnúnak. Hátradől a székében, és kerekded hasára fekteti vaskos tenyerét.

Az asztal körül akár harmincan is kényelmesen elférnének, de jelenleg mindössze öten foglalnak helyet az egyik oldalon. Mindannyian fekete röpszerelést viselnek, és olyan szögben ülnek, hogy teljesen meg kellene fordulniuk ahhoz, hogy észrevegyenek. Brennan az asztal előtt járkal, de ő is úgy helyezkedik el, hogy nem tudna egykönnyen észrevenni.

A szívem a torkomba ugrik, amikor rájövök, még szükségem van egy kis időre, amíg teljesen fel tudom fogni, hogy Brennan életben van. Valahogy pontosan olyan, mint amilyennek emlékeztem rá, és közben mégis másmilyen. Mindenestre itt van – él, lélegzik, és jelenleg a hosszú fal előtt csüngő, a Kontinenst ábrázoló térképet mustrálja, amelynek mérete a basgiathi tanteremben lévőével vetekszik.

És a térkép előtt, fél karját a masszív szék támláján nyugtatva, a többi jelenlévőt méregetve ott áll – Xaden.

Ezúttal is remekül néz ki, még úgy is, hogy az alváshiánytól kissé sötétebb és beesettebb az arca a szeme alatti területen. A markáns arccsontja, a sötét tekintete, amely rendre megenyhül, amikor csak találkozik az enyémmel, a szemöldökén keresztülfutó sebhely, a kanyargó, izzó ereklje, amely egészen az álláig ér fel, a szája csodás íve, amit olyan jól ismerek, akár a sajátomat – mindezek együttesen tesznek róla, hogy átkozottul tökéletes legyen, és eddig még csak az arcáról beszéltünk. És a teste? Az talán még ennél is fantasztikusabb, főleg, amikor a karjában vagyok, és...

Nem. Megcsóválom a fejem, és igyekszem száműzni ezeket a gondolatokat a tudatomból. Lehet, hogy Xaden istenien néz ki, erős és félelmetesen halálos – aminek egyébként nem is volna szabad felizgatnia –, de nem bízom benne. Már nem hiszem, hogy elmondaná az igazságot a... nos, általában semmiről. Ami igazán fájdalmas, főleg annak fényében, hogy egyébként betegesen szerelmes vagyok belé.

– És mi volna az a nyilvánvaló, amire utal, Ferris őrnagy? – kérdezi Xaden tökéletesen unott hangon.

– Ez itt a Gyűlés – súgja oda Bodhi. – A szavazáshoz elegendő öt főnek jelen lennie, mivel mind a heten szinte soha nincsenek együtt. A döntéshez pedig az kell, hogy négyen megszavazzák az ügyet.

Ezt az információt gyorsan elraktározom magamban.

– Szabad hallgatónunk?

– A találkozókat mindenki előtt nyitottak, aki érdeklődik irántuk – feleli Imogen ugyanolyan halkan.

– És mi érdeklődünk... a folyosóról? – kérdezem.

– Így van – feleli Imogen, mintha ez elégséges magyarázat volna.

– A visszatérés az egyetlen lehetőség – folytatja Karvalyorr. – Ha másként teszünk, azzal mindent kockára tennénk, amit eddig felépítettünk. Járóralakulatok érkeznének, nekünk pedig nincs elég lovasunk ahhoz, hogy...

– Kissé nehéz új embereket toborozni úgy, hogy közben igyekszik észrevétlen maradni az ember – jegyzi meg egy kistermetű nő. Fénylő, fekete haja van, akár egy hollónak, a szeme sarkában lévő barnás bőr pedig összeráncolódik, ahogy végigméri az idősebb férfit.

– Ne térjünk el a tárgytól, Trissa – mondja Brennan, majd megdörögli az ornyergét. Olyan, mint az apánké volt. Kísérteties a hasonlóság.

– Nincs értelme növelni a létszámunkat, ha egyszer nincs lehetőségünk felfegyverezni az új tagokat. – Karvalyorr hangja ezúttal a többiek fölé emelkedik. – Még mindig nincs elég luminárisunk, ha esetleg nem vettétek volna észre.

– Hogy állunk a Tecarus gróffal folytatott tárgyalásokkal? – kérdezi egy nagydarab férfi nyugodt, dörgő hangon, ébenfekete kezével végigsimítva sűrű, ezüstös szakállán.

Tecarus gróf? A navarre-i feljegyzésekben nem találkoztam ilyen névre hallgató nemesi családdal. A mi arisztokráciánkban még csak grófok sincsenek.

– Még dolgozunk a diplomáciai megoldáson – feleli Brennan.

– Nincs megoldás. Tecarus nem tette túl magát a sérelmen, amit múltkor okoztál neki – szólal meg egy idősebb nő, aki úgy fest, mint egy harci szekerce, és most Xaden felé fordul. A szőke haja éppen a szögletes, alabástromszínű álláig ér.

– Már mondtam, hogy a gróf egyébként sem akarta volna odaadni nekünk – feleli Xaden. – Az a fickó csak *gyűjtögetni* szereti a dolgokat, de nem hajlandó *kereskedni* velük.

– Nos, az biztos, hogy ezek után velünk nem fog kereskedni – feleli a nő összeszűkültek tekintettel. – Főleg akkor, ha nem is veszed fontolóra a legutóbbi ajánlatát.

– Elmehet a jó bűdös francba az ajánlataival. – Xaden továbbra is nyugodtan beszél, de a tekintete olyan acélos, amittől nehéz elképzelni, hogy bárki vitatkozni merne vele az asztal körül ülők közül. Mintha csak azt akarná megmutatni nekik, hogy az idejét vesztegeti velük, körbejárja a masszív karosszéket, majd helyet foglal, a karját kényelmesen a karfán pihentetve, a lábát pedig úgy nyújtóztatva előre, mintha az égvilágon semmi dolga nem volna.

Néma csend hull a teremre. Xaden éppolyan tiszteletet követel magának a forradalmi Gyűlés tagjaitól, ahogyan tette azt már Basgiathban is. Brennan mellett nem ismerem fel másokat, de úgy sejtem – legalábbis a többiek hallgatásából kiindulva –, hogy Xaden szava számít a legtöbbet a teremben.

– *Egyelőre* – emlékeztet rá Tairn azzal a beképzeltséggel, amivel alighanem csak azok büszkélkedhetnek, akik immár száz éve a Kontinens legerősebb sárkányának mondhatják magukat. – *Szólj az embereknek, hogyha végeztek a politikával, hozzanak el a völgybe.*

– Kell lennie jobb megoldásnak. Ha nem tudjuk elegendő fegyverrel ellátni a csapatainkat a jövő évi harcok előtt, akkor esélyünk sem lesz rá, hogy megfékezzük a venineket – jegyzi meg Ezüstszakáll. – És akkor mindaz, amit eddig elértünk, hiába volt.

A gyomrom ugrik egyet. Egy év? Tehát ilyen közel állunk hozzá, hogy elveszítsük a háborút, amiről pár nappal ezelőtt még tudomásom sem volt?

– Mint mondtam, dolgozom rajta, hogy diplomáciai megoldást találjunk a lumináris kérdésre – feleli Brennan valamivel élesebb hangon. – De mostanra annyira elkanyarodtunk a tárgytól, hogy már nem is vagyok biztos benne, ugyanazon a találkozáson vagyunk-e egyáltalán.

– Arra szavazok, hogy szerezzük meg Basgiath luminárisát – szólal meg Harci Szekerce. – Ha valóban ilyen kevés választ el attól, hogy elveszítsük a háborút, akkor nincs más választásunk.

Xaden olyan pillantást vet Brennan felé, amit nem tudok megfejteni, de aztán mélyen be kell szívnom a levegőt, amikor rájövök, hogy minek váltam tanújává – ez a férfi valószínűleg mostanra jobban ismeri a bátyámat, mint én magam.

És még ezt is eltitkolta előlem. Az összes titka közül, amit nem árult el, ezt a legnehezebb feldolgozni.

– *Mit tettél volna, ha elmondja?* – kérdezi Tairn.

– *Hagyd ki a logikát az érzelmekből.* – Összefűzöm a karomat a mellkasom előtt. Igazán megérthetné, hogy a szívem az, ami nem engedi, hogy teljességgel megbocsássak Xadennek.

– Ezen már túl vagyunk – feleli Brennan ellentmondást nem tűrően. – Ha elveszük Basgiath olvasztóját, akkor Navarre nem tudja feltölteni a helyőrségek tartalékait. Számtalan civil meghalhat, ha a védelmünk kudarcot vall. Valamelyikőtök esetleg hajlandó vállalni ezért a felelősséget?

Hallgatás.

– Ezek szerint egyetértünk – mondja Karvalyorr. – Amíg nem tudjuk fegyverekkel ellátni a csapatokat, addig a kadétoknak vissza kell térniük.

Vagy úgy.

– Ezek rólunk beszélnek – suttogom. Ezért sem akarták a többiek, hogy megpillantsanak bennünket.

Bodhi bólint.

– Szokatlanul hallgatólag vagy ma, Suri – jegyzi meg Brennan, a széles vállú, olívaöld bőrű, barnahajú nőre pillantva, akinek mindössze egyetlen, ezüstszerű tincs alkotja a frizuráját, és úgy rezegnek az orrcimpái, akár egy rókának.

– Azt javaslom, kettő kivételével küldjük vissza őket.

– A nyegleségétől megborzongok. Ahogy a csontos ujjaival dobolni kezd az asztalon, a hatalmas smaragdgyűrűjén megcsillan a fény. – Hat kadét ugyanúgy megfelel, mint nyolc.

Nyolc.

Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen. Továbbá három megjelölt, akiket nem volt alkalmam megismerni, mielőtt megkezdődött volna a küzdelem. A nyolcadik pedig... én vagyok.

Émelygés lesz úrrá rajtam. A Háborús Játékok. Mostanában kellene befejeznünk az év utolsó megmérettetését, amelyre a basgiathi Lovasok Kvadránsa szárnyai között kerül sor, csak hogy mi helyette halálos

ütközetbe bonyolódunk egy olyan ellenséggel, amelyről egészen mostanáig azt hittem, hogy csupán a mesékben létezik. Most pedig... Nos, most pedig itt vagyunk, egy olyan városban, amelynek szintúgy nem lenne szabad léteznie.

Csakhogynem vagyunk itt mindannyian.

A torkom összeszorul, és pislognom kell, hogy enyhüljön a szememet égető érzés. Soleil és Liam nem élték túl.

Liam. A szőke haj és az égszínkék szempár most is ott vannak az emlékeimben, és fájdalommal töltik meg a bensőmet. A kirobbanó nevetése. A mosolya. Az odaadása és a kedvessége. És mindez elmúlt. Ő maga elmúlt.

És azért kellett meghalnia, mert ígéretet tett rá Xadennek, hogy vigyázni fog rám.

– Nyolcuk közül egyik sem feláldozható, Suri. – Ezüstszakáll hátradől a székében, és alaposan megnézi a Xaden mögött függő térképet.

– Mit ajánlasz, Felix? – feleli Suri. – Esetleg szabadidőnkben mi is állítsuk fel a saját hadiiskolánkat? Hiszen a többségük még a végére sem ért a tanulmányainak. Egyelőre semmi hasznukat sem vennénk.

– Mintha bármelyikőtöknek beleszólása volna abba, hogy visszatérünk-e vagy sem – szól közbe Xaden, mire minden tekintet felé fordul. – Meghallgatjuk a Gyűlés tanácsát, de nem vesszük többnek, mint ami... Vagyis csupán egy javaslatnak.

– Nem engedhetjük meg, hogy kockára tegyétek az életeteket... – kezdi Suri.

– Az én életem is csak annyit ér, mint bármelyiküké.

– Xaden felénk mutat.

Brennan tekintete találkozik az enyémmel, és rögtön elkerekedik a szeme.

Mindenki felénk fordul, és erőt kellennem magamon, hogy ne akarjak rögtön a fal mögé húzódni, ahogy a teremben lévők gyanakvóan méregetni kezdenek.

Vajon kit látnak bennem? Lilith Sorrengail lányát? Vagy Brennan húgát?

Felszegem az állam, hiszen mindkettő vagyok... És közben mégsem érzem magam egyiknek sem.

– Nem ér annyit, mint bármelyiküké – mondja Suri, miközben egyenesen belém fúrja a tekintetét. *Ajjaj.* – Mégis mit képzeltek, hogy csak úgy

kihallgatjátok a Gyűlést?

– Ha nem akarjátok, hogy más is hallja, akkor egyszerűen be is csukhattátok volna az ajtót – feleli Bodhi, majd belép a helyiségbe.

– Nem lehet megbízni benne! – Düh torzítja el az arcvonásait, ugyanakkor félelem is tükröződik a szemében.

– Xaden már vállalta érte a felelősséget – szólal meg ezúttal Imogen, és valamivel közelebb húzódik hozzám. – Bármilyen brutális is legyen ez a szokás.

A tekintetem találkozik Xadenével. Mi az ördögről beszél Imogen?

– Még mindig nehezen tudom megérteni ezt a döntést

– jegyzi meg Karvalyorr.

– A döntés egyszerű. A lány tucatszor annyit ér, mint én – mondja Xaden, és elakad a lélegzetem a szavai határozottsága hallatán. Ha nem ismerném jobban, a végén még azt hinném, hogy komolyan beszél. – És nem a pecsétérejéről beszélek. Egyébként is mindent megosztottam volna vele, amiről itt beszéltünk, úgyhogy teljesen mindegy, hogy nyitva maradt az ajtó vagy sem.

Némi remény izzik fel a mellkasomban. Talán tényleg nem akar többé titkolózni előttem.

– De hiszen Sorrengail tábornok lányáról beszélünk

– hívja fel a figyelmet a mindenki által ismert tényre Harci Szekerce, érezhető kényelmetlenséggel a hangjában.

– Én pedig a tábornok fia vagyok – fűzi hozzá Brennan.

– Igen, de az elmúlt hat évben jócskán bizonyítottad, hogy kihez vagy hűséges! – kiabál immár Harci Szekerce. – Vajon róla is el tudod ezt mondani?

Düh forrósítja fel az arcom, miután úgy beszélnek rólam, mintha én magam ott se lennék.

– A mi oldalunkon harcolt Ressonban. – Bodhi megfeszül, és ő is felemeli a hangját.

– El kellene zárni. – Suri arcvonásai eltorzulnak, ahogy feláll az asztaltól, és végigméri az ezüstszerű tincsekből befont hajkoronámat. – Azzal a tudással, aminek a birtokába jutott, mindent tönkretehet.

– Egyetérték. – Karvalyorr csatlakozik a társához, és ugyanolyan leplezetlen gyűlölettel kezd méregetni. – Túlságosan veszélyes ahhoz, hogy csak úgy szabadon lófráljon.

Ökölbe szorul a kezem, de igyekszem olyan közömbösen nézni, ahogy azt számtalanszor láttam Xadentől. A karom továbbra is a testem mellett tartom, kellő közelségben a hüvelyükben nyugvó törjeimhez. Lehet, hogy a testem törékeny, és az ízületeim bármikor megadhatják magukat, de attól még elég halálos tudok lenni a törökkel. És rohadtul nem fogom hagyni, hogy tömlőcbe vessenek.

Végignézek a Gyűlés tagjain, és próbálom felmérni, hogy melyikük jelentheti a legnagyobb veszélyt.

Brennan is feláll az asztaltól.

– Tekintettel arra, hogy Violet Tairnnal kapcsolódott, akinek minden egyes lovasával csak erősebb a kapcsolata, mint amilyen az előzővel volt, márpedig az előző már így is kivételesnek mondható, elvégre Naolin halála kis híján vele is végzett... Nagyon is elképzelhető, hogyha Violet meghal, Tairn sem marad életben, nem is beszélve arról, hogy a sárkányokon keresztül Riorson élete is az övétől függ – azzal biccent egyet Xaden felé.

A csalódottság keserű ízét érzem a számban. Vajon tényleg csak ennyit jelentek a számára? Xaden gyengeségét?

– Egyedül én vagyok felelős Violetért – mondja Xaden mély, megvetéssel teli hangon. – És ha én nem vagyok elég, akkor nem egy, de rögtön két sárkányt is tudok mondani, aki szívesen a segítségére siet.

Ami sok, az sok.

– Akiről beszéltek, itt áll előttetek – csattanok fel, és nem kevés elégedettséggel tölt el, hogy erre mindenkinek leesik az álla. – Esetleg itt az ideje, hogy ne *rólam*, hanem talán *hozzám* beszéljete.

Xaden szája félmosolyra húzódik, és félreérthetetlen büszkeség jelenik meg a tekintetében.

– Mit akartok tőlem? – kérdezem, majd elindulok a teremben. – Menjek végig a Mellvéden, és bizonyítsam a rátermettséget? Pipa. Áruljam el a királyságomat, és siessek a poromieli lakosság védelmére? Pipa. Őrizzem meg a titkait? – Xaden felé mutatok. – Pipa. Az összes titkát megőriztem.

– Kivéve azt az egyet, ami a leginkább számított. – Suri felvonja a szemöldökét. – Mindannyian tudjuk, hogyan kerültél Athebyne-ba.

A bűntudattól gombóc képződik a torkomban.

– De hiszen az nem... – kezdi Xaden, és feláll a székéből.

– ...az ő hibája volt – fejezi be a mondatot helyette a hozzánk legközelebb álló, szürke szakállú férfi, akit a többiek Felixnek neveztek. Ő is feltápáskodik, és kitakarja előlem Surit, ahogy a nőhöz fordul. – Egyetlen elsőéves sem tudna védekezni egy emlékolvasóval szemben, főleg úgy nem, ha a barátjának hiszi az illetőt. – Ekkor megfordul, és szembenéz velem. – Mindenesetre tudnod kell róla, hogy Basgiath tele van az ellenségeiddel. Ha visszatérsz, tisztában kell lenned vele, hogy Aetos többé nem számít a barátodnak. Végezni akar majd veled azért, amit láttál.

– Tudom. – Még ezt az egyetlen szót is nehezemre esik kimondani.

Felix bólint.

– Azt hiszem, végeztünk – mondja Xaden. Elkapja Suri, majd Karvalyorr tekintetét, akik megadóan lecsüggesztik a vállukat.

– Zolya ügyében holnap reggel jelentést várok – mondja Brennan. – A Gyűlést ezennel elnapolom.

A tanács tagjai hátratolják a székeiket, majd felállnak, és miután félreállunk az útjukból, elmennek mellettünk. Imogen és Bodhi mindvégig mellettem maradnak.

Miután a többiek távoztak, Xaden is elindul, de aztán megáll előttem.

– A völgybe fogunk menni. Tarts velünk, miután végeztél.

– Most akarok jönni. – Ez az utolsó hely a Kontinensen, ahol magamra akarok maradni.

– Inkább maradj, és beszélj a bátyáddal – feleli halkan. – Ki tudja, mikor lesz rá újra lehetőség.

Brennan még mindig a terem közepén áll, és láthatóan rám vár. Brennan, aki mindig szakított rá időt, hogy bekötözze a térdemet, amikor még gyerek voltam. Brennan, aki megírta azt a könyvet, ami átsegített a hadiiskolában töltött első évemen. Brennan... aki hat évig olyan átkozottul hiányzott.

– Menj – sürget Xaden. – Nem indulunk el nélküled, és nem hagyjuk, hogy a Tanács mondja meg mit tegyünk. Nyolcan együtt döntünk a jövőnkről. – Hosszan végigmér, amitől alaposan összefacsarodik az áruló szívem, majd Bodhival és Imogennel a sarkában magamra hagy.

Nincs más választásom, minthogy a bátyámhoz forduljak. Hat év kérdései várnak megválaszolásra.

„A legnagyobb értékünk a Riorson-ház feletti, természetes termikus energiától fűtött völgy. Itt található ugyanis a Dubhmadinn-vérvonal eredeti költőhelye, ahonnan korunk két legerősebb sárkánya, Codagh és Tairn is származik.”

– Kaori professzor, *Útmutató a sárkányok fajtáihoz*

MÁSODIK FEJEZET

Becsukom magam mögött az ajtót, mielőtt Brennanhoz fordulnék. *Ez a találkozó aligha lesz nyitva a nyilvánosság számára.*

– Eleget ettél? – Az asztal szélének támaszkodik, ahogy kölyökkorában is szokta. Semmit sem változott a tartása. Ami pedig a kérdését illeti, inkább elengedem a fülem mellett.

– Tehát itt töltötted az elmúlt hat évet? – Alighogy megszólalok, máris közel állok hozzá, hogy elakadjon a hangom. Hihetetlenül örülök neki, hogy életben van. Más nem is számít, csak ez. Ugyanakkor nem tudom elfeledni azokat az éveket, amikor gyászoltam.

– Igen. – Leengedi a vállát. – Sajnálom, hogy halottnak kellett hinned. Nem volt más megoldás.

Kényelmetlen hallgatás telepszik közénk. Mégis mit felelhetnék erre? *Minden rendben, semmi gond, kedves bátyám?* Annyi mindent mondanék neki, annyi mindent meg kell kérdeznem, de hirtelen úgy érzem, azok az évek, amelyeket elveszítettünk... most falként állnak köztünk. Többé már egyikünk sem ugyanaz, mint aki volt.

– Megváltoztál – mondja egy örömtelen mosoly kíséretében. – Nem rossz értelemben, csak... másnak tűnsz.

– Amikor utoljára láttál, tizennégy éves voltam. – Elfintorodom. – Azt hiszem, a magasságom nem igazán változott azóta. Bíztam benne, hogy az utolsó pillanatban még hirtelen tovább fogok nőni, de sajnos ez nem jött össze, és így maradtam.

– Így maradtál. – Lassan bólint. – Mindig is írnokként képzeltelek magam elé, de meg kell hagyni, egész jól áll a fekete. Istenek... – Felsóhajt. – Nem is tudom elmondani, mennyire megkönnyebbültem, amikor értesültem róla, hogy túlélted a Cséplést.

– Tudtál róla? – Elkerekedik a szemem. Ezek szerint megvannak a forrásai Basgiathban.

– Tudtam. És aztán egyszer csak felbukkant Riorson, a karjában veled, a szúrt sebeddel. Haldokoltál. – Félrenéz, és megköszörüli a torkát, majd vesz egy mély levegőt, mielőtt folytatná. – Hihetetlenül örülök, hogy meggyógyultál, ahogyan annak is, hogy túljutottál az első

éven. – A szemében tükröződő megkönnyebbülés nekem is segít abban, hogy egy kissé enyhüljön a haragom.

– Mira segített. – És akkor még enyhén fogalmaztam.

– A páncél? – Eltalálta. A röpszerelésem alatt rejlő, sárkánypikkelyekből készült páncél nélkül kétségkívül nem jutottam volna idáig.

– Ő készítette. A könyvedet is nekem adta. Azt, amit még neki írtál.

– Remélem, hasznát láttad.

Eszembe jut az a naiv, elővigyázatlan lány, aki átkelt a Mellvéden, majd túlélte minden akadályt, amivel csak az első évnek nevezett tisztítótűz szembesítette, hogy végül azzá a nővé váljon, aki most vagyok.

– Igen.

A mosolya lelohad, majd kipillant az ablakon.

– Hogy van Mira?

– A saját tapasztalatomból kiindulva azt mondhatom, sokkal jobban lenne, ha tudná, hogy életben vagy. – Nincs értelme a köntörfalazásnak, ha ilyen kevés időnk van.

Elfintorodik.

– Gondolom, ezt megérdemeltem.

És gondolom, ezzel meg is válaszolta a kérdést. Mira sem tudja. De attól még jogában állna tudni az igazságot.

– Árudd el, hogy maradtál életben, Brennan? – Áthelyezem a súlyomat a másik lábamra, majd összefűzöm a karomat a mellkasom előtt. – Hol van Marbh? Mit csinálsz itt tulajdonképpen? Miért nem tértél haza?

– Haladjunk szép sorjában. – Úgy tartja fel a kezét, mintha védekeznie kellene, és észreveszek egy rúna alakú sebhelyet a tenyerén, mielőtt ismét ráfogna az asztal szélére. – Naolin... Nos... – Megfeszül az állkapcsa.

– Tairn előző lovasa – teszem hozzá, és azon tanakodom, talán többet jelentett-e Brennan számára ennél. – Ő volt az, aki megpróbált megmenteni, legalábbis Kaori professzor így mesélte. – Lesüllyed a szívem.

– *Sajnálom, hogy meghalt a lovasod, miközben a bátyámat próbálta megmenteni.*

– *Többé nem beszélünk arról, aki előtted volt* – feleli Tairn durva hangon. Brennan szája félmosolyra húzódik.

– Hiányzik Kaori. Igazán rendes ember. – Sóhajt, majd felpillant, és a szemembe néz. – Naolin nem vallott kudarcot, de minden erejére szüksége

volt hozzá, hogy megmentсен. A hegyoldalban ébredtem, nem messze ettől a helytől. Marbh megsérült, de életben maradt, a többi sárkány pedig... – Zavaros érzések suhannak át a barna szemén. – Más sárkányok is vannak itt, akik megmentettek minket, és elrejtettek a völgyben lévő barlangokban. Aztán később a civilek is segítettek, akik túléltek a város felégetését.

Összevonom a szemöldököm, ahogy igyekszem feldolgozni az elhangzottakat.

– Hol van most Marbh?

– Napok óta a völgyben van a többiekkel. Tairnnal, Sgaeyllet, és mióta felébredtél, Riorsonnal vigyáznak Andarnára.

– Tehát Xaden is ott volt? Andarnát őrizte? – Így már kevésbé tartom felháborítónak, hogy minden magyarázat nélkül került engem. – És te miért vagy itt, Brennan?

Megvonja a vállát, mintha a válasz magától értetődő lenne.

– Ugyanabból az okból vagyok itt, mint amiért te is ott küzdöttél Ressonban a többiek mellett. Azért, mert nem fogok ölbe tett kézzel ülni Navarre mágikus védelmi vonalai mögött, és szó nélkül végignézni, hogy ártatlanok halnak meg a sötét varázslók kezei között, és mindezt azért, mert a vezetésünk túlságosan gyávának bizonyult ahhoz, hogy segítsen. Ez az oka annak is, amiért nem jöttem haza. Nem tudnék Navarre oldalán harcolni, miközben tudom, hogy mit tettünk, és mit teszünk ebben a pillanatban is, és egész biztosan nem tudtam volna anyánk szemébe nézni, és végighallgatni, ahogy magyarázattal szolgál a gyávaságunkra. Azért vagyok itt, mert nem voltam hajlandó hazugságban élni.

– Nem, de azzal nem volt problémád, hogy én és Mira hazugságban éljünk. – Kissé dühösebbre sikeredik, mint akartam, de talán valóban dühösebb is vagyok, mint azt hajlandó lennék bevallani magamnak.

– Elhiheted, hogy bennem is mindennap kétségek ébredtek a döntésem miatt. – Olyan megbánás tükröződik a szemében, hogy önkéntelenül is kihúzó magam. – Azt reméltem, hogy Apa úgyis ott lesz nektek...

– Csakhogy nem volt. – A torkom összeszorul, úgyhogy a térkép felé fordulok, majd közelebb lépek hozzá, hogy tüzetesebben is megnézzem magamnak. A Basgiathban lévőthől eltérően, amelyen napról napra nyomon követhetjük a grifflovasok határmenti rajtaütéseit, ezen a térképen már az igazság látszik, amit Navarre oly eltökélten igyekszik eltitkolni. A Puszták – vagyis a délkeletre fekvő száraz, sivatagos félsziget, amelyet a

sárkányfajták maguk mögött hagytak, miután Daramor tábornok a Nagy Háborúban élehetlenné tette – ezen a térképen bíborszínűre vannak festve. A nyomok egészen Braevickig, a Dunness folyón keresztül húzódnak.

Az alighanem újabb ütközetek helyszíneit aggasztó mennyiségű élénkpiros és narancssárga zászlócska jelzi. A vörös zászlók nem csupán az óceán partján lévő, vagyis a Krovla tartomány keleti határát alkotó szakaszon, a Malek-öbölben vehetőek ki, de jóval északabbra is legalább annyi van belőlük. Úgy terjednek, akár egy betegség, amely helyenként még Cygnisent is eléri. A narancssárgák többsége viszont az egyenesen Navarre határáig vezető Stonewater folyó mentén van elhelyezve.

– Tehát a mesék igazak. A veninek a Pusztákból érkeztek, kiszipolyozzák a földből a mágiát, és városról-városra járva mindent elpusztítanak, ami csak az útjukba kerül.

– A saját szemeddel láttad. – Brennan odalép hozzám.

– És mi a helyzet a wyvernekkal?

– Néhány hónapja tudunk róluk, de a kadétok még nem találkoztak velük korábban. Egészen mostanáig ügyeltünk rá, hogy Riorson és a többiek a saját biztonságuk érdekében csak annyit tudjanak, amennyi feltétlenül szükséges. Utólag kijelenthető, hogy ez hiba volt. Úgy tudjuk, a wyverneknek két fajtája létezik. Az egyik kék tüzet okád, a másik, gyorsabb fajta pedig zöldet.

– Hányan lehetnek? – kérdezem. – És hol hozzák létre őket?

– Úgy érted, hol kelnek ki a tojásaik?

– Úgy értem, hol hozzák létre őket – ismétlem meg a kérdést. – Nem emlékszel azokra a mesékre, amiket Apa olvasott nekünk? A történetek szerint a wyverneket a veninek hozzák létre. A sárkányokkal és a lovasaikkal ellentétben a veninek azok, akik átcsatornázzák az erejüket a wyvernekbe. Azt hiszem, ez az oka, amiért azok, akiknek nem volt saját lovasa, abban a pillanatban elpusztultak, hogy végeztem az egyik veninnel. Hiszen ezzel az erejük forrása is megsemmisült.

– Te mindenre emlékszel, amit Apa olvasott nekünk?

– Csodálkozva pillant rám.

– Még megvan a könyv. – Még szerencse, hogy Xaden varázslattal lezárta a basgiathi szobámat, úgyhogy senki nem tudja felfedezni, amíg itt vagyok. – Csak nem azt akarod mondani, hogy nemcsak azt nem tudtad,

hogyan a wyverneket a veninek hozzák létre, de fogalmad sem volt róla, hogy egyáltalán honnan származnak?

– Hát... így is mondhatjuk.

– Ez felettébb megnyugtató – dünnyögöm magam elé, ahogy az elektromosság csiklandozni kezdi a bőrömet. Megrázom a kezem, majd járkálni kezdek a hatalmas térkép előtt. A narancssárga zászlók aggasztóan közel vannak Zolyához, Braevick második legnépesebb városához, ahol nem mellesleg Cliffsbane, a griffroptetők akadémiája is található. – Az ezüstsakállú fickó azt mondta, még egy évünk van.

– Felixnek hívják. Ő a legjózanabb figura a Gyűlés tagjai közül, de személy szerint nem értek egyet a véleményével. – Brennan a Braevick és a Puszták közti, a Dunness folyó mentén húzódó határvonalra mutat. – A vörös zászlók mind az elmúlt néhány évben kerültek fel, a narancssárgák pedig az elmúlt hónapokban. Vagyis amilyen sebességgel terjeszkednek... Nemcsak veninből és wyvernből van több, de jóval nagyobb terület felett gyakorolnak ellenőrzést, mint korábban. Szerintem egyenesen a Stonewater-folyóhoz mennek. Legfeljebb hat hónapunk van, amíg elég erőssé válnak ahhoz, hogy közvetlenül Navarre-ra rontsanak. Nem mintha a Gyűlés hallgatna rám.

Hat hónap. Lenyelek némi epét, ami ennek hallatán képződött a torkomban. Brennan mindig is zseniális stratégia volt, és ezt még anyánk is elismerte. Ennek alapján jó eséllyel most sem téved.

– Az általános mintázat északnyugatra, vagyis Navarre felé mutat. Resson kivételt jelent, ezzel a zászlóval együtt... – Egy távolabbi pontra mutat, ami nagyjából egy órányi repülésre lehet Ressonról keletre.

Az egykor virágzó kereskedőállomás romjai jelennek meg a lelki szemeim előtt. Ezek a zászlók nem csupán kivételt jelentenek: két kósa, narancssárga folt egy máskülönben érintetlen területen.

– Úgy véljük, a vasdoboz, amit Garrick Tavis talált Ressonban, valamiféle csalétek lehetett, mindenesetre még azelőtt meg kellett semmisítenünk, hogy kideríthettük volna, pontosan mivel is állunk szemben. Egy ehhez hasonló dobozt találtunk Jahnában is, amit szintén megsemmisítettünk. – Felém pillant. – A megmunkálás mindenesetre navarre-i származásra vall.

Igyekszem feldolgozni a hallottakat, és azon tanakodom, vajon milyen oka volna Navarre-nak egy efféle csalétket elhelyezni Ressonban azon

kívül, hogy mi odavesszünk.

– Gondolod, hogy megtámadhatják Navarre-t, mielőtt még elfoglalnák Poromielt? – Nem volna logikus előbb a keleti célpontokkal végezni?

– Igen, megtámadhatják. Az ő túlélésük legalább annyira múlik ezen, mint amennyire a miénk függ attól, hogy meg tudjuk-e őket állítani. A basgiathi költőhely energiája évtizedekig csillapíthatja az éhségüket. Ennek ellenére Melgren olyannyira meg van győződve a varázsvédelmünk legyőzhetetlenségéről, hogy nem hajlandó tájékoztatni a lakosságot a veszélyről. Vagy talán fél nyilvánosságra hozni a dolgot, ezzel ugyanis azt is kénytelen volna bevallani, hogy nem mi voltunk a jó fiúk. Legalábbis többé már nem vagyunk azok. Fen Riorson felkelése ráébresztette a vezetést, hogy sokkal egyszerűbb úgy uralkodni a lakosság felett, ha az emberek boldogok, mintha elégedetlenek. Vagy, ami még rosszabb, ha netán halálra vannak rémülve.

– Ennek ellenére úgy döntöttek, hogy eltitkolják az igazságot – suttogom magam elé. Valamikor a múltban a navarre-iak egy nemzedéke mindent kitörölt a történelemkönyvekből, ami az igazságra emlékeztethetett volna, és száműzte a venineket a közoktatásból. És mindezt azért, mert nem voltunk hajlandóak kockára tenni a saját biztonságunkat, és még annyit sem tettünk meg, hogy ellássuk a szomszédainkat azzal az ötvözettel, amivel egyedülként lehetséges szembeszállni a sötét varázslókkal – azzal az ötvözettel, ami a mi varázsvédelmünket is működteti.

– Nos, Apa mindig próbálta elmondani nekünk – folytatja Brennan lágy hangon. – A sárkánylovakok, grifförpötyök és sötét mágusok világában...

– ...az írkokoké minden hatalom. – Hiszen ők írják azokat a szövegeket, amelyek eljutnak a nyilvánossághoz. Ők jegyzik fel a történelem eseményeit. Ők írják a történelmünket. – Szerinted Apa tudta? – Nehezen tudok mit kezdeni a gondolattal, hogy Apa talán az egész létezésemet a tények és a tudás köré szervezte, ugyanakkor éppen a legfontosabbat tartotta vissza.

– Szeretném hinni, hogy nem. – Brennan szomorúan elmosolyodik.

– Minél közelebb ér az ellenség a határainkhoz, annál hamarabb kitudódik, hogy mi az igazság. Kizárt, hogy el tudják titkolni. Valakinek látnia kell, hogy mi folyik itt. Muszáj, hogy így legyen.

– Igen, és a forradalmunknak készen kell állnia, amikor majd ez bekövetkezik. Abban a másodpercben, hogy a titok kitudódik, okafogyottá

válik, hogy a megjelölteket külön megfigyelje a vezetés, és el fogjuk veszíteni a hozzáférést a basgiathi olvasztóhoz.

Tessék, már megint ez a szó: *forradalom*.

– Tehát azt hiszed, hogy győzhettek.

– Miért mondod ezt? – Brennan felém fordul.

– Forradalomról beszélsz, nem lázadásról. – Felvonom a szemöldököm. – Nem a tyrr nyelv volt az egyetlen, amire Apa megtanított bennünket. Te úgy gondolod, hogy győzhetsz – ellentétben Fen Riorsonnal.

– Muszáj győznünk, különben végünk. Mindannyiunknak. Navarre azt hiszi, hogy biztonságban vannak a védelmi vonalaik mögött, de mi történik, ha a varázslatok összeomlanak? Ha nem olyan erősek, mint amilyennek a vezetés gondolja őket? Már így is a teljesítőképességük határán működnek, és akkor még nem is beszéltünk azokról az emberekről, akik a határokon kívül élnek. Így vagy úgy, de túlerővel nézünk szembe, Violet. Korábban még sosem láttuk, hogy egy vezérük is lett volna, mint ahogyan most Ressonban. És Garricktól úgy tudjuk, hogy a vezér elmenekült.

– A Bölcs. – Megborzongok, és át kell karolnom magam. – Az a venin hívta így, aki oldalba szúrt. Azt hiszem, a tanítója volt.

– Ezek *tanítják* egymást? És mindannyian egy veniniskolába járnak vagy mi? A rohadt életbe. – Megrázza a fejét.

– Te sem vagy a határok mögött – jegyzem meg. – Itt nem. Az a védelmező, mágikus pajzs, amelyet a sárkányok költőhelye tesz lehetővé a Völgyben, valójában nem ér el Navarre hivatalos, hegyvidékes határáig, vagyis Tyrrendor egész délnyugati partvonala ki van téve az esetleges támadásoknak, Aretiát is beleértve. Ez a körülmény egészen addig nem sokat számított, amíg azt hittük, hogy a griffek jelentik az egyetlen veszedelmet, amellyel meg kell küzdenünk, hiszen azok nem tudnak olyan magasra felrepülni, hogy átkelhetnének a sziklákon.

– Itt nem – feleli egyetértően. – Érdekes módon Aretiának van egy szunnyadó védköve. Legalábbis azt hiszem, arról van szó. Sosem engedtek elég közel a basgiathihoz, hogy össze tudtam volna hasonlítani a kettőt.

Felvonom a szemöldököm. Egy második védkő?

– Azt hittem, csak egyetlenegy hoztak létre, még az Újraegyesítés idején.

– Igen, én pedig azt hittem, hogy a veninek csak a mesékben léteznek, és csakis sárkányokkal lehetséges működtetni a védelmünket. – Vállat von. –

Az új védelmi vonalak létrehozásának módszere már a múlt ködébe vész, úgyhogy maga a kő nem több, mint egy különleges szobrocska. Azért elég jól néz ki.

– Tehát van egy védkövetek – dünnyögöm magamban, és kis híján megszedülök. Ha volna varázsvédelmük, akkor nem lenne szükségük annyi fegyverre. Ha létre tudnák hozni a saját védelmi rendszerüket, akkor talán ki tudnák azt terjeszteni Poromielre is, ahogyan mi is kiterjesztettük a sajátunkat. És akkor legalább az egyik szomszédunk biztonságban lehetne...

– Egy hasznavehetetlen védkövünk. Amire valóban szükségünk volna, az az átkozott lumináris, ami eléggé felerősíti a sárkánytüzet ahhoz, hogy megolvassza azt az ötvözetet, amiből a veninekre egyedül veszélyt jelentő fegyvereket is kovácsoljuk. Ez az egyetlen esélyünk.

– De mi van akkor, ha a védő mégsem használhatatlan? – A szívem hevesebben kezd dobogni. Mindig is azt mondták, hogy csupán egyetlen védő létezik, amelynek hatókörét már így is a lehető legszélesebbre kiterjesztették. De ha van egy másik is... – Csak azért, mert jelenleg senki sem tudja, hogy miként lehet új védővarázslatokat létrehozni, még nem biztos, hogy ez a tudás ne létezhetne valahol. Például az Archívumban. Egy ilyen információt biztos nem töröltek volna el. Éppen ellenkezőleg: a vezetés mindent megtett volna érte, hogy megőrizzük. Csak a biztonság kedvéért.

– Violet, ugye nem megint valami őrültség jár a fejedben? – Végighúzza a hüvelykujját az álla mentén, amit akkor szokott csinálni, ha nyugtalanítja valami. Hihetetlen, hogy mennyi mindenre emlékszem vele kapcsolatban. – Tekints úgy az Archívumra, mint ellenséges területre. A fegyverek jelentik az egyetlen eszközt, amivel megnyerhetjük ezt a háborút.

– Csakhogy nincs működő olvasztótok vagy elég lovasotok, amivel meg tudnátok védeni magatokat, ha Navarre-ban rájönnek, hogy mire készültök. – A félelem úgy futkározik fel-alá a hátamon, mint egy pók. – És tényleg azt hiszed, hogy néhány *törrel* megnyerhetitek ezt a háborút?

– Úgy beszélsz, mintha máris elbuktunk volna. – Megremeg az állkapcsa. – Nem buktunk el.

– Az első szeparatista felkelést kevesebb, mint egy esztendő alatt leverték, és egészen néhány nappal ezelőttig meg voltam győződve róla, hogy te sem maradtál életben. – Tényleg nem érti. Nem értheti. Hiszen neki

nem kellett eltemetnie a családját. – Egyszer már végignéztem, ahogy elégetjük a dolgaidat.

– Violet... – Tétovázik, de aztán átkarol, közelebb húz magához, és úgy ringat, mintha ismét gyerek lennék. – Tanultunk Fen Riorson hibáiból. Többé már nem akarjuk megtámadni Navarre-t, ahogyan ő tette, és a függetlenségünket sem akarjuk kihirdetni. Közvetlenül az orruk előtt harcolunk, és van tervünk. *Valami* végzett a veninekkel hatszáz évvel ezelőtt, még a Nagy Háború idején, és elhiheted, keressük, hogy mi volt az. A török lehetővé teszik, hogy egészen addig harcoljunk, amíg meg nem találjuk ezt a másik fegyvert; már amennyiben hozzá tudunk jutni ahhoz a luminárishoz. Lehet, hogy most még nem állunk készen, de amint Navarre is bekapcsolódik az eseményekbe, más lesz a helyzet. – Nem mondhatnám, hogy túlságosan meggyőző a hangja.

Hátrálok egy lépést.

– És mégis miféle sereggel? Hányan vesztek részt egyáltalán ebben a forradalomban? És ezúttal hányan fognak majd meghalni?

– Mindenkinek jobb, ha nem tudsz a részletekről...

– Megfeszül, majd ismét felém nyúl. – Már így is veszélybe sodortalak azzal, hogy ennyi mindent elmondtam. Egyelőre legyen ez elég. Legalább addig, amíg megtanulsz pajzsot állítani Aetosszal szemben.

A mellkasom összeszorul, és kilépek az öleléséből.

– Úgy beszélsz, mint Xaden. – Nem tudom leplezni a keserűségemet. Úgy tűnik, a szerelem csak akkor hozza el azt a csodálatos gyönyört, amiről a költők beszélnek, ha a másik is szeret téged. De ha a szerelmed olyasmit titkol előled, ami veszélyeztet mindent és mindenkit, ami valaha fontos volt a számodra? És közben a szerelem még azt a szívességet sem teszi meg, hogy egyszerűen kimúljon, helyette csak átalakul valami visszataszító, rút nyomorúsággá. Pontosan erre emlékeztet a mellkasomat szorongató érzés: a nyomorúságra.

Hiszen a szerelem lényegét tekintve nem más, mint remény. Remény, hogy létezhet holnap. Remény, hogy mi várhat még ránk. Remény, hogy az, akire mindenedet rábízta, majd óvni és becsülni fogja az érzéseidet. És hogy mi a helyzet a reménnyel? Nos, a reményt nehezebb megölni, mint egy sárkányt.

Mintha halk zümmögés csiklandozná a bőrömet, és egyszer csak melegség tölti el az arcom, ahogy Tairn ereje felébred bennem, hogy

válaszoljon a felfokozott érzéseimre. Így legalább tudom, hogy még mindig van hozzáférésem. A venin mérge nem vette el tőlem tartósan. Még mindig önmagam vagyok.

– Ó. – Brennan olyan pillantást vet rám, amit nehezen tudok értelmezni.

– Azon tanakodtam, miért rohant ki innen úgy, mintha lángra kapott volna a segge. Csak nincs valami zűr?

Ezúttal állom Brennan pillantását.

– Ezúttal jobb, ha te nem tudsz róla.

Kuncogni kezd.

– Hé, a húgommal beszélek, nem Sorrengail kadéttal.

– Igen, és mindössze öt perce tértél vissza az életembe, miután az elmúlt hat évben halottnak hittelek, úgyhogy elnézést, ha nem akarok azonnal részletekbe bocsátkozni a szerelmi életemet illetően. És veled mi a helyzet? Megházasodtál? Vannak gyerekeid? Valaki, akinek az egész kapcsolatodok alatt hazudhattál?

Elfintorodik.

– Nincs partnerem. Nincsenek gyerekeim. Megértettem, amit mondtál. – A röpszerelése zsebébe süllyeszti a kezét, és felsóhajt. – Nézd, nem akarok barátságtalan lenni, de jobb, ha nem tudsz a további részletekről, amíg nem tudsz pajzsállítással védekezni az emlékolvasók ellen, és...

Összerezzenek, ahogy eszembe jut, amikor Dain megérintett. Elképzelem, hogy újra megteszi, és látja ezt az egészet, látja Brennant.

– Igazad van. Inkább ne mondd el.

A tekintete összeszűkül.

– Túl könnyen beleegyeztél.

Megrázom a fejem, és az ajtó felé indulok, majd még egyszer visszaszólok a vállam felett.

– El kell mennem, mielőtt még más is meghalna miattam. – Minél többet látok, annál nagyobb veszélyt jelentek rá és a többiekre nézve. És minél tovább vagyunk itt... Istenek. A többiek.

– *Vissza kell térnünk* – közlöm Tairnnal.

– *Tudom* – feleli.

Brennan állkapcsa megfeszül, ahogy odaér mellém.

– Nem vagyok biztos benne, hogy olyan jó ötlet visszatérned Basgiathba. Azért csak kinyitja előttem az ajtót.

– Nem, de nektek talán így lesz a legjobb.

* * *

Átkozottul ideges vagyok, mire Brennan és a Narancs Tőrfarkja, Marbh, továbbá Tairn és én elérjük Sgaeylt

– Xaden hatalmas, Tengerkék Tőrfarkját, aki néhány, még nála is magasabb fa árnyékában álldogál úgy, mintha őrizne valamit. *Andarna*. Sgaeyl horkant egyet, ahogy megpillantja Brennant. Kivillantja a fogait, és egy fenyegető lépést tesz az irányába, teljesen kiengedve tűhegyes karmait.

– Hé! – mondom, és közéjük állok. – Ez a testvérem!

– Tud róla – mondja Brennan. – Attól még nem kedvel engem. Sosem kedvelt.

– Ne vedd magadra. – Egyenesen Sgaeylhez fordulok. – Senkit sem kedvel Xadenen kívül, még engem is csak szükségből tűr meg, de már így is kezdek az agyára menni.

– *Pontosan. Mint egy agydaganat* – feleli Sgaeyl a mind a négyünket összekapcsoló mentális kötélen keresztül. Aztán érzem, hogy valami megváltozik benne.

A tudatom peremén lévő árnyékos, izzó kötelék most megerősödik, és mintha valaki gyöngéden meghúzna egy kötelet.

– Xaden érkezik – közlöm Brennannal.

– Ez elég hátborzongató. – Összefűzi a karját a mellkasa előtt, és mögénk pillant. – Ti tényleg megérezitek egymást?

– Úgy is mondhatjuk. De csak a Sgaeyl és Tairn közti kapcsolat miatt. Mondanám, hogy hozzá lehet szokni, de sajnos nem így van. – Besétálok a fák közé, és Sgaeyl megteszi nekem azt a kis szívességet, hogy nem kell külön megkérnem rá, hogy félreálljon, és magától megtesz két lépést jobbra. Így közvetlenül közte és Tairn között állok, egyenesen szemben...

Mi. A. Szentséges. Istenek?

Nem... Ez nem lehet igaz.

– *Maradj nyugodt. Ha felizgatod magad, Sgaeyl is mérgesebb lesz* – figyelmeztet Tairn.

Az alvó sárkányt figyelem – aki most nagyjából kétszer akkora, mint alig néhány nappal ezelőtt –, és próbálom rendezni a gondolataimat, és tisztázni magamban, amit a szívem a belső kapcsolatunknak köszönhetően már úgyis tud.

– De hát... – Megrázom a fejem, és a pulzusom pillanatok alatt az egekbe szökik.

– Erre nem számítottam – mondja Brennan halkán. – Riorson kifelejtett néhány részletet a reggeli jelentéséből. Korábban még soha nem láttam ilyen gyors növekedést sárkányoknál.

– A pikkelyei feketék. – Nem mintha azzal, hogy kimondom, könnyebben el tudnám hinni.

– *A tolluk csak fióka korukban aranyszínű.* – Tairn ezúttal szokatlanul türelmesen beszél hozzám.

– Gyors növekedés – suttogom magam elé, megismételve Brennan szavait, majd egyszer csak elakad a lélegzetem. – Az energia használata miatt történt. Ez kényszerítette rá, hogy gyorsabban nőjön a megszokottnál. Ressonban túl sokáig állította meg az időt. Mi... vagyis én kényszerítettem arra, hogy így megnőjön.

– *Nélküled is megtörtént volna, Ezüsthajú, habár lehet, hogy lassabban.*

– Ez már a végleges mérete? – Képtelen vagyok levenni róla a szemem.

– *Nem. Jelenleg abban a stádiumban van, amit ti, emberek, kamaszkornak neveztek. Vissza kell vinnünk a Völgybe, hogy megkezdhesse az Álmatlan Álmot, és befejezhesse a növekedést. Talán jobb, ha még azelőtt szólok, hogy felébredne...*

A sárkányok esetében ez rendszerint veszedelemes időszak.

– Saját magára? Veszélyben van? – A tekintetem egy nyomasztó másodpercre Tairnra téved.

– *Nem, de mindenki másnak igen, aki a közelében tartózkodik. Nem véletlen, hogy a kamaszok nem kapcsolódnak. Nincs türelmük az emberekhez. Vagy az idősebb sárkányokhoz. Vagy ahhoz, hogy józanul gondolkodjanak – morog Tairn.*

– Vagyis nagyjából olyanok, mint az emberek. – Egy tinédzser. Hát, ez igazán nagyszerű.

– *Leszámítva a fogakat és a tűzokádást.*

Andarna pikkelyei olyan feketék, hogy szinte már lilás fénnel reszketnek a fejünk felett lévő leveleken átragyogó napsütésben. A sárkánypikkelyek színe örökletes, vagyis...

– Várjunk csak. A *tiéd* egyáltalán? – kérdezem Tairntól. – Az istenekre esküszöm, ha még valamit eltitkoltál előlem, akkor én...

– Már tavaly mondtam, hogy nem a mi sarjunk – feleli Tairn, és sértődötten megemeli a fejét. – A fekete sárkányok ritkák, de nem példa nélküliek.

– És nekem pont kettővel sikerült kapcsolódnom? – felelem, állva a tekintetét.

– Úgy is mondhatjuk, hogy amikor kapcsolódtál vele, még aranyszínű volt. Még ő sem tudta, hogy később milyenek lesznek a pikkelyei. Csak a fészünk legidősebb tagjai képesek megérezni a fiókák leendő színét. Ha már itt tartunk, Codagh szerint még két további fekete sárkány is kikelt tavaly.

– Ez nem sokat segít. – Andarna nyugodt légzése legalább meggyőz róla, hogy jól van. Hatalmas, de... jól van. Még mindig felismerhetőek a vonásai – a kissé kerekded csőre, a szarvai csavarmenete, és még az is, ahogy álmában behúzza maga alá a szárnyát... Kétségkívül ő az, csak éppen jóval nagyobb. – Ha buzogányfarka van...

– A farkáról a választás és a szükség dönt. – Tairn ismét felhorkan. – Hát semmit sem tanítanak nektek abban az iskolában?

– Nem érhet benneteket az a vád, hogy túl sok mindent elárulnátok a működésekről. – Biztos vagyok benne, hogy Kaori professzor sokat megadna az efféle részletekért.

A tudatomat átszövő árnyékos fonál ismét megremeg.

– Felébredt már? – Xaden mély hangjától újra megugrik a szívem.

Megfordulok, és látom, hogy Imogen, Garrick és Bodhi társaságában érkezett, akik most mind mellette állnak a magas fűben. Észreveszek néhány olyan kadétot is, akiket eddig nem ismertem: két fiút és egy lányt. Elég fura érzés, hogy együtt harcoltam velük, de azonkívül csak rövid pillanatokra láttuk egymást a folyosón. Még a nevüket sem tudom. Persze Basgiath sosem arról volt híres, hogy remek terepet nyújtana a barátkozáshoz – legalábbis a saját rajunkon kívül aligha.

Vagy, ha már itt tartunk, arról sem, hogy remek terepet nyújtana a szerelmi kapcsolatokhoz.

Életem minden egyes napját annak fogom szentelni, hogy visszanyerjem a bizalmadat. Xaden szavainak emléke tölti be a kettőnk közti távolságot, miközben egymást méregetjük.

– Vissza kell mennünk. – Összefűzöm a karomat a mellkasom előtt, készen állva a vitára. – Bármit is mond a Gyűlés, ha nem térünk vissza, az

összes kadétot kivégzik, aki a felkelés ereklyéjét viseli magán.

Xaden bólint, mintha ő is erre a következtetésre jutott volna.

– Át fognak látni rajta, bármilyen mesével is állsz elő, és kivégeznek, Violet – feleli Brennan. – A hírszerzésünk szerint Sorrengail tábornoknak máris tudomására jutott az eltűnése.

Anya nem volt ott az emelvényen, amikor kiosztották a Háborús Játékok utasításait. Idén a segédje, Aetos ezredes intézi a Játékokkal kapcsolatos ügyeket.

Tehát nem tudta.

– Anyánk nem hagyná, hogy megöljenek.

– Mondd csak ki még egyszer – feleli Brennan halkán. Oldalra dönti a fejét, és olyan szemmel méreget, ahogy egykor Apa tette, amitől muszáj pislognom. – És ezúttal próbáld magadat is meggyőzni róla, hogy komolyan gondolod. Sajnos a tábornok már több ízben is olyan átkozottul világossá tette, hogy kinek és minek tartozik hűséggel, hogy akár a homlokára is tetováltathatná: „Igen, a veninek léteznek, úgyhogy most menjetek szépen vissza a tanterembe”.

– Ebből még nem következik, hogy ki akarna végeztetni. Tehetek azért, hogy higgyen nekünk. És hinni is akar majd nekünk, ha én leszek az, aki elmondja, hogy mi történt itt.

– Tehát nem hiszed, hogy kivégeztetne? De hát ő küldött a Lovasok Kvadránsába!

Ezzel nehéz vitatkozni.

– Így van, de tudod mit? Lovas lett belőlem. Biztosan sok rosszat el lehet mondani anyánkról, de akkor sem hagyná, hogy Aetos ezredes vagy akár Markham bármiféle bizonyíték nélkül kivégeztessen. Nem láttad, hogy milyen állapotban volt, amikor nem tértél haza, Brennan. Egyszerűen... le volt sújtva.

Brennan keze ökölbe szorul.

– Pontosan tudom, hogy milyen borzalmas dolgokat művelt a nevemben.

– Ő nem volt ott – szólal meg az egyik fiú, akit nem ismerek. Alacsonyabb a többiekénél, és a Láng Osztag Harmadik Rajának emblémáját viseli a vállán. Világosbarna haja és kissé rózsás, kerekded arca van, ami az Amariban lévő szobrok lábánál lévő kerubokra emlékeztet.

– Komolyan, Ciaran? – feleli a barna hajú másodéves, majd a homlokához emeli a tenyerét, hogy így védje sápadt bőrét a napfénytől. Ő a

Láng Osztag Első Rajához tartozik. – Tényleg védelmedbe veszed Sorrengail tábornokot?

– Nem, Eya, nem teszem. Csak annyit mondtam, hogy nem volt ott, amikor kiadták az utasításokat... – félbeszakítja a mondatot, ahogy a másik figyelmeztető pillantást vet rá. – Idén Aetos intézi a Háborús Játékok ügyeit – teszi hozzá.

Ciaran és Eya. Újra megnézem magamnak a vékonyabb, barna bőrű fiút, aki a tekintélyt parancsoló alkattal rendelkező Garrick mellett áll, és most feljebb tolja az orrán a szemüvegét.

– Bocsánat, de mi is a neved? – Valahogy nem érzem helyénvalónak, hogy nem ismerem mindannyiukat.

– Masen – feleli egy gyors mosoly kíséretében. – És ha ettől jobban érzed magad – Brennan felé fordul –, én sem hiszem, hogy anyádnak bármi köze lett volna az idei Háborús Játékokhoz. Aetos sokat büszkélkedett vele, hogy idén az apja szervezte meg az egészet.

Dain.

– Köszönöm. – Brennanhoz fordulok. – Az életemet is feltenném rá, hogy anya nem tudott róla, mi vár ránk Ressonban.

– És a mi életünket is feltennéd rá? – kérdezi Eya. Láthatóan nincs meggyőződve a tervemről, és Imogenhez fordul támogatásért, de hiába.

– Arra szavazok, hogy menjünk – mondja Garrick. – Muszáj megkockáztatnunk. Ha nem térünk vissza, kivégzik a többieket, mi pedig nem jutunk hozzá a basgiathi fegyverekhez. Ki ért egyet velem?

Egyesével minden kéz a magasba emelkedik – kivéve Xadenét és Brennanét.

Xaden állkapcsa megfeszül, és két kis barázda jelenik meg a szemöldöke között. Már jól ismerem ezt a kifejezést. Töpreng, tervez, latolgat.

– Abban a pillanatban, hogy Aetos megérinti Violetet, elveszítjük Aretiát, te pedig meghalsz – közli Brennan.

– Megtanítom rá, hogy védekezzen ellene – feleli Xaden. – Már így is ő a legjobb a pajzsállításban az évfolyamából, mióta elsajátította, hogyan zárja ki Tairnt. Csak annyit kell gyakorolnia, hogy mindig fenn tudja tartani a pajzsot.

Ezúttal nem akarok vele vitába szállni. A kapcsolódásunkon keresztül közvetlen hozzáférése van a tudatomhoz, ami miatt valóban ő a legalkalmasabb arra, hogy tanítson.

– És addig mi lesz? Hogyan fogod elérni, hogy Aetos ne érjen hozzá, ha nem is vagy mellette? – kérdezi Brennan.

– Úgy, hogy a legnagyobb gyengeségére fogok menni: a büszkeségére. – Xaden ajka könnyörtelen mosolyra húzódik. – Ha mindenki biztos afelől, hogy menjünk, akkor rögtön indulhatunk, miután Andarna felébred.

– Biztosak vagyunk benne – feleli Garrick a többiek helyett, én pedig igyekszem lenyelni a torkomban képződő gombócot.

Ez a helyes döntés. Ugyanakkor ez a döntés könnyen az életünkbe kerülhet.

Avar zizegésére leszek figyelmes, és ahogy megfordulok, látom, hogy Andarna lassan kinyitja aranyszínű szemét, majd nagy nehezen feltápáskodik; a mancsai végén csak most jelentek meg a karmok. Megkönnyebbülés és öröm tölt el, ez azonban rövid életűnek bizonyul, amikor látom, hogy milyen bizonytalanul áll a lábán.

Ó, istenek... Olyan, akár egy újszülött csacsi. Mintha a szárnya és a lába is aránytalan volna a testéhez képest, és valahogy minden ízében *reszket*, ahogy próbálja egyenesen tartani magát. Kizárt, hogy ilyen állapotban képes legyen hazarepülni. Még abban sem vagyok biztos, hogy a mezőn át tudna-e battyogni.

– Helló – mondom, és rámosolygok.

– *Többé már nem tudom megállítani az időt.* – Gondosan végigmér, és olyan ítélkező a pillantása, ami a Bemutatás Napját juttatja eszembe.

– Tudom. – Bólintok, és megnézem magamnak a szemén átfutó vöröses vonalakat. Vajon mindig is ott voltak?

– *Nem vagy csalódott?*

– Életben maradtál. Mindannyiunkat megmentettél. Hogyan is lehetnék csalódott? – A mellkasom megfeszül, ahogy belenézek azokba a tágra nyílt szemekbe, és gondosan megválogatom a következő szavaimat. – Mindig is tudtuk, hogy csak addig tart az adományod, amíg még kicsi vagy. És te, drágám, úgy látom, hogy többé már nem vagy kicsi. – Morgás támad a mellkasában, mire felvonom a szemöldököm. – Jól vagy? – Mi az ördögöt mondhattam, amiért ezt érdelem?

– *Kamaszok* – mondja Tairn.

– *Jól vagyok* – feleli Andarna, majd összeszűkülte szemmel Tairn felé pillant. – *Most pedig induljunk.* – Ezzel kitárja a szárnyát, vagyis csak

kitárná, de csak az egyiket tudja teljesen kinyújtóztatni, így viszont elveszíti az egyensúlyát, és előre bukik.

Xaden árnyai áramlanak elő a fák közül, és körülfonják Andarna törzsét, megóvva attól, hogy csőrrel előre a földbe álljon.

Tehát így állunk.

– Ööö... Azt hiszem, némi módosításra lesz majd szükségünk azzal a hámmal – jegyzi meg Bodhi, miközben Andarna továbbra is igyekszik visszanyerni az egyensúlyát. – Néhány órába beletelhet, amíg elkészülünk vele.

– *Vissza tudod vinni a hátadon a Völgybe?* – kérdezem Tairntól. – *Csak mert eléggé... óriási.*

– *Előfordult, hogy más lovasokat megöltem egy ilyen sértés hallatán.*

– *Milyen drámai.*

– *Tudok repülni* – vitatkozik Andarna, miután visszanyerte az egyensúlyát.

– *Csak a biztonság kedvéért* – mondom neki, mire kételkedve rám pillant.

– Gyorsan készüljetek el a hámmal – szólal meg Xaden. – Van egy tervem, de negyvennyolc órán belül vissza kell érünk, hogy működjön, és ebből legalább egy napig repülni fogunk.

– Mi lesz negyvennyolc óra múlva? – kérdezem.

– Évzáró.

„A Lovasok Kvadránsában az évzárónál aligha találni magasztosabb, fennköltebb és... unalmasabb eseményt. Ez volt az egyetlen pillanat, amikor megirigyeltem azokat, akik a Gyalogsági Kvadránsba kerültek. Azok a kadétoz bezzeg tudják, hogyan kell ünnepelni.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

HARMADIK FEJEZET

A basgiathi röpmező még mindig sötétbe burkolózik, és teljesen üresnek tűnik, amikor egy órával napfelkelte előtt megközelítjük. A hegyek felől érkezünk, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy észrevétlenek maradjunk.

– *Attól még nem biztos, hogy senki sem veszi észre, ha leszállunk* – emlékeztet rá Tairn. A szárnyai annak ellenére ütemesen dolgoznak, hogy majdnem tizenhét órája repülünk Aretiából. Kevés időnk maradt, hogy visszajuttassuk Andarnát a Völgybe anélkül, hogy mások is meglássák, és ha elszalasztjuk a lehetőséget, azzal a többi fiókat is veszélybe sodorjuk.

– *Még mindig nem értem, hogy az empyriaiak miért egyeztek bele egyáltalán, hogy a sárkányok emberi lovasokkal kapcsolódjanak, miközben tudták, hogy nemcsak a griffroptetőkkel, de még azokkal az emberekkel szemben is óvniuk kell a kicsinyeiket, akikben elvileg meg kellett volna bízniuk.*

– *Kétségkívül érzékeny egyensúlyról van szó* – feleli Tairn, majd a hegláncot követve balra fordul. – *Az Első Hat lovas kétségbeesve igyekezett megmenteni a népét, amikor hatszáz évvel ezelőtt felkeresték a költőhelyet. Azok a sárkányok alkották az első empyriaiakat, és csak azért egyeztek bele, hogy kapcsolódjanak az emberekkel, hogy megvédjék a költőhelyüket a veninektől, akik az embereknél is súlyosabb fenyegetést jelentettek rájuk nézve. A mi kezünk nem egészen úgy van kialakítva, hogy varázsvédelmet szőhetnénk vagy rúnákat írhatnánk vele. Egyik fajta sem maradt teljességgel hű a másikhoz, és kölcsönösen a saját céljaikra használták egymást.*

– *Sosem jutott volna eszembe, hogy bármit is eltitkoljak előled.*

Tairn előadja a furcsa mutatványát, amikor a nyaka úgy viselkedik, mintha nem is lennének benne csontok, és teljesen hátracsavarja a fejét, hogy egy szívdobbanásnyi ideig összeszűkülő szemmel méregessen, majd visszafordul a táj felé.

– *Nem tudom már jóvátenni az elmúlt kilenc hónapot.*

Az egyetlen, amit tehetek, hogy most megválaszolom azokat a kérdéseidet, amelyek érdekesekek rá.

– *Tudom* – mondom halkán, és azt kívánom, a szavai bárcsak keresztül tudnának hatolni az árulás keserű ízén, amit a számban érzek, és amitől mintha sehogyan sem tudnék megszabadulni. Előbb-utóbb pedig el kell majd engednem. Hiszen Tairnt köti a szövetsége Sgaeyllel, úgyhogy neki

legalább megvolt rá az oka, hogy nem osztott meg velem mindent, Andarnát pedig miért is hibáztatnám, ha egyszer kölyökként nyilván az idősebbek utasítását követte. Xaden viszont teljesen más lapra tartozik.

– *Közeledünk. Készülj.*

– *Azt hiszem, többet kellett volna gyakorolnunk a bukfacezve megérkezést* – próbálok viccelődni, majd rámarkolok a kápákra, miközben Tairn ereszkedni kezd, és a súlypontom az övével együtt elmozdul. A testem biztosan meg fog büntetni a nyeregben töltött órákért, de semmiért sem cserélném el az arcomat simogató nyári szél érzését.

– *A bukfacezve érkezéstől több írad is elszakadna* – feleli.

– *Azt nem tudhatod* – jegyzi meg Andarna a megújult stílusában, tömören adva Tairn értésére, hogy téved.

Tairn felmordul, amitől még a nyereg is reszketni kezd alattam, nem is beszélve az Andarnát hozzá rögzítő hámról.

– *A helyedben óvatos lennék* – mondom Andarnának.

– *A végén még megelégsz a feleseléssel, és lehajít a földre.*

– *A büszkesége nem engedné.*

– *Mondja a sárkány, akit húsz percre kellett győzködni, hogy felvegye a hámat* – feleli Tairn.

– *Rendben, gyerekek, ne vitatkozzatok.* – Az izmaim megfeszülnek, és a combomon lévő szíjak mélyen a bőrömbe vájnak, ahogy Tairn tovább ereszkedik, és elhúzza a Basgiath-hegy felett. A következő pillanatban ismét feltáruul előttünk a röpmező.

– *Még mindig üres* – jegyzi meg.

– *Tudod, a bukfacezve érkezést csak másodévtől kezdve tanítják.* – Nem mintha annyira vágnék rá, hogy elsajátítsam ezt a módszert.

– *Te ki fogod hagyni* – morog Tairn.

– *Ha nem vagy rá hajlandó, akkor majd én elviszem* – csicsereg közbe Andarna, a mondandóját egy sárkányokhoz méltó ásítással zárva.

– *Talán inkább próbálj meg javítani a saját landolásodon, mielőtt még az Ezüsthajút is magaddal viszed, hogy aztán Maleknél kössön ki.*

Ez bizony fárasztó évnak ígérkezik.

A gyomrom összeszorul, ahogy feltűnik a kanyon.

– *Leteszem Andarnát a Völgyben, aztán visszajövök, és a közelben fogok körözni.*

– *Pihenned kellene.*

– *Addig nem pihenhetek, amíg nem tudom, hogy kivégzik-e mind a nyolcatokat az emelvényen.* – A hangjában lévő aggodalomtól összeszorul a torkom. – *Azonnal szólj, ha csak egy pillanatra is úgy érzed, hogy nem jó irányba tartanak a dolgok.*

– *Minden rendben lesz* – mondom. – *Tégy egy szívességet, és szólj Sgaeylnek, hogy beszélnem kell Xadennel.*

– *Kapaszkodj!*

A talaj szélesebben közeledik felénk, és el kell kapnom a combomon keresztülfutó szíjakat. A csattal bíbelődöm, miközben Tairn még szélesebbre tárja a szárnyát, hogy lelassítsa az ereszkedésünket. A lendülettől előrependülök, de nagy nehezen sikerül visszaülnöm a nyeregbe, hogy ki tudjam csatolni magam.

– *Vidd biztonságba Andarnát* – mondom Tairnnak, miközben leászom a vállán, és igyekszem nem tudomást venni a saját izmairól.

– *Ne vállalj felesleges kockázatot* – feleli, ahogy lecsúszom a mellső lábán, amelyet Andarna elhelyezkedése miatt most a szokásosnál is meredekebben kell tartania.

Talajt érek és megszédülök, de végül sikerül visszanyernem az egyensúlyomat.

– Én is szeretlek – suttogom, majd megfordulok, hogy megpaskoljam Tairn és Andarna lábát.

Tairn oldalra dönti a fejét, és Sgaeyl irányába pillant, aki brutális hatékonysággal ér földet; a lovasa hozzá hasonló ügyességgel száll le a hátáról.

– *Úgy látom, érkezik a szárnyvezető.*

Már csupán alig néhány óráig marad a szárnyvezetőm

– persze, ha egyáltalán túlélünk addig.

Xaden is félreáll Tairn útjából, majd elindul felém.

Tairn után Sgaeyl is kilő a magasba, majd a többi sárkány is követi őket. Úgy tűnik, magunkra maradtunk.

Feltolom a szemvédőmet, és kigombolom a kabátomat. A július elég forró tud lenni Basgiathban, még az ilyen korai órákban is.

– Komolyan azt mondtad Tairnnak, szóljon Sgaeylnek, hogy beszélni akarsz velem? – kérdezi Xaden, miközben a nap első sugarai lilásra színezik a hegycsúcsokat.

– Igen. – Végigfuttatom az ujjaimat a hüvelyeken, hogy meggyőződjek róla, egyetlen fegyveremet sem veszítettem el a magasban, majd egy kicsivel a többiek előtt elhagyjuk a röpmezőt, és elindulunk a lépcsők felé, amely a Vesszőfutás mellett visszavezet a kvadránsba.

– Talán még emlékszel rá, hogy másképpen is... – Megkocogtatja a fejét, majd megáll előttem. Gyorsan ökölbe szorítom a kezem, nehogy még véletlenül is eszembe jusson kisöpörni egy sötét, szélfúttá hajtincset a homlokából. Néhány nappal ezelőtt még minden további nélkül megérintettem volna. Az ördögbe, én magam túrtam volna bele a hajába, és bármikor gondolkodás nélkül magamhoz rántottam volna, hogy megcsókoljam.

Csakhogya azóta megváltozott a helyzet.

– Tudod, amikor így beszélsz, egy kissé... – Istenek, miért ilyen átkozottul nehéz? Úgy érzem, mintha minden áldozat, amit az elmúlt évben meghoztam, semmivé válna, és visszakerülnénk oda, ahonnan indultunk: egy olyan akadálypálya kezdőpontjára, amelyen egyikünknek sincs kedve még egyszer végigmenni. Vállat vonok. – Egy kissé bizalmaskodó – fejezem be a mondatot.

– Miért, nem vagyunk bizalmas viszonyban? – Felvonja a szemöldökét. – Csak mert több olyan alkalomra emlékszem, amikor te és én...

Előreszökkenek, és a szájára tapasztom a kezét.

– Ne kezd. – Anélkül is épp elég nehéz megfeleldkezni a köztünk lévő robbanásveszélyes kémia, hogy folyamatosan emlékeztet rá, milyen érzés volt együtt lenni. Testi értelemben a kapcsolatunk – vagy bárminek is nevezzük – tökéletes. Jobb is, mint tökéletes. Pokolian izgató, és legalább annyira okoz függőséget. Az egész testem felforrósodik, ahogy csókot lehel a tenyeremre, úgyhogy gyorsan vissza is húzom a kezem. – Minden esélyünk megvan arra, hogy egy súlyos tárgyalás vár ránk, ami után könnyen elképzelhető, hogy kivégeznek, de neked azért van időd a viccelődésre.

– Elhiheted, hogy nem viccelelek. – Ahogy elérjük a lépcsőt, még egyszer visszapillant a válla fölé. – Meglep, hogy még szóba állsz velem, mindenesetre nem viccelődöm.

– Dühös vagyok, amiért titkolóztál előlem. Azzal nem oldanám meg a problémát, ha nem vennék tudomást rólad.

– Ez igaz. Ha már itt tartunk, miről akartál beszélni?

– Azóta motoszkál bennem valami, hogy Aretiába kerültünk.

– És ezt csak most mondod el? – Eléri a lépcső alját, és hitetlenkedő pillantást vet rám. – Nem vagy valami határozott a kommunikációban, igaz? Ne aggódj. A pajzsállítás mellett ezen is dolgozni fogunk.

– Ez elég... viccesen hangzik tőled. – Elindulunk a kvadránshoz vezető úton, miközben a nap fokozatosan magasabbra kapaszkodik a jobbunkon, és a fény megcsillan

a Xaden hátához rögzített két kardon. – Vannak esetleg a mozgalomnak olyan írnokai, akikre barátként tekinthetünk?

– Nincsenek. – Lassan kirajzolódik előttünk a fellegvár alakja, amelynek tornyai a hegygerinc azon része fölé magasodnak, amelyen az alagút is keresztülfut. – Tudom, hogy sokukban megbízol, de...

– Ne is folytasd. – Megrázom a fejem. – Előbb meg kell tanulnom megvédeni magam Daintól.

– Hogy őszinte legyek, az is megfordult a fejemben, hogy ejtem a tervet, és egyszerűen lehajítom a Mellvédről. – Látom rajta, hogy komolyan beszél, és ezúttal nem is hibáztatom érte. Sosem bízott Dainban, és azután, ami a Háborús Játékokon történt, kilencvenkilenc százalékgig biztos vagyok benne, hogy én is jobban teszem, ha óvatos leszek vele. Csakhogy ott van még az az egy százalék, ami arra emlékeztet, hogy mégiscsak annyi éven át a legjobb barátom volt – és ezt az egy százalékot nehéz elhallgattatni.

Ez az az egy százalék, ami miatt mégsem vagyok biztos abban, Dain valóban tudhatott-e arról, hogy mi vár ránk Athebyne-ban.

– Jól hangzik, de nem vagyok biztos benne, hogy ezzel sokkal előrébb lennénk.

– Bízol bennem?

– Az egyszerű választ szeretnéd?

– Tekintve, hogy nincs sok időnk, amit kettesben tölthetünk, igen. – Megáll az alagútba vezető magas kapu előtt.

– Az életemet is rád bízom. Végső soron az én életem a te életed is. – A többi pedig azon múlik, hogy mennyire tudsz nyíltan beszélni velem ezek után, de valószínűleg nem most van itt az ideje, hogy megtárgyaljuk a kapcsolatunk jövőjét.

Megesküdnek rá, hogy egy pillanatra mintha csalódottság villanna a szemében, majd bólint, és hátrapillant a többiekre, akik időközben felértek hozzánk.

– Gondoskodom róla, hogy Aetos visszafogja magát, de neked is segítened kell.

– Először hadd próbáljam meg én elintézni. Utána nyugodtan tedd azt, amit jónak látsz. – Ekkor megszólalnak Basgiath harangjai. Tizenöt percünk van az alakzat, vagyis az évváró ünnepség kezdetéig.

Xaden kihúzza magát, ahogy a többiek odaérnek hozzánk, és ismét felölti azt a kifürkészhetetlen maszkot, amit már olyan jól ismerek.

– Mindenki tisztában van vele, hogy mire készülünk?

Ez már nem az a férfi, aki a bocsánatomért esedezett, amiért titkai voltak előttem, és egész biztosan nem az, aki Aretiában megesküdt rá, hogy meg fogja próbálni visszanyerni a bizalmamat. Nem, ez Xaden, a szárnyvezetőm, aki válogatás nélkül meggyilkolta az összes támadót a hálósobámban azon az estén, mindezt úgy, hogy közben a szeme sem rezdült.

– Készen állunk – mondja Garrick, majd oldalra döntve roppant egyet a nyakán, mintha csak a következő ütközetre készülne.

– Készen állunk – ismétli meg Masen, és feljebb tolja a szemüvegét az orrán.

Szép sorban mindannyian bólintanak.

– Akkor rajta. – Felszegem az állam.

Xaden hosszan és áthatóan méreget, majd biccent.

A gyomrom fordul egyet, ahogy belépünk az alagútba, és a jöttünkre pislákolni kezdenek a varázsfények. A másik ajtó már nyitva van mire odaérünk, és nem tiltakozom, amikor Xaden közelebb húzódik hozzám. Minden esély megvan rá, hogy abban a pillanatban letartóztatnak, hogy betesszük a lábunkat a kvadráns területére, de az is lehet, hogy rögtön elrendelik a kivégzésünket – attól függően, hogy mi jutott a vezetőség tudomására.

Energia ébred fel a belsőmben, és kezd zümmögni a bőröm alatt. Még nem éget, de készen áll, ha netán szükségem volna rá. Csakhogy amikor kiérünk a kockaköves udvarra, senki sem vár ránk. Még perceink vannak, amíg a terület megtelik a kadétokkal.

Hamarosan előbukkannak az első lovasok a hálókörletből. Elég beképzelt ábrázattal méregetnek bennünket, és a Második Szárny jelvénye virít az uniformisukon.

– Nézzenek oda, ki jött haza? Gondolom, már azt hittétek, hogy megnyertétek a Játékokat, ugye, Negyedik Szárny? – kérdezi egy fenyőzöldre festett hajú lovas vigyorogva.

– Csakhogy tévedtek. Miután nem tértetek vissza időben, a Második Szárny *mindent* bezsebelt!

Xaden még csak pillantásra sem méltatja őket, ahogy elmegyünk mellettük.

Garrick azért nem mulasztja el, hogy bemutasson a hencegőnek.

– Talán nem tudják, hogy mi történt odakint – suttogja Imogen.

– Akkor van rá esélyünk, hogy megússzuk – feleli Eya, és a napfény megvillan a szemöldökében fityegő piercingen.

– Hát persze hogy senki sem tudja – dünnyögi Xaden. Felpillant a tudósok épületének tetejére, én pedig követem a tekintetét, és a szívem összeszorul, ahogy észreveszem a legtávolabbi torony tetején égő tüzet. Nem kérdés, hogy Maleknek készülnek áldozatokat bemutatni – azoknak a kadétoknak a holmijait vetik tűzre, akik nem éltek túl a Háborús Játékokat.

A hálókörlet bejáratában ismét egymásra pillantunk, majd a tervnek megfelelően szétválunk. Xaden végigkísér a folyosón, majd eljön velem addig a helyiségig, amit az elmúlt kilenc hónapban az otthonomnak nevezhettem, de jelenleg nem a saját szobám foglalkoztat.

Oldalra pillantok, hogy meggyőződjek róla, nem követtek bennünket, Xaden pedig kinyitja Liam szobájának ajtaját. Int, hogy menjek be, úgyhogy a karja alatt beslisszolok, működésbe hozva a fejem felett lévő varázsfényt.

A gyász teljes súlyával nehezedik a mellkasomra, ahogy Xaden becsukja mögöttünk az ajtót. Liam néhány nappal ezelőtt még ebben az ágyban hajtotta álomra a fejét. Ennél az íróasztalnál tanult, és itt, az éjjeli asztalnál farigcsálta azokat a kis figurákat, amelyek közül néhány még mindig várja, hogy valaki kézbe vegye és befejezze őket.

– Sietned kell – mondja Xaden.

Rögtön az asztalához lépek, ahol nincs más, csak a könyvei és néhány toll. Megnézem a szekrényt, majd az ágy lábánál lévő ládát, de semmit sem találok.

– Violet – figyelmeztet Xaden halkán, miközben továbbra is őrt áll az ajtóban.

– Tudom, tudom – szólok vissza a vállam fölött. Abban a pillanatban, hogy Tairn és Sgaeyl visszatértek a Völgybe, minden sárkány tudta, hogy mi is megérkeztünk, vagyis mostanra minden bizonnyal a kvadráns vezetősége is értesült a jöttünkről.

Felemelem a nehéz matrac sarkát, és megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor észreveszem a zsineggel összekötött leveleket.

– Megvan! – Nem fogok sírni. Úgy biztosan nem, hogy a leveleket még a saját szobámba is el kell juttatnom.

De mi történik, ha legközelebb majd az én cuccaimért jönnek, hogy azokat égessék el?

– Induljunk. – Xaden kinyitja az ajtót, én pedig ugyanabban a pillanatban lépek ki a folyosóra, hogy Rhiannon – a legközelebbi barátom a kvadránsból – elhagyja a saját szobáját Ridockal, egy másik rajtársunkkal.

Ó, a francba.

– Violet! – Rhiannon áll a leesik, majd magához húz, hogy átöleljen. – Hazajöttél! – Olyan erősen szorít magához, hogy egy pillanatra egészen elernyedek tőle. Mintha nemcsak hat nap, hanem egy egész örökkévalóság telt volna el azóta, hogy találkoztunk.

– Itt vagyok – mondom ki én is, miközben fél kézzel a leveleket szorongatom, a másikkal pedig igyekszem viszonzni az ölelését.

Megszorítja a vállamat, majd hátrál egy lépést, és olyan ábrázattal méreget, hogy már előre rosszul érzem magam, amiért mindjárt hazudnom kell neki.

– Az alapján, amit a többiek mondogattak, már halottnak hittelek. – Felemeli a tekintetét, és észreveszi Xadent. – Azt hittem, mindketten odavesztetek.

– Néhányan azt rebesgették, hogy csak eltévedtetek

– teszi hozzá Ridoc. – De tekintve, hogy kikkel indultatok el, ez elég valószínűtlennek tűnt. Mindenesetre örülök, hogy itt vagytok.

– Ígérem, hogy később mindent megmagyarázok, de most muszáj kérnem egy szívességet – súgom, miközben összeszorul a torkom.

– Violet... – Xaden hangja lesüllyed.

– Bízhatunk benne – mondom felé fordulva. – Ahogyan Ridocban is.

Xaden nem úgy tűnik, mint akit meggyőztem volna. Mint a régi szép időkben.

– Mire van szükséged? – kérdezi Rhiannon, aggodalmasan összevonva a szemöldökét.

Hátrálok egy lépést, majd a kezébe nyomom a leveleket. Az ő családja sem mindig tett eleget az előírásnak, amely szerint el kell égetni a halottak tárgyait, úgyhogy remélem, megértő lesz.

– Arra kérlek, hogy őrizd meg a kedvemért. Rejtsd el ezeket a leveleket. És ne hagyd, hogy bárki... elégesse őket. – Elcsuklik a hangom.

Lepillant, és a szeme elkerekedik, amikor meglátja, hogy miről van szó.

– Ezek meg micso... – kezdi Ridoc, de ahogy közelebb jön, az ő szava is elakad. – Francba.

– Nem – suttogja Rhiannon, de tudom, hogy nem a kérésemet tagadja meg. – Nem lehet, hogy Liam. Nem lehet. – Lassan a szemembe néz.

A szemem ég, de sikerül valahogy bólintanom, és megköszönnöm a torkomat.

– Ígérd meg, nem fogod hagyni, hogy rátegyék a kezüket, ha én esetleg...

– Képtelen vagyok befejezni a mondatot.

Rhiannon bólint.

– Neked nem esett bajod, ugye? – Ismét végigmér, és észreveszi a varrást a röpszerelésemen. Még Aretiában kellett megvarrni azon a helyen, ahol a venin pengéje áthatolt rajta.

Megrázom a fejem. Ezúttal nem hazudok. Nem esett bajom. Legalábbis mostanra teljesen meggyógyultam.

– Indulnunk kell – mondja Xaden.

– Az évvárón találkozunk. – Szomorkás mosolyt villantok rájuk, majd teszek egy lépést Xaden felé. Minél távolabb lesznek tőlem a barátaim, annál inkább biztonságban tudhatom őket a belátható jövőben.

– Hogy csinálod? – kérdezem Xadentől, amikor befordulunk az immár zsúfolt folyosó sarkán.

– Micsodát? – Folyamatosan a körülöttünk áramló kadétokat méregeti. A karját a derekamra csúsztatja, mintha attól tartana, hogy bármelyik pillanatban elválaszthatnak bennünket egymástól. Sűrű forgatagba keveredtünk, és habár sokan túlságosan a gondolataikba merülnek ahhoz, hogy észrevegyenek, akik viszont meglátnak, mind jó alaposan végigmérnek. Az összes megjelölt kadét biccent egyet Xaden felé, jelezve, hogy a többiek már értesítették őket az érkezésünkről.

– Hogy olyan ügyesen hazudsz azoknak, akik elvileg fontosak a számodra.

A tekintetünk találkozik egymással.

Elhaladunk az Első Hatok egyikének mellszobra előtt, majd a csődülettel együtt rátérünk a csigalépcsőre, amely összeköti egymással a különböző évfolyamok szintjeit.

Xaden állkapcsa megfeszül.

– Violet...

Felemelem a kezem, és félbeszakítom.

– Nem sértésnek szántam. Egyszerűen tudni akarom, hogy csinálod.

Leválunk az udvarra nyíló ajtó felé özönlő kadétok forgatagáról, Xaden pedig eltökélt léptekkel megindul a rotunda felé, felszakítja az ajtót és betessékel rajta. Ismét a derekamra helyezi a kezét, én azonban odébb lépek tőle.

Zihnal most bizonyára épp ránk mosolygott, a helyiség ugyanis áldásos módon üres, legalábbis addig a másodpercig, amíg Xaden odairányít az első oszlop mögé. A faragott vörös sárkány elrejt a kíváncsi tekintetek elől – már amennyiben valaki ezen, a kvadráns négy szárnyát egymással összekapcsoló termen kívánna átvágni.

Néhány másodperccel később valóban léptek zaját halljuk, de a jókora oszlop biztonságosan elrejt bennünket; nem véletlen, hogy korábban többször is itt találkoztunk.

– Kezdjük azzal, hogy nem szoktam hazudni azoknak, akik fontosak a számomra. – Xaden lehalkítja a hangját, majd felém fordul, és átható pillantásával valósággal a márványhoz szegez. Közelebb hajol hozzám, teljesen kitöltve a látóteremet, amíg már nem is érzékelek rajta kívül mást.

– Abban pedig biztos lehetsz, hogy soha nem hazudtam neked. Azt ugyanakkor neked is meg kell tanulnod, hogy miként ne áruld el a teljes igazságot, különben mindannyian halottak leszünk. Tudom, hogy megbízol Rhiannonban és Ridocban, de nekik sem mondhatod el, hogy mi történt, az ő érdekükben legalább annyira nem, mint a miénkben. Az igazság csak veszélybe sodorná őket. Ha nem tudsz hazudni a barátaidnak, akkor tartsd magad távol tőlük. Megértetted?

Minden ízemben megfeszülök. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy igaza van, de ilyen brutális szenvtelenséggel végighallgatni mégis egy gyomrossal ér fel.

– Megértettem.

– Soha nem akartalak volna ilyen helyzetbe hozni. Sem a barátaiddal, és főleg nem Aetos tábornokkal. Ez volt az egyetlen oka, amiért nem mondtam el neked korábban.

– Mióta tudtál Brennanról? – Lehet, hogy nem ez a megfelelő pillanat, hogy ezt tisztázzuk, ugyanakkor az is lehetséges, hogy más alkalom már nem lesz rá.

Lassan kifújja a levegőt.

– A *halála* óta tudtam róla.

Az ajkaim elválnak egymástól, és mintha megszabadulnék egy súlytól, amit már Resson óta kénytelen voltam magammal cipelni.

– Mi az? – kérdezi.

– Nem tértél ki a kérdés elől. – El kell ismernem, ezen egy kissé meglepődtem.

– Válaszokat ígértem néhány kérdésedre. – Közelebb hajol. – Azt viszont nem ígértem, hogy kedvedre lesznek a válaszaim.

– Akkor is az igazságot választom. – *Néhány* kérdésemre?

– Most még azt hiszed. – Hamiskás mosoly jelenik meg az ábrázatán.

– Mindig így fogom hinni. – Újabb léptekeket hallunk, ahogy egyre több kadét igyekszik a reggeli alakzatra, ami egyúttal emlékeztet rá, hogy mégsem vagyunk teljesen egyedül, mindenesetre szükségem van rá, hogy Xaden meghallgasson. – Ha az elmúlt néhány hétben megtanulhattál valamit, akkor azt, hogy nem szaladok el az igazság elől, bármilyen fájdalmas is legyen, vagy bármekkora árat is kelljen érte fizetnem.

– Nos, nekem is elég nagy árat kellett érte fizetnem. Téged. – Az egész testem megfeszül, ő pedig lehunyja a szemét. – A francba, ezt nem kellett volna kimondanom. – Ismét kinyitja a szemét, megcsóválja a fejét, és olyan nyomorúságos kétségbeesést látok tükröződni a tekintetében, amitől összeszorul a szívem. – Értem, hogy mi a gond. Az a gond, hogy nem mondtam el neked. Értem. De hidd el, amikor körülöttem mindenkinek az élete azon múlik, hogy milyen jól tudsz hazudni, akkor nem olyan könnyű felismerni a pillanatot, amikor pedig csak az igazság menthet meg.

– Felsóhajt. – Ha visszamehetnék az időben, másképp tenném, hidd el. De már nem mehetek vissza. Most már itt vagyunk.

– Itt vagyunk. – És még csak abban sem vagyok biztos, hogy mit jelent az „itt”. Áthelyezem a testsúlyomat. – De mindaddig, amíg komolyan

gondolod, hogy mindent megosztasz velem...

Elfintorodik, mire összefacsarodik a szívem.

– Mindent megosztasz velem, ha egyszer rendesen fog menni a pajzsállítás, vagy nem? – Kevésen múlik, hogy megragadjam, és minden porcikámban reszketni kezdek. – Hiszen ezt ígérted a hálósobádban. – Nem, ezt nem teheti velem. – Mindent, amit tudni akarok, és mindent, amit nem. Ezek a te szavaid.

– Mindent, ami velem kapcsolatos.

Ó, a rohadt életbe, tehát mégiscsak ezt csinálja. Már megint.

Megrázom a fejem.

– Nem ezt ígérted.

Xaden már éppen megtenne felém egy lépést, de én felszegem az állam, jelezve, hogy ebben a pillanatban nem vagyok vevő a közeledésére. Elégge óvatosnak bizonyul ahhoz, hogy inkább a helyén maradjon.

Beletúr a hajába, és felsóhajt.

– Nézd, bármilyen kérdésedre válaszolok, ami velem kapcsolatos. Az istenekre mondom, még szeretném is, hogy kérdezz, hogy megismerj, hogy elég jól ismerj ahhoz, hogy még akkor is újra meg tudj bízni bennem, ha nem mondhatok el mindent. – Úgy bólint, mintha ezek a szavak az eredeti ígérete részét alkották volna, miközben mindketten pontosan tudjuk, hogy nem így van. – Violet, te nem egy átlagos lovasba zúgtál bele. Hanem a forradalom vezérébe – súgja, de olyan lágy hangon, hogy a szavai ezúttal alig érnek el hozzám. – Emiatt sajnós mindig lesznek majd titkaim.

– Te most szórakozol velem, ugye? – Hagyom, hogy a düh felébredjen bennem, és megtisztítson attól a szívszagató fájdalomtól, amit a szavai okoznak. Brennan hat éven keresztül hazudott nekem, és hagyta, hogy gyászoljam, miközben átkozottul-remekül-vidáman életben volt az egész idő alatt. A legjobb, legrégibb barátom elrabolta az emlékeimet, és könnyen lehet, hogy a veszembe akart küldeni. Az anyám az egész életemet egy hazugságra alapozta. Már abban sem vagyok biztos, mit tekinthetek igaznak a gyerekkoromból, és mi az, ami meg sem történt, Xaden pedig ezek után azt hiszi, hogy beérem kevesebbrel, mint a teljes, feltétlen őszinteséggel?

– Nem szórakozom. – Nincs bocsánatkérés a hangjában. – De ez nem jelenti, hogy ne engednék közel magamhoz, ahogy ígértem. Nyitott könyv vagyok, már amennyiben...

– Ahogy kívánod. – Megrázom a fejem. – Sajnos viszont nekem ez így nem fog működni. Többé már nem. Nem tudok újra megbízni benned anélkül, hogy teljesen őszinte volnál velem. Ennyi.

Olyan ábrázattal méreget, mintha ezúttal valóban meglepetést tudtam volna okozni neki.

– Teljes őszinteség. – Olyan eltökélten beszélek, ahogyan bármelyik nő tenné, aki elől elrejtették a bátyja titkát. Aki elől eltitkolták, hogy miről is szól ez a háború. – Azt meg tudom bocsájtani, hogy egészen mostanáig nem tudtál mindent megosztani velem. Azért tetted, hogy megments másokat, sőt talán engem is így tudtál megvédeni. De mostantól kezdve csakis teljes őszinteségről lehet szó köztünk, különben... – Istenek, hát tényleg ki kell mondanom?

Komolyan ultimátumot készülök adni Xaden Riorsonnak?

– Különben micsoda? – közelebb hajol, és a szeme összeszűkül.

– Különben minden erőmmel azon leszek, hogy kiszerezsek belőled – felelem.

Egy pillanatra meglepetés izzik fel a tekintetében, mielőtt a szája sarka félmosolyra húzódna.

– Sok szerencsét. Én öt hónapig igyekeztem kiszerezni belőled. Majd szólj, hogy neked hogy ment.

Felhorkanok, és semmi további nem jut eszembe, amíg egyszer csak megszólalnak az alakzat kezdetét jelző harangok.

– Itt az idő – mondja. – Tartsd fenn a pajzsod. Zárj ki mindenkit, ahogy idefelé menet gyakoroltuk.

– Hiszen még *téged* sem tudlak kizárni.

– Rá fogsz jönni, hogy velem nehezebb, mint másokkal.

– A vigyora annyira dühítő, hogy ökölbe szorul tőle a kezem.

– Hé, bocs, hogy megszakítom ezt a szép pillanatot – szólal meg Bodhi valahonnan tőlem balra. – De ez volt az utolsó csengetés, úgyhogy kezdetét veszi a rémálom.

Xaden lapos pillantást vet az unokatestvérére, de végül mindketten bólintunk. Nem olyan tiszteletlen a barátaival, hogy arról faggassa őket, vajon sikeresen eleget tettek-e a feladataiknak, úgyhogy mind a nyolcan néma csendben megyünk ki a rotunda közepére.

A gyomrom nagyot ugrik, amikor meghallom, hogy odakint elkezdtek felolvasni a haláltekercset.

- Nem a mai lesz a halálom napja – súgom magam elé.
 - Nagyon remélem, hogy igazad lesz – mondja Garrick Xadennek, miközben az ajtó felé lépünk. – Elég balszerencsés lenne, ha csak azért csináltuk volna végig ezt a három évet, hogy aztán a diplomaosztón csináljanak ki.
 - Igazam lesz. – Xaden kilép a napfénybe, és mindannyian követjük.
 - Garrick Tavis. Xaden Riorson. – Fitzgibbons kapitány hangja az udvar legtávolabbi sarkaiba is elhallatszik, ahogy a tekercsen szereplő elhunytak nevét olvassa.
 - Nem akarok ünneprontó lenni, de... – szakítja félbe Xaden.
- Az udvaron minden tekintet felénk fordul.

„Mivel a sárkányok elszántan védelmezik a fiókáikat, és őrzik a fejlődésükkel kapcsolatos információkat, így kizárólag arra hagyatkozhatunk, amit az Álmatlan Álomról tudunk. Először is, ez az időszak a hirtelen növekedése. Másodszor, az időtartama egyedenként változó lehet. Harmadszor, mint a neve is jelzi, a sárkányok ilyenkor nem álmodnak. Negyedszer pedig azt is tudjuk, hogy amikor felébrednek, meglehetősen éhesek szoktak lenni.”

– Kaori professzor, *Útmutató a sárkányok fajtáihoz*

NEGYEDIK FEJEZET

A szívem olyan gyorsan ver, mint a kolibri szárnya, ahogy átvágunk az udvaron, és az emelvény felé tartunk. Xaden két lépéssel előttünk jár. Szemernyi félelem sincs benne, kihúzza magát és előrenéz, minden határozott lépéséből, testének minden egyes vonásából csak úgy árad a düh.

Felszegem az állam, és az előttünk lévő emelvényre függesztem a tekintetem, miközben a zúzott kavics ropog a talpam alatt, és mindkét oldalról jó néhány kadét meglepett sóhajtásai kísérik a lépteinket. Lehet, hogy nem vagyok olyan magabiztos, mint Xaden, de már egész ügyesen elő tudom adni magam.

– Ezek szerint... nem haltatok meg. – Fitzgibbons kapitány, az írnok, akit a Lovasok Kvadránsába osztottak, elkerekedett szemmel méregeti kompániánkat. A cserzett bőre lassan ugyanolyan sápadttá válik, mint amilyen az uniformisa, és nagy buzgalmában még a haláltekercset is sikerül elejtenie.

– Úgy tűnik, nem – feleli Xaden.

Kis híján nevethetnékem támad, ahogy Panchek parancsnok is leesett állal fordul felénk az emelvényen elfoglalt helyéről. Néhány másodperccel később anyám és Aetos ezredes is feltápáskodnak, elállva Panchek előtt a kilátást.

Jesinia lép előre, hogy felszedje a tekercset Fitzgibbons kapitány lába előtt.

– Örülök, hogy megmaradtál – üzeni sietős mozdulatokkal jelnyelven, mielőtt magához venné a tekercset.

– Én is – válaszolom, és máris kényelmetlen érzések kezdenek gyötörni. Vajon tudja, hogy mit tanít neki valójában a kvadránsa? Egyikünknek sem volt fogalma a valóságról, hiába töltöttünk annyi hónapot és évet tanulással.

Aetos ezredes mintha minden egyes felé megtett lépésünkkel csak még jobban elvörösödne. Alaposan megnéz magának mind a nyolcunkat, és kétségkívül azt mérlegeli, hogy kik vannak itt, és kik azok, akik hiányoznak.

Anyámmal egy szívdobbanásnyi időre összetalálkozik a tekintetünk, és a szája sarka mintha felfelé húzódná, és olyan kifejezés jelenne meg az arcán, amit – félve mondom ki, de talán... – büszkeségnek is nevezhetnék. Az egész azonban nem tart tovább egy pillanatnál, mielőtt ismét felvenné a hivatalos tartását, amelyet oly hibátlanul hozott az egész tavalyi évben. Csak egy szívdobbanás. Ennyire van szükségem, hogy tudjam, nem tévedek. Nincs düh a szemében – ahogyan nincs félelem vagy megdöbbenés sem. Csupán megkönnyebbülés.

Ezek szerint anyám nem szerepelt Aetos terveiben. Minden porcikámmal érzem, hogy ez az igazság.

– Nem értem – mondja Fitzgibbons a mögötte álló két írtnak, majd Panchekhez fordul. – Nem haltak meg. Akkor mi a csudáért kerültek fel a haláltekercsre?

– Így van, miért? – kérdezi immár anyám is Aetos ezredestől.

Húvös szellő fúj el mellettünk, pillanatnyi enyhülést nyújtva a fojtogató hőségtől, de tudom, hogy valójában mit jelent – a tábornok asszony nincs jó hangulatban. A magasba pillantok, de csak az ég kékjét látom a távolba nyújtózni. Legalább anyám még nem kezdett vihart varázsolni.

Még nem.

– De hiszen hat napja nem jelentek meg! – sziszegi Aetos, és a hangja minden egyes szóval egyre magasabbra szökik. – Természetes, hogy ennyi idő után halottá nyilvánítjuk őket, de úgy tűnik, inkább dezertálás és kötelesség elmulasztása miatt kellett volna jelentést tennünk.

– Szeretne feljelenteni dezertálásért? – Xaden felmegy az emelvény lépcsőin, mire Aetos hátrál egy lépést, és félelem villan a szemében. – Maga küldött minket *harcolni*, és még maga fenyegetőzik azzal, hogy jelentést tesz rólunk? – Xadennek nincs szüksége rá, hogy felemelje a hangját. Éppen elég, ha nyugodt hangon beszél, így is jól hallja az egész alakzat.

– Miről beszél? – kérdezi anyám, és a tekintete Xaden és Aetos között cikázik.

Helyben vagyunk.

– Fogalmam sincs – vágja rá Aetos.

– Utasítást kaptam rá, hogy vigyem el a rajomat a védelmünkön túlra, Athebyne-ba, és hozzam létre ott a Negyedik Szárny főhadiszállását a Háborús Játékokhoz. Ennek az utasításnak eleget is tettem. Megálltunk a

védelmünk után következő legközelebbi tónál, ahol griffek ütöttek rajtunk.

– A hazugság olyan könnyedén gördül le a nyelvéről, mintha igazat beszélne, ami igencsak tetszetős... Egyúttal dühítő is, hogy ilyen átkozottul jól csinálja. Az égvilágon semmivel nem árulja el magát.

Anyám pislog egyet, Aetos pedig felvonja a szemöldökét.

– Lesből támadtak. Deigh-t és Fuilt teljességgel váratlanul érte a rajtaütés. – Xaden tesz egy félfordulatot, mintha már nem a vezetőséghez, hanem a többi szárnyhoz intézné a szavait. – Esélyük sem volt védekezni.

A fájdalom összeszorítja a mellkasomat, és néhány másodpercig alig kapok levegőt. A kadétok körülöttünk susmorogni kezdenek, de én továbbra is Xadenre függesztem a tekintetemet.

– Elveszítettük Liam Mairit és Soleil Teleryt – teszi hozzá Xaden, majd felém pillant. – Majdnem elvesztettük Sorrengailt is.

Anyám megfordul, és egy pillanatra úgy néz rám, mintha nem csak a felettesem volna – őszinte riadtságot látok a tekintetében. Úgy néz rám, mintha... az anyám volna.

Biccentek, és közben a bensőmben éledező fájdalom még erősebbé válik.

– Hazudik – mondja Aetos ezredes. A hangjában csengő bizonyosságtól megsédülök, és azon kezdek tanakodni, hogy talán mégsem tudjuk megcsinálni, amit elterveztünk, és mindannyiunkat kivégeznek, mielőtt még lehetőségünk volna meggyőzni anyámat.

– *A hegy mögött vagyok* – szólal meg Tairn.

– Lélegezz – súgja oda Garrick. – Különben elájulsz.

Beszívom a levegőt, és igyekszem a szívverésemre koncentrálni.

– Mégis mi okom volna hazudni? – Xaden oldalra dönti a fejét, és póre megvetéssel méregeti Aetost. – Természetesen, ha nekem nem hisz, Sorrengail tábornok majd kiszedi az igazságot a lányából.

Tehát itt jövök képbe én.

Felmegyek a fából eszkábált emelvényre, és odaállok Xaden mellé. Verejték csordogál végig a nyakam hátsó részén, ahogy a reggeli napsütés felforrósítja a röpszerelésemet.

– Sorrengail kadét? – Anyám összefúzi a karját, és várakozásteljesen felém fordul.

Az egész kvadráns engem figyel, úgyhogy meg kell köszörszölöm a torkomat.

– Így történt.

– Hazugság! – kiáltja ismét Aetos. – Kizárt, hogy néhány griff két sárkányt is elintézzon. Ez lehetetlen. El kell választani őket egymástól, és egyesével meg kell kezdeni a kihallgatásukat.

– Nem hiszem, hogy erre szükség van – feleli anyám, és egy újabb jeges fuvallat vágtat keresztül a repüléstől már egyébként is alaposan összekócolódott hajamon. – És a helyedben átgondolnám, hogy valóban hazugsággal akarsz-e vádolni egy Sorrengailt.

Aetos ezredes kihúzza magát.

– Mondd el, hogy mi történt, Sorrengail kadét. – Anyám kissé oldalra dönti a fejét, és olyan pillantással méreget, amivel gyerekkorunkban is kérdőre vont bennünket, ha azt gyanította, hogy Brennan, Mira vagy én valamilyen turpisságon törjük a fejünket.

– *Nincs szükség a teljes igazságra* – szólal meg a fejemben Xaden. – *De nem kell hazudnod.*

Mintha ez olyan egyszerű lenne.

– Az utasításnak megfelelően elrepültünk Athebyne-ba.

– Egyenesen anyám szemébe nézek. – Ahogy Riorson mondta, nagyjából húsz percre megálltunk a tónál, hogy a sárkányok oltsák a szomszédjukat. Közben mi is leszálltunk. Csak két griffet láttam a lovasaikkal, de minden olyan átkozottul gyorsan történt... Mielőtt még felfoghattam volna, hogy mibe is keveredtünk... – *Szedd össze magad!* Elhúzó a kezem a zsebem fölött, és kitapogatom azt a kis faragványt, amin Liam dolgozott a halála előtt. Andarnát ábrázolja. – Soleil sárkányát megölték, Deigh-t pedig kizsigerelték. – Könnyek gyűlnek a szemembe, de addig pislogok, amíg ismét tisztán látok. Nem akarok gyengének mutatkozni anyám előtt. Ha bármi jelét adom a gyengeségnek, azt fogja gondolni, hogy hisztérikus vagyok. – A védelmi vonalainkon túl nem volt esélyünk, tábornok.

– És utána mi történt? – kérdezi anyám teljességgel érzelemmentesen.

– Liam a karomban halt meg – mondom, és igyekszem leplezni a reszketésemet. – Miután Deigh elment, semmit sem tehattünk érte. – Szükségem van egy másodpercre, hogy jó mélyre ássam el magamban az emlékeimet és az érzelmeimet, mert csak így működhet a tervünk. – Még ki sem húlt a teste, amikor az egyik támadónk megsebesített egy mérgezett pengéjű tőrrel.

Anyja szeme felizzik, majd elkapja a tekintetét.

Aetos ezredeshez fordulok.

– Amikor odaértünk Athebyne-be, hogy segítséget keressünk, az egész helyőrséget üresen találtuk. Egyedül egy üzenetre bukkantunk, amely szerint Riorson szárnyvezető szabadon dönthet felőle, hogy megvédi a közeli falut, vagy inkább visszavonul Eltuvalba.

– Íme, az üzenet. – Xaden a zsebébe nyúl, és előhúzza a Háborús Játékokhoz kapott utasítást. – Nem tudom, mi köze egy idegen falu elpusztításának a Háborús Játékokhoz, mindenesetre nem maradtunk ott, hogy kiderítsük. Sorrengail kadét haldoklott, én pedig úgy döntöttem, a legfontosabb, hogy vigyázzak a rajom megmaradt tagjainak épségére.

– Átnyújtja a gyűrött papirost anyámnak. – Úgy döntöttem, hogy inkább megmentem a lányát.

Anya elveszi tőle a papírt.

– Napokba telt, amíg találtunk valakit, aki meg tudott gyógyítani, habár nem emlékszem rá, hogy pontosan mi történt – veszem vissza a szót Xadentől. – Abban a pillanatban, hogy elmúlt az életveszély, hazarepültünk. Nagyjából félórája értünk vissza, mint azt Aimsir is tanúsíthatja.

– És mi a helyzet a holttestekkel? – kérdezi Aetos.

Ajjaj.

– Nem...

Xaden azt mondta, hogy eltemették Liamot, ezt leszámítva gőzöm sincs, hogy mi lett velük.

– Sorrengail nem tudhatja – szólal meg Xaden. – Önkívületben volt a méregtől. Amint rájöttünk, hogy Athebyne-ban nem remélhetünk segítséget, a csapatunk fele visszarepült a tóhoz, ahol elégettük a lovasok és a sárkányok maradványait. A többiekkel elindultam segítséget keresni. Ha bizonyítékot akar, megtalálhatja a tótól nagyjából száz méterre keletre lévő tisztáson. Vagy megnézheti, hogy milyen friss sebhelyek borítják a sárkányainkat.

– Ennyi elég lesz. – Anya egy pillanatra elhallgat; minden bizonnyal a saját sárkányával ellenőrizteti a Xaden által mondottakat, majd lassan Aetos ezredeshez fordul, aki ugyan néhány centivel magasabb nála, most mégis mintha összemenne. Az emelvény peremén jég ütközik ki. – Ez a te kézírásod. Kiürítettél egy stratégiai fontosságú támaszpontot a védvonalainkon túl... A Háborús Játékok miatt?

– Csak néhány napról volt szó. – A biztonság kedvéért azért hátrál egy lépést. – Te mondtad, hogy idén én intézhetem a Játékok előkészületeit.

– És láthatóan az intézkedéseidet nem a józan ész vezette – feleli Anya. – Mindent hallottam, amit hallanom kellett. Javítsák ki a haláltekercset, ezek a kadétok álljanak be az alakzatba, és kezdjük meg az évvárót, hogy az újak is bejuthassanak a szárnyukba. Félóra múlva várlak az irodámban, Aetos ezredes.

Még a térdem is megremeg a megkönnyebbüléstől. Ezek szerint hitt nekem.

Továbbra is minden tekintet Dain apjára szegeződik.

– Igenis, Tábornok.

– Túlélteél egy szúrt sebet, miután elsőévesként éles harcba keveredteél – mondja ezúttal nekem címezve a szavait.

– Így van.

Bólint, és elégedett félmosolyra húzódik a szája.

– Talán mégiscsak jobban hasonlítasz rám, mint számítottam rá.

Ezzel anélkül, hogy bármi továbbit mondana, lemegy az emelvényről. A jégzománc azonnal eltűnik pereméről, és hamarosan már a kavicsokon lépdel előre, miközben az ezredes visszafordul felém és Xaden felé.

Hogy jobban hasonlítok rá? Ez az utolsó, amire vágytam.

– Ezt nem ússzátok meg – sziszegi Aetos olyan halkan, hogy csak mi értsük.

– Pontosan mit nem úszunk meg? – feleli Xaden.

– Mindketten tudjuk, hogy nem *griffek* támadtak rátok – köpi felé az ezredes.

– Mégis mi tartóztathatott volna fel bennünket, ölt volna meg két sárkányt és a lovasaikat? – Összeszűkül a tekintetem, és ezúttal nem is akarom leplezni a dühömet. Miatta kellett meghalnia Liamnek és Soleilnek. Felőlem akár azonnal meg is dögölhetne itt. – Ha esetleg úgy véli, hogy más fenyegetés is leselkedik ránk odakint, azt bizonyára a kvadráns többi részével is megosztaná, nem igaz? Mégsem mindegy, hogy a kadétok tisztában legyenek vele, hogy mire számítsanak a határokon túl.

Meredten néz rám.

– Csalódást okoztál, Violet.

– Ebből elég – szól közbe Xaden. – Kockáztatott és veszített. Nem hozhatja napvilágra az igazságot anélkül, hogy... nos, anélkül, hogy kiderüljön az igazság, nem igaz? – Kegyetlen mosoly jelenik meg az arcán. – Személy szerint úgy vélem, ezt az egész ügyet megoldhatjuk, ha Melgren

tábornok segítségét kérjük. Ő nyilván előre látta a griffekkel folytatott ütközet kimenetelét.

Elégedetten látom, hogy az ezredes ábrázata megnyúlik.

Hála a felkelés ereiklyéinek, Melgren semmilyen ütközet kimenetelében sem lehet biztos ott, ahol legalább három megjelölt is jelen van – és nagyon úgy tűnik, hogy ezzel Aetos is tisztában van.

– Ha jól sejtem, mehetünk – mondja Xaden. – Nem tudom, hogy észrevette-e, de az egész kvadráns minket néz. Úgyhogy, hacsak nem akarja őket tovább szórakoztatni azzal, hogy elmeséli, mi történt velünk...

– Álljatok be az alakzatba – feleli összeszorított fogakkal.

– Örömmel, uram. – Xaden megvárja, amíg előremegyek, majd utánam jön a lépcsőn. – A probléma elintézve – közli Garrickkel. – Mindenki visszatérhet az alakzatba.

Hátrapillantok a vállam fölött, és látom, hogy Fitzgibbons hitetlenkedve csóválja a fejét, miközben átírja a haláltekercsen szereplő neveket, majd Imogen és Xaden társaságában visszatérek a rajomhoz.

– Nem kell mindenhová kísérgetned – súgom neki, fittyet hányva a továbbra is minket figyelő kadétokra.

– Megígértem a bátyádnak, hogy intézkedem a másik Aetos ügyében.

– Daint csak bízd rám. – Egy tökönrúgás például indokolt volna, vagy nem?

– Tavaly már megpróbálkoztunk ezzel. Most próbáljuk ki az én módszeremet.

Imogen felvonja a szemöldökét, de nem szól egy szót sem.

– Violet! – Dain kilép az alakzataból, és ahogy elérjük a Láng Osztag Második Raját, felénk szökken. Az arcán tükröződő aggodalom és megkönnyebbülés láttán bizseregni kezd az energia az ujjbegyeimben.

– *Itt nem végezhet sz vele* – figyelmeztet Xaden.

– Hát életben vagy! Pedig már azt hittük... – Dain felém nyúl, amitől ösztönösen összerezdülök.

– Ha hozzám érsz, az istenekre esküszöm, hogy levágom a kezed, és személyesen gondoskodom róla, hogy a következő kihívásoknál darabokban szedjenek össze, Dain Aetos.

– A szavaim hallatán jó néhányan elsápadnak a közelünkben, de ezúttal jottányit sem érdekel, hogy mit gondolnak rólam.

– Úgy látom, megjött a bátorságod. – Xaden kezdi élvezni a helyzetet, noha az arca továbbra sem árulkodik róla.

– Tessék? – Dain megtorpan, és a magasba szökik a szemöldöke. – Ezt nem mondhatod komolyan, Violet.

– Pedig nagyon is komolyan mondom. – Leengedem a kezem a combomnál lévő török mellé.

– Csak szólok, hogy nem viccel. Ami azt illeti... – Ezúttal Xaden sem figyel arra, hogy lehalkítsa a hangját. – Ha nem hiszel neki, azt én fogom személyes sértésnek venni. Violet meghozta a döntését, és nem téged választott. Soha nem fog téged választani. Tudom, ő is tudja, sőt már az egész kvadráns is.

Ó, egek, bárcsak elsüllyedhetnék. Forróság önti el az arcomat. Egy dolog, hogy rajtakapnak a Háborús Játékok előtt, hogy az ő röpszerelését viselem. De hogy a nyilvánosság előtt is bevalljuk, hogy... Tulajdonképpen mit is vallunk be?

Imogen elvigyorodik, én pedig élek a lehetőséggel, és oldalba könyöklöm.

Dain oldalra pillant, és a képe már olyannyira vörösre váltott, hogy még a világosbarna szakálla alatt is látom a tarkóját.

– Mi lesz, Riorson? Csak nem azzal fenyegetőzöl, hogy megölsz? – feleli, és összerándul a gyomrom, amikor egyszer csak eszembe jut, hogy ugyanolyan megvetéssel méregeti Xadent, ahogyan az imént az apja tette.

– Nem. – Xaden megrázza a fejét. – Miért is tenném, amikor Sorrengail maga is képes rá? Nem akarja, hogy megérintsd. És azt hiszem, mindenki hallotta a kvadránsban. Ez legyen elég ahhoz, hogy visszafogd magad. – Közelebb hajol, és már alig érnek el a szavai. – De ha esetleg nem elég, minden alkalommal, ha felé nyújtod a kezed, szeretném, ha emlékeznél egyetlen szóra.

– És mi volna az? – sziszegi Dain.

– Athebyne. – Xaden hátralép, és olyan könnyörtelenség tükröződik rajta, amitől megborzongok.

Dain kihúzza magát, ahogy Panchek parancsnok felhívást intéz az egybegyűltekhöz.

– Semmi válasz? Érdekes. – Xaden a fejét oldalra döntve méregeti Daint. – Térj vissza az alakzatba, rajvezető, mielőtt még elveszítem a béketűrésemet. Tudod, Liam és Soleil miatt.

Dain elsápad, és legalább van benne annyi tartás, hogy visszatér a rajvezetőként őt megillető helyre.

Xadennel egy pillanatra találkozik a tekintetünk, majd ő is beáll a Negyedik Szárny elé. Tudhattam volna, hogy látványos lesz, ha a büszkeségén keresztül akarja megfogni Daint.

A raj átrendeződik, helyet teremtve Imogennek és nekem, és ismét felforrósodik az arcom, ahogy a barátaim leplezetlenül megbámulnak.

– Ez aztán... érdekes volt – súgja oda Rhiannon véreres, kialvatlan szemmel.

– Úgy is mondhatnánk, hogy pikáns – jegyzi meg Nadine valamivel előttünk.

– A szerelmi háromszögek rohadtul cifrák tudnak lenni, nem gondolod? – kérdezi Imogen.

Hátrapillantok a vállam fölé, de ő csak szemérmetlenül megvonja a vállát.

– Egek, mennyire hiányzott már. – Quinn kék tincsei táncolnak a levegőben, ahogy játékból Imogen vállába öklöz. – A Háborús Játékok túl uncsi volt. Nem maradtatok le sok mindenről.

Fitzgibbons kapitány visszatér az emelvényre, és verejtéktől gyöngyöző homlokkal folytatja a felolvasást onnan, ahol abbahagyta.

– Eddig tizenhét – suttogja Rhiannon. A Háborús Játékok utolsó próbatétele mindig életveszélyes szokott lenni, hiszen az egész arról szól, hogy csak a legrátermettebbek jussanak el a diplomáig – csak hogy a mi rajunkban Liam volt a legerősebb, ám ez sem volt elegendő ahhoz, hogy megmeneküljön.

– Soleil Telery – olvassa Fitzgibbons kapitány. – Liam Mairi.

Küzdenem kell, hogy levegőt tudjak venni, és valahogy megszüntessem ezt a csípő érzést a szememben, miközben a hátralévő nevek összekuszálódnak a fejemben. Aztán az írnok végez a tekerccsel, és zárásképpen még Malekhez irányítja az elhunytak lelkét.

Egyikünk sem sír.

Panche parancsnok megköszörüli a torkát, és habár nincs rá szükség, hogy varázserővel is kihangosítsa magát

– különösen úgy, hogy a tanév alatt alaposan megfogyatkozott a számunk, így jóval kevesebben vagyunk az udvaron, mint pár hónappal ezelőtt –, de láthatóan nem tud ellenállni a kísértésnek.

– Aligha vannak szavak, amelyekkel méltón dicsérhetnénk a lovasokat. A mi jutalmunk a jól végzett munka után, hogy életben maradunk, elrepülhetünk a következő állomáshelyünkre, és feljebb léphetünk a ranglétrán. Hagyományainkkal és az általunk már régtől fogva felállított mércékkel összhangban mindazok, akik sikeresen befejezték a harmadik évüket, immár Navarre hadseregének teljes jogú tagjainak számítanak. Lépjetek elő, ha meghalljátok a neveteket, és vegyétek át a megbízatásokat. Ma reggelig van időtök elhagyni az iskolát, és az új állomáshelyetekre távozni.

Az Első Szárnyal kezdve egyesével megnevezik a harmadéveseket, akik átveszik az utasításait, majd elhagyják az udvart.

– Kicsit többre számítottam – súgja Ridoc az oldaláról, amire Dain még két sorral előrébb is hátrafordul, hogy szigorú pillantást vessen rá.

Elmehet a francba.

– Csak megjegyzem, három évig túlélni egy ilyen helyen... Ezután legalábbis járna a végtelen sör és egy akkora multság, amiből utólag semmire sem emlékszik az ember. – Vállat von.

– Az ma lesz – szólal meg Quinn. – Jól látom, hogy most írják a megbízatásokat?

– Csak azoknak a harmadéveseknek, akiket halottnak hittek – szólal meg Heaton valamivel hátrébb.

– Mit gondoltok, ki lesz az új szárnyvezetőnk? – kérdezi Nadine mögöttem.

– Aura Beinhaven – feleli Rhiannon. – Rengeteget tett azért, hogy a Második Szárny nyerje meg a Háborús Játékokat.

Heatont és Emeryt szólítják a rajunkból.

A többiekre pillantok, és eszembe jutnak mindazok az elsőévesek, akik még velünk kezdték meg a Hadi Iskolát, de most nem lehetnek itt közöttünk. Azok az elsőévesek, akik most vagy Basgiath végeláthatatlan sírkövei alatt nyugszanak valahol, vagy hazavitték őket, hogy otthon legyenek eltemetve. A másodévesek, akik már sosem tudhatják meg, milyen érzés, hogy egy harmadik csillag is díszleg az uniformisukon. A harmadévesek, mint Soleil, akik biztosak voltak felőle, hogy kihúzzák az évváróig, és aztán mégsem jutottak el a célhoz.

Talán ez a hely valóban nem más, mint aminek az a grifförpítő nevezte: halálgyár.

– Xaden Riorson – szólal meg a parancsnok, és a pulzusom rögtön a magasba szökik, ahogy Xaden előre megy, hogy az alakzat utolsó harmadéveseként átvegye az utasításait.

Émelygés tör rám, és megszédülök. Tehát reggelre már nem lesz itt. Volt, nincs. Próbálom győzködni magam róla, hogy néhány naponta úgyis találkozoznunk kell a sárkányaink miatt, hiszen Tairn és Sgaeyl nem lehetnek meg túl sokáig egymás nélkül, de ez sem elég, és a pániktól már alig kapok levegőt. Nem lesz itt, nem lesz velem a küzdőtéren, nem fog gyakorlatozni velem többé, és nem segít majd, hogy kijebb toljam a határait. Nem lesz jelen a Harci Eligazításon és a röpmezőn sem.

Örülöm kellene, hogy végre szabadabban mozoghatok, de semmiféle örömet nem érzek.

Panchekek ismét elfoglalja a helyét a pódiumon, majd végigfuttatja a kezét az uniformisa kemény vonalain, mintha csak az esetleges gyűrődéseket igyekezne kisimítani.

– *Megkereslek, mielőtt elmegyek.* – Xaden hangja áthatol a pajzsomon és a kavargó gondolataim sűrűjén, majd ahogy elhagyja az udvart, szép lassan ez is elhal bennem.

Ezek szerint legalább elbúcsúzhatunk. Vagy veszekedhetünk egy jót. Szinte mindegy is.

– Gratulálok az új tiszteknek – mondja Panchekek. – A többiek jelentkezenek, és adják le az uniformisukat, hogy átvehessék az újat. Az eddig megszerzett jelvényeket megtarthatjátok. Mostantól kezdve az eddigi másodévesek harmadévesek, az elsőévesek pedig másodévesek lesznek, az összes előjoggal, ami ehhez tartozik. Az aulában kifüggesztjük az új hirdetményeket. Távozhattok.

Éljenez tör ki az udvaron, és a következő pillanatban már Ridockal, Sawyerrel, Rhiannonnal és Nadine-nal ölelgetjük egymást.

Tehát megcsináltuk. Hivatalosan is másodévesek lettünk.

A tizenegy elsőévesből, akikkel megkezdtek a képzést év elején, már csak mi öten maradtunk.

Legalábbis egyelőre.

„Miután három kihallgatása is a foglyok halálával végződött, a vezetőség arra a véleményre jutott, hogy Burton Varrish őrnagyot további utasításig el kell távolítani az aktív szolgálatból.”

– Degrensi ezredes jegyzete Melgren tábornoknak, samarai helyőrség

ÖTÖDIK FEJEZET

A lovasok a bulizásban is olyan kemények, mint a harcban. Márpedig elég keményen tudunk harcolni.

Mire aznap este elkezd lemenni a nap, az aulában már nagyobb a csődület, mint amihez korábban bármikor szerencsém volt. A kadétok összegyűlnek az asztalok körül – a Második Szárny esetében pontosabb volna azt mondani, hogy az *asztalon* –, amelyek roskadoznak az ételtől, az édes borral, habzó sörrel és levendulás limonádéval teli korsóktól; az utóbbiról gyanítom, hogy nem csekély mennyiségű szesz is került belé.

Egyedül a vezetőség asztala üres, amely valamivel a többieké fölé emelkedik. Most az egyszer nincsenek szárnyvezetők, nincsenek osztag-, de még szakaszvezetők sem.

A vállunkon lévő csillagokat leszámítva semmi sem emlékeztet rá, hogy hány esztendő telt el Basgiathban – ma este mindannyian egyenlők vagyunk. Még a frissen kinevezett tisztek sem a feljebbvalóink, akik közül néhányan még bekukkantanak, hogy elbúcsúzzanak a régi társaiktól.

Kellemes zúgás tölti meg a fejemet, hála a limonádénak és a vállamat díszítő két csillagnak.

– Chantara? – kérdezi Rhiannon Ridocból, felvonva a szemöldökét. – Miután végre másodéves leszel, ez az egyetlen, ami foglalkoztat? De hiszen ez csak szóbeszéd.

A Basgiathot nyersanyagokkal ellátó falu mindig is nyitva állt a másodéves gyógyítók, írnokok és gyalogságiak előtt

– egyedül minket nem engedtek be vagy egy évtizedig, miután egy csetepatét követően leégett a helyi kocsmák.

– Csak annyit mondom, a fülembé jutott, hogy felfüggesztik a tilalmat. Gondolj csak bele! Ami az ismerkedést illeti, egy egész éven át elég korlátozottak voltak a lehetőségeink – fejtegeti Ridoc, majd a kupájával körbemutat a teremben. – Úgyhogy igen, így van, leginkább azt várom a másodévtől, hogy hetente legalább néhány órát Chantarában tölthetek.

Nadine elvigyorodik, és a szeme felragyog, miközben összefogja lilára festett hajzuhatagát, hogy ne hulljon a korsójába, majd az asztal fölé hajol, és koccint Ridockal.

– Van benne valami. Ami azt illeti... – Megvakarja az orrát, majd elpillant Sawyer mellett a szárnyunkhoz tartozó többi raj irányába. – Kezdünk egész családivan lenni. Gondolom, harmadévesen már csak az fog igazi parázñaságnak számítani, ha más kadéttal kavarunk.

Ezen mindannyian jót nevetünk, de egyikünk sem mondja ki, amire valójában gondolunk. A statisztikák alapján az osztályunk harmada nem éri meg a harmadévet, mindenesetre idén mi lettünk a Vasraj, miután mi veszítettük el a legkevesebb kadétot a Mellvéd és a Vesszőfutás között eltelt időszakban, úgyhogy igyekszem pozitívan megítélni a helyzetünket, és nemcsak ma este, de a következő öt napban is próbálom majd a dolgok jó oldalát nézni, amikor az egyetlen feladatunk az lesz, hogy felkészüljünk az elsőévesek érkezésére.

Rhiannon Pancheket utánozva összehúzza a szemöldökét, és dörögve figyelmezteti Ridocot:

– Kadét, remélem tisztában van vele, hogy kizárólag akkor mehet Chantarába, ha imádkozni szeretne.

– Természetesen eltökélt szándékom, hogy megállok Zihnal templománál, és lerovom tiszteletemet a szerencse istenének. – Ridoc a szívére helyezi a kezét.

– De nem azért, mert némi szerencsére vágysz, amíg a többi kadét is a városban van – jegyzi meg Sawyer, majd a kézfejjével letöröl némi sörhabot a szájáról.

– Rendben, akkor máshogy mondom – feleli Ridoc.

– A leginkább azt várom, hogy a szabadidőmben *bárhol máshol* ismerkedjek a többi kvadráns tagjaival.

– Egész pontosan milyen szabadidőre gondolsz? – kérdezem. Lehet, hogy valóban többször lesznek üres óráink, mint az elsőéveseknek, cserébe viszont a korábbiaknál is megerőltetőbb feladatokat fogunk kapni.

– Most már hétvégéink is lesznek, és higgyétek el, minden percet ki fogok használni. – A vigyora egyre komiszabbá válik.

Rhiannon megtámaszkodik a könyökén, és felém kacsint.

– Ha jól sejtem, te is minden szabad percet ki fogsz használni arra, hogy együtt lehess egy bizonyos Riorson hadnaggyal.

A szesztől kipirult arcom még jobban felforrósodik.

– Én egyáltalán nem...

A többiek egyszerre hurrognak le.

– Nagyjából mindenki látta, hogy a Háborús Játékok reggelén az ő kabátjában jelentél meg – mondja Nadine. – És a ma reggeli műsorotok? Ugyan, kérlek.

Igaza van. A ma reggeli műsor, miután elmondta, hogy *mindig* lesznek titkai előttem.

– Ami engem illet, én a leveleket várom a legjobban

– mondja Rhiannon, sejtetően azért, hogy kimentsen a szorult helyzetemből, miközben Imogen és Quinn is csatlakoznak hozzánk. – Nagyon sok idő telt el azóta, hogy beszélhettem a családommal.

Lopva egymásra mosolygunk. Senkinek sem meséltük el, hogy pár hónappal ezelőtt kiszöktünk Montserratból, hogy láthassuk a családját.

– Végre nem kell a konyhában dolgozni! – mondja Sawyer. – Már kezdett elegendő lenni belőle, hogy tányérokat törölgessek.

Én pedig soha többé nem fogok könyvekkel teli kocsikat tologatni Liammal.

– Egyetérték – mondja Nadine, majd Imogen és Quinn felé tolja a sörrel teli kancsót.

Néhány hónappal korábban Nadine minden további nélkül levegőnek nézte volna Imogent – és mindezt a felkelés ereklýéje miatt, amit Imogen a testén visel. A történetek után bízom benne, hogy az új tiszteknek talán nem kell kirekesztéssel szembesülniük az új őrállomásukon, ugyanakkor Montserratban testközelből láttam, hogyan viszonyulnak a többiek a megjelöltekhez – mintha nem is a szüleik, hanem ők maguk lettek volna azok, akik a lázadást szították.

Persze miután megtudtam, amit megtudtam, végül is érthető, hogy a többség nem bízik bennük. Sőt, az is érthető, hogy nem bíznak meg *bennem*.

– A másodév a legjobb – mondja Quinn, majd tölt magának a kancsóból.

– Mindazokkal az előjogokkal rendelkez, mint a harmadévesek, de még nem nyomja akkora felelősség a válladat, mint az övékét.

– A rajok közti haverkodás a legjobb – teszi hozzá Imogen egy vigyor kíséretében, mielőtt az ajkához érintené az ujját.

– Én is ezt mondtam! – Ridoc a levegőbe öklöz.

– Csak nem felszakadt a szád, amikor... – kérdezi Nadine, mire egyszer csak mindannyian elhallgatunk.

Az italomra függesztem a tekintetem. Az alkohol nem szünteti meg a mellkasomban fészkelő büntudatot. Talán Xadennek mégiscsak igaza volt. Ha már képtelen vagyok hazudni a barátaimnak, akkor esetleg meg kellene tanulnom, hogy távolságot tartsak tőlük, hogy legalább őket ne sodorjam veszélybe.

– Ühüm – feleli Imogen. Érzem, hogy felém pillant, de nem nézek fel.

– Még mindig alig hiszem el, hogy testközelből láttatok egy igazi ütközetet – mondja Ridoc, és ezúttal már ő sem viccelődik. – Hiszen ez már nem a Háborús Játékok volt, ami egyébként szintén nem volt méznyalás... Nem, ti igazi griffekkel találkoztatok!

Szorosabban markolom a korsómat. Hogyan is ülhetnék itt szótlantul a helyemen, és hogyan játszhatnám el, hogy a Ressonban történtek után is ugyanaz vagyok, ha egyszer mindaz a feje tetejére állt, amiben eddig hittem?

– Milyen volt? – kérdezi Nadine. – Persze, csak ha akarsz róla beszélni.

Nem, rohadtul nem akarok róla beszélni.

– Mindig tudtam, hogy a griffek karma erős, de hogy ilyen simán elintézzenek egy sárkányt... – Sawyer hangja elcsuklik.

A bűtykeim kifehérednek, ahogy az energia felébred a bőröm alatt. Eszembe jutnak azok a kiduzzadt, vörös erek

a venin szeme körül, amikor Tairn hátán küzdöttünk. Eszembe jut, hogy festett Liam, amikor rájött, hogy Deigh nem fogja túlélni.

– *Természetes, hogy kíváncsiak* – jegyzi meg Tairn. – *Főleg, ha úgy érzik, hogy a ti tapasztalataitok később az ő hasznukra is válhatnak a csatákban.*

– *Jobban tennék, ha a maguk dolgával foglalkoznának* – szól közbe Andarna, de olyan morcosan, mintha most ébredt volna. – *Mindenkinek jobb, ha nem tudják, hogy mi történt.*

– Srácok, talán... – kezdi Rhiannon.

– Hogy milyen volt? – szólal meg Imogen, mielőtt lehúzná az italát, és az asztalra csapná a korsóját. – Átkozottul szar. Az igazat akarjátok hallani? Ha nincs velünk Riorson és Sorrengail, mind odavesztünk volna.

Végre felé fordulok.

Imogen esetében alighanem ez áll a legközelebb ahhoz, amit bókként lehetne értékelni.

Nincs megbánás a sápadtzöld szemében, ahogy visszanéz rám, de nem is látom rajta, hogy védekezni kívánna. Egyszerűen tisztelettel néz rám. A

rózsaszín haja az arcába hullik, ahogy kissé oldalra dönti a fejét.

– És bármennyire is azt kívánom, bárcsak ne történt volna meg, legalább azok, akik ott voltak, most már tudják, hogy milyen rettenetes veszéllyel nézünk szembe valójában.

Összeszorul a torkom.

– Liamra! – mondja Imogen, majd felemeli a kupáját, megszelve az íratlan szabályt, miszerint azután nem beszélünk az elhunytakról, hogy felolvasták a nevüket a haláltekercsről.

– Liamra! – Én is felemelem a sajátomat, majd az asztal körül mindenki követi a példámat. Ezzel még aligha adóztunk méltón az emléke előtt, de egyelőre ennyit tehetünk.

– Adhatok egy tanácsot az újdonsült másodéveseknek? – szólal meg Quinn egy csendben töltött perc után. – Ne kerüljetek túl közel az elsőévesekhez, főleg a Cséplés előtt ne, hiszen addig nem tudhatjátok, hogy kikkel érdemes egyáltalán megismerkedni. – Elfintorodik. – Bízatok bennem.

Nos, ez aztán kijózanítóan hangzott.

A Xadenhez fűződő kapcsolatom izzó árnyéka megerősödik, és úgy fonja körbe a tudatomat, mint egy második pajzs. Hátrapillantok a vállam fölött, és meglátom a terem végében, ahogy az ajtó mellett a hátával a falnak támaszkodik, és a kezét a röpszerelése zsebébe csúsztatja. Éppen Garrick beszél hozzá, de ő egyenesen engem néz.

– *Jól érezzük magunkat?* – kérdezi, bosszantó könnyedséggel hatolva keresztül a mentális pajzsomon.

Megborzongok. Az alkohol és Xaden együtt biztosan nem a legjobb ötlet.

Vagy talán lehet, hogy mégiscsak jó gondolat?

– *Bármi is jár abban a gyönyörű fejedben, vevő vagyok rá.* – Még a távolból is ki tudom venni, hogy elsötétül a pillantása.

Várjunk csak. Hiszen a röpszerelését viseli, vagyis mindjárt indulni fog. A szívem kalapál és az izgatottságomat is magával viszi.

Xaden az ajtó felé biccent.

– Mindjárt visszajövök – mondom, majd az asztalra helyezem a kupámat, és kissé bizonytalanul felállok. Azt hiszem, ennyi elég volt a limonádéból.

– Remélem, hogy nem – motyogja Ridoc. – Különben még megfosztanál egy kis fantáziálástól.

Felvonom a szemöldököm, majd átvágok a zűrzavarba fulladt helyiségen, és megcélzom Xadent.

– Violet. – Tekintete végigjárja az arcomat, míg végül megállapodik rajtam.

Imádom, ahogy kimondja a nevemet. Persze az alkohol bizonyára felülkerekedett a józan ítélőképességemen, de attól még ugyanúgy szeretném, hogy újra hallhassam.

– Riorson hadnagy. – A gallérján egy ezüst csík látható az új rangjelzéseként, más azonban nem árulkodik róla, hogy kicsoda; erre azért van szükség, hogyha a frontvonalak mögött esne el, az ellenség semmilyen információhoz ne juthasson rajta keresztül. Nem szerepel az uniformisán az egysége, és nincsenek rajta további jelzések sem. Bármelyik szárnyhoz tartozhatna, már amennyiben ne látszódná az ereklje a nyakán.

– Helló, Sorrengail – szólal meg Garrick, de továbbra sem tudom levenni a szemem Xadenről. – Ügyesen csináltad.

– Kösz, Garrick – felelem, és közelebb lépek Xadenhez. Muszáj, hogy meggondolja magát, és közelebb engedjen. Muszáj.

– Istenek, hogy ti ketten... – Garrick megrázza a fejét.

– Tegyetek nekünk egy szívességet, és találjátok ki, hogy mit is akartok kezdeni egymással. A röpmezőn találkozunk.

– Vállba öklözi Xadent, majd elsétál.

– Jól áll... – Felsóhajtok. Soha nem esett könnyen, hogy hazudjak, és az enyhe szédülésem sem segít. – Jól áll a tisztí szerelés.

– Majdnem ugyanolyan, mint a kadétoké. – A szája sarka egy kissé megemelkedik, de még nem mondanám mosolynak.

– Nem mondtam, hogy abban ne néztél volna ki jól.

– Te pedig... – Kissé oldalra dönti a fejét. – Ittál?

– Kellemesen becsíptem, de azért nem vagyok elázva. – Ennek az égvilágon semmi értelme, mégis pontos leírásnak hangzik. – Legalábbis egyelőre. De még fiatal az este, és nem tudom, hallottad-e, de a következő öt napban semmi dolgunk nem lesz azon kívül, hogy felkészüljünk az elsőévesek érkezésére és jól kibulizzuk magunkat.

– Bárcsak maradhatnék, és megnézhetném, hogy mit kezdesz a szabadidőddel. – Rám pillant, és a tekintete egyszer csak felforrósodik, mintha most jutna eszébe, hogy milyen volt meztelenül látni. A pulzusom rögtön magasabbra szökik. – Sétálunk egyet?

Bólintok, és követem az aulába, ahol magához veszi és olyan hanyagul veti a vállára a hátizsákját, mintha nem szíjazott volna hozzá két kardot is.

Néhány kadét bóklászik a faliújság előtt, mintha bármelyik pillanatban megjelenhetne a semmiből az új vezetőkkal kapcsolatos tájékoztatás.

Nem tévedés, Dain is köztük van.

– Nem várod meg a holnap reggelt a távozással? – kérdezem Xadentől, és igyekszem lehalkítani a hangomat, ahogy végigmegyünk a kőpadlón.

– A szárnyvezetőknek kell elsőként elhagyniuk a szobájukat, mivel az új srácok általában szeretnek hamar beköltözni. – A faliújság előtt ácsorgók csoportjára pillant. – És mivel úgy sejtem, nem ajánlod fel, hogy az ágyadban aludjak...

– Még nem vagyok elég részeg ahhoz, hogy ilyesmire ragadtassam magam – biztosítom róla, miközben kinyitja a rotundára vezető ajtót. – Már mondtam, hogy nem fekszem le olyan férfiakkal, akikben nem bízom, és ha nem vagy hajlandó a teljes őszinteségre... – Megcsóválom a fejem, amit rögtön megbánok, ugyanis elveszítem tőle az egyensúlyomat.

– Akkor fogom elnyerni a bizalmadat, amint végre elfogadod, hogy nincs szükség a teljes őszinteségre. Neked kell elég bátornak lenned ahhoz, hogy végre feltedd azokat a kérdéseket, amelyekre valóban választ szeretnél kapni. Ne aggódj az ágy miatt. Majd eljön annak is az ideje. Végül is, az sem olyan szörnyű, ha csak álmodozunk róla. – Elmosolyodik – még van képe mosolyogni! –, ami miatt kis híján újragondolom a döntésemet.

– Azért nem vagyunk együtt, mert éppen azt nem akarod megadni nekem, amire pedig a legnagyobb szükségem van: az őszinteséget. És erre azzal válaszolsz, hogy milyen jó „álmodozni”? – Felhorkanok, majd elindulok lefelé a lépcsőn, és elhaladok két márványoszlop mellett. – Micsoda beképzeltség.

– A magabiztosság nem beképzeltség. Csak olyan vitákba szoktam belemenni, amelyekről tudom, hogy nem fogok alulmaradni bennük. Mindkettőnknek jogunk van meghúzni a saját határainkat. Nem te vagy az egyetlen, aki dönthetsz a kapcsolatunk szabályairól.

Megborzongok, ahogy arra gondolok, hogy szerintem itt én jelentem a problémát.

– Ezek szerint direkt vitatkozol velem? – Kissé mintha megbillenne a világ, ahogy felpillantok rá.

– Érted vitatkozom. Ez a különbség. – Az arcvonásai szigorúbbá válnak, ahogy a tekintete balra téved, és megpillantja Aetos ezredest és egy másik lovast, akinek az uniformisán őrnagy rangjelzés díszeleg.

– Riorson, Sorrengail. – Az ezredes szája gúnyos mosolyra húzódik. – Milyen *nagyszerű* együtt látni titeket ezen a mai estén. Csak nem máris távozol a Déli Szárnyba?

A fronton biztosan örvendezni fognak, hogy egy ilyen kiváló lovas csatlakozik hozzájuk.

A mellkasom összeszorul. Ezek szerint Xadent nem valamelyik belföldi helyőrséghez küldik, mint a többséget. Rögtön a frontra kerül?

– Még azelőtt visszatérek, hogy bárkinek is hiányozni kezdenék – feleli Xaden, miközben a karját lazán az oldala mellett tartja. – Azt rebesgetik, hogy maga pedig annyira felbosszantotta Sorrengail tábornokot, hogy áthelyezik egy partvidéki támaszpontra.

Az ezredes elsápad.

– Lehet, hogy nem leszek itt, de ez rád is ugyanúgy igaz. Az új megbízatásod szerint csak kéthetente egyszer fogsz visszatérni.

Tessék? Úgy érzem magam, mintha gyomron vágtak volna, és minden önuralmamra szükségem van, hogy ne kelljen megkapaszkodnom valamiben.

A másik figura – rangjelzése szerint őrnagy – becsúsztatja a kezét a tökéletesen kisimított uniformisa mellényzsebébe, és két összehajtogatott borítékot húz ki belőle. Fekete haját tökéletesen fogta össze, a csizmája is makulátlanul csillog, ahogyan a mosolya tökéletes könyörtelenségében sem találni semmi kivetnivalót.

Az erő mozgolódni kezd bennem, ahogy megérzem a fenyegetést.

– Milyen feledékeny vagyok – jegyzi meg Aetos ezredes. – Violet, íme az új parancsnokhelyettesed, Varrish őrnagy. Azért érkezett, hogy egyenesben tartsa a hajót, ahogy mondani szokás. Mostanában mintha kissé lazábban kezelték volna a szabályokat az iskolában. A kvadráns jelenlegi parancsnoka természetesen továbbra is el fogja látni a feladatait, de mostantól Varrish is segíteni fog neki, és egyedül Pancheknek tartozik majd felelősséggel.

– Sorrengail kadét – igazítom ki az ezredest. Parancsnokhelyettes? Ez aztán fantasztikus.

– A tábornok lánya – feleli Varrish, miközben elismerően végigmér. A pillantása minden egyes tőrnél külön elidőzik. – Milyen érdekes. Pedig azt mondták, túlságosan törékeny vagy ahhoz, hogy akár egyetlen évet túlélj a kvadránsban.

Micsoda seggfej.

– Úgy látszik, tévedtek.

Xaden átveszi a borítékokat, ügyelve rá, hogy közben ne érjen hozzá Varrish kezéhez, majd odaadja nekem azt, amelyikre az én nevemet körmölték fel. Egyszerre törjük fel Melgren pecsétjét, és kihajtogatjuk a hivatalos megbízatásunkról szóló dokumentumot.

„Violet Sorrengail kadét minden tizennégy napig terjedő időszakban kétnapos eltávozást kap, amelyet kizárólag arra használhat, hogy Tairnnal Sgaeyl jelenlegi állomáshelyére, vagy más, aktuális tartózkodási helyére repüljön, illetve onnan visszatérjen. Ha a mondottakon kívül álló okokból elmulaszt részt venni az órákon, a hatályos szabályok értelmében meghatározott büntetésben részesítendő.”

Összeszorítom a fogam, hogy ne úgy reagáljak a dologra, ahogyan arra az ezredes nyilvánvalóan számít, és inkább szó nélkül összehajtogatom a papírt, és bedugom a derekamnál lévő zsebembe. Felteszem, Xaden ugyanezeket az utasításokat kapta, vagyis hetente egyszer rotációban meglátogathatjuk egymást. Tairn és Sgaeyl sosem voltak három napnál tovább távol egymástól. Egy egész hét? Ez alighanem folyamatos gyötrelmet fog jelenteni a számukra. Egyszerűen elképzelhetetlen.

– *Tairn?* – szólítom.

A sárkányom olyan erővel bődül fel, hogy belerázkódik a fejem.

– A sárkányok saját maguk döntenek a dolgaikról – jegyzi meg Xaden a legnagyobb nyugalommal, majd szintúgy zsebre dugja a papírt.

– Majd meglátjuk. – Aetos ezredes bólint, és a tekintete visszatér hozzám. – Tudod, kissé aggódtam a korábbi beszélgetésünk miatt, amíg eszembe nem jutott valami.

– Éspedig micsoda? – kérdezi Xaden, aki láthatóan a türelme határáig jutott.

– A titkok jóval kevesebbet érnek annál, mint az emberek gondolják. Ugyanis általában azokkal halnak, akik őrzik őket.

„Nem szokás nyíltan kimondani, de amíg mind a négy kvadráns világos szabályzat szerint működik, addig a lovasok elsődlegesen a Kódexnek tartoznak engedelmességgel, amely gyakran felülírja a többi kvadráns által követett szabályokat és rendelkezéseket. Vagyis kijelenthető, hogy a lovasok a saját szabályaik szerint élnek.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

HATODIK FEJEZET

A gyomrom háborgásának vajmi kevés köze van a limonádéhoz. Majdnem biztos vagyok benne, hogy Aetos ezredes épp az imént fenyegetett meg burkoltan azzal, hogy megölet bennünket.

– Még szerencse, hogy nincsenek titkaink – feleli Xaden.

Aetos mosolya visszavált arra a lágyabb változatra, amit korábban már annyiszor láttam tőle; csak hogy az átalakulása ezúttal inkább kísértetiesnek tűnik.

– Légy óvatos, hogy kivel osztod meg a történeteidet, Violet. Borzalmas volna látni, ha édesanyád elveszítené valamelyik lányát.

Mi a szar? Az erő máris sisteregni kezd az ujjbegyeimben.

Egy másodpercre rajtam tartja a tekintetét, amíg meggyőződik róla, hogy megértettem a szavait, majd megfordul, és Varrish társaságában egyetlen további hang nélkül visszatér az étkezőbe.

– Megfenyegetett, hogy végez veled – mondja Xaden, és a következő pillanatban árnyak kúsznak elő az oszlopok mögül.

– És ha szükséges, Mirával is. – Vagyis ha bárkinek elmondom az igazságot, a nővérem is veszélybe kerül. Üzenet megértve. Energia vágat keresztül az ereimen, keresve a kiutat, és a düh csak tovább táplálja ezt az energiát, amely pillanatokon belül feltartóztathatatlan hullámokban végigáramlik a testemen, azzal fenyegetve, hogy ízekre szaggat.

– Menjünk ki, még mielőtt romba döntöd az egész iskolát – javasolja Xaden, és a kezem felé nyúl.

Elfogadom a gesztust, és mindvégig arra koncentrálok, hogy ne kezdjek csapkodni a villámaimmal, kísétálunk az udvarra. Csak hogy minél erősebben tiltakozom ellene, az energia csak annál forróbbá válik, úgyhogy amint kint vagyunk a sötétben, elszakítom a kezem Xadenétől – még éppen abban a pillanatban, mielőtt az erő minden egyes idegszálamon végigér.

Villám hasít keresztül az éjszakai égbolton, és mintegy húsz méterrel előttünk belecsap az udvar kövezetébe. Apró törmelék száll mindenfelé.

Xaden útjára indítja az árnyait, amelyek védőpajzsot hoznak létre, amelyről így a szétpattogzó törmelék ártalmatlanul hull alá, még mielőtt elérhetnének minket vagy a közelben tartózkodó kadétok valamelyikét.

– Úgy látom, az alkohol nem gyengíti a pecséterődöt

– jegyzi meg lassan. – Még szerencse, hogy idekint nincs más, csak kő.

– Bocsi! – kiáltok oda a többieknek, akik riadtan szétfutnak, és fintorogva adják a tudtomra, hogy mit gondolnak az önkontrollom teljes hiányáról. – Azt hiszem, ennyit arról, hogy engem kell megvédened. Mostantól inkább a kvadráns szorul védelemre tőlem. – Mély levegőt veszek, és Xadenhez fordulok. – Déli Szárny? Ez a te választásod volt? – A szárnyvezetők mindig maguk dönthetnek arról, hogy hová menjenek.

– Mire megírták a megbízatásunkat, már nem volt választásom. Samarában leszek. A mai napot készülődéssel töltöttem. A legtöbb holmimat már elszállíttattam oda.

Samara a Keleti Szárny legkeletibb helyőrsége, ahol Krovla és Braevick tartományai találkoznak egymással. Nagyjából egy napi repülésre van innen.

– A sárkányoknak csak néhány órájuk lesz együtt.

– Sajnos igen. Sgaeyl nem fog örülni a dolognak.

– Azt hiszem Tairn sem. – Megpróbálok kapcsolatba lépni Andarnával, hátha még nem aludt el.

– *Teljesen elveszítetted a kapcsolatod a valósággal, ha azt hiszed, hogy éppen most fogok közel kerülni hozzá – feleli az alvástól rekedtes hangon. – Nincs jó kedvében.*

– *Aludnod kellene.* – A történetek után Andarnának az Álomtalan Álomra kellene készülnie. Még mindig nem tudom pontosan, hogy ez mit is jelent, ahogyan Tairn sem szívesen osztja meg velem a sárkányok szülői teendőivel kapcsolatos titkokat, ahhoz mindenesetre ragaszkodik, hogy Andarna megfelelő növekedéséhez és fejlődéséhez nélkülözhetetlen, hogy a következő két hónapot alvással töltse. Én közben nem tudok nem arra gondolni, hogy a dolognak esetleg ahhoz is köze lehet, hogy így ússza meg a kamasz sárkány hangulatingadozásával járó bosszúságokat.

Mintha csak kitalálná a gondolataimat, Andarna egy ásítás kíséretében azt feleli:

– *Hiányzik a dráma, mi?*

– Már csak óráink vannak, hogy... – suttogom, és elszakítom a pillantásomat Xaden átható tekintetétől. – Tudod, hogy átadjuk az

információt. – Az udvar egy olyan bálteremre emlékeztet, ahonnan nagyjából két órája az utolsó józan vendég is távozott, és már csak szerencsétlenkedő részek maradtak, akik kizárólag rossz döntésekre képesek. Hogy a francba fogjuk megoldani a problémáinkat Xadennel, ha még csak kellő időt sem tudunk majd együtt tölteni?

– Azt hiszem, pont ez a lényeg. A lehető leggyakrabban és a lehető leghosszabb időre megpróbálnak elválasztani egymástól. Amink van, abból kell kihoznunk, amit csak lehet.

– Ma este nem utállak annyira – suttogom.

– Biztosan az ital hatása. Ne aggódj, holnapra elmúlik.

– Felém mozdul, és ezúttal nem lépek hátra, amikor hátulról megérinti a nyakam.

Melegség tölti el minden porcikámat. A rám gyakorolt hatása legalább annyira bosszantó, mint amennyire tagadhatatlan.

– Hallgass ide. – Lehalkítja a hangját, és gyöngéden maga felé húz, miközben oldalra pillant egy spicces kadétokból álló társaságra. – Játszd el a szerepet, amit neked szántak.

Bólintok.

– Hét nap múlva visszatérek – teszi hozzá azok kedvéért, akik épp most haladnak el mellettünk. – *Sgaeyl és Tairn nem fognak tudni ilyen távolságból beszélni egymással. Az érzelmekről tudni fognak, de nagyjából ennyi. Tartsd észben, hogy a vezetés mindent elolvas, amit egymásnak küldünk.* – Közelebb hajol, hogy a bámészkodók azt hiessék, valamiféle búcsúölelésre készülünk, ami egyébként nem is állna olyan távol az igazságtól.

– Sok minden történhet hét nap alatt. – Közben azért megértettem, hogy mit akart közölni velem mentálisan.

– Mit tegyek, amíg távol vagy?

– Semmi sem változik, ami számít – biztosít róla. – *Ne bonyolódj bele semmibe, amit Bodhi és a többiek művelnek.* – Megint az a pillantás; akkor szokott ilyen acélosan nézni, amikor tökéletesen meg van győződve az igazáról.

– Te aztán nem fogsz megváltozni, igaz? – súgom.

– *Ez most nem rólunk szól. Minden tekintet rád fog szegeződni, és rajtad nincs ott a felkelés erekleje, ami elrejtethné Melgren elől a titkaidat, ha egyedül vagy. Ha belekeveredsz valamibe, azzal mindent veszélybe sodorsz,*

amiért küzdöttünk. – Újabb kadétok bandukolnak el mellettünk a rotunda irányába.

Ezzel nehéz volna vitába szállni, különösen úgy, hogy éppen a saját erőmből, egyedül akarom megvalósítani a tervemet.

– Hiányozni fogsz. – A keze megfeszül, ahogy néhány lovas a Harmadik Szárnyból túlságosan közel ér hozzánk. – *Csak azokban bízhat sz meg igazán, akik velünk voltak Ressonban.*

– Gondolj arra, hogy mennyi szabadidőd lesz most, hogy nem kell állandóan velem gyakorlatoznod a küzdőtéren. – Megadom magam a sürgető készítésnek, és megérintem; a mellkasára fektetem a kezem, hogy az ujjaim alatt érezhessem a szíve lüktetését, és a következő pillanatban természetesen az alkoholt hibáztatom a vakmerőségemért.

– Pedig szívesen tölténém azzal a szabadidőmet, hogy alattam fekszel a páston. – Átkarolja a derekam, és még közelebb húz magához. – *Ami a többi megjelöltet illeti, inkább ne bízz meg bennük. Még ne. Tisztában vannak vele, hogy nem végezhetnek veled, de az anyád miatt néhányan azért örülnének, ha szenvedni látnának.*

– Erre még visszatérünk, nem igaz? – Megpróbálok kipréselni magamból egy mosolyt, de megremeg az alsó ajkam. Kizárt, hogy tényleg ennyire felkavarjon, hogy elmegy. Nyilvánvalóan csak az ital zavart össze.

– Soha nem is feledkeztünk meg róla – feleli, továbbra is lehalkítva a hangját, noha az udvaron tartózkodó többiek már kellő magánszférát biztosítanak a számunkra. – Maradj életben, Violet, én pedig visszatérek hét nap múlva. – A keze a nyakam oldalára vándorol, és a hüvelykjével végigsimít az államon, miközben közelít a szájával, épp annyira, hogy a leheletünk keveredjen egymással. – Ma sikerült életben tartanunk a másikat. Ez nem elég ahhoz, hogy megbízz bennem?

A szívem megugrik. Szinte már érzem a csókját, és az istenekre mondom, mindennél jobban vágyom rá.

– Az életemet is rád bíznom.

– Ez minden? – A szája még mindig az enyém felett köröz, tele ígérettel, amiből azonban semmit sem vált be.

– Ez minden. – Tehát elnyerte a bizalmamat, és még csak küzdenie sem kellett érte.

– Milyen kár – suttogja, és felemeli a fejét. – De ahogy mondtam, azért álmodozni is jó dolog.

A józan ész zavarbaejtő könnyedséggel hasít keresztül a vágy teremtetten. A rohadó életbe, már megint mit művelek?

– Semmi álmodozás. – Próbálok szigorúan nézni, de én is érzem, hogy a szavaim nem csengenek túl meggyőzően. – Nem vagyunk együtt, emlékszel? Te döntöttél így. Minden jogom megvan hozzá, hogy visszamenjek a többiekhez, és kiszemeljek valakit, akivel fel akarom melegíteni az ágyamat. Valakit, aki egy fokkal *hétköznapi*bb. – Persze, ez csak blöff. Talán. Az is lehet, hogy az alkohol szól belőlem. Vagy talán csak szeretném, ha ő is olyan bizonytalannak érezné magát, mint én.

– Természetesen minden jogod megvan ehhez, de akkor sem fogsz így tenni. – Lassan elmosolyodik.

– Miért? Mert téged annyira lehetetlen volna helyettesíteni? – Nem hangzik bóknak. Legalábbis ezzel győzködöm magam.

– Azért, mert még mindig szeretsz. – A szemében tükröződő bizonyosság alaposan próbára teszi az idegeimet.

– Menj a francba, Riorson.

– Mennék, de sajnos halálos szorításban tartasz. – Lepillant.

– Ööö... – Leengedem a kezem a derekáról, és hátralépek. – Menj.

– Hét nap múlva találkozunk, Violence. – Elhátrál, és célba veszi a röpmezőre vezető alagutat. – Próbáld nem felégetni az iskolát, amíg távol vagyok.

Továbbra is az ő irányába nézek, amíg biztos nem vagyok felőle, hogy már kívül került a látómezőmön. Aztán néhány percre még itt maradok, és lassan veszem a levegőt, amíg legalább valamelyest sikerül úrrá lennem az érzéseimen. Mi a fene ütött belém már megint? Hogy lehet, hogy olyasvalaki után ácsingózom, aki nem hajlandó megosztani velem a titkait? Aki még büszke is erre, és élvezettel űzi a „Kérdezz, amit csak szeretnél” című játékát? Mintha bármi fogalmam lehetne arról, hogy mit is kellene kérdeznem!

– Vissza fog jönni – mondja Rhiannon, aki ebben a pillanatban bukkan fel valahol mögöttem. Ő is borítékot tart a kezében, és a szavai kimértsége ellenére izgatottság tükröződik a tekintetében.

– Nem kellene ennyit foglalkoznom vele. – Attól még úgy karolom át magam, mintha enélkül pillanatokon belül darabokra esnék szét. – Miért vigyorogsz?

– Történt valami köztetek? – Bedugja a levelet a zsebébe.

– Mi az? – felelem. – A megbízatásod? – Az ilyen borítékok általában csak egyet jelenthetnek. Megfogom a vállát, és elmosolyodom. – Árueld el. Elfintorodik.

– Jó hírt és rosszat is kaptam.

– Kezdjük a rosszal. – Ez akár az új mottóm is lehetne.

– Aetos az új szárnyvezetőnk.

Egy szempillantás alatt lehervad rólam a mosoly.

– Számíthattunk volna rá. És mi a jó hír?

– Ciannát, a rajunk helyettes vezetőjét előléptették az osztag élére. – A mosolya fényesebben ragyog bármilyen varázsfénynél. – Előtted pedig nem más áll, mint az új rajvezető.

– Ez az! – Sikkantok egyet örömben, és szorosan átölelem. – Gratulálok! Fantasztikus leszel. Már most is az vagy!

– Csak nem ünneplünk? – kérdezi Sawyer az udvar túlsó végéből.

– Bizony ám! – feleli Ridoc, akinek némi sör lötytyen ki a korsójából, ahogy felénk szalad. – Matthias rajvezető!

– Mi az első parancsod, rajvezető? – kérdezi Sawyer, miközben Nadine is csatlakozik hozzánk.

Rhiannon végignézi rajtunk, és miután átgondolja a dolgot, döntésre jut.

– Az, hogy maradjatok életben.

Elmosolyodom, és azt kívánom, bárcsak ilyen egyszerű lenne.

„A basgiathi Archívumban minden könyvkölcsönzésre feljegyzési és iktatási kötelezettség van érvényben. Azokat a kadétoakat, akik ennek nem tesznek eleget, a kötelességük elmulasztása végett feljelenthetik, azonkívül megbüntethetik mindazon szövegek elvesztéséért, amelyeket nem tudnak megfelelően nyomon követni.”

– Daxton ezredes, *Útmutató az Írnokok Kvadránsához*

HETEDIK FEJEZET

– Sosem láttam még ezt a helyet – mondja Ridoc öt nappal később, ahogy lehuppan mellém az U-alakú, amfiteátrumként kialakított, harmadik emeleti tanterembe. Az ültetésrendet a szárnyunknak, az osztagunknak és a rajunknak megfelelően tervezték meg, úgyhogy a jobb kéz felé eső második sorba kerülünk, ahol a süllyesztett padló felett egyenesen ráláthatunk az Első Szárnyra.

A kinti zaj folyamatos zümmögéssé válik, ahogy egyre több civil érkezik a másnap esedékes Beiktatás Napjára, a kvadráns falain belül azonban továbbra is csend honol.

A hetet az elsőévesek érkezésére való felkészüléssel töltöttük. Megtanultuk, hogy milyen feladataink lesznek a Mellvéden, és nem melleleg azt is, hogy milyen kellemetlenségekkel jár, ha huzamosabb ideig minden este túlságosan felöntünk a garatra. Az biztos, hogy az ilyesmi után sokkal érdekesebb reggel végigtántorogni az iskola folyosóin.

– Ahogyan korábban még másodévesek sem voltunk

– jegyzi meg Rhiannon mellettem, miután takaros rendbe kirakta maga elé a felszerelését.

– Milyen igaz. – Ridoc bólint.

– Sikerült! – Nadine odacsusszan Ridoc mellé, majd kisöpör néhány elkóricált lila tincset az arcából a begipszelt kezével. – Hogy a csudába nem voltam még itt korábban?

Rhiannon csak megrázza a fejét.

– Azért, mert korábban még nem voltunk másodévesek – közlöm Nadine-nal.

– Vagy úgy. Mondasz valamit. – Előhalássza a holmiját a táskájából. – Azt hiszem, egyik osztály sem volt ilyen messze a folyosón taval.

– Mi történt a kezeddél? – érdeklődik Rhiannon.

– Ne is kérdezd. – Felemeli a karját, hogy mindannyian jobban láthassuk a gipszet. – Tegnap este megcsúsztam a lépcsőn, és kificamítottam a csuklóm. Ne aggódjatok,

a gyógyítók szerint Nolonnak lesz egy kis szabadideje a számomra még a Mellvéd előtt. A Háborús Játékok óta elég sok a dolga.

– Pihennie kellene – jegyzi meg Rhiannon.

– Bárcsak mi is pihenőt kapnánk, mint a többi kvadráns.

– Ridoc kopogtatni kezd a tollával az asztalon. – Csak néhány nap, amit másutt tölthetnénk.

– Én még mindig próbálok magamhoz térni abból a hat napból, amit máshol töltöttem – próbálok viccelődni.

Rhiannon arcáról lehervad a mosoly. A rajunk többi tagja is elhallgat.

Francba. Ezt nem lett volna szabad mondanom, de hát olyan átkozottul fáradt vagyok. Mi értelme aludni, amikor álmomban úgyis csak a Ressonban látott szörnyűségek elevenednek meg a szemem előtt újra és újra?

– Itt vagyok, ha esetleg beszélni akarsz róla. – Rhiannon mosolyától rögtön lelkipurdalásom támad, amiért nem avattam be a történetekbe.

Vajon beszélni akarok róla? Hát persze. És vajon képes vagyok rá? Azután aligha, hogy Aetos nyilvánvalóvá tette, jobban teszem, ha senkivel sem osztom meg „a háborús történeteimet”. Mira már így is a célkeresztjébe került, és nem akarom, hogy mellette még a legjobb barátom is bajba sodródjon. Talán Xadennek igaza van. Ha már nem vagyok képes hazudni, akkor azzal tehetek a legtöbbet a barátaim biztonságaért, ha távol tartom magam tőlük.

– Jó napot, másodévesek – szólal meg egy dörgő hangú, magas lovas, aki a terem közepére trappol, rögtön elhallgattatva a jelenlévőket. – Grady kapitá... – Hunyorog egyet, és megvakarja a szakállát, amely egy árnyalattal sötétebb az aranyszínű bőrénél. – Grady professzornak hívnak. Mint láthatjátok, új vagyok, és még hozzá kell szoknom a titulusomhoz, ahogyan ahhoz is, hogy ismét huszonegy éves kölykökkel vagyok körülvéve. Elég sok idő eltelt azóta, hogy magam is a kvadránsban pallérozódtam.

A terem vége felé fordul, oda, ahol nincsenek székek, majd az ott található nehéz faasztal felé nyújtja az ujjait.

A kisebb mágia hatására az asztal megmozdul, és csikorgó hangok közepette egészen Grady professzor elé vánszorog, elég közel ahhoz, hogy rá tudja fektetni a kezét.

– Így mindjárt más. Gratulálok, hogy túléltetek az első évet. – Lassan megfordul, és mindannyiunkat alaposan végigmér. – Jelenleg nyolcvankilencen vagytok ebben a teremben. Abból, amit az írnokok mondtak, ti vagytok a legkisebb létszámú osztály, mióta az Első Hatok ezen a földön jártak.

Az Első Szárny fölött húzódó üres széksorokra pillantok. Azt eddig is tudtuk, hogy tavaly minden korábbinál kevesebb sárkány volt hajlandó a kapcsolódásra, de a saját szemünkkel látni, hogy mennyire kevesen maradtunk... nem túl biztató.

– *Kevesebb sárkány kapcsolódik* – szólítom meg Tairnt. Andarna már néhány napja alámerült az Álomtalan Álomba. – *Talán mert az empyriaiak tudnak a veninekről?*

– *Igen.* – Szinte már hallani vélem, ahogy felsóhajt.

– *De hát több lovasra volna szükségünk, nem kevesebbre.* – Ennek semmi értelme.

– *Az empyriaiak megosztottak a kérdésben, hogy be kellene-e avatkoznunk a dolgokba* – feleli Tairn. – *Nem az emberek az egyetlenek, akiknek megvannak a maguk titkai.*

Andarna és Tairn azonban már meghozták a döntésüket, legalábbis ebben biztos vagyok.

– ...a második év új kihívásokkal jár – folytatja Grady professzor, ahogy a figyelmem visszatér az órára. – Tavaly megtanultátok, hogyan üljétek meg azokat a sárkányokat, akik titeket választottak. Idén meg fogjátok tanulni, hogy mi a teendő, ha lezuhantok a sárkányotok hátáról. Üdvözöllek benneteket a Lovasok Túlélési Kurzusán; röviden LTK.

– Ez meg mi a franc? – suttogja Ridoc.

– Gőzöm sincs – felelem, de azért felvésem az *LTK* betűket magam elé az üres füzetembe.

– De hiszen te mindent tudsz.

– A jelek szerint mégsem. – Mostanában mintha mindig ide lyukadnánk ki.

– Nem tudjátok, hogy miről van szó? – kérdezi Grady professzor egy vigyor kíséretében, egyenesen Ridoc felé fordulva. – Remek. Ezek szerint működik a taktikánk.

– Átveti az egyik csizmáját a másik előtt, és így folytatja: – Az LTK nem

véletlenül minősül titkosított ismeretnek. Ennek köszönhető, hogy hiteles reakciókra számíthatunk az éles helyzetekben.

– Az én hiteles reakcióimat aligha akarja bárki is látni – dünnyögi Ridoc.
Elmosolyodom, majd megcsóválom a fejem.

– Az LTK megtanít benneteket arra, hogy miként maradhattok életben, ha az ellenséges vonalak mögött elválasztanak benneteket a sárkányotoktól. Ez a másodév legfontosabb leckéje. A kurzushoz két értékelés is tartozik, amit sikerrel kell teljesítenetek, hogy folytathassátok a basgiathi tanulmányaitokat. Az egyikre néhány hét múlva kerül sor... A másikkra *nagyjából* év közepén.

– És mi a francokat csinálnak azokkal a már kapcsolódott lovasokkal, akik nem mennek át a vizsgán? – kérdezi Rhiannon.

A rajunk összes tagja felém fordul.

– Fogalmam sincs.

Caroline Ashton jelentkezik az Első Szárnyból, velünk átellenben. Megborzongok, ahogy eszembe jut, hogy milyen közel volt Jack Barlowe-hoz; ahhoz a lovashoz, aki egészen addig a pillanatig meg akart gyilkolni, hogy előtte én végeztem volna vele.

– Igen?

– Mit jelent pontosan, hogy „nagyjából” az év közepén? – kérdezi Caroline. – És mit jelent a „néhány hét múlva”?

– Szándékosan nem adunk tájékoztatást a pontos dátumokról – feleli a professzor.

A lány puffog egyet, majd visszaereszkedik a székébe.

– Én sem fogom elárulni nektek, akárhányszor ráncoljátok össze a homlokotokat. Egyik professzorból sem fogjátok tudni kiszedni, ugyanis éppen az a cél, hogy meglepetés legyen. Azt viszont nagyon is szeretnénk, hogy kellőképpen felkészüljete a megmérettetésre. Ezen az órán megtanuljátok, hogy mit jelent a tájékozódás, új túlélési trükköket sajátítotok el, egyúttal megismerkedtek azokkal a módszerekkel, amelyekkel az ember kibírhatja, ha fogság esetén kényszervallatásnak vetik alá.

A gyomrom fordul egyet, és a szívverésem pillanatok alatt a kétszeresére gyorsul. Kínzás. A professzor arról beszél, milyen lesz, amikor majd megkínóznak bennünket, és hogyan kell az ilyen helyzetekben megfelelően „viselkedni”.

Én pedig történetesen olyan információk birtokában vagyok, amelyekért a vezetés bármikor örömmel megkínozna.

– A két vizsga mellett ezekkel az ismeretekkel kapcsolatban bármikor és bárhol próbára tehetnek benneteket – folytatja Grady professzor. – Bárhonnan elvihetnek a kvadránsból.

– Csak úgy elrabolhatnak? – kérdezi Nadine félelemmel a hangjában.

– Úgy hangzik – feleli Sawyer.

– Ez a hely mindig meg tud lepni – teszi hozzá Ridoc.

– A többi vizsgáztató és én a próbatételek végén majd visszajelzéseket adunk nektek, vagyis mire eljön az igazi megmértetés ideje, már tisztában lesztek vele, hogy mire számíthatok, és mire van szükség a sikeres teljesítéshez, vagyis ahhoz, hogy kibírájátok a... – Oldalra dönti a fejét, mintha azon tanakodna, hogyan is kellene megválogatnia a szavait. – Nos, hogy kibírájátok azt a poklot, amelyen nekünk köszönhetően keresztül kell majd mennetek. Vegyétek úgy, hogy olyasvalakitől halljátok, aki egyszer már maga is túlélte: ha nem törtök meg a kényszervallatás során, minden rendben lesz.

Rhiannon is jelentkezik, mire a professzor felé fordul.

– És ha megtörünk?

A professzor arcából kivész a derű.

– Azt inkább ne akard tudni.

* * *

Mivel a pulzusom még egy órával az eligazítás után is zakatol, úgy döntök, itt az ideje elmenni az egyetlen olyan helyre, ahol meg tudom nyugtatni az elgyötört idegeimet – az Archívumba.

Ahogy belépek a kapun, beszívom a régi papír, a tinta és a könyvkötéshez használt ragasztó összetéveszthetetlen illatát, majd jólesően felsóhajtok. A hatalmas termet könyvespolcok hosszú sorai tagolják, amelyek mindegyike magasabb Andarnánál, noha nem akkorák, mint Tairn; mindegyiken számtalan, történelemmel, matematikával és egyéb tudományokkal foglalkozó mű sorakozik. Sokáig azt hittem, ezekben a könyvekben a Kontinens minden tudása ott rejlik, és életem egy pontján meg voltam győződve róla, hogy a legfélelmetesebb dolog, ami valaha

történni fog velem, az, hogy fel kell másznom a polcok tetejéig vezető létrákon.

Ehhez képest most nagyjából a következőkkel kell számolnom: Varrish parancsnokhelyettes állandó és közvetlen veszélyt jelent a számomra; Aetos megfenyegetett, hogy végez velem és a testvéremmel; egy titkos forradalomba keveredtem, amely miatt bármikor kivégezhetnek bennünket; és ha ez nem lenne elég, lélekben még az LTK barátságos kínzásaira is fel kell készülnöm. Talán érthető, hogy a létrák láttán némi hiányérzet fog el.

Jesinia neve öt nap után ma reggel végre megjelent az írnokok beosztásáról tájékoztató hirdetőtáblán, vagyis itt az ideje munkához látni.

Elegem van abból, hogy „ne akarjak belebonyolódni”.

Az biztos, hogy nem fogok ölbe tett kézzel ülni a helyemen, és tétlenül nézni, ahogy a bátyám és Xaden az életüket kockáztatják az ügyért. Úgy főként nem, hogy biztos vagyok benne, Aretia és a poromieli civilek megóvásának rejtélye itt lapul valahol Basgiathban. Lehet, hogy a forradalom nem tudhat írnokokat a soraiban, de azért itt vagyok én, és ha a legkisebb esély is mutatkozik arra, hogy azok nélkül a fegyverek nélkül is győzelemre vihetjük az ügyünket, amelyeket a forradalmárok találtak vagy készítettek, akkor nem kétséges, hogy meg kell ragadnunk azt az esélyt. Vagy legalábbis tisztáznunk kell, hogy létezik-e egyáltalán.

A bejárat melletti hosszú tölgyfaasztalon túlra már csak az írnokok léphetnek, úgyhogy megállok, és végigfuttatom az ujjaimat a felszíne ismerős bütykein és karcolatain. Ha megtanultam valamit abból az időszakból, amikor még írnoknak készültem, alighanem azt, hogy miként kell türelmesnek lenni.

Istenek, mennyire hiányzik ez a hely! Hiányzik, amit egykor az életemnek és a jövőmnek tekinthettem. Egyszerű volt, csendes, nemes. Igaz, a régi önmagam már kevésbé hiányzik: a lány, aki nem is volt tisztában a saját képességeivel. A lány, aki mindent, amit csak elé raktak, rendíthetetlen bizalommal olvasott el, mintha valami pusztán amiatt, mert felkörmölik egy üres oldalra, máris maga volna az örökérvényű igazság.

Egy krémszínű tunikát és csuklyát viselő, vékony alak bukkan fel. Életemben először most fog el nyugtalanság amiatt, hogy Jesiniával találkozom.

– Sorrengail kadét – jeleli felém, és elmosolyodik, amikor odaér hozzám. Hátrahajtja a csuklyáját. A haja hosszabb, mint volt, barna fonata majdnem

a derekáig ér.

– Neilwart kadét – jelelek neki vissza, és egy vigyorral üdvözlöm. – Bizonyára egyedül vagyunk, hogy ilyen kitörő örömmel üdvözljük egymást. – Az írnokoknak erősen javallott, hogy ne mutassák ki az érzéseiket. Valahol érthető, hiszen nem az a feladatuk, hogy értelmezzék a világot és reagáljanak rá, hanem csupán az, hogy feljegyezzék a történeteit.

– Egyedül vagyunk – feleli, majd a hátam mögé pillant.

– Nos, még Nasya is itt van.

– Alszik – biztosítom róla. – És te min dolgozol éppen?

– Megjavítok néhány kötést – feleli. – A többség elment, hogy felkészüljön az új kadétok holnapi érkezésére. Szeretem a csendesebb napokat.

– Emlékszem. – Majdnem minden ilyen csendes napot ennél az asztalnál töltöttünk, valamelyik vizsgánkra készültünk, esetleg Markhamnek... vagy az apámnak segítettünk.

– Hallottam, hogy... – Elkomorul a tekintete. – Sajnálom. Mindig nagyon kedves volt hozzám.

– Nekem is hiányzik. – Ökölbe szorítom a kezem, majd szünetet tartok. Tisztában vagyok vele, hogy amit mondani készülök, vagy az igazsághoz vihet minket közelebb... vagy pedig a kivégzésemhez.

– Mi az? – kérdezi, és az ajkába harap.

Jesinia évfolyamelső, ami azt jelenti, hogy valószínűleg további komoly kihívások várnak rá, ha a kvadránsa Kurátorává akar válni. Ha idáig jut, akkor nem csupán több időt tölt majd Markham mellett, mint a többiek, de szinte soha nem is fogja elhagyni az Archívumot.

Egy pillanatra megszédülök, ahogy arra gondolok, talán nem is bízhatok meg benne. Talán nem véletlen, hogy egyetlen írnok sincs a felkelők között.

– Azon tanakodtam, vajon vannak-e itt régebbi könyvek, amelyek Basgiath alapításával foglalkoznak. Esetleg olyasmi, amiből kiderül, miért ezt a helyet választották a varázsvédelem számára.

– A varázsvédelem számára? – jeleli vissza lassan.

– Egy nyilvános vitára készülök, ahol amellet kell majd érvelnem, miért volt jobb ötlet Calldyr helyett ide építeni Basgiathot. – Tessék, az első igazi hazugságom. Ebből a mondatból egyetlen szó sem volt igaz, és még csak vissza sem tudom vonni. Bármilyen is lesz ennek a vége, most már elköteleztem

magam az ügy mellett – amellet, hogy a lehető legtöbb embert megpróbálom megmenteni ennek a háborúnak a borzalmaitól.

– Hát persze. – Elmosolyodik. – Várj meg itt.

– Köszönöm.

Tíz perccel később átad két, legalább százéves kötetet, én pedig köszönetet mondok neki, majd elhagyom az Archívumot. Kétségkívül itt találok a választ arra, hogy miként lehetséges megvédeni Aretiát a veszedelemtől. Így kell lennie. És már nincs más hátra, mint hogy azelőtt megtaláljam a választ, amikor már a varázsvédelmünk sem tudja feltartóztatni az ellenséget.

„Egy dolog elsőévesként átmenni a Mellvéden. De amikor kénytelen vagy végignézni, hogy számtalan jelölt a mélybe hull, egy kicsit te is meghalsz. Ha egy módod van rá, inkább próbáld magad megkímélni ettől az élménytől.”

– *Brennan könyve, 84. oldal*

NYOLCADIK FEJEZET

A Beiratkozás Napja kissé másként fest a másik oldalról. Kihajolok a főépület tornyának lőrésein, és végignézek az alatt várakozó hosszú soron, miközben a harangok kilencet ütnek; csak az alakokra figyelek, és az arcukat inkább nem nézem meg magamnak, mielőtt belépnének a toronyba, hogy megkezdjék a kapaszkodást a hosszan kanyargózó csigalépcsőn, amelynek végén a Mellvéd vár rájuk.

Nincs rá szükségem, hogy még több arc is kísértsen a rémálmaimban.

– Most indulnak fel a lépcsőn – közlöm Rhiannonnal, aki a tekerccsel és a tollal a kezében várakozik.

– Idegesnek tűnnek – jegyzi meg Nadine, aki veszélyesen kihajol a toronyból, hogy jobban is megnézhesse magának a jelölteket.

Nem ők az egyetlenek. Négy lépésre állok Daintól, aki egyetlen érintéssel bármikor képes turkálni az emlékeim között, és bármilyen titkot pillanatok alatt elrabolhat a fejből.

Megerősítem a mentális pajzsomat, ahogyan Xaden tanította, és arról ábrándozom, hogy kilököm Daint a toronyból.

Mostanáig egyetlen hevenyészett kísérletet tett rá, hogy beszéljen velem, de hamar leállítottam. És hogy milyen ábrázattal méregetett? Mégis honnan vette magának a jogot ahhoz, hogy olyan... *összetörtnek* nézzen ki?

– Te nem voltál ideges? – kérdezi Rhiannon Nadine-től. – Ami engem illet, én Violet nélkül sosem jutottam volna át.

Vállat vonok, majd odaszökkenek melléjük, és helyet foglalok Rhiannon bal oldalán.

– Ugyan, egy jobb cipő még nem minden. A bátorságod és az egyensúlyod segített át a hídon.

– Most nem esik úgy, mint tavaly. – Nadine felpillant a felhőtlen, júliusi égboltra, és a kézfejjével letörli a verejtéket a homlokáról. – Talán többen is átjutnak majd. – Aztán felém fordul. – Az ember még azt gondolhatta volna, hogy anyád a lányára tekintettel távol tartja a viharfellegeket.

– Láthatóan nem ismered az anyámat. – Lehet, hogy nem saját kezűleg idézte elő a vihart, hogy végezzen velem, de az biztos, hogy nem is óvott meg tőle.

– Idén mindössze kilencvenegy sárkány hajlandó kapcsolódni – mondja Dain, aki a bejárat melletti falnak támasztja a hátát. Pontosan úgy áll ott, ahogyan tavaly Xaden, ráadásul ugyanaz a rangjelzés virít a vállán – most már ő is szárnyvezető. Ez a rohadék megöleti Liamot és Soleilt, és cserébe előléptetik. Szépen vagyunk. – Vagyis azért, mert több jelölt átjut a hídon, még nem biztos, hogy végül több lovasunk is lesz. – Felém pillant, de aztán gyorsan elvonja rólam a tekintetét.

Nadine kinyitja a torony tetejére vezető faajtót, és lepillant a lépcsőre.

– Nagyjából a felénél járnak.

– Remek. – Dain ellöki magát a faltól. – Emlékezzetek a szabályokra. Matthias és Sorrengail, a ti feladatok mindössze annyi, hogy felvezessétek a kadétok nevét a tekercsre, mielőtt kilépnének a hídra. Ne akarjatok kapcsolatba...

– Tisztában vagyunk a szabályokkal. – Felülök a falra, és megkapaszkodok rajta, miközben reggel óta nagyjából tizedszerre kezdek azon agyalni, hogy mikor érkezik meg ma Xaden.

Talán akkor végre megkérdezhetem tőle, mégis miért hagyott három könyvet a másodévesek szintjén lévő új szobám asztalán – mindegyik a hagyományos tyrr varrás- és szövésminták rejtelseiről szól. Egyelőre nem igazán tudom hová tenni a dolgot, és nem is tudtam róla, hogy új hobbira volna szükségem.

Igaz, az üzenet, amit a könyveken hagyott, nem szorult magyarázatra. Az üzenet, amiben ez állt: *Komolyan gondoltam, amit a hídon mondtam. Akkor is te vagy az egyetlen, ha éppen nem vagyok veled.*

– Rendben – mondja Dain, és ismét felém fordítja a tekintetét. – Nadine, te pedig...

– Nekem nincs feladatom. – Nadine vállat von, és elkezdi piszkálni az uniformisa szegélyét, ahonnan levágta az ujjakat. – Én csak unalmamban vagyok itt.

Dain elfintorodik.

– Úgy látom, kézből tartod a dolgokat, rajvezető.

Micsoda barom.

– Nincsenek szabályok arra vonatkozóan, hogy a Mellvéd idején négy lovas is tartózkodhat a toronyban – feleli Rhiannon. – Ma reggel inkább ne is próbálkozz velem, Aetos. – Felpillant a tekercséből, és figyelmeztetésképpen feltartja az ujját. – És ha netán jelezni akarnád, hogy szárnyvezetőnek kellene szólítsalak, emlékeztetnék rá, hogy Riorson anélkül is remekül elvégezte ezt a feladatot, hogy bárkinek be kellett volna hódolnia neki.

– Azért, mert mindenkit halálra rémített – jegyzi meg Nadine. – Nos, mindenkit, leszámítva Violetet.

Igyekszem elfojtani egy mosolyt, de nem sok sikerrel. Dain érezhetően megfeszül, és nem igazán tudja, hogy mit felelhetne.

– Mivel csak mi vagyunk itt – mondja Rhiannon –, talán ez jó alkalom, hogy megkérdezzem, mit tudsz az új parancsnokhelyettesről.

– Varrishről? Azon kívül semmit, hogy igazi eszelős, aki szerint az elmúlt időben túlságosan elpuhult a kvadráns

– feleli Dain. – Jóban van apámmal.

Micsoda véletlen.

– Való igaz, tényleg egy kész teadélután itt lenni – feleli Rhiannon.

Resson után kezdek ráébredni, megvan a célja, hogy a teljesítőkéességünk határáig próbálnak hajtani. Még mindig jobb, ha itt bedobjuk a törölközőt, mintha éles helyzetben miattunk halnak meg a bajtársaink.

– Jönnek – mondja Nadine, majd félreáll az ajtóból, ahogy az első kadétok a tetőre érnek. Láthatóan alaposan kimerítette őket a kapaszkodás.

– *Milyen fiatalok* – mondom Tairnnak, és ahogy áthelyezem a testsúlyomat, eszembe jut, hogy körültekintőbb is lehettem volna reggel a térdem bekötésével. A verejték már így is fellazította a kötést, a csúszkáló szövet pedig kezd halálra idegesíteni.

– *Te is az voltál* – feleli mély hangon. Az elmúlt két napban nem igazán volt jókedvében, és nem tudom hibáztatni.

Ki van készülve attól, hogy nem láthatja gyakrabban Sgaeylt, ráadásul az sem tölti el örömmel, hogy engem büntetnek meg miatta.

Az első kadét tekintete Nadine lila frizurájáról az én ezüstös koronámra téved.

– Név? – kérdezem.

– Jory Buell – feleli a lány levegőért kapkodva. Magas, megfelelő csizma van rajta, és első pillantásra a hátizsákja is olyanak tűnik, ami nem fogja túlságosan akadályozni az átkelésben. Ugyanakkor már most túlságosan kimerültnek látszik.

– Amint átérsz a túloldalra, megadod a neved a tekercsfelelősnek – közli vele Dain.

A lány bólint, miközben Rhiannon leírja a nevét az első rubrikába.

Eszembe jutnak a tanácsok, amelyeket tavaly ilyenkor Mirától kaptam, de nem tehetem meg, hogy továbbadom őket. Ez most egy teljességgel másmilyen kihívás: csak szótlanul állni, semmit sem tenni és végignézni, ahogy az új kadétok azért kockáztatják az életüket, hogy olyanok legyenek, mint... mint mi.

És jó néhányan lesznek közülük, akik a mi arcunkat látják utoljára.

– Sok szerencsét. – Ez minden, amit mondhatok.

A lány elindul a hídon, és egy fiú foglalja el a helyét. Rhiannon az ő nevét is felírja, Dain pedig megvárja, amíg Jory az út harmadáig jut, mielőtt utána küldené a következőt.

Torkomban dobogó szívvel nézem az első néhány jelöltet, miközben eszembe jut, hogy tavaly ilyenkor milyen rettegéssel és bizonytalansággal töltött el ez az élmény. Amikor az egyikük az út negyedénél megcsúszik, és a mélybe zuhan, és az alatt húzódó szakadék elfojtja a sikolyát, inkább elfordulok, és nem követem, hogy hányan érnek át épségben a túloldalra. A szívem nem bírja a látványt.

Két órával később még mindig az újabb érkezők nevét kérdezem, miközben a legkevésbé sem szándékozok emlékezni is rájuk, de azért odafigyelek azokra, akik kirívóan agresszívan viselkednek, mint például az a bikaképű fickó, mély hasítékkal az állán, aki szemrebbenés nélkül lelöki az előtte imbolygó, csenevész vöröshajút a szakadékba, hogy aztán trappolva haladjon tovább.

Lényem egy újabb része sorvad el a kegyetlenség láttán, és emlékeztetnem kell rá magam, hogy ezen a napon mindenki a saját akaratából van itt. A többi kvadránssal ellentétben, ahová bárkit felvehetnek a megfelelő kort betöltött lakosságból, aki átmegy az alkalmassági vizsgán, a Lovasok Kvadránsa önkéntességi alapon működik.

– Úgy látom, megvan az új Jack Barlowe-nk – jegyzi meg Rhiannon.

Nem mulasztom el észrevenni, hogy Dain milyen pillantást vet felém.

Lassan kifújom a levegőt, és a következő kadét felé fordulok, miközben próbálom elhessegetni magamtól az emlékét, hogy Barlowe miként juttatott tavaly a gyengélkedőre. Borzalmas élmény volt, ahogy a küzdelem végén az ujjaiból belém áramoltatta az energiáját, amelytől még a csontjaim is összerázkódtak.

– Nev... – kezdeném, de elakad a szavam, amikor megpillantom a következő jelöltet. Magasabb Dainnál, de alacsonyabb Xadennél; izmos testalkatú, az álla is erőteljes, és habár a homokbarna haja most rövidebbre van nyírva, mint legutóbb, de azért bárhol felismerném az arcvonásait és a tekintetét.

– Cam?

Ez meg mi a fészkes fenét művel a Basgiathban?

A zöld szeme elkerekedik a meglepetéstől, majd pislog egyet.

– Aaric... Graycastle.

A vezetéknévét felismerem, de a másikat?

– Ezt most találtad ki? – súgom oda. – Csak mert szörnyen hangzik.

– Aaric Graycastle – ismétli valamivel feszültebben. Ugyanolyan gőgösen szegi fel az állát, ahogyan azt számtalanszor volt alkalmam megfigyelni a testvéreinél és különösen az apjánál. Még akkor is, ha nem ismerném fel azután a tucatnyi alkalom után, amikor a szüleink munkájának köszönhetően ugyanoda kerültünk, azok az izzó zöld szemek ugyanolyan félreismerhetetlenné teszik, ahogyan engem is elárul az ezüstsínű hajkoronám. Aligha tudna bárkit is megtéveszteni, aki valaha találkozott az apjával vagy bármelyik testvérével.

Dainra pillantok, aki meredten bámul Cam – Aaric – irányába.

– Biztos vagy benne? – kérdezi Dain, és a tekintetében költöző aggodalom láttán eszembe jut a régi Dain, az én Dainom; a pillanat azonban nem tart soká. Az a Dain, akire mindig számíthattam, akire az életemet is rábíztam volna, azon a napon megszűnt létezni, amikor elrabolta tőlem az emlékeimet, és a bizalmammal visszaélve odavetett minket a veninek elé. – Ha átkelsz a hídon, nincs visszaút.

Aaric bólint.

– Aaric Graycastle – ismétlem meg a nevet Rhiannonnak, aki engedelmesen leírja ugyan, de nem mulasztja el észrevenni, hogy valami szokatlan történik.

– Apád tud róla? – súgja Dain Aaric felé.

– Semmi közöd hozzá – feleli, majd előrelép, és elvégez egy vállkörzést. – Húszéves vagyok.

– És ez nyilván sokat nyom majd a latban, amikor rájön, hogy mit művelsz – feleli Dain, és beletúr a hajába.

– Mindannyiunkat meg akar majd ölni.

– Miért, *te* elmondod majd neki? – kérdezi Aaric.

Dain megrázza a fejét, és úgy néz rám, mintha nekem kellene megoldást találnom a helyzetre, miközben ő az átkozott szárnyvezető.

– Remek, akkor tegyél egy szívességet, és inkább ne foglalkozz velem – közli velem.

Vele, de nem velem.

– A Második Raj vagyunk, Láng Osztag, Negyedik Szárny – mondom Aaricnek. Talán meg tudom róla győzni a többieket, hogy ne árulkodjanak, ha egyszer felismerik.

Dain szólásra nyitja a száját.

– Ne most – szólok neki, és megrázom a fejem.

Dain becsukja a száját.

Aaric megigazítja a hátizsákját, majd elindul. Képtelen vagyok odanézni.

– Ez meg ki volt? – kérdezi Rhiannon.

– Hivatalosan? – felelem. – Aaric Graycastle.

Felvonja a szemöldökét, mire rögtön lelki-furdalásom lesz.

Már így is túl sok titok kering közöttünk, és tessék, rögtön itt van egy másik, amit nem oszthatok meg vele. Valami, amit pedig jogában állna tudni, főleg azután, hogy éppen most irányítottam Aaricot a rajunkba.

– Köztünk marad? – suttogom, mire Rhiannon közelebb hajol hozzám. – Tauri király harmadik fia.

– Szent szar. – Hátrapillant a válla fölött a híd felé.

– Úgy is mondhatjuk. És biztos lehetsz felőle, az apja nem tudja, hogy mit művel. – Főként annak fényében nem, hogy mit érzett azután, amikor Aaric bátyja három évvel ezelőtt meghalt a Cséplés során.

– Jó kis évünk lesz – jegyzi meg Rhiannon, majd habozás nélkül a következő jelölt felé fordul.

– Neved?

– Sloane Mairi.

A szívem a torkomba ugrik. Ugyanaz a szőke haj, habár most éppen lazán omlik a vállára, és belekap a magasban felélénkülő szél. Ugyanazok az égszínkék szemek. Még a felkelés ereklýje is ugyanolyan a karján. Liam húga.

Rhiannon is megnézi magának.

Dain úgy méregeti, mintha szellemet látna.

– E-betűvel a végén – teszi hozzá Sloane, miközben idegesen a füle mögé simítja az egyik elkóborolt hajtincsét. A következő széllokés úgyis rögtön újra az arca elé sodorja, amivel el fogja vakítani. Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen.

Megígérttem Liamnak, hogy vigyázni fogok rá.

– Állj meg. – Leugrom a falról, majd leveszem a kis bőrkötést, amit az uniformisom elülső zsebében tartok, és átnyújtom neki. – Előbb fogd össze a hajad.

Sloane értetlenül mered rám.

– Vio... – kezdi Dain.

A vállam mögött rápillantok. Ő az oka, amiért Liam nem lehet most itt, hogy személyesen vigyázzon a testvére. Düh éledezik bennem, és forrósítja fel a bőrömet.

– Ha még egy szót mersz mondani, lerobbantalak erről a toronyról, Aetos. – Az energia anélkül vágtat keresztül az ujjaimon, hogy megengedtem volna, és a következő pillanatban máris kisül a magasban; a fejünk felett hatalmas villám szakít keresztül az égen.

Upsz.

Dain visszaül a helyére, és motyog valamit arról, hogy nincs valami jó napja.

Sloane bizonytalanul, de átveszi tőlem a kötést, majd összefonja vele a haját, és közben mindvégig rajtam tartja a szemét.

– Kezeket oldalra, hogy megfelelően tudj egyensúlyozni – folytatom, és közben alig állok a lábamon, ha arra gondolok, hogy milyen kockázatot vállal. – Ne hagyd, hogy a szél kizökkentsen az egyensúlyodból. – Ezek Mira szavai voltak, és most ugyanezeket a szavakat valaki másnak adom tovább. – Szegezd a tekinteted az előtted lévő kövekre, és ne nézz le. Ha megcsúszik a hátizsákod, inkább szabadulj meg tőle. Jobb a felszerelésed elveszíteni, mint az életed.

Felpillant, és megnézi magának a hajamat, majd a tekintete a nyári uniformison díszelgő két jelzésre téved. Az egyik a Második Rajé, amit azután érdemeltünk ki, hogy tavaly győztünk a Rajversenyen, a másik pedig egy négy irányba szétágazó villámot ábrázol.

– Te vagy Violet Sorrengail.

Bólintok, de nem tudom, mit mondhatnék. Nem tudom szavakkal kifejezni, hogy mennyire együttérzek vele a vesztesége miatt. Bármi is jut eszembe, végtelenül kevésnek érződik.

A tekintete megváltozik, és mintha gyűlölet villanna benne, ahogy közelebb hajol hozzám. Lehalkítja a hangját, hogy csak én értem a szavait, és azt mondja:

– Tudom, hogy mi történt. Miattad halt meg a bátyám. Érted halt meg.

Konkrétan érzem, hogy kiszalad a vér az arcomból, miközben próbálom elfojtani magamban az emlékét, ahogy Deigh rátámad arra a wyvernre, aki eredetileg Tairnt vette célba. A manőver után Liam az én sárkányom hátára került, és olyan nehéz volt, hogy kis híján kificamítottam a vállam, miközben próbáltam a helyén tartani.

– Így van. – Nincs mit tagadni a történeteken, úgyhogy állom a tekintetét.
– Rettenetesen sajnálom.

– Menj a pokolba – feleli. – Komolyan mondom. És nagyon remélem, hogy a te lelkedet senki sem fogja Malekhez irányítani. Mert remélem, hogy nem fogad be. Liam százszor többet ért a fajtádnál, úgyhogy remélem, egy örökkévalóságig kell majd törlesztened, hogy mit okoztál. Hogy mit okoztál *mindannyiunknak*.

Nos, az a valami a tekintetében egészen biztosan gyűlölet volt.

A szívem elhagyja a testemet, és arrafelé vándorol, ahová ő javasolta.

– *Nem a te hibád volt* – mondja Tairn.

– *De igen.* – És ha most nem szedem össze magam, akkor ismét kudarcot fogok vallani, és nem fogok tudni eleget tenni a Liamnak tett ígéretemnek.

– Nyugodtan gyűlölhetsz – mondom Sloane-nak, majd félrelépek, hogy elindulhasson az útjára. – Csak legalább annyit tegyél meg a kedvemért, hogy oldalra nyújtsd a karod, hogy ne kelljen hamarabb viszontlátnod a testvéredet, mint nekem. Érte tedd meg, ne értem. – Ennyit a gondoskodásról; és én még azt hittem, hogy figyelmes mentor válhat belőlem.

Elszakítja a tekintetét az enyémtől, és előrelép.

A szél ismét felerősödik, és Sloane meginog. A pulzusom az egekben.

– Mitől volt ilyen durcás a kisebbik Mairi? – kérdezi Rhiannon.

Megrázom a fejem. Nem... Erre már tényleg nem vagyok képes.

Aztán a makacs lány végül csak kinyújtja oldalra a karját, és megteszi az első lépéseit a kőhídon. Ezúttal nem fordulok el. Úgy követem az útját, mintha egymáshoz volna láncolva a jövőnk. Elakad a lélegzetem, amikor nagyjából félúton elbotlik, és egészen addig nem tudom rendesen teleszívni a tüdőm, amíg át nem ér a túloldalra.

– Megcsinálta – súgom az égnek, Liamhoz címezve a szavaimat.

És ezután megkérdezem a következő jelölt nevét.

* * *

A tekercsek szerint idén hetvenegy jelölt zuhant le a Mellvédről. Ez néggyel több, mint a mi évfolyamunkon.

Egy órával azután, hogy végzünk a számolással, a kvadráns összeáll a szokásos alakzatba – szárnyanként három oszlop –, a tekercsfelelős pedig felolvassa az életben maradtak nevét, és rajokba osztja az újoncokat.

A mi rajunk már majdnem megtelt, amikor továbbra sincs jele Sloane-nak.

Már korábban próbáltam megtalálni az udvaron, de vagy el akart rejtőzni előlem, vagy... el akart rejtőzni előlem.

Ez az egyetlen logikus magyarázat.

Nadine, Ridoc és én nyolc elsőéves mögött ácsorgunk, akik egyik lábukról a másikra állva várakoznak; mindannyian az aggodalom eleven szobrai. Aaric lehetetlenül tökéletes tartással, de lehorgasztott fejjel áll a helyén egy vöröshajú lány mellett, akinek a zöldesre vált ábrázata meglehetősen erős kontrasztot alkot a frizurájával.

Szinte már tapintható a belőlük áradó félelem. Ott van minden egyes verejtékcseppben, amely annak a két sorral előttem lévő, nagydarab srácnak a nyakáról gördül le. Ott van a mellette álló, barna hajú lány lerágott és a kőre köpött körömdarabkáiban. Félelem szállingózik minden pórusukból.

– Csak én érzem úgy, hogy ez az egész elég beteg? – kérdezi Ridoc tőlem jobbra.

– Tényleg beteg – feleli Nadine. – A legszívesebben mindegyikükhöz odamennék, és elmondanám, hogy minden rendben lesz...

– Nem szép dolog hazudni – szól közbe Imogen a hátunk mögül. Ő Quinn mellett ácsorog, és úgy vagdossa a hajvégét a törével, mint aki már nagyon unatkozik. – Inkább ne akarjátok megkedvelni őket. A Cséplésig nem egyebek sárkánykajánál.

A nagydarab, mélybarna bőrű fiú hátrapillant a válla fölött, és elkerekedik a szeme Imogen láttán.

Imogen visszanéz rá, és csinál egy kört a mutatóujjával jelezve, hogy forduljon vissza szépen.

– Azért lehetnél kedvesebb – súgom oda neki.

– Ráérek akkor kedves lenni, ha javul az esélye, hogy túlélik – feleli.

– Mintha azt mondtad volna az imént, hogy nem szép dolog hazudni – feleli Ridoc egy vigyor kíséretében, és megrázza a fejét, amitől az uniformisa gallérja a helyén marad – nem úgy a frizurájából teremtett magas, sötét tüskék, amelyeket ki tudja, hogy készített el a mai alkalomra.

Pislogok egyet, majd közelebb hajolok hozzá, és megnézem magamnak a nyakát.

– Ez... Tetoválásod lett?

Elmosolyodik, majd feljebb húzza a gallérját, és kivillantja a nyakán virító kardfark egy részletét.

– Egészen a vállamig ér, Aotrom ereklyéjéig. Menő, nem?

– Menő – feleli Nadine elismerően.

– Nagyon is – teszem hozzá.

Visia Hawelynnt szólítják a rajunkba. A neve ismerősen cseng, és amikor megjelenik, és két sorral előttünk elfoglalja a helyét az alakzatban, rájövök, hogy miért. A szegycsontjától a fél arcán keresztül a haja vonaláig égési seb húzódik.

Ő az újrázók egyike. Tavaly éppen csak túlélte, hogy magára haragított egy Narancs Tőrfarkat a Cséplés során.

Sloane-t az Első Szárnyba szólítják.

– Francba – dűnnyögöm magam elé. Hogy a túróba fogok segíteni neki, ha egy másik szárnyban lesz?

– Talán jobb így – mondja Nadine. – Nem úgy tűnt, hogy túlságosan rajongana érted.

Dain fellép az emelvényre, hogy váltson néhány szót Aura Beinhavennel, a rangidős szárnyvezetővel; a lány törjei, amelyeket a felkarjához erősített, megcsillannak a napfényben, ahogy bólint. Dain felém pillant, majd odalép az emelvény szélén álló tekercsfelelőshöz, mire az megemeli a tollát, és feljegyez valamit.

– Helyesbítés! – kiált a tekercsfelelős. – Sloane Mairi Második Raj, Láng Osztag, Negyedik Szárny.

Igen! Már is elönt a megkönnyebbülés.

Dain visszatér a helyére, nem véve tudomást Varrish parancsnokhelyettes sanda tekintetéről, de aztán egy pillanatra ő is meginog, amikor kifürkészhetetlen pillantást vet felém. Ezt meg mire véljem? Sloane áthelyezése talán valamiféle jótétemény, amiért hálásnak kellene lennem? Így akar kibékülni?

A tekercsfelelős folytatja a nevek felolvasását, és szép lassan az utolsó elsőéves is megtalálja a helyét.

Sloane egy perccel később feltűnik, de a megkönnyebbülésem rövid életűnek bizonyul, amikor nemes egyszerűséggel közli:

– Ki van zárva. Megtagadom, hogy idejöjjenek. Bármelyik rajba megyek, csak ide nem.

Ajjaj.

Rhiannon kilép a helyéről, és olyan tekintettel méregeti Sloane-t, amelynek láttán még annál is hálásabb vagyok érte, hogy nem kell az ellenségének lennem.

– Szerinted a legcsekélyebb mértékben is érdekel, hogy mit akarsz, Mairi?

– Mairi? – Sawyer hátrapillant a minket elválasztó elsőévesek során keresztül, és a vállán lévő jelvény láttán muszáj elmosolyodnom. Igazán remek választás, hogy ő lett Rhiannon helyettese.

– Liam húga – felelem.

Leesik az álla.

– Mi a franc. – Ridoc pillantása köztem és Sloane között vándorol.

– Bizony, mi a franc – felelem. – És ha esetleg nem vettétek volna észre, már most gyűlöl.

– Nem fogok egy rajban lenni *vele!* – Sloane vad gyűlölettel a szemében bámul, de a haja legalább még mindig úgy van befonva, ahogy én javasoltam, amit akár sikernek is lehet értékelni. Lehet, hogy gyűlöl, de azért talán odafigyel arra, amit mondok, és ez segít majd életben maradni.

– Esetleg tanúsíts némi tiszteletet a rajvezetőd felé, és állj be az alakzatba, Sloane – sziszegi Imogen. – Úgy viselkedsz, mint egy elkényeztetett úrilány.

– Imogen? – Sloane láthatóan meglepődik, hogy itt találja.

– Állj be az alakzatba – utasítja rendre Rhiannon is. – Ez parancs, *kadét*.

Sloane elsápad, majd beáll a Nadine előtti sorba, és elfoglalja a helyét.

Rhiannon elmegy Nadine mellett, és közelebb hajol hozzám.

– Eléggé úgy tűnik, hogy az a csaj szeretne holtan látni – súgja. – Van esetleg valami, amiről tudnom kellene? Megnézzem, hogy át tudom-e helyezni egy másik rajba?

Hát persze, van valami, amiről tudnod kellene, mégpedig az, hogy miattam halt meg a bátyja, aki felesküdtött rá, hogy megvéd engem, és sajnos az esküje teljesítése közben elveszítette a sárkányát – majd az életét is. Ezt azonban éppúgy nem árulhatom el neki, ahogyan arról is hallgatnom kell, hogy a határainkon túl veninek ólálkodnak.

A gyomrom fordul egyet, ahogy arra gondolok, hogy már megint hazudnom kell a barátomnak.

Nem hazugság, csak jól megválogatott igazságok.

– Engem hibáztat Liam haláláért – mondom halkán.

– Hadd maradjon. Legalább ha a rajban van, akkor a Kódex értelmében nem végezhet velem.

– Biztos vagy benne? – Rhiannon összevonja a szemöldökét.

– Megígértem Liamnak, hogy vigyázni fogok rá. Maradjon. – Bólintok.

– Aaric és Sloane felbukkanásával mintha kezdene zűrösebbé válni a helyzeted – jegyzi meg.

– Errefelé mindig is zűrös az ember helyzete – felelem.

– Ez igaz. De nézz csak ránk. Életben vagyunk. – Halvány mosoly jelenik meg a szája sarkában, mielőtt visszatérne az alakzat elejére.

A déli nap tiszta erőből veri az udvart. Jó messze vagyunk az emelvénytől, ahol a szárnyvezetők Panchek parancsnok társaságában várakoznak. A tincseit meglobogtatja a szél, ahogy figyelmes, szigorú tekintettel felméri az alakzatot. Ebben az évben most vagyunk jelen utoljára ebben a létszámban, ugyanis mostantól kezdve gyakorlatilag azonnal fogyatkozni kezdünk.

Én viszont nem tervezek meghalni. Tavaly már elég sokszor táncoltam Malekkel, és minden alkalommal az értésére adtam, hogy leszállhat rólam. Talán Sloane-nak igaza van, és nem is akar majd befogadni.

– *Idegesek tűnsz* – szólal meg Tairn aggodalmasan.

– *Jól vagyok.* – Végül is ezt várják tőlünk, nem igaz? Hogy jól legyünk. Nem számít, ki hal meg mellettünk, és mi magunk kit gyilkolunk meg a felkészülésünk során vagy a harctéren. Azért csak érezzük jól magunkat.

Végül kezdetét veszi a szertartás. Panchek baljós, ugyanakkor kenetteljes szavakat intéz az elsőévesek és az új parancsnokhelyettesünk felé, majd Aura hozzá képest meglepően inspiráló beszédet tart arról, hogy milyen becsülettel jár népünk megóvása. Utána Dain következik, aki igyekszik Xaden nyomdokaiba lépni. Csakhogy ő nem olyan, mint Xaden.

Szárnycsapások és az elsőévesek döbrent sóhajai töltik meg a levegőt, ahogy hat sárkány landol az emelvény mögötti falakon – őt a szárnyvezetőké, és van még egy félszemű Narancs Tőrfark, akit nem ismerek fel.

A narancsszínű példány elég szeszélyesnek tűnik, ahogy csapkodó farokkal végigjáratja a tekintetét a jelenlévőkön, mindenesetre egyik sárkány sem olyan fenyegető, mint Sgaeyl, és nem is olyan félelmetesek, mint Tairn. Lepillantok, és lepöckölök egy szöszt a sötét uniformisomról.

Az elsőévesek sikolyai visszhangot vernek a falak között, ahogy a sárkányok karmai kiütnek néhány darabot a falból. Az egyik nagyobb szikla alig egy méterre véti el az emelvényt, ennek ellenére a szárnyvezetőknek és a parancsnokoknak a szeme sem rezdül. Most már jobban értem, hogy Dain miért vette ennyire félvállról tavaly ezt az egészet.

A sárkányok közül egyetlen sem vállalná a kockázatot, hogy feléگessen, és ezzel magára haragítsa Tairnt. Gyönyörűséges látványt nyújtanak? Kétségkívül. Félelmetesek? Hát persze. Egy kissé még a pulzusom is megemelkedik. Aura Vörös Buzogányfarkja úgy méregeti a kadétokat, mintha csak ízletes falatok volnának, de én tudom, valójában azt méri föl, hogy kik a gyengék közülük.

Az előttem álló vöröshajú kiadja a taccsot. A hányadék beteríti a kövezetet és Aaric csizmáját, ahogy szerencsétlen kétrét görnyedve próbál úrrá lenni magán.

Sloane is meginog, és úgy változtat a tartásán, mint aki mindjárt futásnak ered.

Nagyon rossz ötlet.

– Ne mozdulj, és minden rendben lesz, Mairi.

Megfeszül, és ökölbe szorítja a kezét.

Remek. Ebben a pillanatban még mindig jobb, ha bosszús, mintha rettegne. A sárkányok tisztelik a haragot.

A gyávákat viszont nem tűrik a közelükben.

– Bízunk benne, hogy a többiek nem fognak szolidaritásból szintén berókázni – dünnyögi Ridoc, és megvakarja az orrát.

– Hát igen, ő nem sok jóra számíthat, ha a Bemutatás Napján is megismétli ezt a produkciót – fűzi hozzá Imogen.

Ezek az elsőévesek már attól betojnának, ha Tairn elrepülne felettük. Majdnem kétszer akkora, mint azok a sárkányok, akik most a falon terpeszkednek.

– *Nem akartál jó benyomást tenni rájuk?* – kérdezem tőle.

– *Távol áll tőlem a magamutogatás* – feleli. Elmosolyodom, miközben Dain az emelvényről magyaráz valamit. Láthatóan kétségbeesetten

igyekszik magára öltetni Xaden magabiztosságát, de csúfos kudarcot vall.

– *Mit tudsz Varrish őrnagy sárkányáról? Eléggé... kiszámíthatatlannak tűnik.* – Azonkívül éhesnek.

– *Solas is ott van?* – Tairn hangja élesebbé válik.

– *Solasnak hívják a félszemű Narancs Tőrfarkat?*

– *Igen.* – Nem hangzik túl boldognak. – *Légy vele óvatos.*

Fura, de rendben. Végül is megfigyelés alatt tarthatom a narancssárgát, aki fél szemével mustrálja a kadétokat.

– Jövő júliusra minden harmadik halott lesz közületek. Ha a lovasok fekete uniformisát akarjátok magatokra öltetni, akkor *ki kell érdemelnetek!* – kiáltja Dain, és a hangja minden egyes szóval magasabbra kapaszkodik. – Minden egyes nap méltóvá kell válnotok rá!

Cath ismét a kőfalba váj a karmával, és Dain feje fölé hajol, kígyószerű mozgással megsuhogtatva a kardfarkát, miközben forró gőzt fúj a jelenlévők fölé, amitől megkeseredik a gyomrom. Komolyan itt az ideje, hogy Dain ránézzen Cath fogaira, mert fennáll a veszélye, hogy beleakadt egy csontdarab vagy egy rothadó *valami*.

Kiáltások visszhangoznak végig az udvaron, ahogy egy tőlünk jobbra lévő elsőéves – a Fark Osztagból – kitör az alakzataból, és a Mellvéd felé kezd menekülni, végigfutva a kadétok sorai között.

Nem, nem, *nem*.

– Úgy látom, valakinek inába szállt a bátorsága – mondja Ridoc.

Összerezzenek, és a szívem még mélyebbre süllyed, ahogy a Harmadik Szárnyból két további kadét is követi a példáját, és vadul kalimpáló karral kiválnak a Fark Osztagból. Ennek nem lesz jó vége.

– Úgy látszik, fertőző – jegyzi meg Quinn, ahogy elfutnak előttünk.

– És még azt hiszik, hogy sikerrel járhatnak. – Imogen felsóhajt, és lecsüggeszti a vállát.

A hármas tagjai kis híján egymásnak ütköznek a mi szárnyunk – a mi osztagunk – mögött –, majd megcélozzák az udvar bejáratát, ahol a kőhíd is kezdődik.

– *Vigyázz Solassal!* – kiáltja Tairn.

Előreszegezem a tekintetemet, és látom, hogy Solas szeme összeszűkül, majd kissé oldalra dönti a fejét, ahogy dübörögve magába szívja a levegőt. Mintha ólom kerülne a belsőmbe, ahogy ismét hátrapillantok a vállam

fölött,

és a Mellvéd felé közelítő menekülőket nézem. A sárkányok tavaly nem engedték őket ilyen messzire.

Szórakozik velük. Ráadásul ebből a szögből...

A rohadt életbe.

Solas kinyújtja a nyakát, veszedelmesen alacsonyra engedi a fejét, kipörgeti a nyelvét, majd tűz jelenik meg a torkában, és...

– Lebukni! – kiáltom, és Sloane felé vetem magam, hogy a földre rántsam, mielőtt egy irtózatosszerű tűzoszlop vágtatna el felettünk, de olyan közel, hogy a bőröm minden fedetlen pontján jól érzem a forróságát.

Sloane javára szól, hogy nem kiált fel, miközben próbálom a testemmel óvni; a mögöttünk felhangzó szívszaggató sikolyokat azonban nem lehet eltéveszteni. Csak annyi időre nyitom ki a szemem, hogy lássam Aaricot, aki hozzám hasonlóan a vörös hajú lányt védi a testével.

Tairn üvöltése tölti meg a tudatomat, miközben az ívben megfeszülő hátam fölött mintha egy egész lávafolyam zúgna el.

A legszívesebben én is sikoltanék, de ebben a pokolban még csak levegőt sem tudok venni, nem hogy bármiféle hangot kiadjak.

Aztán a forróság, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan alább is hagy, úgyhogy ismét megtölthetem a tüdőmet a jótékony oxigénnel. Várok még néhány másodpercet, mielőtt ismét feltápáskodnék, majd miközben a körülöttem lévő másod- és harmadévesek is felállnak, megfordulok, hogy szembenézzek a történetek nyomaival.

Akik követték az utasításomat az osztagunkból, azok életben maradtak.

Akik nem, azok már nincsenek velünk.

Solas elintézte a menekülőket, az egyik elsőévesünket, és a Harmadik Raj nagyjából *felét*.

Kitör a zúrzavar.

– *Ezüsthajú!* – szólít meg Tairn.

– *Életben vagyok* – felelem, de persze tudom, hogy érzi a fájdalmamat, amit csak pillanatokra leplezhet az adrenalin. És az a szag... *Istenek*, a kén és az elesett kádétok égett húsának szagától émelyegni kezdek.

– Violet, a hátad... – súgja Nadine, és egy pillanatra mintha meg akarna érinteni, de aztán visszahúzza a kezét. – Megégett.

– Mennyire súlyos? – Meghúzom egy kissé az uniformisomat, ami rögtön szétszakad, miután a szövet egy jelentős része gyakorlatilag semmivé

foszlott. Legalább az alatta viselt páncélnak nem esett baja.

Ridoc végigfuttatja az ujjait a lelapult, megégett tüskéin, én pedig megnézem, hogy mi a helyzet a többiekkel. Quinn és Imogen egyben maradtak, és már el is indultak, hogy segítsenek a Harmadik Raj megmaradt tagjain.

Sawyer. Rhiannon. Ridoc. Nadine. Mindannyian egymásra pillantunk, és szavak nélkül is ugyanazt kérdezzük egymástól. Túléltük.

Hosszan kifújom a levegőt, és elönt a megkönnyebbülés.

– Úgy látom... nem égette át a páncélotat – jegyzi meg Nadine.

– Remek. – Hála az isteneknek a sárkánypikkelyekért.

– Megsebesültél? – kérdezem Sloane-tól, ahogy lassan ő is talpra kecmereg, és láthatóan sokkos állapotban próbálja feldolgozni a Harmadik Raj soraiban bekövetkezett mészárlást. Közben Aaric talpra segíti a vörös hajú lányt. – Sloane! Megsebesültél?

– Nem. – Nem rázza meg a fejét, cserébe viszont minden porcikájában reszket.

– Vissza az alakzatba! – Zúg el felettünk Panchek hangja. – A lovasok nem riadnak meg egy kis tűztől!

A fittyfenét nem. Aki nem riad meg a tűztől, az halott ember.

Dain elkerekedett tekintete találkozik az enyémmel. Vagy őt is ugyanannyira meglepték a történetek, mint engem, vagy átkozottul jól játssza a szerepét. Akárcsak a többi szárnyvezető, ugyanis láthatóan őket is megdöbbentette a vérfürdő.

Ahogy visszapillantok a Harmadik Raj maradványaira, Imogent veszem észre, aki egy marék hamu felett ácsorog. Mintha megérezné, hogy őt figyelem, lassan elszakítja a tekintetét a látványtól, és felém fordul.

– Most! – szólal meg ismét Panchek.

Imogen előreimbolyog, és félúton találkozom vele. Megragadom a karját.

– Imogen?

– Ciaran – mondja suttogva. – Ciaran meghalt.

Mintha megszűnne a gravitáció, a logika, vagy bármi, ami eddig segített a talajon maradni. Kizárt, hogy ez... szándékos lett volna, nem igaz?

– Imogen...

– Ne mondj semmit – figyelmeztet, és körbepillant.

Visszatérünk az alakzatba, miközben Varrish őrnagy az emelvény elé lép. Láthatóan a legkevésbé sem rendíti meg az a körülmény, hogy a sárkánya

az imént olyan lovasokat is elintézett, akik egyébként nem törték meg az alakzatot – sőt jó néhányuknak saját sárkánya is volt.

– Basgiathban nem csak az elsőéveseknek kell kiérdemelniük az uniformisukat! – kiáltja, és megesküdnék rá, hogy egyenesen hozzám intézi a szavait. – A szárnyak csak annyira lehetnek erősek, amennyire a leggyengébb lovasuk!

Elborít a düh – a tűzforró harag, amely ezúttal kétségkívül nem a sajátom.

Egy kékesfekete hajú lány két sorral előttünk még egyszer megpróbálkozik a meneküléssel. A szívem összeszorul, ahogy Solas ismét előrenyújtózik, mit sem törődve azzal, hogy a mellette lévő Cath figyelmeztetésképpen összezsattintja az állkapcsát. A narancssárga bestia kitárja a száját.

Jaj, istenek.

Azon gondolkozom, hogy megpróbáljam-e az újabb halálraíteltet is a földre rántani, amikor egyszer csak újabb szárnycsapásokra leszek figyelmes – a hang olyan ismerős, akár a saját szívverésem. És a düh, amely az imént ott reszketett minden lélegzetvételemben felülírva a többi érzelmemet, hirtelen valami jóval halálosabbá alakul bennem – bosszúvággyá.

Tairn érkezik a mögöttünk lévő falszakaszra, és olyan szélesre tárja ki a szárnyát, hogy az egyik kis híján a hálókörletünkig ér. A karmaival jó néhány sziklát kiszakít a Mellvéd melletti falból. Az elsőévesek sikoltozni kezdenek, és még többen csatlakoznak a menekülő társukhoz.

– *Tairn!* – kiáltom, ám a pillanatnyi megkönnyebbülés sem elegendő ahhoz, hogy felülírja a bennem fortyogó féktelen dühöt. A figyelmem közte és az emelvény mögött ágaskodó sárkány között vándorol.

A szárnyvezetők sárkányai mind meghátrálnak, Solas azonban állja a sarat, és előregörgeti a nyelvét.

– *Nincs jogod felégetni, ami az enyém.* – A szavai betöltik a tudatomat, majd a következő pillanatban irtózatosszerű üvöltést ereszt meg Solas irányába, amelybe még a föld is belereszket. Mindenki – engem is beleértve – azonnal a földre tapasztja a kezét; az egész testem belereszket az ordításba, miközben a nyakamon érzem a lehelete forróságát.

A szárnyvezetők sárkányai kissé oldalra lépnek, hogy távolabb kerüljenek a Narancs Tőrfarktól, Solas azonban továbbra sem mozdul, és

összeszűkül a fél szemével méregeti Tairnt.

– Szent istenek – suttogja Nadine.

Ez nagyjából össze is foglalja a helyzetet.

Tairn előrenyújtóztatja a nyakát, jóval a rajunk fölé, majd fenyegetően összecsattintja az állkapcsát.

A szívem már olyan gyorsan ver, mint egy kolibrinek.

Solas rövid, reszelős sziszegéssel válaszol a fenyegetésre, majd kígyózó mozgást végez a fejével. A karmaival megragadja, majd elengedi a falat, és lélegzet-visszafojtva figyelem, ahogy végül kilő az ég felé, és nagy szárnycsapásokkal visszavonul.

Tairn felemeli a fejét, és a tekintetével követi a másikat, mielőtt visszafordulna az emelvény irányába, és kiengedné a tüdejéből a forró kénegőzt, hátrafújva Varrish sűrű, fekete haját.

– Szerintem megértette – mondom Tairnnak.

– Solas tudni fogja, hogyha még egyszer ilyesmivel próbálkozik, egyben fogom lenyelni a lovasát, és még verni fog a szíve, miközben megrothad a belsőmben. Utána pedig azt a szemét is elvakítom, amit korábban könnyörületből meghagytam.

– Ez... elég érzékletes. – Talán nem most van itt az ideje, hogy a kettejük történetéről érdeklődjek. Tairnban még mindig viharos erővel dübörög a harag.

– A figyelmeztetés megtette a hatását. Legalábbis egyelőre. – Kissé összehúzza magát, hogy lendületet vegyen, majd olyan erőteljes szárnycsapásokkal rugaszkodik el a faltól, hogy az általa keltett szél felkavarja körülöttünk az udvar kavicsait.

Panchekek visszatér az emelvényre, de innen is látom, hogy a keze már korántsem olyan biztos, mint az imént, ahogy végigsimít a ritkuló haján, majd önérzetesen megérinti a mellkasán virító kitüntetések.

– Hol is tartottunk?

Varrish meredten engem néz. A gyűlölete szinte tapintható – ha eddig nem lett volna az ellenségem, mérget vehetek rá, hogy mostanra sikerült azzá tenni.

„Az Uaineloidsig-vérvonal zöld sárkányai, akiket éles eszükről és logikus gondolkodásukról ismernek, felajánlották ősi költőhelyüket a többi sárkánynak az Acélgerinc-hegység felett, így az Első Hatok azon a helyen, ahol ma a Basgiath Hadi Iskola áll, megteremthették a Navarre-t oltalmazó varázsvédelmet.”

– Grato Burnell, az Írnokok Kvadránsának Kurátora: *Az egyesített Navarre. Tanulmány a túlélésről*

KILENCEDIK FEJEZET

Másnap reggel hideg verejtékben fürödve ébredek. A keletre néző ablakomon keresztül megpillantom a halványan derengő eget, amelyet éppen csak elkezdett átszínezni a kelő nap fénye. A testemben a rémálom hatására még mindig dübörög az adrenalin. Akárcsak minden reggel, mióta Xaden elment, ezúttal is azzal kezdem a napot, hogy szorosan bekötöm a térdemet, majd gyorsan felöltözöm. A küzdőtérre való rugalmas nyári uniformisomat veszem a páncélom fölé, a hajamat pedig egy laza fonatba fogom össze, majd elhagyom a szobámat.

A szívem még mindig hevesen ver, ahogy leszaladok a csigalépcsőn, az agyam pedig képtelen megszabadulni azoktól a hihetetlenül életszerű képektől, amelyeket álmomban láttam.

Próbálom lenyelni a torkomban képződött gombócot. Ressonban az egyik venin el tudott menekülni – a venin, akinek rosszindulatú szeme körül pókhálóként futottak szerteszét a vörhenyes erek. Ki tudja, hányan vannak még a fajtájából, és hányan közelítenek azokban a pillanatokban is a határaink felé, amikor mi gyanútlanul pihenni próbálunk.

A földszinten az elsőévesek már a frissen kapott feladataik után néznek, az udvar azonban szerencsére üres. A levegő párás, ugyanakkor a közelgő viharnek köszönhetően hűvösebb, mint tegnap.

Felhúzom a sarkamat a combom hátsó részéig, és megpróbálok nyújtani. Hiába Winifred kezelése és a bőségesen felvitt kenőcsök, a bőr a hátamon még mindig sajog a tegnapi perzseléstől, de mostanra legalább jóval elviselhetőbb a helyzet, mint éjszaka.

– Senki nem szólt róla, hogy másodévesként a legnagyobb áldás az életünkben, hogy plusz egy órát aludhatunk, mert nem kell a háztartással foglalkozni? – kérdezi Imogen, aki puha léptekkel közelít felém az udvar széléről.

– Ez biztosan nagy áldás azoknak, akik tudnak egyáltalán aludni. – A másik lábammal is nyújtok pár másodpercig. – Mit keresel itt?

– Téged. – Ő is megdolgoztatja a lábizmait, és a nyakával is elvégez néhány körzést. – De amit nem tudtam kideríteni, hogy mi a csudáért mész

el futni minden reggel.

– Honnan tudod, hogy minden reggel futni megyek? Ha Xaden szerint valakinek idén is rajtam kell tartania a szemét, akkor... – Megrázom a fejem, és inkább nem fejezem be a mondatot. Xadennek tegnap kellett volna megérkeznie, de nem bukkant fel, aminek nem mellesleg Tairn sem örült – nem beszélve arról, hogy én mennyire aggódom miatta.

– Csak nyugalom. Xaden nem tudja. A szobám közvetlenül a tiéd fölött van, és maradjunk annyiban, hogy én sem alszom valami jól. – A rotunda felé pillant, ahonnan ebben a pillanatban bukkan fel néhány kadét.

Dain. Sawyer. Rhiannon. Bodhi. A többségük a Negyedik Szárny vezetőségéhez tartozik.

Rhiannon és Sawyer rögtön észrevesz bennünket, és felénk indulnak.

– Tehát, miért jársz futni, Sorrengail? – kérdezi Imogen, ahogy befejezi a nyújtást.

– Azért, mert nem sikerül – felelem. – A rövid sprintek még mennek, de hosszabb távon nem bírom. – Nem is beszélve arról, hogy az ízületeim kikészülnek tőle.

Imogen tekintete felém téved, majd elkerekedik a szeme.

Bodhi valamivel jobban lemaradt a többiektől, de most ő is felénk indul. A léptei olyannyira hasonlítanak Xadenéhez, hogy jobban meg kell néznem magamnak, nem káprázik-e a szemem.

– Ti meg mi járatban vagytok? – kérdezi Rhiannon, és éppen bedug egy jegyzetfüzetet a hóna alá, amikor Sawyer társaságában odaér hozzánk.

– Ezt én is kérdezhetném tőled. – Kipréselek magamból egy mosolyt. – De gondolom, ez csak a vezetőségre tartozik.

– Valahogy úgy. – Aggodalmasan összevonja a szemöldökét, ahogy végigmér. – Minden rendben?

– Abszolút. Jól ment a megbeszélés? – Szánalmas kísérlet az önfeledt bájcsevegésre, tekintettel arra, hogy továbbra sem tudok szabadulni a rémálomtól, amelyben újra lejátszódtak a Ressonban bekövetkezett események.

– Jól ment – feleli Sawyer. – Bodhi Durrant áthelyezték a Fark Osztagból a Láng Osztagba.

– Szükség volt némi átszervezésre – teszi hozzá Rhiannon –, miután tegnap a Harmadik Raj nagy része odaveszett.

– Érthető. – Hátrapillantok a vállam fölött, és úgy számítom, nagyjából öt másodpercünk van, mielőtt Bodhi odaérne hozzánk. Ha észreveszi, hogy gondjaim vannak, biztosan szólni fog róla Xadennek, márpedig erre most a legkevésbé sem vágyom. – Azt hiszem, indulnom kell.

– Hova mész? – kérdezi Rhiannon.

– Futni – felelem.

Hátrahőköl, és a pillantása még aggodalmasabbá válik.

– De hiszen te nem szoktál futni.

– Akkor épp itt volt az ideje, hogy elkezdjem – próbálok viccelődni.

A tekintete Imogenre vándorol.

– Együtt mentek?

– Ühüm – mondja Imogen. – Úgy tűnik, most már egy csapat vagyunk.

Bodhi még éppen odaér, hogy elcsípje a beszélgetés végét, és ő is felvonja a szemöldökét.

– Együtt? – Rhiannon tekintete kettőnk közt vándorol. – Nem értem.

Ha nem tudsz hazudni, próbálj távolságot tartani.

– Nincs rajta mit érteni. Egyszerűen csak futni megyünk. – Olyan merev a mosolyom, hogy attól tartok, az egész fejem szét fog repedni az erőlködéstől.

Bodhi tekintete összeszűkül.

– És mi lesz, ha nem értek vissza reggelire?

– Visszaérünk – ígéri Imogen. – Amennyiben most sikerül elindulnunk. – Bodhira pillant. – Minden rendben.

– Akkor hadd menjenek – mondja Bodhi Rhiannonnak.

– De... – kezdi Rhiannon, és olyan pillantással méreget, mintha tökéletesen átlátna rajtam. Igaz, hogy Imogen már tavaly is gyakorlatozott velem, de azért senki sem mondaná, hogy barátnők vagyunk.

– Hadd menjenek – ismétli Bodhi, és ezúttal már nem javaslatnak hangzik, hanem az osztagvezetőjétől érkező parancsnak.

– Akkor, gondolom, később találkozunk – mondja Rhiannon.

– Persze – felelem, bár nem tudom, mit is jelent ez a később, de már nincs időm végiggondolni, mert addigra egyetlen további szó nélkül megfordulunk, és kocogva átvágunk az udvaron az alagút felé. A köves talajon elég kényelmetlen a talajfogás, de nem bánom. Minél nehezebb, annál jobb.

Imogen néhány lépés után felér hozzám.

– Hogy értetted, hogy nem sikerül?

– Tessék? – Megállunk a kapuban.

– Azt mondtad, nem sikerül. – Imogen előttem éri el a kilincset, és becsukja mögöttünk a kaput. – Amikor a futásról kérdeztelek.

Egy pillanatig azon tanakodom, hogy inkább nem mondom el neki, de hát ő is ott volt. És, mint mondta, ő sem alszik valami jól.

– Soleilnek nem sikerült. – A tekintetem összekapcsolódik az övével, az arckifejezése azonban nem változik. Az istenekre mondom, Imogent aztán semmi sem rendíti meg. Igazán irigylésre méltó tulajdonság. – A földön volt, amikor az a venin végzett vele. És ahogy az erőt csatornázza... Egyszerűen mindent kiszívott a talajból. Mindenből, ami egyáltalán hozzáért a talajhoz, beleértve Soleilt és Fuilt. Láttam. És azóta is minden éjszaka látom, amikor lehunyom a szemem. Hihetetlenül gyorsan terjed, és tudom, hogy... nem fogok tudni elfutni előle. Akkor biztosan nem, ha messze vagyok Tairtól. A komolyabb távokhoz pedig nem vagyok elég gyors. – A torkomban lévő csomó nem enged.

– Még – mondja Imogen, majd kinyitja az alagútba vezető ajtót. – *Még* nem vagyunk elég gyorsak. De majd azok leszünk. Most pedig indulás.

* * *

– Átkozottul fura idefent – szólal meg Ridoc a balomon, miközben később a tanév első Harci Eligazításán veszünk részt, immár a felsőbb sorokban helyet foglalva, ahonnan rálátunk az alant a terem nagyjából harmadát elfoglaló elsőévesekre.

A hatalmas, lépcsőzetesen kialakított tanterem legfelső soraiban a harmadévesek állnak. Ez az egyetlen helyiség a kvadránsban a gyülekezőn kívül, ahol az összes kadét elfér, de el kell még telnie néhány hétnek, és fel kell majd olvasni néhányszor a haláltekercset, mielőtt mindenki helyet foglalhatna a Kontinenst ábrázoló több emelet magas térkép előtt.

A térkép azt a másikat juttatja eszembe, amit még Brennan mutatott Aretiában. Azt mondta, mindössze hat hónapunk lehet hátra, amíg a veninek elég erőt gyűjtenek ahhoz, hogy megpróbáljanak áttörni a védelmünkön, mindenesetre ennek semmi jelét nem látni a mi térképünkön.

– Innen kétségkívül jobb a kilátás – jegyzi meg Nadine a másik oldalról.

– Valóban jobban látni a térkép magasabban lévő részeit – fúzi hozzá Rhiannon, miközben kipakolja és elrendezi maga előtt a felszerelését. – Jól ment a futás ma reggel?

– Nem tudom, mit jelent, hogy „jól megy”, mindenesetre hasznosnak éreztem. – Én is magam elé rámolom a füzetemet és a tollamat, és elfintorodom, amikor fájdalom hasít a sípcsontomba. Ideje megerősíteni a mentális pajzsomat, habár jóval nehezebb folyamatosan fenntartanom, mint gondoltam, azonkívül Tairn is előszeretettel emlékeztet rá, ha megíngok.

– Nézzétek csak ezt a sok elsőévest a tintatartóikkal
– mondja Ridoc.

– Volt idő, amikor még mi sem értettünk a kisebb mágiához, és rá voltunk szorulva ezekre az eszközökre – feleli Nadine. – Ne gondold, hogy ennyivel jobb vagy náluk.

– De hát *jobbak* vagyunk náluk. – Ridoc elvigyorodik.

Nadine felvonja a szemöldökét, én pedig önkéntelenül is elmosolyodom.

Devera professzor asszony érkezik a terembe, majd végigmegy a tőlünk balra lévő keskeny kőlépcsőkön. Ezúttal is a hátához erősítve viseli a kedvenc hosszúkardját, a fekete haja pedig rövidebbre van nyírva, mint legutóbb, azonkívül egy friss sebhely is húzódik a mahagóni színű bicepszén.

– Azt hallottam, a múlt hetet a Déli Szárnyban töltötte – szólal meg Rhiannon.

A gyomrom összeszorul, ahogy azon tanakodom, hogy vajon mi mindent láthatott arrafelé.

– Üdvözöllek benneteket az első Harci Eligazításotokon – jelenti be Devera. A gondolataim elkalandoznak, miközben leadja ugyanazt a mondókát, amit tavaly már mi is meghallgattunk tőle. Figyelmezteti az elsőéveseket, hogy ne lepődjenek meg, ha a harmadéveseket idő előtt behívják szolgálatra, és kirendelik valamelyik helyőrségre, vagy a frontvonalon lévő szárnyak fedezésével bízzák meg őket. A tekintete még egyszer végigvándorol rajtuk, mielőtt áttérne a másodévesekre, és egy pillanatra mintha büszke mosoly suhanna át az arcán, amikor megpillant, majd azzal folytatja, létfontosságú megértenünk, hogy jelenleg is mi zajlik a határainknál.

– Ez az egyetlen órátok, ahol nem csupán egy lovasnak, de egy írnoknak is meg kell felelnetek – zárja a bevezetőjét, majd a lépcső felé mutat.

Markham ezredes bukkan fel, és kissé megemeli a krémszínű köpenyét, ahogy aláereszkedik, és az alant lévő pódium felé veszi az irányt.

Az izmaim megfeszülnek, és komolyan küzdenem kell azért, hogy ne akarjam most rögtön az áruló hátába vágni az egyik törömet. Markham mindenről tud. Tudnia kell. Hiszen ő írta azt a rohadt tankönyvet Navarre történelméről, amelyből a lovasok is tanulnak. És egészen a tavalyi évig én voltam a legjobb tanítványa, akit ő maga is az utódjának szánt az Írnokok Kvadránsában.

– Markham ezredes felé éppolyan tisztelettel tartoztok, mint bármelyik másik tanárotok felé – mondja Devera. – Basgiathban nem csupán a történelmet, de az aktuális eseményeket illetően is övé a végső szó. Lehet, hogy néhányan közületek még nincsenek ezzel tisztában, de a frontról szerzett információk Basgiathon mennek keresztül, mielőtt továbbküldenék a Calldyrban lévő királyhoz. Vagyis nektek is lehetőségetek van elsőként értesülni a legfrissebb fejleményekről.

Lepillantok arra a sorra, ahol Aaric is ül; az elsőévesek között foglal helyet, Sloane mellett, és a javára szól, hogy meg sem rezdül, de még csak fészkelődni sem kezd az elhangzottak után. Markhamnak elég volna egyszer alaposan megnéznie ahhoz, hogy tudja, kivel áll szemben, mindenesetre az új frizurájával, no meg azzal, hogy képes észrevétlen maradni, lehet rá némi esélye, hogy elvegyüljön.

Legalábbis addig, amíg az apja nem szólaltatja meg a vészcsengőt, miután észreveszi, hogy a fia hiányzik a calldyri hálóterme aranyberakásos ágyából.

– A mai első témánk – szólal meg Markham, amikor eléri a pódiumot. – A múlt héten a griffek nem egyszer, de kétszer is támadást intéztek a határaink ellen.

Zúgolódás hangzik fel a teremben.

– Az első támadásra az Esben-hegységben, Sipene mellett került sor – veszi át a szót Devera professzor asszony, majd a kisebb mágia használatával elmozdítja az egyik zászlót a térképről Braevick és Poromiel határára.

Sipene nagyjából egyórányi repülésre van Montserrattól.

A mormolás elültével egyedül a papíron surrogó tollak zaja hallatszik a teremben.

– A támadásokról a következőket áll módunkban megosztani veletek – folytatja Markham, majd összefűzi a kezét a háta mögött. – A griffek éjfélt követően két órával csaptak le, amikor néhány kivétellel az összes falubeli aludt. A támadást semmi sem provokálhatta ki, és mivel Sipene egyike azoknak a falvaknak, amely a mágikus védvonalaink mögött fekszik, így aztán az erőszak híre órákig nem jutott el a Keleti Szárnyhoz.

A vállam lecsügged, de azért továbbra is jegyzetelek, és csak akkor tartok szünetet, amikor ismét felpillantok a térképre. A falu nagyjából háromezer méterre fekszik, márpedig ez a magasság már kényelmetlen a griffeknek. Vajon mit kerestek? Talán a múlt este inkább ezekről a hegységekről kellett volna olvasgatnom ahelyett, hogy hatszáz oldalas politikai pamfletet bújok arról, hogy miért itt, és nem a nyugatabbra lévő Calldyrban alapították meg a hadiiskolát.

– A griffekkel egy három sárkányból álló járőralakulat állt szemben, de mire odaértek, a baj már megtörtént.

A tartalékokat elrabolták, és számos otthont felégettek.

Az utolsó griff-özpontot az egyik helyi barlangban találták meg, de sem ő, sem pedig a madara nem tudott magyarázattal szolgálni a támadásra, minthogy a sárkányok mindkettejüket ott helyben porig égették.

A hadifoglyoknak kétségkívül kevesebb lehetőségük van beszámolni a veninekről, ha rögtön megölik őket.

– Pontosan ezt érdemlik, ha egyszer civileket gyilkolnak – jegyzi meg Ridoc, és megcsóválja a fejét.

De valóban így történt? Markham nem tett említést civil áldozatokról, csupán az anyagi kárról beszélt.

Hátrapillantok a vállam fölött Imogen irányába, aki Bodhi és Quinn társaságában ácsorog a fal előtt. Visszanéz rám, és összeszorítja az ajkát, mielőtt a tekintete visszatérne Markhamra.

Szívesebben lennék velük, hogy megkérdezzem, mit gondolnak, mi történhetett valójában, vagy még inkább lennék Eyával, aki a harmadévesekből álló rajával áll a sarokban. Lehet, hogy nem vagyunk túl közel egymáshoz, de ő legalább ismeri az igazságot. És még ennél is jobban örülnék, ha végre beszélhetnék Xadennel. Persze még mindig olyan kérdésekre szeretnék választ kapni tőle, amelyekről nem hajlandó beszélni.

– Ami a második támadást illeti – folytatja Devera professzor asszony, átmozgatva egy újabb zászlót, ezúttal a térkép déli oldalára. – Három napja

az athebyne-i támaszponton is rajtaütöttek.

A toll kiesik a kezemből, és nagy hanggal az asztalhoz koppan.

– Minden rendben? – kérdezi Rhiannon.

– Volna esetleg valami hozzáfűznivalód, Sorrengail kadét? – kérdezi Markham oldalra döntve a fejét, azzal a rá jellemző, kifürkészhetetlen tekintettel, amire egyébként olyan büszke szokott lenni; igaz, amikor tőlem szeretne volna a helyes választ hallani valamelyik kérdésére, általában beírta azzal, hogy felvonta a szemöldökét.

Nyilvánvalóan pontosan tisztában van vele, hogy mi folyik a határainkon túl, de vajon Aetos ezredes elmondta neki, hogy *én is* tudok minderről?

– Nem, uram – felelem, majd elkapom a tollamat, mielőtt legurulna az asztalról. – Csupán meglepődtem, ez minden. Az Írnokok Kvadránsára készülve azt tanultam öntől, hogy a helyőrségeket ritkán éri közvetlen támadás.

– És? – Nekidől az asztalnak, és az ujjával kopogtatni kezd a jókora orra szélén.

– És mivel tavaly Montserratot is hasonló támadás érte, így aztán nem tudtam nem arra gondolni, hogy esetleg az ellenségünk tervszerűen folyamosodik egyre gyakrabban ehhez a módszerhez.

– Érdekes elképzelés. Az írkokkal mi is töprengtünk már erről. – Az arcán megjelenő mosolyt mindennek lehetne nevezni, csak barátságosnak nem, ahogy ellöki magát az asztaltól, majd ismét összekulcsolja a kezét a háta mögött, és biccent felém.

– Általában az elsőévesekkel szoktuk kezdeni – szól közbe Devera professzor asszony, és oldalra pillant Markham irányába. – Visszatérve az athebyne-i támadásra, erre a rajtaütésre valamivel éjfél előtt került sor, amikor az ott állomásozó tizenkét sárkányból kilenc még mindig odakint járőrözött. A beszámolók alapján az ellenség két tucat griffel indult rohamra, ám ezeket a három sárkány a gyalogság segítségével le tudta győzni. Két grifförpítő bejutott a helyőrség alsóbb szintjeire, mielőtt elkapták és megölték volna őket.

– *Pajzs!* – morogja Tairn, mire rögtön észbe kapok, és visszaállítom a mentális védelmemet.

– *Észre sem vettem, hogy leengedtem.*

– *Mostanra olyan magától értetődőnek kellene lennie, mint hogy ruhában jársz* – oktat ki magához képest házsártosabb stílusban.

– Tessék?

– Bizonyára éreznéd, hogy hűvösebb van a kelleténél, ha meztelenül járkálnál.

Milyen igaz.

– Ez nem az a hely, ahová titeket is küldtek? – kérdezi Rhiannon. – Athebyne?

Bólintok, remélve, hogy nem azokról a griffröptetőkről van szó, akik velünk harcoltak Ressonban.

Eljön a kérdések ideje, és néhány elsőéves keze máris a magasba lendül.

Milyen alakzatban támadtak a griffek Athebyne-re?

Tipikus V-alakzatban érkeztek.

Van kapcsolat a két támadás között?

Nincs okunk feltételezni, hogy kapcsolat van köztük.

A kérdések egyre csak jönnek, de egyik sem jut közelebb a történetek megértéséhez, ami miatt egészséges mértékű kétkedéssel nézek végig az alattunk ülő kadétokon, és arra gondolok, hogy korántsem rendelkeznek azzal a fajta kritikus gondolkodással, amire ezen a helyen szükség volna. Persze könnyen lehet, hogy tavaly a felsőbb évfolyamokban lévők rólunk is ugyanígy vélekedtek.

Devera végül a többieknek is engedélyt ad a kérdésekre.

Rhiannon jelentkezik.

– Talán az ellenség tudomást szerzett róla, hogy azt a helyőrséget a Háborús Játékok miatt kiürítették, és megpróbált előnyt kovácsolni a helyzetből?

Pontosan erről volna szó.

Devera professzor asszony és Markham egymásra pillantanak.

– Elképzelhető – feleli végül Devera.

– Ha viszont csak most támadtak, az azt jelentheti, hogy késve kapták kézhez az információt, igaz? – folytatja Rhiannon. – Hiszen a helyőrség alig néhány napig állt üresen.

– Öt napig, hogy pontosak legyünk – jegyzi meg Markham. – A támadásra pedig nyolc nappal azután került sor, hogy ismét elfoglalták. – A tekintete ismét rám talál, majd a fölöttem lévő sorokra vándorol. – A közeli poromieli kereskedőállomást, Resson néhány héttel ezelőtt egy felkelés során a földdel tették egyenlővé, és úgy véljük, talán emiatt érkezett hozzájuk késve a kérdéses információ.

Poromieli felkelés?

A varázserő olyan sebességgel ébred fel bennem, hogy a bőröm azonnal felforrósodik.

Devera lapos pillantást vet Markhamra.

– Általában nem osztunk meg konkrét adatokat a kadétokkal.

Markham kuncog egyet, majd lehorgaszta a fejét.

– Elnézését kérem, professzor asszony. Valószínűleg nem vagyok csúcsformában. Az elmúlt napokban elég keveset aludtam.

– A legjobbakkal is előfordul.

Én is jelentkezem, Devera pedig felszólít.

– A helyőrség területén belül hol találták meg a grifflovasokat?

– A fegyverraktár mellett.

Francba.

Bólintok. Tehát fegyverekért támadtak ránk. Lehetséges, hogy a varázsvédelmünk nem ér messzire, de mérget vennék rá, hogy oda is átszállítottak egy rakomány tört, ha a vezetés tisztában volt vele, hogy a veninek a közelben ólálkodnak. Brennan az emberei töredékét sem tudja megfelelő fegyverekkel ellátni. Jóval többet kell kicsempésznünk az eddiginél.

– Mit tennétek, ha ti lennétek az athebyne-i helyőrség parancsnokainak helyében? – intézi kérdését Devera a kadétokhoz, majd felszólítja a jelentkező Caroline Ashtont.

– A következő néhány hétre megkétszerezném a járőrök létszámát, hogy erőt mutassunk – mondja, majd hozzáteszi: – Esetleg letarolnék néhány poromieli határfalut.

Rhiannon halkan felhorkan.

– Legalább eszembe juttatja, miért nem tanácsos ujjat húzni vele – dünnyögi Ridoc.

– Bosszú? – vág közbe Dain. – Ez nem a mi módszerünk. Inkább olvasd el, hogy mit ír erről a Kódex, Ashton.

Mondja az, aki rezzenéstelen arccal a halálba küldött.

– Aetosnak igaza van – mondja Devera. – A határainkat halálos erővel védelmezzük, de a háborúba nem vonjuk be a civil lakosságot. – Nem, és azzal sem igazán foglalkozunk, hogy megmentjük őket. De ezt vajon ő is tudja? A rohadt életbe, megbízhatok egyáltalán *bárkiben* ezen a helyen?

De talán... talán az egész jelentés tévedéseken alapul. Talán nem is griffek támadtak a helyőrségre, hanem wyvernek és veninek. Talán az egész egy alaposan kidolgozott hazugság.

– Hány lovas sérült meg az athebyne-i támadásban amellet, hogy egyet megöltek? – kérdezem.

– Közülünk négyen sérültek meg – mondja Devera, majd a karjára mutat.

– Engem is beleértve. Ezt az egyik lovasnak köszönhetem, aki kiválóan bánt az íjával.

Ennyit arról, hogy nem griffek voltak.

Az óra hátralévő részében más eseményekről van szó, majd félóra elteltével kiengednek minket. A csődületben leválok a rajomról, és megkeresem Bodhit.

Már majdnem a lépcsőnél jár, amikor utolérem.

– Sorrengail? – kérdezi, miután kinyomakodunk a bejáraton.

– Segíteni szeretnék – súgom neki. Talán másban is hasznomat láthatnák az olvasgatáson kívül.

Megragadja a karomat, behúz az egyik benyúlóba, és aggodalmas ábrázattal fölém tornyosul.

– Parancsom van rá, hogy *megakadályozzalak* a segítségben.

– Xaden még csak nincs is itt, és így is parancsol nektek? – Megigazítom a táskám szíját a vállamon, miközben a kvadráns nagy része elhőmpölyög mellettünk.

– Ez a taktika velem szemben nem fog működni, a válasz ugyanis igen. – Vállat von, majd húzogatni kezdi a tollát a karját borító gipszen.

– Pedig már azt hittem, hogy te vagy a csapatból az egyetlen, akivel lehet beszélni. – Felsőhajtok. – Nézd, ha segíthetnék, akkor talán elejét vehetnénk annak, ami feltételezésem szerint nem más, mint... a felszerelés szállítása. – Kissé nevetséges efféle jelszavakkal beszélni, de ebben a pillanatban bárki kihallgathat bennünket. – Adj valami feladatot.

– Ó, velem aztán lehet beszélni. – Elvigyorodik, majd nekidől a falnak. – Azonkívül nem szeretném aláírni a halálos ítéletemet. Inkább próbáld meg túlélni a másodévet, és dolgozz a pajzsodon, Sorrengail. Jelenleg ez a feladatod.

– Csak nem arról győzköd, hogy őt is vegyétek be a gyanús ügyeitekbe? – kérdezi Imogen Bodhitól.

– A *győzköd* elég pontosan leírja a helyzetet – feleli Bodhi. – De nem járt sikerrel. – Ezzel sarkon fordul, és eltűnik a tömegben.

– Hogyan térhetnénk vissza a tanuláshoz úgy, mintha semmi sem történt volna? – kérdezem Imogentől, miközben mi is csatlakozunk a többiekhez, és megcéllozzuk az akadémiai szárny főlépcsőjét.

– Éppen azt várják, hogy úgy tegyél, mintha semmi sem történt volna – feleli Imogen halkán, majd odaint Quinn-nek, aki valamivel előttünk várakozik Rhiannon társaságában. – Mindannyian megállapodtunk ebben, mielőtt visszatértünk. – Megigazítja a táskáját, és a mozdulattól kivillan a felkelésereklyéje. – Tetszik vagy sem, de mostantól te is egy vagy közülünk. Nos, amennyire ez az erekleje nélkül lehetséges.

Bólintok, és be kell látnom, túl keveset tudok ahhoz, hogy igazán a megjelöltek segítségére lehessenek; ahhoz viszont túl sokat, hogy őszintén beszélhetnék a barátaimmal.

– Mit szólnál egy ebédhez? – kérdezi Imogen Quinttól.

– Remek ötlet.

Előremennek, Rhiannon pedig kissé lemarad, hogy utol tudjam érni.

– Quinn nem a barátnőjével szokott ebédelni? – kérdezi.

– Igen, de ő már végzett.

– Vagy úgy. – Felsóhajt, majd lehalkítja a hangját. – Még reggeli előtt szerettem volna beszélni veled, de nem találtalak. Azt hiszem, az iskola titkol valamit előlünk.

Majdnem felbukom a saját csizmámban, de sikerül visszanyernem az egyensúlyomat, még mielőtt bolondot csinálnék magamból.

– Ezt meg hogy érted?

Nem tudhat róla. Egyszerűen nem szabad tudnia. Már Liam elvesztését is alig éltem túl... Abba már bele sem akarok gondolni, mi lenne, ha még Rhiannonnal is történne valami.

– Valami gyanús folyik a Gyógyítók Kvadránsában – folytatja fojtott hangon. – Tegnap el akartam vinni egy elsőévest Nolonhoz, miután az alakzat egyik pillanatról a másikra tüzes katlanná változott. Nolon elég borzalmasan néz ki. Komolyan, szegény alig áll a lábán. És amikor megkérdeztem, hogy van, az új parancsnokhelyettes azt felelte, fontosabb dolga is van annál, mint hogy kadétokkal társalogjon, majd gyakorlatilag kivezette a gyengélkedő végén lévő kis ajtón, ami előtt most *örök állnak*. Szerintem rejtegetnek valamit.

Néhányszor kis híján megszólalok, hogy aztán helyette rendre becsukjam a szám; egyszerre vagyok összezavarodva, és tölt el a megkönnyebbülés.

– Talán a helyőrségekről hoztak vissza néhány sérült lovast, hogy befoltozzák őket – felelem. A sok elvégzésre váró munka arra is magyarázattal szolgálna, hogy miért van Bodhi karja még mindig gipszben.

Rhiannon megrázza a fejét.

– Mióta készít ki egy foltozót ennyire néhány törött csont?

– Talán egy poromieli foglyot is visszahoztak. – Közben Ridoc is közénk nyomakodik. – Lehetséges, hogy Varrish kikészítette az illetőt, és Nolon őt próbálja meg rendbeszedni. Az egyik harmadévestől hallottam, hogy Varrish szakterülete a kínvallatás.

– A te szakterületed pedig a hallgatóság. – Rhiannon ismét megrázza a fejét.

Ahelyett, hogy a barátaimmal ebédelnék, inkább kimentem magam, és átviszem a tálcámat a gyülekező feletti kis olvasóba, hogy befejezzem *Az egyesített Navarre. Tanulmány a túlélésről* című munkát.

Sajnos miután egy órája görnyedek a kötet fölött, rá kell ébrednem, hogy már pontosan tisztában vagyok mindazokkal a tényekkel, amelyeket a szöveg az Újraegyesítés diadalával, az emberek és a sárkányok békéért tett erőfeszítéseivel, illetve a közös áldozathozatalukkal kapcsolatban megismétel. A csalódottság úgy hasít belém, mintha a könyv lapjaival vágtam volna el az ujjam. Persze várható volt, hogy a varázsvédelem létrehozásának körülményeit aligha találom meg rögtön az első könyvben, amit előveszek, de attól még kellemes meglepetést jelentett volna, ha most az egyszer valami ilyen könnyen összejön.

Elgondolkozom, hogy megkérdezzem Jesiniát, tárolnak-e olyan köteteket, amelyek esetleg részletesebben is foglalkoznak az Első Hatokkal – az első sárkánylovasokkal –, majd visszatérek a szobámba, átöltözöm, és a küzdőtér felé veszem az irányt.

– Utálom a felmérés napját – motyogom magam elé, majd elfoglalom a helyemet Rhiannon és Nadine között.

– Azok után, amin tavaly keresztülmentél, nem hibáztatlak – jegyzi meg Ridoc.

Az első küzdelemre két elsőéves között kerül sor, és nem tudom nem észrevenni, hogy Rhiannon folyamatosan felém pislant. Végül Visia – az évisméltó – leküzdí a sokkolóan vörös fürtökkel rendelkező, durva lányt,

akinek tegnap sikerült lehánynia Aaricot. Rhiannon már nem is csak lopva pillant rám, de egyenesen meredten bámul.

És nem ő az egyetlen. Sloane is úgy méreget, mintha a pusztá tekintetével meg tudna fojtani, miközben folyamatosan az egyik lábáról a másikra áll a pást bal oldalán.

– Baylor Norris és Mischa Levin! – kiáltja Emetterio professzor, a rajunk harci oktatója a Sloane mellett ácsorgó elsőéveseknek, majd lepillant a húsos kezében tartott táblára.

Francba. Tényleg nem akartam volna tudni a nevüket. A zömök, ideges tekintetű srác azzal a barna hajú lánnyal kerül szembe, aki tegnap alig bírta abbahagyni a körmei rágcsálását.

– Minden rendben? – kérdezem Rhiannontól, miközben a lánynak valahogy sikerül a hátára vágnia a nála jóval megtermettebb ellenfelét. Nem is rossz.

– Ezt nem nekem kellene kérdeznem tőled? – feleli, majd lehalkítja a hangját. – Haragszol?

– Micsoda? – Elkapom a tekintetem a pástról, és Rhiannon felé fordulok. – Miért haragudnék?

– Hát, reggel elmentél futni, aztán nem akartál velünk ebédelni... Már kezdtem úgy érezni, hogy szándékosan kerülsz. Elég nevetséges, de csak arra tudtam gondolni, hogy talán megbántottalak, amiért tegnap Sawyert tettem meg a helyettesemnek, és nem téged. Ha emiatt van, akkor jó lenne, ha tudnánk róla beszélni, mert...

– Várjunk csak. Micsoda? Nem, dehogyis. – Megrázom a fejem, és a hasamhoz szorítom a kezemet. – Egyáltalán nem haragszom. Az elképzelhető legrosszabb választás volnék a helyettesednek, már csak azért is, mert kéthetente el kell repülnöm Samarába, hogy Tairn találkozhasson Sgaeyllel.

– Biztos? – Rhiannon bólint, miután láthatóan megkönnyebbüléssel töltötte el a válasza. – Én is erre gondoltam.

– Sawyer remek választás, azonkívül semmiféle vezetői ambícióm sincs. – Ami azt illeti, annak örülnék a legjobban, ha teljesen láthatatlanná válhatnék. – Egyáltalán nem haragszom.

– Vagyis nem kerülsz? – kérdezi.

– Én igazán nagyszerű tiszthelyettes lettem volna – szól közbe Nadine, és ezzel kiment a válaszába. – De már azt is értékeljük, hogy nem

Ridocot választottad. Ő az egészet csak arra használta volna, hogy még gyakrabban megörvendeztessen bennünket az idióta vicceivel.

Úgy tűnik, nem sikerült olyan halknak lennünk, mint akartuk.

Mischa magabiztosan gúzsba köti Baylort, Emetterio pedig a harc végeztével a következő párost szólítja a pástra.

– Sloane Mairi és... – olvassa a tekercséről. – Aaric Graycastle.

– Inkább őt akarom – mondja Sloane, és felém bök a törével.

Biztosan szórakozik. Csakhogy cseppet sem úgy fest, mint aki szórakozna. Felsőhajtok, majd összefűzöm a karomat, és megrázom a fejem Liam húga felé.

– Istenek, Sloane – horkan fel Imogen, majd elfojt egy nevetést a jobbomon, ahol Quinn társaságában ácsorog.

– Tényleg az első napodon ott akarod hagyni a fogad?

– Csak nem bókol neked? – súgja oda Rhiannon.

– Fura, de úgy tűnik, hogy igen.

– Elbánok vele – feleli Sloane, és olyan erősen szorongatja a törjét, hogy kifehérednek a bütykei. – Az alapján, amit a tavalyi leveledben írtál, úgy törnek a csontjai, mint az üveg. Nem hiszem, hogy kihívást jelentene.

– Ez komoly? – Mérgesen Imogenre pillantok.

– Meg tudom magyarázni. – Imogen a szíve fölé teszi a kezét. – Tavaly még nem kedveltelek annyira, emlékszel? Úgy is mondhatnám, idő kellett hozzá, amíg megszoktalak.

– Ez aztán nagyszerű.

– Mairi, a legkevesbé sem érdekel, hogy milyen személyes problémád van Sorrengaillel – sóhajt fel Emetterio, mintha ez az év már most rettentően kimerítette volna. – Tudom, hogy ki készítette föl, úgyhogy nem fogom összerakni egy elsőévessel. – Ezután felvonja a szemöldökét, és Imogen felé fordul. – Én is hibáztam tavaly. – Visszapillant Sloane-ra, és lehervad az arcáról a mosoly. – Most pedig tedd le a fegyveredet, és állj ki Graycastle ellen.

Sloane végül engedelmeskedik, és megáll Aarickel szemben, aki vagy tíz centivel nagyobb nála, azonkívül a több évig tartó egyéni harci felkészülés is mellette szól. Sloane viszont mégiscsak Liam húga, vagyis lehet némi esélye, hogy állja a sarat.

– Valaki Sorrengailt mondott? – kérdezi egy mély hang a hátunk mögül.

A másodévesek mind hátrapillantanak a bikaképű elsőévesre, aki lehajította azt a csenevész kadétot a Mellvédről.

A Második Szárny jelvénye virít a vállán. A karja lazán csüng az oldala mellett, ahogy megindul előre.

– Népszerű vagy ma, igaz? – súgja oda Nadine mosolyogva, majd játékosan az elsőéves felé fordul. – Helló, én vagyok Violet Sorrengail. – A lila hajára mutat. – Látod, hogy milyen színű a hajam? Esetleg valami üzeneted van a szá...

A fickó szó nélkül elkapja Nadine-t, és egyetlen mozdulattal kitöri a nyakát.

„Nem példa nélküli, hogy egy kadét kizárólag azzal a céllal kerül a Lovasok Kvadránsába, hogy meggyilkoljon egy másikat. Sajnálom, hogy Mirát is célba vették, de örömmel jelenthetem, hogy hamar leszámolt a támadójával. Jobban teszi, ha felkészül rá, hogy ellenségei vannak az iskolában, Tábornok.”

– Panchek parancsnok hivatalos jegyzete
Sorrengail tábornoknak

TIZEDIK FEJEZET

Sokkos állapotban nézem, ahogy az elsőéves a földre hajítja Nadine-t. A teste émelyítő puffanással érkezik a földre.

A feje természetellenes szögben áll a törzsén.

Halott.

Nem. Ez nem lehet.

– Nadine! – kiáltja Rhiannon, és azonnal odaszalad hozzá.

– Nadine? – kérdezi az elsőéves, összevonva sűrű szemöldökét.

– Mégis mit képzelsz? – kérdezi Emetterio.

– Senki sem avatkozik közbe – mondom, és mielőtt még végiggondolhatnám, hogy mit teszek, máris két tört tartok a kezemben.

A rohadék elszakítja a tekintetét Nadine-ról, és felém fordul. Aztán jól megnézi magának a hajamat.

– Én vagyok Violet Sorrengail. – A szívem zakatol, de abban legalább biztos vagyok, hogy senki más nem fog meghalni azért, mert a nevemet használta. Megfogom a török hegyét, majd anélkül, hogy válaszra várnék, felé hajítom a fegyvereket. Csakhogy a méretéhez képest meglepően gyorsnak bizonyul, és maga elé kapja a karját, úgyhogy a pengék egészen markolatig mélyednek benne.

Francba.

– *Violet!* – rikoltja Andarna.

– *Aludj tovább!* – Felhúzom a pajzsomat, hogy kizárjak mindent és mindenkit. Xaden sincs már itt. Liam is abba halt bele, hogy engem akart megvédeni.

Nem számít, hogy *miért* akart megölni. Vagy elég erős vagyok hozzá, hogy egyedül túléljem az ilyesmit, vagy pedig nincs itt semmi keresnivalóm.

Az elsőéves egy gyors mozdulattal, dühös morgás kíséretében kirántja a vértől csöpögő töröket az alkarjából, és hagyja, hogy csörömpölve a földre hulljanak. Hiba. Lehet, hogy majdnem fél méterrel magasabb nálam, de attól még nagyon is szüksége volna azokra a fegyverekre, ha végezni akar

velem. Ezzel együtt... kétségkívül természetes jelenség, ami gondot fog jelenteni.

Ügyelj rá, hogy ne kínálj felületet a másiknak a támadásra. Xaden tavalyi intelme visszhangzik a fülemben, mintha még most is mellettem állna. Azt kell kihasználnom, amiben jó vagyok – ez pedig nem más, mint a sebességem.

Futva indulok felé, mire rögtön a fejem felé csap a húsos öklével, de még azelőtt térdre vágom magam, hogy eltalálhatna. Igyekszem nem tudomást venni a lábamba hasító fájdalomról, és a lendületemet kihasználva elvágom az ínszalagjait a bal lábában.

Felüvölt, és úgy zuhan előre, akár egy kidöntött fa.

– Violet! – kiáltja Dain valahol mögöttem.

Feltápászkodom, hogy az óriás felé forduljak, akinek mostanra sikerült a hátára hengerednie, de a húzásom után nem fog tudni talpra állni. Attól még onnan, ahol fekszik, nagyon is eléri a töröket, amelyeket én ejtettem el, és el is tudja őket hajítani.

És láthatóan pontosan erre készül.

– Francba! – Oldalra ugrom, és sikerül kitérnem a saját fegyverem elől, így viszont túlságosan közel kerültem hozzá ahhoz, hogy felém tudjon rúgni a még ép lábával.

A csizmája a combom mögött ér el.

A támadástól kiszalad alólam a talaj, és csupán a mennyezetet látom, ahogy teljes súlyommal a saját derekamra esem. Egy szívdobbanásnyi időre elvakít a fájdalom, és amikor még a fejem is a padlónak ütközik, semmit sem látok magam körül, csak fehér forróságot, és a fülem is úgy cseng, mintha nem volna más hang a teremben ezen kívül. Legalább annyit elértem, hogy nem dőltem bele a saját késeimbe. Az egyik még mindig a kezemben van, de a látásom még mindig olyan homályos, hogy ezt is megkettőzve látom.

Az elsőéves támadó elkapja a jobb lábamat, és maga felé ránt, amitől a fényesre csiszolt padlón súrlódó bőrszerelés kellemetlenül éles hangot ad. Ha most belevágom a fegyveremet a kezébe, jó eséllyel magamat is megsebesíteném, úgyhogy inkább egy köríves támadással próbálkozom, de mivel nem vagyok elég közel hozzá, éppen csak megkarcolom az alkarját. A szívem a torkomba ugrik, ahogy a többiek körülöttem a nevemet kiabálják, ennél többet azonban nem tehetnek – a szabályok értelmében

nem avatkozhatnak közbe. Másodéves vagyok, és ez a rohadék nem az én rajomhoz tartozik.

Továbbra is biztos kézzel tart, és lábbal előre ránt magához, miközben a vére beteríti a hátamat, a nyakamat és a hajamat.

Ha nem szabadulok ki, halott vagyok.

Felemelem a bal lábamat, és amint elég közel érek hozzá, előrerúgok. Sikerül állcsúcson találnom, de még ez sem elég ahhoz, hogy eleressen. Állhatatos rohadék.

A következő rúgásom nyomán fájdalmas roppanás hallatszik; alighanem sikerült eltörnöm az orrát. Vércseppek záporoznak mindenfelé, de nem törődik vele, és valahogy sikerül fölem kerekednie. A következő pillanatban máris

a földhöz szegez az irtózatossá válnak.

Nem, nem, nem.

Suhintok egyet a törömmel, de elkapja a jobbomat, és a földhöz szorítja a csuklóm. Aztán a másik kezével ráfog a torkomra, és fojtogatni kezd.

– Döglj már meg – szuszogja, és a hangja eggyé válik a fülemben még mindig ott reszkető sípolással, miközben az enyémhez közelíti az arcát.

Nincs levegő. Egyre erősebben szorítja a légcsövemet.

– A titkok meghalnak az őrzőikkel – suttogja, és már alig egy centire van az orra az enyémtől. A szeme világosbarna, a pereme azonban vörös, mintha valamilyen drog hatása alatt állna.

Aetos.

Félelem árad szét a tudatomban, ledöntve a pajzsomat – csak hogy a félelem ezúttal nem a sajátom.

Most nincs időm Tairnnal foglalkozni. Ha így teszek, halott vagyok.

Nem vagyok hajlandó egy nevenincs elsőéves keze között végezni.

A látómezőm összeszűkül, miközben a szabad kezemmel megfogom a bordáim mellett lévő egyik tört, majd kirántom, és egy határozott mozdulattal belevágom az óriás hátába, pontosan abból a szögből, ahogyan Xaden tanította. A veséjére megyek. Egyszer. Kétszer. Háromszor. Már nem számolom, hányszor döfök belé, míg végül enyhül a szorítása, és egész testével egyenesen rám omlik.

Holt súly.

A tudóm kétségbeesetten próbál kitágulni, ahogy még egy utolsó erőfeszítéssel lelököm magamról. Nehezebb, mint egy ökör, de sikerül legalább annyira legörgetnem magamról, hogy ki tudjak kecmeregni alóla.

Levegő – csodálatos, értékes levegő – tölti meg a tüdőmet, és égeti végig a fájdalomtól lüktető torkomat, miközben a tekintetem a mennyezet felé vándorol. Fájdalom. Semmi más a testem, csak fájdalom.

– Violet? – Dain hangja reszket, ahogy odakúszik hozzám. – Jól vagy?

A titkok meghalnak az őrzőikkel.

Nem, egyáltalán nem vagyok jól. Dain apja éppen most akart megöletni.

Sikerül valahogy rálelnem arra az ismerős, talpalatnyi helyre a fájdalomtól, ahol már elkezdhetem összeszedni magam. Feltérdelek, és megtámaszkodom a kezemen. Hullámokban tör rám az émelygés. Az orromon keresztül veszem a levegőt, és a számon át fújom ki, amíg képes vagyok ismét lent tartani.

– Mondj valamit – súgja Dain kétségbeesetten.

Kinyújtóztatom a nyakam, és hunyorogva próbálom rendezni a légzésemet.

– Vio... – Feláll, és ugyanazzal az ismerős aggodalommal nyújtja felém a kezét...

Nem, a rohadt életbe, nem.

Minden energiámat a pajzsomra összpontosítom.

– Ne érh hozzám – préselem ki magamból. A hangom olyan, akár a dörzspapír. Lassan felállok, és közben rájövök, hogy minden tekintet rám szegeződik. Szédülök, de próbálok rajta úrrá lenni, hogy legyen erőm összeszedni mind az öt törömet. A közelben mindenki végignézi, ahogy lehajolok, és egymás után beletörlöm a pengéket a halott elsőéves uniformisába, mielőtt visszacsúsztatnám őket a hüvelyükbe.

A félelem helyét lassan átveszi a megkönnyebbülés.

– *Jól vagyok* – közlöm Tairnnal és Andarnával.

– Matthias és Henrick, vigyétek el a holttesteket – adja ki az utasítást Dain. Vagy legalábbis úgy hangzik, mintha ő lenne, de a zúgás a fülemben még mindig olyan erős, hogy mindent tompán hallok, ami fél méternél távolabbról ér el hozzám.

Emetterio toppan elém.

– Megérinthetlek? – kérdezi.

A jelek szerint az imént elég feltűnően fogalmaztam meg a tiltakozásomat Dainnal szemben.

Bólintok, és miután meggyőződök róla, hogy a mentális pajzsom a helyén van, Emetterio megérinti az arcomat, és a tekintetemet keresi. Elállja a fényt, majd kissé megemeli a kezét. Újabb hullámban tör rám a rosszullét.

– Agyrázkódásod van. Ki akarod hagyni az óra további részét? – Leengedi a kezét az arcom elől, és határozottan megtartja a karomat, amikor megingok.

– Nem. – Nem fogom ugyanúgy itt hagyni a felmérés napját, ahogyan tavaly tettem.

– Én majd figyelek rá – mondja Imogen, és megragadja a könyökömet.

Emetterio összeszorítja az ajkát, és a szeme is összeszűkül.

– Ígérem, hogy idén nem akarom majd kikészíteni.

– Közelebb húz magához, de nem tart olyan erősen, inkább hagyja, hogy én támaszkodjak meg benne, ha szükséges.

Remekül hangzik.

– Az imént megpróbáltak megfojtani, Sorrengail kadét

– emlékeztet a történetekre Emetterio.

– Nem először fordult elő – felelem, a torkomban lévő borotvapengéktől borzalmasan reszelős hangon. – Majd rendbe jövök. Maradok.

Emetterio sóhajt, de végül bólint, visszatér a helyére a pást végében, és felveszi a táblát, amelyen a párosításokat vezeti.

– Aetos küldte – súgom oda Imogennek. – Szerintem ránk utazik. – Istenek, nagyon remélem, hogy nem ez az oka, amiért Xaden nem jelent meg tegnap.

Imogen zöld szeme egy másodpercre megvillan, majd Ridoc jelenik meg mellettem, és a válla hozzáér az enyémhez.

– Rohadt életbe, Sorrengail – motyogja, és felajánlja a karját, de nem élek vele.

– Mindig kell történnie valaminek, nem igaz? – Próbálok elmosolyodni, ahogy lassan ők is visszatérnek a pást szélére, elegendő támogatást adva ahhoz, hogy ne bukjak oldalra.

– Lehet, hogy anyádnak akartak üzeni – mondja Emetterio, és megrázza a fejét. – A nővéreddel is történt hasonló, amíg idejárt.

Az elsőévesek elkerekedett szemmel, iszonyodva nézik a páston a vérfürdő nyomait; közben észreveszem, hogy Rhiannon, Dain és Sawyer

már elhagyta a küzdőteret. Hát persze. Hiszen nekik kellett kivinniük Nadine-t és a névtelen elsőévest.

Nadine azért halt meg, mert összetévesztették velem.

A súlyos, szemfacsaró fájdalom azzal fenyeget, hogy bármelyik pillanatban térdre hullhatok, de nem adhatom át magam ezeknek az érzéseknek. Úgy biztosan nem, hogy mindenki engem néz. Inkább megpróbálom ezt a fájdalmat is berámolni abba a dobozba, ahol a többi, leküzdhetetlen érzést is raktározom.

Sloane és Aaric állnak a pást közepén, és a döbbenet különböző fokozataival az arcukon méregetnek. Az biztos, hogy Aaricben sokkal több az aggodalom, mint Sloane-ban.

– Valaki esetleg feltakarítja ezt a zúrzavart, vagy mi lesz? – kérdezem, tudomást sem véve a nyakamról alácsorgó, sűrű folyadékról. Még mindig jobb, hogy itt állok az elsőéves vérében, mintha a páston feküdnék a sajátomban.

– És te még ki akartad hívni, Mairi – jegyzi meg az elsőéves a pást túloldalán egy horkanás kíséretében. Mélyen ülő, barna szeme, köríves szemöldöke és széles, szögletes állkapcsa van, de nem tudom a nevét. És rohadtul nem is akarom tudni.

Sloane-ét és Aaricét már ismerem, és ez bőven elég.

Ahogy Nadine-ét is ismertem.

Vállat vállnak vetve állunk, miközben az elsőévesek feltörlik a vért a pástról, majd folytatják a felmérést, én pedig gondolatban leltárt készítek Sloane küzdőstílusának minden egyes hibájáról, márpedig... Maradjunk annyiban, hogy elég sok van belőlük. Ami azt illeti, úgy harcol, mint aki gyakorlatilag semmit sem készült arra, hogy ebbe a kvadránsba fog kerülni.

Ami legalábbis furcsa volna. Liam volt a legjobb harcos az évfolyamunkban, és minden megjelölt pontosan tisztában van vele, hogy amikor eljön az ideje, jelentkezniük kell a Lovasok Kvadránsába. Kizárt, hogy ne vett volna részt valamiféle felkészítésben.

– Biztos vagy benne, hogy Liam húga? – kérdezi Ridoc.

– Ühüm – feleli Imogen egy hosszú sóhajlás kíséretében. – De az is biztos, hogy nem sokat tartózkodott harcosok közelében. Legalább a látottak alapján nem úgy tűnik.

Aaric legalább hatszor földre viszi, és mindezt láthatóan a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül.

Nos, ez tovább bonyolítja a dolgokat. Például azt sem teszi olyan egyszerűvé, hogy megpróbáljam életben tartani.

Nemsokára már a következő tanórán ülök, ami alatt Rhiannon egy pillanatra sem veszi le rólam az aggodalmas tekintetét. Én is tisztában vagyok vele, hogy az elsőéves vére még mindig ott van a bőrömre száradva, de azért felemelt fejjel tűröm, hogy a többiek megbámuljanak. Mindez jóval könnyebb azután, hogy a fülemben lévő sípolás már enyhülni kezd, de azért az óra végére így is átkozottul émelygek.

Hamar otthagynom a vacsorát, és visszautasítom Rhiannont, amikor felajánlja, hogy felkísér a szobámba, úgyhogy lassú, de azért többé-kevésbé biztos léptekkel egyedül kapaszkodom fel a másodévesek emeletére. A testemben minden csont, minden izom, minden egyes porcikám sajog a fájdalomtól.

Egy másodperccel azelőtt érzem meg a jelenlétét, hogy a kilincsre csúsztatnám a kezemet. Az ismerős, éjféli árnyékok, ahogy egyszer csak felbukkannak a tudatomban.

Elönt a megkönnyebbülés, ahogy kinyitom az ajtót, és Xadent találok odabent az asztalom és az ágyam között a falnak támaszkodva. Mint mindig, ezúttal is úgy fest, mint aki bármikor készen áll rá, hogy végezzen valakivel.

– Nyolc nap – krákolok.

– Tudom – feleli, majd ellöki magát a faltól, és néhány erőteljes lépéssel keresztülvág a szobán. – És azután, amit Tairn mutatott Sgaeylnnek, közölnöm kellett volna a parancsnokkal, hogy szálljon le rólam, és engedjen haza hamarabb. – A kezébe veszi az arcomat, de a gesztus teljesen más, mint ahogyan pár órával korábban Emetterio érintett meg; a tekintetébe költöző düh nehezen összeegyeztethető a gyöngédségével, ahogy felméri a sérüléseimet.

– Nem az én vérem. – A torkom még mindig olyan, mintha tüzet nyeltem volna, úgyhogy továbbra is nehezemre esik a beszéd.

– Ennek örülök. – Az állkapcsa megfeszül, ahogy a tekintete a nyakam körüli zúzódásokra téved.

– Még csak azt sem tudom, hogy hívták.

Visszahúzza a kezét, és rögtön hiányozni kezd a tapintása.

– Aetos ezredes küldte.

Bólint.

– Sajnálom, hogy nem ölhettem meg korábban.

– Az elsőévest, vagy Aetost?

– Mindkettőt. – A tréfálkozásra tett kísérletem nem volt elég hozzá, hogy mosolyt csaljon az arcára. – Ideje tisztálkodni, utána pedig próbáljunk meg rendbe szedni.

– Nem gyilkolhatod le csak úgy a kadétoakat, amikor kedved szottyan hozzá. Most már te is tiszt vagy.

– Azt majd meglátjuk.

* * *

– Milyen az élet Samarában? – kérdezem egy órával később, amikor a lábamat keresztbe vetve ülök az ágyon. Már túl vagyok egy fürdésen, és leküzdöttem egy tányér levest, amit Xaden hozott fel nekem. Minden nyelés pokolian fájt, ugyanakkor igaza van – nem jó ötlet megvonnom magamtól az ételt, hogy éppen most legyek még gyengébb.

– Nézzenek oda. Máris tele van kérdésekkel. – A szája sarka mosolyra húzódik, ahogy hátradől a karosszékekben, és hozzálát, hogy egy bőrdarabbal megélesítse a törjeit. Még akkor vette le a röpszerelését, amíg én fürödtem, de érdekes módon az új uniformisában mintha még az eddigieknél is jobban nézne ki. Feltűnik, hogy ezen sincsenek jelvények. A kvadránsban töltött ideje alatt nem volt rajta más, csak a szárnyvezetőknek járó pecsét, illetve a szárnya jelképe.

– Ma este nincs kedvem ehhez a kérdezős játékhoz.

– Szigorúan felé pillantok, és észreveszem mellette a polcon a két kötetet, amelyeket Jesinia adott kölcsön. De alighogy eszembe jut, hogy beszámolok neki a kutatási eredményeimről, máris elmegy tőle a kedvem, ha arra gondolok, hogy nem hajlandó megosztani velem a teljes igazságot.

– Az, hogy szeretném, ha feltennéd azokat a kérdéseket, amelyeket fel akarsz tenni, nem játék. Te és én? Az sem játék. – Újra és újra végighúzza a pengét a bőrdarabon. – Ami pedig Samarát illeti... eléggé más, mint itt.

– Az ilyen rövidke válaszok aligha fogják kielégíteni a kíváncsiságomat.

Felpillant.

– Újra és újra bizonyítanom kell az alighanem legkegyetlenebb helyőrségünkön. Mit mondhatnék... elég idegesítő.

Elmosolyodom. Ritka pillanat, hogy Xadent bármi is idegesíti.

– Máshogy bánnak veled?

– Úgy érted, emiatt? – Megérinti a nyaka oldalán lévő ereklyét a kése életlen oldalával.

– Igen.

Vállat von.

– Azt hiszem, a nevem több gondot okoz, mint az ereklye. Az idősebb lovasok Garrickkel megengedőbbek, amiért hálás vagyok.

Visszateszem a kanalat a tálba.

– Sajnálom.

– Nem rosszabb annál, mint amire számítottam, azonkívül a pecséterőm gondoskodik róla, hogy ne akarjanak ugrálni. – Visszateszi a bőrt a hátizsákjába, majd becsúsztatja a törst a hüvelyébe, és feláll. – Tudod, hogy megy ez.

Az emberek mindenütt a vezetékeved alapján ítélnék meg.

– Azt hiszem, nem túlzás azt mondani, hogy ebből a szempontból te vagy rosszabb helyzetben.

– Csak a határainkon belül. – Megfordítja az éppen száradó páncélmotát a széktámlán, majd átvág a szobán, és leül az ágyam végére. Az ágy nem akkora, mint a tavalyi, de azért mindkettőnknek elég hely lenne benne, ha esetleg meg találom kérdezni tőle, hogy nincs-e kedve itt tölteni az éjszakát. Amit természetesen nem fogok megtenni. Már így is elég nehéz ilyen közel lenni hozzá, hogy közben tudom, nem csókolhatom meg. De mellette aludni? Azt már biztosan nem bírnám ki.

– Érthető. – Leteszem a tányért az éjjeliszekrényemre, majd felveszem a fésűmet, és a tekintetem az ajtóra téved, amikor Rhiannon hangját hallom meg odakintről egy másodperccel azelőtt, hogy becsukná az ajtót. Ami eszembe juttatja...

– Lezártad a szobámat a látogatók elől, mielőtt elmentél?

Bólint.

– A védelem a hangokra is vonatkozik. – Keresztbe veti a lábát, de ügyel rá, hogy a csizmája ne érjen az ágyamhoz.

– Természetesen csak az egyik irányba. Te hallhatod, hogy mi folyik

odakint, de kintről nem lehet hallani, hogy mi zajlik idebent. Gondoltam, örülnél neki, ha tiszteletben tartanák a magánszférádat.

– Miután úgysem hozok be ide magammal senkit sem?

– Bárkit behozhatsz, akit csak szeretnél – feleli.

– Valóban? – kérdezem gúnyosan, ahogy végigfuttatom a fésűt a még mindig nyirkos hajamon. – Csak mert Rhiannon megpróbált bejönni, és a folyosó másik végében végezte.

Xaden szája halvány mosolyra húzódik.

– Mondd meg neki, hogy legközelebb fogja meg a kezed. Csak úgy lehet ide bejönni, ha megérint téged.

– Várjunk csak. – Szünetet tartok, majd folytatom a fésülködést, és megpróbálok kibogozni néhány összecsomósodott tincset. – Tehát nem csak magadnak és nekem zártad le a szobát?

– Ez a te szobád, Violet. – A tekintete követi a fésű mozdulatait, és ahogy látom elernyedni az ujjait az ölében, muszáj nyelnem egyet. Mégpedig erősen. – A szoba úgy van levédve, hogy bárkit beengedhess, akit akarsz. – Megköszörüli a torkát, majd áthelyezi a testsúlyát, miközben én végzek a fésülködéssel. – És, önző módon, engem.

Imádom a hajad. Ha bármikor azt szeretnéd, hogy térdre essek előtted vagy győzni akarsz egy vitában, akkor nincs más dolgod, mint hogy kiengeded.

Elakad a lélegzetem, ahogy eszembe jut ez az emlék. Valóban csak néhány hónap telt el azóta, hogy ezt mondta? Pedig mintha egy örökkévalóság lett volna... De éppúgy lehetett volna tegnap is.

– Tehát úgy zártad le a szobámat, hogy tökéletesen őrizhessem a magánszférámat, de azért bárkit behozhassak, akit csak akarok? – Felvonom a szemöldököm. – Amennyiben úgy érzem, hogy...

– Azt csinálhatsz, amihez csak kedved van. – A tekintetében lévő forráság láttán elakad a lélegzetem. – **Senki sem fog hallani semmit. Még akkor sem, ha összetöröd a szekrényt.**

Megremeg a kezem, és az ölembe esik a fésű, de gyorsan újra felkapom. Próbálok nyugalmat erőltetni magamra.

– Ha tudni akarod, ez a szekrény elég masszívnak tűnik. Egyáltalán nem olyan rozoga, mint amelyik tavaly volt a szobámban. – Amiből véletlenül tűzifát csináltunk, miután először összelemeledtünk.

– Ezt vegyem kihívásnak? – A szekrényre pillant. – Csak mert biztos vagyok benne, hogy ezzel is elbánnánk, ha egyszer meggyógyulsz.

– Ezen a helyen nem szokás teljesen meggyógyulni.

– Ez igaz. – A pusztá pillantása is elegendő hozzá, hogy néhány fokkal feljebb kússzon a testhőmérsékletem.

– Mondd ki, Violet. Csak egyetlen szó.

Egyetlen szó?

Még mit nem; ő sem gondolhatja komolyan, hogy itt és most bevallom, mennyire kívánom. Már így is túl nagy hatalommal bír fölöttem.

– Egy dolog, hogy mik a lehetőségeink, és egy másik, hogy mi az, amit jó ötlet megtenni – mondom végül. Ha Xadenről van szó, az akaraterőm egyenesen csapnivaló. Elég volna egyetlen érintés, és már bele is vetném magam a karjaiba, és habozás nélkül elfogadnám, hogy nem osztja meg velem a teljes igazságot, amihez egyébként nyilvánvalóan jogom volna... – És ez egész biztosan nem volna jó ötlet.

– Akkor inkább mesélj arról, hogy telt a heted. – Egyeseknek láthatóan nem esik nehezükre témát váltani.

– Nem tudtam végignézni – vallom be. – A Mellvéden. Megpróbáltam, de... nem ment.

– A toronyban voltál? – Összevonja a szemöldökét.

– Igen. – Máshogy helyezkedem, hogy kényelmesebben tudjam pihentetni a sajgó térdemet. – Megígértem Liamnak, hogy segíteni fogok a húgának, márpedig erre másutt aligha lett volna lehetőségem. – Keserű nevetés szakad ki belőlem. – Rádadásul tiszta szívből gyűlöl.

– Téged lehetetlen gyűlölni. – Feláll, majd odalép a fal mellett lévő táskájához. – Higgy nekem. Én megpróbáltam.

– Inkább te higgy nekem, ugyanis Sloane tényleg gyűlöl. A felmérőn ki akart hívni. – Hátradöntöm a fejem az ágytámlának. – Engem hibáztat Liam haláláért. Nem mintha ebben tévedne...

– Liam halála nem a te lelkeseden szárad – szakít félbe, és látom rajta, hogy megmerevedik. – Hanem az enyémen. Ha Sloane annyira gyűlölni akar valakit a történetek miatt, akkor tessék, itt vagyok. – Megkocogtatja a mellkasát, majd felteszi a táskáját az asztalra.

– Nem a te hibád volt. – Nem ez az első alkalom, hogy erről vitatkozunk, és valami azt súgja, hogy nem is az utolsó. Azt hiszem, elegendő bűntudat tapad a történetekhez, hogy ketten hordozzuk.

– De igen. – Kinyitja a táskáját, és keresgélni kezd benne.

– Xaden...

– Hány jelölt zuhant le idén? – Előhúz egy összehajtogatott papírt, majd becsukja a táskát.

– Sok. Túl sok. – Még most is hallom a sikolyaikat.

– Mindig túl sokan vannak. – Felül az ágyamra, ezúttal elég közel ahhoz, hogy a térdem hozzáérjen a combjához. – Természetes, hogy nem tudtad végignézni, ahogy a fiatalabbak meghalnak. Ez azt jelenti, hogy még mindig önmagad tudtál maradni.

– Ahelyett, hogy valaki mássá lettem volna? – Összeszorul a gyomrom, ahogy észreveszem, milyen kifejezéstelenül néz rám; Liam halálának említésére rögtön újraépítette azt a falat, amely mögé oly sokszor láttam már visszatérni.

– Csak mert úgy érzem, hogy más lettem. Még csak nem is akartam tudni az elsőévesek nevét. Nem akarom ismerni őket. Nem akarom, hogy fájjon, amikor meghalnak. Mivé tesz ez engem?

– Másodévéssé – feleli tényszerűen, ugyanúgy, ahogyan tavaly azt is kijelentette, hogy csak azoknak a megjelölteknek tud segíteni, akik magukért is hajlandóak tenni.

Néha megfeledkezem róla, hogy milyen könnyörtelen tud lenni.

Hogy milyen könnyörtelen tud lenni az én érdekemben.

– Láttam már halált korábban – felelem. – Tavaly gyakorlatilag bármerre néztem, halál vett körbe.

– Ez nem ugyanaz. Látni a barátainkat, a társainkat meghalni a Vesszőfutáson, a Csépléskor, a kihívások alkalmával vagy akár a harcmezőn, ez egy dolog. Itt mindenki csak a túlélésért küzd, és éppen ez készít fel bennünket arra, hogy mi vár ránk odakint. De amikor fiatalabbakról van szó...

– Megrázza a fejét, és előrehajol.

Ráfogok a fésűmre, nehogy a kezem olyan mozdulatot tegyen, amit megbánnék.

– Az első év során néhányunk elveszíti az életét – mondja lágyan, és hátrasimítja az egyik hajtincsemet a homlokomból. – A második év során pedig elveszítjük az emberségünket. Ez az egész része a folyamatnak, aminek a végén hatékony fegyverekké válhatunk, és egy pillanatra se feledkezz meg róla, hogy mi a valódi cél.

– Hogy érzéketlenné váljunk a halálra?

Bólint.

Kopogtatnak, amitől kissé megugrom, Xaden azonban meg sem rezdül. Sóhajt, majd feláll, és az ajtó felé lép.

– Ilyen hamar? – kérdezi, és úgy helyezkedik, hogy elrejtse a látogató elől. Vagy inkább én ne lássam, hogy ki az.

– Ilyen hamar. – Felismerem Bodhi hangját.

– Adj még egy percet. – Xaden anélkül csukja be az ajtót, hogy megvárná a másik válaszát.

– Hadd jöjjen veled. – Feltápáskodom, és megállok az ágy sarkában.

– Nem. – Lehajol, hogy a szemünk egy szinten legyen, miközben a táskájából előhalászott papír még mindig a kezében van. – Muszáj aludnod, hogy mielőbb felgyógyulj, hacsak nem akarod újra felkeresni Nolont. Úgy hallom, mostanában nagyon elfoglalt.

– Neked is pihenésre lenne szükséged. – Próbálom leküzdeni a torkomban feléledő rettegést. Csak óráink vannak, és még nem állok rá készen, hogy elengedjem. – Fél napig repültél.

– Sok dolgom van még reggel előtt.

– Hadd segítsek. – Francba, már megint könyörgök neki.

– Most még nem tudsz. – Megérinti az arcomat, majd inkább visszahúzza a kezét, mintha egyszer csak rájött volna, hogy nem jó ötlet. – Azt szeretném, ha oda tudnál figyelni, hogy mi történik hét nap múlva, amikor Tairnnal útra kelsz. – A kezembe nyomja a papírt. – Addig is... tessék.

– Ez meg micsoda? – Lepillantok, de mivel a papír össze van hajtogatva, fogalmam sincs, hogy mi áll benne.

– Egyszer azt mondtad, attól félsz, hogy talán nem fogsz majd szeretni, ha igazán megismeresz.

– Emlékszem.

– Mindig, amikor együtt vagyunk, vagy edzünk vagy harcolunk. Nincs sok lehetőségünk hosszú sétákra a folyóparton, és nincs alkalmunk másra sem, ami ezen a helyen megfelelhetne a romantikus időtöltésnek. – Gyöngéden megszorítja a kezem, de így is érzem az összes bőrkeményedését, amit az elmúlt években fejlesztett ki. – Azt mondtam, megtalálom a módját, hogy közelebb engedjelek magamhoz. Egyelőre ez minden, amit tehetek.

A szemébe nézek, és a szívem mintha ki akarna ugrani a helyéről.

– Samarában találkozunk. – Ezzel feláll, magához veszi a hátizsákját és a két a kardot, amelyek a falnak támasztva pihentek.

– Hogy találalak meg? – Az ujjaim a papírra szorulnak. Még sosem jártam Samarában. Anya nem állomásozott azon a helyőrségen.

A küszöbön áll, amikor visszafordul.

– Második emelet, déli szárny, jobbra a második ajtó.

A varázsvédelem be fog engedni.

A szobája a barakkban.

– Hadd találgassak. Levédted a hangoktól, és csak te, én, és még azok juthatnak be, akiket személyesen te akarsz bevinni? – A gondolat, hogy hangszigeteli a szobáját, hogy valaki mással gyakorolja a bútorok összetörésének művészetét, elegendő ahhoz, hogy összeszoruljon a gyomrom.

Lehet, hogy nem vagyunk együtt, de a féltékenység sosem volt racionális érzélem.

– Nem, Violet. – Mindkét kardot a magasba emeli, majd gyakorlott mozdulattal becsúsztatja a hátához erősített hüvelyekbe. – Csak te és én.

Még azelőtt eltűnik, hogy válaszolhatnék.

Reszkető kézzel kihajtogatom a papírt – és elmosolyodom.

Levelet kaptam Xaden Riorsontól.

„Garrick mindig is a legjobb barátom volt. Az apja az apám szárnysegédjeként szolgált, vagyis kissé olyan nekem, mint neked Dain; azzal a különbséggel, hogy benne meg lehet bízni. Liam után Bodhi az, akire a leginkább a családomként tudok tekinteni; olyan, mintha az öcsém lenne, főleg, mivel mindig egy lépéssel mögöttem kullog.”

– Xaden Riorson levele Violet Sorrengail kadétnak

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Pár nappal később mosolyogva fejezem be a reggeli futásunkat Imogennel. Próbálom leküzdeni az oldalamban lévő szúró fájdalmat, majd együtt levezetünk, és végül félórával reggeli előtt visszaérünk az udvarra.

Xaden *levelet* írt nekem, és már annyiszor végigolvastam, hogy mostanra gyakorlatilag kívülről tudom. Az égvilágon semmi sincs benne, ami veszélyt jelenthetne ránk, nincsenek benne titkok a forradalomról, nincsenek rejtett utalások arra, hogyan tudnék segíteni, de hát nem is vállalhatná a kockázatot, hogy mindezt leírja nekem. Nem bánom, mert így legalább minden, amit írt, valóban róla szól. Apró részletek, mint például az, hogy a felkelés során a Riorson-ház tetején ücsörgött, reménykedve várva, hogy az apja hazatér, és elmondja neki, hogy vége.

– Az elmúlt három reggelen úgy vigyorogtál, mint akinek a fejébe szállt valami – zsörtölődik Imogen, ahogy elhaladunk az emelvény mellett. – Hogy lehet valaki kora reggel *ennyire* jókedvű?

Nem hibáztatom. A felmérés napja óta én is feszült vagyok. Akárcsak Bodhi és Eya.

– Napok óta nincsenek rémálmaim, azonkívül ilyen korán még senki sincs ébren, aki meg akarna ölni. – Leengedem a kezem. Ezúttal valamivel tovább jutottam a futásban, mielőtt gyaloglásra kellett volna váltanom.

– Hát persze, nyilván ez az oka. – Elvégez egy fejkörzést. – Miért nem fogadod inkább vissza?

– Nem bízik bennem. – Megvonom a vállam. – És én sem tudok teljesen megbízni benne. Bonyolult. – De attól még átkozottul hiányzik, hogy legalább pillanatokra láthassam. Már alig várom a szombatot. – Ráadásul hiába ilyen kivételesen jó két ember között a kémia, ez még nem feltétlenül jelenti azt, hogy a testiségen kívül is komoly kapcsolatba kell bonyolódniuk egymással.

– Hát nem. – Megrázza a fejét, majd visszasimítja az egyik rózsaszín tincset a füle mögé. – Éppen befejeztem a beszélgetést, nem pedig folytatni akartam. Azért vagyok itt, hogy fussunk és elvégezzük a súlyzós edzéseket,

de ha a szexuális életed részleteiről akarsz merengeni, arra ott van a többi barátod. Tudod, azok, akiket lehetőség szerint aktívan el kellene kerülnöd.

Ebbe most inkább nem szeretnék belemenni.

– Ezek szerint nem vagyunk barátok? – kérdezem.

– Te meg én... – Elfintorodik. – Összeesküvők vagyunk, akiknek közös érdeke, hogy életben tartsuk a másikat.

Ennek hallatán csak még szélesebbre húzódik a mosolyom.

– Ugyan már, ne most lágyulj el ennyire.

A tekintete összeszűkül, ahogy elpillant mellettem, és a figyelme a külső falra téved.

– Dunne nevére, mi a fészkes fenét csinál egy írnok idekint ebben az órában?

Én is alaposan meglepődöm, amikor Jesiniát pillantom meg az egyik árnyékos beugróban; úgy tűnik, mint aki szándékosan rejtve akar maradni.

– Ne aggódj, a barátom.

Imogen lapos pillantást vet az irányomba.

– Gyakorlatilag bujkálsz a másodévesek elől, de közben *írnokokkal* barátkozol?

– Azért próbálok távol maradni tőlük, hogy ne kelljen hazudnom. Jesiniával pedig már régóta ismerjük egymást, és különben is... De tudod, mit? Nem tartozom magyarázattal. Inkább megnézem, mire van szüksége a *barátomnak*. – Meggyorsítom a lépteimet, de Imogen utolér.

– Helló – jelelek Jesiniának, amikor odaérünk a beugróhoz. Egy alagút is indul innen, amely egyenesen a hálókörletbe vezet. – Minden rendben?

– Téged kerestelek. – Összevonja a szemöldökét a csuklyája alatt, ahogy a tekintete Imogenre téved, aki úgy méregeti, mintha mindjárt készülnének megküzdni egymással.

– Minden rendben – szólok Imogennek, és közben ugyanezt jeelve is elmondom. – Jesinia nem akar megölni.

Imogen oldalra dönti a fejét, majd a tekintete a lánynál lévő krémszínű táskára téved.

– Nem akarom megölni – jeleli Jesinia egyre jobban elkerekedő szemmel. – Azt sem tudom, hogyan kell.

– Violet azután is elég jó volt a gyilkolásban, hogy eredetileg írnoknak tanult – jegyzi meg Imogen.

Jesinia pislog egyet.

Korholó pillantást vetek Imogenre.

– Rendben – mondja, majd elhátrál. – De ha neked ront egy kiélesített tollal, ne engem hibáztass.

– Elnézést – jelelem, miután Imogen végre magunkra hagyott.

– Tényleg meg akarnak ölni? – kérdezi Jesinia.

– Csütörtök van. – Belépek a beugróba, hogy ne háttal álljak az udvarnak. – Mindig örülök, ha láthatlak. Miben segíthetek? – Az írnok kadétok szinte sosem lépnek be a Lovasok Kvadránsába, kivéve, ha Fitzgibbons kapitánynak kell segíteniük valamiben.

– Két dolog – jeleli, miközben helyet foglalunk a padon, és előhúz egy kötetet. Az *Első Hatok Adománya* címet viseli, és legalább százévesnek tűnik. – Amikor visszahoztad a könyveket, azt mondtad, egy korai beszámolóra vagy kíváncsi az első lovasokról – folytatja. – Ez az egyik legrégebbi, amit találtam, és amit ki lehet vinni az Archívumból. Csak nem újabb vitára készülsz?

Az ölembe fektetem a könyvet, és igyekszem gondosan megválogatni a szavaimat. Az ösztöneim azt súgják, hogy megbízhatok Jesiniában, de azután, ami Dainnal történt, már nem vagyok biztos benne, hogy valóban szabad-e az ösztöneimre hallgatnom, arról nem is beszélve, hogy őt is bajba sodorhatom, ha túl sok mindent osztok meg vele.

– Csak a tanulmányaimhoz van rá szükség. Nagyon köszönöm, de nem kellett volna személyesen elhoznod. Bejöttem volna érte.

– Nem akartam, hogy ki kelljen várnod, amíg éppen én vagyok szolgálatban, azonkívül mondtad, hogy minden reggel futni mész... – Vesz néhány nagy levegőt, ami általában azt jelzi, hogy igyekszik összeszedni a gondolatait. – Nem szívesen vallom be, de nekem is segítségre van szükségem – jeleli, mielőtt előhúzna egy további, ütött-kopott kötetet a táskájából.

Rögtön észreveszem, hogy milyen szakadozott a szegélye, és már a gerince is széthullóban van.

– Le kellene fordítanom, de alaposan meggyűlt a bajom néhány mondattal. Óluceri nyelven van, és abból, amire emlékszem, ez egyike azoknak a holt nyelveknek, amelyeken tudsz olvasni. – Elpirul, majd hátrapillant a varázsfényektől megvilágított alagútra, mintha csak attól tartana, hogy egy másik írnok esetleg észrevehet bennünket. – Bajba

kerülök, ha megtudják, hogy segítséget kértem. Tőlem már azt várják, hogy egyedül oldjam meg az ilyen feladatokat.

– Jó vagyok a titoktartásban – felelem, majd eszembe jut, hogy kölyökkorunkban ezen a nyelven üzentünk egymásnak Dainnal.

– Köszönöm. Majdnem minden másik nyelven értek.

– A mozdulatai élesek, és az ajka megfeszül.

– Sokkal több nyelvet ismersz, mint én. – Egymásra mosolygunk, majd kinyitom a könyvet ott, ahol a jelző van, és végigfuttatom a tekintetemet a különösen kavargó írásjeleken; ezen a nyelven a betűk egyszerre fejezhetnek ki hangokat és szavakat.

Jesinia rámutat az egyik mondatra.

– Itt akadtam el.

Gyorsan elolvasom a bekezdést az elejétől, hogy biztosan jól értem, majd jelelve lefordítom neki a kérdéses mondatot; az utolsó szó egy ősi király neve, aki ezer évvel Navarre előtt élt ezen a vidéken.

– Köszönöm. – Leírja a mondatot a jegyzetfüzetébe.

Egy ősi király. A könyv első oldalára lapozok, és a vállam lecsügged. Maga a kötet alig huszonöt éves.

– Kézzel másolták az eredetiből – jeleli Jesinia. – Körülbelül öt évvel azelőtt, hogy a kvadráns megkapta az első nyomdagépét.

Hát persze. Hiszen az Archívumokban egyetlen szöveg sincs, ami négyszáz évesnél régebbi lenne, leszámítva az Újraegyesítés idejéből származó tekercseket. Hideg verejték ütközik ki a nyakamon, ahogy belelapozok a könyvbe, és lefordítok még néhány további megjelölt mondatot. Különös, hogy annak ellenére milyen jól emlékszem, hogy már egy éve nem gyakoroltam a nyelvet. Amikor végzek, visszaadom a könyvet Jesiniának.

Ha sietek, még lesz időm lemosakodni reggeli előtt.

– Azon dolgozunk, hogy az összes holt nyelven írott szöveget lefordítsuk az Archívum nyilvános részlegéről – folytatja egy izgatott mosoly kíséretében, miközben elrámolja a holmijait. – El kellene jönnöd, hogy megnézd, milyen sokat haladtunk.

– A lovasok nem mehetnek tovább az olvasóasztalnál – emlékeztetem.

– Akkor veled majd kivételt teszünk. – Elvigyorodik.

– Az Archívum vasárnaponként majdnem teljesen üres szokott lenni, főleg mivel a harmadévesek ilyenkor hazamennek.

Ekkor egy kiáltás hasít keresztül az iskola falai között, és rögtön felpillantok. Az udvar másik végében két idősebb lovas egy másodévest vonszol ki magával a tudósok szárnyából, a nyomukban Markham professzorral.

Amari nevére, mi folyik itt?

Jesinia elsápad, és még mélyebbre húzódik a beugró árnyai közé, miközben elvonszolja a másodévest.

– Attól tartok – jeleli –, hogy ez az én hibám.

– Tessék? – kérdezem felé fordulva.

– Ez a lovas kikért egy könyvet tegnap, és én vezettem fel a kérvényét. – Kétségbeesés költözik a tekintetébe. – Fel kell jegyeznem a kérvényeket. Ez...

– Ez a szabály – mindketten egyszerre fejezzük be a mondatot. Bólintok.
– Semmi rosszat nem tettél. Mi volt az a könyv?

Az ajtó felé pillant, amelyik mögé becipelték a lovast.

– Mennem kell. Köszönöm, hogy segítettél.

Csak a szemében reszkető félelem akadályoz meg benne, hogy újra megkérdezzem, mégis mi történt. Aztán mielőtt bármit is tehetnék, felpattan és elszalad, én pedig magamra maradok a kötettel az ölemben, és azon tanakodom, milyen veszélyeket rejthet még a „kutatási projekt”, amelybe belevágtam.

* * *

– Várjatok meg! – kiált utánam Rhiannon pár órával később, ahogy a lovasokkal együtt elérjük a Vesszőfutás melletti lépcsősort, és összepréselődve várjuk, hogy feljussunk a röpmezőre.

– Még itt vagyunk! – Felé integetek, majd önkéntelenül a közelünkben lévő kadétoakat kezdem figyelni, hátha valamelyiküknek kedve támad előrántani a fegyverét. A rajtársaimban megbízom, de rajtuk kívül senki másban. Nincs szükség többre, mint egy jól időzített szúrásra a tömegben, és még azelőtt elvérzek, hogy bárki bármit észrevehetne.

– Itt valami nincs rendben – mondja Sawyer, és összehajtogatja az LTK-hoz való térképünket. – Akárhányszor is számolom össze a szintkülönbségeket, nem áll össze.

– Azért, mert ez észak – mondom neki, és megütögetem a térkép alját. – Rossz helyen keresgélsz. Higgy nekem, tegnap megkérdeztem Ridoc-tól.

– Ajjaj. Az ilyen marhaságok a gyalogságnak valók. – Ezzel zsebre dugja a térképet.

– Miért nem fogadod el inkább, hogy egyszerűen zseniális vagyok a szárazföldi tájékozódásban, és a többiek példáját követve te is tőlem kérsz segítséget? – ugratja Ridoc Sawyert, amikor Rhiannon is felér hozzánk. – Végre! Pedig már azt hittem, a főnök mindig időben érkezik.

– A főnöknek találkozási kellett részt vennie – mondja Rhiannon, és felmutat egy adag borítékot. – És a főnök levelet kapott!

A feszült készültségi állapotomat egy pillanatra – de csak egy pillanatra – felváltja a remény.

– Ridoc – mondja Rhiannon, és átnyújtja neki az egyik levelet. – Sawyer. Ez pedig Violeté.

Xaden úgysem írna, emlékeztetem rá magam, mielőtt átveszem tőle a borítékot, de azért képtelen vagyok nem arra gondolni, hátha mégis ő az. Kinyitom a borítékot, és észreveszem, hogy nincs lepecsételve.

„Violet,
ne haragudj, hogy ilyen sokáig tartott, amíg írni tudtam neked.
Csak most vettem észre a dátumot. Hiszen másodéves lettél!”

A vállam lecsügged, ami... nos, elég nevetséges reakció.

– Kitől jött? – kérdezi Rhiannon. – Csalódottnak tűnsz.

– Mirától – válaszolom. – Nem vagyok csalódott, csak... – Nem tudom befejezni a mondatot, miközben lassan előrébb kecmergünk a sorban.

– Csak azt hitted, hogy egy másik tisztától érkezett a levél
– fejezi be helyettem Rhiannon együttérzéssel a tekintetében.

Vállat vonok, de nehéz lepleznem az érzéseimet.

– Tudhattam volna.

– Hiányzik, ugye? – kérdezi lehalkítva a hangját, amikor már majdnem a lépcsőnél vagyunk.

Bólintok.

– Nem lenne szabad, hogy így legyen, de nem tudok mit tenni.

– Együtt vagytok? – kérdezi suttogva. – Mindenki tudja, hogy kamatyoltok, de azért nem teljesen tiszta a helyzet.

Előrepillantok, és amikor meggyőződök róla, hogy Sawyert és Ridocot is lefoglalják a saját leveleik, úgy érzem, hogy ebbe legalább kockázatmentesen beavathatom Rhiannont.

– Már nem vagyunk együtt.

– De miért? – kérdezi zavartan. – Mi történt?

Kinyitom, majd becsukom a számat. Talán ez az igazság sem ilyen egyszerű. Mi a csudát mondhatnék neki? Istenek, miért kell mindennek ilyen átkozottul bonyolultnak lennie?

– Ugye tudod, hogy bármit elmondhatsz nekem? – Elmosolyodik, de látom rajta, hogy máris meg van bántva, amitől még inkább egy rakás szerencsétlenségnek érzem magam.

– Tudom. – Még szerencse, hogy elindulunk a lépcsőn, mert így legalább van némi időm gondolkodni.

Elérjük a sziklafal tetejét, majd elindulunk a röpmezőre vezető kanyonban, és a szívem rögtön megugrik, amikor megpillantjuk a sárkányokat, akik ugyanabban az alakzatban várnak ránk a mezőn, amelybe mi is rendeződünk reggelente az udvaron. Az erő és a hatalom gyönyörűséges, félelmetes, tiszteletet parancsoló kaleidoszkópja tárul eléem, amelynek láttán elakad a lélegzetem.

– Nem lehet megunni, igaz? – mondja Rhiannon, majd a nyomában megérkezik Ridoc és Sawyer is. A rajvezetőnk arcán széles mosoly terül el.

– Valóban nem. – Egymásra pillantunk, majd egyszer csak úgy érzem, nem bírom tovább. – Xaden nem volt őszinte velem – mondom halkán, miután úgy érzem, a legjobb barátnőm mégiscsak megérdemel legalább *valamit* az igazságból. – Véget kellett vetnem a kapcsolatunknak.

Elkerekedik a szeme.

– Hazudott neked?

– Nem egészen. – A szorításom erősebbé válik Mira levelén. – De nem mondta el a teljes igazságot. És még mindig nem akarja elmondani.

– Egy másik lány? – Felvonja a szemöldökét. – Csak mert egy szavadba kerül, és tönkreteszem azt az árnyforgató rohadékot, ha esetleg a megbeszéltek ellenére megcsa...

– Nem, dehogy. – Felnevetek. – Nem erről van szó. – Elmegyünk a Második Szárny sárkányai mellett. – Ez az egész... – Már megint nem találom a szavakat. – Zűrös. Inkább mesélj, ti hogy vagytok Tarával. Mostanában nem sokat láttam.

Rhiannon felsóhajt.

– Egyikünknek sincs elég ideje a másikra. Kellemetlen, de jövőre talán egy fokkal jobb lesz a helyzet, amikor már nem vagyunk rajvezetők.

– Az is lehet, hogy addigra szárnyvezető lesz belőled. – Elmosolyodom a gondolattól. Rhiannonból kitűnő szárnyvezető lenne.

– Talán. De addig is abban állapodtunk meg, hogy azzal találkozgatunk, akivel csak akarunk. Mi a helyzet veled? Csak mert ha szingli vagy, akkor felhívnám rá a figyelmed, hogy néhány srác a Második Szárnyból valahogy jóval vonzóbbá vált a Háborús Játékok óta. – Fény csillan a szemében. – De az is lehet, hogy hétvégén titokban kiszökünk Chantarába, és összeszűrjük a levelet néhány gyalogsági kadéttal! – Feltartja a mutatóujját. – Elképzelhető, hogy a gyógyítók is megfelelnek a célnak, de a magam részéről az írkokoknál húzom meg a határt. Nem tudok mit tenni, nem bírom azokat a köpenyeket. De ne aggódj, nem ítélek el miatta, ha neked bejönnek. Csak azt mondom, hogy másodévesekként sokkal jobb lehetőségeink vannak rá, hogy egy kissé kiszellőztessük a fejünket.

Lehetséges, hogy egy vadidegen kellene ahhoz, hogy kiszellőztessem a fejem – és legalább ideiglenesen megfeledkezzem Xadenről –, de ebben a pillanatban egyáltalán nem vágyom ilyesmire.

Rhiannon úgy fürkészi az arcomat, mint egy megfejtésre váró feladványt.

– Basszus. Úgy látom, bele vagy esve.

– Én... – Felsóhajtok. – Zűrös.

– Igen, ezt már mondtad. – Próbál uralkodni magán, de látom rajta a csalódottságot, amiért nem tud további részleteket kihúzni belőlem. – Mira írt valamit a frontról?

– Nem tudom. – Belepillantok a levélbe, és gyorsan átfutom. – Áthelyezték Athebyne-ba. Azt mondja, a konyha csak egy fél fokkal jobb anyánk főztjénél. – Ezen nevetek egyet, ahogy megfordítom a lapot, ám a jókedvem hamar véget ér, amint meglátom, hogy a következő oldalon vaskos fekete vonalakkal egész bekezdéseket húztak át. – Mi a...

– Lapozok, de ott is ugyanezt találom, mielőtt következne a búcsú, majd az aláírás.

– Mi a baj? – kérdezi Rhiannon, ahogy felpillant a saját leveléből, miközben elhaladunk a Harmadik Szárny sárkányai mellett.

– Azt hiszem, cenzúrázták. – Megvillantom előtte az áthúzott sorokat, majd körbenézek, hogy meggyőződjek róla, más nem látta.

– Valaki kihúzott belőle részeket? – Meglepettnek tűnik. – Valaki *elolvasta* a leveledet?

– Nem volt lepecsételve. – Visszadugom a papírokat a borítékba.

– Ki tenne ilyesmit?

Melgren. Varrish. Markham. Bárki, akit Aetos erre utasít. Az anyám. A lehetőségek végtelenek.

– Nem tudom. – Ez nem hazugság, vagy legalábbis nem igazán az. Becsúsztatom a borítékot a röpszerűlésem belső zsebébe, majd összerendezem, ahogy begombolkozom. Túlságosan meleg az idő az ilyesmihez, igaz, pár perc múlva hálás leszek a pluszrétegekért, amikor már a magasban járunk.

Az egyik vörös sárkány forró gőzt ereget egy óvatlan kadét felé, aki túl közel merészkedett hozzá, és a jelenet hatására mindannyian meggyorsítjuk a lépteinket egy kisé.

Tairn messze a legnagyobb sárkány a röpmezőn, és a napfényben csillogó nyereggel a hátán úgy várakozik, mint aki végtelenül unatkozik. Amikor megpillantom a mellső lábát, előnt a csalódottság, hogy Andarna nincs velünk.

– Hékás, Tairn mondott neked valamit arról, hogy egy másik fekete sárkány is van a Völgyben? – kérdezi Ridoc a válla fölött, ahogy elhaladunk a Karom Osztag mellett, és odaérünk Tairnhoz, aki annak ellenére a vezető helyén várakozik, hogy rang tekintetében Rhiannon és Sawyer is fölöttem állnak.

Kis híján orra bukom a kérdés hallatán.

– Tessék?

– Tudom, hogy röhejesen hangzik, de amikor Kaorival kijöttünk, megesküdtem volna, hogy mondott valamit arról, hogy egy másik fekete sárkány is feltűnt. Mit mondjak, a professzor majd kiugrott a bőréből, olyan izgatott volt.

– Tairn? – Ha a sárkányok professzora rászáll Andarnára, akkor nekünk annyi.

– Csak néhány sárkány látta azelőtt, hogy bevonult volna a barlangba az Álomtalan Álom idejére. Próbáld meg továbbra is titokban tartani, és meglátjuk, mire jutunk.

Hát ez fantasztikus.

– Talán csak Tairnt látták – mondom Ridocnak. Ez sem hazugság. – Vagy egy öregebb példány volt?

– Kaori szerint új sárkány. – Felvonja a szemöldökét.

– Talán tőle kellene megkérdezned.

– Ühüm. – Nyelek egyet. – Nem rossz ötlet. – Még mindig nem hazugság.

Ők hárman folytatják a csevegést, majd felkapaszkodnak a sárkányaikra.

Tairn leengedi a vállát, de aztán egyszer csak kihúzza magát.

– *A balodon* – figyelmeztet, ahogy egy alak közelít felém.

Megpördülök, hogy szembenézzek az újabb fenyegetéssel, és meggyőződjek róla, hogy a mentális pajzsom a helyén van.

Varrish közeledik felém. A kezét összekulcsolta a háta mögött, és biztosan nem emberből van, mert egyetlen csepp verejtéket sem látok a homlokán.

– Ó, Sorrengail, hát itt vagy.

Mintha olyan nehéz volna eltéveszteni Tairnt.

– Varrish őrnagy. – A combom közelében hagyom a kezemet, hogy szükség esetén a lehető leghamarabb elő tudjam kapni a törjeimet, miközben azon gondolkozom, vajon mi lehet a pecséttereje. Még egyszer sem láttam rajta olyan jelvényt, amely elárulta volna. Vagy ugyanolyan beképzelt, mint Xaden, és megelőzi a híre, vagy ő is azoknak a klubjába tartozik, akik titokban tartják az erejüket.

– Szép kis ékszerdarab – jegyzi meg a nyakamat borító zöldes zúzódásokra mutatva.

– Köszönöm, elég drága volt. – Felszegem az állam. – Valaki az életével fizetett érte.

– Bizony. Úgy hallom, majdnem elbánt veled egy elsőéves. Mindenesetre örömömre szolgál, hogy sikerült elkerülni ezt a kínos fejleményt. Bár gondolom, mostanra hozzászoktál, hogy éppen csak egy hajszállal sikerül megúsznod az ilyen eseteket, legalábbis az alapján, hogy milyen törekenynek tartanak.

Hivatalosan is gyűlölöm ezt az alakot, de legalább számíthatok rá, hogy Tairn egyben lenyeli, ha esetleg a röpmezőn akarna nekem rontani.

A sárkányom megmozdul, és látványosan körbenéz.

– Úgy tudom, két sárkánnyal is kapcsolódtál.

– Valóban. – Verejték csorog alá a hátamon.

– Pedig csak egyet látok. – Felpillant Tairnra. – Hol van az a kis aranyszínű? A tollfarkú, amiről már oly sokat hallottam? Reméltem, hogy végre a saját szememmel is láthatom.

Tairn torkából baljós dübörgés hangzik fel, majd fölém nyújtja a fejét. A nyál kövér cseppekben hull alá a szája sarkából, és egyenesen Varrish előtt ér földet.

Varrish megfeszül, de sikerül továbbra is olyan képet vágnia, mint aki tökéletesen élvezi a helyzetet, mielőtt hátralépne.

– Mindig is szeszélyes példány volt – jegyzi meg.

– Szereti, ha békén hagyják.

– Észrevettem, hogy a te magánszférádra is kényes

– folytatja. – Mondd csak, Sorrengail, milyen érzés, hogy a sárkányod... hogy is mondjam, *könnyebbé* teszi a dolgod a többi kadéthoz képest?

– Ha azt akarja kérdezni, milyen érzés, hogy megakadályozta, hogy még több lovas haljon meg a Mellvédet követően a maga sárkánya által, akkor erre annyit felelhetek, hogy örülök neki. Úgy tűnik, elég egyetlen félrenevelt sárkány ahhoz, hogy a másik illet tudóan viselkedjen.

– *Emlékeztess rá, hogy élve megeszem, ha még egyszer ilyesmivel próbálkozik.*

– *Nem hiszem, hogy ez most jól venné ki magát* – felelem.

– *Pedig jó lenne végignézni, ahogy elrágcsálja ezt a paprikajancsit* – szólal meg Andarna kissé álmosan.

– *Menj vissza aludni!* – dörrenék rá. Tairn azt mondta, hogy még legalább egy hónapig nem lenne szabad felébrednie.

Varrish szeme egy pillanatra összeszűkül, de aztán elmosolyodik, igaz, nem mintha bármi kedves vagy örömteli lenne a mosolyában.

– Visszatérve a kis tollfarkra...

– Nem olyan erős, hogy meg lehetne ülni. – Ismét nem hazudok, legalábbis ha azt vesszük alapul, hogy Andarna Aretia óta nem repült. – Tairnnal repülök, de ha jó az idő, a másik is csatlakozni szokott hozzánk.

– Nos, gondoskodj róla, hogy jövő héten ő is veletek legyen. Ezt veheted parancsnak.

Újabb dübörgés érkezik Tairn torkából.

– A sárkányok nem veszik jó néven, ha az emberek parancsolgatnak nekik. – Az erő felébred bennem, és máris ott izzik a bőröm alatt, az ujjbegyeim végén, várva, hogy kiáradhasson.

– Hát persze hogy nem. – A mosolya vigyorra szélesedik, mintha valami kivételesen vicceset mondtam volna. – Neked viszont lehet parancsolni, nem igaz?

– *Szemtelen emberfajzat* – sziszegi Tairn a fejében.

Felszegem az állam, miután tudom, hogy erre már nem tudok mit felelni anélkül, hogy szabálysértést követnék el.

– Vicces, nem? – kérdezi Varrish, miközben hátrál egy lépést. – Aetos ezredestől úgy hallom, apád a tollfarkúakról írt könyvet, vagyis egy olyan fajtáról, amelyet már több évszázada senki sem látott. És te éppen egy ilyennel kapcsolódtál.

– Véletlen – mondom. – A szó, amit keres, a véletlen.

– Valóban? – Ezen eltűnődik egy percre, majd távozik, és elmegy Bodhi mellett.

A gyomrom fordul egyet.

– *Valóban így volt?*

– *Semmit sem tudok apád kutatásairól* – feleli Tairn.

Andarna azonban elhallgatott.

– Lovasok! – Kaori a kisebb mágiával felerősíti a hangját, hogy az egész röpmezőn tisztán lehessen hallani, miközben Bodhi odaér mellém. – A mai napon a harmadévesek is csatlakoznak hozzánk, hogy bemutassák a futólandolás művészetét. – A professzor az ég felé mutat.

Cath érkezik nyugat felől, és a Vörös Kardfark néhány másodpercre eltakarja a napot, mielőtt ereszkedni kezdene.

– Nem lassít – mondom magam elé, és közben valahol azt kívánom, hogy Dain lezuhanjon a hátáról.

– Le fog lassítani – feleli Bodhi. – De csak egy kissé.

Dain Cath vállához lapul, a karját pedig oldalra nyújtja, hogy egyensúlyozzon, miközben Cath még mélyebbre ereszkedik, és már alig pár méterrel a talaj felett suhan előre.

A szárnycsapásai éppen csak egy kissé lassulnak le, ahogy közelebb ér, én pedig visszatartott lélegzettel figyelem, ahogy Dain lecsúszik a lábán, és megáll a karmánál, miközben a sárkánya még mindig *repül*.

Szent szar.

– *Ezt neked még nem javasolnám* – jegyzi meg Tairn.

– *És senki másnak sem, akinek normálisan működik a szíve* – felelem.

Cath egyszer csak kitarja a szárnyát, de mindössze annyi időre, hogy néhány másodpercig csökkenjen a sebessége, amíg Dain le tudja vetni magát róla, ahogy elhaladnak a tanárok mellett. Dain leszökken, és a lendülettől futva érkezik a napégette talajra, majd néhány lépés után megáll.

A harmadévesek üdvrivalgásban törnek ki, Bodhi azonban néma marad.

– Nem véletlen, hogy Aetosból szárnyvezető lett – kiáltja Kaori. – Tökéletes kivitelezés! Ez a legjobb módszer a landolásra, ha a harcmezőre érkeztek. Az év végére már ugyanúgy képesek lesztek végrehajtani ezt a mozdulatsort az erődítmények falán is. Jól figyeljetelek oda, és akkor biztonságosan menni fog. Ha a saját fejetek után mentek, még azelőtt halottak lesztek, hogy egyáltalán földet érnétek.

Az biztos.

– *Muszáj lesz változtatni a dolgon* – jegyzi meg Tairn.

– Ma az alapoktól fogjuk kezdeni, és megtanuljuk, hogyan juthattok el az üléstől a sárkányotok válláig – adja ki az utasítást Kaori.

– *És mégis hogyan?* – kérdezem.

– *Nem mondtam, hogy mi fogunk változtatni* – horkan fel. – *A sárkánytanár majd változtat az elképzelésein, különben ma korán fogok ebédelni.*

Arra gondolok, hogy ez a manőver tökéletesen értelmetlen és céltalan abban a fajta háborúban, amit nekünk kell megvívunk.

– Kaorinak fogalma sincs róla, hogy mi vár ránk odakint – mondom Bodhinak.

– Miért vagy olyan biztos benne?

– Azért, mert ha tudna róla, akkor inkább arra próbálna megtanítani, hogyan *szálljunk fel* gyorsabban, nem pedig arra, hogyan landoljunk.

* * *

– Mondd meg neki, hogy még mindig dolgozunk a következő szállítmányon – közli Bodhi, amikor pár nappal később ketten haladunk végig a holdfény alatt a röpmezőn.

– Miféle szállítmányon? – kérdezem, és megigazítom a táskámat a vállamon.

– Tudni fogja, hogy miről van szó – feleli, majd elfintorodik, amikor megérinti a sötét zúzódást az állán. – És mondd meg neki, hogy nyers. Éjjel-nappal dolgozott az olvasztó, úgyhogy nem tudtuk... – Elhallgat, majd hozzáteszi: – Csak mondd meg neki, hogy még megmunkálásra vár.

– Kezdem úgy érezni magam, mintha egy eleven levél volnék. – Lapos pillantást vetek felé, de csak egy pillanatra, mert az egyenetlen talajon fontosabb, hogy a lábam elé nézzek. Még csak az hiányzik, hogy kificámítsam a bokámat a huszonnégy órás repülés előtt.

– Rajtad keresztül tudjuk a legkönnyebben eljuttatni hozzá az információkat – mondja.

– Anélkül, hogy közben bármiről is tudomásom volna.

– Pontosan. – Bólint. – Biztonságosabb, legalábbis amíg képes vagy minden pillanatban fenntartani a pajzsodat Aetossal szemben. Xaden az utolsó látogatása alkalmával megtanított volna rá, csak éppen...

– Csak éppen meg akartak fojtani. – Legalább idén még csak egyszer törtek az életemre; igaz, korai volna örülni, a kihívások ugyanis jövő héten újrakezdődnek.

– Hát igen. Neki sem tett jót.

– Gondolom, hogy nem lett volna szerencsés fejlemény, ha csak úgy elhalálozom – motyogom magam elé. Francba, már csak egyetlen hét. Itt az ideje, hogy ellenőrizzem a listákat, és újrakezdem a méregkeverést.

– Tudod, hogy nem erről van szó – mondja olyan kioktató hangon, ami Xadenre emlékeztet. – Még sosem láttam, hogy...

– Inkább ne menjünk bele.

– ...ennyire fontos lett volna valaki a számára...

– Komolyan mondtam. Hagyd abba.

– ...beleértve Catrionát.

Megtorpanok.

– Ki az ördög az a Catriona?

Elfintorodik, majd összeszorítja az ajkát.

– Mennyi az esélye, hogy a Samaráig vezető úton szépen elfelejted, amit most hallasz tőlem?

– Semennyi. – Megbotlok egy kőben, de sikerül valahogy megőriznem az egyensúlyomat. Legalábbis, ami a testemet illeti. De a gondolataim? Azoknak bizony nincs miben megkapaszkodniuk, és máris szanaszét

zuhantak, miközben azon tanakodom, hogy ki a túró az a Catriona. Vajon egy idősebb lovas? Vagy valaki Aretiában?

– Hát persze. – Megdörgöli a nyaka hátsó részét, majd felsóhajt. – Tényleg semennyi? Csak azért kérdezem, mert miután a sárkányaitok miatt Xaden a jövő héten visszatér, igazán értékelném, ha nem akarna seggberúgni, főleg azután, hogy egy újabb merényletet sikerült megghiúsítanom.

Megragadom a karját.

– Egy újabb merényletet?

Megint felsóhajt.

– Valaki két napja megpróbált elintézni a fürdőben.

A szemem elkerekedik, és a szívem vadul kalapálni kezd.

– Nem esett bajod?

Elvigyorodik.

– Meztelenül és fegyvertelenül kizsigereltem egy rohadékot a Második Szárnyból, és megúsztam néhány zúzódással. Jól vagyok. Visszatérve arra a kérdésre, hogy miért nem volna tanácsos, ha megemlítenéd a kissé szeszélyes unokatestvéremnek, amit az imént mondtam...

– Tudod, mit? – Az iménti szünet után újra elindulok. Ha nem akar beavatni, hogy miről is szólt ez a merénylet, akkor azt hiszem, nincs is miről beszélnünk egymással. – Egyáltalán nem ismerlek elég jól ahhoz, hogy az orrodra aggatnám, hogy ki vagyok, vagy kivel szoktam aludni – vetem vissza a vállam fölé.

A zsebébe csúsztatja a kezét.

– Sajnos nincs más választásom – teszem hozzá.

Tairn körvonalai rajzolódnak ki az égen, majd egy szívdobbanásnyi időre eltakarják a holdat, mielőtt közvetlenül előttünk földet érne.

Bodhi bávatagon elvigyorodik.

– A sárkányod épp időben érkezett, hogy mindkettőnket kimentsen ebből a kínos beszélgetésből.

– *Induljunk* – mondja Tairn türelmetlenül, amit ezúttal igyekszem nem magamra venni. Napok óta elég kiállhatatlanul viselkedik, de nem hibáztatom érte. Amikor elárasztják az érzelmei, úgy érzem a küszködését, mintha az én bensőmben forgatnának kést.

– Úgy látom, sietni akar – közlöm Bodhival. – Kösz, hogy elkísértél...

– *Emberek!*

– Francba – dünnyögi Bodhi, ahogy valamivel mögöttünk varázsfények ragyognak fel végig a röpmezőn, akárcsak azon az éjszakán, amikor a Háborús Játékokra indultunk.

– Sorrengail kadét, attól tartok, el kell halasztanod az indulásodat. – Varrish hangja dübörög keresztül a mezőn.

Megfordulunk, és megpillantjuk Varrisht két másik lovas társaságában átvágni a mezőn.

Tairn felmordul.

Bodhi és én egymásra pillantunk, de némák maradunk, ahogy a hármas odaér hozzánk.

– *Mit tegyünk, ha meg akarnak állítani?* – kérdezem Tairntól.

– *Lakomázni fogunk.*

– Abban bíztam, hogy csak reggel indulsz el – mondja Varrish élvezetesen mosollyal, miközben a két lovas megáll mellettünk. Az uniformisukon lévő csíkok alapján mindketten főhadnagyk, akárcsak Mira; vagyis egy fokkal Xaden felett állnak.

– Eltelt a két hét. Engedélyt kaptam a távozásra.

– Úgy tűnik. – Varrish pislog egyet, majd a balján lévő női lovasra pillant. – Nora, kutasd át a táskáját.

– Tessék? – Teszek egy lépést előre.

– A táskádat – ismétli Varrish. – Első szakasz, negyedik cikkely. A Kódex szerint...

– A Kódex szerint a feljebbvalóik bármikor átkutathatják a kadétok felszerelését – fejezem be helyette a mondatot.

– Ó, ezek szerint ismered a szabályainkat. Nagyszerű.
A táskádat.

Nyelek egyet, majd elvégzek egy vállkörzést, hagyom, hogy a táskám lecsússzon a hátamról és anélkül nyújtom át a nőnek, hogy egy pillanatra is levennem a szememet Varrishról. A főhadnagy kiveszi a táskát a kezemből.

– Távozhatsz, Durran kadét.

Bodhi távozás helyett közelebb lép hozzám, mire a másik férfi is megtesz felé egy lépést. A mozdulattól a fölötte izzó varázsfény alatt kivehetővé válik az uniformisán a pecséterejét jelző szimbólum: ezek szerint tűzforgató.

– Sorrengail kadét osztagvezetőjeként én vagyok a feljebbvalója. Második szakasz, negyedik cikkely. A Kódex szerint a kadét

megrendszabályozása a közvetlen felettese feladata még azelőtt, hogy a vezetőségéből más beavatkozna. Engem kellene felelősségre vonnia, ha elmulasztanám ellenőrizni, hogy birtokában van a... nos, bárminek, aminek maga szerint a birtokában van.

Varrish szeme összeszűkül, miközben Nora kiüríti a táskám tartalmát a földre.

Ennyit a tiszta váltásruháról.

Mögöttem Tairn lehajtja, majd kissé oldalra dönti a fejét, és mély morgást hallat. Ebből a szögből legalább kettejüket is fel tudja perzselni anélkül, hogy bennem vagy Bodhiban kárt okozna, ami azt jelenti, hogy nekünk már csak a harmadikkal kellene elbánnunk.

Felébred bennem a harag, és úgy szorítom ökölbe a kezem, mintha ez segíthetne uralkodni a belsőmből kitörni készülő energián.

– Valóban szükség volt erre? – kérdezi a másik lovas.

– Azt mondta, hogy kutassam át – feleli Nora, mielőtt visszafordulna Varrishhoz. – Ruhák – mondja, miközben beletúr a halomba. Látom rajta, hogy megremeg a keze, amikor egy másodpercre Tairnra pillant. – Másodéves tankönyvek, földi navigációs kézikönyv, és egy hajkefe.

– Kérem a könyvet és a kézikönyvet. – Varrish Nora felé nyújtja a kezét.

– Sosem árt az ismétlés, igaz? – kérdezem, és hálás vagyok, amiért *Az Első Hatok Adományának* másolatát a szobámban hagytam; nem mintha bármi egyebet megtudtam volna belőle azon kívül, hogy az Első Hatok valójában nem az első lovasok voltak – egyszerűen ők voltak az elsők, akik túléltek.

Varrish nem válaszol, miközben végigpörgeti az oldalakat, nyilvánvalóan valamilyen elrejtett üzenetre vadászva a margón. Az állkapcsa megfeszül, de semmit sem talál.

– Elégedett? – A combjaimnál lévő török hüvelyén dobolok az ujjaimmal.

– Készen vagyunk. – Visszahajítja a könyvet a ruhakupacra. – Negyvennyolc óra múlva találkozunk, Sorrengail kadét. És ne felejtse, mivel a tollfarkad úgy döntött, hogy ismét kimarad az alakzatból, kötelességmulasztás miatt büntetésre számíthatsz.

Ezekkel a szavakkal a hármas sarkon fordul és elvonul, a varázsfények pedig egymás után kihunynak utánuk, hogy végül a felettünk lévő kis fénykört leszámítva teljes sötétségben maradjunk.

– Tudtad, hogy ez be fog következni. – Bodhira meredek, mielőtt letérdelnék, hogy összeszedjem a holmimat, és visszapakoljak mindent a táskámba. – Ezért ragaszkodtál hozzá, hogy elkísérj.

– Túl azon, hogy mindannyiunk ellen merényletet kíséreltek meg – ugyanis Imogent és Eyát megtámadták, miután kijöttek a harmadéveseknek szóló eligazításról –, valóban gyanítottuk, hogy át akarják majd kutatni a holmidat. Persze nem lehettünk biztosak benne, de jobbnak tűnt elővigyázatosnak lenni. – Ő is térdre ereszkedik, hogy segítsen.

Meghalhattak volna. A szívem kihagy egy ütemet, mielőtt szélesebben számúzhathán a félelmet abba a dobozba, ahová a nemkívánatos érzelmeimet rejtem. Nos, az összes nemkívánatos érzelmemet, kivéve a haragot.

– Tehát csalinak használtál? – Behúdom a táska szíját, majd felkapom a hátamra. – Anélkül, hogy nekem szóltál volna róla? Hadd találgassak... Csak nem Xaden ötlete volt?

– Kísérlet volt. – Bodhi elfintorodik. – De nálad volt az irányítás.

– Tényleg, és mi mindent állt módomban irányítani?

Megszólalnak a harangok; ilyen messziről egészen sápadt a hangjuk.

– Éjfél van. Indulnod kell. Minden perc, amit elvesztegetsz, elvesz egyet Tairntól, amit Sgaeylrel tölthet.

– *Egyetértek.*

– Legközelebb ne használj úgy, mintha csak valami sakkfigura lennék, Bodhi. – Mindegyik szót valamivel élesebben ejtem ki az előzőnél. – Valóban azt akarjátok, hogy segítsek? Akkor esetleg kérjete meg rá. És ne kezdj megint kiselőadást tartani a pajzsállítási képességeimről. Semmilyen mentség nincs arra, hogy olyan kihívás elé állítotok, amire nem vagyok megfelelően felkészülve.

– Igazad van. – Láthatóan magába szállt.

Bólintok, majd miután Tairn leengedi a vállát, felkapaszkodom rá. A holdfény és az utolsó megmaradt varázsfény bőven elegendő ahhoz, hogy megtaláljam a nyeret, de az is lehet, hogy mostanra már a legsötétebb éjszakában is eligazodnék Tairn hátán. Legalábbis Ressonban sikerült.

A nyereg mögött két további csomag lapul; mindkettő kétszer akkora, mint az enyém.

– *Még szerencse, hogy engem nem akartak átkutatni*

– jegyzi meg Tairn.

– *Csak nem...* – Pislognom kell.

– *De igen – feleli. – Most pedig szállj fel a nyeregbe, mielőtt még meggondolják magukat, és kénytelen leszek felégetni az egész vezetőséget. Később majd lesz egy-két szavam a szárnyvezetőhöz, amiért téged nem avatott be a tervbe.*

Néhány másodperc alatt biztosítom a saját táskámat is, majd elhelyezkedem, beszíjazom magam, és próbálok lélekben felkészülni a repülésre.

– *Indulhatunk.*

Tairn hátrál néhány lépést, nyilvánvalóan azért, hogy Bodhit biztonságban tudhassa, majd kilő az éjszakai égbolt felé.

Minden egyes szárnycsapásával egyre közelebb kerülünk a frontvonalhoz és... Xadenhez.

„Sgaeyl végignézte, ahogy megölök egy másik kadétot, aki zaklatta Garricket a Cséplés alatt. Azt állítja, a könnyörtelenségem miatt esett rám a választása, de szerintem inkább azért történt, mert a nagyapámra emlékeztetem.”

– Xaden Riorson hadnagy levele
Violet Sorrengail kadétnak

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A Samara körüli táj legalább olyan barátságstalannak bizonyul, mint a helyőrséget vezető parancsnokság.

Magasan járunk az Esben-hegységben, egy-két mérföldre a poromieli határtól. A hegycsúcsok tetején még a nyár tetőpontján is szikrázik a hó. A legközelebbi település mintegy félórányi repülésre van innen. Járóföldre még csak egy kereskedőállomást sem találni. Ennél távolabb nem is lehetnénk a társadalomtól.

– Légy óvatos – mondja Tairn, aki mögöttem várakozik a mezőn, ahová leszálltunk. *– Első megbízatásnak a hírek szerint elég brutális.*

Mi sem meglepőbb tehát, hogy Xadent éppen ide küldték.

– Minden rendben lesz – ígérem. – A pajzsomról is gondoskodtam.

A biztonság kedvéért azért ellenőrzöm a mentális Archívumom falait, ahová az erőmet horgonyoztam, és megreszketek, amikor észreveszek némi fényt beáramlani az ajtórésből – ez a fény a sárkányaimmal való kapcsolódásom kifejeződése. Összességében megnyugtató a helyzet, és egyre magabiztosabbnak érzem magam a pajzsállításban.

Az előttem magasodó hatalmas erődítmény felé veszem az irányt, melynek sötétvörös kövei valósággal belehasítanak az élénken izzó, kék égbe. Az erőd kialakítása valószínűleg hasonlít az athebyne-ira és a montserraira, mindenesetre azokhoz képest legalább kétszer akkora. Két gyalogosszázad, továbbá tizennyolc sárkány és a lovasaik állomásoznak ezen a helyen.

Valami megmozdul a falon, és ahogy felpillantok, észreveszek egy gyalogsági uniformist viselő alakot – ketrecben. Nagyjából négyemeletnyi magasban lehet.

Jól nézünk ki. Kicsivel reggel nyolc óra után jár az idő, és azon tanakodom, vajon egész éjszaka odafent volt-e.

Zümmögést érzek a bensőmben, ami csak erősebbé válik, ahogy végigmegyek a kapurácshoz vezető rámpán, ahol két őr állomásozik. Egy osztag halad el mellettem, hogy megkezdjék a reggeli kocogásukat.

– *A varázsvédelem* – mondja Tairn.

– *Montserratban nem ilyen volt* – válaszolom.

– *Ezen a helyen erősebb, és mióta megnyilvánult a pecséterőd, te is érzékenyebb vagy rá.* – Tairn mintha kissé feszült volna, és ahogy hátrapillantok a vállam fölött, látom, hogy a katonák nagy ívben elkerülik, és inkább a mező másik vége felé veszik az irányt.

– *Nem kell folyton rám figyelned* – mondom, miközben elérem a rámpa tetejét. – *Ez egy helyőrség. Itt biztonságban vagyok.*

– *A hegy másik oldalán, alig egy mérföldre a határtól egy másik csapat várakozik. Most szólt róla Sgaeyl. Addig nem vagy biztonságban, amíg nem kerülsz be a falak közé, vagy nem találkozol a szárnyvezetővel.*

Nem vesződöm azzal, hogy emlékeztessem rá, Xaden már nem szárnyvezető.

– *A mieink?*

– *Kérdés, hogy mit értesz a mieinken.*

Remek. Tehát nem a fronton vagyunk; mi magunk vagyunk a front.

A kapuban álló örök kihúzzák magukat, ahogy végignéznek a röpszerezésen, de csendben maradnak, amikor elhaladok mellettük.

– *Nem úgy viselkednek, mintha ellenség volna a közelben.*

– *Valószínűleg errefelé gyakori az ilyesmi.*

Ez egyre jobb.

– *Tessék, beértem az erődbe. Most már biztonságban vagyok.* – Legalább itt hűvösebb van, mint Basgiathban, igaz, nem vagyok biztos benne, hogy ebben a magasságban is szeretném megtapasztalni a telet.

Vagy akár Aretiában, ha már itt tartunk.

– *Szólj, ha szükséged van rám. A közelben leszek.* – Egy másodperccel később szárnyzuhogás zaja tölti be az eget.

Azt várhatja, hogy szóljak neki. Hogy őszinte legyek, akkor fogom eredményesnek értékelni a következő huszonnégy órát, ha sikerül teljesen kizárnom a tudatomból. Egy alkalommal már a kapcsolódásunk rossz oldalán találtam magam a Sgaeylrel folytatott pásztorórája során, és köszönöm, egyszer elég volt átélni ilyesmit.

Több, alakzatba rendeződő gyalogsági osztag mellett is elhaladok, és jobb kéz felé észreveszem a gyengélkedőt; ugyanott helyezkedik el, mint a montserrati erődben, mindenesetre itt én viselek egyedül feketét.

Hol a csudában lehet a többi lovas? Megpróbálok elfojtani egy ásítást – a nyeregben nem sokat tudtam pihenni –, és megcélzom az erőd déli oldalát alkotó barakkok bejáratát.

A folyosón félhomály uralkodik. Elhaladok az írnokok irodája mellett, és végül rátalálok a lépcsőre is. Ahogy kapaszkodni kezdek, egyszer csak furcsán ismerőssé válik a hely.

Lélegezz.

Ez a helyőrség nincs elhagyatva. Nincsen egy hordányi venin és wyvern odakint a falakon túl, akiket bármelyik toronyból kiszúrhatnék. Csupán azért néz ki minden úgy, mint Athebyne-ban, mert az összes navarre-i erődöt azonos tervrajz alapján építették.

Kinyitom a harmadik emeletre vezető ajtót, de itt sem találkozom senkivel. Különös. A folyosó egyik oldalán ablakok nyílnak, a másikon pedig egymástól egyenlő távolságra faajtók sorakoznak. A pulzusom felgyorsul, ahogy a kezem a második ajtó kilincsére téved. Az ajtó némi nyikorgás kíséretében kinyílik, majd ismerős bizsergés fut végig a bőrömhöz, ahogy átlépek a küszöbön, és megérkezem Xaden szobájába.

Vagyis Xaden üres szobájába.

Felsóhajtok a csalódottságtól, ahogy levetem a táskámat az asztalára.

A helyiség meglehetősen szegényesen van berendezve. Csupán néhány bútordarab van benne és egy további ajtó, amely talán a szomszéd szobába vezet, ugyanakkor imitt-amott így is felismerem Xaden nyomait. Jelen van azokban a könyvekben, amelyek most felstócolva állnak az ablak melletti könyvespolcon. Ott van a fegyverállványban, amit felismertem még a basgiathi szobájából, és ott van a két kardjában is, amelyek úgy fekszenek az ajtó mellett, mintha csak arra várnának, hogy a gazdájuk visszatérjen.

Egyedül a nehéz, fekete drapéria – jól illik egy olyan lovashoz, akit sokszor szólítanak járőrözni éjszaka –, továbbá az ágyat borító puha, sötétszürke takaró sugároz némi lágyságot. Az ágy, ami... elég nagy.

Nem. Erre még gondolni sem szabad.

Mégis mi az ördögöt kezdjek magammal, ha nincs itt?

A kardok jelenléte arra utal, hogy nem ment járőrözni, vagyis az erődben vagy legalábbis a közelében kell lennie. Lehunyom a szemem, és megpróbálok kiélesíteni az érzéseimet, hátha rátalálok arra az árnyékra, amit csak akkor érzek meg, ha ő is a közelben van. Ha azon az estén ráleltem a Mellvéden, akkor biztosan itt is képes vagyok rá.

Közel van... De alighanem ő is felvonta a pajzsát, mert nem próbál kapcsolódni hozzám, ahogy általában. Mintha lehúzna a kettőnk közti kötelék, és mintha... *alattam* lenne.

Becsukom a szobája ajtaját, és az ösztöneimet követve lefelé indulok a lépcsőn. Elhaladok az első emeletre vezető boltíves bejárat előtt, és megpillantom a széles kőfolyosót, amelyből további ajtók nyílnak, majd leérek a földszintre, és végül lejutok az erődítmény alá, amelyet már csupán a varázsfények világítanak meg. Két út húzódik előttem az erőd alapzatában, mindkettő meglehetősen félhomályos, és nagyjából annyira tűnnek csábítónak, mint bármelyik katakombába. A levegőt nyirkos föld és fém illata tölti meg.

Kiáltások és üdvrivalgás zaja érkezik a jobb oldali folyosóból, majd ver visszhangot a falakon és a padlón. Engedek a mentális húzásnak, és elindulok ebbe az irányba, amíg a lépcsőtől nagyjából húsz méterre beleütközöm két űrbe; elég egyetlen pillantást vetniük az uniformisomra, és rögtön beengednek a mögöttük lévő helyiségbe, amelyet egyenesen az erőd talapzatába vájtak.

A zaj minden érzékszervemet leuralja, ahogy belépek a kamrába, és a meglepetéstől még a küszöbön a földbe gyökerezik a lábam.

Az istenek nevére, mi folyik itt?

Több mint tucatnyi, feketét viselő lovas áll egy szögletes, ablaktalan szobában, amely leginkább valamiféle raktárhelyiségnek tűnik. Mindannyian egy fakorlát fölé hajolnak, és meredten figyelnek valamit a korlát mögött lévő gödörben.

Elfoglalom a közvetlenül előttem lévő szabad helyet, és egyszer csak egy ősz szakállú, veterán férfi és egy nálam mindössze néhány évvel idősebb nő közé kerülök. Aztán meglátom, hogy ki van odalent a gödörben, és gyakorlatilag megáll a szívem.

Xaden. És nincs rajta felső.

Ahogyan a másik lovason sincs, aki mellette van. Feltartott ököllel köröznék egymás körül, mint akik éppen küzdeni készülnek. Csakhogy nincs alattuk pást, csupán a kemény föld, rajta néhány gyanús – részben régi, részben újnak tűnő – bíborvörös folttal.

Nagyjából egyforma magasak, de a másik lovas tagbaszakadtabb, és kicsit Garrickre emlékeztet; vagy tíz kilóval nehezebb lehet Xadennél, aki jóval szálkásabb nála.

Az ismeretlen lovas Xaden arcát veszi célba, én pedig olyan erősen szorítok a korlátra, hogy kifehérednek tőle a bűtykeim, és a lélegzetemet visszatartva figyelem, ahogy Xaden könnyűszerrel elkerüli a csapást, és közben bevisz egy ütést az ellenfele bordái közé. A lovasok éljeneznek, és a szemem sarkából látom, hogy mindenütt pénzérmék cserélnek gazdát a nézők között.

Ez nem gyakorlás. Ez igazi harc.

És Xaden? Ő viszont láthatóan visszafogja magát.

– Miért... – kérdezem az ezüstös szakállú hadnagyot mellettem, de nem tudom befejezni a mondatot, mert Xaden máris lebukik az ellenfele következő támadása elől. Jól látom a komor szemében az izzást, ahogy hihetetlen fürgeséggel újra kihúzza magát, lehetetlenné téve a másíknak, hogy a közelébe férkőzzön.

A szívverésem hevesebbé válik. Meg kell hagyni, nagyon gyors.

– Hogy miért harcolnak? – fejezi be a nő helyettem a kérdést.

– Igen. – A tekintetemet továbbra is Xadenen tartom, aki gyors egymásutánban több ütést is bevisz az ellenfele veséjére.

– Csak egy hadnagy kaphat eltávot a hétvégére – feleli, és valamivel közelebb húzódik hozzám. – Jarrettnek jutott, de Riorson magának akarja.

– Úgyhogy megküzdének érte? – Csak annyi időre veszem le a szememet Xadenről, hogy a mellettem lévő lovasra pillanthassak. Rövid, barna haja és éles, madárszerű arcvonásai vannak, azonkívül egy hüvelykujjnyi sebhely húzódik végig az állán.

– Degrensi ezredes szabályai. Akarsz valamit? Akkor küzdj meg érte. És jobban jársz, ha elég jó vagy ahhoz, hogy aztán meg is tudd védeni.

– Harcolniuk kell az eltávokért? Nem túlzás ez? – Brutális és helytelen. Szélsőséges és rettenetes. – Nem tesz rosszat a szárny moráljának? – Hiszen Xaden azért harcol, hogy Sgaeylnak legyen ideje együtt lenni Tairnnal, vagyis neki legyen ideje együtt lennie velem.

– Brutális? Ugyan. – A nő felhorkan. – Nem használnak pengét. A pecséterejükét sem használhatják. Ökölharc, semmi több. Ha valami igazán brutálisat akarsz látni, menj el az egyik partvidéki helyőrségre, ahol a katonáknak az égvilágon semmi dolguk azon kívül, hogy folyton összekapjanak valamin. – Előrébb hajol, és kiált valamit, miközben Xaden a

következő támadás elől is kitér, majd elkapja Jarrettet a karjánál, és a hátára vágja. – A mindenit. Biztos voltam benne, hogy Jarrett mostanra elintézi.

Büszke mosoly terül el az arcomon.

– Egyáltalán nem fogja elintézni. – Megrázom a fejem, és nem kevés elégedettséggel figyelem Xadent, aki várja, hogy Jarrett újra feltápáskodjon. – Csak szórakozik vele.

A lovas felém fordul, és most először alaposan végigmér, de túlságosan lefoglal, hogy Xaden jól megtervezett és tökéletesen kivitelezett ütéseit figyeljem, mint hogy azon tanakodjam, vajon mit gondol rólam.

– Te vagy az, igaz? – kérdezi, miközben éppen a hajamat mustrálja.

– Kicsoda? – Na, tessék.

– Sorrengail őrnagy húga.

Tehát nem Sorrengail tábornok lánya.

És nem is a kadét, aki a sárkánya miatt óhatatlanul össze van láncolva Xadennel.

– Ismered a nővéremet?

– Elég erős a jobb horogja. – Bólint, és megérinti az állkapcsán lévő sebhelyet.

– Az biztos – felelem, és szélesebbé válik a mosolyom. Ezek szerint azt a kis kellemetlenséget Mira okozta neki.

Xaden újabb pontos ütését követően Jarrett állkapcsában megroppan valami.

– Úgy tűnik, a jobb horog tekintetében Riorson sem áll rosszul.

– Úgy tűnik.

– Elég magabiztosnak látszol – jegyzi meg, majd visszafordul a küzdelemhez.

– Az vagyok. – A magabiztosságom, legalábbis ami Xadent illeti, már gőgösségnek is tűnhet. Istenek, milyen gyönyörű! A kamrát beragyogó varázsfények a mellkasán és a hasán lévő összes izmocskát külön kihangsúlyozzák, és még az arcát is különböző szögből láttatják. És amikor megfordul, Sgaeyl ereklyéje alatt megcsillan a hátát borító százhat sebhely.

Nem tudok mit tenni, mint hogy leplezetlenül bámulom. A teste kész műalkotás, amit arra teremtettek, hogy halálos fegyverként működjön. Minden egyes porcikáját ismerem, és mégis úgy meredek rá, mintha most először látnám félmeztelenül. Természetesen a látványnak a legkevésbé sem

volna szabad beindítania, de ahogy mozog, az a könnyörtelen elegancia, ami ott rejlik minden egyes csapásában...

Nem, egyáltalán nem szabadna beindulnom tőle.

Lehet, hogy toxikus, ami köztünk van, de attól még kár lenne tagadni, hogy mindenestül csüngök rajta. És nem is csak a testéről van szó, hanem... mindenről. Még a lénye legsötétebb részeiről is, arról, hogy tudom, milyen könnyörtelen, és bárkit gondolkodás nélkül elpusztít, aki a céljai és közé áll – és engem mégis úgy vonz magához, mint gyertyaláng a molylepkét.

A szívem veszettül kalapál, az ostoba mellkasom pedig már attól megsajdul, hogy látom Xadent a gödörben macska-egér harcot folytatni az ellenfelével. Nagyon hiányzott, hogy lássam a küzdőtéren, hogy lássam, milyenek voltak együtt Garrickkel. Hiányzott, hogy velem is gyakoroljon a páston, hogy érezzem a teste közelségét az enyém felett, ahogy újra és újra a földre visz. Hiányoztak a napnak azok a röpke pillanatai, amikor a tekintetünk találkozik a zsúfolt folyosókon, és azok a jóval jelentősebb pillanatok, amikor csak a magaménak tudhattam.

Annyira szerelmes vagyok belé, hogy az már fáj, és ebben a pillanatban már arra sem emlékszem, miért akartam megtagadni magamtól ezt az érzést.

A lovas a balomon elkiáltja magát, mire Xaden a magasba fordul, és a tekintetünk egymásba fonódik.

Az arcára kiülő meglepetés csupán egy pillanatig tart, mielőtt az ellenfele megpördülne, és olyan erővel sújt Xaden állkapcsára, hogy a hangtól összeszorul a gyomrom.

Kiáltás szakad ki belőlem, ahogy Xaden megtántorodik az ütéstől.

A körülöttem lévő lovasok éljenzése közepette hátrál néhány lépést.

– *Ne szórakozz tovább, és fejezd be* – mondom a mentális kapcsolatunkon keresztül, amelyet Resson óta most először használok erre a célra.

– *Mindig az erőszak, mi?* – A hüvelykjével megérinti a felszakadt alsó ajkából kicsorduló vért, majd még egyszer rám pillant, és megesküdne rá, hogy mosolyt látok átsuhanni az arcán, mielőtt visszafordulna Jarrett felé.

Az ellenfele nekilendül egyszer, még egyszer, de ezúttal nem tudja eltalálni.

Aztán Xaden gyors egymásutánban két ütést is bevisz neki, és a korábbiaktól eltérően ezúttal a teljes erejét beleadja. Jarrett a földre omlik,

és négykézláb próbálja tartani magát. Lehorgasztja a fejét, és egész testében reszket, miközben már az ő szájából is vér csordogál.

– Húha – mondja a lovas mellett.

– Valahogy úgy. – Vajon helytelen dolog vigyorogni? Csak mert nagyon úgy tűnik, hogy képtelen vagyok uralkodni magamon.

Xaden kihúzza magát, mire a helyiségben lévő lovasok mind elhallgatnak. Aztán kinyújtja a kezét.

Jarrett néhány feszült másodpercig nem reagál, aztán felpillant, és ellöki magát a felkínált jobbot. Kétszer megütögeti a talajt, amíg néhány lovas felhördül – már világosan látom, hogy aranyérmék cserélnek gazdát –, mások pedig tapsolnak. Jarrett vért köp a talajra, majd feláll, és a tisztelete jeleként biccent Xaden felé.

A mérkőzés – ha lehet egyáltalán annak hívni – minden jel szerint véget ért.

A lovasok felém indulnak, és kísétnak az ajtón.

Xaden mond valamit Jarrettnek, amit nem hallok, majd a gödör falába hegesztett vas létrafokokon kimászik.

Amikor feljut, magához veszi a felsőjét, amit a korláton hagyott, majd felém indul, és a tekintetében olyan tűzzel méreget, amitől a már így is felhevült testem gyakorlatilag lángra kap. Hát igen, tényleg nem emlékszem, miért is tagadom meg magamtól ezt a férfit.

– Úgy tűnik, ő nyerte meg az eltávozt – mondja a nő mellett. – Egyébként Cornelia Sahalie-nek hívnak.

– Violet Sorrengail. – Tudom, hogy nem a legudvariasabb dolog a világon, de képtelen vagyok levanni a tekintetemet Xadenről, ahogy megkerüli a korlátot, majd balról felém közelít.

Végigfuttatja a nyelvét az alsó ajkán keletkezett kis seben, mintha csak ellenőrizni akarná, majd magára kapja a felsőjét, amitől akár magamhoz is térhetnék, de mégsem ez történik. Abban sem vagyok biztos ebben a pillanatban, hogy ha valaki egy vödör havat borítana a fejemre, azzal könnyen le lehetne hűteni. Lehet, hogy az egész egyszerűen elgőzölne.

Istenek, nekem befellegzett. Legalábbis, mikor róla van szó.

Nem számít, hogy milyen fájdalmat okozott azzal, hogy nem bízott meg bennem. Még csak azt sem tudom, hogy én magam meg tudok-e bízni benne.

Csak azt tudom, hogy akarom.

– Szép munka, Riorson – dicséri meg Sahalie hadnagy Xadent. – Szólok az őrnagynak, hogy negyvennyolc órára vegyen le a járőrözők listájáról.

– Huszonnégy órára – igazítja ki, továbbra sem véve le rólam a tekintetét.

– Csak huszonnégy órára van szükségem. A másik huszonnégy Jarretté lehet.

Hiszen utána én már nem leszek itt.

– Ahogy szeretnéd. – Sahalie vigasztalásképpen vállon veregeti a mellettünk elbicegő Jarrettet, majd szintén elhagyja a helyiséget.

Magunkra maradunk.

– Korán jöttél – mondja, de a legkevésbé sem neheztelő a tekintete.

Felvonom a szemöldököm, és próbálok nem tudomást venni a tenyerem bizsergéséről; a testem láthatóan most rögtön meg akarja érinteni.

– Talán baj?

– Nem. – Lassan megrázza a fejét. – Csak nem számítottam rád.

– Úgy tűnik, Tairn egész gyorsan tud repülni, ha nem tartóztatják fel. – Istenek, miért lett ilyen átkozottul nehéz levegőt venni? Mintha besűrűsödött volna köztünk minden, és a szívem megreszket, ahogy a tekintetem az ajkára téved.

Korábban az is előfordult, hogy ölt értem... Akkor mégis hogy lehet, hogy pusztán azért, mert vállalta a pusztakezes harcot egy hétvégi szabadnapért, az önuralmam maradéka is elpárolog az ereimből?

– Violet. – Xaden lehalkítja a hangját, ahogyan akkor szokta, amikor csak kettesben – és általában ruha nélkül – vagyunk.

– Igen? – Istenek, mennyire hiányzik az érintése.

– Áruld el, hogy milyen gondolatok kavarnak abban a gyönyörű fejecskében. – Közelebb lép hozzám, behatolva az aurámba, de anélkül, hogy megérintene.

A rohadt életbe, hiszen akarom, hogy megérintsen, még akkor is, ha kétségkívül borzasztó ötlet. Igazán, egyértelműen borzasztóan rossz ötlet.

– Fáj? – Az ajkamhoz emelem az ujjam, ahhoz a ponthoz, ahol az övé felszakadt.

Megrázza a fejét.

– Volt már rosszabb is. Ezt kapom azért, hogyha fel kell állítanom a pajzsomat, hogy a harcra koncentrálhassak. Máskülönben éreztelek volna. Nézz csak rám. – A hüvelykjével megérinti az államot, és gyöngéden megdönti a fejemet, mielőtt mélyen a szemembe nézne. – Min töprengsz?

Csak mert sok mindent ki tudok olvasni a tekintetedből, de szükségem van rá, hogy te is kimondd.

Akarom őt. Miért ilyen átkozottul nehéz kimondani? Mintha összecsomózták volna a nyelvemet. Vajon mit jelent egyáltalán ez a csillapíthatatlan vágy, amit iránta érzek? És mit jelentene, ha megadnám magam ennek a vágnak?

Azt jelentené, hogy ember vagy.

– Nagyjából három másodperc választ el attól, hogy felcipeljelek a szobámba, és ott folytassuk ezt a beszélgetést. – Végigfuttatja az ujjait az államon, és a hüvelykjével gyöngéden cirógatja az ajkamat.

– A szobádat hagyjuk. – Megcsóválom a fejem. – Te, én és az ágy. Ebben a pillanatban nem tűnik valami nagy ötletnek. – Túl könnyű lenne. Túl csábító.

– Úgy rémlik, nem feltétlenül volt szükségünk ágyra.

– A másik keze közben a derekamra téved.

A combjaim beleremegnek a közelségébe.

– Violet?

Nem csókolhatom meg ezt a férfit. Nem lehet. De vajon tényleg a világ végét jelentené, ha mégis megtenném? Nem mintha ez volna az első alkalom. Francba. Nem fogom bírni. Még akkor is, ha csak egy alkalomról van szó.

– Tegyük fel, azt akarom, hogy megcsókolj, de *csak* megcsókolj...

A szája még azelőtt az enyémre tapad, hogy befejezhetném a mondatot.

Igen. Pontosan erre volt szükségem. Az ajkaim szétválnak, és a nyelve akadálytalanul megtalálja az útját. Felnyög, és a hangja ott visszhangzik a csontjaimban, miközben átkarolom a nyakát.

Otthon. Istenek, olyan íze van, mint az otthonnak.

Egy másodperccel azelőtt hallom az ajtót becsapódni, mielőtt a hátamat a kamra falának nyomná. Xaden becsúsztatja a kezét a combom közé, majd megemel annyira, hogy egy szinten legyünk, és aztán egy szakértő magabiztosságával hódítja meg az ajkam minden egyes kis szegletét, de olyan mohósággal, mintha ez volna rá az egyetlen és utolsó esélye. Mintha az, hogy megcsókoljon, még a levegővételnél is fontosabb volna a számára. Vagy talán én vagyok az, aki így csókolom őt vissza. Talán mindegy is. Nem érdekel, hogy melyikünk csókolja a másikat, amíg nem hagyjuk abba.

A bokámat a derekára kulcsolom, és a testünket ezúttal egyszerre önti el a vágy. Elakad a lélegzetem, amikor megérzem az uniformisa alól kiáradó forróságot, és egyszer csak ez az egész már túl sok és mégsem elég.

Kétségkívül rossz ötlet belekóstolni abba, amit akarok, és mégsem tudok megálljt parancsolni magamnak. Semmi sincs ezen a csókon kívül. Nincs háború. Nincsenek hazugságok. Nincsenek titkok. Csupán a szája van, a keze az oldalamon, a benne lüktető vágy, amely a bennem élő tűzre felel. Itt akarok élni, ebben a vágyban és ebben a tűzben, és semmi más nem számít, csak az, hogy így érezhetem magam mellette.

– *Akár egy molylepke a gyertyaláng mellett.* – A gondolat óvatlanul indul útjára a mentális csatornáinkban. Ő a gravitáció, ő vonz magához létezése teljes súlyának erejével.

– *Nagyon is készen állok rá, hogy megégess.*

Várjunk csak, nem így értettem...

Átkulcsolja az ujjait a nyakamon, hogy megóvjon a durva kövezettől, majd úgy helyezkedik, hogy mélyebben is belém tudjon hatolni a nyelvével. Istenek, igen, mélyebben. Még többet akarok. Sosem elég. Sosem lesz elég.

Energia kezd szikrázni köztünk, minden egyes csók, nyelvének minden egyes mozdulata után egyre forróbban. Lángok táncolnak a bőrömön, bizsergést hagyva maguk után, mielőtt visszatérnének a bensőmbé, ahogy továbbra is veszedelmesen égnek, emlékeztetve rá, hogy Xaden pontosan tudja, miként csillapítsa ezt a csillapíthatatlan szomjúságot.

Örületes tehetsége van hozzá, hogy egyetlen mozdulattal a függőjévé tegyen, és ki is tudja elégíteni a függőségemet.

A hajába túrok, miközben az ajka végigjárja a nyakamat, és a szívem megugrik, amikor rátalál arra a különösen érzékeny pontra a szegycsontomnál, amit aztán könnyörtelen hódolattal vesz birtokba a szájával.

Ebben a pillanatban cseppfolyóssá válok, és a karjaiba olvadok.

– *Istenek, mennyire hiányzott az ízed.* – Még a mentális hangja is nyögésnek hangzik a tudatomban. – *Hiányzott, hogy a karjaimban tudjalak.*

Megérintem az arcát, majd ismét magamhoz húzom.

A szájába szívja a nyelvemet, és összerezzenek, ahogy arra gondolok, hogy pontosan ugyanígy érzek én is – minden hiányzott, ami ő; az íze, a csókja, a hangja, az érintése.

Ha kigombolódik a röpszerelésem, akkor semmi sem fogja megakadályozni, hogy az egész lekerüljön rólam.

Érezni az ajkát az ajkamon; csak ennyi kell ahhoz, hogy elevennek tudjam magam, mégpedig most először, mióta... Istenek, hiszen nem is tudom már, mennyi idő telt el azóta, hogy megcsókolt volna.

Gyöngéden megszorítja a derekamat, majd kihúzza magát, és éppen csak az ujjhegyével megérinti a mellemet. Itt az ideje megszabadulni a kabátomtól. Ahogyan a felsőmtől is. És a pán céloimtól. És mindentől, ami még elválaszt tőle.

A gombok felé nyúlok.

Ekkor azonban a csókja enyhül, és a vadság helyét megfontoltság és lassúság veszi át.

– *Meg kellene állnunk.*

– *És mi van, ha nem akarok megállni?* – A hang, ami kiszökik belőlem, a színtiszta tagadásé. Nem állok rá készen, hogy vége legyen, nem állok rá készen, hogy visszatérjek abba a valóságba, ahol nem vagyunk együtt; még akkor sem, ha ez miattam van így.

– *Muszáj lesz, különben nehezen fogjuk tartani a „csak egy csók” korlátozást.* – A keze a fenekemre téved, és a szája ellágyul, ahogy egy utolsó, hosszú ölelésben összeforrunk. – *A rohadt életbe, hogy mennyire kívánlak.*

– Akkor ne hagyd abba. – A szemébe nézek, hogy tudja, komolyan gondolom. – Végül is van olyan, hogy csak szex, és más semmi. Tavaly is megpróbáltuk... Nem mintha olyan jól ment volna.

– Violet. – A hangja részben kérlelés, részben sóhaj, és a tekintetében dúló háborútól összeszorul a szívem. – Fogalmad sincs róla, milyen átkozottul le akarom hámozni a nadrágot a fantasztikus seggedről, és hogy addig dagnálak, amíg már csak a nevemet tudod sikoltozni, és olyan bénulttá válsz az orgazmusoktól, hogy az ágyamból sem akarsz majd többé kikelni, és minden fa körülöttünk lángra lobban

a villámaidtól. – A keze ismét a nyakam hátsó részére téved. – Fogalmad sincs róla, egészen addig, amíg eszedbe jut, hogy milyen jók voltunk együtt.

– Sosem felejtettem el. – Elfúló sóhaj a hangom, semmi több. Még mindig minden ízemben reszketek.

– Nem a testi részéről beszélek. – Közelebb hajol, és gyöngéden megcsókol.

Édes dolog. Kedves. Minden ott van benne, amit nem akartam érezni. Akkor nem, ha róla van szó. Forróság és vágy, ezzel még talán megbirkózom, de a többi?

– Xaden – suttogom, és lassan megcsóválom a fejem.

Egy szívdobbanásnyi ideig tanulmányozza az arcomat, majd egy félmosollyal igyekszik leplezni a csalódottságát.

– Pontosan. – Gyöngéden leenged a talajra, majd segít megállnom, és megtart a derekamnál, amikor megremeg a térdem. – Nagyobb szükségem van rád, mint a levegőre, de ha jól értem, a dugással úgysem fogom tudni elérni, hogy úgy tekints rám, mint egykor. Nem vagyok hajlandó eszközként használni a szexet, hogy visszaszerezzelek. – Megfogja a kezemet, és a mellkasomhoz szorítja. – Akkor nem, amikor valójában itt szeretnék lenni.

Elkerekedik a szemem, ahogy megértem a szavai súlyát.

– Mindjárt gondoltam. – Felsőhajt, de nem az elutasítás szorítja össze az ajkát, hanem a tehetetlenség. – Megértem, hogy még mindig nem tudsz bízni bennem. Már mondtam, hogy nem akarok harcolni. Biztos bolond vagyok, hogy ezt mondom, de hát ne lettem volna mindig is bolond, amikor rólad volt szó?

– Tessék? – Biztosan összekuszálódtak az emlékei, ugyanis én voltam az, akit bolonddá tett.

Az ajkamra pillant.

– Bármikor megcsókollak, amikor csak akarod, ugyanis az önuralmam lenullázódik a közeledben.

– Amikor csak *akarom*? – Felszalad a szemöldököm. Mi a túró folyik itt?

– Igen, amikor csak akarod, ugyanis ha akkor tenném, amikor én akarom, akkor többé el sem válna egymástól a szánk. – Hátrál néhány lépést, és máris hiányozni kezd a közelsége, az érintése, a bőre melegsége. – Könyörgöm, Violet. Ne ajánld fel magad, hacsak nem állsz készen arra, hogy mindent felajánlj. Jobban akarlak téged, mint amennyire dugni akarok veled. Azt az egyetlen szót akarom újra hallani.

Meredten nézek rá, és kissé elnyílik a szám. Nem azt akarja hallani, hogy akarom, hanem azt, hogy szeretem.

– Ez nekem is újdonság. – Végigsimít a haján. – Hidd el, senkit sem lep meg jobban ez a fejlemény, mint engem.

– Bocs, de nem te voltál az, aki azt mondta tavaly, hogy annyit szexelünk, amennyit csak akarunk, amennyiben nem viszünk bele érzelmeket? – Összefűzöm magam előtt a karom.

– Látod? Milyen bolond vagyok. – Úgy pillant a gerendázott mennyezet felé, mintha attól remélne válaszokat. – Tavaly semmilyen eszköztől nem riadtam volna vissza, hogy ismét megszerezzelek, de abban a három napban, amit eszméletlenül töltöttél, nem tettem mást, csak ültem ott, néztelek álmodban, és közben végig azon töprengtem, hogy mit kellett volna másként csinálnom. – Arca minden szegletéből sugárzik az eltökéltség, ahogy visszafordul felém. – Hát tessék, ezt például máshogy szeretném csinálni.

Úgy tűnik, az elmúlt hetekben valahogy sikerült szerepet cserélnünk.

– Jobb akarok lenni a szemedben. – Hátrál egy lépést, majd kinyitja az ajtót, és jelzi, hogy menjek előre, majd a derekamra teszi a kezét, miközben átvágunk a folyosón.

– Tudom, hogy még nem tartunk ott, de egy szép napon majd újra bízni tudsz bennem.

– Persze, amint beleegyezel, hogy ne legyenek titkaid előttem. – Hogy a fenébe lenne ez az én hibám?

A belsejéből felszakadó sóhaj olyan, mintha egyenesen a lelke távozna belőle.

– Ahhoz, hogy működjön kettőnk közt, a titkaim ellenére is bíznod kell bennem.

Megkapaszkodom a lépcsőkorlátban, és kettesével szedem a fokokat.

– Ez nem fog menni.

– De igen – jelenti ki, ahogy megközelítjük a felszínt, majd témát vált. – Nem vagy éhes?

– Először le kell fürödnöm. – Elfintorodom. – Elég nagy a valószínűsége, hogy olyan szagom van, mint aki most ért földet egy nyolcórás repülőút után.

– Miért nem mész fel a szobámba? Én pedig hozok neked valami ennivalót. – A keze lecsúszik a hátamról, ahogy továbbmegyünk a barakkok felé. Balra mutat, majd azt mondja:

– Ez az ajtó a saját fürdőmbe vezet.

– Kizárt, hogy vadonatúj hadnagyként saját fürdőhelyiséged legyen – mondom. – Ilyesmi még Mirának sincsen.

– Meglepődnél, hogy mi mindent meg tudsz kapni, ha senki nem akar egy levegőt szívni Fen Riorson fiával – feleli halkan.

Összeszorul a gyomrom. Erre semmilyen válasz nem jut az eszembe.

– Azért ne nézz ilyen szomorúan. Garricknek négy másik lovassal kell osztoznia. Gyerünk. – Ismét az ajtóra mutat.

– Mindjárt visszajövök.

Egy órával később patyolattiszta vagyok, és már a gyomrom sem korog. Xaden az asztalánál ül, és egy számszerűra emlékeztető, de annál kisebb fegyverrel bíbelődik, miközben én az ágyon ülve fésülöm a hajamat. Elmosolyodom, ahogy arra gondolok, hogy kezd megszokássá válni köztünk ez a jelenet: ő a fegyvereit ápolja, amíg én az ágyon ülök.

– Tehát Tairnt nem kutatták át? – kérdezi anélkül, hogy felpillantana.

– Nem, csak az én holmimat szórták a földre. – A tekintetem egy pillanatra megállapodik az éjjeliasztalon lévő tenyérnyi, szürke kövön, amelyen egy dekoratív fekete rúna vehető ki, majd észreveszek egy fűcsomó darabot, amely egészen a röpmezőtől jött velem idáig, és gyorsan lepöckölöm a karomról. – Sgaeylt sem nézték meg?

Xaden megrázza a fejét.

– Csak engem. És Garricket. És minden új basgiathi tisztet, aki a felkelés ereklyéjét viseli magán.

– Ezek szerint tisztában vannak vele, hogy kicsempésznek valamit. – Előrehajolok, és beleejtem a fésűmet a táskámba. – Kérek egy fenőkövet.

– Gyanakszanak. – Kihúzza az asztala jobb felső fiókját, és elővesz egy nagy, szürke követ, majd odaadja nekem, gondosan ügyelve rá, hogy közben az ujjja ne érjen az enyémhez. Ezután visszatér a saját fegyvere tisztogatásához.

– Köszönöm. – Magamhoz veszem a követ, majd előhúzó az első tört a combomnál lévő hüvelyből, és hozzálátok, hogy megélezzem. Végző soron ezek a fegyverek csak addig érnek valamit, amíg kellőképpen élesek.

De bármennyire is igyekszem lefoglalni a kezem, a következő kérdést akkor sem lesz könnyebb feltenni, ráadásul egyre inkább úgy érzem magam, mintha én volnék az, aki titkolózik a másik elől.

Próbálom gondosan megválogatni a szavaimat.

– Amikor a tónál voltunk, még Resson előtt, azt mondtad, az egyetlen, ami képes végezni a veninekkel, ugyanaz, ami a varázsvédelmet is működteti.

– Igen. – Hátradől a székében, és az íjról megfeledkezve felvonja a szemöldökét.

– Ezek szerint a töröket ugyanabból az anyagból készítik, ami a védelmünket is működteti – mondom. – Ugyanabból az ötvözetből, amelyről Brennan is beszélt.

Xaden kihúzza az alsó fiókját, és miután félretesz néhány holmit, előhúzza annak a törnek a másolatát, amellyel megöltem azt a venint. Felkel, majd odalép hozzám, és a markolatát előre tartva felém nyújtja.

Átveszem tőle, és rögtön megszédülök a súlyától és a benne lüktető erőtől – noha magam sem tudom, hogy valóban a tör erejéről van-e szó, vagy csak az emlékek rohamoztak meg arról, amikor utoljára ilyen fegyvert tartottam a kezemben. Bárhogyan is, veszek egy mély levegőt, és emlékeztetem magam, hogy ezúttal nem Tairn hátán vagyok. Senki sem akar végezni velem, vagy a sárkányommal. Xaden hálósobájában vagyok, amit megfelelően lezárt a varázslatával. Biztonságban vagyunk. Ami azt illeti, egyetlen hely sem lehet ennél biztonságosabb a Kontinensen.

Maga a penge ezüstből van, és mindkét oldala ugyanolyan éles, a markolat pedig ugyanabból a matt fekete anyagból készült, mint amit Ressonban is használtam, és amivel tavaly anyám íróasztalán is találkoztam. Végigfuttatom az ujjamat a markolatba rakott, tompa fényű anyagon, amelybe szintén egy rúnát faragtak.

– Az a része az ötvözet, amit most érintettél meg. – Leül mellém az ágy szélére. – A markolatban lévő fém. Több anyag is van benne, amelyek együttesen adják ki azt, amit most a kezében tartasz. Nem maga az erő, de... képes rá, hogy tartalmazza az erőt. A varázsvédelmünk a Basgiath melletti Völgyből ered, de nem ér el akármeddig. Ezek viszont – megütögeti az ötvözetet – képesek arra, hogy még több energiát tartalmazzanak, és ezzel kiterjesszék a védelmünk határait. Minél több ilyen anyagunk van, annál erősebbé tudjuk tenni a védelmünket. Basgiath alatt egy egész fegyverraktár húzódik, amely tele van ezzel. A részletek titkosítottak, mindenesetre ez az oka, amiért a helyőrségeket stratégiai pontokon építették fel; hogy ne legyen köztük gyenge láncszem.

– De hogyan gyengülhet meg a védelmünk, ha ezek a micsodák folyamatosan energiával táplálják? – Végigfuttatom a hüvelykujjam az ötvözetten, és rögtön érzem, hogy bennem is felébred a varázserő, és a körülöttem lévő levegő máris megtöltődik elektromossággal.

– Azért, mert még ezek is csak korlátozott mértékben tudják tartalmazni az energiát. És használat után újra kell tölteni őket.

– Várjunk csak. Újra kell tölteni őket?

– Igen. Az újratöltés során az energia mozdulatlan állapotban kerül a tárgyba. A lovasnak ilyenkor a saját erejét kell használnia; ezzel a képességgel csak elég kevesen rendelkeznek. – Jelentősegteljesen rám emeli a tekintetét. – Ne is kérdezd. Ma este nem megyünk bele, hogy működik.

– És ehhez mindig töröket használtak?

Megrázza a fejét.

– Nem. Ez csak a felkelés előtt kezdődött. Arra gyanakszom, hogy Melgrennek látomása volt az egyik küszöbön álló ütközetről, és arra jutott, hogy ezek a fegyverek nélkülözhetetlenek a győzelemhez. Miután Sgaeyl engem választott a Cséplésen, elkezdtünk fegyvereket csempészni azoknak a határon túli csapatoknak, akikkel össze tudunk barátkozni.

– Aretiának olvasztóra van szüksége, hogy el tudja készíteni az ötvözetet, és még több fegyvere lehessen.

– Így van. Efféle kohót csak egy sárkány tud működtetni, de szerencsére van is hozzá sárkányunk, és még luminárisunk is, ami még jobban felhevíti a sárkány tüzét ahhoz, hogy meg tudja olvasztani ezt az anyagot.

Bólintok, és még egyszer megnézem magamnak a hüvelyknyi ötvözetet a markolatban. Miként lehetséges, hogy egy ilyen jelentéktelennek tűnő valami legyen az egész Kontinens túlélésének záloga?

– Tehát elég csak belerakni az ötvözetet a markolatba, és máris kész a fegyver, amivel el lehet bánni a veninekkel?

Elmosolyodik.

– Azért ennél egy kicsit bonyolultabb.

– Szerinted mi volt előbb? – kérdezem, továbbra is a tört tanulmányozva.

– A varázsvédelem, vagy a varázslat felerősítésének képessége? Vagy az is lehet, hogy a kettő együtt jött létre?

– Ez mind titkosított. – Átveszi a tört, és visszateszi a fiókjába. – Mit szólnál hozzá, ha inkább a te pajzsoddal foglalkoznánk ahelyett, hogy

Navarre miatt aggodalmaskodunk?

Ásítok egyet.

– Kicsit elfáradtam.

– *Aetost nem érdekli, ha fáradt vagy.* – Hihetetlen, hogy milyen könnyen megtalálja a hozzáférést a tudatomhoz.

– Rendben. – Hátradőlök, a tenyeremen próbálgatva a saját súlyomat, majd hozzálátok, hogy szép lassan, tégláról-téglára építsem fel magam körül a pajzsomat. – Ne kímélj.

A mosolya láttán rögtön megbánom a szavaimat.

„Habár a feljebbvalókat is meg lehet kérdezni az ügyben, a hadiiskolán belül kiszabott büntetésekkel kapcsolatos végső döntés a parancsnokok kezében van.”

– *A sárkánylovasok kódexe*, Hetedik szakasz,
ötödik cikkely

TIZENHARMADIK FEJEZET

– *Nem tudod véletlenül, hogyan kell varázsvédelmet létrehozni?* – kérdezem Tairntól, amikor másnap délkeleti irányból megközelítjük Basgiathot, és hunyorognom kell a délutáni naptól. A szembeszél miatt a hazaút néhány órával tovább tart, ami miatt a csípőm még jobban tiltakozik, mint a korábbi repülés után.

– *Annak ellenére, amit talán feltételezel rólam, nem vagyok hatszáz éves.*

– *Azért gondoltam nem árt, ha megkérdezem, hátha esetleg valamilyen titkos sárkánybölcsséget őrzöl magadban.*

– *Vannak sárkánybölcsségeim, de a varázsvédelem felállítása nem tartozik közejük.* – A válla megfeszül és egy kissé megemelkedik, ahogy a szárnycsapásai lelassulnak. – *A gyakorlótérre kell mennünk. Carr és Varrish már várnak ránk.*

A gyomrom lesüllyed, noha a repülési magasságunk nem változott.

– *Azzal fenyegetőzött, hogy meg fog büntetni, amiért nem kényszerítettem rá Andarnát a manőverezésen való részvételre. Valószínűleg komolyabban kellett volna vennem a fenyegetését.*

Tairn úgy horkan fel, hogy az egész teste beleremeg.

– *Mit kívánsz?*

– *Nem tudom, hogy van-e választásom.* – Rossz előérzetem van, és összeszorul a torkom.

– *Mindig van választás.* – Továbbra is tartja az irányt, noha hamarosan el kell kanyarodnia, ha a gyakorlótérre akarunk menni.

Bármilyen büntetésre fel vagyok készülve, ha ez az ára, hogy Andarna biztonságban legyen.

– *Menjünk.*

Egy órával később már korántsem vagyok biztos benne, hogy valóban fel voltam-e készülve arra, ami rám várt, vagy egyszerűen csak megpróbálom elviselni.

– Újra – utasít Carr professzor, miközben ritkás ősz hajába belefúj a szél.

Ugyanazon a hegycsúcson állunk, ahol a pecsétermőmet szoktuk fejleszteni.

És közben... ez még mindig csak *figyelmeztetés*.

A fáradtság kis híján ledönt a lábamról, de tisztában vagyok vele, hogy panaszkodással most nem sokra megyek. Ezt a hibát nagyjából a huszonötödik csapás környékén már elkövettem, és csupán annyit értem el vele, hogy Carr professzor feljegyzett valamit a jegyzetfüzetébe, miközben Varrish a partvonalról mustrált bennünket.

– Újra, Sorrengail kadét – ismétli Varrish, és úgy mosolyog, mintha csak teadélutánon vennénk részt. A sárkányaik, Breugan és Solas a lehető legtávolabb állnak tőlünk, ahol még nem esnek le a szikláról. Tairn a tizenharmadik csapás után a nyakuk után kapott, majd néhány centivel előttük megállva összezsáttintotta az állkapcsát, és visszahúzódott. Ez volt az első alkalom, hogy láttam sárkányokat *meghunyaszkodni*. – Hacsak nem kívánod a belátható jövőt a fogdán tölteni.

Tairnból ismét mély morajlás szakad fel, ahogy mögém áll, és a pusztá karmaival beleváj a hegytető köves talajába. Csakhogy ennél többet nem tehet. Amíg őt az empyriaiakkal való kapcsolata kötelezi, addig nekem a kvadráns szabályainak kell megfelelnem, különben valóban mehetek a tömlöcbe – márpedig inkább ezer villámmal is lesújtok egy este alatt, minthogy Varrish vendégszeretetére legyek bízva egy föld alatti cellában.

Amikor nem mozdulok, Carr kérlelő pillantást vet rám. Aztán a tekintete Varrishre vándorol.

Felsőhajtok, és felemelem a kezem. A karom remeg, ahogy próbálok visszatalálni Tairn erejéhez. Aztán gondolatban megvetem a lábamat a saját belső Archivumomban, hogy ne csússzak el, és legfőképpen ne csússzak bele abba a tűzbe, amely azzal fenyeget, hogy engem is elemészt.

Az erő szélesebben éled fel a bensőmben, majd verejtékcseppek jelennek meg az arcomon, és csorognak végig a gerincemen, miközben próbálok uralkodni rajta.

Harag. Vágy. Félelem. Mindig a legszélsőségesebb érzések csalogatják elő az erőt. Ezúttal a harag ébreszti fel bennem azt a forrón izzó energiát, amely villámként hasítja ketté az eget, és sújt le az egyik közeli csúcsra.

– Harminckettő. – Carr szorgalmasan feljegyzi, hogy hol tartunk.

Ezúttal senki sem foglalkozik vele, hogy mennyire tudok célozni – az egyedüli kérdés, hogy mennyire vagyok képes uralkodni az erőm felett. Az egyetlen céljuk, hogy kifárasssanak, miközben én igyekszem őrizni azt a

keveset, ami megmaradt az önuralmamból, hogy ne kelljen felébresztenem Andarnát.

– Újra – utasít Varrish.

Istenek, úgy érzem magam a bőrömben, mintha elevenen megfőnék. A röpszerezésem gombjai után nyúlok, és kigombolok néhányat, hogy ennek a pokoli hőségnek legalább egy részétől megszabaduljak.

– Violet? – kérdezi Andarna álmosan.

A büntudat erősebben vág fejbe, mint a villámcsapás.

– Jól vagyok – felelem.

– *Az ébredés veszélyezteti a növekedésedet* – figyelmezteti Tairn. – *Aludj tovább.*

– *Mi történik?* – Sajnos már korántsem hangzik olyan álmosnak, mint az imént.

– *Semmi olyasmi, amivel ne tudnék megbirkózni.* – Ez sem hazugság, igaz?

– Korábban még sosem láttam, hogy egy óra alatt huszonhat csapás fölé jutott volna, őrnagy. Ha folytatjuk, azt kockáztatjuk, hogy túlforrósodik vagy kiég – mondja Carr Varrishnek.

– Én úgy látom, jól bírja. – Úgy néz rám, mintha tökéletesen átlátna rajtam. Mintha ő maga is ott lett volna Ressonban, és a saját szemével látta volna, ahogy egyre-másra küldöm a villámokat a wyvern után. Ha ő az önuralom mintaképe, akkor talán nem is bánom annyira, hogy én ennyire elvesztettem az irányítást.

– Csupán arra van szükség, hogy megcsússzon, vagy testileg kimerítse magát, és akkor kiég – ismétli meg a figyelmeztetést Carr valamivel idegesebben. – Egy dolog megbüntetni az engedetlenségért és egy másik megölni.

– Folytasd. – Varrish felvonja a szemöldökét. – Hacsak a kis aranyszínű sárkányod nem akar ideröppenni és beköszönni, miután elmulasztott megjelenni, amikor pedig kötelessége lett volna. Ha most csatlakozik hozzánk, akkor már csak három további csapásra lesz szükség.

– *Rólam beszélnek?*

A vállam előreesik, a gyomrom pedig valahol a talaj környékén landol.

– *Ez történik, amikor a sárkányok rosszul választanak* – jegyzi meg Tairn. – *Solasnak sosem lett volna szabad még több hatalmat adni ennek a barbárnak a kezébe.*

– Nem akarom vizsgálatnak vagy bármi kellemetlenségnek kitenni – hízelkedik Varrish, mintha maga is hallotta volna Tairn szavait. – Csupán annyit szeretnék, ha tisztában lenne vele, hogy ő sem áll a parancsok felett.

– *Kibaszottul gyűlölöm* – mondom Tairnnak.

– *Érzem, hogy ez egyre jobban kimerít. Odamegyek...*

– kezdi Andarna.

– *Semmi ilyesmit nem fogsz tenni, különben a Völgy összes tollfarkját veszélybe sodornád* – emlékeztetem Andarnát a veszélyre. – *Vagy azt szeretnéd, hogy olyasvalaki, mint Varrish, aki örömét leli mások fájdalmában... hogy egy ilyen ember kapcsolódjon valamelyik fiókával?*

Andarna mordul egyet magatehetetlenségében.

Tairn úgy fordítja a szárnyát, hogy felém irányítsa a hűsítő szelet.

– Nos? – kérdezi Varrish, és megigazítja a köpenyét, miközben pára száll fel a bőrömről.

Tairn sziszegni kezd.

– Az emberek nem parancsolnak a sárkányoknak. – Felemelem a lehetetlenül elnehezült karomat, és újra megpróbálom előcsalogatni az erőmet.

A negyvenedik csapás környékén a térdem elenged, és nekiütközöm a kemény kőnek. A talaj széleseben közeledik felém, és magam elé kell kapnom a kezem, amitől a következő pillanatban fájdalom hasít a bal vállamba, miután a becsapódástól meglazult az egyik szalag. Émelyegni kezdek, de valahogy sikerül megtámaszkodnom a térdemen, hogy legalább ne a sérült vállamra nehezedjen a nyomás.

Tairn előrenyújtja a nyakát, és egyenesen Varrish és Carr felé üvölt, de olyan erővel, hogy az utóbbi kezéből kirepül a jegyzetfüzet, és leszánkázik a hegyoldalon, majd eltűnik a látóterünkből.

– *Végeztetek az Ezüsthajúval!* – bömböli.

– *Nem hallanak téged* – emlékeztetem, ahogy próbálok levegőt venni a fájdalomon keresztül.

– *Ők nem, de a sárkányaik igen.*

– Ha a lány meghal, nemcsak Sorrengail tábornok, de Melgren tábornok haragját is magunkra vonjuk. Minden vezető az ő pecsétéről álmodik ebben a háborúban. – Carr tekintete Varrish és köztem vándorol. – És ha ez nem volna elég, hogy elővigyázatosabban járjon el, *parancsnokhelyettes*, akkor emlékeztetem rá, hogy a halálával a két legerősebb sárkányt is

elveszítjük, amelyek jelenleg elérhetőek a Kontinensen, nem is beszélve a Riorson-fiú árnyforgatásáról.

– Ó, igen, ez a faramuci kapcsolódás. – Varrish csettint egyet a nyelvével, majd oldalra dönti a fejét, és úgy méreget, mintha pusztán egy kísérlet volnék a számára. – Még egyszer. Csak hogy bebizonyítsd, a sárkányoddal ellentétben te képes vagy a parancsteljesítésre.

– *Ezüsthajú...*

– *Meg tudom csinálni.*

Talpra kecmergek, és imádkozom, hogy a vállam kitarson, amikor a könykömet szorosan a törzsemnek támasztom. Ha másért nem, hát Andarnáért és a Völgy többi fiókájáért meg kell tennem.

Az izmaim reszketnek és elengednek, a vállam pedig úgy sikolt a fájdalomtól, mintha egy tör állt volna az ízületeim közé, de azért valahogy sikerül felemelnem a tenyerem, és előcsalogatnom Tairn energiáját. Létrehozom a kapcsolatot, és hagyom, hogy az energia még egyszer átáramoljon rajtam.

És ekkor lesújt a villám.

Csakhogy a karom megadja magát, amikor a villám eltalálja a legközelebbi csúcsot. Az izmaim természetellenes görcsbe rándulnak, amitől továbbra is tartom azt az energiát, amelyet ilyenkor el kellene engednem.

Francba! Képtelen vagyok elengedni!

– *Ezüsthajú!* – kiáltja Tairn.

Az energia keresztülvágtat rajtam, meghosszabbítva a csapást, amely most kiharcol egy jókora szakaszt az előttünk húzódó hegygerinc északi részéből. A sziklák irtózatos erővel gördülnek le a hegyoldalon, de a villám továbbra sem múlik el, és kékesen izzó pengéként vág bele a kőbe.

Képtelen vagyok megmozdulni. Képtelen vagyok leengedni a karomat. Még az ujjaimat sem tudom megmozdítani.

Ez meg fog ölni.

Tairn. Sgaeyl. Xaden. Mindannyiunkat kinyír. A félelem és a fájdalom egygyé válnak a bensőmben, gúzsba kötve a tudatomat, míg végül csak az az egyetlen érzés marad bennem, amire jelenleg a legkevésbé van szükségem – a kétségbeesés.

– *Kapcsolódj le róla mentálisan!* – üvölti Tairn, ahogy a villám folytatja útját. A távolban Andarnát hallom rikoltozni.

Mintha még a csontjaim is lángra kapnának. Felkiáltok, ahogy egy utolsó erőfeszítéssel bevágom az Archívum bejáratát.

A villám elhal, én pedig hátratántorodom, és nekiesem Tairn mellső lábának. Minden lélegzetvételért meg kell küzdenem.

Carr nyel egyet. Ez még neki is sok volt.

– Mára végeztünk.

Akkor se tudnék felállni, ha akarnék.

Varrish szemrevételezi az általam okozott pusztítást, majd felém fordul.

– Érdekes. Mindketten nélkülözhetetlenek lesztek, amint képesek lesztek engedelmesskedni. – Ezzel megfordul, és a szélben kavargó köpenyével megindul Solas felé. – Ez volt az utolsó figyelmeztetés, Sorrengail kadét.

A fenyegetés úgy ér, mint egy újabb gyomros, de a továbbra is fojtogató forróság közepette képtelen vagyok racionálisan gondolkodni.

Carr odajön hozzám, majd a homlokomra fekteti a kézfejét, és felszisszen.

– Mindjárt megsülsz. – Aztán Tairnra pillant. – Mondd meg a sárkányodnak, hogy vigyen rögtön az udvarra. Keríts valami ennivalót, és vegyél hűtőfürdőt. – Valami, az együttérzéshez gyanúsán közeli érzélem tükröződik a tekintetében, ahogy fölém hajol. – És habár egyetértek azzal, hogy nem adhatunk parancsokat a sárkányoknak, talán megpróbálhatnád meggyőzni Andarnát, hogy mégis felbukkanjon. Ritka és kivételes pecséterő vagy, Sorrengail kadét. Nagy kár volna, ha még egyszer a maihoz hasonló módon kellene elfecsérelnünk a képességedet.

Nem pecséterő vagyok, hanem egy személy. Csak sajnos túlságosan kínozt a forróság, és túl kimerült vagyok ahhoz, hogy ezt az értésére adjam. Nem mintha sokat számítana, ha egyszer nem így tekint rám. Carr sosem így nézett rám. Számára mindig csak az erőnk és a képességeink összessége voltunk, semmi több. A mellkasom megemelkedik, de még a hegycsúcson fújó hűvös levegő sem segít lehűteni az ereimben dübörgő, veszélyesen felforrósodott vért.

Tairn átölel a karmával, gondosan becsúsztatva egy-egy ujját a karom alá, hogy biztosítsa a mostanra lényegében mozgásképtelenné vált testemet, majd kilő a magasba, hátrahagyva Carrt a hegyen.

Egy szempillantás alatt odafent járunk. De az is lehet, hogy egy óra is eltelt. Az időnek nincs jelentése többé. Nem maradt más, csak a fájdalom,

ami arról győzköd, hogy engedjem el, és hagyjam kiszállni a lelkemet testem börtönéből.

– *Ne add fel!* – utasít Tairn, miközben gyorsabban repülünk Basgiath felé, mint korábban bármikor. A mellettünk elsüvítő levegő átkozottul jólesik, de még így sem elég ahhoz, hogy elérje a tüdőmben tomboló katlant, vagy a csontjaimat emésztő lángokat.

A magunk mögött hagyott hegyek és völgyek egyetlen foltta állnak össze, mígnem megismerem a kvadráns falait. Tairn azonban még az udvar előtt elfordul, és megcélozza a völgyet.

A folyó. Víz. Hideg. Tiszta. Víz.

– *Már hívtam segítséget.*

A gyomrom megugrik, ahogy az utolsó pillanatban lefékez, és a testem nagyot zökken a lendülettől.

– *Nagy levegőt!* – Mindössze ennyit mond, mielőtt a nyári áradástól még jeges víz tetőtől talpig beborítana, csonttörő erővel vágatva át felettem. A belsőmet emésztő forróság és a jéghideg víz közti kontraszt azzal fenyeget, hogy darabjaimra hullok.

Egész életemben együtt éltem a fájdalommal, de ez a kín mindenén túltesz.

Hangtalan sikoly tör ki belőlem, a levegő kiszakad a tüdőmből, ahogy kikecmergek Tairn szorításából. A víz kiszorítja a hőséget a testemből, és ugyanazokkal az erőteljes csapásokkal ment meg, amelyek korbácsként suhognak a bőrömre.

Tairn a felszín fölé emeli a fejem, én pedig rögtön levegőért kapkodom.

– *Majdnem megvan* – mondja, miközben biztos karommal tart az áramlat fölött.

A víz továbbra is könyörtelenül ostromol, de közben sikeresen lehúti annyira a testhőmérsékletemet, hogy hamarosan az utolsó lángocska is elhal a csontjaimban.

– Violet! – kiáltja valaki a partról.

A fogam vacog, és a pulzusom is lelassult.

– *Megvan.* – Tairn kimászik a Iakobos folyó partjára – eddig észre sem vettem, hogy velem együtt jött be a vízbe –, és lefektet a fák alatt elterülő hosszú, nyári fűbe.

Ernyedten fekszem, és próbálok erőt méríteni valahonnan ahhoz, hogy képes legyek még egyáltalán lélegezni, miközben a szívem egyre lassabban

ver. Aztán valahogy sikerül kitágítanom a tüdőmet, és mély levegőt venni.

– Violet! – kiáltja Imogen valahonnan tőlem jobbra, majd egy pillanattal később térdre esik mellettem. – Mi az ördög történt veled?

– Túl. Sok. Villám. – Durva szövésű pokróc ereszkedik a vállamra, miközben reszketek, és víz folyik az orromból, víz folyik le az államon, és folyik végig a röpszerűen, amely csodával határos módon túlélte a történeteket. A forróság helyére csontig hatoló hideg került, de legalább újra kapok levegőt.

Bodhi is megjelenik mellettem, és megérinti a vállamat, majd visszahúzza a kezét.

– Eléggé... ki vagy vörösödve. – Ez Eya hangja. Legalábbis azt hiszem.

– Glane szerint kiégtél – mondja Imogen, és a tapintása meglepően gyöngédnek érződik a hátamon. – Tairn szólt neki. Mit tegyünk, Violet? Te vagy az egyetlen villámforgató, akit ismerek.

– Csak egy... – Nagy nehezen oldalra fordulok, magam alá húzom a lábam, és egyesével préselem ki a szavakat a vacogó fogaim közül. – Csak egy percre van szükségem.

– Felpillantok az ismerős tölgy magasban nyújtózó ágaira, és próbálok arra koncentrálni, hogy egyben tartsam magam.

– Cuir szerint mielőbb enned kellene valamit, ha már kellőképpen lehűltél – mondja Bodhi.

– Egy zöld már csak tudja – jegyzi meg Eya magabiztosan. – Akkor szerezzünk ételt.

– Mi történt? – kérdezi Imogen. – Carr?

Bólintok.

– És Varrish.

Bodhi meleg tekintettel néz végig rajtam.

– Rohadt életbe. – Szorosabban rám kanyarítja a pokrócot. – Andarna miatt volt?

– Igen.

Elkerekedik a szeme.

– Ez komoly? – kérdezi Imogen. – A saját pecséterőddel büntetett, amiért Andarna nem jelent meg a gyakorlatozáson?

– Micsoda rohadék – sziszegi Eya, és beletúr a sötét hajába, miközben vált egy pillantást Bodhival.

Egy perc elteltével már képes vagyok saját erőmből is magam körül tartani a pokrócot. Legalább az izmaim újra működnek. Sóvárgás lesz úrrá rajtam, ahogy felpillantok a fára, a széles törzsre, amelyről tudom, hogy még mindig ott van rajta annak a két törnek a nyoma.

Xadent akarom.

Semmi értelme. Ő sem állíthatta volna meg Varrisht. Azonkívül nincs szükségem az állandó védelmére. Nincs szükségem rá, hogy a karjában vigyen vissza a hálósobámba. De akkor is... Őt akarom. Ő az egyetlen, akivel meg tudnám beszélni, hogy mi történt a hegyen.

– Vissza kell vinnünk a hálókörletbe – közli Imogen a többiekkel.

– Intézkedem – mondja Bodhi, és elkapja a tekintetemet. – Ez nem történhet meg újra.

– *Mondd meg az embereknek, hogy a sárkányokkal majd én beszélek* – szólal meg Tairn a fejemben.

– *De...*

– *Bízz bennem.* – Ezúttal ő parancsol.

– Tairn azt mondja, beszélni fog a sárkányokkal. – Előrehajolok, majd nagy nehezen feltápászkodom. Bodhi gyöngéden megfogja a vállamat, de még így is elfintorodom az érintésétől. – Készen állok. Mehetünk.

– Tudsz járni? – kérdezi.

Bólintok, majd visszanézek a fára.

– Hiányzik – suttogom.

– Nekem is.

Senkinek sem kell a karjában vinnie. Egyszerűen csak ott maradnak mellettem, lépésről lépésre, ahogy felmegyünk az erődbe és a hálókörletünkbe vezető több száz lépcsőfokon, miközben a lépteink keltik az egyetlen zajt körülöttünk.

Ugyanis senki nem akarja kimondani, amit pedig mindannyian gondolunk... Ha Andarna legközelebb sem jelenik meg, akkor Varrish második büntetése már valószínűleg az életembe kerül.

* * *

– Sikerült már megtanulni a futva földetérést? – kérdezi Imogen pénteken.

Fintorogva nézzük, hogy Sloane-t ismét a földre viszik a küzdőtéren; mindketten a falnak támaszkodunk, hogy senki se tudjon mögénk osonni. Sloane azonban nem rendelkezik efféle védelemmel, úgyhogy holnap jó eséllyel tele lesz kékes-fekete zúzódásokkal.

Rhiannontól eltérően, aki azért van itt, hogy az általa le szervezett extra gyakorlóidőben vezesse a rajunk elsőéveseit a Harmadik Szárny néhány kadétjával szemben, Imogen és én teljes uniformisban vagyunk, és pedig kizárólag egyetlen célból: hogy rajta tartsuk a szemünket Sloane-on, aki továbbra is ijesztően fogalmatlannak tűnik harc közben. Reméltük, hogy egy hét alatt már legalább az alapok tekintetében előrébb jutott, de sajnos ennek nincs jele.

– Tairn nem engedi, hogy kiszálljak a nyeregből – mondom halkán, mintha nem volna állandóan a fejemben, mióta a hegytetőn kis híján kiégtem.

– *Hallottam* – dörmögi.

– *Csak azért, mert állandóan hallgatózol.* – Amikor nem segít, hogy áthelyezem a testsúlyomat az egyik lábamról a másikra, inkább ellépek a faltól, hogy ezzel enyhítsem a combomra és a kipirosodott bőrömre nehezedő nyomást. Legalább a kiégésközeli élményem okozta testi nyomok enyhültek annyira, hogy alig fájdalmasabbak egy közönséges leégésnél; igaz, legalább annyira idegesítőek.

– *Erősítsd meg a pajzsod, és akkor talán nem kell állandóan figyelnem rád.*

– Nem vett részt a gyakorlatozáson? Megtagadtad, hogy magaddal vidd az órára? – Imogen tettetett meglepetéssel hápog. – Nézzenek oda, micsoda kis lázadó lett belőled!

– A tekintete az arcomra, majd onnan a nyakamra téved. – A barátaid még mindig azt hiszik, hogy elvesztetted az irányítást a gyakorlatozás során?

Bólintok.

– Ha tudnák az igazságot, egy percre se hagynának magamra.

– De legalább biztonságban lennél – jegyzi meg.

– Ők viszont nem. – Részemről a téma lezárva.

– Tartsd a szemed az ellenfélen! – kiáltja Rhiannon Sloane felé a pást széléről éppen abban a pillanatban, amikor Sloane elköveti ezt a hibát, és lepillant; az ellenfelének nincs is szüksége többre ahhoz, hogy bevigyen egy csonttörő erejű ütest az állkapcsára, amitől elterül a padlón.

Imogen és én is elfintorodunk.

– Ez gyakorlatozás, nem kihívás! Ugyan már, Tomas! – csattan fel Rhiannon a Második Szárny egyik rajvezetője felé.

– Bocs. Fogd vissza magad, Jacek – utasítja az emberét a rajvezető.

– Francba. – Imogen megrázza a fejét, majd összefűzi a karját a mellkasa előtt. – Értem, hogy Jacek indulatos típus, de még sosem láttam ilyen erősen ütni.

– Jacek? Navil Jacek? – Az a másodéves a Harmadik Szárnyból, akit Markham és az emberei magukkal vittek, miközben Jesinia és én a beugróból figyeltük őket... Annak a kadétnak a neve pár nappal ezelőtt már a haláltekercsen szerepelt.

– Ez az öccse – mondja Imogen.

Kezdem megsajnálni a srácot, habár Sloane is hasonló helyzetben van.

– Azt hiszem, Markham megölette – súgom Imogennek.

– Mert elfelejtett időben visszavinni egy könyvet? – Felvonja a szemöldökét.

– Azt gyanítom, olyan könyvet kért ki, amit nem lett volna szabad, és tudom, hogy teljesen hihetetlennek hangzik, de nincs más magyarázat arra, hogy agyonverve találtak rá.

– Mondasz valamit – feleli Imogen. – De ennek csak akkor van értelme, ha ő is egy közülünk.

A többiek számára a történetek jól illeszkednek ahhoz, hogy Panchek „különösen brutális évkezdésről” beszélt. Én vagyok a csapatban az egyetlen, aki ellen nem kíséreltek meg újabb merényletet.

– Lehet, hogy óvatosabbnak kellene lenned a kis jelbeszélő barátoddal, ha odakint az írnokok döntenek a lovasok halálos ítéleteiről.

– Jesinia aligha jelent fenyegetést – tiltakozom, de a szavaim elhalnak, amikor eszembe jut, hogy az ő jelentése vezetett Jacek elfogásához.

– Fejezzük be – javasolja a Második Szárny rajvezetője, miután Sloane-t ismét a földre vitték.

– Jól vagyok! – Sloane feltápáskodik, és a kézfejével letöröl némi vért az ajkáról.

– Biztos vagy benne? – kérdezi Rhiannon, és a hangjából egyértelmű, hogy tökéletesen téves döntésnek tartja a folytatást, mint arról mindenki más is meg van győződve.

– Hát persze. – Sloane ismét küzdőállást vesz fel Jacekkel szemben.

– Nagyon vágyik rá, hogy ellássák a baját – mondja Imogen. – Mintha tényleg ezt szeretné.

– Nem értem. – Aaric bukkan fel előttem, és miután elállja a kilátást, oldalra lépek, hogy követni tudjam a harcot. – Azt hittem, az összes megjelölt kapott harci felkészítést.

– Attól függ, hogy hová kerültél gyerekként – feleli Imogen. – És miután Xaden elkezdett felfelé kapaszkodni a ranglétrán... Nos, néhány család, akire rábíztak bennünket, inkább felhagyott a felkészítésünkkel, legalábbis az alapján, amit az elsőévesektől hallok. Még szerencse, hogy Sloane nem szerepelt a héten a kihívók listáján.

Jacek érzésre nagyjából századszorra vágja a padlóhoz Sloane-t, majd a nyakára térdel, hogy nyomatékosítsa a győzelmét. Ha komoly lenne a küzdelem, semmi sem menthetné meg.

– Az első kihívása hétfőn lesz, és az eddigiek alapján nem sok jóra számíthat. – Előhúzom az egyik törömet, és megpörgetem a kezemben, majd elkapom a hegyénél, mintha a trükkjeim bármi módon a segítségére lehetnének; főleg úgy, hogy egyébként sem kíván szóba állni velem.

– Hétfőn? – Imogen lassan felém fordul. – Ezt meg honnan tudod?

Nem mintha ne tudna már most is nagyjából minden titkomról, ami az életembe kerülhet.

– Hosszú történet, de... a bátyám írt róla a könyvében.

– És Sloane ki ellen fog küzdeni? – Imogen visszafordul a pást felé.

– Nem akarsz a könyvről kérdezni, aminek nem is volna szabad a birtokomban lennie?

– Nem. Másokkal ellentétben én nem érzem úgy, hogy mindenbe bele kell ütnöm az orromat.

Felhorkanok a nyilvánvaló célzás hallatán.

– Nos, ebben van valami, de nem is fekszem le veled.

– Csak *szeretnéd*, hogy az esetem legyél – feleli Imogen.

– Elárulhatom, hogy elég ügyes vagyok az ágyban. – Elfintorodik, amikor Sloane-nal újra feltörlik a padlót. – De komolyan, kivel rakták össze?

– Valakivel, aki ellen az égvilágon semmi esélye sincs. – Egy elsőéves az a Harmadik Szárnyból, akinek olyan a mozgása, mintha csecsemőkora óta csak a harcra készülne. Majdnem egy órámba telt, míg találtam valakit, aki hajlandó volt megmutatni, hogy kicsoda az illető.

– Felajánlottam neki, hogy segítek – mondja Imogen valamivel halkabban. – Visszautasította.

– De miért? – Ismét elkapom a törömet; szerencsére az izmaim emlékezete még működik.

Imogen felsóhajt.

– Gőzöm sincs, de a makacssága még sokba fog kerülni.

Közben figyeljük, ahogy Liam húga kétségbeesetten vergődik Jacek súlya alatt. Az arca elvörösödik az erőlködéstől, és ahogy lassan, megadóan kifújja a levegőt, rámarkolok a töröm markolatára. A kvadráns íratlan szabálya, hogy az erőseknek még azelőtt ki kell gyomlálniuk a gyengéket, mielőtt azok az egész szárnyra veszélyt jelenthetnének. Lovasként nem volna szabad közbeavatkoznom. Hagynom kellene, hogy Sloane a saját érdemei révén jusson magasabbra, vagy, ha erre nem képes, akkor önhibájából hulljon el. Liam barátjaként viszont képtelen vagyok rávenni magam, hogy ölbetett kézzel végignézzem, ahogy végeznek vele.

– Hétfőn nem. Hétfőn nem fognak elbánni vele.

– Nocsak, hirtelen te is kifejlesztetted magadban Melgren képességét? – válaszolja Imogen, majd visszاسimít egy rózsaszínű tincset a füle mögé.

– Elég! – kiáltja Rhiannon, véget vetve a küzdelemnek. Megkönnyebbülten felsóhajtok.

– Nem egészen. – Körbepillantok, és megkeresem a teremben Sloane hétfői ellenfelét. – Csak még el kell intéznem néhány dolgot fizikaóra után, de este találkozunk a súlyzók mellett. – Az izmaim készen állnak rá, hogy folytassuk a tavaly megkezdett kínzást.

– Egyébként hogy tetszik a fizika? – kérdezi Imogen nem kevés iróniával, miután tisztában van vele, hogy Rhiannon segítségével nem sokra jutottam volna. Lehet, hogy történelemben, földrajzban és gyakorlatilag minden további tárgyban, amivel írnokként foglalkoznom kellett, jó vagyok, de ami a fizikát illeti? Nos, az sajnos nem a szakterületem.

– Helló, Vi... – Egy kéz ér a vállamhoz hátulról, és a szívem rögtön fájdalmasan dübörögni kezd a fülemben.

Nem. Még egyszer nem.

Ösztönösen megpördülök, kiszabadulok a fogásból, és a bal alkaromat a másik børszerelésének támasztom, meglepve a támadómat egyetlen

folytonos mozdulattal a falhoz lököm, mindeközben a tetovált nyakának szorítom a tőrömet.

– Hékás! – Ridoc szeme kigúvad, ahogy megadóan felemeli a kezét. – Violet!

Pislogok egyet, ahogy a torkomban lévő gombóc eltűnik.

Ridoc. Nem akartak megtámadni. Csak Ridoc az.

Adrenalin dübörög végig az ereimben, és a kezem megremeg, ahogy leengedem a fegyveremet.

– Bocs – motyogom.

– Bocs, amiért majdnem elvágta a torkomat? – Ridoc oldalra lép, mielőtt leengedné a kezét. – Tudtam, hogy gyors vagy, de... A mindenségit.

Halálra váltan állok a helyemen, miközben elvörösödöm a szégyentől. Majdnem megöltem a barátomat. Valahogy sikerül a hüvelyébe dugnom a fegyveremet.

– Tudnod kellene, hogy nem tanácsos hátulról odaosonni valaki mögé – oktatja ki Ridocot Imogen; a hangja nyugodtsága kissé kontrasztban van azzal, hogy ő is kést szorongat a baljában.

– Sajnálom. Nem fog többet előfordulni – ígéri, majd immár aggodalmasan pillant az irányomba. – Csak gondoltam megkérdezem, szeretnéd-e, hogy elkísérjelek órára. Sawyer már az ajtó előtt várakozik.

– Minden rendben? – kérdezi Rhiannon, ahogy odajön hozzám, és átveti a táskáját a vállán.

– Minden a legnagyobb rendben – feleli Imogen. – Egyébként szép munkát végzel rajvezetőként. Jó ötlet volt egy kis pluszidőt hagyni az elsőéveseknek a gyakorlásra.

– Ööö... kösz – mondja Rhiannon, és úgy néz Imogenre, mintha az időközben egy második orrot növesztett volna.

– Este találkozunk. – Imogen elteszi a kését, és több megértéssel néz rám, mint amire ebben a pillanatban szükségem volna. – Megpróbálok segíteni Mairinek.

Bólintok.

– Biztos vagy benne, hogy minden rendben? – kérdezi Rhiannon, miközben felveszem a táskámat a földről, de még mindig úgy remegnek az ujjaim, hogy azzal a lendülettel majdnem el is ejtem. Rohadt adrenalin.

– Persze, minden remek. – A világ leghamisabb mosolyával sikerül előrukkolnom. – Menjünk órára. Éljen a fizika!

Rhiannon és Ridoc egymásra pillantanak.

– Talán csak a felmérő miatt idegeskedik, én pedig nem segítettem azzal, hogy ilyen hülyén mögé lopakodtam. – Megdörgöli a nyakát, majd az ajtó felé indulunk, ahol Sawyer vár minket.

Rhiannon szája elnyílik.

– Violet! Azt hittem, felkészültél. Ma reggel tanulhattunk volna együtt. Nem tudok segíteni, ha nem is szólsz róla, hogy szükséged van rá.

Milyen igaz.

– Ne felejtsd, minden röpmánőverhez két elemre van szükséged a három közül – ismétli a tananyagot, miközben Sawyer beleharap egy almába, és kinyitja előttünk a küzdőtér ajtaját. – Sebesség, energia és...

Végignézek az akadémiai szárny földszintjén, nem mulasztva el egyetlen benyíló és egyetlen osztálytermet sem, hátha valaki ránk akarja vetni magát az árnyak közül.

– Violet?

Elszakítom a tekintetem az előttünk kezdődő lépcsőtől, és észreveszem, hogy Rhiannon aggódva figyel. Oké. Éppen a fizikáról és az aerodinamikáról kérdezett.

– Magasság – feleli Sawyer.

– Így van. – Bólintok, majd rátérünk a lépcsőre. – Magasság.

– Kikészítetek... – kezdi Rhiannon.

– Most! – kiáltja valaki mögöttünk.

Mielőtt még bármit tehetnék, egy kemény tárgy csapódik a fejemhez, és a következő pillanatban elveszítem az eszméletem.

„A gyalogságiak és a lovasok között megszokott a bizalmatlanság, amelyet azonban szerencsés volna meghaladni.

A dolog oka elsősorban abban rejlik, hogy a lovasok szerint a gyalogságiakban nincs annyi bátorság, hogy akkor is kitartsanak az állásaikban, amikor a sárkányok megérkeznek, a gyalogságiaknak pedig nehezükre esik elhinni, hogy a sárkányok nem akarják felfalni őket.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Hirtelen riadok fel, amikor keserű szag tölti meg a tudómet. Előre csapok az öklömmel, és elütök egy kezét az arcom elől. Mintha sóban feküdnék.

– Felébredt – mondja egy sötétkék ruhát viselő nő, és hátralép, hogy beszéljen... Grady professzorral?

A fejem zúg, ahogy megpróbálok felülni, és kinyújtóztatom magam előtt a lábamat, majd rögtön megkísérlek kapcsolatba lépni Tairnnal.

– *Mi folyik itt?*

A szemem lassan hozzászokik az erős fényhez. Úgy tűnik, egy erdőben vagyunk.

– *Az, amire semmi szükség nem volna, ha az emberek meg tudnának maradni a helyükön* – feleli Tairn érezhető frusztrációval a hangjában, mintha kettőnk közül ő lenne az, akit elkábítottak és elhurcoltak a kvadránsból.

Rhiannon, Sawyer és Ridoc vannak a jobbomon, és mindannyian éppolyan zavartnak tűnnek, mint amilyenek én érzem magamat. Balra négy másodéves lovas ácsorog a Második Szárny Láng Osztagának Második Rajából; ők szintén értetlenül pillantanak körbe az erdőben. Azt legalább megnyugtató látni, hogy nem én vagyok az egyetlen, akinek fogalma sincs róla, hová került.

– *Legalább nem egy újabb merénylet.* – Ez kétségkívül igaz, hiszen máskülönben már halott lennék.

– *Hamarosan azzá válhat, ha nem jutunk vissza Basgiathba holnapig, amikor Sgaeyl megérkezik.*

– *Csak nem tart tovább egy napnál.* – Ez vajon biztos?

– *Ha mégis, akkor repülj haza egyedül.*

Velünk szemközt két csoportban négy-négy gyalogsági kadét foglal helyet – amennyiben a kék uniformisok alapján következtethetek a hivatásukra –, és mind fojtott hangan susmorognak egymás közt. Valahogy... ugyanolyanok.

A négy férfinak ugyanúgy rövidre nyírták a haját, a nők pedig szorosan összefonták a sajátjukat. Ugyanazok a sötétkék uniformisok, ugyanazok a

csizmák, minden... ugyanaz. Egyedül a szívük feletti névjelzés különböző, és az, hogy a két csoport eltérő rajvezetőt tudhat a magáénak.

Mi négyen a nyári egyenruhánkat viseljük, ám a mi öltözékünk mostanra mind egyénileg lett módosítva. Az én könnyű fekete felsőmön elől kivágások látszanak, amelyek gyors és közvetlen hozzáférést nyújtanak a bordáim mellett őrzött törökhöz. Rhiannon egy olyan tunikát részesít előnyben, amelybe közvetlenül belevarrták a hüvelyeket. Sawyer szereti röviden hagyni a ruhája ujját, a fegyvereit pedig a felkarjához erősítve hordja, Ridoc pedig sosem vesződött azzal, hogy felkeresse a basgiathi szabót; ő

egyszerűen leszakította a ruhája ujját. Mi nem viselünk névjelzést, ahogyan a Második Szárny rajához tartozó kadétok sem.

– *Hagyjalak magadra?*

Az erdő talaja lágy, helyenként kissé felázott, és a délutáni napfény olyan szögben ragyog át a fák levelein, ami alapján nagyjából egy, legfeljebb két órát tölthettünk eszméletlenül. Semmi más nincs körülöttünk, csak fák, ameddig a szem ellát.

– *Azt hiszem, éppen ez a lényeg.* – Pislogok, és igyekszem magasabb fokozatba kapcsolni az agyamat. – *Ígérd meg, hogyha itt ragadok, ránézel Andarnára. Nem lehetünk messze Basgiathtól.*

Grady professzor mindenkinek ad egy vizestömlőt.

– Elnézést a hirtelen környezetváltozásért – mondja. – Igyatok.

Kihúzzuk a tömlő dugóját, és engedelmesen kortyolgatunk. A víz hideg... De valami más is van benne. Erőtéljes. Földszerű. És mintha valamilyen növény illata kísérné, amit nem tudok beazonosítani. Visszanyomom a dugót, és elfintorodom az utóízétől. Annyi máris kiderült, hogy Grady professzornak nagyobb figyelmet kellene fordítania a felszerelésére.

– Jól vagy? – kérdezem Rhiannontól, aki éppen a fegyvereit ellenőrzi.

– Kicsit szédülök, de amúgy jól. Te?

Bólintok, és végigfuttatom a kezem az oldalamon, hogy meggyőződjek róla, a saját törjeim is ugyanott vannak, ahol hagytam őket. Szerencsére egyik sem hiányzik. A táska is a hátamon van.

– A lépcsőn támadtak ránk? – Sawyerre pillantok, aki éppen a halántékát masszírozza, Ridoc pedig a nyakán lévő tetoválást vakargatja.

– Ez az utolsó emlékem. – Rhiannon bólint, majd tanulmányozni kezdi a velünk szemközt ülő raj tagjait.

– Tudja valaki, hogy hol vagyunk? – kérdezi Sawyer a láthatóan éberebb gyalogságiakat.

A kadéto k rák pillantanak, de egyikük sem válaszol.

– Ezt „nem”-nek veszem – morogja Ridoc.

– Részünkről nem – szólal meg egy lovas a Második Szárnyból, aki a rangjelzése alapján rajvezető, majd üdvözlésre emeli a kezét.

– *Tudod, hogy...* – szólítom meg Tairnt, de az általában kristálytisza kapcsolat most zavarossá, tompává vált, mintha valaki egy pokrócot vetett volna rá. Kezd úrrá lenni rajtam a kétségbeesés, ahogy rájövök, hogy Andarnával is így áll a helyzet, de inkább nem kockáztatok, hogy rákérdezzek, nehogy felébresszem. – Nem tudom elérni Tairnt.

Rhiannon felém fordul, majd oldalra dönti a fejét.

– Én sem tudom elérni Feirge-t. Olyan, mintha...

– Mintha valaki maszatolt volna a kapcsolattal – fejezi be a gondolatot Sawyer.

Leteszem magam mellé a tömlőt, a többiek pedig követik a példámat. Dunne nevére, mi a csudát ittunk az imént?

– Kizártak bennünket – szólal meg az egyik vállszélességű, sötétszöke hajfonattal rendelkező lovas.

– Lélegezz, Maribel – utasítja a rajvezetője, majd végigfuttatja a kezét a sötét tincsein, mintha ő maga is erőt meríthetne ebből a kivételes javaslatból. – Már nem tarthat sokáig.

Ridoc keze ökölbe szorul.

– Ez nincs rendben. Nem érdekel, ha ez is a kurzushoz tartozik... akkor sem lehetne elválasztani bennünket a sárkányainktól.

– Tomas? – kérdezi Rhiannon, majd előrehajol, és elnéz mellettem.

– Helló, Rhiannon. – A rajvezető integet neki. – Ez itt Brisa. – A leborotvált fejű, mélybarna bőrű, figyelmes, sebesen mozgó tekintetű nőre mutat, mire az udvariasan biccent felénk. – Mirabel. – A szökére mutat, akinek a szemvédője jól látható nyomokat hagyott a sápadt bőrén, azonkívül a vállán lévő jelvénye elárulja, hogy tűzforgató. Ő is integet nekünk. – Cohen – fejezi be a bemutatást, mire a mellettem lévő, rövid fekete hajú, mosolygós, meleg, vörösésbarna bőrű fiú is felemeli a kezét, hogy köszönjön.

– Helló. – Rhiannon bólint felénk. – Ez pedig itt Sawyer, Ridoc és Violet.

A kedélyeskedésnek pillanatokon belül vége szakad, miután Grady professzor feljegyez valamit egy mappába, majd megköszörüli a torkát.

– Most, hogy mindannyian felébredtetek, üdvözöllek az első közös szárazföldi navigációs gyakorlaton. – Előhúz két összehajtogatott térképet a mappából. – Az elmúlt két hétben megtanultátok, hogyan olvassátok megfelelően a térképeket, ma pedig a gyakorlatban is bizonyíthatjátok, hogy mire vagytok képesek. Ha valóságos hadműveletről volna szó, az egységetek jó eséllyel úgy nézne ki, mint most.

Ellép egy nőtől, aki minden valószínűség szerint a gyalogság egyik tanára, és két további, halványkék öltözetet viselő kadét, továbbá egy írnok bukkan fel mögötte. Mindannyian leengedték a csuklyájukat, és köpeny helyett krémszínű tunikát viselnek, de attól még biztos vagyok benne, hogy egy írnok az.

– A lovasok és a gyalogságiak a harcmezőn jeleskednek, az írnok feljegyzi az eseményeket, a gyógyítók pedig magától értetődő okokból csatlakoztak hozzánk. – Előretessékeli őket, mire mindhárman beállnak a gyalogságiakból álló sor végére.

A gyalogságiak professzora, aki a jelvényei alapján kapitányi rangban szolgál, végigmegy előttük, majd makulátlan tartással megáll Grady professzor előtt.

– Kadétok! – mondja. – Álljatok fel.

A gyalogságiak talpra szökkennek a felszólítás hallatán.

Veszek egy mély levegőt, és magam is meglepődöm, hogy az ösztöneim azt tanácsolják, nyugodtan közöljem a kapitánnyal, hogy elmehet a francba, én ugyanis nem tartozom neki engedelmességgel. Ahogyan a többi lovas sem.

Grady professzor felénk pillant, majd bólint.

Végül mind a nyolcan felállunk, de nem tisztelgünk, sőt még csak nem is „pihenünk”. Egyszerűen csak állunk a helyünkön.

A gyalogságiak kapitánya végignéz rajtunk, és leplezetlenül forgatja a szemét.

– Ez a legrövidebb kurzus, amin idén együtt fogtok részt venni, úgyhogy próbáljatok megismerkedni egymással. Negyedik Szárny, ti a negyedik rajjal lesztek együtt.

– A kapitány körbenéz, majd az egyik kadét felemeli a kezét. – Második Szárny, ti a Második Rajt kapjátok, hogy könnyű dolgotok legyen. – Erre a tőlem balra álló kadét is felemeli a kezét. – A feladatokat a térképen megjelölt helyszínek megtalálása és biztosítása. Amint ezzel megvagytok, elszállítunk benneteket.

Biztos nem olyan egyszerű, mint amilyennek hangzik.

Grady professzor kiosztja a térképeket, Rhiannon pedig előrelép, és átveszi őket, majd átadja az egyiket Tomasnak.

Az egyik gyalogsági kadét szintén előrelép, de aztán megtorpan.

– Két térkép – mondja Grady. – Két csapat, de egy összetartó egység. Nem vagytok hozzászokva, hogy együttműködjetek. Még csak nem is szóltunk róla, hogy ez lesz a feladatotok. Mindenesetre ahhoz, hogy megvédjük Navarre-t, muszáj lesz elérnünk, hogy a katonaság különböző részei szót értsenek egymással. A pályátok során lesznek majd olyan pillanatok, amikor szükségetek lesz valakire a levegőben vagy a földön, akiben megbízhattok, és ez a bizalom Basgiath falai között születik meg. – A tekintete a két csoport között vándorol. – Holnap délután találkozunk.

Holnap délután?

A gyomrom összeugrik. Ezek szerint Tairn nem tud találkozni Sgaeyllel, hacsak nem tesz eleget a kérésnek, és magamra hagy. Ami pedig engem illet... Én kénytelen leszek kihagyni azt a néhány órát Xadennel, amit az iskolában tölt. Egy egész hétnek kell eltelnie, amíg újra találkozunk...

A csalódottság jobban fáj, mint amennyire szabad lenne.

– Tehát találjuk meg és biztosítsuk a megjelölt helyszíneket? Ennyi a küldetés? – kérdezi Sawyer, és úgy nézegeti a térképet, mintha az mindjárt készülné beleharapni. Kétségkívül nem ez a legerősebb oldala.

– Sima liba – mondja Ridoc, és kihúzza magát.

– Igen – feleli Grady professzor. – Egy kissé kiegyenlítettebbé kellett tennünk a viszonyokat. A gyalogságiak már az első évtől kezdve gyakorolják a szárazföldi navigációt, úgyhogy nyilvánvalóan ügyesebbek lesznek benne, mint ti.

Ridoc megfeszül.

A gyalogsági kadétek elvigyorodnak.

– És mint bizonyára észrevettétek – folytatja Grady –, jelenleg egyikőtök sem tud kapcsolatba lépni a sárkányával.

– Ami igazán szemét dolog – mondja Ridoc, és nem is iparkodik visszafogni magát.

A nőnek a gyalogságiaktól leesik az álla.

– Valóban az – feleli Grady professzor. – Nem jókedvünkben tettünk így, és a sárkányaitok éppannyira utálják a dolgot, mint ti. Mindannyian egy olyan főzetből ittatok, ami nem csupán a kapcsolódásokat, de a pecséterőtöket is összezavarja. Bármilyen kellemetlen, azért meg kell jegyezmem, büszkék vagyunk a bájitalra. Kérlek, jelezzétek, ha esetleg tapasztaltok további mellékhatásokat.

– Mármint azonkívül, hogy megfosztottak a legfontosabb társunktól? – kérdezi Rhiannon.

– Pontosan – feleli Grady.

Megpróbálom feléleszteni magamban az erőmet, de csupán némi bizsergést érzek az ujjaim hegyén. Istenek, olyan... Sebezhetőnek érzem magam. Igazán szörnyű érzés. Miközben a két professzor végigmegy a csoportok között, azon tanakodom, vajon miből is állhatott ez a főzet.

Amikor Grady a mi csoportunk végéhez ér, megfordul, és elindul visszafelé.

– Ó, említettem, hogy még két további csoport is tartózkodik idekint? Az egyik az erdő másik végében vár, és amíg a ti sárkányaitok rájuk, addig az ő sárkányaik rátok vadásznak. Néhányan azok közül is csatlakoztak ma hozzánk, akik még nem kapcsolódtak.

Mi a szar?

A gyalogságiak egyszerre elsápadnak, az egyik még meg is tántorodik.

– Gyalogságiak, a lovasoknak a ti tájékozódóképességekre kell támaszkodniuk, ugyanakkor ti sem élhettek túl nélkülük, ha esetleg szembetaláljátok magatokat egy sárkánnyal. – Grady sorra mind a nyolcunknak a szemébe néz, majd elhátrál. – Próbáljátok minél többen túlélni, rendben? – Elvigyorodik, majd megfordul, és a másik tanár társaságában elhagyja a tisztást, magunkra hagyva minket a rohadt fák között, mindenféle felszerelés, és nem mellesleg a sárkányaink nélkül.

A gyalogságiakra bámulunk.

A gyalogságiak pedig minket bámulnak.

A gyógyítók már-már nevetségesen kényelmetlenül érzik magukat, az írók pedig már elővette a jegyzetfüzetét, és készíti a ceruzáját, hogy körmölteni kezdjen.

– Nos, ez aztán remek szórakozásnak ígérkezik – jegyzi meg Ridoc.

– Komolyan arra utalt, hogy meg is halhatunk? – szólal meg az alacsonyabb gyógyító, akinek látványosan fehérre vált az olívazöld színű bőre.

– Ha feldühíted a sárkányokat, még az is előfordulhat – válaszolja Sawyer.

– Minden rendben lesz – a névjegyére pillantok –, Dyre. – Rámosolygok, majd odalépek hozzá. A lány, vörös haj krémszerűen fehér, szeplőkkel borított arcot keretez.

Az alacsony lány felpillant rám a barna szempillái alól.

– Aoife? Ez komoly, hogy az írnokekat is bevonják ezekbe a gyakorlatozásokba?

– Szia, Violet. Jelenleg az első évemet töltöm a terepemen – mondja. – Te vagy a legerősebb lovas a rajodban. Dyre és Calvin a legjobbak a saját évfolyamukon. – Vállat von. – Természetesen a legerősebb csapatot állították össze először.

Ridoc elvigyorodik.

– Vagyis mindenki minket akar majd legyőzni?

– Valahogy úgy. – Az írnok félig-meddig elmosolyodik.

– Akkor gondoskodjunk róla, hogy ez ne történhessen meg – mondja Rhiannon, mielőtt a térképhez fordulna. – Tomas, mit gondolsz?

A fiú odaadja az egyik térképet Brisának, majd tanulmányozni kezdi azt, amelyik Rhiannonnál van.

Két órával és a gyalogságiakkal folytatott jó néhány vitával később már négy mérföldet megtettünk a kezdőhelyünktől, ami azt jelenti, hogy további hat vár ránk. Rhiannon és Ridoc megvizsgálták a térképünket, ahol jelölték, hogy hol tettek ki minket, és hol számíthatunk a kimentésünkre, majd Tomasszal megbeszélték, hogy milyen úton induljunk el, miután pedig meggyőződtek róla, hogy mindenki látta és megértette az útvonalat, átadta a térképet a gyalogságiaknak.

– Mondtam már, hogy a Parchille-erdőben vagyunk – szólal meg Seggfej kadét – másik nevén Calvin –, aki éppen Rhiannonnal vitatkozik valamivel előttünk. – A térkép egyáltalán nem hasonlít semmire, amit eddig Shedrickről láttam, vagyis nincs kizárva, hogy az ellenkező irányba tartunk ahhoz képest, mint ahová mennünk kellene. Ezek a jelzések egyáltalán nem stimmelnek.

– Tévedsz – feleli Rhiannon a helyzethez képest nyugodt hangon.

– Szerintem a Hadden-erdőben vagyunk – szólal meg Aoife, szorosan magához húzva a jegyzetfüzetét. Máris háromoldalny feljegyzést készített a kalandjainkról. Ez az egyetlen erdő, ami elég közel van ahhoz, hogy mindannyiunkat lovakkal ide tudtak hozni; azt ugyanis kétlem, hogy sárkányháton jöttünk volna.

– Továbbá ez az egyetlen erdő, ahol Tairn még elég közel lehet Sgaeylhez ahhoz, hogy ne okozzon elviselhetetlen gyötrelmet a távolléte – teszem hozzá.

– A rajvezetőjük olyan, mint a gyalogságiak válasza Aetosra – motyogja Ridoc a jobbomon.

Bólintok, de elfojtom magamban a kuncogást.

Cohen hátrapillant Ridoc felé, és felnevet. Úgy tűnik, Dain híre már túlnőtt a kvadránszon.

– Ki az az Aetos? – kérdezi az Aoife balján cammogó Csendes kadét. A karcsú barnahajú több óra után most szólalt meg először, noha a barna szeme folyamatosan cikázik, és figyeli a környezetét. Azt hiszem, Brisával – aki Tomasszal és Sawyerrel két oldalról zárja a csapatunkat – holtversenyben kiérdemli a legszemfülesebb felderítő címét.

– Az egyik szárnyvezetőnk – felelem. – Olyan, mint nálatok a zászlóaljparancsok.

– Vagy úgy. – A lány bólint, miközben Rhiannon és Seggfej kadét tovább vitatkoznak egymással. – Ti osztagokba vagytok rakva, ugye?

– Aha. – A táj nem sokat változott. Az erdő nagyjából sík területen fekszik, és csupán néhány domb tarkítja, amelyeken nem jelent problémát felkapaszkodni. Viszont a forróság mostanra egészen fojtogatóvá vált. Már vagy egy órája a derekam köré kötöttem az uniformisom felsőjét, úgyhogy most csak a páncél van rajtam. Fogalmam sincs, hogy éli túl Aoife, hogy még mindig fent van a csuklyája, mindenestre nem adja jelét, hogy hátra akarná engedni. – Raj, osztag, szárny.

– És mit csinálunk, ha szembejön egy sárkány?

– Először is kiválasztjuk, hogy kit áldozunk fel – feleli Ridoc. – Aztán megetetjük vele, majd futunk, ahogy csak bírunk.

A lány szeme elkerekedik.

– Ne legyél már ekkora ökör. – Oldalba könyöklöm.

– A színén múlik, de az ökölszabály az, hogy lesütöd a szemed, és

elhátrálsz tőle – mondom a kadétnak. – Általában halljuk őket jönni.

– Ezek szerint még fel is készülhetsz rá, hogy vacsora lesz belőled – teszi hozzá Cohen.

– Ó, istenek – suttogja maga elé a barnahajú.

– Most már hivatalosan is te vagy a kedvenc évfolyamtársam – mondja Ridoc.

– Megnézhetem a térképedet? – kérdezi Brisa az alakzatunk hátuljáról.

– Nincs sajátod? – horkan fel Calvin.

Rhiannon felé pillant.

– Add oda neki, vagy kivágom a kezedből.

Calvin Rhiannonra mered, de végül hátraadja a papírt, hogy Brisa is megnézhesse.

Istenek, milyen magas errefelé a fű! Azokon a helyeken majdnem a derekamig ér, ahol a fák nem adnak árnyékot a talajnak. Egy egyenetlen rögre lépek, amitől megbicsaklik a bokám. Ridoc elkap, mielőtt elvágódhatnék, majd egyetlen szó nélkül segít, hogy összekapjam magam, mielőtt folytatnánk a caplatást.

– Köszönöm – mondom halkán.

– Be van kötve a térded? – kérdezi, és aggodalmasan összevonja a szemöldökét.

Bólintok.

– Igen, a bokám viszont nincs, mivel nem igazán számítottam rá, hogy kirándulni is fogunk.

– Van nálam ruha, ha be kell kötöznötök valamit – szólal meg Dyre hátulról.

– Észben tartom, kösz – felelem.

Egy másik srác mögöttem azt mondja:

– Az összes írnok olyan, mintha megkukult volna?

– Az a feladatom, hogy feljegyezzem az eseményeket, nem pedig az, hogy részt vegyek bennük – feleli amaz.

– Attól még ugyanúgy megehet az egyik sárkány.

A lány felé fordulok, és biztosítom róla:

– Sosem hagynám, hogy egy írnokból sárkányeleség legyen.

Rhiannon felemeli a hangját, ahogy az előttünk zajló vita egyre forróbbá válik.

– Azért, mert kizárt, hogy négy óra alatt kiráncigáljanak a szobánkból, és idáig elhozzanak.

– Miért, talán a sárkányaitok nem tudnak olyan gyorsan repülni? – Calvin pár centivel alacsonyabb Rhiannonnál, de nem csinál nagy ügyet belőle, hogy fel kell néznie rá.

– Azért, mert a sárkányainknak eszébe sem jutott volna a hátára venni titeket – feleli Ridoc.

Aoife felhorkan, Mirabel pedig felnevet, amit a többi gyalogság is jókedvűen nyugtáz mögöttünk.

Calvin lapos pillantást vet Ridoc felé.

– Mutass némi tiszteletet a tisztjeid iránt. – Megütögeti a vállát, ahová egy nyitott háromszöget hímeztek két tölgyfalevél alá.

– A rangjelzésed körülbelül annyit jelent a számomra, mint a lepkefing.

– Ó, ezek szerint *ennyivel* a gyalogságiak fölött állsz?

– kérdezi Calvin.

– Nos, ha repülünk, akkor kétségkívül *mindenki* fölött állunk – feleli Ridoc. – De ha azt kérdezed, hogy jobb vagyok-e nálad, akkor a válasz egyszerűen csak igen.

Felsóhajtok, és Calvin kezét figyelem, hátha úgy dönt, esetleg most jött el az ideje előhúzni az oldalán lógó rövidkardot. Nem rossz fegyver, de mindegyiküknél ugyanez van, tekintet nélkül a magasságukra vagy bármi egyébire. A gyalogságiakkal kapcsolatban minden annyira... egyforma.

De persze az is igaz, hogy egyenesen a kvadránsból rángattak ki bennünket, vagyis nem valószínű, hogy Ridocnál ott van a hőn szeretett íja. Sawyernél és Rhiannonnál sem láttam a kedvenc kardjukat.

– Ne bosszantsd fel – mondja Rhiannon, hátrapillantva Ridocra, miközben megkezdjük a kapaszkodást a következő emelkedőn. Erről talán majd jobb kilátás nyílik, mint az előzőről. – Friss vízre van szükségünk, különben hamarosan bajba kerülünk.

Ridoc elvigyorodik.

– De hát annyira vicces!

Rhiannon felvonja a szemöldökét.

– Rendben. – Ridoc feltartja a kezét. – Hagyom, hogy továbbra is saját nagyszerűségének illúziójában éljen.

– Ó, tehát *őrá* hallgatsz...

– Ő a rajvezetőm, nem te.

– Vagyis ti csak a rajvezetőiteknek tartoztok engedelmességgel – jegyzi meg Calvin.

Aoife mérgesen jegyzetel a füzetébe.

– Pofa be, Calvin – szólal meg egy kadét mögöttem kimerülten.

– A tiszteletemre pályázol? Akkor esetleg próbáld meg kivívni valamivel. – Ridoc vállat von. – Menj át a Mellvéden, mászd meg a Vesszőfutást, éld túl a Cséplést, és akkor majd egyenlő félként beszélhetünk.

– Miért, szerinted a Gyalogsági Kvadránsban az élet csak méznyalás? – kérdezi valaki mögöttünk.

– Látod ezt a lányt? – kérdezi Sawyer, és esküszöm, érzem, hogy rám mutat. – Ő nemcsak a Kontinens legnagyobb sárkányával, de mellette még egy másodikkal is kapcsolódott, aztán pár hónapja harcba bonyolódott egy csapat griffel, és túlélte. Nálatok milyen gyakran fordul elő ilyesmi?

A kadétok körülöttünk elhallgatnak. Még Aoife ceruzája is mozdulatlanul megáll a füzete fölött, ahogy rám mered.

Fura. És valahogy nincs rendben. A kis csapatunkból senki sem tudja, hogy valójában mivel állunk szemben.

És én? A hallgatásom egyre kevésbé látszik szerénységnek, és napról napra egyre inkább úgy érzem, mintha magam is cinkos volnék.

– Sorrengail vagy, igaz? – kérdezi Mirabel. – A főparancsnok lánya? – Elfintorodik. – A hajad elárul.

– Igen. – Nincs értelme tagadni.

– Anyád elég ijesztő figura – suttogja.

Az írnok ránk pillant, mielőtt folytatná a jegyzetelést.

Bólintok.

– Ez az egyik meghatározó tulajdonsága.

– Srácok? – kérdezi Brisa mögöttünk. – Azt hiszem, rájöttem, miért van olyan érzésünk, hogy nem jutunk sehova.

– És miért? – kérdezi Rhiannon a válla fölött.

– Calvinnek igaza van, ahogyan neked is. Két különböző térképet kaptunk – folytatja, miközben a sorban az első felér a domb tetejére... és kővé dermed.

Még az én szívem is megáll, ahogy Rhiannon magasba emelt kézzel jelzi, hogy álljunk meg.

Egy Narancs Buzogányfark – nem, ez mégiscsak Skorpiófark – sziszeg felénk a domb másik oldaláról, ahol sejthetően már várt minket. Hátra kell döntenünk a fejünket, hogy kövessük a mozdulatát, ahogy feláll, és a magasba nyújtózik, szinte kitakarva az eget, miközben vadul csattogtatja a háta mögött a farkát.

Baide. Jack Barlowe sárkánya. Vagy legalábbis tavaly még az övé volt.

– Amari, segíts rajtunk – suttogja Calvin.

Megadóan a talajra szegezem a tekintetemet, ahogyan Kaori professzor tanította, miközben a pulzusom az egekbe szökik, és minden erőmmel azon vagyok, hogy ne essek pánikba.

– A narancsszínűek a legszeszélyesebbek. Nézz a földre. *Ne* akarj elfutni – súgom magam elé. – Azonnal megöl, ha futni próbálsz. *Ne* mutass félelmet. – A francba, inkább erről kellett volna beszélgetnünk ahelyett, hogy arról vitatkozzunk, vajon melyik kvadráns a keményebb, vagy melyik erdőben is bóklászunk.

A mellkasom összeszorul, amikor az első ösztöneimnek engedelmeskedve megpróbálom megszólítani Tairnt, de kudarcot vallok. Nem valószínű, hogy a sárkányok csak úgy felégyessenek minket, ha emiatt magukra vonják a mi sárkányaink haragját, a mögöttünk lévő kadétok esetében azonban ez nem áll fenn. Arról nem is beszélve, hogy tavaly végeztem Jack Barlowe-val; ezzel ugyanis valószínűleg nem szereztem jópontokat Baide-nél.

Aki nagyon is úgy viselkedik, mint akinek nincs vesztenivalója, és egy tűzforró lehetetnek köszönhetően semmivé fonnyasztja a fűszálakat körülöttem, nyilvánvalóvá téve, hogy pontosan emlékszik a történetekre.

– Lovasok! – szól hátra Rhiannon. – Gyertek előre! – Láthatóan neki is hasonló gondolatok futottak át a fején. – Gyalogság, védjétek meg a gyógyítókat és az írnokot! – Felém pillant, ügyelve rá, hogy ne emelje fel a tekintetét. – Violet, neked talán...

Lehorgaszom a fejem, és elmegyek Calvin mellett, hogy beálljak előre, miközben a szemem sarkából érzékelem a mozgást.

– Nem fogok elrejtőzni.

– Mit művelsz? Meg fog enni! – sziszegi az egyik kadét mögöttünk.

Hátrapillantok, és meglátom a gyógyítót, Dyre-t, tőlem néhány lépésre jobbra, ahogy elnyílt szájjal egyenesen Baide-re szegezi a tekintetét.

A narancssárga bestia torkából baljós morgás kél, én pedig előrevetem magam, és elkapom Dyre orvosi felszerelésének szíját, hogy berántsam magunk mögé; Ridoc a segítségemre siet, és gyorsan biztonságba helyezi a gyógyítót.

– Nem fogja – feleli Sawyer, majd előrelép Ridockal, hogy a gyalogságiak mögöttünk helyezkedjenek el. – Ezért megyünk mi előre.

Baide tekergeti a fejét, majd kinyitja a száját, és kigördíti belőle a nyelvét. Megkockáztatok egy rövid pillantást, és elkapom a zavaros, aranyszínű szemét, ahogy összeszűkülve méreget bennünket. Éppen kinyújtja a nyakát, de ahelyett, hogy lejjebb engedné a fejét, ami a támadásra utalna, inkább állást vált...

Élesen beszívom a levegőt.

– Le akar fújni bennünket, ahogyan Solas is tette.

Rhiannonnak alig egy másodpercre van szüksége, hogy felmérje a helyzetet és döntsön.

– Második Szárny! – szól hátra. – Tartsátok a helyeteket és védjétek a gyalogságiakat!

A mögöttünk lévő mozgás abbamarad, ahogy Baide karmai a talajba vájnak, majd újra tekergőzni kezd, hogy kiválassza a célpontját.

– Ez... Ez... – dadogja Calvin.

– Nézz a földre, és pofa be – mondja Rhiannon.

– Mindannyiukon érezni, hogy mennyire félnek – súgja Ridoc a jobbomon.

– Szerinted mennyire van kiakadva rád? – kérdezi Sawyer.

– Violet ráomlasztott egy hegyet a lovasára. – Ridoc úgy sóhajt fel, mintha már beletörődött volna, hogy mindannyian cseszhetjük. Nehéz volna vitatkozni vele.

A szívem a torkomba ugrik, ahogy Baide egy kissé elhátrol, majd leengedi a fejét, hogy egy szinten legyen velünk. Ez a tökéletes szög ahhoz, ha tüzet akar okádni ránk, de valahogy sikerül nem felnézni, és továbbra is az előttem lévő fűcsomóra szegezem a tekintetemet.

Forró levegő árad az irányunkba, ahogy a sárkány szagolgatni kezd bennünket, Rhiannonnal kezdve, majd Sawyerrel folytatva. Fojtott kiáltások hangzanak fel a gyalogságiak felől, ahogy Baide beszívja a forró gőzt, majd amikor megáll előttem, újult erővel fújja ki.

Próbálok uralkodni a szívdobogásomon. Tavaly ilyenkor talán elfogadtam volna, hogy ennyi volt, de idén... Idén már a Kontinens leghalálosabb sárkányával kapcsolódtam.

Így igaz. Lehet, hogy utálsz, de akkor is Tairnhoz tartozom.

És habár jó esély van rá, hogyha meghalok, akkor Tairn is utánam hal, nem vagyok biztos benne, hogy bármelyik sárkány megkockáztatná a kivégzésemet. Baide kissé elhátrál, majd ismét előrelendül, és közvetlenül az orrom előtt csattintja össze az állkapcsát, hogy jókora mennyiségű nyál csapódjon az arcomra.

Szent szar.

Valaki mögöttünk felsikolt, és futásnak ered.

– Gwen! – kiáltja Calvin, ahogy Csendes kadét kitör a bal oldalon, és menekülőre fogja.

Baide villámgyorsan pozíciót vált, követi Gwen útját.

A szívem lesüllyed, ahogy tisztán ki tudom venni a tekergőző nyelvét, és...

– Földre! – kiáltja Rhiannon, miközben Tomas, a másik rajvezető, Gwen után ered, és néhány szökkenéssel utol is éri, majd ugyanazzal a mozdulattal kapja el az uniformisát, amivel én is megragadtam Dyre-t az imént, hogy a következő pillanatban odalökje Calvinnek, miközben a többiek mind a földre vetik magukat. Gwen megtántorodik, és éppen akkor kerül Calvin lába elé, amikor Baide orrlikai kitágulnak.

A forróság ugyanabban a pillanatban tölti meg a körülöttünk lévő levegőt, amikor a mellkasom a földnek ütközik. Úgy hunyom le a szemem, mintha ezzel ki tudnám zárni a mögöttünk lévő sikolyokat.

– Az Újraegyesítés előtt az Északi-Esben-hegységet tartották a narancssárga sárkány költőhelyének, habár a szeszélyes természetéhez híven ez a fajta sokszor más völgyeket is keresett magának – súgom magam elé, miközben tűzfolyam vágat el melletttem.

Nem ismertem ezt a fajta rettegést azelőtt, hogy Tairn megkezdte volna az energiája átcsatornázását, és egész biztosan nem éreztem azóta, hogy a saját pecséterőm megnyilvánult.

A forróság abbamarad, és Baide egy hatalmas csattanással bezárja a száját, majd még egyszer jó közletről végigmér bennünket, mielőtt lekushadna, és egy erőteljes mozdulattal közvetlenül fölöttünk kilőne a magasba. Akkor is a földre szegezem a tekintetemet, amikor a mérgezett tüskékkel borított farka alig pár centire tőlem húz el.

És aztán eltűnik.

Mindannyian talpra kecmergünk, és a lovasok odafutnak a... semmihez. Brisa éri el elsőként azt a megégett foltot, ahol az imént még Tomas állt. Remegő kézzel nyúl a füstölgő talaj fölé. Émelyegni kezdek, de sikerül magamban tartanom a reggelimet.

Mirabel már nem ilyen szerencsés, és pár lépésre tőlem kidobja a taccsot.

– Tomas... – Cohen letérdel Brisa mellé.

Rhiannon a halálra vált gyalogságiak felé fordul, és ökölbe szorítja a kezét.

– Ez az oka – kiáltja –, amiért rohadtul nem szabad elfutni!

„A második év során van egy kurzusunk, amiről most inkább nem beszélek; legyen elég annyi, hogy pokoli. Egyetlen tanácsot adhatok: próbáld meg nem magadra haragítani a többiek sárkányait.”

– *Brennan könyve, 96. oldal*

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Amikor másnap lemegy a nap, és még mindig nem értük el a célunkat, mindannyiunk számára világossá válik, hogy elbuktuk a szárazföldi navigációs gyakorlatot.

És mindezt azért, mert nem álltunk meg, hogy megnézzük, vajon az a két rohadt térkép tényleg ugyanazt ábrázolja, és emiatt aztán gőzünk sem volt róla, hogy pontosan merre is járunk. A lábam tele van horzsolásokkal, a csontjaim sajognak attól, hogy a múlt éjszaka a földön kellett aludnom, és már a gondolatától is kikészülök, hogy még egy estét ilyen körülmények között töltsék, nem is beszélve arról, hogy másnap reggel folytassuk a céltalan bolyongást. A legszívesebben sikoltanék a magatehetetlenségtől.

Hogy lehet, hogy egy közönséges tájékozási gyakorlat így kibabrált velünk?

Pedig egy darabig még visszafelé is haladtunk, átkeltünk két csúcson, amelyek úgy néztek ki, mintha bármelyik térképen szerepelhetnének, és csak kevéssel úsztuk meg a találkozást egy durcás Vörös Tórfarkkal, aki szerencsénkre úgy döntött, hogy egy közelben legelésző tehén mégiscsak ízletesebb elemózsia, mint néhány kimerült és korgó gyomrú kadét.

Ahogy leülök, és egy fa törzsének döntöm a hátam a szedett-vedett pihenőhelyünkön, hogy felváltsam az előttem őrködő Ridocot, egyszer csak eszembe jut, hogy egy csomó új nevet tanultam. Nem mintha Basgiathban a gyalogságiak is ugyanolyan arányban hullanának, mint a lovasok – nem is beszélve arról, hogy a több mint ezer kadéttal messze ők számítanak a legnagyobb kvadránsnak –, de mire számíthatnak, ha egyszer kirendelik őket az egységükhöz? A közelgő háború jóval gyorsabban el fogja emészteni őket.

– Vacsoráztál? – kérdezi Ridoc, és letöröl némi koszt a nadrágjáról, miközben feláll.

– Majd eszem valamit, ha kész vagyok. – Lecsúsztatom a táskámat a vállamról, és leteszem magam mellé. Egy dolog, hogy két napja csak mászkálok az erdőben, de még egy rakat tankönyvet is sikerült magammal hoznom. Igaz, ez a többiekről is elmondható. – A gyalogságiak becserkésztek néhány nyulat. Pár percen belül már ropogósak lesznek.

– Meg kell hagyni, ebben jobbak nálunk – jegyzi meg, és beletúr a hajába. – Ugye a vezetőség szerinted sem hagyja, hogy egy örökkévalóságig itt kóvályogjunk?

– Szerintem bármi is volt abban a bájitalban, előbb vagy utóbb el kell múlnia a hatásának. – Dyre lép Rhiannonhoz egy tállal a kezében. – A sárkányaink nem fogják hagyni, hogy csak azért itt pusztuljunk, mert nem volt annyi eszünk, hogy összevevessük a két térképet. De persze az is lehet, hogy hagyják. Lehet, hogy ezt érdemeljük, miután Tomas az életével fizetett a makacsságunkért.

– Szerintem... – Ridoc felsóhajt, és int a párosnak, akik épp odaérnek hozzánk. – Helló, Rhiannon. Épp arról beszélgettünk, hogy kissé kegyetlenre sikeredett ez a gyakorlat, nem gondolod? Értem, hogy a kínzásra is fel kell készíteniük, értem, hogy milyen fontos a szárazföldi navigáció, és meg kell tanulnunk elkerülni, hogy fogságba essünk. Még amellet is lehet érvelni, fontos, hogy megbarátkozzunk a bogarak elfogyasztásának gondolatával. De azt azért nem hiszem, hogy a frontvonalak mögött sárkányok várnának ránk, hogy megöljenek.

– Meglepődnél – motyogom a kimerültségtől megfeledkezve magamról.

– Tessék? – kérdezi Rhiannon.

– Úgy értem, végül is nem tudjuk, hogy mivel kell majd szembenéznünk, nem igaz?

– Remélhetőleg nem tűzokádó griffekkel – jegyzi meg Ridoc.

Rhiannon oldalra dönti a fejét, és meredten néz rám, majd egyszer csak megvonja a vállát.

– Helló, Dyre. – Kipréselek magamból egy mosolyt.

– Hoztam neked vacsorát. – Olyan tisztelettel néz fel rám, amit nem érdemeltem ki.

– Igazán nem kellett volna – felelem.

– Az életemmel tartozom neked, Sorrengail kadét. – Átadja a tálat, rajta a sült nyúlhússal. – A legkevesebb, amit tehetek, hogy némi ennivalóval hálálom meg.

– Köszönöm. – Leteszem a tálat az ölembe. – Csak tégy egy szívességet, és legközelebb hajtsd le a fejed. – A gyalogságiak másik előnye velünk szemben, hogy mindig tartanak maguknál egy kis túlélőkészletet, amit bármikor be tudnak vetni. Úgy tűnik, van néhány dolog, amit eltanulhatnánk egymástól.

– Amire csak szükséged van. Az életemet köszönhetem neked.

Mielőtt még biztosíthatnám róla, hogy túlzásokba esik, Ridoc hátbaveregeti.

– Visszaviszem a kis lekötelezetedet a táborba.

Köszönésképpen biccentek, majd Ridoc és Dyre felmennek a kaptatón a táborunkba. Dyre igazán kedves jelenség, de sajnos eléggé láb alatt volt a két nap során, amit ebben az istenektől elhagyatott erdőben töltöttünk.

– Te láttad, hogy mivel nézünk majd szembe – szólal meg Rhiannon, ahogy leül mellém.

– Tessék? – Úgy megugrok, hogy kis híján elejtem a tálamat.

– Griffek támadtak rád. – Kinyújtóztatja a lábát, és kétkedő pillantást vet rám. – Vagyis te már láttad, hogy mivel kell majd szembenéznünk... Nem igaz?

– De igen. – A kelleténél kissé gyorsabban bólintok, majd a szám elé kapom a kezem, ahogy ásítani készülök. A testem már nem fogja sokáig bírni a megpróbáltatásokat, de azért bízom benne, hogy néhány óráig még ébren tudok lenni az őrség alatt.

Csak egy pillanatra, de így is félreérthetetlenül elfintorodik.

– Én majd öröködöm. Neked most pihenésre van szükséged.

– Kibírom – tiltakozom.

– Biztosan kibírod, de az én feladatom, hogy egyben tartsam a rajt, neked pedig pihenésre van szükséged. Ezt veheted parancsnak. – A hangja alapján nincs helye vitának. Ezúttal nem a legjobb barátom, hanem a felettesem beszél hozzám.

– Ha parancs, akkor parancs. – Felállok, fél kézzel lesöpröm a ruhámra tapadt fűszálakat, míg a másikkal a tállal egyensúlyozom, majd miután Rhiannonra villantom a nem éppen legőszintébb mosolyomat, megfordulok, és visszaindulok a tábor felé.

– Violet?

Megtorpanok.

– Látom, hogy valami nem stimmel – mondja halkan, mégis acélos éllel.

– Nem nagyon láttam Andarnát, mióta visszatértél, és pont *Imogennel* jársz futni? Nem beszélsz róla, hogy mi van köztetek Xadennel, és nem beszélsz a Háborús Játékokról sem. Lehet, hogy azt hiszed, hogy nem vettem észre, hogy távol maradsz a többiektől, de biztosíthatlak róla, hogy nem így van. Mostanában alig eszel velünk, és amikor csak lehetőségünk nyílik kiosonni

Chantarába, te a szobádban maradsz a könyveidet bújva. – Megrázza a fejét, majd végigfuttatja az ujjait a fűszálakon. – Ha nem állsz készen rá, hogy beszélj, vagy elmeséld, hogy mi van veled... Csak szeretném, ha tudnád,

hogy...

– Én csak... – A gyomrom fordul egyet, ahogy ösztönösen mindazt tagadni próbálom, amit elmondott.

– El se kezd – vág a szavamba ezúttal valamivel gyöngédebben, anélkül, hogy levenné rólam a tekintetét. – Mindenesetre itt leszek, amikor majd szükséged lesz rám, mert fontos számomra a barátságunk. Viszont éppen a barátságunk miatt kérlek rá, hogy ne hazudj nekem.

Elfordul, mielőtt még válaszolhatnék.

Aznap este nem tudok aludni, de így legalább rémálmaim sincsenek.

Másnap reggel lovak és szekerek érkeznek, és velük néhány professzor is felbukkan, akiknek van némi hozzáfűznivalója a kudarcunkhoz.

– A Hadden-erdőségben voltatok, de nem tudtatok kellőképpen együttműködni egymással ahhoz, hogy ezt kiderítsétek. Nyilvánvalóan sok mindent kell még egymástól tanulnotok. – Grady professzor mindenkinek átnyújt egy vizestömlőt, és elmosolyodik, amikor a gyalogságiak professzora ugyanígy tesz az övéivel. – Tekintettel arra, hogy ti voltatok a legjobbak az évfolyamotokból, nehezen tudnám tagadni a csalódottságomat. Ugyanakkor a többségetek legalább túlélte a próbát.

Lehet, hogy Grady csalódott, Tomas viszont *meghalt*.

Kihúzem a dugót, és iszom – a folyadék édes, és nehéz meghatározni, hogy pontosan micsoda.

– Legközelebb gondoskodunk róla, hogy legyen elég tartalékotok – mondja. – Viszont így legalább kiderült, hogy mire juttok az első alkalommal odakint.

Az első alkalommal odakint. Hát, ez remek. Vagyis jó eséllyel még számos hasonló kalandban lehet részünk.

A sárkányommal való kapcsolatot elhomályosító köd felszáll, és egy szempillantás alatt energia járja át az ereimet. Végre ismét úgy érzem, hogy önmagam vagyok.

– *Tairn*.

– *Mögötted* – feleli.

Szárnysuhogás zaja tölti be a levegőt, mire a lovak idegesen toporzékolni kezdenek, ahogy a sárkányaink olyan erővel érnek földet az erdő szélén, hogy beleremeg a talaj.

– Szent szar – mondja Calvin, és a többi kadéttal az oldalán önkéntelenül is hátrálni kezd.

– Jobb lesz, ha megszokjátok őket – mondja Ridoc, és vállbaveregeti a rajvezetőt. – Azokon a helyőrségeken lesznek, ahol majd ti is állomásoztok, ha egyszer végzünk az iskolában.

– Oké, de... ilyen közel? – súgja.

– Előfordulhat, hogy még ennél is közelebb – súgja vissza Ridoc.

Heten, akik feketét viselünk, elköszönünk a többiektől, majd a sárkányok felé vesszük az irányt.

– Titeket nem zavar, hogy megfosztottak a kapcsolatunktól? A pecséterőnktől? És aztán úgy kaptuk vissza, mintha... – Sawyernek még a lépteiből is sugárzik a düh.

– Mintha ezzel nem is sértettek volna vérig?

– Valahogy úgy – feleli. – Ha most megtették, akkor újra megtehetik, amikor csak kedvük tartja.

– *Az idei év új fejleménye* – mondja Tairn, és a szeme összeszűkül Grady professzoron. – *Hallottalak, éreztelek, de te nem tudtál válaszolni.*

– Tairn sem rajong a dologért. – Istenek, hogy én mennyire *fáradt* vagyok. Mégis mi érdeke fűződik a vezetésnek ahhoz, hogy így legyengítsenek bennünket? Mintha az egész csak erről szólt volna... Hogy elválasszanak a legnagyobb erőforrásunktól, ami az esetemben nem más jelent, mint Tairnt és Andarnát.

– Látod? – kérdezi Rhiannon. – Tudom, hogy nem hiszel nekem, de mondom, hogy idén *furán* alakulnak a dolgok. Örök vigyázzák a gyengélkedő bejáratát. Bájjitalokat fejlesztenek, amelyek összekuszálják a sárkányainkkal való mentális kapcsolatunkat. Téged pedig majdnem kivégeztek a felmérőn.

– Panchek szerint az illető anyámon akart bosszút állni. Egyébként nem mondtam, hogy ne értenék egyet veled

– teszem hozzá. Újabb szelektív igazságok.

– Mindenesetre nem mondasz sokat.

Igaza van. Azzal, ha titkolózom előtte, kockára teszem a barátságunkat. Már így is érzem, hogy kezd szétfoszlani, ami köztünk van. Lehet, hogy

egyelőre türelmesnek mutatkozik, de a természetéből fakad, hogy meg akarja oldani a problémákat, márpedig jelenleg pontosan az vagyok a számára – egy hatalmas, megoldásra váró probléma.

Tairn leereszti a vállát, hogy felszállhassak rá.

– *Kérlek, mondd, hogy tudtál találkozni Sgaeyllel* – mondom, miközben próbálom összekapni magam annyira, hogy fel tudjak rá szállni. Nem tudom hogyan, de végül sikerül felkapaszkodnom a hátára, és helyet foglalok a nyeregben.

– *Néhány órára. Ennél többet nem lettem volna hajlandó távol tölteni tőled, és ezt is csak azután, hogy Baide eltűnt.*

– *Már elmentek, igaz?* – De miért érzem úgy, mintha újra és újra megszakadna a szívem? Semmi értelme, hogy hiányzik Xaden, egyszerre idegesítő és szálnalmas, és mégsem tudok ellene mit tenni.

– *Egy hét múlva újra találkozunk velük.*

Akkor viszont miért kiáltja minden ösztönöm, hogy talán mégsem így lesz?

„Apám azt remélte, hogy hozzá hasonlóan én is a gyalogságiakhoz fogok menni. Beképzelt paprikajancsiknak tartotta a lovasokat, és meg kell hagyni, hogy nem minden ok nélkül.”

– Xaden Riorson levele Violet Sorrengail kadéthoz

TIZENHATODIK FEJEZET

Elég hamar visszaérünk ahhoz, hogy el tudjak látogatni az Archívumba. Ha már Xadennel nem találkozhatok, akár legalább a további kutatásokra fordíthatom az időmet. Késő délutánra jár, amikor minden egyébbel végzek, és elindulok a könyvtárba; rögtön elmosolyodom, amikor megpillantom Jesiniát Aoife mellett az egyik asztalnál.

Aoife a lépteim hallatán felpillant, és a mozdulatát Jesinia is követi. Mindketten integetnek, én pedig visszaintegetek.

Megállok a nagy asztalnál, hogy letegyem a visszahozott könyveimet, miközben ők ketten még gyorsan megbeszélnek egymással valamit, majd Aoife feláll, és visszatér az Archívum belső részeire. Ezután Jesinia csatlakozik hozzám, és minden jel szerint az a jegyzetfüzet van nála, amit Aoife a szárazföldi navigációs gyakorlatunkra hozott magával.

– Mit csinálsz itt vasárnap? – jelelem, miközben végigpillant az asztalon.

Leteszi a könyvet a tölgyfa göcsörtös felszínére, majd jelnyelven a következőt válaszolja:

– Aoifének segíték átírni a jegyzeteit a hivatalos jelentésre, amit majd le kell adnia. Most éppen szünetet tart. Szeretnéd látni, hogy mit jegyzett fel?

– Felveszi a jegyzetfüzetet, és átnyújtja.

– Hát persze. – Bólintok, majd elveszem tőle a füzetet, és végignézek Aoife takaros kézírásán. Hihetetlenül precíz, és számos olyan apró részletet is észrevett, ami az én figyelmemet elkerülte, így például azt, hogy két gyalogsági kadét felajánlotta a gyógyítóknak, hogy a segítségükre lesznek, ugyanis a rajban betöltött szerepük értelmében ez is a feladataik közé tartozik. Úgy tűnik, mindegyik küldetésre konkrét szerepkörben érkeznek. Leteszem a füzetet a könyv tetejére, amit én hoztam vissza, majd azt válaszolom:

– Hihetetlen.

– Örömmel hallom, hogy pontosnak találod a beszámolót. – Hátrapillant a válla fölött, mintha csak arról akarna meggyőződni, hogy kettesben maradtunk-e. – A kihívást az jelenti, hogy valóban az igazságot, és ne pusztán annak egyik értelmezését jegyezzük le. A történetek könnyedén

megváltozhatnak, attól függően, hogy éppen ki beszéli el őket.

Ehhez nekem is volna némi hozzáfűznivalóm. Hogy lehetséges, hogy egy Jesiniához hasonló figurából olyasvalaki legyen, amivé Markham változott?

– Megkérdezhetem... milyen könyvet kért ki Jacek, ami miatt elvitték és megölték? – jelelem, mielőtt még végiggondolhatnám a dolgot.

Jesinia szeme elkerekedik.

– Megölték?

Bólintok.

– Pár nappal azután, hogy Markham és az a két lovas elhurcolta.

Jesinia arca sápadttá válik, mint a köpenye.

– Egy határvillongással kapcsolatban keresett jelentést, ami meg sem történt. Közöltem vele, hogy nincs róla feljegyzésünk, de háromszor is visszajött, mivel biztos volt benne, hogy a rajtaütésben a családtagjai is életüket veszítették. Feljegyeztem a kérését, és továbbküldtem a feletteseimnek, mivel azt gondoltam, segíthetek neki, de... – Megrázza a fejét, majd leejti a karját, és igyekszik visszafojtani a könnyeit.

– Nem a te hibád – mondom, de erre már nem válaszol. Egyszer csak eszembe jut, hogy akár én is lehettem volna, akit tavaly Markham ugyanígy elhurcolt innen – de nem én voltam. Márpedig erre csupán egyetlen logikus magyarázat létezhet. Gyorsan körbepillantok, hogy biztos legyek felőle, még mindig egyedül vagyunk. – Tavaly nem jegyezted fel, amikor én fordultam hozzád hasonló kérdéssel... Pedig az a könyv sem szerepelt a nyilvánartartásodban.

Kikerekedik a szeme.

– Vagy igen? – A kezem megremeg. Francba. Ez nem jó ötlet. A végén még Jesinia is veszélybe kerülhet, ha belerángatom ebbe az egészbe. Ugyanakkor ő az egyetlen, aki segíthet abban, hogy megtaláljam, amit keresek, ráadásul már csak alig hónapjaink vannak hátra.

– Nem.

– De miért? – Tudnom kell. Minden ezen múlik.

– Először azért, mert nem akartam kellemetlenül érezni magam amiatt, hogy nem találtam meg a könyvet. – Elfintorodik. – Aztán azért... mert tényleg nem találtam meg. – Hátrapillant a válla fölött, de az Archívum továbbra is kihalt. – Majdnem minden navarre-i könyvről őriznünk kellene

egy másolatot, te viszont azt mondtad, olvastál egy olyan műről, ami nincs meg.

Bólintok.

– Aztán utánanéztem a wyverneknek. – Egyesével betűzi le a szót, a szárnyas bestiákra ugyanis nincs egyértelmű jel. – Semmi. Egyetlen mesét vagy néprajzi feljegyzést sem találtam róluk.

– Tudom. – A szívem hevesebben kezd dobogni. Egyre veszélyesebb vizekre evezünk.

Összevonja a szemöldökét.

– Ha nem rólad volna szó, talán azt gondolom, hogy csak az emlékezeted csalt meg, esetleg a címre emlékeztél rosszul... De ez veled aligha fordulna elő.

Lassan válaszolok, hogy egyetlen szót se mulasszon el.

– A cím nem volt téves. Megtaláltam a példányomat.

Jesinia mély levegőt vesz.

– Ami azt jelenti, hogy az Archívum nem teljes. Léteznek könyvek, amelyekről nincsenek feljegyzéseink.

– Igen. – Vagyis immár árulásról beszélünk. Túl sokat persze még most sem árulhatok el neki, nem csupán azért, hogy ne sodorjam bajba, de azért sem... ha esetleg tévedtem vele kapcsolatban.

– Elküldtem a kérvényeket más könyvtáraknak is, hátha valahol további könyvek is találhatóak a folklórral kapcsolatban, de a válaszaikból világos volt, hogy a mi gyűjteményünk a legnagyobb a Kontinensen. – A homlokába mély barázdákat hasít az aggodalom.

– Igen. – Istenek, úgy tűnik, anélkül is kikövetkezteti az igazságot, hogy nekem el kellene mondanom neki. – Tud róla valaki, hogy így tettél?

– A kérvényhez csupán annyit fűztem hozzá, hogy szenvedélyesen gyűjtöm az elfeledett történeteket a határmenti tartományokból. Azt is hozzátettem, hogy harmadévesként szeretnék összeállítani a témában egy új kötetet. Vagyis hazudtam. – Az ajka megfeszül, majd leengedi a kezét.

– Az velem is előfordult mostanában. – Miután meggyőződök róla, hogy még mindig egyedül vagyunk, folytatom. – Feljegyeztél valamit azok közül, amelyeket idén kértem tőled?

– Nem.

Szentséges Dunne. Ha rajtakapják a szabályok megszegésén, akkor nem csupán a további fejlődést tagadják meg tőle, de az iskolából is ki fogják

utasítani – vagy valami még ennél is rosszabb történhet. Már így is túl sok kockázatot vállalt miattam, már amennyiben igazat mond.

– Keresel valamit. Azóta tudom, hogy hazudtál róla, hogy arra a vitára készülsz. – Elkapja a tekintetemet. – Szörnyen tudsz hazudni, Violet.

Felnevetek.

– Próbálok fejlődni.

– El tudod mondani, hogy mit keresel? Nem fogom feljegyezni a kérvényedet, akkor biztosan nem, ha ugyanaz jár a fejedben, mint nekem.

– Miért, neked mi jár a fejedben?

– Az, hogy az Archívum vagy tévedésből nem teljes, vagy pedig... – Mély levegőt vesz. – Vagy pedig szándékosan.

– Bajba sodorhat, ha segítesz nekem. – Lesüllyed a gyomrom. – Még az életeddel is fizethetsz érte. Nem igazság, hogy ilyen veszélyeknek teszek ki.

– Tudok vigyázni magamra. – Felszegi az állát, és hevesebb mozdulatokkal folytatja. – Mondd el, mire van szükséged.

Mit mondhatnék neki anélkül, hogy még nagyobb bajba sodornám, vagy a lelepleződésünket kockáztatnám? Fogalmam sincs, hogy képes-e pajzsot állítani Dain vagy a többi emlékolvasó ellen, úgyhogy nyilvánvalóan az a legjobb, ha a harcokról és a veninekről hallgatok. De egyébként sem erre van szükségem.

– A legátfogóbb szövegek kellenek arról, hogy miként hozták létre az Első Hatok a varázsvédelmünket.

– A varázsvédelmünket? – A szeme felizzik.

– Igen. – Ez a legegyszerűbb kérdés, amire kellő magyarázattal szolgálhat, hogy egyszerűen tudni szeretném, miként lehet megerősíteni a védelmünket... Már amennyiben rá akar kérdezni. – De senki sem tudhat róla, hogy erről érdeklődtem, vagy ilyen irányú kutatásokat végzek. Az életemnél is több múlik ezen. Minél régebbi a szöveg, annál jobb.

Jesinia félrenéz, és szép lassan eltelik életem leghosszabbnak érződő perce. Minden oka megvan rá, hogy megálljon, eltöprengjen, és felmérje, hogy milyen súlyos veszélybe kerülhetünk mindketten. Nem csupán a hiányos emlékezetről van szó, ha elmulasztja feljegyezni egy barátja kérését a könyvtárban. Nem – ha megteszi, amire kérem, azzal a kvadránsát és az egész neveltetését elárulja. Végül találkozik a tekintetünk.

– Nem kockáztathatom, hogy Aoife meglásson, mindenesetre pár napon belül megkereslek az első könyvvvel, ami eszembe jutott. Csak egyetlen kötet eltűnését vállalhatom. Általában szombatonként dolgozom az Archívumban, amikor minden csendes errefelé. Akkor vissza tudod hozni, én pedig odaadom a következőt, ha az elsőben nem találnád meg, amit kerestél. Csak szombaton. – Az utolsó két szónál felvonja a szemöldökét.

– Amikor minden csendes errefelé. – Bólintok, és a gyomrom részben a reménytől, részben a félelemtől ugrik egyet. Mi van akkor, ha baja esik, vagy... valami ennél is rosszabb történik. Hátrapillantok a válla fölött, és észreveszem Aoifét felénk jönni.

– Jön – jelelem, úgy tartva a kezem, hogy a másik írnok ne láthassa. – Köszönöm, hogy segítesz.

– Van valami, amit kérek cserébe – válaszol sietve, szintúgy ügyelve rá, hogy Aoife ne lássa meg.

– Ki vele.

* * *

– Szerinted Sloane-nak van esélye? – kérdezi Rhiannon hétfőn, miközben az első kör kihívásaira várunk.

Émelyegni kezdek; mintha csak engem szólítanának ma a pástra. A francba, mintha jobban érezném magam attól, ha engem szólítanak ki Sloane helyett.

– Győzni fog – felelem.

Becsúsztatom a zsebembe az utolsó levelet, amelyet Xaden hagyott az ágyamon – már így is négyszer végigolvastam –, miközben Aaric elfoglalja a helyét a páston. Körbepillantok, és észreveszem Eyát, ahogy az Első Raj tagjainak körében várakozik, és sietve rámosolygok, amit hasonlóképpen viszonz. Amióta segített a kiégés közeli élményem után, fura kapcsolat alakult ki köztünk. Barátságosan viszonyulunk egymáshoz, ha még talán nem is mondanánk egymást barátoknak.

A leveléből kiderült, hogy Xaden tízéves kora óta ismerte Eyát. Az anyja aktívan részt vett a tyrrendori kormányzatban, sőt még a tanács tagjai közé is választották, ami lovasként meglehetősen ritkán fordul elő. Ami azt illeti, a nemesség nagyobb része Xaden apjához hasonlóan inkább a gyalogsághoz csatlakozik, ugyanis a lovasokat általában

a családi pozícióik feladására biztatják – nem csupán amiatt, mert a gyalogságiak néhány évével szemben a mi megbízatásunk egy életre szól, de azért is, mert a király nem igazán tűri, hogy túl sok hatalom összpontosuljon egyetlen személy kezében.

– Megbocsátottál már neki, amiért hazudott neked?

– Rhiannon jelentőségteljes pillantást vet a zsebem felé, majd összefűzi maga előtt a karját, és a páston küzdő két elsőéves felé fordul. – Ti meg ne csak szórakozzatok egymással!

Erre mindketten rögtön megállnak.

– Szép. – Elvigyorodom, de a mosolyom hamar lelohad. – Nehéz megbeszélni a dolgokat, ha hetente csak egyszer tudunk találkozni.

– Átkozott elsőévesek – dünnyögi, majd felém pillant. – Ebben igazad lehet. De azért most hétvégén kicsit több időd lesz. Jut eszembe, Ridoc szólt róla, hogy tegnap látta Nolon?

– Csak annyit mondott, hogy be kellett vinnie az egyik elsőévest a gyengélkedőre – felelem, és felvonom a szemöldökömet.

– Trystent. – Rhiannon bólint. – A kócos, akinek szinte sosem látni a szemét a hajától.

– Akárhogy is hívják. A fickót, aki eltörte a karját. – Nem akarom tudni a nevét. Már így is felelősnek érzem magam Sloane-ért, aki ebben a pillanatban is idegesen tántorog a páston. Hatalmas hiba volna még egy elsőéveshez érzelmileg kötődni. – Ridoc azt mondta, hogy Nolon vacsora előtt még csak nem is láthatta őket, és csak alig néhány további kadét volt arrafelé.

– És amikor előbukkant abból az elzárt helyiségből, Varrish is felbukkant egy légforgatóval az oldalán, aki elég leharcoltnak tűnt – szól közbe Ridoc, aki most befurakszik közénk. – Nolon nyilvánvalóan nincs a helyzet magaslatán. Ki kellene vennie egy hónap szabadságot.

Aaric bevisz egy csapást az ellenfele állkapcsára, amitől annak erőteljesen hátracsuklik a feje.

– Ez mondjuk hetes volt – mondja Ridoc.

– Úgy érted tízből? Megvolt az nyolcas is – feleli Sawyer Rhiannon másik oldaláról. – Nagyszerű. – Aztán lehalkítja a hangját, hogy csak mi halljuk. – Én még mindig úgy vélem, hogy arrafelé embereket kínoznak. Szerintem elcsíptek néhány grifflovast.

– Gondolod, hogy valóban kínszerek zajlanak abban a szobában? – kérdezi Rhiannon, ha lehet, még Sawyernél is halkabban.

– Fogalmam sincs. – Pislogok egyet, miközben Aaric torkon könyöklí az ellenfelét egy olyan mozdulattal, amire még Xaden is csettintene. – Azt gondolnám, ha tényleg ilyesmiben mesterkednek, akkor ahhoz a kihallgatáshoz való kamrákat használnak. Azokat, amelyek az erőd alatt húzódnak.

– Ez egy rohadt kilences volt – mondja Sawyer.

– Kilences! – ért vele egyet Ridoc, és felmutatja kilenc ujját.

Felnevetek, majd elakad a szavam, amikor Aaric a kézfejjével betöri az ellenfele orrát, ezzel lezárva a mérkőzés kimenetével kapcsolatos további kérdéseket. Emetterio bejelenti a győztest, az elsőévesnek pedig valahogy még maradt annyi ereje, hogy elhagyja a pástot, mielőtt leengedné a kezét a sérült orráról.

Mi tagadás, eléggé vérzik.

Sawyer és Ridoc éljeneznek, és mindketten pontokat kiabálnak.

– Istenek, ez aztán tud harcolni. – Rhiannon elismerően biccent Aaric felé, aki időközben már el is foglalta a helyét a rajban.

– Nem csoda, ha jó mestereid voltak – súgom, és hálás vagyok érte, hogy erről a titokról legalább ő is tudhat.

– Az apja még nem kereste? – kérdezi.

– A jelek szerint nem.

A körülöttünk zajló kihívások véget érnek, és a professzorok pástra hívják a következő küzdőket.

– Sloane Mairi és Dasha Fabren – kiáltja Emetterio.

– Rhiannon? – Nyelek egyet. A rajok helyet cserélnek, mi viszont ugyanannál a pástnál maradunk. Ez az előnye, hogy tavaly elnyertük a Vasraj kitüntetését.

– Igen?

– Emlékszel, hogy azt mondtam, Sloane győzni fog?

– Igen, emlékszem rá, amit pár perce mondtál – feleli. Egy elsőéves hátbaveregeti Sloane-t, és néhány biztató szót szól hozzá, miközben kilép elénk a pástra.

– Nos... – Francba, ha elárulom neki, vajon kötelessége lesz jelenteni? Nem, és éppen ez jelenti a problémát. Még a rohadt Archívumba is segítene betörni, ha arra kérném.

Ha nem tudsz hazudni, legalább próbálj távolságot tartani. Csakhogy ez is olyasmi, amiről nem muszáj hazudnom.

Dasha csatlakozik Sloane-hoz a küzdőtéren. Csillogóan fekete haját egyetlen copfba fogja össze a homlokától a nyaka hátsó részéig. Alacsony termetű, és még mindig olyan sápadt a bőre, mint aki nem látott elég napfényt, azonkívül az ajkán enyhe bíborszín jelzi, hogy kellő mennyiségben fogyasztott azokból a péksüteményekből, amelyeket én tettem a rajuk asztalára még a reggelinél. De most, hogy elnézem, a rajából mindenki hasonlóan néz ki.

Végül is nem tudhattam, hogy ő melyiket fogja megenni.

– Ha esetleg meggondolod magad, és szerinted veszíteni fog, akkor inkább ne is mondd el. – Rhiannon megrázza a fejét. – Kissé nyugtalanít ez az összezsapás.

– Engem is – jegyzi meg Imogen, aki a jobbomon lévő üres helyet foglalja el.

– Akkor már hárman vagyunk – csatlakozik Quinn.

– Ő nem csak egy elsőéves a többi közül.

– Valóban – mondom, és közben észreveszem, hogy Dain a szomszéd pást felől méreget. Ahogy eszembe jut, hogy tavaly még abban reménykedtem, hogy esetleg *járhatunk* egymással... – Rhiannon. – Lehalkítom a hangom. – Nem fog veszíteni.

A tekintete összeszűkül.

– Mire készülsz?

– Ha nem tudod, akkor nem kell büntudatodnak lennie amiatt, mert nem jelented. Csak bízz bennem. – Hanyagul a zsebembe csúsztatom a kezem, és kihúzom a dugót a kis üvegfiolából, miközben a két lány biccent, és megáll egymással szemközt a páston.

Rhiannon alaposan végigmér, majd bólint, és visszafordul a küzdőkhöz.

Az elsőévesek körözni kezdenek egymás körül a páston, én pedig óvatosan megfordítom a fiolát a kezemben, hogy a színtelen por a tenyeremre hulljon. Aztán ökölbe szorítom a kezem, és egészen addig így tartom, amíg Dasha beviszi az első ütését – egyenesen képen törli Sloane-t.

A bőre rögtön felszakad.

– Francba – mondja Imogen. – Gyerünk, Mairi, emeld fel a kezed!

Valaki felsikolt mögöttünk, és ahogy megpördülünk, megpillantjuk az egyik elsőévest, ahogy élettelenül tekint fel az ellenfelére. Rohadt élet. Nem

szép dolog megölni a másikat a kihívás során, ugyanakkor az ilyesmi nem is büntetendő. Jó néhány vitás ügyet rendeztek már le így errefelé a szárnyak összetartására és megerősítésére hivatkozva.

Egyszer csak kevésbé van büntudatom a tervem miatt.

A lányok folytatják a körözést, majd Dasha felfelé rúg, és olyan erővel találja el Sloane arcának tetoválás nélküli oldalát, hogy a feje hátracsuklik, majd hamarosan a teste is követi, és végül a hátára zuhan.

– Ez gyorsabban ment, mint amire számítottam – jegyzi meg Rhiannon.

A számhoz emelem az öklömet, majd áthelyezem a testsúlyomat, hogy meggyőződjek róla, legalább olyan aggodalmasnak nézek ki, mint ahogyan érzem is magam, miközben Dasha követi Sloane-t a földre. A páros alig fél méterre van tőlünk, úgyhogy legalább nem kell megkerülnöm a pástot.

– Hajolj le – súgom Imogennek.

Kérdés nélkül engedelmeskedik.

– Gyerünk, Mairi! – kiáltja.

Én is közelebb hajolok, és kezdek kétségbeesni, amikor észreveszem, hogy Sloane milyen zavartnak tűnik, ahogy Dasha újabb és újabb ütésekkel visz be neki. Pillanatokon belül vérfoltok tarkítják a pástot.

Azt hiszem, ennyi elég is lesz.

Megvárom, amíg Dasha kifújja a levegőt, majd kinyitom egy kissé az öklömet, és beleköhögök. Mégpedig erősen.

Dasha beszívja a levegőt, és bevisz egy újabb ütéset.

Aztán megrázza a fejét, és a tekintete elhomályosul.

– Kelj fel, Sloane! – kiáltom, és egyenesen a szemébe nézek.

Dasha a fenekére huppan, pislog egyet, és a feje úgy reszket, mintha az egész estét a kocsmában töltötte volna.

Sloane az oldalára gördül, és feltérdel.

– Most! – adom ki az utasítást.

Düh árasztja el a tekintetét, ahogy nekiront Dashának.

Az ellenfele még ökölbe tudja szorítani ugyan a kezét, de az ütése már nem talál, miközben Sloane a vállával megcélozza a gyomrát. Ebből a szögből biztosan kiszorította belőle a szuszt.

Remek. Már csak néhány másodperce lehet hátra.

Sloane Dasha mögé kúszik, majd előrukkol a leggyengébb fojtófogással, amit valaha láttam. De meg kell hagyni, működik.

– Add meg magad! – kiáltja Sloane.

Dasha megrázkódik, és mintha az ereje visszatérőben volna.

– Add meg magad! – kiáltja Sloane ismét, én pedig lélegzet-visszafojtva várok.

Istenek, ha rosszul mértem fel a helyzetet, és még egyszer fölé tud kerekedni...

Dasha végül leejti a karját, és kétszer megütögeti a pástot.

Leengedem a vállam a megkönnyebbüléstől, miközben Emetterio véget vet a mérkőzésnek.

– Mit műveltél? – súgja Imogen, anélkül, hogy rám pillantana.

– Csak azt, amit a helyzet megkövetelt. – Mindketten úgy állunk, mint az elsőévesek, de velük ellentétben a mi térdünk nem remeg.

– Úgy beszélsz, mint Xaden – mondja Imogen.

Felé fordulok.

– Csak nyugalom. – Elmosolyodik. – Bóknak szántam. Liam most biztosan hihetetlenül hálás.

Lenyelem a torkomban képződött gombócot.

– Nem is rossz – mondja Rhiannon, majd oldalra pillant, mielőtt megnézné, hogy Sloane elfoglalja a helyét a többi elsőévessel a rajban. – De nem is túl jó.

– Ez olyan hatos lehetett – jegyzi meg Ridoc. – Végül is nem veszített, ami miatt már önmagában ötös fölé kell értékelnem.

A következő páros érkezik a pástra.

Miután a kihívások véget érnek, Imogenre pillantok, majd biccentek egyet Sloane irányába, mielőtt felé indulnék.

– Adj egy percet – mondom Rhiannonnak a vállam fölött.

Imogen is csatlakozik hozzám.

– Mairi – mondom, ahogy odaérünk a pást széléhez.

Sloane felszegi az állát, de legalább nem tiltakozik, és odajön hozzánk. Nem olyan beszélgetésre készülök, amit a küzdőtéren átkiabálva is le lehetne folytatni.

– Ajjaj. – Hívja fel a figyelmet Imogen a jobb szemére, ahogy odajön hozzánk. – Ez szépen be fog dagadni.

– A lényeg, hogy győztem, nem igaz? – kérdezi remegő hangon.

– Azért győztél, mert elintéztem neked Dashát. – Lehalkítom a hangom, majd kinyitom a tenyerem, hogy láthassák a bőrömön lévő por maradékát.

– Nem. – Megrázza a fejét. – Egyenlő küzdelemben győztem.

– Istenek, bárcsak így volna! – Felsóhajtok. – Magyalbogyó-őrlemény. Gyöngyliliommal keveredve nagyjából egy percre össze tudja zavarni az embert. Esetleg kettőre, a mennyiségtől függően. Kissé hasonló ahhoz, mintha ittas volna az illető. Magában használva gyomorproblémákat okozhat. De együtt? – Felvonom a szemöldököm. – A kettő együtt megmentette az életedet.

Sloane kinyitja a száját, de képtelen megszólalni, úgyhogy becsukja, majd ugyanezt a műveletet még egyszer megismétli.

– A mindenségit. – Imogen elvigyorodik, miközben a többi kadét szép lassan elcsorog mellettünk, és megcélozza a kijáratot. – Ezek szerint így jutottál túl a kihívásaidon tavaly? Ezt nem néztem volna ki belőled, Sorrengail. Nem szép dolog, viszont zseniális.

– A bátyáért tettem – közlöm Sloane-nal, tartva a szemkontaktust, noha a tekintetében izzó gyűlölet továbbra is pokolian fáj. – Az egyik legközelebbi barátom volt, és megígértem neki miközben haldoklott, hogy vigyázni fogok rád. Most pedig itt vagy, és próbálok vigyázni rád.

– Nincs rá szükségem, hogy...

– Tévedés – mondja Imogen. – Egy „köszönöm” is elegendő volna.

– Nem fogok neki köszönetet mondani – sziszegi, és összeszűkül a tekintete. – Te vagy az oka, amiért Liam már nem lehet itt.

– Ez baromság! – csattan fel Imogen. – Xaden utasítása volt, hogy...

– Igazad van – szakítom félbe. – Liam még itt volna velünk. Nekem is minden áldott nap hiányzik. És az iránta érzett szeretetem miatt tudom elfogadni, ha te viszont gyűlölsz engem. Gondolhatsz rólam, amit csak akarsz, ha attól jobban érzed magad, Sloane. Mindenesetre gyakorolnod kell. El kell fogadnod mások segítségét.

– Ha Malek úgy akarja, hogy csatlakozzak a bátyámhoz, ám legyen. Liamnak sem volt szüksége segítségre – feleli, de félelem villan a tekintetében, és rögtön tudom, hogy ezt ő sem gondolja komolyan. – Ő is egyedül csinálta végig.

– Nem igazán – jegyzi meg Imogen. – Violet megmentette az életét a Háborús Játékok során. Miután lezuhant Deigh hátáról, Violet és Tairn utánarepültek, és elkapták.

Sloane ajka elválk egymástól.

– Elmondom, mi lesz. – Teszek egy lépést Sloane felé.

– Edzeni fogsz, hogy ne bánhassanak el veled olyan könnyen. De nem

velem fogsz gyakorolni. Nekem ebben nem kell részt vennem. Imogennel viszont mindennap találkozni fogsz, ha arra utasít.

– Azt kétkem. – Dacosan összefűzi maga előtt a karját, az összhatást azonban lerontja a gyors ütemben dagadó szeme.

– Ötven levelet őrzök, amit Liam neked írt.

Elkerekedik a szeme.

– Ez komoly? – Imogen is felém fordul.

– Komoly. – Nem veszem le a tekintetemet Sloane-ról.

– És minden olyan hét végén, amikor rendesen részt veszel a közös gyakorlatozásokon, és elvégzed, amire Imogen utasít, odaadom neked az egyiket.

– Az összes holmiját elégették – motyogja Sloane. – Feláldozták Maleknek, ahogy a hagyományok előírják!

– Majd bocsánatot kérek Malektől, ha találkozom vele – biztosítom róla.

– Ha akarod a leveleket, akkor edzened kell.

Az arca kezd elvörösödni.

– Visszatartod tőlem a bátyám leveleit? Ha valóban megvannak, akkor engem illetnek. Komolyan, büszke lehetsz magadra.

– Azt hiszem, ebben a helyzetben Liam nagyon is egyetértene velem. – Vállat vonok. – Rajtad áll, Sloane. Eddz, maradj életben, és a hétvégén megkapod az egyik levelet. Vagy nem. – Aztán anélkül, hogy megvárnám, milyen felháborodott válasszal tud még előrukkolni, sarkon fordulok, és elindulok oda, ahol Rhiannon várakozik a rajunk felsőbbbévészeivel.

– Te aztán... – Imogen megrázza a fejét, amikor felér hozzám. – Most már értem.

– Micsodát?

– Hogy Xaden miért esett beléd.

Felhorkanok.

– Komolyan. – Feltartja a kezét. – Ezt baromi okosan csináltad. Jóval okosabban, mint hittem volna. Elismerésem. Gondolom, folyamatosan az agyára mész. – Elvigyorodik. – Fantasztikus.

Felvonom a szemöldököm.

– Azonkívül rávetted Sloane-t, hogy holnap reggel eljöjjön edzeni – teszi hozzá. – Kockázatos, de bejött.

Most már én vagyok az, aki nem tudja visszatartani a mosolyát.

* * *

Jesinia másnap elhozza *Az Első Hatok Átfogó Története* című munkát, amely nem csupán háromszáz éves, de az utolsó lapokon még a *TITKOSÍTOTT* jelzés is világosan olvasható. Én is eleget teszek a kérésének, és átadom neki *A Puszták Meséit*.

Ezután minden szabad percemet annak szentelem, hogy a könyvet bújjam, amikor éppen nem Grady professzor oktat ki arról, hogy képtelenek vagyunk az alázatra, és nem értjük az egyébként teljességgel értelmetlennek tűnő Harci Eligazításokat.

Mindenesetre amíg a könyv részletekbe menően tárgyalja az Első Hatok közti személyes viszonyokat, és egy kissé még a Nagy Háború ütközeteire is kitér, az ellenséget egyszerűen Daramor tábornoknak, a szövetségeseinket pedig a szigeti királyságoknak nevezi. Vagyis nem sokban tud a segítségemre lenni.

A könyv, amit szombaton kapok Jesiniától, *A Sárkányok Nemzetségének Áldozata* címet viseli. A szerzője Kaori egyik elődje, a témáját pedig az alkotja, hogy miért Basgiathot választották a varázsvédelmünk központjának.

– A zöld sárkányok, különösen a Cruaidhuaine-vérvonalból származóak, kivételesen erős viszonyt ápolnak a mágiával, ami egyesek szerint a racionális, kevésbé agresszív természetükkel magyarázható – ismétlem az olvasottakat, miközben összepakolok, hogy aznap este Samarába utazzak.

Semmi se teheti tönkre az estémet. Akkor biztosan nem, ha reggel Xadennel találkozom.

A szemem elkerekedik, amikor kinyitom az ajtót, és Bodhi helyett Varrisht találok a küszöb előtt a két martalóc kíséretében. Magamban rögtön hálát rebegek Xadennek, amiért lezárta a szobámat az illetéktelenek előtt. Elég egyetlen sietős lépést megtennem hátrafelé, és már nem tud elkapni.

– Nyugalom, Sorrengail. – Úgy mosolyog, mintha nem ölt volna meg kis híján legutóbb a kis büntetésével. – Csak azért jöttem, hogy ellenőrizzem a csomagod, és elkísérjelek Tairnhoz.

Lecsúsztatom a táskámat a vállamról, majd átnyújtom neki, gondosan ügyelve rá, hogy a bőrünk ne érjen egymáshoz, ezután ugyanis szabadon át tudna lépni a védelem vonalán. Aztán a másik két verőlegényhez fordulok,

akik a földre szórják a holmimat, ahelyett, hogy a könyvespolcomat kezdenék nézegetni, és közben reménykedem, hogy a titkosítottnak minősített kötet rejtve maradt.

– Rendben van – szólal meg a nő, aki *hihetetlen* udvariasságról tanúbizonyságot téve még vissza is rámol a kedvemért.

– Nagyszerű – bólint Varrish. – Akkor mehetünk is a sárkányhoz. Errefelé sosem lehet túl óvatos az ember, különös tekintettel az elmúlt néhány hét támadásaira. – Oldalra dönti a fejét. – Vicces, hogy ezek többsége valahogy azok ellen irányult, akik eltűntek a Háborús Játékok alatt, nem igaz?

– Nem hiszem, hogy bármi vicceset tudnék találni a merényletkísérletekben – felelem. – Egyébként nincs szükségem rá, hogy pátyolgassanak.

– Badarság. – Hátralép, majd végigmutat a folyosón.

– Mégsem akarhatjuk, hogy valami baj érje a tábornokasszony lányát.

A szívem ütemtelenül kezd verni.

– Ez nem kérdés – teszi hozzá, és lehervad a mosolya.

Ellenőrzöm a hüvelyeket és a töröket, majd kilépek a folyosóra, és közben érzem, ahogy elhagyom a Xaden által emelt varázsvédelmet. A következő tizenöt percben minden egyes lépést a lehető legóvatosabban teszek meg, ügyelve rá, hogy sose legyek ütéstávolságban a kísérőimtől.

– Úgy látom, a rajodnak nem kell manővereznie a héten – jegyzi meg Varrish, ahogy közelebb érünk Tairnhoz a röpmezőn.

– *Elevenen fogom megenni, ha egy ujjal is hozzád ér* – szólal meg Tairn, ami segít rendezni a légzésemet.

– A futólandolás gyakorlása után lett néhány sérültünk, akiket el kellett látni.

– Vagy úgy. – Tairnra mutat, mintha arra kérne, hogy szálljak fel a saját sárkányomra. – Észrevettem, hogy miért nem voltak manőverezéseid. Mindenesetre azt hiszem, jövő héten már találkozhatok a kis aranysárkányoddal is.

Andarna.

– *Biztonságban pihen az Álomtalan Álomban. Néhány hét múlva már láthatod* – mondja Tairn.

– *Ugyanezt mondtad a múlt héten is.* – Gyorsan felszálllok Tairnra, és a pulzusom a magasba szökik, ahogy beszíjazom magamat. – *A tavalyi év*

előtt még nem gondoltam volna, hogy egy sárkány háta lehet a világ legbiztonságosabb helye.

– *A tavalyi év előtt valószínűleg csak előételt láttam volna benned.* –
Hátrafeszíti a vállát, majd kilő a magasba.

Amikor Samarába érek, hamar megértem, Varrish miért figyelmeztetett, hogy látni fogom, miért vette észre, hogy nem voltak manőverező óráink.

Ugyan eljutottam a helyőrségbe, Xaden azonban huszonnégy órás megbízatással a műveleti központban tartózkodik.

Ahová nincs engedélyem belépni.

„Számos történész nem vesz tudomást azokról az áldozatokról, amelyeket az emberek és a sárkányok egyaránt meghoztak azért, hogy az első varázsvédelmünk mellett megalapíthassák Navarre-t, és helyette inkább az Újraegyesítés szellemének dicsőítésére koncentrálnak, én azonban nagy hibát követnék el azzal, ha nem tennék említést a veszteségekről mind, ami a sárkányok ősi költőhelyét, mind pedig ami a Navarre határainak megnyitása után megkezdődő, az egész Kontinensre kiterjedő elvándorlás során bekövetkező civil áldozatokat illeti... Nem is beszélve azokról, akiket a határok lezárásakor veszítettünk el.”

– Deandra Naveen, *A sárkányok áldozathozatala*

TIZENHETEDIK FEJEZET

– Bodhi nem tologathatja tovább ide-oda a manőverező óráinkat, különben Varrish mellett még más tanároknak is szemet fog szúrni a dolog – mondja Imogen, ahogy a Harci Eligazítás felé tartunk a feketét viselő kadétok tengerében.

– Tairn az empyriaiakhoz fordul Andarna ügyében, de sajnos abszolút semmit sem tehetünk, amíg nem ébred fel az Álomtalan Álomból.

Imogen felsóhajt.

– Hogy mennek a dolgok Xadennel?

Majdnem elbotlom az utolsó lépcsőfokban, mielőtt elérnénk a terem bejáratát.

– Komolyan pont most akarsz a kapcsolatunkról beszélgetni?

– Hát, úgyis mindjárt kezdődik az óránk. – Elfintorodik, mintha valami keserűt érezne a szájában. – Úgyhogy ha esetleg... beszélni szeretnél valamiről, akkor itt a lehetőség. Észrevettem, hogy még mindig jegeled a barátaidat, ami egyébként hiba.

Tehát így állunk.

– Először is Xaden mondta, hogy tartsam tőlük a távolságot, ha már nem hazudhatok nekik, másodszor a vezetés minden jel szerint szándékosan igyekszik elválasztani minket egymástól, talán büntetésképpen, amiért még nem került elő Andarna. Kódolva ugyan, de ugyanezt írta ő is a levelében, amit az ágyamon hagyott. – Ez a levél hamar a kedvencemmé vált, ugyanis részletesen is ír benne arról, hogy milyen volt az élete a felkelés előtt. Ugyanakkor azon is elgondolkoztam, vajon milyen lenne ő maga, ha még mindig abban a régi világban élne.

– Ez... elég furán hangzik – feleli Imogen, és összevonja a szemöldökét, ahogy az esetleges fenyegetések után kutatva végigjáratja a tekintetét a többiekben.

– Valóban. – Követem a példáját, és próbálom figyelni, hogy a közelünkben lévők hol tartják a kezüket. – Az elmúlt két hét időzítése túlságosan célzottnak tűnik ahhoz, hogy véletlen lehessen.

– Ó, ez a része nagyon is érthető. – Lapos pillantást vet felém. – Ha a vezetőség helyében lennék, első lépésként én is különválasztanálak titeket. Ti még egymagatokban is komoly fenyegetést jelentetek a pecséterőtökkel. De együtt? Rohadtul félelmetes páros vagytok. Egyébként az is fura, hogy egyáltalán *leveleket* ír neked.

– Miért? Szerintem... kedves dolog.

– Pont erről van szó. Szerinted amolyan levélírogató és kedves típus? – Megrázza a fejét. – Még csak *beszélni* sem igazán szokott.

– Dolgozunk azon, hogy jobban tudjunk kommunikálni egymással.

– Azért egy idő után meg fogsz bocsátani neki, amiért nem árult el mindent, ugye? – Úgy pillant rám, mint aki biztos benne, hogy ez volna a helyes döntés, majd előhúz két hajtút a zsebéből. – Jobban teszed, ha gyorsan válaszolsz. Már majdnem ott vagyunk.

– Lehetséges szeretni valakit, aki nem hajlandó őszinte lenni veled? – felelem.

– Egy – utánoz szemérmetlenül –, az én szerelmi életemről nem beszélünk. Erre a célra ott van az igazi barátom, Quinn. – Néhány hatékony mozdulattal feltűzi

a rózsaszín haja leghosszabb tincsét. – Kettő, minden körülmények között figyelünk arra, hogy titokban tartsuk a legfontosabb információkat. Te is ugyanezzel a problémával néznél szembe, ha bármelyik másik lovassal járnál a kvadránsból.

– De hiszen... – Rendben, végül is mond valamit, de azt továbbra sem hajlandó elfogadni, hogy én miről vartyogok. – Oké, mondjuk azt, hogy együtt vagy valakivel, és egy szép napon kiesik egy harci szekerce a szekrényéből...

– A szekrényéből? Bárcsak újra össze tudnál barátkozni Rhiannonnal. – Megrázza a fejét.

– ...és az a szekerce kis híján megöl. Nem akarnád te is megnézni, hogy mi van még abban a szekrényben, csak hogy tudj róla, esetleg más is veszélyt jelenthet rád? Nem akarnád tudni, mielőtt újra összejössz az illetővel? – Már majdnem elértük az előadót.

– Mindig vannak efféle harci szekercék. – Ahogy átlépünk a küszöbön, Imogen bólint Eya felé, aki éppen Bodhival beszélget. A szemem elkerekedik, amikor megpillantom a monokliját és a törött orrát.

– És ez *normális*?

– Te nem akartad a normálist választani. Különben most Aetosszal lennél. – Megborzong. – Vagy, ha már itt tartunk, bárki mással erről a helyről. Te viszont Riorsont akartad.

Ha nem sejtetted volna előre, hogy van néhány veszélyes holmi abban a bizonyos szekrényben, akkor nem a megfelelő célpontra irányítod a haragodat, ugyanis ebben az esetben *magadnak* hazudtál.

Kinyitom, majd újra becsukom a szám, miközben a többiekkel együtt beáramlunk a Harci Eligazításnak helyt adó terembe. Mivel itt nincsenek ablakok, amelyek beereszthetnék a napfényt, így aztán a terem viszonylag kellemes menedéket nyújt a ragacsos augusztusi forróság elől.

– Úgy látom, sajnos lejárt az időnk – sóhajt fel Imogen megkönnyebbülten.

– Nagyon segítőkész voltál. – Hiányoznak a beszélgetéseink Rhiannonnal.

– Használható tanácsra vágysz? – Megfogja a könyököm, és odahúz a lépcső széléhez, ahol a többi harmadéves is van. – Rendben. Az első alkalommal mindenki elbukik a szárazföldi navigáción. Önző seggfejek vagyunk, akik képtelenek feldolgozni, ha tévedtek. A tanárok is csak annyit akarnak elérni az egésszel, hogy rosszul érezzük magunkat miatta, amiben láthatóan sikerrel is járnak. Nem beszélve arról, hogy jelenleg nagyobb gondjaid is vannak, többek közt az, hogy miként fogod túlélni az LTK többi részét, beleértve a kihallgatást, ahol pusztán szórakozásból a szart is kiverik belőled, vagy például azt, hogy... Nem is tudom, mondjuk azt, hogy háborúba küldenek. És te azt kérdezted, hogy akarok-e a kapcsolatról beszélgetni, ami elég világosan jelzi, hogy még szerinted is kapcsolatban vagy...

Kihúzó magam.

– Én nem...

– Még nem fejeztem be. – Az egyik harmadéves az Első Szárnyból túl közel került hozzánk, úgyhogy Imogen nemes egyszerűséggel odébb löki. – Nem kell mindenkit kizárnod az életedből csak azért, mert nem lehetsz velük teljesen őszinte, és mert Riorson szerint ez a megoldás. Nem ez a megoldás, és minden problémád ebből fakad, azonkívül eléggé úgy fest a dolog, hogy a barátaidnak is szükségük van *rád*. Úgyhogy nyomás. – A mögöttem lévő lépcsőre mutat, mire megfordulok, és észreveszem Rhiannont a falnak támaszkodni.

Az aggodalom kiül az arcára, ahogy Tara mellett állva végigolvassa a kezében tartott papírt, rá sem hederítve az előtte hömpölygő kadétokra.

Elindulok a lépcsőn, és közben több túlbuzgó elsőévest is ki kell kerülnöm, hogy eljussak hozzá.

– Biztos vagyok benne, hogy nem fontos. – Tara megszorítja Rhiannon vállát. – Mutasd meg Markhamnak az eligazítás után. Mennem kell. – A füle mögé simítja a fekete hajtincseit, majd elmosolyodik, amikor meglát. – Helló, Violet.

– Helló, Tara. – Integetek, miközben ő továbbindul, hogy elfoglalja a helyét az Első Szárny soraiban. – Minden rendben, Rhiannon? – kérdezem, noha tisztában vagyok vele, minden oka megvolna rá, hogy ne avasson be a dolgaiba, hiszen én sem teszem.

– Nem tudom. – Átnyújtja a papírt. – Ezt ma kaptam kézhez. Mellette még egy levél is jött a szüleimtől. Azt írták, körbevették a falut.

Kihajtogatom a papírt, és a szemem egy pillanatra elkerekedik, mielőtt gyorsan nyugalmat erőltetnék magamra. Azt a hirdetményt tartom a kezemben, amelyet az írnokok minden navarre-i településen kifüggesztenek, ennek ugyanakkor nem szerepel hivatalos számozás a tetején.

„ÓVAKODJATOK A MENEDÉKET KÉRŐ IDEGENEKTŐL”

– Mi az ördög? – kérdezem.

– Én is ezt kérdeztem – feleli. – Olvasd végig.

„SZUVERÉN HATÁRAINK PÉLDÁTLAN MÉRTÉKŰ MEGSÉRTÉSÉNEK IDŐSZAKÁBAN SZÁMÍTUNK RÁTOK, HATÁRMENTI FALVAINK, HOGY LEGYETEK A FÜLÜNK ÉS A SZEMÜNK. A MI BIZTONSÁGUNK MÚLIK AZ ÉBERSÉGETEKEN. NE FOGADJATOK BE IDEGENEKET, MERT A JÓ SZÁNDÉKOTOK HALÁLT HOZHAT.”

– „A jó szándékok halált hozhat” – ismétlem meg halkan, miközben egyre csak áradnak el mellettünk a kadétok. – Miféle határsértésekről van szó?

– Nocsak, kit látnak szemeim – szólal meg Markham, és kikapja a kezemből a papírt.

– A falumból érkezett – mondja Rhiannon.

– Vagy úgy. – Felpillant rám, majd a tekintete visszatér Rhiannonra. – Köszönöm, hogy elhoztad az órára. – Ezzel továbbmegy a lépcsőn.

– Úgy sajnálom – mondom.

– Nem a te hibád – feleli. – Óra után egyébként is elvittem volna neki. Ha bárki magyarázattal tud rá szolgálni, akkor ő.

– Hát persze. – Magamra erőltetek egy mosolyt. – Üljünk le.

Megkeressük a helyünket Ridoc és Sawyer mellett, majd kipakoljuk a holminkat az asztalra.

– Hogy vannak a szüleid? – kérdezem Rhiannontól, hátha sikerül természetesebb mederbe terelni a beszélgetést.

– Jól. – Lágyan elmosolyodik. – A boltjuk remekül megy, mióta egy újabb gyalogsági század került Montserratba.

Pislogok egyet. Ezek szerint megerősítették a helyőrséget.

– Jó reggelt – szólal meg Markham, és dörgedelmes hangja betölti a termet, ahogy feltartja a Rhiannontól elvett levelet. – Ma olyan ütközetekről fogunk beszélni, amelyek megítélése korántsem egyértelmű. Az egyik osztálytársatok kapta kézhez ezt a hirdetményt. – Felolvassa a papír tartalmát, de olyan hangsúlyozással, hogy az eredetileg nyilvánvalóan figyelmeztetésnek szánt szöveg szenvedélyes kérésnek hangozzon.

Devera professzor asszony a kezét összefűzve áll a helyén, és a földre szegezi a tekintetét.

– Ez egy tartományi hirdetmény – folytatja Markham. – Ez az oka, hogy nincs rajta hivatalos számozás. Az elmúlt időszakban aggasztó gyakorisággal került sor határvillongásokra a stratégiai szempontból legfontosabb helyőrségeink környékén. Miért olyan veszélyes ez?

Rászorítok a tollamra. Vajon a poromieli polgárok egy új támadáshullám elől menekülnek? Émelygés tör rám.

A varázsvédelmünk talán még működik, de még mindig nem vagyok közelebb a válaszhoz, mint amikor visszatértünk Aretiából Basgiathba. Minden könyv, amit azóta olvastam, diadalmas eredményekről számol be, de egyik sem fejtí ki, hogy mindezt hogyan sikerült elérni. Ha a válasz ott lapul valahol az Archívumban, akkor bizony jól elrejtették.

– Mert nem ismerjük a szándékaikat – feleli az egyik elsőéves. – Hiszen ez az oka, amiért zárva tartjuk a határainkat.

Markham bólint.

De *mikor* zártuk le azokat a határokat? Rögtön az Újraegyesítés után? Vagy inkább U.U. 400 környékén, amikor a feltételezésem szerint átírtuk a történelemkönyveket? Fészkelődni kezdek a helyemen, ahogy a

magatehetetlenségtől felébred bennem az energia. A kérdéseket elvileg válaszoknak kellene követniük. Mindig így működött az életem. Egészen mostanáig egyetlen kérdés sem volt, amire ne találtam volna néhány órán belül választ az Archívumban, most viszont abban sem lehetek biztos, hogy egyáltalán megbízhatók-e mindabban, amit ott találok. Minden elvesztette az értelmét.

Az ujjbegyeim bizseregni kezdenek, és a bizsergés nyomában hamarosan megérkezik a forróság is.

– *Ezüsthajú* – figyelmeztet Tairn.

– *Tudom.* – Mélyen beszívom a levegőt, és próbálom visszagyömöszölni az érzéseimet abba a takaros kis dobozkába, amelyben a többi nemkívánatos érzelmemet is tartom, miközben felállítom a pajzsomat.

– Lehet, hogy új taktikával van dolgunk – szólal meg mögöttünk egy harmadéves. – Hamis indokokkal beszivárognak a helyőrségeinkre.

– Pontosan. – Markham ismét bólint.

Devera egyik lábáról a másikra áll, majd felszegi az állát, és végigjáratja rajtunk a tekintetét. Vajon ő tudja? Istenek, mennyire szeretném, ha nem tudná! Azt kívánom, bárcsak olyan rendes ember legyen, mint amilyennek mindig is képzeltem. És mi a helyzet Kaorival? Emetterióval? Gradyvel? Vajon megbízhatók bármelyikükben?

– Még ennél is aggasztóbb a propaganda, amit a poromieliak hoznak magukkal. Hamis hirdetmények a saját vezetőségüktől, amelyekben erőszakos támadásokban elpusztított városokról számolnak be. – Szünetet tart, mintha azon tanakodna, hogy a többit is megossza-e velünk, de tudom, hogy az egész csak a drámai hatás elérését szolgálja. – Azt állítják, hogy sárkányok támadtak rájuk.

Hazug. Rohadék. Felforrósodik az arcom, és hamar elkapom a tekintetemet, amikor felém néz. A bizsergés lassan zúgássá erősödik, ahogy még több energia gyűlik össze a belsőmben, és a kiutat keresve lüktetni kezd a bőröm alatt.

A kadétok felhorkannak körülöttem.

– Mintha a sárkányok bármikor is városokat pusztítottak volna el – jegyzi meg Rhiannon, és megrázza a fejét.

A sárkányok nem, a wyvernek viszont... nagyon is.

Markham felsóhajt.

– Mindez nem jelenti, hogy ne volna bennünk együttérzés. Ami azt illeti, több száz éve először engedélyt adtunk egy titkos küldetésre, amelynek a szóban forgó városok katonai célú megfigyelése volt a célja. Mostanra természetesen ez a küldetés lezárult.

A tolltartóm reccsen egyet, az alkaromon pedig feláll a szőr az energia hatására.

– Jól vagy? – kérdezi Rhiannon.

– Remekül.

– Biztos? – A kezemre mutat.

A kezemre, és a tollamból szivárgó füstre. Leejtem a tollat, majd összedörzsölöm a kezem, mintha ez segítene leküzdeni a testemben fortyogó energiát.

– A felderítőink arról tettek jelentést, hogy a kérdéses poromieli városok érintetlenek, ami alapján ugyanazt a következtetést vontuk le, amit az imént te is, nevezetesen, hogy mindez csupán új taktika az ellenség részéről, amivel az együttérzésünkre játszanak. – Ezt olyan bizonyossággal jelenti ki, hogy kis híján megtapsolom a színészi teljesítményéért. – Devera professzor asszony?

Devera megköszörüli a torkát.

– Ma reggel olvastam a jelentéseket. Nem említettek bennük pusztítást.

Kinek a jelentéseiről van szó? Az írkokban nem lehet megbízni.

– Tessék. – Markham megrázza a fejét. – Azt hiszem, ez megfelelő pillanat arra, hogy a beszélgetéseink a propaganda hatékonysága és a civilek háborús szerepvállalása felé forduljanak. A hazugság hatalmas erejű fegyver.

Ha valaki, ő aztán tudja.

Valahogy sikerül végigülnöm az óra hátralévő részét anélkül, hogy lángra lobbantanám a térképet, majd gyorsan összepakolok, és átpréselem magam a többi kadét mellett, hogy a lehető leggyorsabban eltűnhessek innen.

A folyosón már futólépésbe váltok, és erősen szorítom a táskám szíját, hogy ne vájjon a gerincembe, miközben lefelé szánkázok a lépcsőn. Gyötrelmes forróság gyúlik bennem, várva, hogy mikor törhet ki végre, és ahogy kijutok az udvarra, megtántorodom, majd a magasba tartom a kezem, és kiadom magamból a feszültséget.

Az energia átjár, ahogy villám sújt le a külső falak közelébe, szerencsére elég messze ahhoz, hogy a felpattogzó kavicsok ártalmatlanul lehulljanak a

falról.

Érzem Tairnt a tudatom peremén, de ezúttal nem akar kioktatni.

– Violet? – Rhiannon lép elé. Nyilvánvalóan neki is futva kellett követnie, mert szaporán szedi a levegőt.

– Jól vagyok. – Istenek, milyen átkozottul könnyű hazudni, miközben ez az egyetlen, amire megkért, hogy ne tegyem.

– Azt látom. – Körbemutat az udvaron.

– Mennem kell. – Lépésről lépésre elhátrálok tőle, és egy akkora gombóc képződik a torkomban, mint maga a hadiiskola. – Késni fogok az LTK-ról. Majd jegyzetelsz nekem?

– Nyilván erről az óráról tanácsos a leginkább elkészni

– mondja gúnyosan. – Mi lehet fontosabb annál, hogy előre értesüljünk a kihallgatási módszereikről?

Megrázom a fejem, majd megfordulok, és futni kezdek, mielőtt újabb hazugságra kényszerülnék. Irány a hálókörlet. Aztán a lépcsők. Az alagút. A híd. A Gyógyítók Kvadránsa. Egészen addig nem állok meg, amíg már az Archívum előtt vagyok, és akkor is csak a testem lassít le, a gondolataim azonban ugyanúgy zakatolnak tovább.

Az őt nem akar feltartóztatni, ahogy belépek a nagy, köríves ajtón. Papír, ragasztó és Apa illata tölti meg a tüdőmet, és ahogy a szívverésem csillapodik, a torkomban lévő gombóc is eltűnik.

Egészen addig, amíg rájövök, hogy legalább kétszáz írnok ül az asztalok mellett, és most mindegyikük egyenesen rám szegezi a tekintetét. Ettől ugyanis a pulzusom érthető módon ismét emelkedni kezd.

Amari nevében, mi a fenét művelek?

– *A jelek szerint minden józan eszedet elvesztetted, és oda mentél, ahol úgy érezted, hogy még van esélyed némi önkontrollra* – morogja Tairn.

Milyen igaz. De ezt inkább nem ismerem be előtte.

– *Épp most ismerted be.*

Egy magas, krémszínű köpenyt viselő figura fordul egyet a székében, és alaposan végigmér.

– Az Archívum ebben az órában nem áll nyitva a lovasok előtt.

– Tudom. – Bólintok. *Tudom, de én mégis itt vagyok.*

– Mit tehetünk érted? – kérdezi a professzor olyan hangon, ami arra utal, hogy talán fontolóra kellene vennem a távozást.

– Nekem csupán... – Mi az, mire van szükségem? Vissza kell hoznom a könyvet, aminek nem is volna szabad nálam lennie?

Három sorral hátrébb egy írnok feláll, majd előrelép, és hitetlenkedő pillantást vet rám, mielőtt jelelne a professzora felé.

Jesinia az.

A professzor bólint, mire Jesinia „mi-a-szentséges-istenek” pillantással felém indul.

– Sajnálom – jelelem.

Jobbra fordul a nagy asztal mellett, én pedig követem, és egy pillanat múlva már eltakarnak a többiek elől az asztalon lévő könyvhalmok.

– Mit művelsz? – kérdezi. – Most nem lehetsz itt.

– Tudom. Véletlenül keveredtem ide. – Lecsúsztatom a táskámat a vállamról, majd beletúrok, és úgy adom át neki a könyvet, mintha így terveztem volna.

Rám pillant, majd felsóhajt, hátrál néhány lépést, és kissé megfeszül, miközben felrakja a könyvet egy olyan polcra, ahol egész biztosan nincs helye.

– Zaklatottnak tűnsz.

– Bocsánat – ismétlem. – Bajba fogsz kerülni emiatt?

– Dehogy. Mondtam a tanáromnak, hogy csak egy türelmetlen, beképzelt lovas vagy, és még mindig azzal jár jobban az osztály, ha gyorsan segítek neked, ami igaz is. – A háta mögé pillant. – Nem várhatott volna szombatig?

Már majdnem bólintanék, de aztán megrázom a fejem.

– Gyorsabban kell olvasnom.

Az arcomat fürkészi, majd két barázda jelenik meg a szemöldöke között.

– Megkérdeztem, hogy mire van szükséged, pedig azt kellett volna kérdeznom, mi történik, ha nem találsz meg.

– Ha nem találom meg azt, amire szükségem van, akkor emberek fognak meghalni. – A gyomrom minden egyes szóval mélyebbre süllyed. – Ez minden, amit mondhatok.

Jesinia leül, és néhány pillanatig nem mozdul.

– A rajtársaidnak legalább elmondtad, amit velem nem tudsz megosztani?

– Nem. – Habozok, és nehezen találom a szavakat. – Nem hagyhatom, hogy mások is bajba kerüljenek miattam. Már téged is túl nagy veszélybe

sodortalak.

– Választást kínáltál nekem. Ők vajon nem érdemlik meg ugyanezt? – Csalódott pillantást vet rám, amikor nem válaszlok. – Ma este hozok neked új könyveket. Találkozzunk nyolckor a hídon. – Közelebb lép hozzám. – Szombatonként, Violet. Különben el fognak kapni bennünket.

Bólintok.

– Köszönöm.

„Navarre területét csak akkor jelöltük ki, amikor valódi lehetőségük határaiig toltuk ki a varázsvédelmünket, jóval messzebb annál, mint amit eredetileg lehetségesnek véltünk – és jóval messzebb annál, mint amit most fenntarthatónak gondolok –, miközben megfeledkeztünk arról, hogy nem mindenki fog részesülni áldásos hatásából.”

– *Az Első Hatok Útja* – Sagar Olsen, a Basgiathi Írnokok Kvadránsa Első Kurátorának másodkézből származó beszámolója (közös nyelvre fordította Madilyn Calros, a Basgiathi Írnokok Kvadránsának Tizenkettedik Kurátora, akadémiai célokra fordította Phines Cartland ezredes, a Basgiathi Írnokok Kvadránsának Huszonhetedik Kurátora)

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

– Korán jöttél! – tör ki belőlem, amikor szombat reggel Xaden nyitja ki a szobám ajtaját. Éppen a földön ücsörgök, körülöttem a történelmi témájú szövegeimmel, és hozzá még azzal a két továbbival, amelyeket Jesiniától kaptam.

A francba, hiszen alig egy óra múlva éppen vele kellene találkoznom.

Xaden pislog egyet, majd becsukja az ajtót maga mögött.

– Én is örülök, hogy látlak.

Az érkezése okozta megkönnyebbülést hamar felváltja az aggodalom, amikor észreveszem a szeme körüli árnyakat.

– Bocs, csak nem számítottam rá, hogy még délelőtt ideérsz. Abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán elengednek, és... Húha, elég kimerültnek tűnsz. – Még a mozdulatai is lassabbak. Nem sokkal lassabbak, de azért eléggé ahhoz, hogy észrevegyem.

– Minden férfi ezt akarja hallani. – Leteszi a kardjait az ajtó mellé, majd lerakja mellé a hátizsákját is. Mintha csak oda tartoznának. Mintha ez a szoba részben az övé is lenne. Mintha az ő samarai szobája egy kicsit az enyém volna. Egyikünk sem kérte soha, hogy külön lakrészünk legyen.

Lehet, hogy még mindig nem tudok teljesen megbízni benne, de azt sem viselném el, hogy távol legyek tőle.

– Nem mondtam, hogy nem nézel ki remekül. Csak annyit jegyeztem meg, hogy rád férne egy kis szieszta. – Az üres ágy felé biccentek. – Aludhatnál egy keveset.

A mosolya láttán elakad a szívverésem.

– Valóban úgy gondolod, hogy remekül nézek ki?

– Mintha nem tudnád azt magadtól is. – Felvonom a szemöldököm, majd belepörgetek *Az Első Hatok Útjába*. – Azt is gondolom, hogy olyan a szagod, mint aki tizenkét órája repül. – Ez nem teljesen igaz, de talán segít egy kicsit visszafogni a hatalmas egóját, amit az imént én fújtam még nagyobbra.

– Istenek, mennyire hiányoztál. – Felnevet, majd letépi magáról a röpszerelését, felfedve a nyári uniformisát és a zavarba ejtően kidolgozott

karját.

Megpróbálom rendezni a légzésemet, és megfeledekzeni arról, hogy lefektessem a padlóra, és a következő néhány órát hancúrozással töltsük, és helyette inkább próbálok az előttem lévő szövegre koncentrálni.

– Gondolod, hogy jelentenének, ha használnám a fürdőt? – Már bele is túrt a hátizsákjába.

– Akkor sem hiszem, hogy bárki jelentene, ha hidegvérrel meggyilkolnál valakit.

– Az én rangfokozatom mellett már nem szokás a kadétek hálókörletében tölteni az éjszakát – mondja. – Megszegünk néhány szabályt.

– Azt hittem, hogy ez eddig sem zavart különösebben.

– Igyekszem feldolgozni a megjegyzését, miszerint azt tervezi, hogy itt alszik, majd felpillantok a könyvből, amit nyomban megbánok, miután meglátom félmeztelenül. Istenek, sürgős segítségre lesz szükségem, ha még a további ruháitól is előttem akar megválni.

– Nem mondtam, hogy zavar. – Magához vesz néhány friss ruhát a táskájából, majd feláll. – Csak nem akarom, hogy téged büntessenek meg a tetteimért. Attól tartottam, hogy ma is elküldenek manőverezni, vagy egyszerűen csak elzárnak előlem.

– Ez nekem is eszembe jutott. – Minden figyelmemmel felé fordulok. – Biztos vagyok benne, hogy jövő hétre neked is találnak majd egy sötét kamrát, úgyhogy megpróbálhatnánk hasznosan tölteni a még hátralévő időt.

– Azt hiszem, eltérő fogalmaink vannak a „hasznos időtöltésről”. – A padlón szétszórt könyvekre mutat.

– Nem biztos. – Végigfutom az oldalt, majd lapozok. – Szerintem például hasznos volna együtt tölteni az időt az ágyban, de mivel te itt húztad meg a határaidat, kénytelen vagyok ezekre az unalmas, legkevésbé sem szexi könyvekre fanyalodni.

– Mondd ki azt a szót, és egy másodperc múlva meztelen leszek. – Olyan forróság lángol fel a tekintetében, hogy alig kapok levegőt, amikor ismét felpillantok.

– Akarlak. – Minden nap. Minden egyes, áldott nap.

– Nem erre a szóra van szükségem. – A szavai olyannak érződnek a tudatomban, mint egy simogatás. – Miért nincs fent a pajzsod?

– Nos, amíg nincs teljes őszinteség, mindössze ennyire számíthatsz tőlem. – Elszakítom róla a tekintetemet.

– Egyébként pedig azért, mert csak ketten vagyunk itt.

Úgy méreget, amit nem tudok megfejtani.

– Mindjárt visszajövök.

– Igazából nem vagy büdi – súgom, és közben utálok magam, amiért csak egy másodpercre is szem elől kell veszítenem.

– Gyere csak közelebb, és vissza fogod vonni. – Ezzel kimegy, én pedig minden tőlem telhetőt megteszek, hogy az előttem lévő könyvre koncentráljak, és ne arra, hogy meztelenül fog flangálni odakint a folyosón.

Nincs más választásom, mint hogy őszinte legyek vele az érzéseimmel kapcsolatban, és akkor megkaphatom. Legalábbis a testét. De ez nem ugyanaz volna, amit már korábban is a magaménak tudhattam? Ironikus módon a saját őszinteségem segíthet kiszabadulni ebből a nyomorúságból, miközben éppen arra vágyom, hogy ő legyen őszinte velem. Úgy tűnik, ebben mégiscsak hasonlóak vagyunk – mindketten többet várunk, mint amit a másik hajlandó kockára tenni.

Pár perccel később visszatér, és a szoba rögtön kisebbnek érződik, de az is lehet, hogy csak a pulzusom szökött fel annyira, ami miatt nehezebb a levegővétel.

– Ez gyors volt. – Nagyjából húsz oldalt olvastam el azóta, és ezúttal nem törődöm vele, hogy elrejtsem a két könyvet, amit vissza kell majd vinnem. Nem mintha tudná, hogy melyik az enyém, és melyiket kölcsönöztem. Minél kevesebbet kell eltitkolnom előle, annál jobb.

– Tehetnék néhány burkolt célzást, de inkább visszafogom magam. – Behajítja a holmijait a táskájába, majd ledől a karosszékbe, aztán előrehajol, megtámaszkodik a könyökével a térdén, és felvesz egy könyvet a padlóról.

– Ezek meg honnan vannak? Tavaly még nem volt nálad ennyi könyv.

– A legtöbb a régi kollégiumi szobámból került ide.

– Lapozok, és felsóhajtok. A kötet főként a Nagy Háború írnokairól szól, mindenesetre a benne szereplő történeteket láthatóan alaposan meghúzták, és csupán egy homályos bekezdés utal arra, hogy mikor fedezték fel a varázsvédelem kiterjesztésének lehetőségét. – Még a Mellvéd előtt bedobozoltam őket. Azt hittem, hogy anyám elvitette az egészet a raktárba, de úgy tűnik, érzelmesebb annál, mint Mira vagy én gondoltuk, ugyanis pontosan úgy találtam mindent, ahogy hagytam. – Meglepő felfedezés volt. Semmihez sem nyúltak a régi szobámban, mintha csak azt várták volna,

hogy bármikor visszatérhetek. – Komolyan mondtam, hogy aludnod kellene.

Jesinia mérges lesz, amiért kihagyom a megbeszélt találkozónkat.

– Daxton ezredes: *Útmutató az Írnokok Kvadránsához* – olvassa a gerincről.

– Az nem volt olyan hasznos, mint reméltem – próbálok viccelődni.

– Nem biztos. – Leteszi a könyvet, majd oldalra dönti a fejét, hogy jobban lássa, mi van a kezemben. – *Az Első Hatok Útja*.

– Igen. – A pulzusom megugrik, és a gyomrom ugyanolyan súlytalannak érződik, mint amikor Tairn zuhanórepülésbe kezd. Mégiscsak el kellett volna dugnom ezeket az átkozott köteteket.

– *Vagy talán azt akarod, hogy ő is tudja* – szól közbe Tairn.

– *Mást szórakoztass.*

– Valamelyik órára kell? – Xaden tekintete összeszűkül, amikor nem válaszolok.

– Csak a kutatásaimhoz. – Valamilyen rejtélyes okból nem vagyok hajlandó direkt a szemébe hazudni.

– Nem emlékszem rá, hogy az Első Hatok... – Megremeg az állkapcsa, majd visszafordul felém. – Te titkolsz előlem valamit.

Francba. Tehát tudja. Vagy legalábbis gyanítja. Ez gyorsan ment.

– Violet? – Szinte nem is kérdés, hanem vakkantás. Biztosan tudja. – Miért foglalkozol az Első Hatokkal?

– Aretia miatt. – Becsukom a könyvet, miután úgysincs benne semmi, ami most kisegíthetne.

Xaden mély levegőt vesz, és az árnyak előbújnak a széke alól, majd úgy veszik körbe a lábát, mint valami kígyózó, sötét ködnyúlvány.

– Talán inkább magad miatt.

Annyira mozdulatlaná válik, hogy abban sem vagyok biztos, lélegzik-e még egyáltalán.

– Brennan elmondta neked, hogy van egy védkövünk.

– A szavai kurták, az önuralma hibátlan. Az árnyak mozgolódni kezdenek, és összegyűjtik a körülöttem lévő könyveket – kivéve, amit a kezemben tartok –, majd felhalmozzák az összeset egy kupacba. – Megfojtom.

– Miért? Mert őszintébb volt velem, mint te? – Becsukom a könyvet. – Ne aggódj, nem adta oda a naplódát vagy ilyesmit.

– Nem mintha vezetnék naplót, de ennek még mindig jobban örültem volna – feleli. – Ha Navarre legtitkosabb védelmével kapcsolatban kutakodsz, előbb-utóbb megöleted magad.

– Civilek menekülnek a határaink felé, és miközben Navarre-ban senki sem tudja az igazságot, Aretiának meg kell védenie magát. Meg kell védeni azokat az embereket, akiket, gondolom, te is készen állsz befogadni, amikor a veninek majd óhatatlanul elérik Tyrrendort. – A mellkasomhoz szorítom a régi kötetet. – Befogadnád őket, ugye?

– Természetesen.

– Nagyszerű. – Legalább ebben nem csalódtam. Hátrapillantok a vállam fölött az asztalomon lévő órára. Húsz perc múlva kell visszavinnem a könyvet.

– Tyrrendort fegyverekkel tudjuk megvédeni.

– Ha megengeded, ezzel vitatkoznék, úgyhogy addig folytatom a kutatásaimat, amíg kiderítem, hogy miként hozták működésbe az Első Hatok a védelmünket, hogy aztán ugyanezt megismételhessük Aretiában. – Felszegem az állam.

– Senki sem tudja, hogy csinálták. Csak azt tudjuk, hogyan lehet fenntartani. – Feláll a székből, és az árnyak úgy követik a lépteit, mintha csak a hangulatát akarnák jelezni. – Ez a varázslat elveszett, és te sem tagadhatod, hogy talán nem véletlenül történt így.

– Valakinek ismernie kell – felelem. – Kizárt, hogy senki se jegyezte volna fel, hogy mire készülnek, főleg arra az esetre, ha esetleg kudarcot vallanak. Mi értelme lett volna megsemmisíteni az egyetlen eszközt, ami megvédhet bennünket? Azt megértem, hogy elrejtették, de annak semmi értelme, hogy örökre eltöröljék a föld színéről.

– És hogy az ördögbe akarod megtalálni az ezzel kapcsolatos feljegyzéseket anélkül, hogy az írnokok rájönnének, hogy miben sántikálsz? – kérdezi, majd összekulcsolja a nyaka mögött a kezét, és olyan tekintettel méreget, amelynek láttán tavaly ilyenkor még menekülőre fogtam volna.

Szinte hallani, ahogy összekoccannak a fogaim, amikor becsukom a számat.

Mély levegőt vesz, majd lehunyja a szemét.

– A könyv, amit úgy szorongatsz, mint egy csecsemőt. Nem a tiéd, igaz?

– Jelenleg az én tulajdonomban van.

– Violet. – Szinte érzem, ahogy türelmesen elszámol magában tízig.

– Rendben. Az Archívumból kölcsönöztem. Most tényleg kiabálni fogsz velem, mert segíteni akartam?

– Ki tud róla? – A kérdést olyan lágyan teszi fel, hogy inkább azt kívánom, bárcsak kiabálna. Mindig akkor a leghalálosabb, amikor ilyen őrjítően nyugodtnak tűnik.

– Csak egy barátom.

Kinyitja a szemét.

– Megvan az oka, amiért nem járkalunk állandóan az Archívumba. Az a hely nem más, mint az ellenség szíve. – Belém fúrja a tekintetét. – Arrafelé nincsenek barátaink.

– Nos, nekem történetesen van egy. – Lassan felállok. – És el fogok késni, hacsak nem indulok el most rögtön. Úgyhogy miért nem pihensz egy kicsit, amíg én...

– Veled jövök.

– A nagy francokat jössz velem. – Becsúsztatom a könyvet a táskába. – Csak a frászt hoznád rá. Semmit sem mondtam neki rólad, sem Aretiáról, sem arról, hogy mi folyik a határaink túloldalán, úgyhogy nyugodt lehetsz.

Úgy tűnik, hogy ezzel nem értem el a kívánt hatást.

– Éppen elég, ha tudja, hogy titkosított anyagok után szaglászol. Ne várd, hogy nyugodt maradjak, ha egyszer veszélynek teszed ki magad.

– Te mindennap veszélyben vagy. – A düh felforrósítja az arcomat.

Kopognak az ajtón, Xaden pedig felsóhajt, mielőtt kinyitná.

– Hoppá. – Rhiannon hátralép, és kis híján nekiütközik Ridocnak. – Nem tudtam, hogy itt vagy ma velünk, Riorson hadnagy. – Rám pillant. – Violet, meg akartuk kérdezni, van-e kedved velünk jönni Chantarába...

– Sajnos Violet most nem ér rá – feleli helyettem Xaden, és elkapja a kezem.

– Ne legyél már ilyen bunkó – mondom, és elrántom a karomat.

– Húha. – Ridoc felvonja a szemöldökét, miközben én Xadenhez fordulok.

– Pontosan azt tettem, amire kértél. Egy szót sem szóltam a barátaimnak.

– Mélyen a lelkébe tekintek. – Úgyhogy nem kell szemétkedned velük.

– Pontosan azt, amit kértem? – Közelebb hajol, hogy alig egy centire legyen az arca az enyémtől. – Azzal, hogy titokban tartottad a kutatásodat?

Leesik az állam.

– Komolyan össze akarod vetni, hogy melyikünknek vannak nagyobb titkai a másik előtt?

– Hát, ha egyszer nem ugyanolyanok. – Kacsint egyet.

– De igen, pontosan ugyanolyanok! – Továbbra is a táskám szíját szorongatom, hogy ne kelljen az ujjammal mellkason böknöm. Hogy hordhatja valaki ennyire fenn az orrát?

– Éppen miattad kutatok a varázsvédelem témájában.

– Mit gondolsz, miért vagyok ilyen dühös? – Most már olyan feszültség tükröződik a tekintetében és sugárzik a tartásából, mint amit én is érzek magamban.

– Mert nem szereted, ha előled titkolnak el valamit.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezi Sawyer a folyosóról.

– Én... Ööö... – Ridoc megvakarja a feje búbját. – Azt hiszem, összekaptak.

– Mióta rejtegetted ezt előlem? – kérdezi Xaden.

– De még csak nem is... beszélnek – mondja Rhiannon.

– Semmit sem rejtegettem előled. Csupán nem osztottam meg veled a teljes igazságot.

Úgy lép hátra, mintha arcon ütöttem volna.

– Bocs, srácok. – A barátaimhoz fordulok. – Higgyétek el, nagyon szívesen mennék veletek Chantarába, de sajnos el kell intéznem valamit. Esetleg a jövő hétvégén?

– Akkor Samarában leszel. – Xaden összefűzi a karját a mellkasa előtt.

Hogy a francba lehet egyszerre szeretni és utálni valakit?

Rhiannon tekintete fel-alá jár közöttünk, majd végül felém fordul.

– Akkor esetleg az azutáni hétvégén.

Bólintok, mire összevonja a szemöldökét.

– Jól vagyok. Tényleg. Éreztétek jól magatokat. – Magamra erőltetek egy mosolyt. – Majd szólok, ha segítenetek kell eltemetni valakit.

Ridocra rátör a köhögés, mire Sawyer hátba veregeti.

– Szerintem rád gondolt – mondja Rhiannon Xadennek.

– Biztos vagyok benne, hogy rám gondolt.

– Induljunk – mondja Sawyer, majd mindhárman elhagyják a helyszínt.

– Én is megtenném – szól még vissza a válla fölött Rhiannon. – Sosem mozdítottam meg akkora tárgyat, mint amekkora te vagy, de azért bízom

benne, hogyha elég mérges vagyok, a pecséterőm anélkül is a föld mélyére tud juttatni, hogy ehhez fel kellene kavarni a port. – Sokatmondó pillantást vet Xadenre, majd eltűnik.

Xaden felsóhajt, és becsukja az ajtót.

– Úgy látom, fontos vagy a barátaidnak.

– Igen – felelem. – Akkor is emlékezz rá, hogy ezt mondtad, amikor majd eljön az ideje, hogy megosszam velük, ami az orruk előtt zajlik.

A válasza nem több, mint egy fojtott horkantás.

– Indulnom kell.

– Felhúzott, hogy elrejtettél előlem valamit – mondja.

– Az viszont kikészít, hogy az életed is kockáztattad miattam. Ezzel már nem tudok megbirkózni.

– Nem kockáztattam az életem. Megbízom benne. – A kilincsért nyúlok, mire félreáll. Összeszorítja az ajkát mérgében, de a szemében villanó félelem az, ami megállásra késztet. Ha tudhatnám, hogy csak egy kicsit nagyobb biztonságban van Samarában, így akarnám. Még akkor is, ha ilyen kiálthatatlanul viselkedik. – Rendben. Velem jöhetsz, ha megígéred, hogy nem fogsz ráijeszteni.

– Nincs befolyásom az érzéseire.

Felvonom a szemöldököm.

– Csupán találkozni szeretnék vele. – Védekezésésképpen feltartja a kezét.

– Hogy meggyőződj róla, hogy megbízható? Azzal, hogy megnézed magadnak? Erre azért még te sem vagy képes. – Kinyitom az ajtót, és kilépek a folyosóra. – Induljunk.

– *Tudni fogom. Hihetetlenül jó emberismerő vagyok.*

– Kilép utánam, majd becsukja maga után az ajtót.

– Neked aztán tényleg határtalan az egód. – Elindulunk, majd az első kanyarnál jobbra fordulunk, és rátérünk a központi folyosóra. – *És csak azért, mert beleegyeztem, hogy velem gyere, még nem jelenti, hogy ne lennék kiakadva.*

– *Kölcsönös.* – A kezét a derekamra csúsztatja, ahogy elhaladunk néhány kadét mellett.

– *Nem kell megérintened ahhoz, hogy azt higgyék, okkal vagy itt. Mindenki tudja, hogy mi...*

– *Tudják, hogy mi micsoda? Azt hiszem, éppen eléggé világossá tetted, hogy nem vagyunk együtt.*

Várjunk csak... Most tényleg meg van sértődve? Utálom, ahogy elpárolog a haragom. Sokkal könnyebb mérgesnek lenni.

Lemegyünk a főlépcsőn, majd végighaladunk a földszinten, ahol a legtöbb kadét útjai szétválnak, és végül eljutunk a kvadráns alatti szintre.

Valóságos labirintus húzódik idelent, de elég jól ismerem az utat.

– Sosem ülnél csak ölbe tett kézzel, ha egyszer segíthetnél is. Ha azt kéred tőlem, hogy én így tegyek, akkor... ez egyszerűen sértő. – Suttogva beszélek, miután magunkra maradunk az alagutakban. – Elég leleményes vagyok ahhoz, hogy elboldoguljak az Archívumban.

– Sosem mondtam, hogy ne volnál elég leleményes. Még csak azt sem mondtam, hogy a terved ne volna zseniális. Azt mondtam, hogy veszélybe sodrod magad, én pedig csak annyit kérek, hogy légy őszinte velem. – A varázsfények felragyognak felettünk, ahogy elérjük a kanyon felett átívelő, a Lovasok Kvadránsát a kollégium központi részével összekötő fedett hidat. – Varrish akciója után majdnem kiégtél, és még csak ezt sem mondtad el. – Az állkapcsa ide-oda ugrál. – Ahogyan azt sem, hogy a Harci Eligazítás után ki kellett szellőztetned magadból néhány villámot az udvaron.

– Ezt meg honnan tudod? – Varrishról valóban nem beszéltem a neki hagyott levélben.

– Szerinted Bodhi nem mondja el nekem? – Az árnyékai előreiramodnak, kinyitják az ajtót, majd a nyomukban elindulunk a hídon. Nem hiszem, hogy valaha is hozzá fogok szokni, milyen könnyedén használja az erejét.

– Reméltem, hogy nem teszi – ismerem el.

– Pontosan ezeket a dolgokat kellene megosztanod velem, Violet.

– És mégis mit tettél volna? Hazarepülsz, hogy megöld? De hiszen ő a parancsnokhelyettes!

Anélkül, hogy válaszolna, az árnyai kinyitják a következő ajtót.

– Bodhi valahogy megtalálta az ürügyet a rajunknak, hogy kihagyhassuk a manőverezést – közlöm vele, ahogy beérünk a kampuszra, és elhaladunk a gyengélkedő mellett.

– És ez vajon meddig fog működni? Kétszer annyi esélyünk van megoldást találni, ha esetleg megosztod velem, hogy mi folyik... – Xaden egyszer csak előrefordul, megragadja a derekam, és megáll a folyosó közepén.

Ám addigra már észrevettek bennünket.

– *Állítsd fel a pajzsod.*

– *Ez csak Nolon.* – Azért felállítom a pajzsom, noha rögtön elfog miatta a bűntudat. Még mindig reménykedem benne, hogy Xaden ígéretének megfelelően eljön majd a pillanat, amikor ez az egész mintegy a második természetemmé válik, egyelőre viszont komoly erőfeszítésre van szükség ahhoz, hogy elvégezzem ezt a mutatványt.

– Nolon? – Az állkapcsom leesik, amikor észreveszem, hogy mennyi súlyt veszített a foltozó. A bőre lazán csüng a fekete uniformisban, a szeméből pedig kiveszett az ismerős szikra, ahogy megpróbál rám mosolyogni.

– Violet. Örülök, hogy látlak. – Xadenre pillant, majd észreveszi a karját a derekam körül. – Csak nem attól tartasz, Riorson, hogy bántani akarom a fiatal hölgyet, akit az elmúlt hat évben annyiszor meggyógyítottam? Vagy talán azt hiszed, senki sem hallott róla, hogy ti ketten minden percet együtt töltötök, amikor csak egy helyen vagytok? Biztosíthatlak róla, hogy sosem fordulnék Violet ellen, azonkívül mindenki tudja, hogy mi van köztetek.

Oldalra lépek Xadentől.

– És miért ácsorogsz itt a folyosó közepén? Úgy nézel ki, mint aki mindjárt összeesik.

– *Látom, jól megy ma a bókolás.*

Nyilvánvalóan erősebb pajzsra van szükségem, ha Xaden ilyen könnyedén megtalálja az utat a tudatomhoz.

– Várok valakit. – Nolon megvakarja a többnapos szakállát az állán. – Azt hiszem, rám férne némi pihenés. Kemény munka befoltozni egy lelket. Hónapok óta csinálom.

– A szája félmosolyra húzódik, de nem tudom eldönteni, hogy komolyan beszél. – Neked rendben telik az év? Még nem hívtak, hogy téged is kezelésbe vegyelek.

– Jól vagyok. Pár hete kiment a vállam, de... – Nem tudom, hogy valóban olyan közel áll Varrishhoz, mint a barátaim feltételezik, mindenesetre jobbnak látom, ha elhallgatok, és inkább nem teszek említést a kiégésközeli élményemről. – Már egész jól be tudom kötni a térdem. Egyetlen csontom sem tört el.

– Remek. – Nolon bólint, ahogy kinyílik a mögöttünk lévő ajtó. – Igazán remek.

– Itt vagyok! – Caroline Ashton bukkan fel, és szánkázik el mellettünk. – Elnézést a késésért.

– A pontosság nagy erény – jegyzi meg Nolon, mielőtt visszafordulna felém. – Tedd meg mindkettőnknek azt a szívességet, hogy egészséges maradsz, Violet.

– Így lesz.

Caroline gyorsan felém pillant, majd eltűnik a gyengélkedőn, és becsukódik mögötte az ajtó.

– Nem úgy tűnt, mint aki megsérült – jegyzem meg, miközben folytatjuk az utunkat Xadennel az Archívumba.

– Valóban – feleli. – Talán egy másik kadétot látogat meg az Első Szárnyból. Nolon úgy fest, mint aki a kiégés határán van. Több sérülés volt mostanában a megszokottnál?

– Nem tudok róla. Ridoc szerint Nolont a kihallgatásokon is igénybe veszik. – Elfintorodom. – De azt nem tudom, hogy komolyan mondta vagy sem. Ridoc esetében sosem lehet tudni.

Továbbmegyünk lefelé, ahol az alagutak elérik Basgiath legmélyebben fekvő pontját. Minél mélyebben járunk, annál hűvösebb a levegő, és annál fájdalmasabban visszhangzik a mellkasomban a gyász.

– Mi jár a fejedben? Mintha elsápadtál volna – mondja Xaden, ahogy csendben elmegyünk a kampuszhoz vezető lépcsők mellett.

– Semmi.

– Nem várhatsz tőlem többet az egyszavas válaszoknál, ha te is csak ennyire vagy hajlandó.

Ebben lehet valami.

– Apám szerette ezt a helyet. Egészen tűzbe jött tőle, amikor anyámat ide helyezték, mivel ez azt jelentette, hogy teljes körű hozzáférést kapott az Archívumhoz. – Elmosolyodok, ahogy eszembe jut. – Nem mintha ne szerette volna a korábbi munkáit, és ne dolgozott volna szívesen a többi helyőrség könyvtárában, de írnokként ez a hely jelentette a pályafutása csúcsát. Úgy is mondhatjuk, hogy ez az írnokok temploma. – Befordulunk az utolsó kanyarban, és megpillantjuk a hatalmas kaput. A köríves bejárat vagy négy méter széles is meglehet, és egyetlen írnok őrzi, aki éppen a székében szunyókál.

– Úgy látom, példátlan szigorral őrzik ezt a helyet

– mondja Xaden, és megvető pillantást vet az írnok felé.

– Ígérd meg, hogy rendesen fogsz viselkedni. – Megfogom a könyökét, hogy tudja, komolyan beszélek. – *Igazán jó barátom.*

– Ahogyan Aetos is az volt.

Összeszűkül a tekintetem.

– Ha igazán jó barátod, akkor nincs miért aggódnia.

– Figyelj, ha esetleg fel akarna dobni, már akkor megtehetette volna, amikor tavaly kikértem A Puszták Meséit. – Belépünk az Archívumba.

– Hogy micsoda? – Megfeszül az állkapcsa, majd mély levegőt vesz, amikor odaérünk az asztalhoz. Zihnalnak hála az Archívum ezúttal is üres; nem véletlen, hogy Jesinia a szombatot jelölte ki a találkozónkhoz.

– Azelőtt kértem ki a könyvet, hogy Mira odaadta volna Montserratban. Akkor még nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. Senki sem kopogott be az ajtómon. Senki sem akart elhurcolni és megbüntetni. Azért, mert barátok vagyunk.

Xaden néma marad, ahogy Jesinia közeledik felénk, és rögtön lelassítja a lépteit, amikor megpillantja a kísérőmet.

– Velem van – jelelem, és elmosolyodom. – Ne ijesztgeds.

– Én csak itt állok.

– Ez is elég, nekem elhiheted.

– Megtaláltad, amit kerestél? – jeleli vissza Jesinia, majd idegesen az ajkába harap, és a tekintete visszatér Xadenre.

– Nem. – Átnyújtom neki a táskát, amit a vállára vesz.

– A könyvek túl frissek, azonkívül... nem sok konkrétumot tartalmaznak.

Ezen elgondolkozik.

– Talán megpróbálkozhatnánk valamivel általában a varázsvédelem történetéről? – kérdezem.

– Adj pár percet. Van egy ötletem.

– Köszönöm, hogy segítesz nekünk – jeleli Xaden.

Jesinia bólint, majd eltűnik a könyvespolcok között.

– Ismered a jelbeszédet – suttogom.

– Te pedig ismered a tyrr nyelvet – feleli. – Az egyik jóval ritkább a másikonál.

Kényelmetlen hallgatás ereszkedik közénk, miután még mindig nem szabadultunk a korábbi vitánktól – legalábbis, ami engem illet, abban ugyanis sosem lehetek biztos, hogy ő miként érez, de hát éppen ez az egyik legnagyobb problémánk. Azzal, hogy Jesiniának így fogalmazott – „nekünk”

– hozzám kapcsolta magát. Ha Jesinia jelenteni készül engem, akkor már ő is benne van.

– Próbálkozz meg ezekkel – jeleli Jesinia, amikor visszatér, és odaadja a táskát. – Azonkívül a tiédet is visszahoztam. Köszönöm, hogy elolvashattam.

– Mit gondoltál róla? – kérdezem, miközben nyugtalanítóan tisztában vagyok vele, hogy Xaden még mindig figyel.

Bármit is válaszol, Xaden ez alapján fog döntést hozni róla.

– Izgalmas népmesék, jó történetek. – Kissé oldalra dönti a fejét. – Korlátozott számban nyomták, de nem annyira, hogy a megjelenésekor ne juthatott volna el egy példány az Archívumba. – Kérdőn pillant rám. – Különös... Különös, hogy éppen egy ilyen könyv maradna ki, nem gondolod?

Nyelek egyet.

– De igen.

Xaden megfeszül mellettem.

– Mint mondtam – folytatja –, különös. Jövő szombaton találkozunk?

Bólintok, köszönetet mondunk neki, majd elindulunk, és kifelé menet még egyszer elhaladunk a székében önfeledten hortyogó Nasya mellett.

Az alagút felénél járhatunk, amikor Xaden megszólal.

– *Áruld el, hogy mi az a másik könyv a táskádban.* – Úgy tűnik, még ő sem tette túl magát a korábbi vitánkon.

– *A Puszták Meséi.* – Nincs értelme hazudni.

– *Odaadtad neki? De miért?* – Xaden felém fordul, és egyszer csak megáll, majd gyöngéden megfogja a karomat. Félelem villan a szemében.

– *Azért adtam kölcsön, mert kérte.*

– *Ez bőven elég lett volna ahhoz, hogy jelentsen.* – A félelem haragra vált.

– *És ha én jelentést teszek róla, hogy nem jegyzi fel a kérvényeimet, akkor onnantól kezdve csakis Markham jóindulatában bízhat.* – Kissé szorosabban ráfogok a táskám pántjára. – *A bizalomnak mindkét irányban működnie kell ahhoz, hogy értelme legyen.*

– *Mindkét irányban, de te kizársz a dolgaidból, miközben én minden tőlem telhetőt megteszik azért, hogy megnyíljak előtted.*

Mondja az, aki még csak annyit sem bírt soha kinyögni, hogy szeret engem. Ha szeret egyáltalán. Istenek, annyira elegem van abból, hogy

mindig nekem kell megtennem az első lépést, ha róla van szó. Márpedig ma aligha van itt

az ideje, hogy újabb elutasításnak tegyem ki magamat.

– *Persze, egészen addig, amíg megtarthatod a saját titkaidat. Eszedbe jutott valaha, hogy azért alakult így – magunkra mutatok –, mert nem vagy hajlandó megbízni bennem?*

– Hátrálok egy lépést. – *Teljes, vak hitet vársz tőlem, miközben ugyanezt nem vagy hajlandó megadni. Még egyszer mondom: mindkét irányban működnie kell.*

– *Tehát én vagyok az, aki nem bízik meg benned?* – Árnyak jelennek meg a bokái körül, majd követik, ahogy megfordul, és elindul az alagútban. – *Később találkozunk. Meg kell találnom Bodhit.*

Vagyis az újabb forradalmi tevékenységei elszólítják, úgyhogy engem akár nyugodtan itt is hagyhat. Már megint.

– Ez minden, amit mondani tudsz? – kiáltom utána.

– Semmi jó nem származna abból, ha mást is mondanék, Violet – szól vissza a válla fölött. – Úgyhogy ahelyett, hogy még mélyebbre ásom a köztünk nyílt gödröt néhány olyan mondattal, amit később úgyis megbánnék, inkább szívok egy kis friss levegőt, és próbálok valami hasznosat csinálni.

Már a nyelvem hegyén van, hogy nem választhatja meg, mikor veszekszünk, de ha egyszer egyedüllétre van szüksége, akkor nincs más választásom, minthogy felnőttként megadom neki, amit kér.

Amikor másnap reggel felébredek, az ágyam másik fele érintetlen, és Xaden holmijai sincsenek a helyükön. Képtelen vagyok úrrá lenni a mellkasomban lüktető fájdalomon, ahogy arra gondolok, hogy máris visszatért a frontra. Hogy bármelyikünket bármikor megölhetnek. És hogy talán az utolsó szavak, amelyeket egymásnak mondtunk, haragban hangzottak el.

„A sárkányok nem felelnek az emberek szeszélyeire.”

– Kaori professzor, *Útmutató a sárkányok fajtáihoz*

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A szívem hevesen kalapál, ahogy két nappal később az újabb manőverezésünkre készülve a rajom többi tagjával együtt elhaladok az Első és a Második Szárny sárkányai előtt.

Kaori a Negyedik Szárny előtt várakozik, és idegesen az egyik lábáról a másikra helyezi a testsúlyát Varrish mellett, aki olyan ábrázattal méreget, amitől mintha pókok futkosnának fel-alá a karomon; mintha csak azt latolgatná, vajon ezúttal hány villámcsapást kellene büntetésképpen kicsiholnom magamból, amiért ezúttal sem teremtettem elő Andarnát. Solast látva, aki a fél aranszemét rám szegezve sompolyog mögötte, azon tanakodom, vajon Varrish meg akarja-e várni egyáltalán a holnapot, ugyanis nyilvánvaló, hogy onnan, ahol most áll, pontosan fel tudja mérni, hogy Andarna nincs jelen. Még az is lehet, hogy titokban örül ennek.

Ma reggel Carr felügyelete mellett huszonhét csapásig jutottam, mielőtt túlhevültem volna. A professzor nem tűnt igazán elégedettnek a teljesítményem láttán, vagyis már ketten vagyunk, ugyanis engem sem töltött el kifejezetten önbizalommal, hogy egyszer sem sikerült pontosan eltalálnom a választott célpontomat. A gyakorlás után olyan nehéz a karom, hogy egy kavicsot sem tudnék megemelni. Ha Varrish ma arra kényszerít, hogy ismét felmenjek arra a hegytetőre, akkor nem vagyok biztos benne, hogy valaha lejövök onnan.

– Valami nem stimmel azzal a narancssal – jegyzi meg Rhiannon, és megigazítja a röpszemüvegét, ahogy megközelítjük a Harmadik Szárnyat.

– Csak nem arra gondolsz, hogy gondolkodás nélkül felégette a Harmadik Rajt? – kérdezi Ridoc, miközben begombolkozik.

– Varrish pedig meglehetősen... nyugodtnak tűnik.

– Sawyer nyújtózik egyet. – Kissé nyakas figura, nem gondoljátok?

Velem ellentétben Sawyernek még csak röpke benyomásai lehetnek róla. Az orromon keresztül szívom be és a számon át fújom ki a levegőt, hátha ezzel fel tudom venni a harcot az émelygéssel szemben, ami azzal fenyeget, hogy pillanatokon belül kiadom magamból a reggelimet.

– Kétségkívül furcsa páros – ért vele egyet Rhiannon, miközben elérjük a Karom Osztag sárkányait.

Ma nem tartózkodnak harmadévesek a röpmezőn, úgyhogy a másodévesek sárkányainak bőségesen van helyük szétszóródni, de persze Tairn így is az első sorban áll, mintha csak egy bemutató sztárja volna. Rögtön észreveszem, hogy a feje jóval a többiek fölé emelkedik, és szinte hallani vélem, ahogy elégedetlenül horkant egyet.

Varrish szája mesterkélt mosolyra húzódik, ahogy meglát, és közben a szemében reszkető fénytől gyengülni kezd a fogásom az Archívum ajtaján; ösztönösen arra készülök, hogy az energiámat a küszöbön álló összeecsapásra fordítsam.

– Miért bámul így téged? – kérdezi Sawyer, és odaáll elé, hogy kitakarja Varrisht. – Mindig úgy mosolyog rád, mint aki... – Megrázza a fejét. – Nem is tudom.

– Mint aki tud valamit, amit te nem – fejezi be helyette Rhiannon, és nagy ívben elkerüli az Első Raj egyik Vörös Buzogányfarkját. – Esetleg az anyáddal kapcsolatos? Utálják egymást, vagy mi?

– Nem tudok róla. – Ők persze még annyit sem tudnak, de hogyan is tudhatnának, ha egyszer semmit sem mondtam nekik? – Teljesen megszállottja Andarnának. – Tessék, ebben legalább van némi igazság.

– Egyébként jól van? – kérdezi Sawyer. – Egy ideje nem láttam.

– Sokat pihent. – Próbálok felkészülni rá, milyen nyomorúságos dolog teljes röpszerelésben ácsorogni a nyárutó forróságában, majd ahogy megközelítjük Tairnt, begombolkozom. – Az egyszerűbb manőverek már mennek neki, de az alakzatban repülés és az időzített fordulások? Semmi értelme ilyesminek kitenni. – Ismét a részleges igazságok.

– Érthető. – Sawyer oldalba bök. – Odafent találkozunk!

– Nem festesz valami jól – jegyzi meg Rhiannon, miután a srácok hallótávolságon kívül kerültek. – Minden rendben?

– Jól vagyok. – Kipréselek magamból egy sietős mosolyt, és próbálok nem arra gondolni, hogy mi lesz, ha Varrish kezei közé kerülök. – Varrish hátborzongatóan elégedettnek tűnik, amiért Andarna nincs jelen.

– Én majd gondoskodom róla.

– Igen. Hát persze. – Rhiannon szomorú mosolyt villant, mielőtt elfordul, és elindul a Tairn túloldalán várakozó Feirge felé.

– Francba – motyogom magam elé, és megdörgölöm az orromat. Most már ott tartunk, hogy bármit is mondok, balul sül el. – *Ha egyszer rájön, sosem fogja megbocsátani, hogy eltitkoltam előle.*

– *Meg fogja bocsátani* – feleli Tairn, majd kissé lejjebb engedi a fejét, de ezúttal nem ereszti le a vállát. – *Az embereknek olyan az emlékezetük, mint a szúnyogoknak. A sárkányok azok, akik sokáig tudnak haragudni.*

– *A végén még elfelejtem, hogy ezt mondtad* – viccelődöm.

– *Vigyázat!* – A feje megmozdul, én pedig megpördülök, és azzal a mozdulattal elő is rántom az egyik törömet.

– Csak nem akarsz rátámadni az egyik tanárodra, Sorrengail? – Varrish a fegyveremre pillant, de továbbra is a szokásos mosolyával méreget. – Főként nem a parancsnokhelyettesre.

Tairn torkából mély morgás tör föl, és épp annyira húzza fel az ínyét, hogy láthatóvá váljanak a fogai.

– Idén bárkit megtámadok, aki elég bolond ahhoz, hogy figyelmeztetés nélkül mögém lopakodjon. – Elvégzek egy vállkörzést, majd felszegem az állam.

– Hmm. – Kissé oldalra hajol, és elpillant Tairn mellső lába mellett. – A kis farktoll ma sincs veled?

– A jelek szerint nincs. – Félelem kezd terjedni a bensőmben.

– Milyen kár. – Felsőhajt, majd hátat fordít, és a csizmájával kitapossa a száraz fűvet, ahogy elindul Solas felé. – Ma nem veszel részt a manőverezésen, Sorrengail.

A gyomrom lesüllyed.

– Tessék?

Tairn oldalra dől, és egy kissé előrébb lép, hogy a mellkasát borító pikkelyek alatt legyenek.

– Még nem – szól vissza Varrish a válla fölött, és kissé felvonja a szemöldökét, ahogy észreveszi Tairn tartását. – A figyelmeztetések láthatóan nem érték el a hatásukat, úgyhogy kötelességszegést követtél el, miután a sárkányod nem volt képes megjelenni az órára. Most pedig szállj fel a sárkányodra, és indulj a gyakorlóhelyre, ahol Carr professzor majd kiszabja a büntetésedet.

– *Ez nem fog megtörténni.* – Tairn lejjebb engedi a fejét, és az egész teste védekező állást vesz fel.

– Mi folyik itt? – kérdezi Rhiannon, és a tekintete Varrish és köztem cikázik.

– Matthias rajvezető, sajnálatos módon Sorrengail első büntetése nem volt elegendő, hogy megértesse vele a kötelességeit, úgyhogy újabbra van szüksége. – Pislog egyet, és oldalra dönti a fejét. – Parancsnokhelyettesként nem tartozom magyarázattal. Most pedig szállj fel, és kezd meg a manőverezést, mielőtt még te is csatlakoznál hozzá.

– *Nem lesz semmiféle büntetés!* – üvölti Tairn látva, hogy egyszer csak minden sárkány – még Solas is – felé fordul, nyilvánvalóan ők is meghallották. – *Nincs hatalmad megidézni egy sárkányt.*

Alig egy másodpercbe telik, amíg a szavai a saját sárkányán keresztül hozzá is eljutnak, mire Varrish kihúzza magát.

– Lehetséges, hogy a sárkányodnak nem parancsolhatok, Sorrengail, neked azonban igen. Úgyhogy hacsak nem akarod alaposabban is felfedezni a kiégés és a halál közti érzékeny területet, jobban teszed, ha most felszállsz, és...

– *Még a legkisebb sárkány sem engedelmeskedne még a legerősebb embernek sem, nemhogy neked.* – Tairn összeecsattintja a fogát, de olyan erővel, hogy az egész völgyben visszhangzik a hangja.

Feirge hátrahúzza a fejét, és aranyszínű szeme elkerekedik.

– *Andarna nem felel neked* – lép előre Tairn, a fejét és a mellkasát olyan közel tartva a talajhoz, hogy kis híján összeborzolja a hajamat. Varrish elhátrál. – *És én sem tartozom neked engedelmességgel.*

Húha. Itt aztán hamar eldurvulhatnak a dolgok.

– Te azonban – Varrish rám mutat – nagyon is engedelmességgel tartozol nekem!

– *Valóban?* – Tairn előreszökken, magára hagyva Varrisht, és egy fülsiketítő ordítás kíséretében megcélozza Solast, a levegőben megsuhogtatva a buzogányfarkát. Solas megpróbál a talajhoz lapulni, hogy így védje a legérzékenyebb területét – a nyakát –, Tairn azonban gyorsabb, nagyobb és sokkal erősebb nála. Már is fölötte van, és hatalmas állkapcsával ráfogott a torkára.

Elakad a lélegzetem, ahogy Tairn irtózatos fogai belemélyednek a Solas pikkelyei közti résekbe. Kaori rohan a röpmezőre.

Varrish kővé dermedve figyel, ahogy a vér lecsordul Solas narancssárga nyakán.

– *Tairn...* – Mit tennének vele az empyriaiak, ha megölné Solast?

– *Csak egy lovas lehet Basgiath parancsnokhelyettese*

– figyelmeztet Tairn, Solas pedig félig elbődül, félig mintha sikoltana. – *Sárkány nélkül nem vagy lovas.*

Ó, istenek. A szívem megugrik.

– Rendben! – kiáltja Varrish, miközben ökölbe szorítja a kezét. – Nem fog megfizetni azért, mert a sárkánya nem volt hajlandó megjelenni.

– *Ez nem elég.* – Elszörnyedve nézem, hogy Tairn fogai már Solas pikkelyeinek peremén járnak. – *Rólad van szó.*

Solas ismét hördül egyet, amitől a vér még sebesebben csordul végig a védtelenné vált nyakán, és a farkát hiába próbálja Tairn felé lendíteni, aki kétszer akkora, mint ő, így aztán Dunne-nak hála esélye sincs rá, hogy kárt tegyen benne.

– Rendben – ismétli meg Varrish, és egy pillanatra szinte már megsajnálom. Feltartja a kezét. – Az embereknek nem áll hatalmukban megidézni a sárkányokat.

Rhiannon közelebb lép hozzám, hogy a vállunk összeérjen, Feirge pedig lehajtja a fejét, akárcsak Aotrom és Sliseag. A mindent, hiszen az összes sárkány ugyanígy cselekszik a röpmezőn.

– *Kérj bocsánatot!* – követeli Tairn.

– Bocsánatot kérek. – Varrish hangja elcsuklik.

– *Kérj bocsánatot attól, akit Andarna méltónak talált arra, hogy kapcsolódjon hozzá.*

Nyelni próbálok, de túlságosan kiszáradt a szám.

– Komolyan gondolja, hogy... – suttogja Rhiannon.

– Azt hiszem, igen. – Bólintok. – Nincs rá szükség, hogy bocsánatot kérjen, Tairn. Már annak is örülök, ha túlélem ezt a napot.

– *Nekem viszont szükségem van rá, Ezüsthajú* – hallom a hangját a fejemben. – *Andarna nevében vagyok itt, amíg ő az Álomtalan Álomban pihen.*

Varrish gyűlölettel és rettegéssel a tekintetében felém fordul.

– Én... Sajnálom. Nincs jogom megidézni egyetlen sárkányt sem.

– *Térdre.*

Rhiannon élesen beszívja a levegőt, ahogy Varrish térdre ereszkedik.

– Fogadd őszinte bocsánatkérésemet, te és a sárkányod is. Mindkét sárkányod.

– Elfogadom. – A tekintetem ijedten Tairnra szegeződik. – Elfogadom! – kiáltom, ha esetleg nem hallotta volna.

Tairn egy cuppogó hang kíséretében elengedi Solas nyakát, majd döngő léptekkel visszatér a helyére, még arra sem ügyelve, hogy a saját védelmében lejjebb engedje a fejét. Rhiannonra és rám vetül az árnyéka, ahogy elállja előlünk a napot.

Varrish olyan leplezetlen, keserű gyűlölettel néz rám, hogy szinte a számban érzem, miközben mögötte Solas egy nekem vagy Tairnnak címzett rikoltás kíséretében kilő a magasba, jókora vértócsákat hagyva maga körül a fűben. Varrish csak azután tápáskodik fel, hogy a sárkánya elhagyta a röpmezőt, és nincs szüksége szavakra ahhoz, hogy pontosan és világosan érzékeljem, ahogy még egy utolsó, halálos pillantást vet felém, majd megindul a mező szélére, hogy felkapaszkodjon a Vesszőfutás lépcsőin.

– *Probléma megoldva.* – Tairn feje kígyózik egyet, ahogy figyeli az egyre távolodó Solast, a többi sárkány pedig ismét kihúzza magát.

A szívverésem még percek elteltével sem csillapodik. Lehet, hogy Varrish eddig sem volt a cimborám, Solas viszont a történtek után egyértelműen a halálos ellenségének fog tekinteni.

* * *

– Azt hittem, nem akarsz majd elmenni azután, hogy Tairn kis híján végzett Solasszal – mondja Rhiannon, amikor három nappal később a röpmező felé tartunk.

– Én is azt hittem – ismerem el, mikor a harangütések jelzik, hogy még negyedóránk van éjfélig. – Biztos vagyok benne, hogyha egyszer felgyógyul, Solas újra megpróbál kellemetlenkedni. Vagy valami még rosszabbra ragadtatja magát.

– Már eltelt néhány nap. – Rhiannon rám pillant, és noha csak néhány lépés választ el bennünket egymástól, úgy érzem, a távolság áthidalhatatlan. – Tényleg azt akarod, hogy az új kihallgatási módszerekkel próbáljam kiszedni belőled az igazságot? Mit szeretnél, az együttérző vagy a szigorú megközelítést?

– Miről lenne szó?

Megrázza a fejét.

– Például Varrish megjegyzéséről, miszerint egyszer már megbüntetett téged.

– Vagy úgy. – Veszek egy mély levegőt, és igyekszem a lépteimre koncentrálni, ahogy megközelítjük a Vesszőfutást. – Néhány héttel ezelőtt feldühödött, amiért Andarna nem jelent meg a manőverezésen, és a saját pecséterőmet használta büntetésnek.

– Hogy micsoda? – Felemeli a hangját. – És ezt miért nem mondtad el nekünk?

– Azért, mert nem akartam, hogy ti is a célkeresztjébe kerüljeteek. – Ez a legegyszerűbb igazság, amivel előállhatok.

– Vagyis te a célkeresztjébe kerültél? – Nem úgy hangzik, mint aki mindenestül elhiszi a történetemet.

– Rosszul viseli, ha nem kapja meg, amit akar. – Megigazítom a táskám szíját a vállamon, és elfintorodok, ahogy megközelítjük a Vesszőfutás melletti lépcsősort. Ez bizony pokolian fog fájni. Tegnap egy kihívás közben kiment a térdem, de legalább győztem. – Tényleg nem kell elkísérned. Már így is késő van. – Még azelőtt témát váltok, hogy tovább kérdezősködjön Varrishról.

– Nem bánom. Egyébként is olyan érzésem van, hogy már alig találkozunk.

Istenek, hogy engem mennyire emészt a bűntudat! És a tehetetlenség. És... a magány. Hiányoznak a barátaim.

– Sajnálom. – Nem jut más az eszembe. – Nehéz elhinni, hogy az elsőévesek csak most fogják elkezdni a gyakorlatozást a falon. – Végigpillantok a Vesszőfutáson és az öt akadályon, amelyen minden elsőévesnek végig kell mennie ahhoz, hogy részt vehessen a Bemutatás Napján.

– Inkább a meghalást.

– Igen, azt is. – A térdem minden egyes lépésnél tiltakozik, és azzal fenyeget, hogy megbicsaklik, de a kötés egyelőre a helyén tartja, ahogy bicegve megyek felfelé, a kezemmel követve a durva kőfal vonalát, amelybe a lépcsőket vájták.

– Semmi értelme. – Megrázza a fejét. – Ez is csak egy további módszer arra, hogy kigyomlálják a gyengéket. Vagy ami még rosszabb, azokat, akiknek pechjük van.

– Nem biztos. – Bármennyire is utálok beismerni, a Vesszőfutásnak igenis helye van ebben az iskolában.

– Komolyan beszélsz? – Eléri a lépcső tetejét, és megvár.

– Igen. – Elindulunk a röpmező felé. – Nekem ez segített abban, hogy másként tekintsek a nehézségekre. Nem tudtam úgy felmenni rajta, ahogyan te és a többiek, úgyhogy más megoldást kellett találnom. A Vesszőfutás tanított meg rá, hogy létezhetnek más megoldások, és akár azokkal is túl lehet élni. – Ismét lejátszódik a lelki szemeim előtt az a pillanat, amikor Tairn hátán a veninnel harcolok, és a kezem úgy szorít rá a levegőre, mintha még mindig nálam volna az a tőr.

– Lehet, de nem hiszem, hogy megéri ennyi életet elvesztegetni.

– De igen.

– Hogy mondhatod ilyet? – Megáll, és felém fordul. – Hiszen te is ott voltál, amikor Aurelie lezuhant. Komolyan úgy véled, veszélyt jelentett volna a szárnyra, ha kihúzza a Cséplésig? Hiszen remek kadét volt!

Felpillantok a csillagos égboltra, és mély levegőt veszek, mielőtt visszafordulnék Rhiannonhoz.

– Biztos vagyok benne, hogy fantasztikus lovas vált volna belőle. Biztosan jobb, mint amilyen én vagyok. De az is igaz, hogy... – Nehezen találom a szavakat, mintha elakadnának a torkomban, és Aurelie a zuhanás pillanatában elkerekedő szemének emléke megakadályozná, hogy kibökjem, amit valójában gondolok.

– Bárcsak egyszer kimondanád, hogy mi jár a fejedben. Már fogalmam sincs, hogy mit gondoljak.

– Jobb, ha nem tudod. – Most vagyok vele a legőszintébb, mióta visszatértem.

– Dehogynem, Violet! Hiszen most magunk vagyunk. Beszélj már végre!

– Beszélek. – Mintha ilyen egyszerű volna, miközben érzem, hogy valami eltörik bennem. – Rendben. Persze, rettenetes, hogy Aurelie lezuhant. Szörnyű, hogy meghalt. Viszont én jobb lovas lettem amiatt, mert ott voltam, és végignéztam, hogy meghal, és mert felfogtam, hogyha nem szedem össze magam sürgősen, akkor rám is ez a sors vár.

– Ez... rettenetes. – Rhiannon ajka elválk egymástól, és úgy méreget, mintha most látna először.

– Akárcsak *mindaz*, ami odakint vár ránk. – A távolba mutatok. – Ez a rohadt Vesszőfutás nem csak testileg teszi próbára az embert. Nemcsak az

akadályokat kell leküzdenünk, de a kudarcból való félelmünket is. Azután is fel kell tudnunk jutni a tetejére, hogy láttuk leesni a barátainkat.

A Mellvéd, a Vesszőfutás, a Bemutatás Napja, mindez borzalmasnak tűnik, amikor ott vagyunk, de közben valami ennél is sokkal borzalmasabbra készítenek fel, ha egyszer elhagyjuk az iskolát. És amíg... – Megrázom a fejem. – ...amíg nem tudod, hogy milyen odakint, Rhiannon. Nem értheted.

– Hát persze hogy nem tudom – feleli, és érzem rajta, hogy minden ízében megfeszül. – Hiszen te nem beszélsz róla! Imogennel jársz futni, vagy elrejtőzöl a szobádba a könyveid közé, és minden szombatot Riorsonnal töltesz. Rendben, megértem, ha támogatásra van szükséged, és örülök neki, de az rohadtul biztos, hogy velem már alig állsz szóba... Így mégis hogyan várhatod, hogy bármit is *tudjak*? Ne feledkezz meg róla, hogy Liam az én barátom is volt.

– Te nem voltál ott! – A harag mégiscsak kiszökik abból a dobozból, amit oly nagy erőfeszítéssel építettem a számára. Az erő végiglüktet rajtam, és kitágítja az ereimet. – Te nem tartottad a karodban, nem láttad, hogy a fény kihuny a szeméből, miközben még csak nem is sérült meg, csak hogy Deigh alig pár lépésre tőle kizsigerelve hevert a földön. Bármit is tettem azokban a percekben, semmi sem számított! Istenek, pedig milyen erősen szorítottam! – A kezem ökölbe szorul, és a körmeim a tenyerembe vájnak. – Olyan átkozottul nehéz volt, hogy majdnem kiugrott a helyéről a vállam, de én akkor is tartottam! És nem számított! – A düh égeti a torkomat, és már azzal fenyeget, hogy egészben elpusztít.

– Te nem láttad, hogy mi van odakint! Hogy mi az, ami miatt minden átkozott reggel elmegyek futni!

– Violet – suttogja.

– És hogy mi ült akkor az ábrázatán? – A hangom elcsuklik, és a szemem ég, ahogy az utolsó emlékek is a tudatomba tolakodnak. – Nem látod magad előtt az arcát minden alkalommal, amikor éjszaka lehunyod a szemed, és aludni próbálsz. Nem hallod, ahogy arra kér, hogy vigyázz a húgára. És biztosan nem hallod Deigh sikolyát... – Összekulcsolom az ujjaimat a fejem tetején, és félrenézek, ahogy küzdök a gyásszal, a fájdalommal, a szűnni nem akaró büntudattal, és ahogy mindig, ezúttal is veszítek. Csak az a doboz marad és az áldott üresség, amelyről még mindig tudom, hogy elérhető, ha egyszer képes vagyok visszanyerni az önuralmam, de a

szavak csak nem jönnek. Mintha megszűnt volna a szám és az agyam közti összeköttetés, és helyette az érzelmeim irányítanak mindent.

– Úgyhogy bármilyen borzalmas, és bármilyen kegyetlennek is hangzik, de az, hogy láttam Aurelie-t lezuhanni, hogy láttam Pryort elégni, hogy láttam azt az anyaszomorító Jack Barlowe-ot meghalni a hegyomlás alatt, mindez csak arra a pillanatra készített föl, amikor ott kellett hagynom Liam holttestét, hogy folytassam a harcot. Mert ha továbbra is mellette maradok, és meggyászolom, ahogy pedig szerettem volna, akkor most egyikünk sem volna itt. Imogen, Bodhi, Xaden, Garrick, mindannyian halottak volnának. Úgyhogy megvan az oka, hogy azt akarják, lássuk meghalni a barátainkat. – Magamra bökök az ujjammal. – Mi vagyunk a fegyverek, és az iskola a kő, amellyel megélesítenek. – Az energia végre alábbhagy, és a forróság is múlóban.

A gyomrom lesüllyed, ahogy szembesülök a Rhiannon arcára kiülő teljes megsemmisüléssel.

Tairn szárnycsapásai felerősödnek, ahogy közelebb ér, és a hangja legalább egy kissé segít abban, hogy a szívem újra megtalálja a megfelelő ritmust.

– Sajnálom – suttogom. – És örülök, hogy neked nem kellett megtudnod, milyen érzés. – Néhány sietős pislogással sikerül eloszlatnom a szemem elé ereszkedő homályt. – Minden áldott nap hálás vagyok érte, hogy neked nincsenek ilyen emlékeid, és hogy te, Sawyer és Ridoc nem voltatok ott. A legádázabb ellenségemnek sem kívánnám ezt az élményt, nem hogy a legjobb barátomnak, és akkor is, ha mostanában visszahúzódóbb vagyok, attól még ugyanúgy a legjobb barátomnak tartalak. – Csakhogy a barátoknak nincsenek titkaik egymás előtt. Viszont, ha elmondom neki, hogy mi történt valójában, azzal őt is veszélybe sodrom; ugyanakkor ha nem mondom el, akkor ugyanolyan felkészületlen lesz, mint amilyen felkészületlenek mi voltunk. A rohadt életbe. – És igazad van. Beszélnem kell veled. Te is elveszítetted Liamot. Minden jogod megvan tudni, hogy...

– *Ne folytasd!* – Tairn hangja szólal meg a fejemben, és egy széllelés éri el a hátamat, ahogy leszáll mögöttem.

– *Solas lovasa.*

– Jó estét, Sorrengail kadét – szólal meg Varrish őrnagy balról. Varázsfények jelennek meg a feje fölött, ahogy megkerüli a sziklákat, ahol a

testőreivel együtt várakozott. – Matthias kadét. Csak nem megzavartam ezt a kis bájcsevegést?

Az örök is vele tartanak. *Ó, istenek.* És én majdnem...

– *De nem tetted* – szólal meg Tairn.

– Uram? – Rhiannon szeme elkerekedik, ahogy a tekintete Varrishre vándorol rólam.

– Ismered a szabályokat. – Varrish közelebb lép hozzánk, és a talajra mutat. – Vagy netán úgy véled, hogy most már nem tartozol engedelmességgel?

Tairn leengedi a fejét, és mély hörgést hallat.

Rossz előérzetem van, inkább félreállok, és magammal húzom Rhiannont is. Az önérzetesség itt nem segít, úgyhogy leveszem a vállamról a táskámat, és magamtól a talajra ürítem a tartalmát, majd még egyszer megrázom, hogy láthassa, nincs más benne.

– Elégedett?

– Még nem, de egy nap talán az leszek. – A mosolya láttán fordul egyet a gyomrom. – Türelmes vagyok.

A lovas végez a kereséssel, és még egyszer belenéz a táskámba, mielőtt visszaadná.

– Élvezd a távollétet, amíg megteheted. – Varrish bólint, majd ugyanazzal az arcára fagyott mosollyal megfordul, és a testőrök kíséretében távozik.

– Seggfejek. – Lehajolok, és Rhiannon segítségével visszapakolom a holmijaimat. – Kösz.

– *Ez normális?*

– Igen. – Amint végeztünk a pakolással, felállunk. – *Örülünk, hogy ma sem kutattak át téged?*

– *Örülünk.*

– De... miért? – Zavartan összehúzza a szemöldökét.

– Mi folyik itt? Ez már nem Andarnáról szól.

– Sosem bíztak Xadenben. – Amire egyébként jó okuk van. A vállamra vetem a táskát, majd becsúsztatom a kezem a szíj alá. – Nagyon sajnálom az előbbi. Nincs rá mentségem.

– Nem kell sajnálnod. – Szomorú mosolyt villant felém. – Én is inkább kiabálnék magammal, mint hogy csak csendben eljátsszam, hogy minden rendben van.

Erről eszembe jut, hogy legalább egyvalamiben elárulhatom neki az igazat.

– Semmi sincs rendben.

„Az apám halálát követő években elfelejtettem, hogy mit jelent szeretve lenni. Aztán beléptem a kvadránsba, és sikerült azzá a szörnyeteggé válnom, amit vártak tőlem; és még csak meg sem bántam. De aztán megajándékoztál azokkal a szavakkal, és egyszer csak emlékeztem... És közben majdnem téged is elveszítettelek. Igyekszem jobb lenni, érted, miattad akarok jobb lenni, ahogy ígértem, de közben tudnod kell, hogy az a szörnyeteg még mindig itt lapul bennem, és azt követeli, könyörtelenül használjak fel minden eszközt arra, hogy visszakapjalak.”

– Xaden Riorson hadnagy levele Violet Sorrengailnek

HUSZADIK FEJEZET

A talaj nagy sebességgel közeledik felénk, ahogy Tairn kitárja a szárnyát, majd lelassítja az ereszkedésünket, és végül leszállunk Samarában.

– *Ki fogunk találni valamit* – mondja Tairn. – *Még akkor is, ha sikeresen le tudsz csúszni a vállamról...* – Megborzong.

Az elmúlt két óra nagy részében arról vitatkoztunk, vajon szabad-e valaha is megpróbálkoznom a futólandolással. Ha Tairnon múlik, akkor a kérdésre egyértelmű „nem” a válasz.

– *Nem változtathatod meg a vizsgakövetelményeket.*

– Kiszíjazom magam a nyeregből, és elfintorodom, amikor a csípőmben lévő sajgás az értésemre adja, hogy túl sok időt töltöttem pihenő nélkül.

– *Sosem voltak ilyen szándékaim* – feleli kioktatóan, és a tisztás széle felé fordul, majd izgatottság lesz úrrá rajta, ahogy mozgásra lesz figyelmes a fák között.

Elvigyorodom. Ezek szerint Sgaeyl a közelben van.

– *Maradjunk annyiban, hogy találunk olyan megoldást, amely úgy felel meg a vizsgakövetelményeknek, hogy közben nem törnek össze a csontjaid* – mondja sietve.

– *Rendben.* – Észben kellene tartanom, hogy csak akkor vitatkozzak vele, amikor jobb dolga is van ennél. Lekászálódok a hátáról, majd kioldom a csomagokat, és a sietségben kis híján elveszítem az egyensúlyom.

– *Mindannyian meghalunk, ha kitöröd azt a türelmetlen nyakadat.*

– *Mintha én lennék türelmetlen.* – Visszaveszem a hátamra a kisebb táskámat, majd a két nagyobb csomagot a vállamra emelem. – *El sem hiszem, hogy megengedted valakinek, hogy rögzítse ezeket a csomagokat.*
Elismerésem
a türelmedért.

– *Az osztagvezető hozzáerősítette a csomagokat a nyereghez, mielőtt felvettem volna.*

– *Pedig már azt hittem, a fejlődés útjára léptél.* – A térdem lüktet, ahogy próbálok egyensúlyozni a sárkányom hátán, de a fájdalom abban a

pillanatban semmivé foszlik, hogy leengedem a pajzsom, és megérezem a tudatomat körbeölelő árnyakat.

Az ösztöneim azt súgják, hogy ne akarjam kizárni, de erőt veszek magamon, és biztosítom a mentális pajzsomat. Azután, hogy milyen hangulatban váltunk el az utolsó hétvégén, fogalmam sincs, hogy mit várjak tőle, ő viszont egész biztosan azt várja, hogy fent legyenek a pajzsaim, függetlenül attól, hogy éppen mennyire haragszunk egymásra. Miután meggyőződtem róla, hogy biztos kézzel tartom a csomagokat, leszánkázom Tairn lábán, és próbálok a jó térdekre érkezni.

– *Menj csak, keresd meg Sgaeylt* – mondom, és közben elindulok a letaposott fűvön keresztül a közelben magasodó erődítmény felé.

– *Megvárom, amíg beérsz.*

– *Csak az idődet fecséreled.* – Érzem a várakozását szétáradni az ereimben, de ezúttal nem akarom kizárni. Legalább kettőnk közül egyvalaki boldog. És ami később történik? Nos, azt már nagyon is ki fogom zárni, mégpedig úgy, mintha az életem múlna rajta.

– *Akkor menj gyorsabban.*

Felnevetek, és szaporázom a lépteimet. Istenek, ezek a táskák jó nehezek, és furcsa módon... mintha lüktetnének az energiától. Valószínűleg ezeket a fegyvereket már ellátták varázserővel.

Egy egész gyalogos osztag kocog felém a boltíves bejárat felől, amikor feljutok a kórampa tetejére. A francba, pont az útjukban vagyok.

– Lovas! – kiáltja a kapitányuk.

Mielőtt még félreállhatnék, az osztag kettéválik, és a gyalogságiak elfutnak mellettem, de olyan közel hozzám, hogy érzem a leheletüket; egy pillanatra úgy érezhetem magam, akár egy kavics egy sebesen áradó patak közepén. Teljesen mozdulatlan maradok, hogy ne ütközzek össze senkivel, és még levegőt sem merek venni, amíg tovább nem mennek.

Amikor az utolsó is távozik, folytatom az utamat az erődbe. Néhány gyógyító halad el előttem, és amikor tisztul a kép, végre észreveszem Xadent, ahogy öles léptekkel áthalad az udvaron; az ábrázata ezúttal is kifürkészhetetlen. A szívem ugrik egyet, de erőt veszek magamon, és továbbmegyek.

Nem tudom miként lehetséges, de egyszerre akarok rámászni erre a férfira, és ugyanakkor tiszta erőből sípcsonton rúgni.

Néhány lovas áll még az udvaron Xaden mögött, de az alakjuk inkább csak egyetlen feketés foltnak tűnik, főleg, mivel nem tudom levenni a szemem róla. Bármilyen zűrzavaros is a kapcsolatunk, közben tagadhatatlanul egyszerű is. Ő a láthatár, és semmi más nem létezik számomra rajta túl.

– *Elnézést, de meg kell kötnöm a kezedet* – mondja gyorsan, ahogy közelebb ér hozzám, és olyan könnyen hatol át a pajzsomon, mintha ott se volna.

– *Tudsz valami más újdonsággal is szolgálni?* – Megállok, és észreveszem, hogy a többiek sietősen kitérnek az útjából.

– *Nagyjából két másodperced van rá, hogy eldöntsd, akarsz-e ma este kettesben beszélgetni.* – Már csak alig néhány lépés választja el tőlem.

– *Nem vagyok biztos benne, hogy kettesben akarsz maradni velem, tekintettel arra, hogy mi van nálam.* – Megborzongok. Ez az első, amit mondani akar nekem azok után, hogy múlt héten hogyan távozott?

– *Válassz!*

– *Igen. Természetesen szeretnék veled kettesben beszélni.*

– *Mondd, hogy csókoljalak meg. Akkor is, ha csak színjáték.* – Alig néhány szívdobbanás van köztünk, ő viszont nem lassít.

– *Tessék?*

– *Most, Violet. Különben ma este valaki más ágyában alszom.* – A tekintete azonnali választ követel. Hát persze. Mivel már hónapokkal ezelőtt elmondta, hogy csak akkor fog megcsókolni, ha megkérem rá. Felém nyúl, fél kezét a nyakam hátuljára csúsztatja, a másikkal pedig megfogja a derekamat.

A találkozástól az összes érzékem kiélesedik.

– *Csókolj meg.* – De persze csak a színjáték miatt.

– *Hiányoztál* – mondja még azelőtt, hogy a szája az enyémre tapadna.

– *Otthagytál* – felelem, és a fogammal gyöngéden beleharapok az alsó ajkába.

– *Később még ráérünk veszekedni.* – Végigsimít az arcomon, majd valamivel az állam fölött megállapodik a hüvelykjével. – *Most pedig csókolj meg rendesen.*

– *Ha már ilyen szépen kérted.* – Az ajkaim szétválnak egymástól, és rögtön megbánok minden egyes másodpercet, amikor *nem* csókoltam meg.

Megborzongok, amikor a nyelve eléri az enyémet, és közben a kezével rászorít a derekamra, egyre erősebben és erősebben, ahogy a csókja még intenzívebbé válik. *Igen, ez az.* Egyetlen érintés, mindössze erre volt szükség, és a világ körülöttünk mintha máris megszűnt volna létezni. Ez minden, amire szükségem van. A körülöttünk dübörgő energia eltörpül amellett, ami az ereimben árad szét. A vágy szinte lángra gyújtja a testemet, miközben mindketten küzdünk érte, hogy irányítsuk a csókot.

Végül ő győzedelmeskedik, és valósággal elfogyaszt, magába fogadva minden gondolatomat, és közben valahogy még közelebb tud kerülni hozzám. A táskák lecsúsznak a vállamról, és egy tompa puffanás kíséretében érnek talajt, én pedig átkarolom a nyakát, és ívben megfeszítem a hátam. Úgy viszonozom a csókot, mintha az életem múlna rajta, és megdöntöm a fejem, hogy tökéletes szögben élvezhessem az élményt. Neki még csak iparkodnia sem kell ezért, ahogy egyre mélyebbre és mélyebbre kalandozik, és apránként, nyelve minden egyes mozdulatával elragad egy újabb darabkát a lelkemből, olyan szakértelemmel, ami ellen nem tudok védekezni.

És már fogalmam sincs, hogy miért akartam valaha is védekezni ellene.

Miért is tagadnám meg magamtól az örömet, amit a csókja jelent? Hiszen ez az egyetlen, aminek igazán van értelme. Amikor nincs más, csak az ajka érintése, a nyelve, a bensőmben lüktető vágy, amelyről tudom, hogy egyedül ő képes teljesen kielégíteni. A szívem megugrik, a testem pedig mintha lebegni kezdene, ahogy beletúrok a hajába.

Súlytalanság. Neki köszönhetően teljesen, tökéletesen súlytalannak érzem magam, mintha lehetséges volna kizárólag az érzékek hullámán fennmaradni a levegőben.

Istenek, milyen átkozottul vágyom rá. Pontosan így.

Ő és én, mi ketten.

– *Violet.* – Mentális nyögés hangzik fel a tudatomban, ahogy a szája továbbra is az enyémet ostromolja.

– Ó, a francba. – Ismerős hang hatol be a kis privát mennyországunkba, és ekkor végre eszembe jut.

Hiszen színjátékról volt szó, és tessék, teljesen elveszítettem az eszem. Az erőd udvarának közepén, istenek tudja, hogy ki mindenki előtt. És ez a bizonyos súlytalanság? Alighanem annak köszönhető, hogy fél karjával a mellkasához szorít, a lábam pedig a levegőben kalimpál.

– *Megteszi színjátéknak?* – Lassan visszavonulót fújok, de azért még egyszer végighúzom a fogaimat az alsó ajkán, mielőtt elengedném.

– *Francba a színjátékkal.* – A szeme ugyanazzal a forrósággal izzik fel, amitől közel kerülök hozzá, hogy lángra lobbanjak. Legalább kettőnk közül nem én vagyok az egyetlen, akinek ilyenkor gondjai vannak az önuralommal. Már ismerem ezt a tekintetet. Pontosan annyira begerjedt, mint én.

Újra megcsókol, hátrahagyva a kimódolt eleganciát, és inkább vad ösztönökkel vesz birtokba, amitől ott helyben elolvadok.

– Tedd le a húgocskámat, Riorson. Szép bemutató volt. – Az ismerős hang...

Jobbra fordulok, megszakítva a csókot.

– Mira?

A nővérem összefűzi maga előtt a karját, de a szigorú ábrázata – amely kísértetiesen hasonlít anyánkéra – csupán egy másodpercig tart, mielőtt mosolyra húzódna a szája.

– Örülök, hogy látlak, Violet.

– Te meg mit művelsz itt? – Elvigyorodom, ahogy Xaden leenged a földre, majd átlépek a táskán, hogy megöleljem.

– Tegnapról itt állomásozom. – Szorosan magához húz, ahogy mindig, majd a vállamnál fogva egy kissé eltol, és a szokásoknak megfelelően ellenőrzi, nincsenek-e sérüléseim.

– Jól vagyok.

– Biztos? – Két oldalról megérinti a fejem, majd lábujjhegyre emelkedik, hogy a magasból is végigmérhessen. – Csak mert erős a gyanúm, hogy komoly ütést kaptál

a kobakodra, ha összeszűrte a leveket ezzel az alakkal.

Pislogok egyet. Erre vajon mit kellene válaszolnom?

– *Csak játszd a szereped, különben ma este az ő szobájában leszel, nem a sajátomban* – mondja Xaden. – *Nagyon akaratos tud lenni.*

– Nos, igen... – Francba, ha valakinek, hát a nővéremnek tényleg nem akarok hazudni, legalábbis annál többet semmiképp sem, mint amit feltétlenül muszáj.

– Beviszem a csomagjaidat a szobámba – mondja Xaden, majd lesegíti a hátamról a táskámat, és felveszi azt a kettőt, amit még korábban vettem le.

– Köszönöm.

Közelebb hajol, és még egy csókot lehel a homlokomra.

– Dolgom lesz ma.

– Nem lehet – súgom vissza, és a gyomrom lesüllyed a csalódottságról. Így aztán nem sok időnk lesz beszélgetni, bár talán pont ez a cél. – *Ha nincs időnk beszélni, akkor legalább veszekedni sem tudunk, nem igaz?*

– *Később majd jut idő mindenre* – ígéri. – Érezd jól magad a nővéreddel. Este találkozunk. – Visszasimítja az egyik tincsemet a fülem mögé, amely alighanem még repülés közben kóricált el, majd gyöngéden megérinti a kézfejjével az arcomat.

– Rendben. – Ha nem színjáték lenne, mostanra alighanem egy pocsolya maradt volna belőlem. És a tekintetében még mindig ott a reszkető forróság? A hegyi levegő ellenére rögtön én is melegebbnek érzem a testemet.

– Ne hagyd, hogy bármit is lángra gyújtson – szól vissza Xaden a válla fölött Mirának miközben elmegy, és megcélozza a délnyugati lépcső melletti folyosót.

Felhorkanok, de attól még képtelen vagyok levenni róla a szememet, ahogy távozik.

– *Tartsd fenn a pajzsodat.*

– *Nem mintha sokat segítené abban, hogy téged kizárjalak.*

– *Már mondtam, hogy nehezebb eset vagyok, mint a többiek* – feleli. – *De akkor is tartsd fenn. Nem miattam kell aggódnod.*

– Tehát... felviszi a csomagjaidat a szobádba – mondja Mira lassan, majd odalép mellém, és még egy pillantást vet a távozó Xadenre.

– Úgy tűnik. – Bólintok. De valóban oda viszi? A mellkasomban fészkelő fájdalom erősebbé válik. Az is lehetséges, hogy a két csomagot rögtön az átadási pontra szállítja, és csak azért hagyott itt, hogy elvonjam Mira figyelmét. Utálom, hogy nem bízhatok meg benne, és hogy ő sem bízhat meg bennem.

– Basszus – suttogja Mira.

– Mi az? – kérdezem, miközben Xaden eltűnik az épület belsejében.

– Ti nem csak dugni szoktatok, igaz? Te *beleestél*. – Úgy bámul rám, mintha elment volna az eszem.

A tekintetem találkozik az övével, és habár tudom, hogy hazudnom kellene, képtelen vagyok rá. Ebben a kérdésben nem.

– Nem teljesen.

– Mégis kit akarsz becsapni? Az előbb gyakorlatilag egyben lenyelt, most pedig azokkal a nagy, ellágyult szemekkel nézel utána, tele... – Rám mutat, és az orrlíka kitágul, mintha valami kellemetlent érezne. – Mi ez egyáltalán? Vágyakozás? Rajongás?

Felvonom a szemöldököm.

– Szerelem? – Úgy mondja ki a szót, mintha mérgező volna, és valami lehet az arckifejezésemben, ami elárul, mert a korábbi berzenkedése egyenesen sokkhatássá válik. – Beleszerettél, ugye?

– Ezt biztosan nem tudhatod egyetlen pillantásból – felelem, és a gerincem megfeszül.

– Ajjaj. Na, gyere, menjünk töröket hajigálni.

* * *

Brennan életben van. Brennan életben van. Brennan. Életben. Van.

Ez minden, amire gondolni tudok, miközben az összes törünket belevágjuk az erőd hátsó végében lévő kis küzdőtér falára kiaggatott, fából ácsolt, emberi alakot imitáló céltáblákba. A helyiség az északi oldalon található, és nagyban eltér attól, ahol Xaden harcolt, amikor először rábukkantam.

Szörnyű titkolózni Rhiannon elől, de azután, hogy nem osztom meg Mirával, hogy a testvérünk életben van, minden okom megvan a Kontinens legborzalmasabb személyének érezni magamat.

– Én vagyok az utolsó, aki elítélne amiatt, hogy kivel osztod meg az ágyad – mondja Mira.

– Akkor ne tedd. – Megpörgetem az utolsó előtti törömet, elkapom a pengénél, majd elhajítom, és eltalálom a céltábla nyakát.

– Lássuk be, egy feletteseddel hancúrozol – anélkül hajítja el a következő fegyvert, hogy egyáltalán odanézne, de így is mellkason találja a célt. – Én csak annyit mondok, hogyha rosszul sül el a dolog, akkor is pályafutásotok végéig egymáshoz vagytok láncolva.

– De persze nem ítélek. – Elhajítom az utolsó törte, amely beleáll az ő céltáblájába.

– Rendben, lehet, hogy mégiscsak ítélek. – Vállat von, majd odamegyünk a céltáblákhoz. – De te vagy az egyetlen testvérem. Jogom van aggódni érted.

Csakhogynem én vagyok az egyetlen testvére. Mira és Brennan gyerekként elválaszthatatlanok voltak egymástól. Ha valamelyikünknek tudnia kell róla, hogy életben van és egészséges, akkor neki.

– Miattam nem kell aggódnod. – Kihúszom a töröket a fából, majd becsúsztatom őket a combom és a bordám mellett kialakított hüvelyekbe.

– Másodéves vagy. Hát persze hogy aggódom. – Visszaszerzi a saját fegyvereit, majd hátrapillant a válla fölött a mögöttünk lévő páston küzdő lovasokra. – Hogy megy az LTK? – kérdezi lehalkítva a hangját.

– Az első próbán elvesztettünk egy lovast. Két térkép!?

– Igen, elég nagy kicseszés. – Összeszorítja az ajkát. – De nem erre gondoltam.

– A kínvallatás miatt aggódsz – felelem, és a tizenegyedik tört is a helyére dugom.

– Kékeszöldre vernek csak azért, hogy lássák, hogyan bírod. – Kihúzza a tört a céltáblája nyakából. – És az alapján, ahogy megtörsz...

– El tudom viselni a fájdalmat. – Felé fordulok. – Régóta fájdalommal élek együtt. Gyakorlatilag a fájdalom az otthonom. Kibírom, bármit is tesznek velem.

– A Háborús Játékok után az LTK jelenti a legnagyobb kihívást a lovasoknak. Ilyenkor halnak meg közülük a legtöbben – teszi hozzá. – Egyszerre egy-két rajt visznek ki a terepre, úgyhogy nem igazán veszed észre, hogy egyre többen szerepelnek a haláltekercsen, de attól még így van. Attól még, mert nem törsz meg, előfordulhat, hogy véletlenül halálra kínoznak, ha pedig megtörsz, akkor büntetésképpen végeznek veled. – A tekintete a törömre téved. Nem úgy tűnik, mint aki túlságosan nyugodt az esélyeimmel kapcsolatban.

– Nem lesz vidám, de majd valahogy túlélem. Főleg, ha már idáig eljutottam. – Néhány újabb törött csont már nem oszt, nem szoroz.

– Mióta használsz tyrrendori töröket? – Feltartja a fegyveremet, majd megvizsgálja a fekete markolatot és a beleékelt rúnát. – Jó ideje nem láttam ilyen rúnákat.

– Xadentől kaptam.

– Valóban?

– Tavaly nyertem el tőle egy küzdelem során. – Elteszem az utolsó törömet, miközben Mira kétkedve felvonja a szemöldökét, és kuncog egyet. – Úgy is mondhatom, hogy tőle kaptam.

– Ühüm. – Oldalra dönti a fejét, és úgy tanulmányoz, mint aki többet lát belőlem, mint amit hajlandó volnék magamtól elárulni. – Személyre szabottnak tűnnek.

– Mert valóban azok. Nehezebb kiütni őket a kezemből, mint a többit, és nem olyan súlyosak.

Ezúttal nem fordul el, ahogy visszatérünk a dobóvonalra.

– Mi az? – Érzem, hogy felforrósodik az arcom. – Komoly érdeke fűződik hozzá, hogy életben maradjak. Tudom, hogy nem bízol benne...

– Ő is csak egy Riorson – feleli. – Neked sem volna szabad megbíznod benne.

– Nem is teszem. – Félrenézek a suttogva tett vallomásom után.

– De attól még szereted. – Felsőhajt, és elhajítja a tört.

– Nem is tudom, mit mondjak, de ez valahogy... Azt hiszem, az „egészségtelen” írja le legjobban, hogy mit gondolok erről az egésztől.

– Egyébként miért helyeztek át ide? – Próbálok témát váltani, és közben megcélzom a céltábla hasának felső részét, és sikerül is telibe találnom. – Samarának megfelelő a védelme, te pedig gyakorlatilag egy két lábon járó pajzs vagy. Mintha csak fecsérelnéd itt a képességedet.

Mi a fenéért nem jutott eszembe korábban, hogy a varázsvédelemről kérdezzem? Lehet, hogy a válasz nem is a könyvekben rejlik – talán éppen Mira ismeri a titok nyitját. Végül is az ő pecséttereje nem más, mint hogy képes kiterjeszteni a varázsvédelem határait, tovább annál, mint amennyire az elvileg lehetséges volna.

Visszapillant a mögöttünk gyakorlatozó párosra.

– Azt hiszem, azért féltik ezt az örposztot, mert itt található az egyik legnagyobb energiaforrás, amellyel a varázsvédelmet táplálják. Ha Samara elesik, akkor a határ jelentős része is sebezhetővé válik.

– Mert az egész úgy van kialakítva, mint egy sor dominó? – Elhajítok egy újabb tört, és elfintorodom, amiért ezúttal nem figyeltem annyira a térdemre, mint kellett volna.

– Nem egészen. De mit tudsz te erről? – Ő is célloz, és anélkül talál, hogy odanézne.

– Látom, jól megy a trükközés – motyogom. – Van még valami, amiben *nem* vagy kiváló?

– A méregkeverés – feleli, majd elhajítja a következő tört. – Tőled és Brennától eltérően nekem sosem volt hozzá érzékem. Vagy talán csak

sosem volt türelmem elég sokáig a helyemen ülni, hogy végighallgassam Apa előadásait. Most pedig áruld el, hogy mit tudsz a varázsvédelemről. – Lapos pillantást vet felém. – A varázsszövést egészen harmadévig nem tanítják. Azon túl pedig minden titkosított információnak számít.

– Olvastam róla. – Vállat vonok, és Zihnalra remélem, hogy sikerül flegmának tűnnöm. – Tudom, hogy a védelem alapja a Völgyben lévő védkő, ugyanis ott van a sárkányok költőhelye. Azt is tudom, hogy a határmenti erődökben lévő energiaforrásokkal is megerősítik, amivel kiterjeszthető a hatóköre. – Mindez persze közismert, vagy legalábbis a nyilvános szövegekben is hozzáférhető tudás.

Mira elhajít egy újabb tört.

– Itt egészen a talajba szövik a védelmet – mondja halkan, miközben a páros mögöttünk folytatja a küzdelmet. – Képzeld el egy esernyőt. A védkő a középpont, a varázsvédelem pedig kupolaként borul Navarre fölé. – Tesz egy mozdulatot a kezével, hogy megmutassa, milyen formára gondol. – De éppúgy, ahogy az esernyő is középuitt a legerősebb, hasonlóképpen a talaj közelében már a varázsvédelem is veszít az erejéből. Ezen a területen már nincs sok haszna, hacsak nem erősítik meg további energiával.

– Amit az ötvözet biztosít – suttogom, miközben a szívem hevesebben kezd verni.

– És a sárkányok. – Mira bólint, és két barázda jelenik meg a szemöldöke között. – Tudsz az ötvözetéről? Most már ezt is tanítják nektek? Vagy talán Apa...

– A helyőrségekben tárolt ötvözetnek köszönhető, hogy az esernyő néhány ponton tovább ér annál, mint amire eredetileg képes volna – folytatom, és az ösztöneimre hallgatva elhajítom a következő tört. – Bizonyos esetekben az eredetileg lehetséges táv kétszereséig is elér, igaz?

– Igen.

– És miből készül?

– Ez már biztosan túl van azon, amiről tudhatsz. – Felhorkan.

– Rendben. – Egy kissé azért fáj, hogy nem hajlandó elárulni. – De hogyan szövöd meg az új varázsvédelmet? Ha például egy olyan helyet akarunk megvédeni, mint Athebyne? – Pörgetés, pörgetés, pörgetés. Megállás nélkül pörgetem a tört, hogy minél lazábbnak látszódjak.

– Sehogy. – Megrázza a fejét. – Csak a kiterjesztést tudjuk megszőni. Olyan ez, mintha egy olyan szőnyeget folytatnál, amit már így is túlságosan

kihúztak. Újabb és újabb szálakat adsz valamihez, ami már létezik. Nem tudjuk elvinni a védelmet Athebyne-ig. Megpróbáltuk. De ki mondta neked, hogy...

– Így működik a pecséterőd? – Szünetet tartok a pörgetésben. – Hiszen gyakorlatilag te magad is a varázsvédelem eleven része vagy, nem?

– Nem egészen. Inkább úgy mondanám, hogy magammal tudom vinni a varázsvédelmet. Néha elő tudom idézni a saját erőmből, de közel kell lennem a helyőrségekhez. Mintha én is csak egy szál lennék a többi között. De mi ütött beléd? – Céloz, és sikerül telibe találnia a táblája közepét.

– Tudod, hogy működik a védő? – kérdezem valamivel halkabban.

– Nem. – A szeme felizzik. – Inkább csak folytasd a hajigálást, mielőtt a kíváncsi fülek is meghallanak.

Engedelmesen elhajítok egy újabb fegyvert.

– Ez az információ jóval túl van azon, amihez hozzáférésem van. Nem is beszélve a te hozzáférésedről. – A következő tör egyenesen az előző mellett vágódik a célba. – De miért kérdezed?

– Csak kíváncsiságból.

– Inkább ne légy kíváncsi. Ezek az információk nem véletlenül titkosítottak. – Egyetlen csuklómozdulattal elhajítja az újabb tört. – Csak azok tudhatnak róluk, akiknek muszáj. Akárcsak az összes többi titkosított információ esetében.

– Hát persze. – Kipréselek magamból egy mosolyt, majd a szükségesnél valamivel nagyobb erővel elhajítom a következő törömet. Itt az ideje ismét témát váltani. Talán tudja, talán nem tudja, de az biztos, hogy nem fogja elárulni nekem.

– Ha már titkosított információkról beszélünk, esetleg te is részt vettél a küldetésben, amelynek a poromieli városok felmérése volt a célja? – Amikor újabb kérdő pillantást vet rám, feltartom a kezem. – A Harci Eligazításon hallottunk róla. Már nem titok.

– Nem – feleli. – De láttam az egyik csapatot, amikor Teinével odakint járőröztünk.

A gyomrom fordul egyet.

– Tudod esetleg, hogy ki vett még részt a küldetésben?

– Nem. – Újabb tört, újabb találat. – De olvastam a jelentéseket. Azokat nem kaptátok meg?

Megrázom a fejem.

– És megbízol a jelentésekben? – Ezt a kérdést sajnos korántsem sikerül olyan hanyagul feltennem, mint szerettem volna.

– Persze. – Újabb kérdő pillantás. – Miért ne tenném? Te talán nem bízol bennük? – Újabb gyors mozdulatot tesz a kezével, mire a lovasok zaja egyszer csak megszűnik. Mira hangpajzsot állított körénk, ahogyan Montserratban is tette – ez egy kisebb mágia, de nekem még nem sikerült elsajátítanom. – Áruлд el, hogy mi folyik itt. Most azonnal.

Semmi különös, csak belecsöppentem egy ütközetbe néhány sötét varázshasználóval, végignéztem az egyik legjobb barátom halálát, megküzdöttem egy igazi veninnel a sárkányom hátán, végül pedig befoltozott a bátyánk, aki amúgy életben van.

– Semmi.

Ismét úgy néz rám. Azzal a tekintettel, amivel kölyökkorunkban mindig meg tudta oldani a nyelvemet. Meginagok. Ha csak egyetlen személy van a Kontinensen, akinek elmondhatnám az igazat, akkor az Mira.

– Csak furának tartom, hogy senkit sem ismersz azok közül, akik részt vettek ebben a küldetésben. Hiszen te *mindenkit* ismersz. És honnan tudhatod, hogy azt a csapatot valóban ezzel a feladattal küldték ki?

– Onnan, hogy délre vagy tucatnyi sárkányt láttam a határ túloldalán. Egyébként mi a francokat kerestek volna arrafelé, Violet?

Tessék. Itt a lehetőség, hogy elmondjam neki az igazságot. Itt az esély, hogy őt is bevonjam, és a jó oldalra kerüljön, azonkívül végre viszontláthassa a bátyánkat. Wyvernek. Mira *wyverneket* látott. Csakhogy nem csupán a saját életemet teszem kockára azzal, ha elmondom neki. A szívem lesüllyed, de muszáj megtennem.

Xaden sosem értené meg, hiszen neki nincs nővére.

– Nem is tudom – suttogom. – Mi van, ha wyvernek voltak? – Tessék. Kimondtam. Úgy-ahogy.

Pislog egyet, és kihúzza magát.

– Micsoda?

– Mi van, ha wyverneket láttál? Mi van akkor, ha azok pusztították el a poromieli városokat, ha egyszer mindketten tudjuk, hogy... nem sárkányok voltak. – Rászorítok az utolsó töröm markolatára. – Mi van, ha egy egész háború folyik odakint, amiről semmit sem tudunk?

A válla lecsügged, és együttérzés jelenik meg a tekintetében.

– Túl sok időt töltöttél azokkal a mesékkel, Violet. Tudtál eleget pihenni, mióta rátok támadtak azok a griffek? Csak mert elég kialvatlannak tűnsz. – A hangjában reszkető aggodalom most fájdalmasabban érint, mint bármi más.

– Egyébként is nehéz első alkalommal részt venni ütközetben, főleg elsőévesként, de ha utána nem tudsz eleget pihenni, és nem vagy elég összeszedett... A lovasoknak mindig a maximumot kell nyújtaniuk, Violet. Érted, hogy miről beszélek?

Hát persze hogy nem hisz nekem. Én sem hinnék magamnak. Ugyanakkor ő az egyetlen a világon, aki teljes mértékben, feltétel nélkül szeret engem. Brennan hagyta, hogy halottnak higgyem, sőt ha rajta múlik, még mindig annak hiszem. Anya sosem látott bennem mást, mint kockázatot. Xaden? Erről inkább ne is beszéljünk.

– Nem. – Megrázom a fejem. – Valóban nem alszom valami jól. – Jó kifogás, úgyhogy élek vele, noha egyre nehezebb a mellkasom.

Felsóhajt, és a megkönnyebbülése egy kicsit nekem is segít.

– Ez megmagyarázza a dolgot. Tudok ajánlani néhány remek teát, ha gondolod. Gyere, fogjuk azokat a töröket, téged pedig tegyünk be az ágyba. Hosszú utad volt, és nekem pár óra múlva egyébként is dolgom van. – Odavezet a céltábláinkhoz, és még egyszer kihúzzuk a fából a töreinket.

– Xadennel? – kérdezem, hogy megtörjem a hallgatást.

– Nem. Ő a műveleti központban lesz, ami...

– Tudom, tudom. Titkosított.

– Én járőrözni megyek. – Átveti a karját a vállam fölé.

– Ne aggódj. Amikor legközelebb jössz, több időnk lesz együtt. Két hét múlva, ugye?

– Remélem.

* * *

Az ég már fekete, amikor Xaden meztelen felsőtesttel becsúszik az ágyba, rövid úton lehetlenné téve, hogy aludni tudjak. Éppen annyi holdfény hatol be az ablakon keresztül, hogy lássam az arca egyszerre durva és gyönyörű vonalait, ahogy felém fordul. Mindketten az oldalunkon fekszünk. Elegendő fény táncol a szobában ahhoz, hogy lássam az ezüstös

sebhelyet a szíve felett, ami a gödörben folytatott harca során valahogy elkerülte a figyelmemet. Vajon Ressonban sérült meg?

– Ébren vagy. – A könyökére támaszkodik, és a kezére hajtja a fejét.

– Nem alszom túl jól. – Felhúszom a pokrócot a vállamra, mintha nem látott volna már kevesebb öltözékben is, mint abban a hálóingben, amit most viselek. – És ma már nincs erőm veszekedni.

– Akkor ne veszekedjünk.

– Mintha ilyen egyszerű volna. – Még az ironizáláshoz is fáradt vagyok.

– Ha szeretnéd, akkor ilyen egyszerű. – A tekintete végigjár az arcomon, és minden egyes másodperccel meglágyul.

– Mennyi az idő?

– Nem sokkal múlt éjfél. Már korábban szerettem volna beszélni veled, de volt egy kis baleset...

– Mira. – Felülök, és máris belém hasít a félelem.

– Jól van. Minden rendben. Csak néhány civil megpróbált átkelni a határon, és a gyalogságiak... nem igazán értékelték a dolgot.

– Nem igazán értékelték?

– Megölték őket – ismeri el halkán. – Errefelé gyakori az ilyesmi, csak éppen Basgiathban már nem tájékoztatnak róla. Nyugodtan feküdj vissza. Mirának nem esett baja.

Tehát civileket is gyilkolunk? Azt hiszem, ezt az információt is rögtön be kell tennem abba a bizonyos dobozba.

– Majdnem elmondtam neki – suttogom, ahogy a fejem visszaereszkedik a párnára, noha tudom, hogy idebent senki sem hallhat minket. – Hiába vagyok mérges, amiért nem bízol bennem, igazad van. Hiszen majdnem elmondtam neki. Utaltam rá, hátha magától rájön. – Keserű nevetés szakad ki belőlem. – Szerettem volna, ha tudná. Azt akartam, hogy ő is láthassa Brennant. Azt akarom, hogy a mi oldalunkon legyen. Én... – A torkom összeszorul, és képtelen vagyok folytatni.

Xaden megérinti az arcomat. Nincs neheztelés a tekintetében, még csak ítélezés sem, noha éppen most adtam neki jó okot rá, hogy az életünk hátralévő részéből kizárjon. A hallgatása, a csendes elfogadása láttán képes vagyok folytatni.

– Egyszerűen... olyan nehéznek érzek mindent – ismerem be. – Már senki sincs mellettem, aki valóban tudná, hogy kicsoda vagyok. Az a srác, akit a legjobb barátomnak tekintettem, kis híján megöletett bennünket.

Titkolóznom kell Rhiannon előtt, a nővérem előtt és még... előtted is. Senki sincs a világon, aki előtt teljesen megnyílhatnék.

– Nem tettem könnyebbé a számodra, hogy megbízz bennem – mondja, és végigsimít az arcomon a hüvelykjével. – És még most sem teszem könnyűvé. De hát te meg én nem vagyunk könnyű típusok. Amit együtt építünk, annak olyan erősnek kell lennie, hogy még a viharoknak is ellen tudjon állni. Vagy a háborúnak.

Amit együtt építünk. A szavai hallatán összeszorul a balga szívem.

– Szólnom kellett volna, hogy tanulmányozni kezdtem a varázsvédelmet.
– A karja meleg bőrére fektetem a kezem.

– Tudtam, hogy le akarsz majd beszélni róla, bár valószínűleg ez sem tántorított volna el, de a leginkább azért nem mondtam el, mert... – Képtelen vagyok kimondani.

– Azért, mert én sem mondom el neked mindent. – Ismét végigsimít az arcomon. – Szándékosan helyezted ezt közénk. Hogy legyen egy titkod, ha már én sem oszthatok meg veled mindent.

Bólintok.

– Nyugodtan lehetnek titkaid. Éppen ez a lényeg. Annak persze örülnék, ha nem tennél miattuk kockára mindent, amiért az elmúlt években küzdöttem. A saját életemről nem is beszélve. És igen, nem vagyok túl boldog az írrok miatt, de ma este inkább ne beszéljünk róla. Csak tudnom kell néhány fontos dolgot. Én sem tartok vissza előled olyan információkat, amelyek befolyással lehetnek a döntéseidre, és tőled is ugyanezt kérem. – A hüvelykujja folytatja a lágy mozdulatait.

Nem akarom, hogy bármelyikünknek titkai legyenek, de máris világossá tette, hogy ezen úgysem fogunk tudni változtatni. Úgyhogy talán itt az ideje, hogy más taktikával próbálkozzak.

– Meddig fogod magadnál tartani azokat a fegyvereket?

Elmosolyodik.

– Még néhány hétig nem fogok griffröptetőkkel találkozni.

A mindenit, működött.

– Válaszoltál.

– Bizony. – Újabb mosoly, de máris sajogni kezd tőle a mellkasom. – Hogy ment Varrishsel?

– Tairn kis híján feltépte Solas torkát, amivel legalább annyit sikerült elérni, hogy Andarnának nem kell részt venni a manőverezésen, a jövőben

viszont még a korábbiaknál is több borsot törhet az orrom alá. – Halvány mosoly jelenik meg az arcomon. Nézzenek oda. Anélkül beszélgetünk, hogy veszekednénk.

– Kissé tartok tőle, hogy megölöm Varrisht, ha még egyszer kiégés közeli állapotba hajszol. – Ezúttal nem viccel, és pontosan tudom, hogy képes volna rá.

– És mi a helyzet azokkal a szövással kapcsolatos könyvekkel, amelyeket az évváró után hagytál nálam? – Témát váltok, és kissé megcsóválom a fejem. – És azok a szövetek? Csak nem azt szeretnéd, hogy kitanuljak egy újabb mesterséget?

– Csak arra gondoltam, hogy szívesen elfoglalnád magad valamivel. – Vállat von, de olyan ördögi fény villan a szemében, ami alapján tudom, hogy ennél többről van szó.

– Hogy addig se tekintgessek más kadétok felé?

– Bízom benne, hogy érdekel a tyrr kultúra. Én minden csomót el tudok készíteni abból a könyvből. – Elmosolyodik. – Vicces volna látni, hogy utol tudsz-e érni.

– A csomókötésben? – Vajon leesett mostanában Sgaeylről, és beütötte a fejét?

A keze a nyakam mögé csúszik, és a tekintete komollyá válik.

– Rémálmaid vannak Ressonról? Ezért nem tudsz aludni?

Bólintok.

– Milliányi különböző változatban lepereg a szemem előtt, hogy veszíthettünk volna. Néha azt álmodom, hogy Imogen hal meg, néha Garrick, és előfordul, hogy... te. – Ezek az utóbbiak azok, amelyek után képtelen vagyok visszaaludni. Amikor a Bölcs elveszi tőlem Xadent.

– Gyere ide. – Átkarol a derekamnál, majd közelebb húz magához.

Nekidöntöm a hátam a mellkasának, ahogy elhelyezkedem az ölelésében. Istenek, azóta nem tartott így, hogy azon az estén megsemmisítettük a szobám berendezését. Melegség járja át a bőrömet, és nyomban számúzi a reszketést a csontjaimból, de közben a mellkasomban kezdődő sajgás nem enyhül.

– Mondj valamit, ami valóságos. – Kérésnek hangzik, akárcsak tavaly.

Felsőhajt, és fészkelődik egyet.

– Tudom, hogy ki vagy valójában, Violet. Még akkor is tudom, ha nem osztasz meg velem mindent. Akkor is ismerlek.

Én pedig eleget tudok ahhoz, hogy valódi kockázatot jelentsek, ha egyszer eljutunk az LTK-ban a kényszervallatásig.

– Még mindig nem vagyok elég erős hozzá, hogy kizárjalak a pajzsommal. – Persze most, hogy a keze ott pihen a derekamon, nem is biztos, hogy szándékomban állna ilyesmi.

– Nem én vagyok a mércéje, hogy mire vagy képes
– feleli, a szavait egyenesen a meztelen vállamra sóhajtva, amitől minden porcikámban megborzongok. – Ha egyszer sikeresen ki tudsz zárni, nekem annyi. Mindkettőnknek annyi. Én sem tudlak teljesen kizárni, és éppen ezért találhattál rám odalent, noha működtek a pajzsaim. Lehet, hogy nem tudsz áthatolni rajtuk, de attól még tudod, hogy ott vagyok. Ugyanúgy, ahogy le tudod tompítani magadban Tairn és Andarna érzelmeit, de nem tudod örökké kizárni őket.

– Tehát elég erőssé válhatok hozzá, hogy kizárjam Daint?

– Igen, ha sikerül mindig érintetlennek tudnod a pajzsod.

– Miből készül az ötvözet? – kérdezem, szinte már megrészesgélve a lehetőségtől, hogy védekezhetek Dain ellen.

– Talládiumból, néhány ércből és sárkánytojáshéjból.

Pislogok egyet meglepetésemben, egyrészt a hallottak miatt, másrészt azért, hogy egyáltalán válaszolt a kérdésemre.

– Sárkánytojáshéjból? Húha. Ez aztán... meglepő.

– Azok is fémből vannak, és még jóval azután is rendelkeznek varázserővel, hogy a fióka kikelt belőlük. – Az ajkával megérinti a nyakam hátulját, beszívja a levegőt, majd felsóhajt. – Most pedig aludj, mielőtt még megfeledkezem a becsületes szándékaimról.

– Emlékeztethetnélek néhány nagyon szórakoztató, és még annál is becsületesebb szándékodra. – Közelebb bújok hozzá, mire átveti rajtam a lábát, és leszorít az ágyra.

– Megkapom tőled azt a szót?

Megfeszülök.

– Gondoltam. Aludj jól, Violet. – Átkarol. – Szeretsz
– suttogja.

– Inkább ne emlékeztess rá. Azt hittem, megállapodtunk benne, hogy ma nem veszekszünk. – Lassan elszenderedik, és a teste melegségének köszönhetően hamarosan már az ébrenlét és a feledés közti édes senkiföldjén járok.

– Talán nem te vagy, akit emlékeztetnem kell rá.

„Az Első Év Vándorlása Navarre egyesítésének egyik legnagyobb eredménye volt. Micsoda ünnepe az emberi szellemnek, hogy hátrahagyjuk a katonáskodást, és belépünk a béke korszakába, hogy harc helyett immár a kontinens minden szegletében összekapcsoljuk egymással az embereket, a nyelveket és a kultúrákat, hogy együtt összetartó társadalmat alkothassanak, amelynek egyetlen célja a közös biztonság megteremtése.”

– Lewis Markham ezredes, *Navarre története*

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Arra jutottam, hogy a futólandolás, különösen a bukfacezve érkezés egyelőre valóban halálos ítélettel érne fel a számomra.

Csütörtök reggel az előző napi manőverezésnek hála már fel van kötve a karom, amitől egyáltalán nem tudom mozgatni a vállamat. Kiderült, hogy Tairnnak igaza van, és habár képes vagyok eljutni a válláig, a testem nem igazán örül a földetérésnek. Abban is egyetértettünk, hogy némi módosításra lesz szükség a képzés vége előtt.

– Milyen volt? – kérdezi Rhiannon, ahogy a Harmadik Szárnnal együtt történelemórára igyekszünk.

– Mintha Tairn letett volna, de én csak futnék tovább – felelem. – Nem ez az első ficamom. A gyógyítók szerint nagyjából négy hétig kell felkötni a karom. Kettőt kibírok. Talán. – Ha túl sokat várok, a Cséplés után az én nevem jelenik meg elsőként a kihívások párosításairól hírt adó faliújságon.

– Megkérhetnéd Nolont, hogy... – kezdi Ridoc, de az ábrázatomat látva elakad a szava. – Mi az? Csak azt ne mondd, hogy Varrish nem hagyja, hogy befoltozzanak.

– Nem tudok róla, hogy így volna – felelem, miközben megtaláljuk a helyünket. – Feliratkoztam Nolon listájára, de azt mondták, addig úgysem kerülnek sorra, amíg már magától is begyógyul a sérülés.

Rhiannon „én ugye megmondtam?” pillantással méreget, de én csak megrázom a fejem. Nem most van itt az ideje, hogy utánajárjunk az összeesküvés-elméleteinek, még akkor sem, ha egyre inkább olyan érzésem van, lehet bennük valami. Sosem találkoztam még olyannal, hogy egy foltozónak egyhavi várólistája lett volna.

A csütörtök a második kedvenc napom a héten. Nincs manőverezés, nincs LTK, nincs fizikaóra. Kirakom magam elé a tankönyvemet és a füzetemet, noha lényegében semmi sem hangzik el ezen az órán, amit korábban már ne tanulmányoztam volna apámmal vagy Markhammal – és amivel kapcsolatban mostanra ne ébredtek volna bennem alapvető kétségek.

Aztán előhúzok és az ölembe fektetek néhány szálát abból az élénk kék szövetanyagból, amit Xaden hagyott nekem.

A könyvben bemutatott öltések közül kettőt máris elsajátítottam, és igyekszem még további kettőt is megtanulni, mire visszajön szombaton. Fura dolog, hogy éppen ebben akart versenyezni velem, de ebből még nem következik, hogy csak úgy hagynám magam. És ezen még a sérülésem sem változtathat.

– Vajon ki fog ma órát tartani? – kérdezi Sawyer, miközben helyet foglal Ridoc mellett. – Csak mert épp az imént láttam a vezetőség többségét a röpmezőre futni.

Kis híján megáll a szívem.

– Tessék? – Csak egy komoly támadás lenne ok arra, hogy a vezetőség elhagyja Basgiathot. Megfordulok a székemben, hogy kipillanthassak a mögöttünk lévő ablakon, de innen csupán az udvart látom.

– Futottak – Sawyer még a két ujjával is mutatja, hogy mire gondol. – Csak ennyit tudok.

– Jó reggelt! – Devera professzor asszony lép a terembe, feszült mosollyal elhalad a három asztal- és széksor előtt, és megáll a szoba elején. – A mai órán én helyettesítem Levini professzort. Sürgősen távoznia kellett, miután támadás érte a Keleti Szárnyat. – Gyorsan végignézz a kollégája szedett-vedett íróasztalán, és felvesz egy könyvet a kupac tetejéről. – Holnap a Harci Eligazításon bizonyára hallani fogtok az ütközetről, de annyit elmondhatok, hogy egyelőre csupán egyetlen haláleset történt. – Megköszörüli a torkát, mielőtt felpillantana a könyvből. – Masen Sanborn. Néhányan talán ismertétek. Nemrég végzett az iskolában.

Masen. Ó, istenek, ne. Rögtön megjelenik előttem az arca, a mosolya, ahogy feljebb tolja az orrán a szemüvegét. Lehet, hogy véletlen. Semmi értelme, hogy egy rajtaütéssel akarjanak meghamisítani egyetlen halálesetet... Vagy mégis?

– Hacsak nem a rajtaütés *közben* ölték meg – motyogom magam elé. Még csak barátok sem voltunk. Nem ismertem jól, mindenesetre tízünk közül, akik Ressonba mentünk, már csak hatan vagyunk életben.

– Violet? – Rhiannon közelebb hajol hozzám.

Pislogok egyet, és rámarkolok az ölemben lévő szövetre.

– Minden rendben.

Rhiannon nem úgy tűnik, mint akit megnyugtatót a válaszom, mindenesetre visszaereszkedik a helyére.

– Úgy látom, a professzor legutóbb a 328-as cygniseni támadásról adott elő. – Devera megdörzsöli a nyaka hátulját. – Őszintén szólva fogalmam sincs, hogy ez milyen gyakorlati jelentőséggel bírhat a számotokra.

– Ahogyan nekünk sincs – jegyzi meg Ridoc a tollával a tankönyvén dobolva, amivel némi kuncogást vált ki a körülötte ülőkből.

– Tegyük fel, hogy mégiscsak tanulhattok belőle valamit – folytatja Devera, végigfuttatva a kezét a felkarján éktelenkedő halvány sebhelyen. – Mindenkinek tudnia kell, hogy a négynapos ostrom eredményeképpen Cygnisen a Poromieli Királyság részévé vált, és ez a további háromszáz évben is így maradt. A történelem és a jelenkor eseményei összefüggnek egymással, hiszen az előbbiek folyamatosan hatással vannak az utóbbiakra. – A falon csüngő térképre pillant, amely nagyjából ötödakkora lehet, mint az, amit a Harci Eligazításon szoktunk használni. – Meg tudja mondani valaki, hogy mi a különbség a poromieli és a navarre-i tartományok között?

A teremre csend borul.

– Ez fontos, kadétok. – Devera megkerüli Levini professzor asztalát, majd megtámaszkodik rajta. Amikor senki sem válaszol, egyenesen rám szegezi a tekintetét.

– A poromieli tartományok megőrizték a saját kulturális sajátosságait – felelem. – Egy cygniseni ember inkább nevezi magát cygniseninek, mint poromielinek. Szemben a mi tartományainkkal, amelyeket az első varázsvédelmek alatt egyesítettek, és közös nyelvet választottak maguknak. Navarre hat tartománya egyetlen, összefüggő királyságot alkot – ismétlem szinte szóról szóra, amit Markham könyvéből tanultam.

– Kivéve Tyrrendort – jegyzi meg valaki tőlem balra a Harmadik Szárnyból. – Hozzájuk nem igazán jutott el az „egyesítés” üzenete, ugye?

A gyomrom összeszorul. *Micsoda seggfej.*

– Nem. – Devera a fiúra bök. – Ilyesminek itt nincs helye. Pontosan az ilyen megjegyzések veszélyeztetik Navarre egységét. Sorrengail egy fontos tényre hívta fel a figyelmet, amiről, azt hiszem, néhányan hajlamosak megfélekedezni. Navarre közös nyelvet választott, de kinek a nyelve volt ez eredetileg? – Felszólít valakit a Fark Osztagból.

– A Calldyr, Deaconshire és Elsum tartományoké – feleli a lány.

– Így van. – Devera végigjáratja rajtunk a tekintetét, ahogy a Harci Eligazításon is szokta, amikor azt várja, hogy ne csupán a válaszokkal álljunk elő, de még a kérdéseket is mi találjuk ki. – Ami mit jelent?

– Azt, hogy a Luceras, Morraine és Tyrrendor tartományok elvesztették a saját nyelvüket – feleli Sawyer, és fészkelődni kezd a székében. Sawyer maga is az északnyugati partvidéken fekvő, cudar éghajlatáról ismert Lucerasból származik. – Elvileg önként adták fel az egyesítés miatt, mindenesetre néhány közkinccsé lett szótól és kifejezéstől eltekintve ezek ma már lényegében holt nyelvek.

– Helyes. Mindennek ára van – mondja Devera, minden szót külön kihangsúlyozva. – Ez nem jelenti, hogy ezt az árat ne volna érdemes megfizetni, csak hogy éppen akkor kerül sor felkelésekre, ha az emberek megfelelnek róla, hogy milyen árat fizetünk a varázsvédelmünk működéséért. Halljam, még mit kellett tennünk ennek érdekében. – Összefűzi maga előtt a karját. – Gyerünk. Nem azt kérem, hogy kövessetek el hazaárulást. Csupán történelmi tényekre vagyok kíváncsi a másodéveseknek szóló tanórán. Mit áldoztunk még fel az Újraegyesítésért?

– Az utazást – szólal meg valaki a Karom Osztagból.

– Itt biztonságban vagyunk, a határainkon túl viszont nem látnak szívesen.

És mi sem látjuk szívesen azokat, akik a mi határainkon túlról érkeznek.

– Helyes. – Devera bólint. – Lehet, hogy Navarre a legnagyobb királyság a Kontinensen, de nem az egyetlen. Ahogyan azóta a szigetekre sem utazunk. És még?

– A kultúránk jelentős részét elvesztettük – szólal meg egy lány két sorral előttem, aki a felkelés erekléjét viseli a karján. Azt hiszem, a Fark Osztaghoz tartozik. – Nem csupán a nyelvünket. Az énekeinket, az ünnepeinket, a könyvtárainkat... Mindazt meg kellett változtatni, ami eredetileg tyrr nyelven volt. Egyedül a rúnákat őrizhettük meg, azok ugyanis olyan szervesen az építészetünk részét alkotják, hogy nem lehetett volna indokot találni a megsemmisítésükre.

Mint azok a rúnák, amelyek a törömben is vannak. Azok, amelyeket az aretiai templom oszlopain láttam. Azok, amelyeket éppen most szövök az ölemben.

– Igen. – Devera ezt az egyetlen szót is képes úgy kiejteni, ami valahogy egyszerre hangzik együttérzőnek és durvának. – Én nem vagyok történész. Harctéri taktikával foglalkozom, de azért el tudom képzelni, hogy mennyi tudást veszítettünk el ezzel.

– De hiszen az összes könyvet lefordították a közös nyelvre – vitatkozik valaki a Harmadik Szárnyból. – Ma is tartanak ünnepeket, és énekelnek

dalokat.

– És te talán tudod, hogy mi veszett el a fordítással?

– kérdezi a tyrr lány előttem.

– Természetesen nem tudom. – Összeszorítja az ajkát.

– A tyrr nem több, mint holt nyelv, senki sem beszéli, leszámítva néhány írnokot. Azért, mert nincs meg tyrr nyelven, még besétálhatsz az Archívumba, és mindazt elolvashatod, amit tyrrból fordítottak le.

Leginkább a beképzelt hangneme készlet válaszra.

– Nem igazán. – Az ölembe ejtem a szövés munkát.

– Kezdjük azzal, hogy senki sem sétálhat be csak úgy az Archívumba, és olvashat el bármit, amit éppen szeretne. Először is kérvényezni kell, és a kérvényt bármelyik írnok visszautasíthatja. Másodszor, az írnokoknak csupán töredéke beszéli a tyrrt, ami azt jelenti, hogy több száz évre volna szükség ahhoz, hogy az összes szöveget lefordítsák, és az Archívumban nincsenek négyszáz évnél régebbi történeti szövegek, legalábbis olyanok, amiről tudomásom volna. Az összes kötet hatodik, hetedik, nyolcadik kiadás. Vagyis a logika alapján neki van igaza. – Az előttem lévő lányra mutatok.

– Igenis sok minden elvész a fordítás során.

– Trebor kadét, a maga helyében figyelembe venném, hogy Sorrengail kadét több időt töltött az Archívumban, mint bárki más ebben a teremben, és ennek fényében fogalmaznám meg a lehetőség szerint indokolt és tartalmas válaszat – mondja Devera.

A srác a Harmadik Szárnyból lapos pillantást vet felém, majd visszaereszkedik a székébe.

– Elveszítettük a régi történeteinket – mondja Rhiannon.

Minden izmom megfeszül.

Devera oldalra dönti a fejét.

– Folytasd.

– Egy Cygnisen közeli határfaluból származom – mondja Rhiannon. – A folklórunk nagy része a határ túloldaláról származik, talán az Első Év Vándorlásának köszönhetően, és amennyire tudom, ebből semmit sem jegyeztek le. Csupán szájhagyományként létezik. – Felém pillant. – Violettel tavaly már beszélgettünk erről. A calldyriak, lucerasiak vagy más tartományokból származók nem ugyanazokkal a hagyományokkal nőttek fel. Nekik nincsenek történeteik, és nemzedékről nemzedékre mi is

elveszítjük a sajátjainkat. – Balra, majd jobbra pillant. – Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunknak vannak hasonló élményei, attól függően, hogy hol nőttünk fel. Sawyer ismer olyan történeteket, amelyeket Ridoc nem. Ridoc pedig ismer olyanokat, amelyekről Violet nem hallott.

– Lehetetlen – feleli Ridoc. – Violet mindent tud.

Sawyer felnevet, én pedig felvonom a szemöldököm.

– Fontos megállapítások – bólint Devera, és a szája elégedett mosolyra húzódik. – És mit adott nekünk az Első Év Vándorlása?

– Egyesített kultúrát – feleli egy lány a Fark Osztagból. – Nem csupán a tartományainkon belül, de az egész Kontinensen. És megadta az esélyt a poromieliaknak, hogy a varázsvédelem biztonságában éljenek, amennyiben a költözés mellett döntenek.

Egy év. Ennyit adott nekik Navarre, mielőtt lezárta volna előttük a határait. És ha valaki nem tudott átköltözni a családjával, vagy nem kockáztatta meg a veszélyes utat...

A háború és a következményei sosem kegyesek az emberhez.

– Helyes – mondja Devera. – Ami azt jelenti, minden esély megvan rá, hogy amikor egy csapat griffel néztek szembe, akkor egy távoli rokonotokkal kell harcolnotok.

A kérdés, amit mindannyiunknak fel kell tennünk, a következő. Megéri ezt a sok áldozatot, hogy biztonságban tudhassuk Navarre lakosságát?

– Igen – felelik a többiek kórusban; néhányan valamivel hangosabban, mint mások.

Én azonban csendben maradok, hiszen tudom, hogy nemcsak Navarre hoz áldozatokat – hanem azok is, akik a varázsvédelman kívül élnek.

* * *

Az edzőteremben délután már tapintható a várakozás, amikor a professzorok a pástra szólítják az első küzdőket. Most kerül sor a hónap utolsó kihívásaira. Az elsőéveseknek jövő héttől már a Vesszőfutás miatt kell aggódniuk, utána pedig rohamosan közeleg a Bemutatás Napja és a Cséplés. A másodévesek pedig szép sorjában eltűnedeznek majd, hogy ízelítőt kaphassanak a kínvallatás örömeiből.

Biztosan csodás lesz.

A Fark Osztag egyik raját szólítják a pástunkra.

– Remélem, hogy ma este én is küzdhetek – mondja Ridoc, és lábujjhegyre áll. – Valamiért nagyon kedvem lenne jól seggbe rúgni valakit.

– Jó neked. – Megerősítem a kötést a páncélomon, majd átpillantok a pást fölött, és biccentek Imogen felé. Felvonom a szemöldököm, amikor meglátom, hogy Sloane-nal beszél.

Viszonozza a biccentést, és egy mosoly kíséretében szavak nélkül is azt üzeni, hogy Sloane kellőképpen felkészült a mai ellenfelére. Rhiannon és Sawyer is ugyanígy járnak el az elsőévesekkel, miközben sorra szólítják az embereket a küzdőtérre. Aaricet keresem a tekintetemmel, és ahogy mindig, ezúttal is tökéletesen fókuszálnak tűnik, és láthatóan mindent kizár maga körül, ahogy a pástra koncentrálnak.

– Mit gondolsz, mennyire súlyos a Keleti Szárnyat ért támadás? Biztosan komoly volt, ha a fél vezetőségnek oda kellett repülnie – töpreng Ridoc.

Elég komolynak kellett lennie ahhoz, hogy Masen meghaljon.

– A feltételezések csak pletykákhoz vezetnek – mondja Dain, és elfoglalja az üres helyet a balomon.

Francba. Heteken át sikerült elkerülnöm, most viszont muszáj közelebb húzódnom Ridochoz, miután meggyőződtem róla, hogy a mentális pajzsom minden egyes téglája a helyén van.

– Akkor is, ha a legtöbb professzor olyan sietve hagyta hátra az iskolát, mintha a varázsvédelmünk teljes egészében felmondta volna a szolgálatot? – kérdezi Ridoc.

– A védelem a helyén van. – Dain úgy fúzi össze maga előtt a karját, hogy még csak felé sem néz. – Tudnál róla, ha nem így lenne.

– Szerinted éreznénk? – kérdezi Ridoc.

– Minket is harcba hívnának – mondom. – És a sárkányok szólnának róla.

– Nem tudnád megkérdezni anyádtól? – kérdezi Ridoc.

– Attól az embertől, aki tudta, hogy egy hétig nem kerültem elő, majd amikor kiderült, hogy hajszaál híján odavesztem az első ütközetem során, egyszerűen közölte, hogy álljak vissza az alakzatba? Persze, ő aztán egész biztosan megosztana velem minden információt.

Az első párost a pástra szólítják, engem pedig egyszerre tölt el borzongással és megkönnyebbüléssel, hogy nem ismerem az elsőévesek nevét.

– Hajlandó vagy végre beszélni velem? – kérdezi Dain.

– Nem. – Nem teszem meg neki azt a szívességet, hogy felé fordulok, de annak érdekében, hogy eljusson hozzá az üzenet, átmegyek Ridoc másik oldalára.

– Ugyan már, Violet. – Ridoc mögé lép, majd befurakszik Quinn és énközém. – Előbb vagy utóbb készen kell rá állnod. Hiszen ötéves korunk óta barátok vagyunk.

– Már nem vagyunk barátok, és majd akkor állok készen arra, hogy beszéljek veled, ha már a pusztá látványodtól nem akarok egy kibaszott tört vágni a mellkasodba. – Odébb megyek, még mielőtt engednék a késztetésnek, és tényleg rátámadnék erre a rohadék emléktolvajra.

– Nem szaladhatsz előlem örökké!

Bemutatok neki, majd megkerülöm a pástot, és megállok Rhiannon mellett.

– Ez meg mi volt? – kérdezi, és elfintorodik, ahogy az egyik elsőéves bevisz egy ütést a másik veséjére.

– Semmi, csak Dain megint seggfej volt. – Néha a legegyszerűbb válasz a legjobb.

A mi elsőévesünk megpróbálkozik egy rúgással, és szájon találja a Fark Osztag kadétját. Vér spriccel mindenfelé.

– Nem értem. – Zavartan pillant felém, majd közelebb hajol, hogy Dain ne hallhassa. – Azt hittem, az évvárón történtek Riorsonnal csak a farokméregetésről szóltak, de úgy látom, azóta sem beszéltél Aetossal. Nem ő volt a legjobb barátod? Lehet, hogy tavaly eltávolodtatok, de már szóba sem álltok egymással?

– A hangsúly a „volt”-on van. – A tekintetemmel követem Daint, ahogy odamegy Emetterio professzorhoz.

– A legjobb barátom *volt*. – Egészen pontosan tizenöt évig senki sem állt közelebb hozzám, mint ő. És azt hittem, hogy ő lesz a mindenem.

– Figyelj, ha kell, én is szívesen utálom veled együtt. Ezzel nincs semmi gond. Viszont ismerlek, és tudom, hogy nem löksz el magadtól másokat, hacsak nincs rá alapos okod. Úgyhogy, a barátodként kérdezem: megbántott? – Lehalkítja a hangját. – Vagy ez is azzal áll összefüggésben, amiről *nem* beszélünk?

Összeszorul a torkom.

– Ellopott tőlem valamit.

– Ez komoly? – Mélyen a szemembe néz. – Akkor jelentsd fel a Kódex megsértése miatt. Így aligha lehetne a szárnyvezetőnk.

Bárcsak tudná, hogy mit lopott el tőlem az utolsó szárnyvezetője.

– Bonyolultabb ennél. – Vajon mennyit árulhatok el neki?

Az elsőévesünk gyorsan magára talál, és egy ügyes mozdulattal a földre viszi, majd leszorítja az ellenfelét, aki másodperceken belül megadja magát.

Mindannyian megtapsoljuk a teljesítményét. Egyelőre idén is erősnek tűnünk, főleg úgy, hogy Aaric is egyre-másra szaporítja a győzelmeit.

Emetterio végigméri Daint, majd megköszörüli a torkát. Mély levegőt veszek, várva, hogy Sloane-t szólítják.

– Biztos vagy benne? – kérdezi Emitterio.

– Szárnyvezetőként jogom van hozzá. – Megszabadul a fegyvereitől, és leteszi az összeset a pást szélére.

Mi a franc?

– Azt nem vitatom. – Emitterio végigsimít a tar fején.

– A következő mérkőzés... Dain Aetos és Violet Sorrengail.

A gyomrom a talajig süllyed. Ha a pajzsom meginog, azzal *mindenkit* halálra ítélek Aretiában és az összes megjelöltet itt Basgiathban.

Imogen szeme nem egyszerűen elkerekedik, hanem egyenesen hatalmassá válik, ahogy felém pillant, majd elhátrál a pásttól, és szélesebben eltűnik. Vajon hová megy? Nem mintha csak úgy elszaladhatna, hogy idehívja Xadent, mint tavaly tette. Most magamra vagyok utalva.

– Ezt te sem gondolod komolyan. – Rhiannon megrázza a fejét. – Hiszen meg van sérülve.

Talán mégsem vagyok teljesen magamra utalva.

– És ez mióta számít? – kérdezi a másik rajvezető.

Lélegezz. Nincs más dolgom, csak hogy lélegezzek.

– Baromság. – Dain szemébe nézek, ahogy kimondom, ő pedig összefűzi a karját a mellkasa előtt. Nincs kiút. Ő a szárnyvezető. Bárkit kihívhat, akit csak akar, ahogyan tavaly Xaden is bárkit kihívhatott. Ironikus módon sokkal kevésbé voltam veszélyben, amikor az első alkalommal Xaden a földre vitt a küzdőtéren. Hiszen akkor még csupán a *saját* életem forgott kockán, most viszont mindazok meghalhatnak, akik számítanak nekem.

– *Tartsd a helyén a pajzsod* – figyelmeztet Tairn. Az izgatottsága rám is átragad, és a hatására feláll a szőr a hátamon.

Dain fegyvertelenül lép a pástra, de láttam már korábban küzdeni. Nem olyan jó, mint Xaden, de azért fegyverek nélkül is elég halálos, ráadásul nekem a fél karom kötésben van.

– Ezt nem teheted! – kiáltja Bodhi, ahogy felénk szalad, és megáll mellettem. Imogen nem messze lemaradva követi. Nyilván a Xadenhez legközelebbi személyt próbálta riasztani. – Fel van kötve a karja, Aetos.

– Úgy tudtam, osztagvezető vagy. – Dain összeszűkül szemmel méregeti Bodhit. – És az unokatestvéred már nem szárnyvezető. Ugyanis én vagyok az.

Bodhi nyakán kidagadnak az erek.

– Xaden ki fog nyírni ezért – suttogja.

– Úgy látom, nincs itt. Minden rendben – mondom, és nyúlok az első törömért. – Ne felejtse, hogy ki készített fel.

– Nem a pusztakezes harcról beszélek, és Bodhi pillantásából kiindulva ő is tudja, hogy mire gondolok.

– Tartsd csak meg a törjeidet, ha ettől jobban érzed magad, Sorrengail kadét – mondja Dain, miközben elfoglalja a helyét a pást közepén.

Felvonom a szemöldököm.

– Tudod, hogy elég jó ahhoz, hogy megöljön velük – emlékezteti rá Bodhi.

– De nem fogja megtenni. – Dain oldalra dönti a fejét.

– Hiszen én vagyok a legrégebbi barátja. Nem igaz?

– Ez aztán a barátságos magatartás – jegyzi meg Rhiannon.

Veszek egy mély levegőt, majd meggyőződöm róla, hogy a pajzsom minden egyes téglája a helyén van, ahogyan Xaden tanította, aztán kilépek a pástra, és a szabad kezembe veszem az egyik törömet. Ha aközött kell választanom, hogy megöljem Daint és megmentsem Xadent, akkor nem is kérdés, hogyan döntenék.

Emetterio jelt ad a küzdelem megkezdésére. Dainnal körözni kezdünk egymás körül.

– Próbálj csak az arcom felé nyúlni, és felhasítalak

– figyelmeztetem.

– Rendben – feleli, majd a következő pillanatban kilő, és megcélozza a törzsemet.

Ismerem a mozdulatait, úgyhogy az első kísérletét könnyedén hárítom, és odébb táncolok előle. Meg kell hagyni, elég gyors. Nem csupán az apja

miatt lehetett belőle szárnyvezető. Mindig is ügyes volt a páston.

– Gyorsabb vagy, mint tavaly. – Úgy mosolyog, mintha büszke volna rám, miközben folytatja a körzést.

– Xaden alaposan felkészített.

Elfintorodik, majd újra támad, és ezúttal is a törzsemet veszi célba. Megpörgetem a törömet, hogy az merőlegesen álljon az alkaromra, majd elhajolok az ütése elől, aztán felfelé sújtok, és valamivel az álla alatt találom el, anélkül, hogy belevágnék.

– Ez az! – éljenez Ridoc, de én egy pillanatra sem veszem le a tekintetemet Dainról.

Dain pislog egyet, majd rándít egyet az állkapcsán.

– A mindenit.

Ezúttal gyorsabban támad. A karom nélkül, amit egyensúlyozásra használhatnék, nehezebb kitérni előle, de azért tartom magam, amíg egyszer csak kihasználja a figyelmetlenségemet, és kisöpri alólam a lábamat.

Háttal a pástnak vágódom, mire azonnal olyan erős fájdalom hasít a vállamba, hogy csillagokat látok, és nem tudom magamba fojtani a kiáltást. Csakhogy amikor egy szívdobbanásnyi idővel később Dain az alkarjával a talajnak szegez, a pengém már ott van a torkán.

Pajzs. Muszáj fenntartanom a pajzsomat.

– Csak beszélgetni szeretnék – suttogja alig pár centire az arcomtól.

A fájdalom eltörpül a jeges félelem mellett, amit az okoz, hogy a keze ilyen közel jár hozzám.

– Én pedig csak azt szeretném, hogy kurvára szállj le rólam. – Határozottan azon a ponton tartom a tört, ahol biztosan érzi. – Nem a levegőbe beszélek, Dain. Ha csak megfordul a fejedben, hogy még egy emlékemet ellopod, itt fogsz elvérezni ezen a páston.

– Tehát erre utalt Riorson, amikor azt mondta, Athebyne? – kérdezi olyan lágy hangon, mint amilyen lágynak a szeme tűnik; az a szempár, amelyet látva mindig is tudtam, hogy bízhatok benne. Hogy az ördögbe jutottunk idáig? Tizenöt évnyi barátság, még hozzá a legközelebbi barátság után, amit csak megtapasztaltam, és tessék, most egyetlen csuklómozdulat választ el tőle, hogy elvágjam a torkát.

– Pontosan tudod, hogy mire utalt – felelem, lehalkítva a hangomat.

Két barázda jelenik meg a szemöldöke között.

– Elmondtam apámnak, hogy mit láttam, amikor megérintettelek.

– Amikor elloptad az emlékeimet – igazítom ki.

– De csak egy pillanat volt az egész. Riorson azt mondta neked, hogy az unokatestvérével megy Athebyne-ba. – Fürkészi a tekintetemet. – A másodévesek nem repülnek el ilyesmi miatt, úgyhogy elmondtam apámnak. Tudom, hogy megtámadtak odafelé menet, de fogalmam sem volt róla, hogy...

– Azt mondtad, „hiányozni fogsz”. – Minden egyes szót sziszegve ejtek ki. – És utána elküldtél meghalni. Ahogyan Liamot és Soleilt is a halálukba küldted. Tudod, hogy mi várt ránk odakint?

– Nem. Azért mondtam, hogy hiányozni fogsz, mert te őt választottad. Mondtam neked, hogy olyasmit is tudok róla, amit te nem, és ami miatt jó oka van gyűlölni téged, és te *mégis* őt választottad. Aznap a röpmezőn nemcsak tőled vettem búcsút, hanem annak esélyétől is, hogy valaha lehet még köztünk valami. Fogalmam sem volt róla, hogy griffek fognak rajtatok ütni.

– Ha azt várod, hogy ezt elhiggyem, akkor sajnos félreismertél. Azonkívül pontosan tudom, hogy Xadennek mennyi oka van gyűlölni engem, és nem számít.

– Tudsz a hátán lévő sebhelyekről? – kérdezi, én pedig azon kezdek töprengeni, hogy tényleg felhasítom, hátha akkor végre megszabadulok tőle.

– A százhet sebhelyről a megjelöltek után, akikért felelősséggel tartozik? Igen, tudok róla. Ennél többet is...

– És tudod, hogy ki okozta azokat a sebeket?

Pislogok egyet, amit sajnos ő is észrevesz; egyetlen pillanatnyi kétség elég volt hozzá.

– Add fel! – kiáltja Sawyer a pást széléről.

– Sajnos nincs szabad kezem – felelem anélkül, hogy levennem a tekintetemet Dainról.

– Violet... – kezdi Dain.

– Lehet, hogy te vagy a legrégebbi, legjobb barátom, de mindez abban a pillanatban véget ért, amikor *megsértetted* a magánszférámat, elraboltad tőlem az emlékeimet, és megöletted Liamot és Soleilt. Ezt *sohasem* fogom megbocsátani. – Éppen annyira szorítom hozzá a pengét, hogy egy kissé megkarcoljam a bőrét a nyaka felső részénél.

A szeme felizzik, és egy pillanatra mintha teljesen össze lenne törve.

– Anyád tette – súgja, és lassan elhátrál. Először feltérdel, majd leveszi az alkarját a szegycsontomról, aztán feltápászkodik. – Ő győzött – mondja, majd elhagyja a küzdőteret. – Feladtam.

Ezt nem mondhatja komolyan. Kizárt, hogy anyám saját kezűleg százhétszer belevágjon Xadenbe. Biztosan csak manipulálni akar. Néhány másodpercig még a páston fekszem, és igyekszem rendezni a légzésemet. Aztán elteszem a törömet, megfordulok, és nagy nehezen én is talpra állok.

Emetterio szólítja a következő párost, én pedig elhagyom a pástot, és úgy megyek vissza Rhiannon és Bodhi mellé, mintha semmi különös nem történt volna.

– Violet? – Bodhi tekintete láttán nem tudok mást tenni, csak megcsóválom a fejem.

– Nem ért hozzám. – A fejemben lévő titkok biztonságban vannak.

Bodhi bólint, majd elhagyja a küzdőteret, miközben Aaric felkészül a harcra a Fark Osztag egyik kadétja ellen, akinek ránézés alapján lehet némi esélye véget vetni Aaric nagyszerű győzelmi szériájának.

– Gyere velem – mondja Rhiannon. – Most.

– Ez parancs?

– Kell, hogy az legyen? – Összefűzi a karját a mellkasa előtt.

– Természetesen nem. – Felsőhajtok, és követem.

– Arról van szó, amit ellopott tőled? – kérdezi Rhiannon. – Csak mert bármiről is szólt ez az egész, láthatóan nem arról, hogy legyőzzön téged.

– Igen – felelem, majd elvégzek néhány fejkörzést, ahogy még mindig dübörög bennem az adrenalin, egyúttal émelygek is a történetektől.

Rhiannon a válaszomra vár, és amikor nem kapja meg, felsóhajt.

– Egész nap nem láttalak. A támadás miatt volt?

– Igen. – Hátrapillantok a vállam fölött, és észreveszem Imogent, ahogy minket figyel. Vajon tudja, hogy Masen meghalt?

– Tényleg minden egyes választ harapófogóval kell kihúznom belőled? – Oldalra engedi a karját. – Amarira esküszöm, ha még egyszer annyit mondasz, hogy „igen”, akkor én...

Inkább nem mondok semmit.

– Hallottam, hogy mit mondtál történelemórán. Valamit a merényletekről. Francba.

– Igen, azt hiszem, mondtam ilyesmit.

Továbbra is próbálja elkapni a tekintetemet.

– Masenen kívül még ki halt meg azok közül, akik veled voltak Athebyne-ban?

Végre felnézek rá, és a szívem hevesebben kezd verni.

– Ciaran. A Harmadik Rajban szolgált. – Semmi olyasmit nem mondok neki, amit ne tudhatna mástól.

– A felmérés napján pedig téged akartak elintézni.

A Mellvéd óta Imogent kétszer is megtámadtak. Akárcsak Bodhit és Eyát. – A szeme összeszűkül. – Dainnak titkosított pecséttereje van – súgja. – Mit lopott el tőled, Violet?

Istenek, milyen gyorsan összerakta magában! Megérdemel annyit az igazságból, amennyit módomban áll elárulni.

– Egy emléket – mondom lassan.

A szeme elkerekedik.

– Tehát emlékolvasó.

Bólintok.

– Senkinek sem szabadna tudnia.

– Tudok titkot tartani, Violet. – Sértettség villan az arcán, és rögtön érzem, hogy barátságunk szövetének egy újabb fonala feslik szét, amit mintha saját kezűleg téptem volna ki a helyéről.

Mögöttünk a többiek éljeneznek, de egyikünk sem fordul meg, hogy megnézzze, mi történt.

– Tudom. – A hangom már suttogásnak is alig nevezhető. – És bízom benned, de nem mindegyik titok a sajátom, hogy elmondhatnám. – A rettegés lassan megüli a gyomromat. Csak idő kérdése, és úgymint mindenre rájön. És akkor az ő élete is ugyanúgy veszélyben lesz, ahogy az enyém.

– Dain elrabolta az egyik emlékedet – ismétli. – És most úgy érzed, hogy azokat a lovasokat, akik veled voltak a Háborús Játékok során, egyesével el akarják intézni.

– Elég – kérlelem. – Tégy egy szívességet mindkettőnknek, és... – Megrázom a fejem. – Ne folytasd.

Összevonja a szemöldökét.

– Olyasmit láttál, amit nem lett volna szabad, igaz? – Oldalra dönti a fejét.

Nem veszek levegőt. Ismerem ezt a tekintetet.

– Ezt az emléket lopta el tőled?

– Nem. – Beszívom a levegőt. Hála isteneknek, ezzel tévúton jár. Közben tőlem jobbra mozgásra leszek figyelmes, és amikor odafordulok, látom, hogy Aaric tart felénk a csuklóját masszírozva. – Francba, azt hiszem, megsérült.

– Mi ölte meg Deight-t? – kérdezi Rhiannon.

Egyszer csak úgy érzem, nincs elég levegő a teremben, sőt talán az egész Kontinensen, de azért sikerül valahogy még egyet lélegeznem, majd visszafordulok felé.

– Ezt a részét már ismered a történetnek.

– De nem tőled – feleli halkán, és apró szarkalábak jelennek meg a szeme körül, ahogy továbbra is engem méreget. – A karodban tartottad Liamot, és harcolnod kellett. Ennyit mondtál. Mi. Ölte. Meg. Liamot? – A suttogva kiejtett szavak egyesével hasítanak belém. – Egy másik sárkány? Ez történt odakint?

– Nem. – Határozottan megrázom a fejem, majd Aaric odaér hozzánk. – Végre veszítettél?

Felhorkan.

– Dehogy. A csuklóm viszont eltört. Azt mondták, értesítenem kell róla téged – közli Rhiannonnal.

– Elviszem a gyengélkedőre – mondom.

– Violet... – kezdi Rhiannon olyan hangon, ami alapján még nem tekinti befejezettnek a beszélgetésünket, én azonban más véleményen vagyok. Nincs más választásom.

– Ne folytasd. – Hátat fordítok Aaricnek, és lehalkítom a hangom. – És ne kérdezd tőlem ezt még egyszer. Kérlek, ne kényszeríts rá, hogy hazudjak neked.

Hátralép, és döbrent csendben mered rám.

– Induljunk – mondom Aaricnek, majd megcélzom a kijáratot, az imént történeteket pedig megpróbálom belepréselni abba a bizonyos dobozba a tudatom hátuljában, ami már így is veszélyesen tele van.

Aaric pillanatok alatt utolér. A tudósok szárnyának folyosója elhagyatott, és a lépteink hosszan visszhangoznak az ablakok között.

– Tehát, mit gondolsz apád, hová tűntél? – kérdezem, ahogy befordulunk a rotundára, és próbálok megfeledkezni mindarról, amit elmondtam Rhiannonnak, és arról is, amit nem.

– Azt hiszi, hogy a huszonegyedik születésnapjára országjárásom veszek részt – feleli Aaric, megdörgölve az állkapcsát és a világosbarna borostáját.
– Vagyis körbepiálom és -dugom a királyságát – teszi hozzá undorral a hangjában.

– Szórakoztatóbbnak hangzik az iskolánál. – Kinyitom az ajtót a jó karommal.

– Miért, melyik része ne volna szórakoztató az itteni életnek? – kérdezi, majd előremegy, és kinyitja a következő ajtót azzal a kezével, amelyik nem törött. – Nézzenek oda, ha ketten vagyunk, máris van két jó kezünk.

Elmosolyodom, ahogy rátérünk a hálókörletbe vezető folyosóra.

– A nagy tréfamester, nem igaz, Cam... – Elfintorodom. – Aaric. Elnézést. Hosszú nap volt. – És közben másra sem vágyom, csak hogy Xadennek is elmesélhessem, aki viszont még két napig nem fog visszajönni.

Végigmegyünk a lépcsőn, és habár Aaric nagyjából olyan magas, mint Xaden, lerövidíti a lépteit, hogy könnyebben tudjam tartani a tempóját.

– Kezd rájönni, igaz? – kérdezi, amikor elérjük az alagutat.

Égnek áll a szőr a hátamon, ahogy felpillantok rá.

– Rájönni micsodára?

– Nem rejtették el olyan jól, mint gondolják. – Megfeszül az állkapcsa. – Ha egyszer tudod, hogy mit keress, könnyű rátalálni. Engem az örök által hordott török vezettek rá. – Rám pillant. – Azok, amelyekbe kis fémlemezeket kovácsoltak.

A szívem olyan erővel dobban, hogy még a fülemben is hallom. Török. Fémlemezek.

– Az örök elől volt a legnehezebb meglógni – mondja egy fintor kíséretében. – Egészen addig nem árulnák el apámnak, hogy eltűntem, amíg már nincs más választásuk. Abban bízom, hogy kihúzó a Cséplésig. Utána már ő sem tehet semmit. A sárkányok még a királyoknak sem tartoznak engedelmisséggel.

– Rohadt életbe. – Megragadom a jó karját, és megállítom, mielőtt folytatnánk az utunkat. – Tudsz róla, igaz?

Felvonja a szemöldökét, és a felettünk felvillanó varázsfény megvilágítja azt a fejedelmi, zöld szempárt.

– Különben miért volnék itt?

„Előbb vagy utóbb, valószínűleg a másodév során rá fogsz jönni, hogy a barátod és családotod iránt érzett bizalomnak semmi köze ahhoz a hűséghez, ami a rajod többi tagjához fűz.”

– *Brennan könyve, 91. oldal*

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Gyorsabban. *Még* gyorsabban kell futnom. A félelem összeszorítja a torkomat, ahogy a halál szökőárként jár a nyomomban a napégette mezőn, ahol Tairn nekem háttal várakozik. Szél kerekedik körülöttem, kizárva minden más zajt, még a saját szívverésemet is. Tairn meg fog halni, és még csak nem is látja, hogy milyen fenyegetés leselkedik rá.

Aranyszínű folt csillan a szárnya végében.

Istenek, *ne*. Andarna. Ő is itt van. Pedig nem volna szabad itt lennie.

A hullám már eléri a bokámat, és hamvakkal borított, élettelen pusztává változtatja alattam a földet.

– Nincs hova futnod, sárkánylovas. – Csuklyás figura lép ki előlem a semmiből, és feltartja az egyik kezét.

Láthatatlan erő zökkent ki az egyensúlyomból, majd emel a levegőbe, és képtelen vagyok megmozdulni. A halál hulláma megáll, és a szél is alábbhagy, mintha az ellenség magát az időt is megállította volna.

Átveszi a botját a másik kezébe, és a göcsörtös ujjával hátrahúzza a talajig érő köpenye vörös csuklyáját, feltárva ritkás, fekete haját és alatta a fehér koponyáját. Beesett arcának gödreiben mintha árnyékok ülnének, de az arca közben kísértetiesen fiatalnak tűnik. Az ajka töredezett és száraz, akárcsak a föld mögöttem, de a szeme körül és a halántékán pókhálóként kidagadó erek azok, amelyek láttán a leginkább felsikoltanék.

Venin.

– Micsoda csalódás – mondja, mintha csak az én Bölcsém volna, nem pedig azé a sötét varázshasználóé, akit Tairn hátán küzdve öltem meg. – Ott az erő az ujjbegyedben, és te mégis újra és újra a menekülést választod, valamilyen elhibázott taktikában bízva. – Oldalra dönti a fejét. – Valóban azt reméled, hogy elmenekülhetsz?

A bordáim mintha összeszorulnának a tüdőm körül, ahogy előnt a rettegés, és sikerül ugyan kipréselnem magamból egy kurta kiáltást, de ez sem elég ahhoz, hogy figyelmeztessem Tairnt és Andarnát.

– Előlem nem lehet elmenekülni, lovas – suttogja, miközben elhúzza az ujjait az arcom előtt, de anélkül, hogy megérintene. – Harcolj és halj meg,

vagy csatlakozz hozzám, és élj örökké, de nem tudsz elmenekülni, ha egyszer évszázadokig vártam valakire, aki a tiédhez fogható erővel rendelkezik.

– Dögölj meg. – A hangom nem több, mint suttogás, de legalább teljes meggyőződéssel sikerül kiejtenem a szavakat.

– Akkor hát... a halált választod. – Csalódottan lehorgasztja a fejét.

A szél ismét füttyülni kezd körülöttem, ahogy lezuhanok a talajra. Sikoly hasít keresztül a testemen, ahogy elviselhetetlen gyötrelmet érzek a bőrömön, a csontjaimban, a lelkem legmélyén, amíg...

Egyszer csak felébredek. A szívem zakatol, a bőröm nyirkos, a kezemmel pedig a fekete markolatú törömet szorongatom.

Csak egy álom volt. Csak egy álom. Csak egy álom.

* * *

– Elárulod végre, hogy hová megyünk? – kérdezem szombaton Xadentől, ahogy lebattyogunk a szobája mellett kezdődő lépcsőn.

– *Basgiath olvasztójába* – feleli, miután előbukkanunk a tudósok szárnyából, és kiérünk a kihalt udvarra. Végre eljött az évnek az a szakasza, amikor a kinti hőmérséklet megfelel a bentinek. Ez már az ősz.

Összeszorul a mellkasom, amikor rájövök, hogy éppen azt készül megmutatni, honnan csempészik ki a fegyvereket – és mit jelenthet mindez ránk nézve.

Ezek szerint beavat a titkaiba.

– *Köszönöm, hogy bízol bennem.* – Ez a néhány szó nem tudja kifejezni a hálát, amit ebben a pillanatban érzek.

– *Szívesen.* – Rám pillant, és ellágyulnak az arcvonásai.

– *Sikerül ezzel visszanyernem egy kissé a bizalmad?*

Bólintok, majd elszakítom tőle a tekintetem, még mielőtt valami örültséget tennék, például kimondanám azt a bizonyos szót, amire annyira vár. De aztán arra jutok, legalább egy titkomat én is megoszthatom vele.

– *Találtam egy szöveget, amely azt állítja, hogy az Első Hatok nem csupán a varázsvédelmet hozták létre, de az első védkövet is saját kezűleg alkották meg.*

– *Tudtunk róla.*

– *Részben.* – Végigmegyünk az alagúton, és kiérünk a röpmezőre, ahol bólintok az egyik elsőévesünknek. Channing? Chapman? Charan? Nem tudom, de valami hasonló lehet. Ráérek a Cséplés után megjegyezni a nevét.

– *A szöveg az első védkőről beszél, ami azt jelenti, hogyha itt készítettek egyet, akkor jó esély van rá, hogy Aretiában is lennie kellett egy másiknak. Azt hiszem, jó nyomon járok.*

– *Mondasz valamit.* – Kinyitja az alagútra vezető ajtót, és belépünk.

– *Tudom, hogy mit keressek, noha még abban sem vagyok biztos, hogy létezik-e egyáltalán.*

– *És mit keresel?* – kérdezi, ahogy elindulunk a lépcső felé.

A pulzusom magasabbra szökik az izgatottságtól, hogy végre előben is láthatom az olvasztót és a luminárist, amelyre a forradalomnak olyan óriási szüksége volna.

– *Első kézből származó forrásra van szükségem, lehetőleg az Első Hatok egyikétől. Apám említette, hogy egyszer látott ilyesmit, úgyhogy léteznie kell valahol. A kérdés csak az, hogy vajon eredeti változatban olvasható-e még egyáltalán, vagy lefordították és használhatatlanná szerkesztették.* – Befordulunk a lépcsőn, és mindketten megdermedünk.

Varrish állja el az utunkat.

– Micsoda kellemes meglepetés, Riorson hadnagy. –

A mosolya éppolyan émelyítő, mint mindig.

Félelem árad szét a belsőmben. Xadennél elég csempészáru van ahhoz, hogy akár tucatszor is kivégezzék miatta.

– Bárcsak én is ezt mondhatnám – feleli Xaden.

– Megtaláltuk! – kiáltja Varrish. – Nem a kampuszban kellene lenned, Riorson? Azt hiszem, arrafelé van a hazalátogató tisztek szállása. – A tekintete rám téved.

Minden akaraterőmre szükségem van, hogy ne akarjam menekülőre fogni.

– Hát itt vagy, Sorrengail kadét – szólal meg Grady professzor, és ezúttal őszinte mosoly terül el az arcán, ahogy levezeti maga mellett Ridocot a lépcsőn, aki valamiért a háta mögött tartja a kezét.

Ridoc figyelmeztető pillantást vet felém, amitől az iménti félelem jeges rémületté alakul bennem.

Nem. Ez nem lehet. Ezek szerint ma akarnak elvinni bennünket.

– Úgy tűnik, nektek aztán nem könnyű meglepetést okozni – mondja Grady professzor némi elismeréssel a hangjában. – A szobádba sajnos nem lehet csak úgy bemenni. – Xadenre pillant, és végignézi az állát borító ereklyén. – Gondolom, neked tartozik érte köszönettel, minthogy a másodévesek nem képesek a varázsvédelem létrehozására. Kár, hogy emiatt kissé nehezen találtunk meg, pedig eljött az ideje, hogy végre előben is kipróbáljuk a kihallgatást.

– Nem fogok miatta bocsánatot kérni. – Közben megjelennek Varrish lovasai, akik kíséretet szoktak, amikor a holmijaimat kutatja át. Az egyikük Rhiannonnal, a másik pedig Sawyerrel jött. Mindkettőjüknek a hátuk mögé kötözték a kezét.

Ezek szerint a mi rajunk következik... És én majdnem az imént láttam minden titkok titkát. Próbálom rendezni a légzésemet, és igyekszem úrrá lenni az émelygésen.

– Sorrengail pihenőt kapott. – Xaden kissé félrehúzza, majd elém áll. – Azonkívül sérülésből lábadozik. – Árnyak jelennek meg a lépcsőfordulóban, és válnak ki derékmagasságban a falakból. – *Végezni akar veled, amiért Tairn úgy megalázta őt és a sárkányát.*

– *Ebben nem lehetünk biztosak.*

– *Szerintem rohadtul biztos, hogy mit akar. Higgy nekem.*

– Attól tartok, te vagy az, aki pihenőt kapott – feleli Varrish derűsen. – Sorrengail kadétnak viszont dolga van. – A falon kúszó árnyakra mutat, és elfintorodik. – Nagyon érdekes. Nem csoda, hogy így vigyáznak rád. Ti aztán igazán különleges páros vagytok.

– Éppúgy nem tudsz megóvni ettől, ahogyan a Csépléstől sem tudtál – mondom Xadennek, és előlépek a háta mögül. – *Tudod, hogy így van.*

– *A Csépléskor még nem voltál az enyém.*

– *Most sem vagyok a tiéd* – emlékeztetem. – Minden rendben – folytatam fennhangon. – Elengedheted az árnyakat.

– Hallgass a kis barátnődre – mondja Varrish. – Igazán nem szívesen jelentenélek parancsmegtagadásért, nem is beszélve valami még rosszabbról. A végén még az is előfordulhat, hogy Sorrengail a következő hétvégére sem kap eltávot. Azt hiszem, neked itt nincs több tennivalód.

Úgy látszik, nem tudja, hogy Xadennel nem lehet így beszélni. Csak még jobban felbőszül, ha parancsolgatnak neki. Tairn és Sgaeyl pedig aligha viselik el, ha egy hétnél tovább elválasztják őket egymástól.

– Nem tartozom maga alá, vagyis semmi sem kötelez, hogy teljesítsem a kibaszott parancsait, azonkívül nagyon is van tennivalóm. Sorrengail nincs olyan állapotban, hogy kínvallatásnak tegyék ki, és ha a rohadt szárnyvezetője nincs itt, hogy kiálljon érte, akkor majd én megteszem.

– *Sgaeyl!* – kiáltok gondolatban azon a mentális csatornán keresztül, amit más esetben minden eszközzel próbálok zárva tartani. – *Nem fognak elengedni a jövő héten, ha Xaden nem engedelmeskedik.*

– Milyen súlyos a sérülésed? – kérdezi Grady aggodalmasan.

– Múlt héten kifícamodott a vállam.

– *Éppen azért rá esett a választásom, mert sosem hajlandó engedelmeskedni* – feleli Sgaeyl.

– *Ez most nem segít. Vagy emlékeztetnem kell rá, hogy mi van nála?*

– *Rendben. De csak azért, hogy berekesszük ezt a beszélgetést.*

– A szárnyvezetőjének másutt van teendője – közli Varrish Xadennel. – De nyugodtan vitatkozhat sz vele. Igazad van. Nem tartozol alá, de ahogy a sárkányát is emlékeztettem rá, Sorrengail viszont nagyon is engedelmességgel tartozik nekem. Vagy talán nem hallottál a megrendszabályozásáról? Igazán nem szeretném, ha azért kellene megismételnünk a dolgot, hogy te is megértsd, mi a helyzet, hadnagy. De természetesen bármikor csatlakozhatsz hozzánk.

Xaden elmosolyodik, de nem mondanám, hogy ez a szívmengető mosolya volna. Inkább az, amitől a testem minden sejtje jégkockává fagy. Az a fenyegető mosoly, amit először láttam rajta az emelvényen, amikor még a szárnyvezetőm volt.

– Egy szép napon, Varrish őrnagy, majd elbeszélgetünk egymással. – Ezzel elengedi az árnyakat, majd felém fordul. – *Beszéltél Sgaeyllel?*

– *Nem fogok bocsánatot kérni amiatt, mert próbállak megmenteni a bajtól, amibe a makacsságod sodort volna.* – Kinyújtom a jó kezem, mire Grady előrelép, és óvatosan hozzáköti ahhoz, ami pólyában van. Legalább nem csavarja a sérült karomat a hátam mögé, de azért elég erős a kötél. – *Van egy könyv az asztalomon, amit vissza kell vinni az Archívumba.*

Düh izzik fel Xaden aranypettyes szemében.

– *Intézkedem.*

– Jövő héten találkozunk – suttogom. – *Mondd meg Jesiniának, hogy a háromszáznegyedik oldalon említenek egy másik szöveget, amit el akarok olvasni.*

– Jövő héten – feleli egy bólintás kíséretében, majd ökölbe szorítja a kezét, miközben Varrish elindul. – Violence, ne felejtsd el, hogy csak a tested törékeny. *Téged* viszont nem lehet megtörni.

Nem lehet megtörni – ismétlem magamban, miközben Grady professzor elvezet a többiek után.

„Mindaz, ami a Lovasok Kvadránsában a zárt ajtók mögött történik, és aminek a célja, hogy a fiatal kadéto k teljes értékű lovasokká váljanak, alighanem a legkeményebbek gyomrát is próbára teszi. Azok pedig, akiknek eleve gyengék az idegeik, jobban teszik, ha meg sem próbálják elképzelni, hogy mi zajlik ezen a helyen.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A kulcs az asztalfiókomban van.

Ami a titkos jelszavakat illeti, ez bizony nevetségesen ötlettelen, mindenesetre ezt kapom, amikor belépünk az újabb próbatételnek helyt adó létesítménybe. A bejáratot olyan jól elrejtették a kvadráns talapzata alatti hegyoldalban, hogy az itt töltött esztendőik alatt még egyszer sem láttam. Ahhoz képest, hogy milyen célt szolgál, egészen könnyen megközelíthető.

Az ablaktalan barlang előszobája nem is olyan iasztó, legalábbis ahhoz képest, hogy mégiscsak egy kínzókamráról beszélünk. Akár még dolgozószobának is elmenne. A helyiség közepét egy nagy faasztal foglalja el, az egyik oldalán egy magasított támlájú székkal, a másikon pedig két továbbival. Amint megérkezünk, elveszik tőlünk a fegyvereinket, amelyek most az asztal jelentős részét lefedik.

Mindenesetre a helyiségen túl kezdődő két további kamra az, amelyek láttán arra gondolok, hogy talán szerencsésebb lett volna kihagynom a mai reggelit. Mindkét ajtót acéllal erősítették meg, és mindkettőhöz egy elhúzható ablaknyílás is tartozik, amelyet most egy acél tolózár rejt el.

– Mindannyian titkosított információ birtokában vagytok, amelyet minden áron meg kell őriznetek – mondja Grady professzor, majd bevezet minket a jobb kéz felé eső kamrába. A kupola alakú helyiség közepén itt is egy göcsörtös faasztal található, körülötte hat székkal, a falak mentén pedig öt faágyat számolok össze – egyiken sincs matrac –, továbbá egy ajtót látok, amelyről nagyon remélem, hogy a fürdőszobába nyílik, különben a következő néhány napban hamar csúnyára fordulhatnak a dolgok.

– Foglaljatok helyet. – Grady az asztal köré mutat.

Mindannyian tesszük, amit mond. Rhiannon és én Sawyerrel és Ridockal szemben ülünk le, és a fa alaposan csikorog a kővön, ahogy elhelyezkedünk, a mutatványt ugyanis a kezünk nélkül kell elvégeznünk.

– Jelenleg úgynevezett tantermi körülmények között vagyunk. Emlékeztek rá, hogy ez mit jelent? – Grady Sawyer mögé nyúl, és a következő pillanatban kiszabadítja a kezét.

– Azt jelenti, hogy még mi is feltehetünk kérdéseket – feleli Rhiannon.

– Helyes. – Grady professzor odalép Ridochoz, hogy őt is eloldozza. – A gyakorlat célja, hogy megtanuljátok, miként élhetitek túl, ha esetleg fogságba esnétek. A következő néhány nap tehát kizárólag oktatási célokat szolgál. – Én következem, és meglepően gyöngéd mozdulatokkal oldja ki a kötést a csuklómon. – Vegyétek úgy, mint egy felmérést.

– Vagyis így megtudják, hogyan hallgassanak ki, ha esetleg komolyra fordul a helyzet – mondja Ridoc a csuklóját masszírozva.

– Pontosan. – Grady elmosolyodik. – Szórakoztató lesz? Egyáltalán nem. Könyörületesek leszünk? Szintén nem.

– Miután velem végzett, odamegy Rhiannonhoz. – Varrish parancsnokhelyettes kiemelt érdeklődést mutat a rajtok iránt, nem utolsósorban azért, mert Sorrengail személyében egy különleges kadét is található a soraitokban.

Két lovas érkezik étellel és korsókkal megrakott tálcákkal, amelyeket letesznek az asztalra. Bőségesen elegendő keksz van mind a négyünknek, és hozzá még egy üveg is, benne valamivel, ami eperlekvárnak tűnik.

– Egyetek és igyatok – mondja Grady, és a tálcákra mutat. – A gyakorlás kezdetét követően már nem lesz rá lehetőségetek. Azonkívül – elvigyorodik –, jutalom jár, ha esetleg sikerül megszöknötök. Úgy hallom, az elmúlt évtizedben még egyetlen rajnak sem sikerült.

– Egyik sem volt olyan jó, mint mi – feleli Ridoc.

– Ezt nevezem önbizalomnak. – Grady biccent Ridoc felé. – Örülök, amikor ilyenek a másodévesek. – Az ajtó felé lép, majd még egyszer visszafordul. – Értesítelek benneteket, amint kezdünk. Addig meg kell osztanotok egymással egy titkot. Olyasmit, amit rajtatok kívül senki sem ismerhet. Igen, kitaláltatok, a mi célunk az lesz, hogy kiszedjük belőletek ezt a titkot, azzal a másikkal együtt, amit külön kaptatok meg. Emlékezzetek arra, amit az órán tanultatok, és hamarabb vége lesz az egésznek, mint gondolnátok. Minden végzős lovas végigcsinálta, ami most rátok vár. Bízatok magatokban. *Értetek* tesszük, nem *ellenetek*. – Még egyszer ránk mosolyog, majd becsukja maga mögött az ajtót.

Rhiannon rögtön az ajtóhoz megy, hogy megvizsgálja a rácsokat és a lezárt nézőkét.

– Amennyire látom, nem hangsúlyoztat, de ha halkán beszélünk, akkor talán nem hallanak meg. – Próbát tesz a kilinccsel. – Bezárták.

Sawyer kiporciózza az ételt a négy tányérra, amit kaptunk.

– Az egész olyan... kulturáltnak tűnik – jegyzem meg, ahogy elém rakja a tányéromat.

Rhiannon próbát tesz a másik ajtóval is.

– Hála isteneknek, ez a fürdőszoba.

– Azon gondolkozom, vajon a próba közben is használhatjuk-e – morfondírozik Ridoc, miközben az egyetlen késünkkel szétkeni a lekvárt a kekszen.

– Rohadtul remélem, hogy igen – mondja Sawyer, miközben átveszi a kést Ridoc-tól. – Ti is azon töprengtek, vajon lesz-e társaságunk? – A sor végén lévő ötödik ágy felé biccent.

– A statisztikák alapján ezen a ponton minden rajban öt másodéves maradt – mondom, és elveszem az egyik korsót. – Elvesztettük Nadine-t.

Hallgatás ereszkedik közénk.

– Nos, mást viszont nem fogunk elveszíteni. Mind a négyen eljutunk az évváróig – mondja Rhiannon, majd elveszi a saját kupáját, beleszagol, és azzal a mozdulattal vissza is teszi a helyére. – Olyan szaga van, mint az almalének. Rendben. Nem tudjuk, mennyi időnk van, úgyhogy rajta. Válasszatok ki egy titkot, bármilyen titkot, amit megoszthattok a többiekkel. – Megkapja a kést és a lekvárt. – Kezdem én. Tavaly Montserratban Violet és én kiszöktünk a családomhoz.

– Hogy mit csináltatok? – Sawyer felvonja a szemöldökét.

Ridoc nagyot nyel.

– Menő. Violet, nem is tudtam, hogy hajlandó vagy megszegni a szabályokat.

– Sokmindent nem tudsz még Violetről. – Rhiannon lapos pillantást vet felém, majd átnyújtja a kést.

– Ezt muszáj volt? – Kissé túl hevesen veszem el tőle a lekvárt.

– Húha. – Ridoc tekintete hol az egyikünkre, hol a másikunkra vándorol.

– Lehet, hogy némi feszültséget érzékelek?

– Nem – feleljük Rhiannonnal egyszerre, majd egymásra pillantunk. Mindketten leengedjük a vállunkat, aztán Rhiannon felsóhajt, és félrenéz. Úgy tűnik, itt húztuk meg a vonalat. Ez a dolog csak ránk tartozik. – Minden rendben – teszi hozzá Rhiannon.

Valamiért ettől jobban érzem magam, igaz, nem sokkal.

Beleharapok az utolsó kekszbe, és alaposan megrágom, hátha a továbbiakban ki fogom dobni a taccsot. Sürgősen találnom kell egy olyan titkot, amit anélkül is megoszthatok velük, hogy megöljék őket miatta.

– Nem árultam el a szüleimnek, hogy évet kell ismételnem – mondja Sawyer meredten a tányérjára szegezve a tekintetét. – Még csak kétségbe sem vonták az idei első leveletem. Azt hiszik, a Lovasok Kvadránsában a kadéto k két évig nem írhatnak a családjuknak, én pedig nem tájékoztattam őket a helyzetről. Nem akartam, hogy szégyenkezniük kelljen miattam.

– Senkinek sem kellene szégyenkeznie miattad – mondom, és magamhoz veszem a korsómat. – Biztos vagyok benne, hogy örülnek, amiért egyáltalán életben vagy. Főleg annak fényében, hogy milyen sokan nem éltek túl.

– Egyetérték. – Ridoc bólint. – Én rettegek a kígyóktól.

– Ez elég béna titok – feleli Sawyer egy halvány mosoly kíséretében.

– Mutass egyet, és rögtön látni fogod, hogy mennyire béna. A lényeg, hogy nem tudtál róla, úgyhogy a célnak megfelel.

– Ridoc vállat von. – Végül is azt várják a kvadránsban, hogy ne legyenek efféle gyengeségeink, nem igaz? Márpedig nekem ez a gyengeségem. Ha kígyót látok, úgy sikoltozom, mint egy csecsemő.

Mindenki felém fordul. Tessék.

– Szerelmes vagyok Xaden Riorsonba.

El tudom mondani Mirának. El tudom mondani nekik. Úgy tűnik, mindenkinek el tudom mondani, kivéve magának az érintettnek.

– Bocs, hogy nekem kell szólnom, de ez nem titok – mondja Ridoc, és megrázza a fejét.

– De igen – vitatkozom, és erősebben rászorítok a korsóra.

– Sajnos tényleg nem – fűzi hozzá Sawyer.

– Egy ideje már biztosan nem – csatlakozik hozzájuk Rhiannon, és hetek óta most először látok igazi mosolyt az arcán. – Ennél több kell.

Nekik kell a támaszomnak lenniük, tőlük várom, hogy legyen kihez fordulnom az iskolában, ha bajban vagyok. Éppen ezért tilos a rajok tagjainak meggyilkolniuk egymást. Veninek. Wyvernek. A török. A varázsvédelem. Andarna. Brennan. Aretia. Több titkot őrzök annál, mint amit most hirtelen össze tudnék számolni, és mindegyik súlyos kockázattal járna a számukra – milyen csodálatos dolog a tudatlanság.

– Nem lehet ugyanaz a titkom, mint Rhiannonnak?

– kérdezem.

– Nem – felelik egyszerre.

Szükségem van valamire. Kell lennie valaminek, amit elmondhatok nekik, és ami felkészíti őket arra, hogy mi vár rájuk.

– A gyalogságiak poromieli civileket gyilkolnak a határvidéken.

– Tessék? – Sawyer közelebb hajol, és rögtön kihangsúlyozódnak a szeplői, ahogy kiszalad a vér az arcából.

– Ki van zárva – mondja Ridoc.

Rhiannon némán mered rám.

– Akkor történt, amikor Samarában voltam. – Egymás után mindannyiuk szemébe nézek. – Akár értesítenek róla a Harci Eligazításon, akár nem, attól még ez az igazság.

Ez megfelel titoknak?

Mindannyian bólintanak, én pedig félrenézek, amikor észreveszem, hogy Rhiannon milyen tekintettel méreget.

– Örülök – mondom, és megemelem a korsómat. A többiek is így tesznek. Mély levegőt veszek, majd a számhoz közelítem, hogy kortyoljak belőle... – Állj! – Felszisszenek. – Ne igyatok belőle! – Gyorsan visszateszem az asztalra, mintha méreg volna; ugyanis valóban méreg.

– Mi a franc? – kérdezi Ridoc, miután letette a sajátját.

– Olyan szaga van, mint annak a víznek, amit a navigációs gyakorlatozás előtt kaptunk – súgom.

Rhiannon és Sawyer is leteszi a korsóját.

– Megpróbálnak elválasztani a sárkányainktól – jegyzi meg Sawyer.

– És elhomályosítani a pecséterőnket – teszi hozzá Rhiannon. – Ivott valaki belőle?

Mindenki megrázza a fejét.

– Remek. Ne szóljunk nekik. Tegyük úgy, mintha életbe lépett volna a hatása. – Gyorsan feláll, majd mindannyian követjük, és kiöntjük a korsók tartalmát a vécébe. – Három napig túl lehet élni víz nélkül, és ha minden jól megy, már holnap kiszabadulunk innen. Bármilyen szomjasak is leszünk, kibírjuk.

Most már értem, mire kellettek a kekszek. Máris olyan érzésem van, mintha homokot ropogtattam volna az imént.

– Kibírjuk – ismétli Sawyer, majd mindannyian visszatérünk az asztalhoz, és helyet foglalunk.

– Cssesse meg a holnap. Inkább szökjünk meg ma este – javasolja Ridoc.
– Biztosan vannak valahol kulcsok, amelyeket ide tudnál varázsolni – mondja Rhiannonnak.

– A falon keresztül nem megy. – Megrázza a fejét. – Próbálom megtanulni, de még nem tartok ott.

– Esetleg meg tudod hajlítani a sarokvasakat? – Ridoc ezt már Sawyertől kérdezi. – Én ki tudom vonni a párát a levegőből, és jeget tudok varázsolni a zárba. – Aztán felém fordul.

– Nekem sajnos nem sok hasznomat veszitek ebben a helyzetben. – Hátradőlök a széken.

Az ajtó kinyílik, és Grady professzor jelenik meg a küszöbön.

– Nem tudjuk elérni a sárkányainkat – mondja Rhiannon, és felszegezi az állát. – Becsaptak minket.

– Első lecke. – Grady figyelmeztetően feltartja az ujját. – A gyakorlat már megkezdődött.

Tíz perccel később megtudjuk, hogy mi van a második kamrában – nem sok minden –, amikor Ridocot, Sawyert és Rhiannont is leláncolják a sziklafal tövében. Elég közel vannak, de éppen elég távol ahhoz, hogy ne tudják megérinteni egymást. Az ő bilincseik mellett még legalább hat továbbit is látok. A fejünk felett izzó varázsfények izzásában kivehetőek a kövezetre száradt vércseppek.

– Gondolom, ez a szék lesz az enyém? – kérdezem Grady professzortól a kör alakú szoba közepén álló, leharcolt ülőalkalmatosságra mutatva, amelynek további béklyókat hegesztettek a karfájára és a lábához. A szívem olyan hevesen ver, mintha bármi esélyem volna kiszabadulni ebből a szobából. A szék alatt egy kis lefolyó látható, de még csak gondolni sem akarok rá, hogy mi célt szolgál.

– Úgy bizony. – Int egyet, mire leülök, és leküzdöm magamban az ösztöneimet, amelyek azt mondják, meneküljek. Pánik szorítja össze a torkomat, ahogy berakja a jobb karomat a bilincsbe, majd ugyanígy tesz a lábammal; a pólyában lévő karom viszont szabadon maradhat. – Most pedig elbúcsúzunk egymástól.

– Tessék? – Ridoc ránt egyet a láncain, de hiába.

– Majd elolvasom a jelentéseket, és adok néhány tanácsot a vizsga előtt – mondja. – Régen rájöttünk, hogy nem igazán segít a kadétok és a professzorok közti bizalom kialakításán, ha az utóbbiak végzik a

kihallgatást. – Mindannyiunkat végigmér. – Ne felejtsetek el, hogy mit tanultatok. Megpróbálnak majd elválasztani egymástól. Megpróbálnak egymás ellen fordítani, vagy meggyőzni róla, hogy helyesen döntötök, ha beszéltek. Használjátok mindazt, amit tanultatok. Próbáljatok erőt meríteni egymásból. Odakint leszek a bejáratnál. Ha eljuttok odáig, megkapjátok a jelvényeteket. Sok szerencsét. – Olyan mosolyt villant ránk, mintha nem éppen most játszott volna a verőlegények kezére, majd távozik.

– Talán ez a megfelelő pillanat bevallani, hogy nem olvastam a vonatkozó részeket a tankönyvben – mondja Ridoc, miután magunkra maradunk.

– Nagyon vicces vagy – feleli Rhiannon.

– Violet, jól vagy? – kérdezi Sawyer.

– Én ülök széken, úgyhogy azt hiszem, nekem kellene ezt kérdezniem tőletek – próbálok viccelődni, a jókedv azonban elmarad, amikor kinyílik mögöttem az ajtó.

Két lovas jelenik meg a küszöbön, akiket még sosem láttam korábban – egy nő és egy férfi. Az utóbbi elmosolyodik.

– Nocsak, nocsak. Úgy látom, a foglyok készen állnak a kihallgatásra – mondja, majd alig valamivel Sawyer mellett a falnak támaszkodik. Átlagos testalkatú, és a megjelenése nagyjából minden tekintetben jellegtelennek mondható. Előfordulhat, hogy tucatszor is elmentem mellette Basgiath folyosóin, vagy valahol a helyőrségeken, anélkül, hogy felfigyeltem volna rá. Ugyanez áll a társára is. Mintha a jellegtelenség a munkaköri leírásuk nélkülözhetetlen elemét alkotná.

A nő közelebb lép hozzám, majd körözni kezd, akár keselyű a döghús fölött. Felszegem az állam, és elhatározom, hogy nem adom meg neki az örömet, hogy megérezze a gyengeségeimet.

– Mindannyiótoknak birtokában van egy információ, amelyre szükségünk lesz – mondja a férfi. – Áruljátok el még most, és mehettek. Ilyen egyszerű.

– A térkép a matracom alatt van – mondja Ridoc.

Leesik az állam.

– A híres „kezdjünk el rögtön hazudni, hogy aztán ne tudják, mikor mondunk igazat” módszer. – A férfi elvigyorodik. – Ügyes. De sajnos a pecséterőm hasonló Nora hadnagyéhoz, és én is elég jól érzékelem a testi

működéseidet. Úgy is mondhatnám, pontosan tudom, hogy mikor hazudsz, és most, barátom, te bizony hazudtál.

A nő váratlanul előreszökken, és visszakézből olyan erővel vág arcon, hogy a fejem oldalra csuklik. Fájdalom hasít belém, ahogy pislogok, és végigfuttatom a nyelvem a fogsoromon. Nem érzek vért.

– *Ezüsthajú!*

– *Most ne.* – Felhúzzom a pajzsomat, hogy a sárkányomat megkíméljem az élménytől.

– Violet! – kiáltja Ridoc, és ismét rángatni kezdi a láncait.

– Jól vagyok – felelem, de nemcsak neki címzem a szavaimat, hanem mindannyiuknak. Azt teszem, amit ilyenkor mindig: száműzőm a fájdalmat abba a rekeszbe a tudatom hátsó részében, és magamra erőltetek egy mosolyt. – Látod? Soha jobban.

Rhiannon is gyorsan leplezi az iszonyodását, Sawyer azonban nem igyekszik véka alá rejteni a kínzóinkkal szemben érzett megvetését.

– Te vagy a leggyengébb – mondja a nő undorral a hangjában. – Ezért veled kezdünk. Mindent tudok rólad. – Lehajol, majd végigmér, és alaposabban elidőzik a hajamnál, az arcomnál, amelyet most is csíp az ütése okozta forróság, és végül a bepólyált karomnál. – Hogy tudtad egyáltalán túlélni az első évet?

– Ti hárman segítettétek át a nehézségeken, igaz? – kérdezi a férfi a társaimra pillantva. – Micsoda igazságtalanság még ezzel is megnehezíteni a kadétok dolgát.

– Semmit se mondjatok nekik, amit használhatnak ellenetek – utasítja a többieket Rhiannon.

A nő felnevet.

– Mintha nem tudnánk egyébként is mindent, amire szükségünk van. – Lassan feláll. – Áruljátok el a titkot, amit őriztek.

– Menj a francba. – Készülök az ütésre, és az nem is marad el; ezúttal érzem a vér ízét, de legalább a fogaim nem lazultak meg. Mentális falat húzok a fájdalmam köré, és ismét elképzelem, hogy az egész eltűnik abban a dobozban, amit neki építettem.

– Elég nagy a szád ahhoz képest, hogy a tábornok lánya vagy – sziszegi a nő.

– Szerinted kitől örököltem?

Az álca egy pillanatra eltűnik, és egy szívdobbanásnyi időre mintha őszinte mosoly suhanna át az arcán, mielőtt ismét megacélozná magát.

– És ehhez mit szóltok? Ha valamelyikőtök elárulja, amit tudni akarok, akkor nem töröm össze a csinos kis pofikáját.

– Ennél többre lesz szükségetek – mondja Rhiannon.

– Egyetértek – teszem hozzá. – Inkább ne nézzetek ide.

Ezúttal a másik oldalról, magasabbról ér az ütés, és mintha az egész fejem felrobbanna tőle. A fájdalom első hullámától éremyegni kezdek, de nemsokára csak tompa sajgás marad a helyén. A jobb szemem mintha nem működne megfelelően, és nedvesség csorog végig az arcomon.

– Talán nem ő a kulcs – mondja a nő, majd elhátrál tőlem, és a többiekhez fordul. – Talán mindannyian torkig vagytok vele, hogy pátyolgatnotok kell ezt a szerencsétlent. – Ridoc álla alá csúsztatja a kezét, hogy megemelje a fejét. – Az is lehet, hogy csak akkor olyan bátor, ha róla van szó. – Ezzel ökölbe szorítja a kezét, és tiszta erőből arcba vágja Ridocot. A mellette lévő falat vér és nyál teríti be.

A düh ezúttal erősebbnek bizonyul a fájdalomnál, de ahogy mozdulni próbálok, rá kell jönnöm, hogy nemcsak a karomat és a lábamat verték bilincsbe, de maga a szék is a padlóhoz van rögzítve.

A nő hátrapillant a válla fölött.

– Véget vethetsz ennek az egésznek.

Újabb ütés.

Becsukom a szemem, és azt kívánom, bárcsak a fületem is befoghatnám, amikor elér Ridoc nyögése. És a következő. És a következő. Aztán amikor ismét odanézek – már csak a fél szememet tudom kinyitni –, a következő pillanatban mindannyian kapunk egyet.

– Adjunk nekik egy kis időt – javasolja a férfi. – Néhány óra, és jobb belátásra térnek. – A nő egyetért vele, majd magunkra hagynak. Az ajtót becsukják maguk mögött, a nézőkét azonban nyitva hagyják.

– Hát, ez nem túl vidám. – Sawyer kiköp némi vért a padlóra.

– Violet, a szemed... – mondja Rhiannon.

– Csak bedagadt, nem esett ki a helyéről. – Megvonom a jó vállamat.

– Ha ezzel nyitottak, mi vár ránk ezután? – kérdezi Ridoc. Az arca teljesen felszakadt.

– Egymás ellen akarnak fordítani bennünket – feleli Rhiannon. – Nem törünk meg. Emlékeztek rá? Nem adjuk meg magunkat.

– Így lesz – feleljük mindannyian.

A legrosszabb nem a bedagadt szemem okozta fájdalom, hanem a többórás várakozás. A legrosszabb, hogy nem tudjuk, mikor jönnek vissza, és folytatják, amit elkezdtek.

És aztán még szörnyűbb dolgok is történnek, és mindannyiunk testén szaporodnak a sebek.

Elég valószínű, hogy Sawyer az utolsó ütéstől agyrázkódást kapott.

Ablakok híján fogalmunk sem lehet róla, hogy mióta vagyunk bent, hiszen azt sem tudjuk, milyen napszakban járunk...

– *Mennyi az idő?* – kérdezem Xadentől, amikor éppen csak annyira leengedem a pajzsomat, hogy tudjunk beszélni.

– *Majdnem éjfél* – feleli. – *Violet, te...*

– *Ne is folytasd. Úgyis tudod, mi folyik itt.*

– *Igen, tudom.*

– Mindjárt éjfél – közlöm a többiekkel lehalkítva a hangomat. – Még az egész éjszaka előttünk van.

– Tairn figyeli a harangokat? – kérdezi Sawyer, és a bilincsben lévő karjának döngöli az arcát, hogy letörölje magáról a vért.

– Nem égé...

Kinyílik az ajtó, és a férfi tér vissza egy korsóval a kezében.

– Szomjas valaki?

Megáll Sawyer előtt, eltakarva előlem.

– Tessék, itt van. És még csak a titkodat sem kell elárulnod hozzá. Elég, ha valamelyik társadét elárulod. Ez nem számít szabályszegésnek. Csupán egy személyes részlet, aminek nincs jelentősége.

– Döngölj meg.

– Milyen kár. – Oldalra dönti a fejét. – Ezek szerint még nem vagy elég szomjas. De ne aggódj. Majd az is el fog jönni. – Tovább lép Rhiannonhoz, majd Ridochoz, végül pedig hozzám. Mindannyiunktól ugyanazt a választ kapja.

– Összetartó kis csapat, igaz?

Jeges verejték fut végig a hátamon, ahogy Varrish sétál be a helyiségbe, és leplezetlen örömmel méreget bennünket.

– Úgy tűnik, uram – feleli a lovas.

Varrish megvakarja az állát a hüvelykjével.

– Mostanra már valamelyikük be szokott mondani valamit, nem igaz?

– Igen, uram.

Ez legalább némi büszkeséggel tölt el.

Varrish lehajol, és megpöcköli a zöld Vasraj-jelvényt Ridoc mellkasán.

– Gondolom, ezt is emiatt szerezték meg tavaly. – Feláll, és felsóhajt. – Ez így túl hosszú lesz.

– Uram, a szokásos kihallgatási protokoll szerint járunk el – mondja a nő, aki időközben szintén belépett a helyiségbe.

– Akkor még szerencse, hogy én is itt vagyok. – A derűs hangja jobban megrémít, mint a nő ütlegetése. – A kihallgatás a szakterületem. És azt hiszem, van valami, amivel pillanatok alatt el tudom érni, amit szeretnék. – A folyosóra pillant, és megropogtatja az ujjait. – Ne félj, gyere csak be.

Rhiannon szeme elkerekedik, majd felém pillant. A tekintetében tükröződő félelem rosszabb, mint egy újabb gyomros.

– Azt hiszem, mindannyian ismeritek Aetos szárnyvezetőt.

„Időről időre mindig felbukkan egy raj, amelyik meglepetést tud okozni. Egyre magasabbra jutnak a ranglétrán, minden elismerést begyűjtenek, és minden versenyt megnyernek. És aztán... Megmagyarázhatatlan módon hanyatlásnak indulnak, végül pedig elbuknak. Néhányan ezt a kiégésnek tulajdonítják: túl hamar és túl nagy lánggal égtek. Kétségkívül szomorú, bár olykor szórakoztató, ahogy a raj tagjai ilyenkor egymás ellen fordulnak.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

Dain lép a látóterembe, és a szívem a padlóig zuhan, ahogy végigtekint a barátaimon, majd felém fordul. A szeme elkerekedik, amikor megpillantja a sebeimet és a bedagadt arcomat.

– Violet.

– *Dain van itt.* – Xadent keresem gondolatban, noha a tudatomat szinte megbénította a félelem. Ez nem lehet igaz. Nem tudhatom biztosan, hogy mennyit tud, de biztosan nem annyit, mint én.

– *Úton vagyok.* – A Xaden hangjában bujkáló feszültség világossá teszi, hogy milyen óriási a baj.

– *Semmit sem tehetsz.* – Újra felhúzom a pajzsomat, és még több mentális energiát merítek Tairnból, hogy megerősítsem magam, és kétszer annyi téglát emeljek a saját Archívumom köré.

– Nem értem – mondja Sawyer. – Miért van itt a szárnyvezetőnk?

– Biztos segíteni akar Violetnek. Riorson is azt mondta, hogy ez a szárnyvezetők dolga, nem igaz? – kérdezi Ridoc reménykedve.

– Nem egészen – felelem, és továbbra sem veszem le a szemem Dainról és a kezéről.

– A szabályok értelmében a lovasoknak egészségesnek kell lenniük a kihallgatás megkezdésekor – mondja Dain Varrishnak. – Sorrengail kadét nyilvánvalóan nem volt megfelelő állapotban a próbához.

Pislogok egyet meglepetésemben.

– Micsoda szabálykövető magatartás. – Varrish csettint egyet a nyelvével.

– A szabályok szerint nem *kell*, hanem *tanácsos* egészségesnek lenniük. Nem mondanám túlságosan valóságtól elrugaszkodottnak, hogy egy lovas sérülten esik az ellenség fogságába.

– Miért hívtak ide? – kérdezi Dain.

– Hogy próbát tegyünk egy elmélettel – feleli Varrish egy mosoly kíséretében. – De amíg a vendégünkre várunk, addig is gyakorolhatsz rajta. – Ezzel rám mutat.

A vendégünkre várunk? A félelmemet felváltja a düh.

– Ne gyere ide. Varrish látni akarja, hogy mit teszel. Azt hiszem, azt akarja tesztelni, hogy működött-e a kapcsolatunkat elhomályosító főzet.

– Ha meglátja az emlékeidet, minden veszélybe kerül.

– Ha viszont idejössz, és elkezdesz csapkodni az árnyaiddal, tudni fogja, hogy titkolnivalóm van, és ez az egész pillanatok alatt igazi kihallgatássá fog válni. Az egyetlen esélyünk, ha bízol benne, hogy megfelelően felkészítettél erre a pillanatra. – A felmentő sereg persze jól hangzik, csak éppen mindannyian rajtavesznénk.

– Violet... – A hangjában lévő kérleléstől kis híján megadom magam.

Helyette azonban helyére teszem az utolsó téglát, és kizárom Xadent.

– Azt akarod, hogy... – Dain felvonja a szemöldökét.

– Úgy bizony. Használd rajta a pecsétered. Természetesen csak azért, hogy kiszedd belőle a korábbi titkát.

– A pecsétered *titkosított*.

– Violet mindenesetre már tudja, hogy mi az – feleli Varrish, és megcsóválja a fejét, mintha az egésznek nem volna nagy jelentősége. – Nem igaz? Hiszen ez az oka, amiért ennyire haragszik rád. Téged hibáztat azért, ami a barátjával történt. – Előrelép. – Hihetetlen, hogy mennyi mindent megtudhat az ember pusztán azzal, hogy alaposan megfigyeli a körülötte lévőket.

Dain megrázza a fejét.

– Ebben nem veszek részt.

– Akkor kicsodán szeretnél gyakorolni, hogy továbbfejleszd a képességedet? Lassan kifogyunk a civilekből, akiket Nolon be tudna foltozni, és ha azt hiszed, hogy nem osztotta meg a kis titkodat a raja többi tagjával, akkor túl sokat tartasz felőle.

Tehát amíg Carr az én tanárom, addig Varrish minden jel szerint Dainé. De mi az ördög lehet az ő pecsétereje?

Dain megfeszül, és a tekintetemet keresi.

Nem tagadok. Nem is volnék rá képes. Nagyon rosszul hazudok, és a hazugságtalálóval – vagy bárhogyan is hívják a képességét – a szobában, azt hiszem, jobban teszem, ha inkább hallgatok.

– Pontosan ez a pecsétered értelme. Te vagy a védelmünk oszlopa, Aetos. Az előtted lévő kadét lehetne poromieli kém vagy grifflovas. Az egész királyság sorsa a te kezében, és minden azon múlik, hogy ki tudod-e bányászni azt a titkot az emlékei közül. – Varrish úgy néz rám, mint egy

érdekes állatfaj példányára. – Kiderítheted, hogy mi történt azon a napon, amikor a két megjelöltet megölték azok a... – oldalra dönti a fejét – ... grifflovasok, igaz, Sorrengail kadét?

Az igazság csak rád vár, Aetos szárnyvezető. Te vagy az egyetlen, aki teljes valójában megpillanthatod.

Lélegezz. Csak lélegezz. Belégzés, kilégzés. A szívverésemre koncentrálok, és továbbra sem veszem le a tekintetemet Dainról.

– Szent istenek – motyogja Ridoc. – Hogy mire képes?

Hogy lehet valaki ennyire ismerős, és mégis ennyire idegen? Hiszen ugyanaz a fiú áll előttem, akivel egykor fára másztunk, akihez odaszaladtam, ha valami baj ért. És közben ő az oka, amiért Soleil és Liam már nincsenek életben.

– Megértheted, hogy mit lát *benne* – suttogja Varrish, immár közelebb Dainhoz. – Hogy miért őt választotta helyetted. Hát nem akarod tudni? Az összes válasz itt van előtted karnyújtásnyira. – Meg kell hagyni, átkozottul meggyőző tud lenni.

A Dain tekintetében dúló háborútól összeszorul a torkom, és amikor két kézzel nyúl az arcom felé, annyira hátrahajolok a széken, amennyire csak tudok.

– Nem. – Ez minden, amit mondok.

– Nem – ismétli meg lassan, majd leengedi a kezét, és elfordul tőlem. – Nem veszek részt kihallgatási gyakorlatozáson olyan kadéttal, aki sérülten került ide.

És ezzel kisétál.

Mély levegőt veszek, és próbálom felfogni, hogy mi történt.

Rhiannon felém pillant, majd megkönnyebbülten lehunyja a szemét.

– Nos, ez igazán szomorú – mondja Varrish, és most először látom elfintorodni. – Kibaszott szabálykövetés. Attól tartok, hogy ebben az esetben vissza kell térnünk a megszokott módszerekhez. – Ezzel visszahúzza az öklét, és mielőtt felkészülhetnék rá, tiszta erővel belevág a sérült vállamba.

A kín mindent elborít.

És aztán nincs semmi, csak sötétség.

* * *

Amikor felébredek, Nolon hajol fölém. Rögtön felülök a faágyban, ő pedig hátrahőköl a heveségemtől.

– Nocsak – mondja, és leül az ágy melletti székbe.

– Mennyi az idő? – Körbepillantok, majd észreveszem Rhiannont, Sawyert és Ridocot a priccseken. Nem látok rajtuk több sérülést, mint azelőtt, hogy elvesztettem volna az eszméletem.

Mielőtt Varrish kiütötte volna a vállamat a helyéről. Óvatosan próbát teszek az ízületeimmel, majd Nolonra pillantok. Úgy tűnik, befoltoztak. A sajgást még érzem, de semmi több, azonkívül mindkét szememmel jól látok.

Bólint.

– Reggel van – feleli Rhiannon. – Legalábbis azt hiszem.

Megpróbálok kapcsolatba lépni Xadennel, de nem tudom elérni.

– A parancsnokhelyettes hívott, hogy gyógyítsalak meg. – Nolon lehalkítja a hangját, és előrehajol. – Hogy aztán újra és újra sérülést okozhasson neked, amíg megtörsz. Azt a parancsot kaptam, hogy a kihallgatás végéig maradjak a közelben. A gyakorlat idejét meghosszabbították holnapig.

Rettegés üli meg a gyomromat.

– Normális az ilyesmi? – kérdezi Sawyer felém hajolva, miközben megtámaszkodik a térdén.

– Nem – feleli Nolon, továbbra sem véve le rólam a tekintetét. – Tudni akarja, bármit is titkolsz előle, Violet.

– Megfogja a kezemet, és gyöngéden megszorítja. – Valóban érdemes őrizned azt a titkot?

Ezúttal rajtam a sor, hogy bólintsak.

– Érdemes miatta végignézned, hogy a rajtársaidat is megkínózzák?

Ismét bólintok.

– Azt hiszem, túl sokáig temetkeztem más ügyekbe.

– Felsőhajt, majd feláll. – Miért nem kísérsz el az ajtóig?

Átvetem a lábam a priccsen, és úgy teszek, ahogy kéri. Rhiannon nem sokkal lemaradva követ minket.

– Jobban teszed, ha megpróbálsz kijutni innen – súgja Nolon, mielőtt kiszólna a kis ablakon. – Kész vagyok.

Az ajtó kinyílik, Nolon pedig elhagyja a helyiséget.

– Majd én bezárom – közli a bejárat túloldalán lévő őrrrel. A tekintetünk még egyszer találkozik az ablakon keresztül, majd becsukja az ajtót, és hallani a zár kattánását... Az ablak azonban nyitva marad.

Rhiannon lehúz maga mellé, és mindketten lekuporodunk, hogy ne láthassanak meg odakintről.

– Gondolkoztam a másik páciensemről – mondja Nolon.

– Mi van vele? – kérdezi Varrish.

– Ismét a gyengélkedőn töltötte az éjszakát. Sorrengailnek még nagyjából egy órát pihennie kell. Miért nem kísér vissza, hátha használni tudná rajta a képességét? Előfordulhat, hogy nem vettem észre valamit.

Rhiannonnal zavart pillantást váltunk egymással.

– Úgy véli, hogy kudarcot vall? – kérdezi Varrish.

– Úgy vélem, minden tőlem telhetőt megtettem érte

– válaszolja Nolon. – Nem fogok egész nap itt ücsörögni, és elfecsérelni az időmet, miközben Sorrengail alszik...

– Rendben, menjünk – feleli Varrish. – Siessünk. A többiek már készítik a reggelit.

– Akkor valóban nem árt, ha gyorsan elintézzük.

Egy másodperccel később az előszoba ajtaja is kinyílik, majd becsukódik mögöttük.

Rhiannon és én lassan felállunk, és kinézünk az ablakon.

– Azt hiszem, magunkra maradtunk – súgja.

– Egyetérték.

– Ki kell jutnunk innen valahogy – közli Rhiannon a többiekkel. – Attól tartok, Varrish meg akarja ölni Violetet.

A gyomrom fordul egyet. Ó, Dunne, tehát *kimondta*.

– Komolyan beszélsz? – kérdezi Sawyer kidagadó szemmel, Ridoc azonban ezúttal csendben marad, és csak a tekintete cikázik lázasan köztem és Rhiannon között.

– Egyszer már így is majdnem elérte, hogy kiégjek – ismerem el csendesen.

A fiúk egymásra pillantanak, majd felállnak.

– Rendben, akkor felteszem a nyilvánvaló kérdést

– mondja Ridoc, ahogy átvágnak a helyiségen. – Mi az ördögöt tudsz, amit mi nem?

Végigpillantok rajtuk.

– Ha elmondanám... És higgyétek el, sokat gondolkoztam azon, hogy elmondom... Ha elmondanám, akkor ti volnátok a székhöz bilincselve. Nem akarom, hogy ez megtörténjen.

– Talán hagyhatnád, hogy mi döntsünk róla, hogy milyen kockázatot akarunk vállalni. – Sawyer megropogtatja a bütykeit, majd elvégez egy vállkörzést, és az ajtó felé pillant.

– A kisebb mágia nem fogja kinyitni azt a zárat – dünnyögi Ridoc, ahogy kinyújtja a kezét az ajtó felé.

– Igazad van, Sawyer. De ez... – Megrázom a fejem.

– Nem csak rólam szól.

– Ebben a pillanatban nagyon is rólad szól, Violet

– mondja Rhiannon. – Az a cél, hogy megmentünk. A többit majd ráérünk később is kitalálni. Sawyer, tedd a dolgod.

– Rajta vagyok.

Félreállunk az útjából, mire Sawyer a sarokvasakra teszi a kezét. Az ujjai megreszketnek, ahogy a vas füstölni kezd és pillanatokon belül megolvad. Forró fém csordogál végig az ajtó peremén.

– Gyorsan, mielőtt véletlenül még minket is elintézel

– szól közbe Ridoc.

– Ezzel aztán sokat segítesz – feleli Sawyer, és verejték ütközik ki a homlokán, ahogy az utolsó vassal is végez.

A megkönnyebbüléstől megremeg a térdem. Sikerülni fog!

Az ajtó meginog, Rhiannon és én pedig előreszökkenünk, hogy el tudjuk kapni. Fájdalom hasít a frissen befoltozott vállamba, ahogy a nehéz fatákolmány egyenesen nekünk zuhan.

– Gyorsan! – kiáltja Rhiannon.

A srácok kimásznak az ajtó alól, majd segítenek lefektetni a talajra.

– Talán érdemes elgondolkozni azon, hogy itthagyjuk a kvadránst – viccelődik Ridoc, miközben elhagyjuk a kamrát. – Elég jó besurranó tolvajok lehetnénk.

– Az biztos, főleg a sárkányainkkal – teszi hozzá Sawyer.

– Senki sem állíthatna meg minket!

Csak annyi időre állunk meg az asztalnál, hogy magunkhoz vegyük a fegyvereinket. Miután a törjeim a helyükre kerülnek, egy kissé már kevésbé vagyok kétségbe esve, és kevésbé érzem magam sebezhetőnek.

– Készen álltok? – kérdezi Rhiannon, miután magához vette a rövidkardját.

Úgy tűnik, nem én vagyok az egyetlen, akinek elege volt a tétlenségből.

Mindannyian bólintunk, és a főbejárat felé indulunk.

– Ugyanaz a zár. A kisebb mágia nem fog rajta – sziszegi Sawyer, és már nyújtja előre a kezét.

– Nem hiszem, hogy... – Forróság ébredszik a bordáim mentén. Ugyanaz az érzés, ami akkor fog el, amikor átsétálok a saját szobámat védő varázsvédelman. Lepillantok a kilincshez legközelebbi tőrre, és... forró és bizserget. Kihúdom a hüvelyéből, majd hozzáérintem a kilincshez, és közben végigfuttatom a hüvelykem a berakáson.

Fém koccan fémhez, és mindannyian a zárhoz fordulunk.

– Mi a szar? – Sawyer felvonja a szemöldökét.

– Nem tudom. Ez... lehetetlen. – A kések nem tudják kinyitni az ajtók zárját. Mindenesetre a forróság és a bizsergés abbamarad.

– Valaki esetleg hagyja abba a bámészkodást, és nyissa ki végre azt a kurva ajtót! – adja ki az utasítást Rhiannon.

A kilincséért nyúlok, és visszafojtott lélegzettel lenyomom, majd magam felé húzom. Az ajtó kinyílik.

– Szent istenek.

Biztosan véletlen. Muszáj annak lennie. A mágia nem élhet efféle tárgyakban.

– Majd később megbeszéljük – mondja Rhiannon. – Most viszont nyomás. Gyerünk!

Visszateszem a fegyvert a hüvelyébe, és szélesre tárom az ajtót.

„Ha valaha is az ellenséges terület megtámadása mellett döntünk – bár nem tervezünk így tenni –, akkor az első célpontom Zolya lenne. A Cliffsbane Akadémia elintézésével évekre vetnénk vissza a griffröptetők kinevelését.”

– Lyron Panchek hadnagy,
Taktika. Személyes visszaemlékezés

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Kirohanunk a barlangból, és beszívjuk a reggeli levegőt, miközben egyenesen az arcunkba tűz a felkelő nap. Felemelt kézzel védekezünk a vakító fény ellen, majd folytatjuk a futást a térdig érő fűben a szikláktól a fák vonaláig.

– Honnan szerezted azokat a töröket? – kérdezi Rhiannon, amikor félúton járunk.

– Xadentől. – Ezúttal meg sem fordul a fejemben, hogy hazudjak. – Nekem készítette...

– Nos, ez aztán a váratlan meglepetés – szólal meg Grady professzor a hátunk mögött.

Megpördülünk, és rögtön előrántok két kést; inkább megyek Malekhez, minthogy még egyszer vissza kelljen térnem abba a kínzókamrába. Persze, egyszer még meg kell történnie... A végső vizsga napján.

– *Ezzel majd ráérünk később foglalkozni* – szólal meg Tairn a fejemben.

– *Jól vagyok, kösz, hogy érdeklődsz.*

– *Hát persze hogy jól vagy. Remekül választottam.*

Grady professzor elvigyorodik, majd leteszi a korsóját, ahogy feltápáskodik a sziklafalban lévő ajtótól néhány méterre lévő székéből.

Rhiannon előreszökken, és a jobbjaival a magasba emelve a kardját támadóállásba helyezkedik.

– Kérjük azokat a jelvényeket.

* * *

Dain a következő néhány nap során egyszer sem néz a szemembe, én pedig nem igazán töröm magam azért, hogy beszéljünk. Mit is mondhatnék? *Kösz, hogy az egyetlen elfogadható döntést hoztad, és nem sértetted meg a magánszférámat?*

– Csak annyit mondok, aligha tesz jót neked, hogy minden hétvégén Samarába repülsz vagy kettesben rejtőzködsz Riorsonnal a szobádban – mondja Ridoc, miközben felkapaszkodunk a tudósok szárnyának lépcsőjén, és a tömeggel együtt célba vesszük a Harci Eligazításnak helyt adó termet.

– Szemben azzal, hogy... – Felé pillantok, és elfintorodom. Az arca még mindig tele van kékesfekete zúzódásokkal.

Hála Nolonnak rajtam már semmi sem látszik. Nem mondanám túl igazságosnak.

A Vesszőfutásra való felkészülés során elvesztettünk egy elsőévest, Trystent, amíg mi a kihallgatáson vettünk részt, és nem voltunk ott az alakzatban sem, amikor felolvasták a nevét a haláltekercsről. Ezt sem mondanám túlságosan igazságosnak.

– Normális dolog, hogy az ember másodévesként kiszellőzteti néha a fáradt gőzt – feleli Sawyer Ridoc helyett a másik oldaláról. A kihallgatáson történtek óta a rajtársaim szinte alig engedik, hogy szem elől veszítsenek.

– Jól vagyok – közlöm velük. – Ez történik, ha egy sárkánypáros két tagja eltérő évfolyamban lévő lovasokhoz kapcsolódik. – Huszonnégy óra múlva ismét nyeregbe pattanok, és úton leszek Xaden felé.

– Alighanem ez az oka, amiért ez nem megszokott
– dűnnyögi Ridoc.

– Az Első Raj is elveszített valakit – mondja Rhiannon mögöttünk, miközben elérjük a földszintet. – Egy órája jöttek ki a kihallgatásról. Sorrel neve holnap már a haláltekercsen szerepel.

A szívem lesüllyed. Ezek szerint a kihallgatás már két másodéves életét is követelte.

– Az a lány, aki örületesen bánt az íjjal? – kérdezi Sawyer Rhiannontól.

– Aha – feleli Rhiannon csendesen.

Egy írnok sétál el mellettünk, de a csuklyája miatt nem látom, hogy ki az. Különös. Általában csak a haláltekercs miatt érkeznek a kvadránsba, vagy olyankor, ha Markhamnak plusz segéderőre van szüksége.

– Megtört? – kérdezi Ridoc. – Vagy ők törték meg?

– Nem tu... – Rhiannon elhallgat, ahogyan mi is, amikor két raj az Első Szárnyból az utunkba áll.

– Segíthetünk?

Mindannyian másodévesek. Leengedem a kezem a török mellé.

– Kiszabadultatok, igaz? – kérdezi Caroline Ashton, lehalkítva a hangját.

– Azt mondják, az új jelvény azoknak jár, akik kiszabadulnak. – Megütögeti a vállát, ahol egy köríves, ezüstszínű jelvény látszik, rajta egy fekete kulccsal.

– Titkosított jelvény – feleli Sawyer.

– Csak kíváncsiak vagyunk, hogy csináltátok – suttogja Caroline, ahogy a tömeg továbbhömpölyög mellettünk a tanterem irányába. – Azt is hallottam, egy egész napig kellett dolgozniuk a kamrán utánatok.

Az a tény, hogy *kamráról*, nem pedig *kamrákról* beszél, nyilvánvalóvá teszi, hogy valójában senkinek sem járt el a nyelve.

– Csupán ugyanazzal a tanáccsal szolgálhatunk, amit valószínűleg már ismersz – mondja Rhiannon. – Próbálj meg nem megtörni.

– És próbáljatok meg összetartani – teszem hozzá, és akkor is állom Caroline pillantását, amikor összeszűkül a tekintete.

– Nem a Harci Eligazításon kellene lennetek? – kérdezi Bodhi dörgő hangon valamivel mögöttünk. Egyetlen pillantás elég, és a többi raj máris eliszkol.

– Tairn azt mondta, hogy Sgaeyl *nagyon* mérges volt tegnap éjjel – szólok vissza a vállam fölött Bodhinak, miközben továbbindulunk. – Esetleg van valami, amiről tudnom kellene?

– Nem hiszem.

Miután áthaladunk a széles kétszárnyú ajtón, különválnak.

A rajtársaim és én lefelé indulunk a lépcsőn, de rögtön érzem, hogy valami nem stimmel. A szokásos zümmögés most erősebb, és néhány kadét hangos kiáltásokkal veszi magához az üléseken lévő papírokat.

– Mi folyik itt? – kérdezi Ridoc.

– Nem tudom – felelem, ahogy elhaladunk a sorunkban ülő első kadétok mellett, és megcélozzuk a saját helyünket.

Felveszem a papírt a székemről, majd megfordítom.

A térdem megremeg, ahogy elolvasom az első sort.

ZOLYÁT ELEMÉSZTETTE A SÁRKÁNYTŰZ

*BRAEVICK TARTOMÁNYÁNAK HARMADIK
LEGNAGYOBB VÁROSA A SÁRKÁNYOK KÉK
TÜZÉNEK MARTALÉKÁVÁ VÁLT. HABÁR A VÁROS ÉS
VÉDELMEZŐI HŐSIESEN KÜZDÖTTEK, A KÉTNAPOS
HARC POROMIELI VERESÉGGEL ÉRT VÉGET.
MINDAZOK, AKIK NEM MENEKÜLTEK EL,
ÉLETÜKET VESZTETTÉK
A ROMOK KÖZÖTT. BECSLÉSEK SZERINT AZ*

*ÁLDOZATOK SZÁMA MEGHALADJA A TÍZEZER FŐT.
AZ ELESETTEK KÖZÖTT VAN FENELLA TÁBORNOK,
A BRAEVICKI GRIFFHADOSZTÁLY PARANCNSOKA. A
TOVÁBBI VÉRONTÁS MEGELŐZÉSÉNEK
ÉRDEKÉBEN A VÁROSBA VEZETŐ KERESKEDELMI
UTAKAT ELBARIKÁDOZTÁK.*

Ez két napja történt.

A kezem megremeg. A terem hátsó részébe pillantok, és a tekintetem az egyik harmadévesről a másikra vándorol, amíg megtalálom Bodhit és Imogent.

– Istenek – suttogja Rhiannon mellettem.

Bodhi és Imogen riadt pillantást váltanak egymással, majd felém fordulnak. Mi az ördögöt kellene tennünk? Bodhi mereven megrázza a fejét, amivel nyilvánvalóvá teszi, hogy ő sem tudja a választ.

Mindenesetre bölcsnek tűnik, ha a lehető legkevésbé hívom fel magamra a figyelmet, úgyhogy a térkép felé fordulok, és visszaereszkedem a helyemre.

– Ez komoly? – kérdezi Sawyer a papírt forgatva a kezében.

– Azt hiszem... Komolynak tűnik. – Ridoc megvakarja a nyakát, miközben helyet foglal. – Valamiféle próba, hogy lássák, képesek vagyunk-e megkülönböztetni a hivatalos iratokat a propagandától?

– Nem hiszem – mondja Rhiannon lassan, miközben meredten rám néz.

Én azonban a süllyesztett előtérre szegezem a tekintetemet, ahol Devera professzor asszony éppen magához veszi a röplapot.

Kérlek, légy az, akinek hittelek.

A szeme elkerekedik, de csak egy pillanatra látom, mielőtt visszafordulna a térkép felé, és hátradöntené a fejét. Mérget vennék rá, hogy pontosan oda néz, ahová én is: arra a kis körre az Esben-hegység lábánál, a Stonewater-folyó mentén, ahol Zolya áll – vagyis csak *állt*. Nagyjából négyórányi repülésre lehet a határtól.

– Violet? – Rhiannon kissé felemeli a hangját, mintha nem most szólna hozzám először.

– Mi ez a nagy zűrzavar ma reggel? – harsogja túl Markham a tanteremben támadt zsibongást, majd lefelé indul a lépcsőn. Valaki átadja

neki az egyik röplapot.

– Mit gondolsz? – kérdezi Rhiannon.

Elszakítom a tekintetemet a rajtársaimtól, hogy újra megnézzem a röplapot, és próbálom elcsendesíteni a füleimben lévő dübörgést.

– A papír a miénkhez hasonlít, de sosem láttam ilyesmit a határainkon kívül. Az írás megfelel annak, amit az általam ismert nyomdagépek használnak. Nincs rajta pecsét, sem navarre-i, sem poromieli. – Végigfuttatom a hüvelykujjam a fejléc betűin, hogy kitapogassam a tintát. – Nincs huszonnégy órája, hogy kinyomtatták. A tinta még nem száradt meg teljesen.

– Rendben, de *igazi*? – ismétli meg Sawyer a korábbi kérdését.

– Annak esélye, hogy valaki ezeket a röplapokat egészen a határvidéktől idáig hozná, közelít a nullához – mondom. – Vagyis ha azt kérdezed, hogy Poromielben nyomtatták...

Felpillantok, és észreveszem, hogy Markham elvörösödött képpel mond valamit Caroline Ashtonnak, aki felpattan a székéből, majd felszalad a lépcsőn, és eltűnik az ajtóban.

– Itt nyomtatták – suttogom, és a félelem gúzsba köti a gyomromat. Bárki is tette, az életével játszik.

– Vagyis nem *igazi*. – Sawyer felvonja a szemöldökét, amitől egy pillanatra eltűnnek a homlokán lévő szeplők.

– Csak azért, mert itt nyomtatták és terjesztették, még nem biztos, hogy nem az – felelem. – Ugyanakkor abban sem lehetünk biztosak, hogy hiteles.

– Nem tennénk ilyesmit – mondja Sawyer. – Kizárt, hogy felégyünk egy civilekkel teli várost.

– Figyelem! – kiáltja Markham, és a léptei visszhangoznak a teremben, ahogy visszatér a helyére.

A zajongás nem marad abba.

– Ha valaki megpróbálná kiszivároztatni a dolgot, először is elküldene egy ilyen röplapot a nyomdába, hogy az írnokok is jóváhagyják – mondom sietve a rajtársaimnak, tudva, hogy kevés az időnk. – Miután ez megtörtént, néhány órára volna szükség, hogy beállítsák a nyomdagépeket, hacsak nem dolgozik rajta rögtön több írnok. Ez azonban nem tűnik hivatalosnak. Nincs rajta pecsét, tehát vagy hamisítvány, vagy pedig csakis ennek az osztálynak nyomtatták, ami elég sok munkával járt volna, vagy mégis *igazi*... és nem hagyták jóvá. – Pontosan ezt mondanám, ha nem ismerném az igazságot, és

hogy őszinte legyek, ebben a pillanatban abban sem vagyok biztos, hogy a röplap valóban az *igazság*.

– Lovasok! – kiáltja Devera, és felénk fordul. – Csendet!

A terem elhallgat.

Markham megáll a kadétokkal szemben, és sikerül újból felvennie a komoly tartását. Ha nem ismerném, azt mondanám, szinte már élvezzi a zűrzavart, csak hogy ismerem, úgy hogy nem lep meg, hogy a hüvelykjéhez dörzsöli a mutatóujját.

Bármit is fog mondani, ez a fejlemény aligha szerepelt a terveiben.

– Úgy tűnik – végigmutat rajtunk –, hogy nem álltok készen a mai gyakorlatra. Nem sokára folytatni fogjuk, amiről a propaganda kapcsán beszélgettünk, mindenesetre úgy látom, túlbecsültem az abbéli képességeket, hogy józanul meg tudnátok ítélni egy efféle közönséges nyomtatványt.

– A sértést tökéletesen érzelemmentesen hányja felénk.

Egyszer csak újra tizenötnek érzem magam, és mintha az egész önbecsülésem azon múlna, hogy ez az ember milyennek talál.

– Ez durva volt – mondja Ridoc.

– Ez Markham – felelem. – Talán azt hitted, csak a lovasok tudnak kegyetlenek lenni? Szavakkal éppúgy ki lehet zsigerelni valakit, mint a pengével, márpedig ő mestere az ilyesminek.

– És ha valaki mégis komolyan gondolta, és így akarta kiszivároztatni az információt? – kérdezi Rhiannon felém pillantva. – Te jobban ismered nálunk. Mit fog tenni?

– Először is, nem hiszem, hogy civilekre támadnánk a határokon túl. – Ez az igazság. Hozzáteve, hogy a megsegítésükért sem teszünk semmit. – Mindenesetre, ha nem ő nyomtatta ki a röplapokat, akkor mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy hiteltelenítse, ami bennük áll.

– Jelenleg két jóval sürgetőbb kérdésről kell beszélnünk – folytatja Markham ugyanazon a hűvös, kimért hangon. – Adjátok át a propagandaanyagokat balra, ahol majd a többiek összegyűjtik. Később, amikor újra képesek lesztek racionálisan gondolkodni, megbeszéljük, hogy mi állt bennük.

Mozgolódás támad, ahogy mindenki igyekszik eleget tenni a felszólításnak; én nem szívesen adom ki a kezemből a saját lapomat, de nem kockáztatom, hogy magamra vonjam a figyelmet.

Devera professzor asszony sietve összehajtogatja, majd egy határozott mozdulattal a zsebébe süllyeszti a saját röplapját.

– Őszintén? – Markham megcsóválja a fejét. – Másodpercek alatt fel kellett volna ismernetek, hogy hazugsággal van dolgotok.

El kell ismernem, ügyesen csinálja. A röplapok elérik a sor végét, majd a bal oldalt ülő kadétok előreadják őket, mígnem a kupac egyre nagyobb válik.

– Mégis mikor fordult elő Navarre történelme során, hogy egy kizárólag kék sárkányokból álló csapatot indítsunk útnak? – Úgy pillant végig rajtunk, mintha gyerekek volnánk.

Ügyes. Roppant ügyes. Miután összegyűltek a röplapok, a kadétok kétségbe fogják vonni a pontos szóhasználatot. Mindenki, kivéve azok a lovasok, akik pontosan tisztában vannak vele, az egész lényege abban áll, hogy hol szerepelt benne a „tűz” szó.

– Ahogy mondtam – Markham összekulcsolja a kezét, és felsóhajt –, majd visszatérünk a témához, ha készen álltok rá. Most viszont az ünneplésnek jött el az ideje.

Az elterelés megtörtént.

– Nem voltam biztos benne, hogy eljön ez a nap, és remélem, megbocsátjátok, hogy hónapokig titokban tartottuk, hogy min dolgozott Nolon ezredes olyan keményen. Nem akartunk csalódást okozni, ha esetleg nem jár sikerrel. Mindenesetre joggal hívhatjuk a foltozók valaha elért legnagyobb teljesítményének.

Nem akartunk csalódást okozni?

Markham az ajtó felé int, és elmosolyodik.

– Pár hónapja egy egész hegy súlya szakadt rá, Nolon azonban csontról csontra haladva befoltozta, hogy visszatérhessen a kvadránsba.

Egy hegy súlya szakadt rá?

Nem. Ez nem lehet igaz. A gyomrom görcsbe rándul, és a teremben támadó zűrzavar egészen eltompul a saját vérem dübörgése mellett.

– Ezek szórakoznak, ugye? – mondja Ridoc.

– *Tairn?* – Képtelen vagyok odanézni.

– *Máris ellenőrzöm.* – A feszült hangja arra emlékeztet, ahogyan Ressonban beszélt.

– Üdvözljük együtt lovastársunkat, Jack Barlowe-t!

– Markham tapsolni kezd. Az egész tanterem csatlakozik hozzá. A

legzajosabb üdvrivalgás az Első Szárny felől hallható, miközben két alak jön le a lépcsőn.

Lélegezz. Belégzés. Kilégzés. Kényszerítem magam, hogy a levegő utat találjon a tüdőmig, miközben Rhiannon erősen megszorítja a kezem.

– Ő az – mondja. – Tényleg ő az.

– Egy egész hegyet rádöntöttél a rohadékra. – Sawyer is lassú mozdulatokkal tapsol, de csak azért, hogy ne lógjon ki a sorból. – Hogy a kurva életbe maradt belőle bármi, amit össze lehetett még foltozni?

Végül csak összeszedem a bátorságomat, hogy én is odanézzek.

Ugyanaz a bikaszerű testalkat. Ugyanaz a szőke haj. Ugyanaz a profil. Ugyanaz a kéz, amely kis híján végzett velem tavaly a kihívás során... Mielőtt megöltem volna a Háborús Játékokon, amikor először használtam a pecséterőmet.

Elmegy néhány másodéves mellett, ahogy Caroline Ashton visszakiséri a rajához. Hát persze. Most már érthető a titkolózás. Érthető, hogy miért járkált Caroline a gyengélkedőre. Érthető, hogy mi volt az a munka, ami ennyire kimerítette Nolont.

Jack megfordul, amikor elér egy üres helyet, és a továbbra sem szűnő taps közepette biccent egyet. Szinte már alázat tükröződik az arcán, egy olyan ember alázata, aki – habár nyilvánvalóan nem érdemelte meg – kapott egy második esélyt a sorstól. Aztán a tekintete megtalál engem.

Jeges, kék hidegséggel nézek farkasszemet. Ha eddig esetleg kétségeim lettek volna, most már nem lehet tagadni: valóban ő az. A szívem a torkomba ugrik.

– Talán megtanulta a leckét. – Rhiannon hangja magasra szökik, de a kérdése ellenére nem úgy tűnik, mintha ő maga komolyan reménykedne ebben.

– Azt nem hiszem – feleli Ridoc, az ölébe ejtve a kezét.

– Szerintem újra megpróbál végezni veled.

„A foltozók nem gyógyítók. A gyógyítókat Chricton szabályai kötik, amelyek értelmében minden körülmények között segítséget kell nyújtaniuk,

és sosem szabad kárt tenniük senkiben, akinek szív dobog a mellkasában. A foltozók viszont lovasok. Ők csak a Kódexnek engedelmeskednek. Vagyis nekik legalább annyira lehetőségük van ártani, mint gyógyítani.”

– Frederick őrnagy, *Modern útmutató gyógyítóknak*

HUSZONHATODIK FEJEZET

Mindannyian arra a tetves Jack Barlowe-ra meredünk. Egy pillanatra alig észrevehető mosoly jelenik meg a szája szegletében, és mindannyian elhallgatunk, ahogy felém biccent, mielőtt helyet foglalna a társai mellett.

– Ez meg mi a szar volt? – kérdezi Ridoc.

– Fogalmam sincs – felelem. Ez volt az első alkalom a Mellvéd óta, hogy a szintiszta gyűlöleten kívül mintha valami más is lett volna a tekintetében az irányomban.

– Ő az – morogja Tairn. – *Baide hónapokon át titkolta az igazságot.*

– *Látom.* – Szívesen megkérdezném, hogy az istenekbe képes eltitkolni egy sárkány valamit a Völgyben, de sajnos Andarna maga sem éppen közkincs.

– *Légy óvatos vele!* – figyelmeztet Tairn.

Rhiannon megszorítja a kezem.

– Talán megváltozott azután, hogy pár hónapig halott volt.

– Talán. – Sawyer olyan összeszűkül szemmel méregeti Jacket, mintha lyukat akarna égetni a fejébe. – De szerintem jobban járunk, ha inkább még egyszer kinyírjuk.

– Benne vagyok – mondja Ridoc.

– Egyelőre próbáljunk odafigyelni rá – javaslom, miután sikerült valamennyire leküzdeni a torkomban keletkezett gombócot, és a taps is elhal annyira, hogy rendezni tudjam a gondolataimat.

Jack életben van. Rendben. Nem ő volt a legrosszabb, amivel tavaly szembe kellett néznem. Nemcsak egy, de két venint is elintéztem. Egy egész hordányi wyvernt küldtünk a halálba Xadennel. Lehet, hogy Jack megváltozott. Lehet, hogy nem. Bárhogyan is, a pecséterőm tekintetében és a közelharcban is csak fejlődtem, azt pedig nem hiszem, hogy ő sokat gyakorolt volna a gyengélkedőn.

Ridoc, Sawyer és Rhiannon mind úgy merednek rám, mintha mindjárt farkat növesztenék és elkezdenék tüzet okádni.

– Jól vagyok – mondom. – Komolyan. Ne bámuljatok már. – Sajnos nem áll módomban nem jól lenni.

Kétkedő pillantást vetnek rám, de végül előrefordulnak.

Markham megköszörüli a torkát.

– Nos, ami pedig az óra második témáját illeti. – Deverára pillant, aki átveszi a szót.

– Tegnap este az ellenség példátlan támadást intézett az egyik legnagyobb helyőrségünk ellen – mondja, majd végigjáratja a tekintetét a termen.

– Megint? – suttogja Rhiannon. – Mi az ördög folyik itt? – Elengedi a kezem, és jegyzetelni kezd.

Morajlás fut végig a sorok között.

Figyelj oda! Muszáj lesz.

– Márpedig ez, kadétok, nem csak feltételezés. Nem propaganda. Nem játék. – Az utolsó szót úgy ejti ki, hogy közben oldalra pillant Markham felé. – A támadás nem csupán azért példátlan, mert ilyen közel történt, ugyanis sosem fordult elő, hogy két, egymáshoz ilyen közeli őrzőpostát egymás után érjen rajtaütés, hanem azért is, mert három csapat is részt vett benne.

Felpillantok a térképre, és próbálom rákényszeríteni az elmémet, hogy hatékonyabban dolgozzon. A cygniseni határ mellett fekvő Pelhamra tippelek, de a Braevick melletti Keldavi is esélyes, miután a múlt héten már majdnem elesett. Lehet, hogy a griffroptetők mostanra felismerték a gyengeségeinket.

– Nem sokkal naplemente után támadtak Samarára, amikor az embereink nagy része éppen befejezte az aznapi járőrözést.

A levegő megáll a tüdőmben, a szívem pedig kihagy néhány ütemet. Devera elérte, hogy immár kizárólag rá figyeljek. Kit érdekel, ha Jack Barlowe mellettem ül, vagy poromieli röplapok szálldosnak a tanteremben? Semmi sem lehet fontosabb, mint amit most készül mondani.

Életben maradtak. Muszáj, hogy így legyen.

El sem tudom képzelni a világot Mira nélkül... És Xaden? Ebbe még bele sem akarok gondolni.

Ó, egek, Sgaeyl haragja. Teljesen leengedem a pajzsomat, és keresem a kapcsolódást, amit ilyen távolságból aligha találhatok meg. Azért tovább keresem.

– *Tairn?* – kérdezem, de az aggodalom előnti az ereimet, és minden logikus gondolatomtól megfoszt. Nem az én aggodalmam, de akár az is

lehetne. A szívem zakatolni kezd, és a bordáim mintha belülről nyomnák a tüdőmet.

– A helyőrséget sikeresen megvédte az a három lovas, akik éppen nem járőrözni voltak. A győzelmük méltán nevezhető lenyűgözőnek. Habár egyetlen lovast sem vesztettünk – a tekintete rám téved –, az egyikük súlyos sérüléseket szenvedett.

Nem.

A tagadás éles és gyors.

Devera professzor asszony felemeli a kezét, és megvakarja a nyaka bal oldalát, mielőtt félrenézne.

– Milyen kérdéseket tennétek fel a történetekkel kapcsolatban?

A nyaka *bal* oldalát.

Ahol Xaden ereklyéje is van.

Mira jól van, de Xaden... Nem maradhatok itt. Kizárt, hogy itt maradjak, amikor mellette a helyem. Semmi értelme, hogy itt legyek, ha egyszer az *itt* sem jelent többé semmit.

– Mennem kell. – Felveszem a táskámat a földről, majd átvetem a szíjat a vállamon.

– Behatoltak a helyőrségre? – kérdezi valaki előttem.

– Violet? – Rhiannon utánam nyúl, de már el is indultam a lépcső felé.

– Sorrengail kadét! – kiáltja Markham professzor.

Nincs időm válaszolni, miközben elindulok felfelé. Nincs világ, nincs semmi, csak a készítés, amiről lehetetlen nem tudomást venni, és ami kifelé hajt a tereméből. Még a testem sem az enyém, hiszen én magam sem vagyok itt.

– Sorrengail! – kiáltja Markham, miközben elhagyom a termet. – Nem kaptál eltávot!

– *Menj az udvarra!* – morogja Tairn a tudatomban.

Egy rugóra jár az agyunk, minthogy egyikünk sem akarja kivárni, amíg elérem a röpmezőt. Ezúttal nem számít, hogy a kontrollálhatatlan szükség belőlem vagy Tairnból származik – akkor biztosan nem, ha mindkettőnknek ugyanaz a célja.

– Violet! – kiáltja valaki mögöttem, ahogy léptek zaja visszhangzik a folyosón.

Jack Barlowe életben van. Előrántom a törömet a combomnál lévő hüvelyből, és a fenyegetés felé fordulok.

– Hékás! – Bodhi maga elé kapja az egyik kezét, míg a másikkal a hátizsákjába kapaszkodik. – Csak nem akartam, hogy megfagyj az odaúton.
– Előkapja a kabátját a táskából, és átnyújtja.

– Köszönöm. – Olyan mozdulatokkal veszem át tőle a kabátot, amelyek mintha nem is a sajátjaim volnának. Igaza van. Annyira elment az eszem, hogy felkapaszkodtam volna kabát nélkül Tairnra. Legalább a szemvédőm mindig nálam van. – Nem maradhatok itt. Nem tudom elmagyarázni. De nem maradhatok.

– Tairn miatt. – Bólint. – Menj csak.

Úgyhogy megyek.

„A harmadik évre a lovasoknak muszáj teljes mértékben kontrollt szerezniük a pajzsuk fölött, különben a szélsőséges megterhelés alkalmával fennáll a veszélye, hogy a sárkányaik érzelmei nem egyszerűen hatással lesznek rájuk, de teljesen át is veszik felettük az irányítást.”

– Kaori professzor, *Útmutató a sárkányok fajtáihoz*

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Mire valamivel az este beállta előtt leszállunk Samarában, nem érzek mást, csak rettegést és kétségbeesést. Nem tudok azzal foglalkozni, hogy milyen büntetés vár rám Basgiathban. Elfogadom, bármit is talál ki számomra Varrish.

A nyolcórás repülés minden egyes percét azzal töltöttem, hogy megpróbáljam elválasztani a saját érzelmeimet Tairnétól, de nem jártam sikerrel, márpedig benne meglehetősen magasra hágnak az érzelmek.

Nyilvánvalóan ő az oka a gyomromban lévő ürességnek, amely azzal fenyeget, hogy szép lassan minden racionális gondolatomat felemészti, amennyiben nem láthatom sürgősen Xadent. Ugyanakkor Tairn Sgaeyl iránti kétségbeesett sóvárgása miatt zakatol a szívem, hogy sértetlenül lássa, nem pedig a saját, Xaden iránti aggodalmam miatt. Végül is, ha életveszélyben lenne, Sgaeyl rögtön szólt volna róla, amint elég közel kerülünk a helyőrséghez ahhoz, hogy kapcsolatba lépjen velünk. Legalábbis a már alig funkcionáló agyam erre jutott.

Tehát mindez Tairn miatt történik. De mi van akkor, ha mégsem? Mennyire lehetnek súlyosak Xaden sérülései?

Talán Sgaeyl elmondta Tairnnak, hogy Xaden életben van, és a saját szememmel is meggyőződhetek róla, hogy mennyire súlyos az állapota, mindenesetre még így is egyesével számolom a másodperceket, amíg végre elérjük a helyőrséget, és az örök felengedik a kapurácsot. A tegnapi támadás után nagyon is indokoltnak tűnnek a fokozott biztonsági óvintézkedések, de ez sem segít azon, hogy a lassan emelkedő rács ne tegye még annál is inkább próbára a már egyébként is elgyötört idegeimet.

Hiába tudom, hogy Tairn érzelmei árasztják el a bensőmet, még nem vagyok képes uralkodni rajtuk.

Abban a másodpercben, hogy a rács elég magasra ér ahhoz, hogy átkecmeregjek alatta, nem tévózom. Az alacsony termetem most az egyszer az előnyömre lehet. Még azelőtt bejutok az udvarra, hogy a rács a negyedéig felemelkedne.

Odabent szervezett zűrzavar fogad. Méteres sziklák hevernek széttöredezve mindenfelé az udvaron, és elegendő egyetlen pillantást a magasba vetnem ahhoz, hogy lássam, honnan érkeztek. Az északi falon is égésnyomok látszanak. A röptetők minden bizonnyal áttörték a védelmet.

A gyógyítók az erődítmény déli végében felállított egészségügyi sátorban dolgoznak. A terület jócskán tele van a sérült gyalogságiakkal, a kék tengerben azonban nem látok fekete uniformist, ahogyan krémszínűt sem.

– Violet? – kiáltja Mira az északnyugati lépcső felől, amelyről tudom, hogy a műtökhöz vezet. Nem biceg, a karja sincs bekötve, és vért sem látok rajta. Úgy tűnik, jól van. Ahogy Devera mondta, csak egyvalaki sérült meg, és a jelek szerint nem Mira az illető.

– Hol van? – Lekapom magamról a szemvédőmet, és anélkül hajítom be a hátizsákomba, hogy lassítanék a lépteimen.

– Mit művelsz itt? – Megragadja a vállam, és a szokásos gyanakvással mér végig. – Szombat előtt nem számítottam rád.

– Megsérültél?

– Nem – feleli. – Járőrözni voltam, amikor a támadás történt.

– Remek, most pedig áruld el, hogy hol van. – A hangom élesebbé válik, a tekintetem pedig vadul cikázik, ahogy Xadent keresem. A rohadt életbe, úgy, hogy Tairn érzései leárnyékolják a tudatomat, fogalmam sincs, hogy hol lehet.

– Nem kaptál eltávot, ugye? Istenek, állati nagy bajban leszel, ha egyszer visszamész. – Felsőhajt. Meg kell hagyni, Mira nem megy bele azokba a harcokba, amelyeket úgysem nyerhet meg. – A küzdőtéren van. Úgy hallom, a pasid tehet róla, hogy a helyőrség még a miénk.

Nem a pasim. Vagy legalábbis nem igazán.

– Köszönöm. – Egyetlen további szó nélkül megfordulok, és megcélzom a küzdőtermet. Szeretem Mirát, és hálás vagyok, amiért sértetlen, de mindez most nem sokat jelent – egyedül a kétségbeesett készítés hajt előre, hogy mielőbb láthassam Xadent.

Az erődben buzgón zajlanak a felújítási munkálatok, de az edzőterembe vezető folyosó elhagyatott. Vajon miért vitték éppen oda? Nem képes saját erejéből felmenni a lépcsőn a szobájába? Milyen súlyosak lehetnek a sérülései?

A varázsfények jócskán kárpótolják a három, magasban lévő ablakon még valamelyest besütő, de már kihunyóban lévő nap fényét, amikor

belépek a terembe. Az biztos, hogy itt nem állítottak fel alkalmi gyengélkedőt.

Várjunk csak. Micsoda? Pislogok egyet.

Xaden a rövidujjú, testhez feszülő edzőruhájában áll a páston. Mindkét kardja nála van, és fém csattan fémen, ahogy Garrickkel gyakorol.

– Kicsit rozsdásnak tűnsz ma – mondja az ellenfelének, és könnyörtelenül támadásba lendül. Ugyanúgy mozog, ahogy mindig: halálos szakértelemmel és tökéletes koncentrációval. Hogy őszinte legyek... nem úgy tűnik, mint akinek *bármilyen* sérülése volna. A megkönnyebbüléstől most először tudok normálisan levegőt venni azóta, hogy elhagytam Basgiathot; ez azonban csak egy pillanatig tart.

Meg kell érintenem. Muszáj, hogy érezzem.

– Ezen. Sajnos. Nem. Tudok. Változtatni! – feleli Garrick szaggatottan, miközben igyekszik védekezni Xaden rohama ellen.

– Gyorsabban! – Xaden egyik csapást viszi be a másik után, és közben gondosan ügyel rá, hogy ő maga védve maradjon. Mindegyik suhintása segít elültetni az aggodalmamat – csakhogy a sérülése okozta iszonyodást hamarosan düh váltja fel.

Sértetlen, én pedig bolondot csináltam magamból, mert hagytam, hogy az érzelmeim vezessenek, mert hagytam, hogy az iránta érzett szerelmem felülírja a józan gondolkodást. Bármennyire is szeretnék mentségeket keresni, ez egyedül az én hibám, nem Tairné.

De az a vadság, amelyen keresztül alig kaptam levegőt? Nos, az száz százalékig a Fekete Buzogányfarké, még most sem tudok szabadulni tőle, és nem tudom eléggé megerősíteni a pajzsomat ahhoz, hogy újra önmagam ura lehessek.

Lábujjhegygel fellépek a pástra, hogy Xaden látómezejébe kerüljek.

Xaden felém pillant, és a szeme egy pillanatra elkerekedik, mielőtt arcba könyökölné és a földre küldené Garricket.

Ajjaj.

Garrick elterül a páston, és a kardjai kicsúsznak a kezéből.

– Mára ennyi volt – közli vele Xaden anélkül, hogy visszanézne rá, és már el is indul felém, öles lépteivel pillanatok alatt leküzdve a köztünk lévő távolság felét. – Fent volt a pajzsom. Mit keresel itt? – A szeme elkerekedik, mintha pontosan érezné, hogy milyen zűrzavar dúl bennem. – Violence, minden rendben?

– Hogy mit keresek itt? – ismétlem meg a szavait, miközben végignézek rajta, és a sebeket keresem, amelyekről Devera beszélt. Vajon félreértettem a mozdulatát? Lehetséges, hogy a *nagy semmiért* repültem el idáig? Remegni kezd a kezem. – Fogalmam sincs, hogy mit keresek itt!

– Ez nem te vagy. – Végignézz rajtam.

– Tudom! – kiáltom, miközben egyszerre szeretnék sírni az örömtől, amiért élve látom, és épségben találtam rá, ugyanakkor a legszívesebben megsemmisíteném az egész küzdőteret – sőt az egész erődöt –, amiért valaha is veszélyben kellett lennie. – Nem tudok szabadulni tőle!

– Várjunk csak. – Lesegíti a táskát a vállamról, majd közelebb húz magához.

Átkarolom, és a nyakába fúrom az arcomat, mélyen beszívva a levegőt. Mentaillata van, mellette bőr és... A rohadt életbe, egyáltalán az ő illatát érzem?

Xaden habozás nélkül bevezet az edzőterem fürdőjébe. Sietve végignézek a simára csiszolt kőfalakon, a magasan lévő, résnyire nyitva hagyott ablakokon, a széles padsorokon és a középütt három sorban lévő csapokon, amelyek hasonlítanak a Basgiathban lévőkhöz. Xaden egyetlen csuklómozdulattal bezárja az ajtót, majd elhúzza egy kallantyút a falban. Víz kezd csörgedezni a fejünk felett lévő csapból, és rögtön mellbevág a hideg – mintha nem is víz, hanem jég volna.

Elakad a lélegzetem, és a testem megfeszül a váratlan sokkhatástól. Egy szempillantásig nem is tudok mást érezni a meglepetésen kívül.

– Állítsd fel a pajzsod, Violet – utasít Xaden. – Most!

Keresztülkecmergek a jéggé fagyott tudatomon, és tégláról téglára a helyére rakom a pajzsomat. Tairn érzelmei most már eléggé tompák ahhoz, hogy legalábbis minimálisan visszanyerjem önmagam felett a kontrollt.

– Hideg – mondom vacogó fogakkal.

– Tessék. – Xaden meghúzza egy újabb fogantyút, mire a víz felmelegszik.

– Mi az ördög történt, hogy ilyen hamar eltávot kaptál? – Az aggodalom barázdákat rajzol a homlokára, miközben megtámogat, ahogy a víz ismét végigzúg rajtunk.

Visszakaptam a tudatomat, de azért még mindig érzem, hogy Tairn érzelmei a pajzsomon dörömbölnek.

– Nem adtak...

– Nem kaptál engedélyt? – Lehalkítja a hangját, és most olyan félelmetes, amitől rajtam kívül a világon mindenkit kiver a verejték. – Miközben Varrish már egyébként is... – Elakad a szava, amikor egyszer csak a vállamra téved a pillantása. – Ez mégis kinek a röpszerűelése?

– Ez komoly? – Feltartom a kezem, és örülök, hogy magamba szívhatom a melegséget. – Ott van rajta a harmadévesek és a Negyedik Szárny jelzése, továbbá az osztagvezetői rang. *Szerinted* mégis kicsodáé?

Az állkapcsa kattant egyet, ahogy víz szánkázik végig az arcán.

– Bodhié, te önérzetes seggfej!

Ez a válasz nem igazán segít a helyzet feloldásán.

Kigombolom a rohadt a kabátot, és megpróbálok kibújni belőle, ami nem könnyű azután, hogy a bőr teleszívja magát.

– Abban a másodpercben otthagytam a Harci Eligazítást, hogy Devera megüzente, hogy *megsérültél*. Igen, eltáv nélkül indultam útnak. Nyaktörő sebességgel nyolc órát repültem a teljességgel megkergült Tairn hátán, aki úgy vélte, hogyha te megsérültél, akkor könnyen lehet, hogy Sgaeylnak is baja esett. Most pedig nincs más mondanivalód, mint hogy előveszed ezt a féltékenykedő, „ez mégis kinek a röpszerűelése?” dumát, csak mert az unokatestvéred látta, hogy kétségbeesésemben még a saját szerelésemért sem mentem fel a szobámba? – Meredten bámulok az értetlen fejére, és a földre hajítom a kabátot. – Elmehetsz a jó bűdös francba!

Mosoly jelenik meg a szája szegletében.

– Tehát aggódtál értem?

– Már nem aggódom. – Csak *vöröset* látok magam előtt. Hogy találhatja ezt szórakoztatónak?

– Korábban viszont igen. – A mosoly szélesebbé válik, és mintha a szemébe is némi fény költözne. – Aggódtál miattam. – Felém nyúl.

– Szerinted ez vicces? – Hátralépek, hogy távolabb kerülhessek tőle, de rögtön beleütközöm a víztől csúszós falba.

– Nem. – Oldalra dönti a fejét, és a mosolya is lelohad.

– Kissé mintha dühös lennél, amiért még nem vagyok Malek küszöbén. Talán örömdre szolgálna, ha a gyengélkedőn haldokolnék?

– Nem! – Hát persze hogy nem fogja fel. Lehet, hogy az élete az enyémtől függ, de attól még nem érez úgy irántam, ahogyan én. Akar engem, még azt is mondta, hogy belém van zúgva, de azt sosem mondaná, hogy szeret. – Nem azért haragszom, mert nem sérültél meg. Sosem

akarnám, hogy bármi bajod essen. Magamra haragszom, amiért ilyen ostoba voltam, ennyire csak veled foglalkoztam, és ennyire nem tudtam uralkodni a saját érzéseimen, és csak úgy ideszaladtam, mint egy... mint egy... – Mint egy szerelmes kis fruska. – Te pedig, te aztán mindig halálosan nyugodt vagy és összeszedett, te mindig tudod, hogy mi a teendő. A helyemben te megvártad volna, amíg megbízható forrásból is érkezik információ, és egész biztosan sosem hagytad volna, hogy Sgaeyl érzelmei eluralkodjanak rajtad...

A szavaim elhalnak, ahogy Xaden feltűri a nedves ingujjat a jobbján, kivillantva egy összegyűrt, vörhenyes csíkot a vállától a bicepszé közepéig. A tetején vagy két centi széles lehet, a végén pedig talán háromszor annyi. Nyilvánvalóan befoltozták, de ha még a sebhely is ennyire kiugrik a karjából, akkor az csakis azt jelentheti, hogy kis híján elveszítette a végtagját.

– Tényleg megsérültél – suttogom, és egyszer csak minden harag elpárolog belőlem. A mellkasom megfeszül; biztosan pokolian fáj. – Jól vagy? – A kérdés kibukik belőlem, noha épp az imént láttam a saját szememmel, ahogy játszi könnyedséggel elintézi az ellenfelét.

– Jól vagyok. Valószínűleg még azelőtt elküldték az írnok jelentését, hogy a foltozó megérkezett volna a Keleti Szárnyból. – Visszahajtja a ruha ujját, és a sebhely eltűnik. – Ami pedig engem illet, tévedsz. Nem vártam volna a megbízható forrásból származó információra, sem bizonyítékra, ha tudomásomra jut, hogy bajod esett. – Ezúttal nem hátrálok, amikor felém nyúl. Átkarolja a derekamat, majd a keze a hátam közepére csúszik, és gyöngéden visszavezet a vízsugár alá. A köztünk lévő arasznyi távolság egyszerre ajándék és áldás. – Nem vagyok mindig olyan nyugodt és összeszedett, mint gondolod, azonkívül sosem vagyok ura önmagamnak, ha rólad van szó.

A szívem megugrik a szavai hallatán, ahogy a köztünk lévő bizsergés is felébred – és mindehhez egyetlen érintés is elegendő volt. Nem csak a víz melegít fel.

– Még most sem azt teszem, amit kellene.

– Miért, mit kellene tenned?

– Visszavinni a kis segged a pástra, amíg egy forró, izzadt, sajgó csomó nem lesz belőled egy rendes gyakorlatozás után. – Megreszket az állkapcsa. – Figyelmeztettelek, hogy soha ne tedd kockára az életed olyan együgyű

dolgokért, mint hogy beszélni tudj velem, márpedig pontosan ezt tetted. És már nem először.

– Mindenben benne vagyok, kivéve a küzdelmet. – Francba, sikerült megint előbb beszélnem, és utána gondolkodnom. – Emlékeztetnélek rá, hogy már nem büntethetsz meg csak úgy, amikor kedved tartja. Többé már nem vagy a felettesem.

– Ó, tudom. Pedig valamiért sokkal könnyebb volt mindkettőnknek, amikor még így állt a dolog. Teljes őszinteséget szeretnél? Mit szólna akkor ehhez? – A tekintete a számra téved. – Ugyanazt tettem volna, amit te, mert ugyanúgy vágyom rád, ahogy te is vágysz rám.

Édes sajtó terjed szét a mellkasomban. Istenek, mennyire szeretnék hinni benne. De közben többet akarok. Ugyanazt a szót akarom, amit ő is követel tőlem. Végigfuttatom a nyelvem az alsó ajkamon, és a szeme felizzik, ahogy a gőz betölti körülöttünk a helyiséget.

– *Miattam* aggódtál. – Amikor először mondta, kissé mintha szórakozott volna rajta. Másodszor örült neki. Harmadszor azonban úgy ejti ki ezeket a szavakat, mintha fontos felismerést hordoznának.

– Hát persze hogy miattad aggódtam.

Lassan közelebb húz magához, megadva a lehetőséget, hogy tiltakozzak, mielőtt egymáshoz érne a testünk. A belőle áradó forróság átjárja az átfagyott belsőmet, és mindazt az égető aggodalmat, amit az egész idefelé vezető úton éreztem, továbbá azt a gyötrelmes dühöt, amely most valami egészen másféle – jóval veszedelmesebb – forrósággá válik.

A rohadt életbe, hogy mennyire kívánom! A bőre minden egyes négyzetcentiméterén végig akarom járatni az ujjaim, érezni akarom a szívverését a szívem fölött, hogy még egyszer meggyőződhessek róla, nem esett baja. Azt akarom, hogy fölém kerekedjen, hogy bennem legyen, olyan közel hozzám, amennyire csak lehetséges. Azt akarom, hogy mindent elfeledtessen velem, ami még ezen a szobán és kettőnkön kívül létezik a világon.

– És úgy repültél ide, hogy még a röpszerűelédet sem vetted magadhoz. – Gyötrelmes lassúsággal hajtja közelebb hozzám a fejét.

Bólintok.

– Azért, mert még mindig szeretsz – suttogja az ajkam felett egy szívdobbanásnyi idővel azelőtt, hogy megcsókolna. Hála isteneknek nem várja meg, amíg tiltakozhatnék, mert nem vagyok biztos benne, hogy

egyáltalán képes volnék rá, úgy aligha, hogy ilyen érzékenyen játszik az alsó ajkammal, ahogy gyöngéden végigharapdálja, majd végighúzza a nyelvét a kanyarulatán. Hihetetlen érzés, túl jó, túlságosan helyénvaló, túlságosan... minden.

Aretia óta most először nem várta meg, hogy én mit mondok. Most először, hogy a híres önuralma megingott. Most először, hogy azt kockáztatta, esetleg visszautasíthatom

– most először csókolt meg pusztán azért, mert akarta, és a mindenségit, nekem is pontosan erre van szükségem – arra, hogy ő akarjon engem.

Az ajkaim elválnak egymástól, és nem is csak azért, mert akarom őt, hanem azért, mert olyan vallomásra ragadtatta magát az imént, amelyet nem nekem kellett kihúznom belőle; még csak nem is kértem rá. Felnyög, átkarol, és a csók éppen olyanná válik, amilyennek az imént ő maga nevezte – vakmerővé. A nyelve érintése, majd összefonódása az enyémmel olyan, akár gyertyaláng a gyújtósna – menten lángra kapok tőle.

Szükség, sóvárgás, vágy, bárminek is nevezzük, mindez egyszerre táncol végig a gerincemen, majd gyúlik össze valahol a lényem középpontján, hogy aztán kitartó sajgássá váljon a combjaim között. Lábujjhegyre állok, hogy még közelebb lehessen hozzá, és átkulcsolom a karomat a nyaka körül, de még ez sem elég.

Az ujjai rátalálnak az uniformisom gombjaira, én pedig kelletlenül ugyan, de elengedem, hogy le tudja csúsztatni rólam a ruhát, amely valahol a bal oldalamon érkezik a földre. Én a felsőjét kezdem lerángatni róla, kétségbeesetten vágyakozva, ő pedig engedelmeskedik, és lehúzza magáról, felfedve több mérföldnyinek tűnő nedves, forró bőrét.

Megcsókolom a szíve feletti sebhelyet, majd végighúzó az ujjaimat az oldalán, kitapintva az összes kemény kis kitüremkedést és barázdát a hasa mentén. Semmi sincs a világon, ami hozzá fogható volna. Ő maga a teljes, befejezett tökéletesség, hiszen ezt a testet évek küzdelme és gyakorlatozása formálta ilyenné.

– Violet. – Kissé oldalra dönti a fejem, és mélyen, igazán mélyen megcsókol, majd utána még egyszer lágyabban és lassabban, ritmust váltva, ügyelve rá, hogy közben végig mind többre vágyakozzak.

Végigfuttatom az ujjaim a hátán, miközben ő az átnedvesedett tincseimmel babrál, majd egy kissé hátrahúzza a hajam, hogy felkínáljam neki a nyakam, amelyet örömmel hódít meg.

Pontosan tudja, hogy hol vagyok érzékeny, és átkozottul ügyesen használja ezt a tudást, szívogatva és nyalogatva a nyakam oldalát, amitől még a térdem is megreszket, és még hevesebben kapaszkodom belé.

– Xaden – felelem nyöszörögve, miközben a kezem a hátsójára téved. Az enyém. Ez a férfi az enyém – legalábbis egy időre. Akkor is, ha csak néhány percről van szó.

Harapdálni kezdi a fülem melletti területet, amibe ismét beleremegek, majd az ajka ismét az enyémre talál, elragadva tőlem a maradék józan eszemet, hogy végképp ne maradjon más a helyén, csak a póre vágyakozás. A csókja ezúttal nem olyan türelmes és kontrollált, mint a többi. Vad, elemi ösztön munkál benne, amelytől a szám vágyakozni kezd az övé iránt, és engem is bátrabbá tesz. A kezem lecsúsztatom kettőnk közé, és felsóhajtok.

Érzem, hogy megkeményedett, és ahogy ezt tesztelem, alig tud megmaradni a nadrágjában.

– Istenek – nyögi, elszakítva a száját az enyémtől, ugyanolyan ziháló légzéssel, mint amilyen az enyém, miközben a szöveten keresztül simogatom. – Ha így folytatod... – Lehunyja a szemét, és hátradönti a fejét.

– Akkor a végén még megkaplak?

A tekintete az enyémre talál, és olyan harc dül benne, aminek a láttán megtorpanok.

– Ne akard, hogy küzdjek érte. Ne legyen megint így. – Elhátrálok az öleléséből, és a testem minden egyes idegszála tiltakozni kezd. – Nem lehetek mindig én az kettőnk közül, akinek harcolnia kell érte, miközben te újabb és újabb módszereket találsz ki arra, hogy visszautasíts. Vagy akarsz engem, vagy nem.

– Épp ez imént fogtad meg a farkamat, Violet. Szerintem pontosan tudod, milyen rohadtul akarlak. – Elszakítja a kezét a hajamtól. – Istenek, hiszen én vagyok az, akinek harcolnia kell érted! – vitatkozik. – Mondtam már, hogy nem fogom eszközként használni a szexet arra, hogy visszakapjalak.

– Nem, de mégiscsak arra kell, hogy kimondasd velem azt a szót, amire még nem állok készen. – Miközben továbbra is olyan őrjítő vágy lobog bennem, hogy a végén még megadom magam neki.

– Mégiscsak arra kell? – Megrázza a fejét. – Te mondtad, hogy nem tudod elválasztani egymástól az érzelmeket és a szexet, emlékszel?

Kinyitom, majd becsukom a szám. Igaza van. Valóban ezt mondtam.

– Talán most már képes vagyok rá.

– Talán nem akarom, hogy képes legyél rá. – Megtesz egy lépést előre, és ismét átkulcsolja az ujjait a nyakam hátulján. – Pontosan olyannak akarlak, amilyen vagy, az érzelmekkel és minden mással együtt. Azt a nőt akarom, akibe beleestem. Minden alkalommal belehalok, amikor el kell engednem téged, minden éjjel, amikor ébren hánykolódom melletted, egyszerre áldottan és átkozottan az emlékédtől, hogy milyen kibaszottul forró és tökéletes voltál, amikor elvesztem benned.

Az ajkaim elválnak egymástól, és a bőröm úgy forrósodik fel, mintha simogatást jelentenének a szavai.

– Amikor alszom, arról álmodom, hogy milyen hangokat adsz ki, mielőtt elélvezel. Arról álmodom, hogy milyen kék, ködös és ragyogó utána a szemed. Arra ébredek, hogy rád vágyom, csakis rád, még azokon a napokon is, amikor a királyság másik végében vagy. Nem utasítalak vissza, és nem is akarlak manipulálni. Küzdök érted. – A derekamra csúsztatja a kezét, és a hüvelykjével cirógatja a páncélom és a nadrágom közti fedetlen területet.

– Harcolni akarsz értem? – A frizurámhoz nyúlok, és egyesével kihúzom a hajtűket, amelyek akadálytalanul hullnak a kőpadlóra. – Akkor tégy velem próbát anélkül, hogy tudnád, én hogyan érzek. A szívemet akarod? Akkor először tedd kockára a sajátodat.

– Ha elmondanám, hogyan érzek ebben a pillanatban, sosem hinnéd el, hogy nem csak a testedet kívánom ilyen örülten.

– Pont erről beszélek. – Az utolsó hajtű is a padlóra hull. – Választanod kell, Xaden. Vagy hagyod, hogy kísétáljak azon az ajtón, vagy pedig te lehetsz az, aki ezúttal elfogadja, amit hajlandó vagyok odaadni. – Megrázom a hajam, és kiengedem a copfomat.

– Mit szeretnél, hogy térden állva könyörögjek? Vagy csak győzni akarsz a vitában? – A keze rászorul a csípőmre, miközben forró tekintettel méreget.

– Igen – felelem, majd a hátam mögé nyúlok, hogy kioldjam a páncélomat összetartó kötést. – Épp most töltöttem nyolc órát a levegőben halálra váltan amiatt, hogy milyen állapotban fogok rád találni, úgyhogy elmondhatom, nemcsak akarlak, de *szükségem* is van rád. Tessék, itt van a szó, amire vártál. – Meghúzom a csomót, és enged. – Ez a legtöbb, amit kaphatsz, akár elég, akár nem.

Szinte tapintható a belsejében dúló harc, és a kettőnk közti feszültség elég éles ahhoz, hogy a sárkánypikkelyeken is áthatoljon. Egy másodpercre már azt hiszem, elég makacs lesz ahhoz, hogy tényleg kisétálgjon, de aztán – hála isteneknek – megtörik, a számhoz tapasztja a száját, és a tűz, amely a vitánk során már majdnem elaludt, ismét feltámad, és forróbb, mint valaha. Úgy csókol, mintha én magam volnék a válasz az összes kérdésre. Mintha mindaz, ami valaha voltunk és valaha lehetünk, ezen a pillanaton múlna. És talán így is van.

Kioldja a csatokat hátul, miközben én kigombolom a nadrágját. Én győzök a versenyfutásban, és rögtön becsúsztatom a kezem, hogy tövétől a hegyéig végigsimítsam a férfiasságát.

A mélyről jövő hörgés olyan, akár egy elismerés, és ezúttal rögtön a combjaim közé talál, erőteljes lüktetéssé súlyosbítva a korábbi sajgást.

– Engedd el, hogy levetköztethesselek. – Az utolsó szót azzal hangsúlyozza ki, hogy még egyszer az alsó ajkamba harap.

Igen, kérlek. Elengedem, ő pedig eléggé kilazítja rajtam a páncélt ahhoz, hogy le tudja húzni rólam. Nagy zörejjel ez is a padlóra hull, és egy másodperccel később már a szájába is vette a mellbimbómat, hogy a nyelvével cirógasson. Felnyögök, a hajába túrok, és ott is hagyom a kezem.

– Átkozottul jó érzés.

A hátamra csúsztatja a kezét, a másikat pedig a térdem mögé helyezi, hogy fel tudjon emelni, majd egyetlen folyékony mozdulattal a víztől átmelegedett kőpadra fektet.

– Biztos vagy benne, hogy itt akarod? – kérdezi, miközben fölém kerekedik, elállva a vízsugár útját. A haja még mindig kócos az érintésemtől. – Öt perc, és kényelmesebb körülmények között is folytathatjuk az ágyamban.

Annyira gyönyörű, hogy a szívem már attól megfájdul, ha csak ránézek.

– Most akarom. – Végigsimítok a széles vállán, majd folytatom a mozdulatot az állkapcsától az alkarjáig érő ereklje vonalain.

– Most – feleli egyetértően. Semmi begyakorolt vagy kiművelt nincs a következő csókban – csupán a vágy hajtja, és a szükség, amely minden jel szerint az enyémmel vetekszik, és annál forróbbnak érződik. Pontosan erre van szükségem, hogy itt legyenek a kemény kő és az ő még keményebb teste között, és elemésszen az iránta érzett, csillapíthatatlan sóvárgás.

Végighúzza az ujjait a testem körvonalán, követve a derekamat, majd hozzálát, hogy kigombolja a nadrágomat. Nincs tétozás a mozdulataiban, ahogy az ujjával rátalál, majd cirógatni kezdi a csiklóm.

A hátam ívben megfeszül, ahogy felnyögök a fehérén vakító gyönyörtől.

– Még annál is forróbb, mint amire emlékeztem. – A szája végigvándorol a nyakamon, hihetetlen érzéseket gyűjtva a bensőmben, miközben az ujjával leheletfinom mozdulatokkal kíséri az ajka útját. – A kurva életbe, olyan finom

a bőröd. Forró, gyönyörű selyem. – A hangja megint olyan reszelős, ami már úgy hiányzott.

Lejebb bandukol, hogy újra a mellemet is imádhassa a szájával, a fogaival gyöngéden cirógatva a bimbókat, tökéletes mértékben eltalálva minden mozdulat erejét és ívét, hogy egyre magasabbra hágjon bennem a vágy. Pontosan tudja, hogyan szeretem, hiszen nem ez az első alkalom. És ha ez így megy tovább, valószínűleg nem is az utolsó.

Energia éledezik a bőröm alatt, és indul növekedésnek, miközben a megduzzadt csiklóm fölött köröz, megtagadva tőlem a gyönyört, amelyre pedig oly nagy szükségem van.

– Xaden – ejtem ki a nevét elfúló hangon, és a körmeimmel a vállába vágok, de elég óvatosan ahhoz, hogy ne szaporítsam a sebhelyei számát. Ujjai minden egyes mozdulata, nyelve minden egyes rezdülése kész villámcsapásként éri a szervezetem, lángba borítva az idegszálaimat, amíg egy túlérzékeny, felajzott íj leszek, amelyet már kifeszítettek, és mégsem húztak ki a legvégső határáig.

– Pontosan tudom, hogy mit akarsz – ismét a csiklómra fekteti a kezét –, és azt is tudom, hogy mire van szükséged. – És a következő pillanatban két ujját is belém csúsztatja.

Mélyebben. Közelebb. Többet. Igen, pontosan erre van szükségem.

– Akkor add meg nekem – követelem, és mozgásba lendül a csípőm.

– Egy örökkévalóságig vártam rá, hogy végre megérinthesselek.

A légzésem szaggatott nyögésekként szakad ki belőlem, a bőröm izzik, a forróság pedig mindenütt csiklandoz, ahogy egyre szorosabb, gyorsabb mozdulatokkal dolgozik bennem.

– *Istenek, nézzenek csak oda. Soha nem fogok mást akarni, csak téged. Csak téged. Csak ezt. Csak minket.* – A szavai körbeölelik a tudatomat, amíg már semmi mást nem látok, nem hallok és nem érzek rajta kívül. Ő a

minden, és olyan pillantással méreget, mint aki pontosan ugyanígy érez irántam.

– Szükségem van rád. – Talán a „szükség” nem a legmegfelelőbb szó, de nincs más, amelyik kifejezné, hogy milyen elemi módon hozzátartozik a létezésemhez. Becsúsztatom a hüvelykujjamat a nadrágszíjamba, és meghúszom. Most azonnal meg kell szabadulnom a ruháimtól.

– Szintúgy. – Kutakodó kezek és szájak zűrzavarává változunk, ahogy sietősen próbáljuk lekapni magunkról és egymásról az átázott öltözékünk maradékát. Mostantól még egy okom van rá, hogy átkozzam ezeket a csizmákat, Xaden mindenesetre a segítségemre siet, és pillanatok alatt megszabadít tőlük.

A karján lévő új sebhely fölé közelítek az ajkammal, nem feledve, milyen közel kerültem hozzá, hogy elveszítsem, majd egyszer csak ismét fölémm kerekedik, az alkarjára nehezedik a súlyával, és olyan intenzitással fürkészi a szememet, amitől megborzongok, miközben elhelyezkedik a combom között.

Kettőnk közé nyúlok, és a bejáratomhoz segítem a farkát. Belehalok, ha még ennél is tovább akar vártni. Egy lélegzetvételnyi időt sem bírok ki anélkül, hogy belém hatolna.

– Nekem nagyobb szükségem van rád, Violet. – Megérinti az arcomat, majd előrelendíti a csípőjét, egyszer csak bennem van, és látom rajta, milyen gyönyörrel veszi ezeket az első, érzékeny centimétereket. – Bármennyire is úgy gondolod, hogy akarod ezt, és akarsz engem, én még annál is jobban akarlak. – Újabb lökés, és ezúttal teljes egészében kitölt, amíg már olyan mélyen jár bennem, hogy le kell hunynom a szemem, és felnyögök a mennyei gyönyörtől.

Semmi ehhez fogható nincs a világon.

– *Olyan. Kibaszott. Jó.* – A szavai, a nyögései ott visszhangoznak a tudatomban, majd visszahúzódik, de csak azért, hogy a következő pillanatban újra és újra a magáévá tegyen, miközben csókokkal borít el úgy, hogy már levegőt is elfelejték venni. Túl sok, túl jó, és közben mégsem elég.

Minden egyes lökés után csak még mohóbbnak érzem magam. Itt akarok létezni, pontosan itt, azt akarom, hogy fölöttem legyen, hogy bennem mozogjon, hogy totálisan rám koncentráljon, és teljesen az enyém lehessen.

– *Keményebben. Mélyebben.* – Túlságosan nehezemre esik a légzés ahhoz, hogy fennhangon beszéljek. – *Ne bánj velem kesztyűs kézzel.*

– *Pontosan tudom, hogy mennyit bírsz.* – A törzsem alá csúsztatja a kezét, majd a mellkasához emel, miközben felágaskodik, és velem az ölében felül a padon.

A sikkantásom hosszan visszhangzik a fürdőben, ahogy mélyebbre csúszom az ölelésében, a térdemmel megtámaszkodva a csípője két oldalán, kiélvezve ezt az édesebb, mélyebb szöget.

– *Igen. Pontosán így. Istenek, mindenütt érzek.*

– *Épp ott, ahol abbahagytuk.* – A keze a hátsómra vándorol. – *Hogy lovagolsz rajtam.*

A nyaka köré vetem a karom, és elmosolyodom. Ezúttal senki sem jöhet be azon az ajtón, hogy megzavarjon bennünket. Csupán a padra csorgó víz zaja és a testünk közös lüktetése hallatszik újra és újra – a szívverésünk és a csókok között megejtett, szaggatott lélegzetvételünk.

A valóság pusztá érzékeléssé szűkül, ahogy a mellkasa a mellemnek feszül, és az ajka hódolatát fejezi ki az ajkamnak, és a farka minden egyes centiméteremet és még annál is többet megtölt odabent. A lényem belsejében növekvő feszültség már akkora, és a gyönyör olyan édes, hogy valósággal a számban érzem az ízét. Ott reszket bennem, ahogy az erőm felébred, és az egész testemet egyetlen szintiszta, mohó energianyalábbá alakítja át, amíg már én magam vagyok a villám, reszketve várva, hogy lesújtsak.

– *Még. Többet – nyögi.* – Mindent akarok, Violet.

– *Mindenem a tiéd.* – A borostája végigkaristolja a tenyerem, ahogy az arcára fektetem a kezem, és megcsókolom. Villám hasít keresztül a bensőmön, veszedelmes csúcsot képezve, és többé már nem kell kérdeznem, mert tudom, hogy az övé vagyok.

Aztán a villám egy váratlan pillanatban kisül, és egy szívdobbanásnyi időre beragyogja odakint az ablakon túli tájat, mielőtt felbukkannának az árnyak, hogy eloltsák a lángjait. Semmi sem törik össze. Semmi sem kap lángra. Pontosán tudja, hogy miként reagál rá a testem, pontosan tudja, miként juttathat a töréspontig, és vigyáz rám, amikor felrobbanok.

Szeretem. Szeretem. Szeretem. Még nem állok rá készen, hogy a szót is kimondjam, azt a hatalmat is megadjam neki, ami a szóval jár, de azért itt

dédelgethetem magamban, dúdolhatom, mintha a személyes, különbejáratú Kódexem volna, az egyedüli igazság, amelyben biztos vagyok.

A teste megfeszül az enyém alatt, a lökései egyre erősebbé és erősebbé válnak, ahogy átkarol, belekapaszkodik a vállamba, és minden egyes mozdulattal még jobban magával húz.

Aztán a spirálként tekeredő feszültség elviselhetetlenné válik, de azért harcolok, és igyekszem úrrá lenni rajta. Még nem. Ennél is többet akarok. A mindenségit, pontosan így akarom érezni magam életem hátralévő részének minden percében.

– Engedd el. – Változtat a helyzetén, hogy a következő lökessel egyenesen a csiklómat is izgathassa.

– Nem akarom, hogy véget érjen. – Hallom a riadtságot a saját hangomban, a félelmet attól, hogy talán ez lesz az egyedüli alkalom, amikor így érzek, az egyedüli alkalom, amikor az enyémnek tudhatom. A hullámok azonban közelebb és közelebb jönnek minden egyes közös mozdulatunkkal, és az izmai végül annyira megfeszülnek, hogy mozdulni sem tudok.

– Violet. – A keze lecsúszik a vállamról, és a nyakamra téved, majd rászorít a hosszú tincseimre, és úgy néz a szemembe, mintha egyenesen a lelkembe látna. – Nem adhatom fel. Nem akarlak feladni. Most viszont engedd el.

A combom megremeg, és a következő lökésnél egyetlen sikoly kíséretében megtörök. Újabb villám tör elő, ahogy az energia átszakítja a határait, és amikor a hullámok újra és újra átbuknak felettem, megdörren az ég. Nem vagyok képes többre, mint hogy Xadenbe kapaszkodom, és próbálok valahogy túlélni, miközben gyönyör önti el a testemet, újra és újra, amíg már túlságosan ernyedtem vagyok ahhoz is, hogy együtt ringatózzam vele.

– *Tökéletes.* – A visszafogottsága egy szempillantás alatt semmivé foszlik. Nincs már nyoma a kimért, precíz lökéseknek. Hörögni kezd, és a nyakamba fúrja az arcát, ahogy egyre vadabbul és vadabbul mozog, és mindenről megfeledkezve a magáévá tesz, én pedig rájövök, hogy mindvégig csak erre vágytam, semmi másra, még a titkainál is jobban vágytam rá, hogy végre velem veszítse el az önuralmát.

Én akarok lenni az egyetlen, akiért így tud reszketni.

Továbbra is a vállába kapaszkodva fogadom csípőjének minden egyes lökését, újra felvéve a ritmust, magamba fogadva a bensejéből felszakadó

kiáltást, amikor végre megremeg, és az árnyak elárasztják a termet. A kő megreped, és a víz kitör a csapokból.

A szívem zakatol, miközben elvigyorodom.

Az enyémmnek dönti a homlokát, és a mellkasunk úgy emelkedik és süllyed, mintha az utolsó leheletünkig harcoltunk volna.

– Pont akkor veszítem el az eszem, amikor már azt hittem, hogy tudok bánni veled.

– Ez a kedvencem az egészben.

– Vajon miért nem lepődöm meg? – Megérinti az ajkával az ajkamat, majd átkarol, ügyelve rá, nehogy lecsússzam az öléből. – Esküszöm, meghaltam.

– Hogyan tovább? – A kérdést anélkül ejtem ki, hogy végiggondolhatnám. Végül is, én voltam az, aki harcolt ellene, bármi is van köztünk.

– Vannak lehetőségeink. – Végigsimítja az arcomat, és a szememet fürkészi. – Először is maradhatunk, és nekiveselkedhetünk még egyszer. Másodszor megtisztálkodhatunk, felöltözhethetünk, és felmehetünk a szobámba, hogy ott folytassuk. Harmadszor... – Szünetet tart. – Feltakaríthatunk, keríthetünk egy vízforgatót, aki megszáritja a ruháinkat, felvehetjük a röpszerezésünket, és elmehetünk a találkozóhelyre, hogy átadjuk a töröket...

Már fel is pattanok, és azelőtt magamhoz veszem a ruháimat, mielőtt végigmondhatná. Magától értetődő, hogy vele fogok menni.

– Ha jól sejtem, az első és a második lehetőségnek annyi – mondja egy csalódott sóhaj kíséretében.

„Habár a grifförpöztetők nem képesek pecséterő kifejlesztésére, azért nincsenek varázserő nélkül. Bizonyos vélekedések szerint a tökéletességig csiszolták és halálos fegyverré tették a kisebb mágiát, különösen az elmetrükköket. Hiba volna tehát e tekintetben alábecsülni őket.”

– Garion Savoy őrnagy,
Poromiel griffjei. Harcászati tanulmány.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Abból, ha két olyan lovas van együtt, akiknek történetesen a sárkányai is egy párt alkotnak, többek közt az is következik, hogy egyikük sem mondana nemet egy váratlan éjféli repkedésre, márpedig a Kontinens sehol sem mutat szebben egy csillagfényes éjszakán, mint éppen Tairn hátáról.

– *Még mindig nem támogatom* – oktat ki Tairn, miközben valamivel éjféli után elhagyjuk a varázsvédelem vonalát.

– *Mégis itt vagyunk* – felelem, és próbálok szabadulni az érzéstől, hogy *helytelenül* cselekszünk, noha ez minden egyes szárnycsapásával egyre nehezebb. Tapasztalatból tudom, hogy el fog múlni, ha egyszer elég messzire jutunk a varázsvédelemtől, és az érzékeim alkalmazkodnak a változáshoz.

– *De csak azért, mert Resson után esküt tettem rá, hogy hagylak dönteni, és nem pedig azért, mert egyetértenék veled.* – Követi a legközelebbi csúcs lankáját, majd elfordul balra, és elsuhan a táj felett. Telihold van, ami azt jelenti, hogy körültekintőnek kell lennünk. – *Felesleges kockázatot vállalsz.*

– *Olyan kockázatot, amit Xaden és Sgaeyl is állandóan vállal.* – Már nem akarok szembeszegülni a széllal, és inkább ráhajolok, ahogy Tairn még mélyebbre ereszkedik.

– *Az árnyforgatóval nincs dolgom.*

– *Sgaeylrel viszont nagyon is van.* – A szíj belevág a combomba, folyamatosan emlékeztetve rá, hogy enélkül még mindig nem tudnék a helyemen maradni.

– *Sgaeylt sosem veszélyeztetné olyan szánalmas teremtmény, mint egy griff.* – Felhorkan. – *Ami pedig az árnyforgatót illeti, az elvesztése kétségkívül kedvezőtlenül érintené érzelmileg.*

Ennek hallatán rajtam a sor, hogy egy horkantással adjak hangot nemtetszésemnek.

– *Érzelmileg kedvezőtlenül érintené? Én is csak ennyit jelentek a számodra?* – Ha igen, akkor talán nem is kell annyira aggódnom amiatt, hogy mivel járna Tairn számára a halálom. Vagy mit jelentene Sgaeylnek Xaden halála.

– *Az biztos, hogy jelenleg elég bosszantóan viselkedsz.*

A szél belém fojtja a nevetést, és kapaszkodom, ahogy megközelítjük az erdős völgyet. A legközelebbi hegygerinc felragyog a poromieli falu fényeiben, de nem vagyok benne biztos, hogy melyik településhez közeledünk.

Tairn behúzza a szárnyát, és a gravitáció teszi a dolgát, engem is mélyebbre rántva a nyeregben, mielőtt a testem minden egyes porcikáját megrázkódtató földreszállással elérnénk egy sötét felszínű tó partját. Mielőtt még összekaphatnám magam, Tairn fordul egyet, nekem pedig gyorsan rá kell szorítanom a kápára, ahogy ő a vízbe ereszti a hátsóját.

– *Ez váratlan volt.* – Még szerencse, hogy be vagyok szíjazva.

– *Legközelebb te repülsz, és én ülök a hátadon.* – Köríves mozdulatot tesz a fejével, ahogy Sgaeyl is leszáll mellettünk Xadennel a hátán.

– *Még mindig mérges, amiért én is eljöttem* – közlöm Xadennel, és hozzálátok, hogy kicsatoljam magam.

– *Elég erős vagy hozzá, hogy elbírj Aetosszal* – feleli Xaden, és máris Sgaeyl vállánál tart. A holdfény megcsillan a kardjain, ahogy leereszkedik a sárkányáról.

– *Aetosnál jobban aggaszt a hadnagy társasága* – mondja Tairn. – *És eszedbe se jusson leszállni a hátamról, Ezüsthajú.*

– *Tessék?* – Áthúzom a szíjat az első karikán.

– *Ha folytatod, felszállok.* – Újabb hirtelen, kísértetiesen kígyószerű mozdulatot tesz a fejével, majd eléggé hátrahajlítja a nyakát ahhoz, hogy rám nézzen.

Leesik az állam.

– Ezt nem mondod komolyan – suttogom.

– *Biztos vagy benne?* – Az aranyszínű szeme összeszűkül. – *Beleegyeztem, hogy elhozlak a találkahelyre. Abba már nem egyeztem bele, hogy veszélyeztesd az életed, miközben a wyvernek számára is elérhető távolságban vagyunk Zolyától. Én is emlékszem rá, hogy mi történik a sárkányok nélkül maradt lovasokkal.*

– *Túlgondoskodó majom.* – Nem mintha nem volna igaza. Talán nem én vagyok az egyetlen, akit rémálmok kísértenek.

– *Épp olyan vagyok, mint az őseim.* – Ismét előrefordul, és a továbbiakban láthatóan kevés érdeklődést tanúsít irántam.

– Ne aggódj, odafentről is mindent hallani fogsz. – Xaden hangja valamivel a két sárkány előtti területről érkezik.

– Mondja az, akit a sárkánya nem állít a sarokba – felelem durcásan.

– *Nemet is mondhattam volna a találkozóra. Ez a kompromisszum* – morog Tairn. – *Közelednek.*

Már éppen riposztolnék valamit, de gyorsan becsukom a szám, amikor meghallom a griffek szárnycsapásait. A hang lágyabb és kevésbé átható a sárkányokéhoz képest. Mint egy szélfuvallat a doboláshoz képest.

Hét griff – egy egész osztag – száll le előttünk a tisztáson, majd indul meg felénk, pompás fejüket hol Tairn, hol Sgaeyl irányába fordítva. A griffek nagyjából fél méterrel lehetnek magasabbak Xadennél, és habár a holdfényben kevésbé tudom kivenni a színüket, a pengeéles karmaikat azért innen is remekül látom.

– *Kérlek, mondd, hogy felismered őket* – mondom Xadennek zakatoló szívvel. Az erő máris felébred a bensőmben, és feszültséggel tölti meg körülöttem a levegőt.

– *Ne aggódj. Egy perc múlva már te is ismerni fogod őket* – feleli, mintha csak a helyi kocsmában találkoznánk a cimboráinkkal.

Tairn leengedi a fejét, amely mozdulat egyszerre jelent fenyegetést rájuk nézve, és szívességet nekem, hogy jobban láthassam a társaságot.

A félig sas, félig oroszlán griffek nagyjából tíz méterre lehetnek tőlünk, amikor hármójukról leszállnak a röptetőik, hátrahagyva két-két további párost, akik szemmel láthatóan bármikor készen állnak rá, hogy szükség esetén felszálljanak.

A bizalom a jelek szerint olyan vékony, mint a decemberi jég. Egyetlen rossz mozdulatnak is halálos következményei lehetnek.

A hármas Xaden felé indul a térdig érő hegyi fűben, és rögtön felismerem a középütt álló figurát – ő az a veterán, akivel a tó mellett találkoztunk a ressoni kalandunk előtt.

Az arca mintha nyúzottabb lenne, és egy új sebhely is húzódik a nyakán, amely az uniformisa alatt folytatódik, de a változások ellenére biztos vagyok benne, hogy ő az.

A balján álló férfi azonban nem ugyanaz. Alacsonyabb és valamivel inasabb, mint a nő egykori zömökebb társa, és nem látok benne rosszindulatot, ahogy Xadenre és rám pillant, mielőtt elkapná a tekintetét.

Azon tanakodom, vajon az a korábbi férfi is életét vesztesse-e a ressoni támadásban.

– Riorson – szólal meg a nő, és pár lépésre Xadentől megáll.

– Syrena – feleli Xaden, és felemeli a két zsákot, majd leteszi őket maga elé a földre. Az üzenet világos. Ha akarja őket, közelebb kell jönnie Tairnhoz és Sgaeylhez.

Syrena felsóhajt, majd int a többieknek, hogy lépjenek előre.

A fiatalabb nő Syrena jobbán egy árnyalattal halványabb barnát visel, mint a többiek. Nagyjából korombeli lehet, és eléggé hasonlít Syrenához ahhoz, hogy akár rokonok is lehetnének, esetleg unokatestvérek, sőt talán nővérek. Ugyanolyan egyenes az orruk, telt az ajkuk, karcsúak, a fényesen csillogó, sűrű fekete hajuk pedig erős kontrasztban áll a sápadt bőrükkel; ugyanakkor a fiatalabb egy egyszerű fonatba kötve viseli a frizuráját, a szeme valamivel nagyobb, az arccsontjai pedig egy kissé magasabban fekszenek, mint Syrenának. Olyasféle szépség, aki békebeli körülmények között magas pozícióba juthat a királyi udvarban, vagy felléphetne a calldyri színházakban.

A mellkasom megfeszül. A pillantás, amellyel Xaden felé fordul, korántsem csupán a szövetségesé; félreérthetetlen vágyakozás van benne, éhség, amelynek láttán pislognom kell egyet. Mintha sivatagon kelt volna át, és Xaden volna számára az oázis.

Épp úgy néz ki... ahogyan én is érzem magam.

– Örülök, hogy túlélted a Samarát ért balszerencsés támadást – mondja Syrena, ahogy Xaden mellé ér.

– Esetleg megmagyaráznád, hogy mégis mi a francot műveltetek? – Xaden hangja már jóval kevésbé cseng barátságosan. – Csak mert az egyik griffetek kis híján elintézett. Ha nincs egy foltozónk a Keleti Szárnyban, akkor most hiányozna a bal karom, és mindez azért, mert túl sokáig tétováztam, miután nem voltam benne biztos, hogy esetleg ti vagytok azok. – A másik nőre pillant. – Azt hittem, egy oldalon állunk, de legközelebb már nem fogok habozni.

Előrehajolok a nyeregben, de innen sem látok sokkal többet. Van valami őrjítő abban, hogy idefentről csak Xaden hátát látom, és nem tudom kivenni az arckifejezését. Erő éledezik az ujjbegyeimben, és készen állok rá, hogy harcoljak, ha a találkozó esetleg nem a terveknek megfelelően alakul.

– Nem irányíthatok minden csapatot, Riorson – feleli Syrena. – És nem hibáztatom a többieket azért, mert parancsot teljesítettek. Több fegyverre van szükségünk, mint amit hozni tudsz nekünk, márpedig abban a helyőrségben elegendő tör van ahhoz, hogy felfegyverezzünk száz röptetőt...

– Azok a mi védelmünket működtetik. – Xaden keze ökölbe szorul a teste mellett.

– A ti védelmeteket? Mióta érzel együtt a navarre-iakkal? És nektek legalább van varázsvédelmetek, Xaden – szólal meg a lány a jobbján.

– Egyelőre. – Xaden egy másodpercig pillant csak rá, mielőtt a tekintete visszatérne Syrenához.

Az a hangnem. Ahogy kimondta a nevét... Egész biztosan ismerik egymást.

– A támadásoknak véget kell vetni, Syrena – folytatja Xaden. – Akár a te utasításodra cselekszenek, akár nem, abban a pillanatban, amikor tudomásomra jut, hogy a röptetők töröket rabolnak a helyőrségeinkről, vagy bármelyik navarre-i védelmet megrongáljátok, vége a szállítmányoknak.

Mély levegőt veszek a fenyegetés hallatán.

– Ezzel halálra ítélsz bennünket. – A nő kihúzza magát.

– Te pedig *mindannyiunkat* halálra ítélsz, ha megsemmisíted az egyedüli védelmi vonalunkat, amely a veninek és a basgiathi költőhely között áll – mondom. – Csakis ott tudjuk létrehozni ezeket a fegyvereket, és azon a helyen elegendő nyers mágia van ahhoz, hogy egy évszázadig is jóllakassa az ellenséget. Ha ez megtörténik, megállíthatatlanná válnak.

Mindenki felém fordul.

– *Sikerült felhívni magadra a figyelmet.* – Tairn felmordul a röptetők felé, akik rögtön elkapják a tekintetüket.

– *Nem mondtam, hogy csendben maradok.*

– Örülök, hogy ezúttal úgy találkozunk, hogy Riorson arca nincs a tiédhez tapadva, Sorrengail – szólal meg Syrena, ügyelve rá, hogy közben ne nézzen Tairn szemébe. Okos nő. – Habár úgy sejtem, még mindig nem teljesen bízik meg benned, ha ennek a hatalmas sárkánynak a hátára ültetett.

Xaden néma marad.

– Örülök, hogy túlélted Ressont – felelem egy mosoly kíséretében; nem mintha odalentről láthatná.

A fiatalabb röptető azonban látja, és most a döbbenet és... a *rosszindulat* kellemetlen keverékével méreget.

– *A vezetéknemem nem sokat segít benne, hogy közelebb kerüljek a barátaidhoz* – mondom Xadennek.

– *Ne foglalkozz vele.*

– Neked és a hihetetlen villámaidnak hála – mondja Syrena.

Újabb dübörgés szakad fel Tairn torkából, ahogy jobbra fordítja a fejét, és kivillantja a fogait. Syrena a fiatalabb röptetőre pillant, és elsápad.

– Tudhatnád, hogy ne bámuld meg a sárkányt, Cat!

– Nem a sárkányt néztem – feleli éppen elég hangosan ahhoz, hogy még ki tudjam venni a szavait, de aztán visszafordul Xaden felé. – Meg kell hagyni, van valami a lányban.

Mi az istenek?

– Ne kezd el – feleli Xaden, visszaváltva az ismerős, jeges nyugalomra, mielőtt Syrenához fordulna. – Sorrengailnek igaza van. Ha elpusztítjátok a védelmünket, akkor semmi nincs, ami útját állná a venineknek, hogy kiszipolyozzák az erőt a költőhely talajából. Attól kezdve lehetetlen volna harcba szállni velük, és nem is álmodhatunk arról, hogy legyőzzük őket.

– Vagyis inkább meghalsz, és ölbe tett kézzel ülsz a védelmi vonalaitok mögött, amelyet éppen az a fegyver biztosít, amivel meg lehetne menteni a mi embereinket? – kérdezi a férfi olyan hangnemben, mintha az aktuális időjárás-jelentés felől érdeklődne.

– Így van.

A szemöldököm egész a hajam vonaláig szökik fel.

– Háborúban állunk – folytatja Xaden. – Márpedig a háborúban sokan meghalnak. Ha arra vagy kíváncsi, hogy inkább a ti népetek haljon meg vagy az enyém, a válasz nyilvánvaló. Ostobaság azt gondolni, hogy mindenkit meg tudunk menteni, ha egyszer nem tudunk.

Élesen beszívom a levegőt, ahogy a szavai emlékeztetnek rá, hogy az a férfi, akivel zárt ajtók mögött találkozom, nem ugyanaz, mint akit a világ ismer. Nem ez az első alkalom, hogy nagyobb nyilvánosság előtt fejezi ki a véleményét. Ugyanúgy érez azokkal a megjelöltekkel kapcsolatban, akik nem tudtak tenni magukért Basgiathban.

– Úgy látom, még mindig ugyanolyan seggfej vagy. – Cat összefűzi maga előtt a karját.

– Mi is veszítettünk lovasokat a venin elleni harcban
– feleli Xaden. – Mi is veletek harcolunk. De attól még nem fogom a mozgalmam vagy a civiljeink biztonságát kockára tenni a kedvetekért. Ha emiatt seggfejeknek tekintesz, ám legyen. És nem ülünk ölbe tett kézzel a védelmi vonalaink mögött. Az életemet és a szeretteim életét kockáztatom, hogy fegyvereket hozzak nektek Basgiathból, és megépítsük a saját olvasztónkat, hogy még több fegyvert készíthessünk, és készen álljunk a napra, amikor a sötét mágia használói és Navarre elkerülhetetlenül ellenünk fordulnak. Mert előbb vagy utóbb, de ez a nap el fog következni.

– Saját olvasztó? – Cat felém pillant. – Tecarus gróf erőteljesen vitába szállna ezzel az elképzeléssel. Nem egy, de két esélyetek is volt rá, hogy megszerezze a luminárist, és nincs szó róla, hogy ne rendelkeztek volna azzal, amit mindkét alkalommal kért tőletek.

– Ki van zárva – feleli Xaden kurtán.

– Inkább hagynád, hogy az egész királyság azoknak a szörnyetegeknek a martalékává váljon, csak azért, mert...? – kérdezi Cat, és oldalra dönti a fejét. – Mert összezavarták a fejed? Ugyan, kérlek. Ennél azért jobban ismerlek.

– Cat! – csattan fel Syrena.

A gyomrom fordul egyet.

– *Mi az ördögről beszél?* – Bármilyen nevetségesnek is hangzik, de azt hiszem, hogy... rólam. De mégis mi közöm nekem ahhoz a poromieli grófhhoz?

– *Semmiről, aminek jelentősége volna.* – Nem mondhatnám, hogy túlságosan megnyugtatta Xaden válasza.

Tairn horkan egyet.

– *Azt hiszem, később lesz miről beszélgetnünk* – figyelmeztetem Xadent, újabb tételt fűzve a már egyébként is végeláthatatlan listánkhoz.

– Fogalmad sincs róla, hogy neki milyen szerepe van ebben. – Xaden megrázza a fejét Cat felé, majd visszafordul Syrenához. – Jelenleg az olvasztó a legfontosabb. Amint biztosítjuk a luminárist, működőképesé tudjuk tenni, és több szállítmányt tudunk hozni nektek. Már rendelkezünk az elkezdéséhez szükséges alapanyagokkal, és egyelőre elég, ha ennyit tudtok, ugyanis igazad van, Syrena. Nem bízom benned. Mindenesetre ezekben a zsákokban huszonhárom tört találtok. – A lábánál lévő csomagokra mutat.

– Huszonhárom? – kérdezi Syrena, és felvonja a szemöldökét.

– Az egyikre szükségem van. – Ezt minden magyarázkodás nélkül fűzi hozzá. – Vedd el, vagy hagyd itt. Bárhogyan is döntesz, Garrick a megbeszélrt helyen majd gondoskodik a következő szállítmányról. – Ezzel elhátrál, de továbbra sem fordít hátat a röptetőknak. – *A helyszín Athebyne közelében van. Nem titkolom előled, csak a többiek előtt nem akarom elmondani.*

– *Értékelem az őszinteséged.* – Valóban meglepő és frissítő erejű húzás.

– Talán még egy évetek van, amíg eléri a határaitokat

– mondja Syrena.

A gyomrom lesüllyed, ahogy eszembe jut, hogy Brennan szerint még ennél is kevesebb időnk maradt. Amint visszaérek Basgiathba, folytatnom kell a varázsvédelemmel kapcsolatos kutatásaimat.

– Csak mi állunk köztük és köztetek. Ezzel te is tisztában vagy, nem igaz? Vagy még mindig homokba dugod a fejed, és úgy véled, jobb, ha nem mondunk el túl sokat, hátha kihallgatnak benneteket?

– Tisztában vagyunk vele – feleli Xaden. – Addigra készen állunk.

Syrena bólint.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy kevesebb támadás érje a helyőrségeket, de amíg nem tudod nyíltan kimondani, hogy ellátsz bennünket a szükséges fegyverekkel, addig azt kéred a csapatainktól, hogy kísértetekben higgyenek. Ők nem bíznak benned úgy, ahogyan én.

– Hogy miként fogod vissza őket, az már a te dolgod.

De ne felejtsd el, hogy komolyan gondoltam. – Oldalra dönti a fejét. – Ha rátámadtok a védelmünkre, végig fogom nézni, ahogy mind egy szálra elpusztultok.

Vagyis gondoskodnunk kell róla, hogy saját varázsvédelmük legyen. Ez volna a logikus megoldás.

Sgaeyl forró gőzt fúj ki az orrikaiból, mire a férfi röptető megriad, majd gyorsan odaszökken a két zsákért, visszatér a társaihoz, odaadja az egyiket Syrenának, és megcélozza a csapata többi tagját.

– Köszönöm – mondja Syrena Xadennek, mielőtt felpillantana rám. – Sorrengail, mondd meg a sárkánynak, hogy kurvára ő a legfélelmetesebb példány, akit valaha láttam.

– Megmondanám, de ez csak még nagyobbra hízlalná az egóját – felelem, ahogy visszaereszkedem a nyeregbe, miközben Xaden felszalad

Sgaeyl mellső lábán, és elfoglalja a helyét. – Maradj életben, Syrena. Azt hiszem, kezdek megkedvelni.

Mintha mosoly villanna az ábrázatán, mielőtt visszafordulna a többiek felé.

– Induljunk, Catriona.

Catriona. Cat.

A gyomrom zuhanásának ezúttal nincs köze ahhoz, hogy Tairn váratlanul kilő az éjszakai égbolt felé – annál inkább ahhoz, hogy mit hallottam Bodhitól pár héttel korábban.

Sosem láttam, hogy valaki ennyire fontos lett volna a számára, beleértve Catrionát.

Ó, istenek. Ezek szerint abban, ahogy rápillantott, nem pusztán sóvárgás volt – hanem emlékezés.

„Az iskolából engedély nélkül távozó kadéto k hadbíró ság elé citálhatóak, súlyosabb esetben a helyszínen halálbüntetéssel sújthatóak.”

– *A Basgiath Hadi Iskola Szabályzata,*
Első szakasz, negyedik cikkely

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

A levegő lehűti az arcomat maró forróságot, és sikerül valahogy a helyére ügyeskednem a szemvédőmet, miközben Tairn erőteljes szárnycsapásokkal megközelíti a határt.

– *Hadd kérdezzem meg, mielőtt a tavalyi esethez hasonlóan ezúttal is elhamarkodott következtetésekre jutnék: az exed volt, igaz?* – kérdezem Xadentől, remélve, hogy a mentális hangom jóval magabiztosabban cseng, mint ahogyan érzem magam.

– *Ezt meg honnan... Mindegy, nem számít. A válasz: igen.* – Lassan beszél, mint aki a legnagyobb körültekintéssel igyekszik megválasztani a szavait. – *Még azelőtt vége lett köztünk, hogy te és én megismerkedtünk volna egymással.*

Nem kellene számítania. Elvégre nekem is vannak exeim. És nem mintha alaposabban is átbeszéltük volna a korábbi magánéletünket, nem igaz? Természetesen az én exeim egyike sem griffrióptető, de attól még... Mindegy. Semmi értelmezhető oka, hogy ilyen szörnyen érezzem magam emiatt a...

Mi az ördög történik velem? Féltékenység? Szorongás? Bizonytalanság?

– *Mind a három* – feleli Tairn bosszúsan. – *Emlékeztetnélek rá, hogy azt a lányt egyetlen sárkány sem választotta, téged viszont rögtön kettő is. Úgyhogy ideje összekapnod magad.*

A számítása helyénvaló, a szavainak ezúttal mégsincs túl sok köze ahhoz, ahogyan ebben a pillanatban érzem magam.

– *Xaden viszont egy ponton őt választotta.* – Kissé jobbra hajolok, ahogy Tairn megközelíti a hegygerincet, és folytatja az emelkedést.

– *Te pedig egy ponton úgy vélted, hogy a zabkása a legfinomabb étel a világon, amíg ki nem nőttek a fogaid, és rá nem jöttél, hogy még más is vár rád ezen kívül. Ne foglalkozz ezzel többet. Semmit sem segít abban, hogy erősebbé válj.*

Könnyű azt mondani.

Az út további részében hallgatásba burkolózom, és valamivel könnyebben veszem a levegőt, miután magunk mögött hagyjuk Navarre

varázsvédelmét, utána viszont egyszer csak olyan erővel tör rám a bűntudat, mintha egy szikla került volna a belsőmbé. A pajzsunk mögött biztonságban vagyunk, az a csapat viszont, amelyet az imént fegyvereztünk föl, korántsem hajthatja nyugodtan álmra a fejét.

Leszállunk, kiszíjazom magam a nyeregből, majd lecsúszom Tairn mellső lábán.

– *Készülj rá, hogy reggel továbbindulunk* – közli Tairn.

– *Talán a mielőbbi visszatéréssel elejét vehetjük, hogy súlyosabb büntetést szabjanak ki rád.*

A sárkányokat persze senki sem fogja megbüntetni.

– *Nem hiszem, de azért próbáljuk meg.* – Felhúzó a szemvédőmet, ahogy Tairn eloldalog Sgaeyllel; még látom, ahogy a farkuk egy ritmusban tekereg utánuk. Apróság, de azért elmosolyodom.

Xaden bukkan fel, és átkarolja a derekam, majd rögtön a kőkemény mellkasához húz, mielőtt kissé megemelné az államot a hüvelykjével, hogy a tekintetünk egy vonalba kerüljön. Aggodalmasan összevonja a szemöldökét.

– Tényleg Catról kell beszélgetnünk az utolsó együtt töltött óráinkban?

– Nem. – Én is átkulcsolom az ujjaimat a nyaka körül. – Hacsak nem akarsz te is többet megtudni a volt szeretőimről.

A tekintete a számra téved.

– Sokkal inkább kedvemre volna a második lehetőségünk, amiről korábban volt szó. Emlékszel? Amiben felmegyünk a szobámba, és kényelmesebb körülmények között töltjük az időnket.

– Nem rossz terv – felelem, és a testem már a gondolattól újra felforrósodik. – *De előbb még Tecarus grófról is beszélnünk kell.*

– Akkor már inkább maradnék az exeknél. – Elkapja a tekintetét, de aztán visszafordul felém. – Kik a volt szeretőid? Ismerem őket?

– Tecarus. – Felvonom a szemöldököm. – Most. Tudom, hogy őrizni akarod a titkaidat, de azt mondtad, hogy hajlandó vagy elárulni mindazt, ami az én döntéseimre is befolyással lehet, márpedig erős a gyanúm, hogy ennek az egésznek hozzám is jócskán van köze. – Végigfuttatom az ujjaimat a nyakán lévő ereklyén, nem mintha különösebb célom volna a mozdulattal, de egyszerűen nem tudok neki ellenállni. – Úgyhogy most meg kell kérdeznem, mit kér Tecarus a luminárisért cserébe, amit ennyire nem akarsz megadni neki?

A szorítása erősebbé válik a derekamon, és közelebb húz magához.

– A fegyvereken és egy magánhadseregen kívül? – Szünetet tart, és látom rajta a tipródást, mielőtt végül felsóhajtana és válaszolna. – Több mint egy évszázada te vagy az első villámforgató. Tecarus megígérte, hogy elvihetjük a luminárist Aretiába, amennyiben láthat varázsolni.

Pislogok egyet.

– Ez nem hangzik olyan vészesen.

– Az első megállapodásunk dugába dőlt, miután kiderült, hogy csak használni engedi a luminárist, abba viszont nem egyezik bele, hogy el is vigyük, ami azzal járt volna, hogy Cordynban kell állomásoztatnunk a sárkányokat. Azonkívül... nem vagyok biztos benne, hogy beéri majd annyival, hogy *láthat* téged. A különleges gyűjtőszenvédélyéről ismert. Értékes dolgokat gyűjt... Akár az akaratuk ellenére is. – Végigfuttatja a hüvelykjét az alsó ajkamon, amitől minden ízemben megborzongok. – Ezt a kockázatot nem vállalom. Nem akarom, hogy bármi történjen veled.

– Nem úgy hangzik, mintha neked kellene kockázatot vállalnod – felelem. Szükségünk van a luminárisra, de talán ha fel tudjuk állítani a varázsvédelmet, időt nyerhetünk.

– Már mondtam neked Aretiában, hogy inkább elveszíteném az egész háborút, mint hogy nélküled éljek. – Végighúzza az ujját az államon, mielőtt leengedné a kezét.

– Nem hittem volna, hogy komolyan beszélsz. – A mellkasomban támadó sajgás kis híján robbanássá erősödik. Szeretem ezt a férfit, vakmerő szívem minden egyes dobbanásával szeretem, és neki is adnám a szívemet, ha nem őrizné továbbra is a titkait előlem, és végre közelebb engedne magához.

– Előbb vagy utóbb újra bíznod kell bennem. – Összepréseli az ajkát. – Cordynról nem nyitok vitát. Brennan már tárgyal a további feltételekről.

– De hát itt vagyok. Nem tudsz megóvni minden...

– A vállamnál lévő fegyvertokra pillantok, ami csak azért van ott, mert az ő röpkabátját viselem. – Ez meg micsoda? – kérdezem, ahogy megérzem a súlyát, és mielőtt megszólalhatna, tudom a választ. A markolatba kovácsolt ötvözet megcsillan a holdfényben, mielőtt a fegyver eltűnne a hüvelyben.

– Bármi is történjék, meg kell tudnod védeni magadat. Nem te vagy az egyetlen, akit rémálmok gyötörnek.

Elnyílik a szám.

– Xaden – súgom, és az arcához emelem a kezem, kitapogatva a borostáját. – Villámforgató vagyok. Sosem leszek védtelen a veninekkel szemben.

– Természetesen titokban kell tartanod. – A hangja komorrá válik. – Varrj egy mélyebb zsebet a szerelésedbe. Olyat, amivel még kényelmesen tudsz mozogni.

Bólintok. Jelenleg szinte semmi esélye, hogy bárki is észrevegye, hacsak nem tudja, hogy mit keressen.

– Van még más is, amit meg kell beszélnünk? – kérdezi.

Grimaszolok egyet.

– Azonkívül, hogy a zolyai ütközetet kiszivárogtatták, és a Harci Eligazításon egészen addig mindenki arról beszélt, amíg Markham meg nem győzte róla a diákokat, hogy az egész csak a háborús propaganda része?

Ezúttal csak szótlánul mered rám.

– Vagy például arról, hogy Nolon hónapokat töltött azzal, hogy visszahozza az életbe Jack Barlowe-t? – Kifordulok a karjából, majd elindulunk a helyőrség felé, amelynek külső falain ki tudjuk venni a fáklyák fényét. – Vagy esetleg arról, hogy Varrish kiütötte a vállamat a helyéről kihallgatás közben, miután Dain megtagadta, hogy használja rajtam a pecséterejét?

Xaden megtorpan.

– Ne aggódj – szólok vissza a vállam felett, és magammal húzom. – Ki tudtunk szabadulni. Meg akarták itatni velünk azt a bájitalt, amely elhomályosítja a sárkányainkkal való kapcsolatot és a pecséterőnket, de szerencsére a szárazföldi navigációs gyakorlatból még emlékeztem az illatára, úgyhogy legalább ezt megúsztuk.

– Egy bájital, ami blokkolja a pecséterőt? – Megemelkedik a hangja.

– Ha ki tudnám deríteni, hogy milyen hozzávalók kellenek hozzá, talán el tudnám készíteni az ellenszert. – Rá pillantok. – *Brennan is képes lehet rá.*

Az enyémbe fúrja a tekintetét.

– Mi is van azzal, hogy dolgozni fogunk a kommunikációnkon?

Elmosolyodom.

– És azt említettem, hogy Dain kihívott a küzdőtéren?

– Azt az örültséget inkább hagyjuk is, amit anyámról mondott. Dain nem ér

annyit, hogy ennyit beszéljünk róla.

– Talán Aaricról is beszélhetnék.

Xaden felsóhajt.

– Ezek szerint a kettes számú lehetőségnek tényleg befellegzett.

* * *

Különös reménykedés tölt el, amikor másnap délután leszállunk Tairnnal a basgiathi röpmezőn. Talán azért, mert végre én is úgy érzek, mint Xaden, és én is újra tudok hinni benne, hogy őszintén, mélyen megbízhatunk egymásban

– még akkor is, ha továbbra sem árul el mindent, amit tudni szeretnék.

És akkor a testéről még nem is beszéltünk. A tagjaimat átjáró kellemes ernyedtséget nem csak a repülőútnak tudom be. A röpmező peremén landolunk, hogy elkerüljük az Első Szárny kadétjait, akik éppen a harmadévesek manővereit gyakorolják.

Talán jobban tettem volna, ha még leszállás előtt a táskámba dugom azt a tört. Mindenütt sárkányokat és lovasokat látni.

– *Ha ennyi sárkány van idekint, akkor biztosra vehetjük, hogy Varrish és Aetos már értesültek a visszatérésedről*

– figyelmeztet Tairn.

– Készen állok rá, hogy szembenézzek a büntetésemmel

– felelem, és megvakargatom az állán lévő pikkelyeket.

– Vízre van szükséged. Teljesen kiszáritott a repülés.

– *A távozásunk inkább volt az én hibám, mint a tiéd. Nem fogom hagyni, hogy te viseld a következményeit.*

– Roppant figyelmes vagy. A végén még zavarba jövök. – Még egyszer megpaskolom a pikkelyeit, majd átvetem a táskám a vállamon. – *Andarna hetek óta nem mutatkozik. Gondolod, hogy hamarosan felébred?*

Mit mondjak, hiányzik.

– *Nem lehet tudni* – feleli gyorsan. Gyanúsan gyorsan.

Felvonom a szemöldököm.

– Van esetleg valami, amit nem mondasz el?

– *Minden kamasz annyi időre alussza az Álmatlan Álmot, amennyire a testének szüksége van. A jelek szerint nála hosszabb, mint másoknál.*

Az utolsó néhány hétig Andarna minden alkalommal felriadt, ha bajba keveredtem vagy nyugtalanná váltam.

– Aggódnom kellene?

– Az aggodás nem segít. Az öregek vigyáznak rá. Biztonságban van.

Hmm.

– Majd értesítelek, hogy halálbüntetést szabnak ki rám, vagy megúszom valami kellemetlenséggel.

– Addigra úgyis tudni fogom, hiszen a lényünk összeér

– morogja. – *Ami miatt el kell viselnem azt a sok bosszúságot, amit csak egy huszonegy éves emberfajzat okozhat.*

– Majd igyekszem megkönnyíteni a dolgodat.

– Ha valóban igyekeznél, annak már látnánk az eredményét. – Megvárja, amíg kilépek elé, és elindulok a Vesszőfutás mellett kezdődő lépcső felé, majd hatalmas lendülettel kilő a magasba.

Ahogy elindulok a lépcsőn, muszáj oldalra pillantanom; a rajunk éppen azon a halálos akadályon gyakorol, amely Trysten életét követelte, amikor mi a kihallgatáson vettünk részt.

Aaric és Visia már eljutottak a Vesszőfutás tetejére – ezen nem is lepődöm meg –, a többiek azonban korántsem állnak ilyen jól. Még meg kell tanulnom a nevüket, mindenesetre egyelőre csak kettőjüket veszítettük el.

Sloane beleharap az alsó ajkába, miközben végignézi, hogy az egyik kékesfekete hajú lány elbizonytalanodik a forgó rönköknél a negyedik akadálynál, és... lezuhan. A szívem a torkomba ugrik, de az utolsó pillanatban sikerül megkapaszkodnia a pálya mellett kifüggesztett kötelek egyikében.

– Jobban teszed, ha te is használsd majd azokat – közlöm Sloane-nal, ahogy elmegyek mellette. – Ha této vázol, szörnyethalsz.

– Nem emlékszem, hogy szükségem volna a segítségedre – motyogja.

– Tavalý a bátyád győzött a Vesszőfutáson. Senki sem várja tőled, hogy a nyomdokaiba lépj, de azért próbálj nem meghalni, rendben? – szólok vissza a vállam fölött anélkül, hogy megállnék. Rendben, nem engedi, hogy segítsek, és ezen nem tudok változtatni. Vagy sikerrel jár, vagy pedig elhullik.

A rohadt életbe, kezdek olyan lenni, mint Xaden.

– Feldühítetted a vezetőséget, Sorrengail – szólal meg Emetterio, ahogy közelebb érek. A nap megcsillan a frissen borotvált, tar fején.

– Nem volt más választásom – felelem halkán.

Lapos pillantást vet rám.

– Én senkivel sem kivételezem. Az ilyesmi ostobaság volna ezen a helyen.

– Megértettem.

– De ha így tennék – folytatja, és figyelmeztetésképpen feltartja előttem a mutatóujját –, nem mintha ez felmerülne, de *ha így tennék*, akkor azt javasolnám a kivételezett kadétomnak, hogy a védekezése során hangsúlyozza a legendás harci sárkányához fűződő kapcsolatát, és igyekezzen nem szóvá tenni, hogy talán a mentális pajzsa megerősítésével elejét vehette volna, hogy ilyen elhamarkodott döntésekre jusson, és engedély nélkül távozzon az iskolából. – Felvonja a szemöldökét. – Ugyanakkor abban is bíznék, hogy egy másik kivételezett kadétom, ha volna egyáltalán ilyen, megtanítana rá, hogy hatékonyabb legyél a pajzsállításban.

– A tekintete a galléromra téved, ahol ott díszleg a hadnagyi rangot jelző ezüst csík.

– Értem. – Elmosolyodom. – Köszönöm, hogy segít, Emetterio professzor.

– Szó sincs róla, hogy segítenék. – Ezzel megfordul, és ismét a Vesszőfutáson zajló eseményeket követi, ahol Sloane éppen túljut a negyedik akadályon.

– Igen, persze. – Vigyorogva távozem, és megindulok a kvadránsba vezető sziklás úton, miközben igyekszem leküzdeni a küszöbön álló büntetésemtől való félelmemet. Ha Varrish meg akar ölni, védekezni fogok. Ha meg akar kínozni, valahogy kibírom. Vagy talán jobban teszem, ha egyenesen Panchek elé járulok?

Az út meglehetősen zsúfolt, minthogy éppen egy másik raj is várja, hogy sorra kerüljön a Vesszőfutáson, én pedig nem akarok tovább amiatt aggódni, hogy nem dugtam a törömet a hátizsákomba. Ilyen tempó mellett úgyis még azelőtt a szobámba jutok, hogy bárki láthatná a Xadentől kapott fegyvert.

Mire elérem a másodévesek szintjét, nagyjából féltucat különböző változatban lepergett a lelki szemeim előtt, hogy mire számíthatok, ha

feladom magam.

Kaori professzor felpillant a könyvéből, ahogy felém tart a központi folyosón. A homlokába barázdákat vág a koncentráció, én pedig odaintek neki, mielőtt befordulnék a rajom szobáinak otthont adó oldalsó folyosóra.

Megállok, és a szívem kihagy két ütemet, amikor megpillantom őket.

– Ó, tehát itt van a mi kis csellengőnk. – Varrish olajos hangjától égnek áll a szőr a hátamon, miközben a két martalóca társaságában elindul felém.

– Már vártunk rád, Sorrengail.

– Éppen készültem megtisztálkodni, hogy utána jelentkezzek a büntetésemért. – Közel vagyok, átkozottul közel az ajtómhöz, amely mögött biztonságban lehetnék.

– Vagyis ezek szerint tisztában vagy vele, mivel jár, ha engedély nélkül távozol az iskolából. – Varrish elmosolyodik, de nem igazán mondhatnám, hogy túlságosan megnyugtató a látvány. A hármas elmegy a szobám, majd Rhiannon ajtaja előtt, és közeledik Sawyeréhez és Ridocéhoz.

– Természetesen. – Bólintok.

Rhiannon ajtaja résnyire kinyílik, és ahogy kidugja rajta a fejét, rögtön elkerekedik a szeme.

Figyelmeztetésképpen rögtön megrázom a fejem, mire bólint, majd eltűnik, és majdnem teljesen behúzza az ajtót. Remek. Nem akarom, hogy még őt is megbüntessék, miután a rajvezetőmként valószínűleg rögtön a segítségemre akarna sietni.

– A táskát – utasít Varrish.

A rohadt életbe. Legalább a tört nem tettem bele. Ez a hiba még az életemet is megmentheti.

Nora felém nyújtja a kezét, én pedig lecsúsztatom a szíjat a vállamról, és átadom neki a táskát.

– Túl nagy fáradság lett volna a saját uniformisodat felvenni? – Varrish szemrevételezi Xaden rangjelzését a ruhám gallérján. – Ugye tisztában vagy vele, hogy egy másik lovasként mutatkozni szembemegy a Kódexszel, igaz?

Nora a kőpadlóra szórja a táskám tartalmát, amitől széttörik a történelemkönyvem kötése. Ajjaj.

– Tessék, itt egy másik. – Ezzel átadja Bodhi kabátját Varrishnak.

– Ez valami gyűjtőszenvedély? – Varrish anélkül veszi át az újabb kabátot, hogy rám pillantana. A két társával együtt továbbra is a táskámra koncentrálnak.

El akarja venni Xaden kabátját. Tudom, hogy így lesz. A kétségbeeséstől összeszorul a torkom, és már attól tartok, hogy pillanatokon belül nem fogok levegőt kapni. Felpillantok, és az ajtórésen keresztül egymásra nézünk Rhiannonnal.

Kissé oldalra dönti a fejét, én pedig a vállamnál őrzött törre nézek, mielőtt visszafordulnék felé, és felvonnám a szemöldököm.

– Csak néhány könyv, egy szemvédő és a kabát – állapítja meg Nora.

– Egy kabát, ami nem az övé – igazítja ki Varrish. – Ahogyan az sem hozzá tartozik, ami rajta van.

Rhiannon ajtaja megnyikordul, de sikerül még azelőtt becsuknia, mielőtt mindannyian felé pillantanának.

Francba. Francba. *Francba*. Csak magamra számíthatok. A tör bőven elegendő ahhoz, hogy komoly bajba sodorjon, már amennyiben Varrish tisztában van vele, hogy egyáltalán micsoda – de ha ő esetleg nem tudja, Markham majd a segítségére siet. Még ennél is rosszabb, hogy a szálak rögtön elvezetnek Xadenhez. Az összes megjelöltet kivégezhetik, miután – a vezetőség szerint – árulást követtek el.

– Ellenőrizték azt is, ami rajta van – adja ki az utasítást Varrish. – Nyilvánvalóan a szabályzatba ütközik.

– Elnézést – szólal meg Kaori professzor valahol a hátam mögött. – Jól hallom, arra utasítja a... segédeit, vagy micsodának hívja őket, hogy fosszanak meg az öltözkétől egy kadétot?

– Ez egy röpkabát. Sorrengail megszegte a Harmadik Szakasz Hetedik Cikkelyét, amely egyértelműen kimondja, hogy egy másik tiszt személyazonosságával való visszaélés... – kezdi Varrish.

– Ez a Második Cikkely, hogy pontosabbak legyünk – vágok közbe, és összefűzöm a mellkasom előtt a karom. Próbálok nem a vállam irányába pillantani, hogy ne hívjam fel a figyelmüket a fegyverre. – A szabályzatban az áll, hogy a személyazonossággal való visszaélés büntetendő, nem pedig az, ha valaki más kabátját viselem. Mint láthatja, nincs rajta névjelzés, és nem állítottam, hogy olyasvalaki lennék, aki nem vagyok.

– Úgy tűnik, Sorrengailnek igaza van, parancsnokhelyettes – jegyzi meg Kaori, és a hóna alá dugja a könyvet. – Egyébként mióta szoktuk átkutatni a kadétok holmiját?

– Azóta, hogy én vagyok a parancsnokhelyettes – feleli Varrish, és kihúzza magát. – Ehhez magának semmi köze, Kaori.

– Attól még lehetek kíváncsi – feleli. – Sosem árt, ha valaki ellenőrzi a hatalom gyakorlóit, nem gondolja, Varrish őrnagy?

– Csak nem azzal vádol, hogy visszaélek a hatalmammal Sorrengaillel szemben, Kaori ezredes? – Varrish megtesz egy lépést felénk, de a táskám az útjában van.

– Dehogy. – Kaori megrázza a fejét. – Úgy vélem, hogy *általában* visszaél a hatalmával.

Minden önuralmamra szükségem van, hogy nyugodt maradjon az arckifejezésem.

Varrish összeszűkülött szemmel méregeti Kaorit, mielőtt visszafordulna felém.

– Kérem a kabátot. – Kinyújtja a kezét.

Kigombolom a ruhadarabot, miközben magamban azért fohászkodom, hogy ne remegjenek az ujjaim, majd átnyújtom neki.

Varrish minden egyes zsebet egyesével végignéz.

Nem kell külön figyelmeztetnem Tairnt, mert már egyébként is érzem a jelenlétét a tudatom peremén.

– Hmmm. – Kaori közelebb hajol hozzám, majd oldalra dönti a fejét, és végigjáratja a tekintetét az uniformisomon. – A névjelzésen világosan Sorrengail neve szerepel, és a rajához tartozó két jelvény is a helyén van. Nekem nem úgy tűnik, hogy bárki személyazonosságával visszaélt volna.

– Sorrengail... – Varrish elvörösödik, miután semmit sem talál. – Sorrengailnek akkor is hadbíróság előtt van a helye, amiért engedély nélkül...

– Vagy úgy – bólint Kaori. – Így már értem. Ezek szerint nem egyeztetett Panchekkel. Délután kifejtettem neki a véleményemet azt illetően, hogy hiba volna Sorrengailt egy olyan cselekedetért megbüntetni, amely nyilvánvalóan a sárkányán múlt. Mint maga is tudja, a rendkívül hatalmas és aggodalmas, egyúttal rendkívül... *párosodott* sárkányán. Panchek egyetértett velem. Sorrengailre nem vár büntetés.

– Tessék? – Varrish a földre ejti Xaden kabátját, amely Bodhién landol.

– Ugyan már – mondja Kaori, mintha csak egy gyerekhez beszélne. – Aligha várhatjuk egy másodévestől, hogy képes legyen a pajzsával kizárni a sárkánya érzelmeit, ha ez olykor még nekünk, tisztetek is nehezünkre esik. Különösen akkor, ha egy olyan erőteljes példányról beszélünk, mint amilyen Tairn.

– Lehet, hogy magának nehezére esik az ilyesmi – sziszegi Varrish, és ezúttal lehullik róla a közömbösség álcája. – De elárulhatom, akadnak olyan tisztetek, akik nem táncolnak úgy, ahogy a sárkányuk fütyül. Sőt, elárulhatom, vannak tisztetek, akik éppenséggel *irányítani* képesek a sárkányukat.

– Nos, ez az elmélet kétségkívül érdemes a megfontolásra. – Kaori szünetet tart, várva, hogy a másik válaszoljon valamit, Varrish azonban hallgat. – Különös. Csak nem arra gondol, hogy maga utasította Solast arra, hogy felégessen egy egész rajnyi sárkánylovast a Mellvéd után?

Varrish tekintete kettőnk közt cikázik.

– Azt hiszem, végeztünk.

A hármas megkerüli a földön heverő kupacot, majd elhaladnak Kaori professzor mellett.

– Úgy látom, szereztél néhány ellenséget, Sorrengail – mondja, miután eltűntek a látómezőnkől.

– Nem vagyok benne biztos, hogy rajtam múlt, professzor – felelem, majd lehajolok, és hozzálátok, hogy visszarámoljam a holmimat a táskába. – Szerintem inkább ő az, akinek gondja támadt velem.

– Lehetséges. – Figyeli, ahogy feltápáskodom. – Bárhogyan is, javaslom, légy óvatos. – Aggodalmasan végigmér, majd eltűnik a folyosó végében.

Megszorítom a kabátot, és... a hüvely üres.

Ó, istenek.

– Ide! – súgja Rhiannon, és beránt magával a szobájába, majd egy határozott mozdulattal becsapja mögöttünk az ajtót.

Ridoc és Sawyer felpattannak az ablak alól, és gyorsan becsukják a fizikatankönyvüket, majd egymásra pillantanak, és felénk lépnek.

– Nem akartalak beleránganti... – Elakad a szavam, amikor a hegyénél fogva feltartja a tört. – Szent istenek! – Leesik az állam, majd széles mosoly terül el az arcomon. – Átvarázsoltad a falon keresztül! Azt hittem, nem vagy rá képes.

– Nem is vagyok! – feleli. – Vagy legalábbis eddig nem voltam. Egészen mostanáig, amikor az ábrázatot látva úgy éreztem, bármi is ez, jó eséllyel az ételleddel fizetsz érte.

– Hihetetlen vagy. – A srácokra pillantok. – Egyetértetek?

– Hagyjuk a pecséterőmet – vág közbe Rhiannon. – Mi ez? És miért volt olyan fontos, hogy ne találják meg nálad?

– Nos... rendben. – Megteszek egy lépést előre, Rhiannon pedig átnyújtja nekem a tört. Ezernyi lehetőség szalad át a fejemben, amelyek mind különböző mértékben tartalmazzák az igazságot. De az a helyzet, hogy mostanra elegendő lett abból, hogy hazudjak neki – hogy hazudjak a barátaimnak. Különösen úgy, hogy egyre gyakoribbá válnak a támadások, és így azzal, hogy továbbra is kétségek között tartom őket, csak még nagyobb veszélynek lesznek kitéve.

Istenek, remélem, Xaden meg fog bocsátani.

Rhiannon a legközelebbi barátom, és a húzásával nem csupán az én életemet mentette meg, de az összes erekljét viselő kadétét is. Többet érdemel ennél. Megérdemli, hogy tudja az igazságot. Mindannyian megérdemlik.

– Violet? – kérdezi. – Mire való ez a tört?

Lenyelem a torkomban képződött gombócot, és a szemébe nézek.

– Arra, hogy venineket öljenek vele.

„Hacsak nem áll közvetlen ostrom alatt, kizárólag lovasok és az ezzel a feladattal megbízott írnokok léphetnek be a Lovasok Kvadránsába. Amennyiben gyalogságiak vagy akár gyógyítók lépnek engedély nélkül a kvadráns területére, jó eséllyel nem maradnak sokáig életben.”

– *A Basgiath Hadi Iskola Szabályzata,*
Harmadik szakasz, második cikkely

HARMINCADIK FEJEZET

Mindent elmondok nekik.

Mindent, attól a perctől kezdve, hogy hátrahagytam a rajomat, és Xadennel tartottam a Háborús Játékokon, egészen odáig, hogy lezuhantam Tairn hátáról, miután megszúrtak. De amikor odáig jutok a történetben, hogy hol és miként tértem magamhoz, elakad a szavam. Egyszerűen képtelen vagyok folytatni.

Nem azért, mert nem bízom bennük, hanem azért, mert nem a saját titkomról van szó, és ha még ezt is elmondom, azzal nemcsak Xadent, de Brennant is elárulnám – és mindenki életét kockára tenném, aki most Aretiában van.

Úgyhogy *majdnem* mindent elmesélek arról, hogy mi történt Resson után. Mesélek Andarnáról, a merényletekről, a törökről, a baráti griffcsapatoknak juttatott szállítmányokról, Jesiniáról, aki kicsempészte nekem a varázsvédelemről szóló tiltott könyveket az Archívumból, és még arról az elképzelésről is, miszerint Navarre tudja, hogyan kell magához csábítania a venineket – mindez feltartóztathatatlan áradatként tör fel belőlem, miközben ők csak meredten néznek rám, hol sokkos állapotban, hol egyszerűen csak hitetlenkedő pillantással.

– Tehát igazam volt. Deigh-t nem egy griff ölte meg. – Rhiannon az ágyán ül, és üveges szemmel nézi a falat, miközben próbálja feldolgozni a hallottakat.

– Így igaz, Deigh-t nem griffek ölték meg. – Lassan megrázom a fejem, és leülök mellé.

– Te pedig hagytad, hogy Riorson hazudjon az érdekedben. – Sawyer összefűzi a karját a mellkasa előtt.

Bólintok, és mintha űr támadna a gyomrom közepén, ahogy arra várok, hogy elítéljenek, kiabáljanak, kihajítsanak innen, és örökre véget vessenek a barátságunknak.

– Biztos vagy benne, hogy a sárkányok tudják? – Ridoc oldalra dönti a fejét, és a szeme lassan elkerekedik, mintha éppen Aotrommal beszélne. – Ööö... Igen. Azt hiszem, a sárkányok nagyon is tudják.

– Feirge is tudja – teszi hozzá Rhiannon. – Megdöbbsen rajta, hogy már én is. És hogy te is.

– Tairn szerint az empyriaiak megosztottak a kérdésben. Néhány sárkány a cselekvés mellett van, mások viszont ellene. Anélkül, hogy az empyriaiak hivatalos álláspontra helyezkednének, egyik sárkány sem szeretné kockáztatni a lovasa életét azzal, hogy elárulja neki az igazságot, hacsak nem tudják már egyébként is.

– És közben a varázsvédelem másik oldalán emberek haldokolnak. Amit propagandának hittünk, *valóság*. – Ridoc az ajtó és az ablak között járkal.

– Igen. – Bólintok.

– Nem titkolhatnak el egy ekkora hazugságot – folytatja, és végigfuttatja az ujjait az összekócolódott haján. – Ez lehetetlen.

– Nem lehetetlen. – Sawyer nekitámaszkodik Rhiannon asztalának. – Lucerasban egyedül azokat a híreket fogyasztottuk, amelyeket az írnokok a hivatalos közleményeken keresztül eljuttattak hozzánk. Markham saját kezűleg dönt róla, hogy mely híreket tegyék közzé, és melyeket tartsák vissza. Luceras még a szigeti királyságokból érkező kereskedőhajók előtt sem áll nyitva.

Ridoc megrázza a fejét.

– Rendben, és mi a helyzet a vivánokkal, vagy hogy a csudába nevezted őket?

– A wyvernekkal? – kérdezi Rhiannon.

– Igen, azokkal. Ha valóban megölted azokat a bestiákat, amelyek akkorák, mint a sárkányok, akkor mégis hová tűntek a tetemek? Mégsem lehetséges elrejteni egy egész harcmezőt, márpedig Resson elég közel fekszik Athebyne-hoz ahhoz, hogy valaki felfedezze a nyomokat. Nem Liam volt az egyetlen lovas, aki jósként lát.

– A holttesteket elégetik – mondja Rhiannon halkan, továbbra is a gondolataiba merülve. – A járőrök jelentései szerint, amelyeket a Harci Eligazításon hallottunk, a kereskedőállomást több mérföldes körzetben felégették, úgyhogy új helyszínt kell keresnünk a negyedévenként esedékes cserékhez.

– Mennyi időnk van? – Ridoc megtorpan. – Mennyi időnk van, amíg azok a micsodák eléri a határt?

– Talán egy év, mások szerint kevesebb. Sokkal kevesebb. – Rhiannonhoz fordulok. – Rá kell beszélned a családnak, hogy elhagyják az

otthonukat. Minél messzebb jutnak a határtól, annál jobb.

Felvonja a szemöldökét.

– Azt akarod, hogy közöljem a szüleimmel, hagyják hátra mindazt, amiért egész életükben dolgoztak, szakítsák ki a húgomat és a családját az életükből, és mindezt anélkül, hogy elárulnám nekik, miért?

– Meg kell próbálnod – suttogom. – Rettenetesen sajnálom, hogy nem mondhattam el. – A büntudat azzal fenyeget, hogy egészben elnyel. – És az igazság az, hogy még mindig nem tudtok mindent. Vannak dolgok, amelyeket még most sem árulhatok el, legalábbis addig nem, amíg nem vagytok mindannyian képesek arra, hogy ellenálljatok Dain emlékolvasásának. Tudom, hogy az egész képtelenségnek hangzik, főleg azután, hogy gyakorlatilag hónapokon keresztül hazudtam nektek. És minden jogotok megvan rá, hogy haragudjatok rám, hogy utáljatok, vagy úgy érezzetek, ahogyan éreztek. – Keserű nevetés tör fel belőlem, majd suttogva hozzáteszem: – Hiszen én is ugyanígy haragudtam Xadenre.

– Elég. – Rhiannon mély, reszkető levegőt vesz, majd összetalálkozik a tekintetünk. – Nem haragszom rád.

Hátrálok egy lépést, és képtelen vagyok megszólalni.

– Én egy kicsit azért igen – dünnyögi Ridoc.

– Én le vagyok döbbenve, de nem haragszom – teszi hozzá Sawyer, és lapos pillantást vet Ridocra.

– Nem haragszom, Violet – ismétli meg Rhiannon, továbbra is fogva tartva a tekintetem. – Csak nagyon sajnálom, amiért nem érezted úgy korábban, hogy mindezt megoszthatod velem. Csalódott vagyok, amiért eddig nem bízál bennem. Ugyanakkor megértem, hogy neked is nehéz lehetett magaddal cipelni ezeket a titkokat.

– Pedig minden okod meglenne rá, hogy haragudj.

– A szemem ég, és mintha nem is gombóc, hanem egyenesen egy szikla került volna a torkomba, ahogy végignézek rajtuk. – Mindannyiútoknak jó oka volna haragudni rám.

Rhiannon felvonja a szemöldökét.

– Tehát csak addig van jogom úgy érezni, amíg érzek, ha történetesen szeretnék egy jó nagyot lekeverni, mert nem voltál őszinte? Szerintem ez nem igazságos.

Emlékeztetem rá magam, hogy lélegeznem kell, de a szikla megakadályoz benne.

– Nem érdemellek meg titeket. – Rhiannon reakciója a hazugságomra és az árulásomra nem is különbözhetne jobban attól, hogy én mennyire ízekre akartam szedni Xadent a történetek után. – Egyikőtöket sem.

Rhiannon közelebb lép hozzám, átölel, és a vállamra fekteti az állát.

– Lehet, hogy most már mi is veszélyben vagyunk, de attól még te kockáztattad az életed, és te adtad nekem oda a cipődet a Mellvéden, noha tökéletesen idegen voltam a számodra. Hogyan is gondolhattad, hogy nem akarom veled együtt hordozni ezeket a terheket, főleg most, hogy már a legjobb barátok vagyunk?

Szorosan magamhoz húzom, és közben próbálom rendezni az érzéseimet. Egyszerre tölt el megkönnyebbüléssel, hogy végre tudja, hogy mindannyian tudják az igazságot, ugyanakkor jeges félelem is van bennem, amiért most már ők is veszélyben vannak.

– Nem megyünk sehova. – Sawyer felénk lép, majd gyöngéden megszorítja a vállam.

Ridoc is csatlakozik hozzá.

– Mi négyen összetartunk. Eddig is így volt, ezután is így lesz. Eljutunk a harmadik év végéig, ha törik, ha szakad.

– Ha jövő ilyenkor egyáltalán még létezik Basgiath – teszi hozzá Sawyer.

– Van még egy kérdésem. – Rhiannon hátrál egy lépést, a többiek pedig leengedik a kezüket. – Ha csupán hónapjaink vannak hátra, akkor mit tehetünk? – Nincs félelem a szemében, csupán eltökéltség. – Mindenkinek el kell mondanunk, nem? Nem hagyhatjuk, hogy az ellenség egyszer csak megjelenjen a határainknál, és elkezdje kiszipolyozni az életet az emberekből.

Rhiannonnak ezúttal sincs szüksége sok időre, hogy visszatérjen a problémamegoldó üzemmódba. Most először nem érzem magam egyedül azóta, hogy visszatértem Ressonból. Xaden számára talán megfelel, hogy távolságot tart a többiektől, nekem azonban szükségem van a barátaimra.

– Addig nem mondhatjuk el, amíg nem állunk készen a harcra. Még azelőtt végeznének mindannyiunkkal, hogy esélyünk volna továbbadni az igazságot. Éppúgy, ahogy a Tyrr-felkelés idején is tették.

– Mégsem várhatod, hogy csak ölbe tett kézzel ülünk, amíg Riorson és a megjelölt cimborái egyedül döntenek a Kontinens sorsáról! – Sawyer megdörögli az ornyergét.

– Sawyernek igaza van – mondja Rhiannon. – Ha úgy véled, hogy egy második védelmi vonal kialakítása az egyetlen módja, hogy megmentjük azokat az embereket, akkor dolgozzunk ezen. A megjelöltek folytathatják a fegyverek csempészését, amíg mi kutatásokat végzünk.

– Jó terv – ért vele egyet Ridoc, majd felveszi a tört, és vizsgálgatni kezdi.

– Tényleg el akartok olvasni több tucat titkosított könyvet a varázsvédelem működéséről?

– Ha így több időt tölthetünk az Archívumban, akkor igen. – Sawyer lelkesen bólint.

– Barátom, mindannyian tudjuk, hogy milyen szándékok vezérelnek. – Ridoc elvigyorodik, és hátbaveregeti Sawyert.

Némi remény éledezik a mellkasomban. Így négyszer akkora sebességgel tudunk haladni, vagyis négyszer annyi könyvet tudunk feldolgozni.

– Kell lennie valahol egy feljegyzésnek arról, hogy miként hozták létre a varázsvédelmet az Első Hatok. Jesinia már kereste, de neki sincs hozzáférése az összes titkosított irathoz, köztük ahhoz sem, amit az első írnokok jegyeztek le. Azt hiszem, nagyjából négyszáz éve történt, hogy átírták a történelemkönyveket, és elrejtették az igazságot.

– Vagyis egy négyszáz évesnél régebbi könyvet keresünk. – Rhiannon dobolni kezd a térdén, miközben a gondolataiba merül. – Mégpedig egy olyat, amit nem fordítottak le oda-vissza többször, és nem is szerkesztettek át.

– Pontosan. És Jesiniától már megkaptam a varázsvédelem megszövéséről szóló legrégebbi könyvet, amelyhez hozzáférése volt, de még ez is csak a védelmi vonalak kiterjesztéséről, nem pedig a létrehozásukról szól. – Felsőhajtók. – Első kézből származó forrásra van szükségünk, és nem hiszem, hogy Basgiath megalapítása után az Első Hatok kézikönyvek írásával töltötték volna az idejüket. Ahhoz túlságosan elfoglaltak voltak.

– Annyira viszont nem voltak elfoglaltak, hogy ne vezettek volna naplót. – Ridoc a tenyere közepére állítja a tört, és megpróbálja kiegyensúlyozni.

Mindannyian felé fordulunk, és kis híján megáll a szívem.

– Tessék? – kérdezi Rhiannon.

– Naplót vezettek – feleli egy vállrándítás kíséretében, továbbra is ügyelve rá, hogy a tör egyenes maradjon. – Közülük legalább ke... – Észreveszi, hogy bámuljuk, és egy gyors mozdulattal elkapja a fegyvert. – Várjunk csak. Ugye nem azt akarjátok mondani, hogy tudomásom van valamiről, amiről nektek nincs? – Széles vigyor terül el az ábrázatán.

– Ridoc... – Rhiannon figyelmezteti, és olyan fenyegető pillantást vet rá, amelynek láttán jobbnak látszik kitérni az útjából.

– Igen, persze. – Leteszi a tört az asztalra, majd leül.

– Lyra és Warrick naplója megtalálható az Archívumban. Legalábbis az anyád irodájában lévő nyilvántartás szerint.

– Anyám irodájában? – Ezúttal rajtam a sor, hogy leessen az állam.

– Ott csak a nyilvántartás van, nem maguk a naplók.

– Újabb vállvonás. – Akkor futottam bele, amikor elloptuk a térképet a Rajverseny során, mindenesetre a jegyzék szerint egy föld alatti kamrában vannak, te pedig azt mondtad, hogy az Archívum már egyébként is zárva van, aztán felvetted, hogy esetleg a térképet kellene...

– Az Archívumnak nincsenek föld alatti részei. – Megcsóválom a fejem.

– Lehet, hogy csak te nem tudsz róla.

Pislogok egyet.

– Jesinia tudna róla, ha valóban nálunk volnának ezek a kötetek, ahogyan a titkos színtekről is lenne tudomása.

– Apám is biztosan beszélt volna róla nekem, vagy...

Ridoc felhorkan.

– Hát persze. Az írnokok nyilvánvalóan úgy őrizték meg annyi éven át Navarre történetének legjelentősebb titkait, hogy az összes másodévesnek gond nélkül hozzáférést biztosítottak mindenhez.

– Mondasz valamit – jegyzi meg Sawyer.

Elképzelhető, hogy Ridocnak igaza van.

– Megkérem, hogy nézzen utána. – Egyszer csak belém hasít, hogy ezt már jóval hamarabb kideríthettem volna, ha megbízom a barátaimban. – De ha még csak a föld alatti szint létezéséről sem tudunk, akkor ez nem egyszerűen titkosított információnak számít. Ha odamegyünk, azzal aláírjuk a halálos ítéletünket.

Ridoc felvonja a szemöldökét.

– Már épp kérdezni akartam, hogy hol maradnak az izgalmak.

* * *

Jesiniának szintúgy nincs tudomása a föld alatti szintről, úgyhogy amíg keresgél, én és a többiek az összes könyvet átnézzük, amelyek a varázsvédelem felállításáról és az Első Hatokról szólnak. Miután már négyen vagyunk, jóval gyorsabban tudunk haladni a hozzáférhető anyagok feldolgozásával. Azonkívül el kell ismernem, jó érzéssel tölt el, hogy a kutatással töltött órák során a barátaim is ott vannak velem a szobámban.

Válaszokat azonban nem találunk. Ráadásul azt is egyre gyanúsabbnak találom, hogy Andarna még mindig alszik. Tairn pedig, aki kedvesen az értésemre adja, hogy ne aggódjak miatta, a győzködésével csak még több szorongást ébreszt bennem.

Nincs lehetőségem Xadennel is megosztani a felfedezésünket – vagy éppen annak hiányát. A következő szombaton a rajunknak ismét szárazföldi navigációs gyakorlaton kell részt vennie a gyalogsággal – ezúttal az Első Szárnyból –, úgyhogy két napig a Basgiath körüli hegyvidék meredek lankáin kóválygok, ügyelve rá, hogy mindenáron elkerüljem Jack Barlowet, aki egyébként kísérteties módon mintha *mindenkihez* felettébb kedves volna.

– Lehet, hogy tényleg találkozott Malekkel, és aztán úgy döntött, hogy inkább rendes srácként tér vissza – jegyzi meg Rhiannon, amikor egy elsőévessel kerül össze a küzdőtéren. – Attól még továbbra sem bízom benne.

– Én sem. – A professzorok viszont láthatóan egytől egyig imádják.

Andarna a következő héten is alszik, Sawyer viszont beleütközik egy háromszáz éves szövegbe, amely megerősíti, hogy valóban többet hoztak létre egyetlen védkőnél.

Szombaton a látogatásom idején nemcsak Xaden van szolgálatban a műveleti helyiségben, de még Mirát is járőrözni küldték, a rákövetkező hétvégén pedig a rajunkat a Parchille-erdőben teszik ki az őszi lombhullás közepette – semmiféle felszerelést és élelmet nem kapunk, és csupán annyit közölnek velünk, hogy próbáljunk meg épségben kijutni a rengetegből.

Üzenet megértve. Tairn és Sgaeyl vágyainak nem lehet parancsolni, én és Xaden viszont csak akkor láthatjuk egymást, ha a szabályok szerint játszunk, miután Varrish eldöntötte, hogy már így is túl sokat megszegtünk közülük.

A következő hétvégén választanom kell, hogy a rajom nullás értékelést kap, amennyiben nem veszek részt a Harmadik Szárny ellen folytatott macska-egér játszmában a Shedrick-erdőben, vagy pedig inkább Samarába repülök, hogy láthassam Xadent.

Mira tavaly pontosan ilyesmitől féltett, amikor megtudta, hogy Tairnnal kapcsolódtam – óva intett tőle, hogy hamarosan választanom kell a tanulmányaim, a rajom, Xaden és Sgaeyl között. Tairn viszont meghozza helyettem a döntést, mielőtt még bármit is mondhatnék.

Maradunk, cserébe viszont a sárkányom másnap a Csépléskor átkozottul maga alatt van, és nem is tudom hibáztatni. Lehet, hogy nekem nincs olyan párom, mint amilyen Tairnnak Sgaeyl, de attól még lerágnám a karom, ha csak öt percet beszélhetnék Xadennel. A levelezés nem elég ahhoz, hogy elmondjam neki, amit szeretnék.

– Idegesebbnek nézel ki, mint a saját Cséplésed idején

– jegyzi meg Rhiannon, majd eljön addig a pontig, ahonnan a rajtársaim a Negyedik Szárny elsőéveseit figyelik, akik most a frissen kapcsolódott sárkányaikkal várakoznak.

– Még nem láttam Sloane-t, és hamarosan indulnom kell, hogy átvegyem az őrseget. – Idegességemben előre-hátra hintázom, akár egy édesanya a nyugtalan újszülöttjével. *Ígérem, gyakrabban fogok a templomodba járni, ha odafigyelsz rá, fohászkodom Dunne-nak, a háború istenének.*

– Meg fogja csinálni. – Imogen az összefűzött karjában szunnyadó feszültség alapján korántsem olyan biztos a dologban, mint amilyennek mutatja magát. Túl azon, hogy az esti gyakorlatozásainkon még extra ismétlésekkel is gyötör, érezhetően kissé megorrolt rám, amióta kikotyogtam a titkunkat, ami miatt ő viszont kényszerítve érezte rá magát, hogy Quinn-nek is továbbadja.

Quinn nagyjából Rhiannonhoz hasonlóan, vagyis méltósággal és kellő elszántsággal fogadta a hírt.

Xaden biztosan kikészül, ha elárulom neki, de emiatt majd ráérek akkor aggódni, ha végre visszajön szombaton. Nem mintha sok időt tölthetnénk együtt.

– Az egész Láng Osztag erősnek tűnik. Bodhi büszke lenne rájuk – mondja Quinn egy reményteljes mosoly kíséretében.

– Visia egy Barna Tőrfarkkal kapcsolódott – mondja Rhiannon, majd abba az irányba bólint, ahol az elsőéves a sárkánya előtt ácsorog. –

Avalynn, Lync és Baylor is sikerrel járt. Aaricet és Mischát viszont nem látom. – Felém pillant. – Ő az, aki állandóan a körmét rágcsálja.

– Vagy úgy. – Bűntudat szorítja össze a torkomat, amitől nyelnem kell egyet, de ez sem segít. Habár sikerült valahogy megóvnom magamat attól, hogy megismerjem az elsőéveseket, Rhiannonnak nem adatott meg ez a luxus.

Szárnysuhogás tölti meg a levegőt, és mindannyian jobbra pillantunk, amikor egy Kék Buzogányfark is megérkezik. A zafírszínű pikkelyei megcsillannak a lemenő nap fényében, és az istenekre mondom, igazán pompás látványt nyújt.

– *Mindig is mi néztünk ki jobban a két faj közül* – jegyzi meg Tairn.

– *Andarna?* – Minden egyes nap megkérdezem tőle; ma már másodszor.

– *Még mindig alszik.*

– *Ez biztos nem normális.*

– *Kétségkívül... tovább tart a megszokottnál.*

– *Mondod te. Közben pedig az empyriaiak gyűlést tartanak.* – Témát váltok, és hátrapillantok a vállam fölött a sárkányoktól hemzsegő hegy felé, ahol észreveszem Tairnt

a gerincen, éppen csak valamivel a sárkányok azon csoportja alatt, akikben az öregeiket sejtem. – *Tervezték még esetleg másról is diskurálni ma este?* – Az empyriaiak együttműködése nélkül holtpontra jutottunk.

– *Ha így volna, akkor sem mondanám el neked.*

– *Sejtettem.* – Felsőhajtok, és a tekintetem visszatér a kék sárkányhoz, amely közvetlenül az emelvény előtt landol, amelyen a vezetőség, így anyám is tartózkodik.

– A mindenségit – mondja Rhiannon, ahogy Aaric olyan kecsesen száll le a Kék Buzogányfarkjáról, mintha már évek óta ezt gyakorolná; az ügyessége Xadenre és Liamra emlékeztet. Elmosolyodom, ahogy leszegi a fejét, miközben feljegyezteti az írnokkal a sárkánya nevét, majd anélkül tér vissza hozzá, hogy anyám felismerné.

– Nézzétek. – Rhiannon a mező végébe mutat.

Egy közepes méretű, eperszínű példány érkezik a törzse mögött hosszan tekergőző törfarkával, majd földet ér a mező közepén.

– Vörös Törfark – suttogom megkönnyebbülve, amikor Sloane ügyetlen mozdulatokkal leszáll a hátáról, jó erősen belekapaszkodva a vállába. – Akárcsak a bátyjának.

Sloane szorosan átöleli Visiát, én pedig elmosolyodom. Örülök, hogy szerzett barátokat, és bízom benne, hogy az ő évfolyamuk tagjai között is olyan szoros kötelék szövődhet, mint köztünk.

– Nehéz nem utálni azért, mert így utál téged – sóhajt fel Rhiannon. – Mindenesetre örülök, hogy túlélte.

– Nincs rá szükségem, hogy szeressen. – Vállat vonok.

– Csak azt szeretném, ha túlélne.

– Matthias rajvezető? – Egy fekete övet, rajta a hírnökök szürke jelzését viselő lovas érkezik az Első Szárnyból.

– Itt vagyok. – Rhiannon előrelép, majd átveszi az összehajtogatott papírost a kezéből. – Köszönöm. A küldönc elmegy, Rhiannon pedig feltöri a pecsétet, és kihajtja a papírt. A tekintete nyomban megtalálja az enyémet, majd lehalkítja a hangját, ahogy Ridoc is közelebb hajol. – Jesinia kéri, hogy tizenöt perc múlva találkozzunk vele az Archívum bejáratában. Megtalálta a könyvet, amit kértünk. – Lassan olvassa fel az üzenetet, közben egyre izgatottabbá válik a tekintete.

Élesen beszívom a levegőt, és a szívem a torkomba ugrik, ahogy elvigyorodom.

– Megtalálta a föld alatti részleget – suttogom. – De most nekem kell örködnöm, és a Cséplés már majdnem véget ért. Neked pedig rajvezetői kötelességeid vannak.

– Én majd örködöm helyetted – ajánlja fel Ridoc.

– Ezzel csak újabb okot szolgáltatnál Varrishnak arra, hogy ne láthassam Xadent a hétvégén. – Megrázom a fejem.

– Akkor majd én találkozom Jesiniával. – A papírért nyúl, amit Rhiannon átad neki. – Sawyer falaz nekünk.

Ezzel a tervvel mindannyian egyetértünk, úgyhogy Ridoc és én elindulunk a kvadráns felé, gondosan ügyelve rá, hogy ne kerüljünk a frissen kapcsolódott sárkányok útjába.

– Melyik toronyban kell örködnünk? – kérdezi, ahogy belépünk az udvarra. – A hálókörletben?

– A tudósok szárnyában. – Arra a toronyra mutatok, amelynek tetején a soha ki nem húnyó tűz lobog.

– Vagy úgy. Az égető. Sűrű esténk lesz, ha egyszer a szertartás véget ér. – Megszorítja a vállamat. – Rögtön jövök, miután találkoztam vele. És azt javaslom, az őrseged lejártával csatlakozzunk a Cséplés utáni ünnepléshez.

– Oldalra dönti a fejét. – Én legalábbis ünnepelni szeretnék. Sajnos attól tartok, te inkább Riorson társaságában képzeled el a szórakozást.

– Menj, derítsd ki, választ kapunk-e a kérdéseinkre. – Felnevetek, majd elválunk egymástól, én pedig kinyitom a tudósok szárnyába vezető ajtót. Az épületben kísérteties csend honol, ahogy felkapaszkodom a széles lépcsőkön a legfelső szintig. Ahogy most belegondolok, az itt töltött éveim során talán egyszer sem voltam egyedül ezen a helyen. Valaki mindig volt errefelé. A pulzusom minden egyes lépcsőfokkal feljebb szökik, de korántsem szédülök annyira, mint amikor tavaly Aurelie-ért jöttem itt fel.

Kinyitom a torony tetejébe vezető ajtót, és rögtön megérezem a középütt felállított vasüstből áradó lángok melegét.

– Violet? – Eya elmosolyodik, és leugrik az üst másik oldalán lévő kőfalról. – Nem tudtam, hogy te fogsz váltani.

– Nem tudtam, hogy te vagy előttem őrségben. Milyen volt? – Megkerülöm az üstöt, és közben igyekszem nem arra gondolni, hogy holnap hány kadét holmiját ajánlják fel Maleknek.

– Jó... – A szeme elkerekedik, ahogy megfordul, és a tekintetét követve én is megpördülök, majd azonnal előhúzom az egyik tört a combom melletti hüvelyekből, és Eya mellé szökkenek.

Négy, a gyalogságiak kék uniformisát viselő megtermett katona bukkan fel a küszöbön. Mindannyian kivont rövidkardot tartanak a kezükben, ahogy megállnak velünk szemben. A gyomrom lesüllyed. Nem úgy tűnek, mint akik eltévedtek.

– Gyalogságiak nem jöhetnek be a Lovasok Kvadránsába! – mondja Eya, majd megperdíti a fejszóját, és elkapja a nyelénél.

– Engedélyünk van rá, hogy itt tartózkodjunk – ugatja vissza az egyikük.

– És jól megfizettek, hogy átadjunk egy üzenetet. – A baljós hang a legmagasabbtól érkezik, miközben kettéválnak az üst körül, hogy két oldalról közelíthessenek felénk.

Négy merénylő, mi pedig mindössze ketten vagyunk. Nekik elérhető a kijárat, mi viszont beszorultunk a tűz, a fal és a négyemeletnyi mélységben tátongó semmi közé. Nem túl biztató helyzet, és ezzel minden jel szerint ők is tisztában vannak, legalábbis erről árulkodik a hozzám legközelebb lévő arcán elterülő mosoly. A lángok megcsillannak a pengéjén, ahogy készenlétbe helyezkedik.

Dögöljenek meg. Nem azért éltem túl a tavalyi évet, és különösen nem azért éltem túl az elmúlt néhány hónapot, hogy a tudósok szárnyának tetején találjon rám a halál.

– *Végezz velük* – utasít Tairn.

– Balra – súgja Eya.

Bólintok, majd előhúzó egy újabb tört.

– Hadd találgassak. – Lassú, megfontolt léptekkel közelednek felénk, Eya és én pedig megfordulunk, hogy háttal álljunk egymásnak. – A titkok meghalnak azokkal, akik őrzik őket?

A balomon álló gyalogsági pislog egyet meglepetésében.

– Nem olyan eredeti, mint gondolnád.

Gyors egymásutánban két tört is felé hajítok – az első a torkába, a másik a szívébe áll. Eya felkiált mögöttem, ahogy nekiront a két támadójának, miközben az áldozatom korhadtt faként oldalra dől, nagy erővel nekiütözve a kövezetnek, amitől csak még mélyebbre hatolnak belé a pengéim.

Fém ütközik fémnek a hátam mögött, a következő támadómat pedig eltakarják a hirtelen magasba szökő lángok, miközben előrántok két további kést. Francba, francba, *francba*. Hol a...

Tűz lövell az arcomba, de még sikerül balra ugranom, éppen elkerülve az üstöt, amely felborul a kövezeten, majd egy akkora robaj kíséretében csapódik a falnak, ami még a holtakat is felébreszteni álmukból. A becsapódás ereje a vállamat gyötri meg a leginkább, de valahogy sikerül fintorogva feltérdelnem, nem sokat törődve a már elintézett katona tágra nyílt, üveges tekintetével.

– *Jövök!* – kiáltja Tairn.

Eya felsikolt, én pedig elkövetem azt a hibát, hogy hátrapillantok a vállam felett, amikor az egyik gyalogsági mellbeszúrja.

Vér. *Rengeteg vér*. Végigcsorog a bőrszerelésén, ahogy a bordájához kap, én pedig iszonyodva figyelem, ahogy térdre rogy.

– Eya! – kiáltom, majd nagy nehezen feltápászkodom, de nem tudok odamenni hozzá a kettőnk között lángoló üst miatt. Előreszökkenek, mindkét törőmmel a még életben maradt támadója felé suhintok, és sikerül is mellkason találnom.

Már csak két törőm maradt, amikor megpördülök, hogy szembenézzek az utolsó életben lévő ellenséggemmel, csak hogy nincs időm elhajítani a fegyveremet, miután kihasználta Eya halálát, hogy közelebb kerüljön

hozzám. Felnyögök, ahogy elkapja a derekam, és olyan erővel köt gúzsba, hogy nem tudok kiszabadulni. Három gyors lépéssel már el is éri a torony szélét.

Ezúttal a karját veszem célba, de a sérülése ellenére továbbra sem enyhül a szorítása. Tiszta erőből gyomron rúgom, amitől felnyög, és a következő rúgásom után végre elenged. A lendülettől sikerült kissé hátraküldenem, a törjeim pedig végigkaristolják a torony peremét, ahogy igyekszem megkapaszkodni, miközben a lábam már a mélység fölött kalimpál.

Minden olyan gyorsan történik, hogy gondolkodni sincs időm.

Az ösztönök átveszik az irányítást, ahogy két kézzel igyekszem megkapaszkodni a torony szélében, amihez el kell engednem a töröket. Megpróbálom feljebb húzni magam, és a csizmám hegyével már éppen elérem a torony szélét, amikor... megcsúszom.

Alig egy szempillantás telik el, amíg arccal előre a kőnek zuhanok, a hasam pedig éppen a torony peremének ütődik, amitől még a maradék levegő is kiszalad belőlem.

A súlyom lehúzó, én pedig tíz körömmel próbálok kapaszkodni, ahogy a lábam kétségbeesetten keresi a támasztékot, hátha találok egy kiszögellést, ahol meg tudok állni.

Ez nem lehet igaz. Nem lehet igaz, mégis megtörténik.

– Ne vedd magadra – szólal meg a katona, ahogy odakúszik a falhoz.

Köhögőroham tör rám, ahogy továbbra is a kiszögellést keresem. Kell lennie valaminek. Nem halhatok meg így.

Érzem a köveket, de nincs semmi, ami elbírná a súlyomat.

– Csak a pénz miatt – súgja, majd a kezem felé nyúl.

Istenek, csak nem...

– Nem! – Erő zúdul keresztül az ereimen, de semmire sem megyek vele, hiszen ilyen közelbe úgysem tudnék lesújtani a villámmal.

– Csak a pénz – ismétli, és felemeli a kezemet a kőről.

Xaden. Sgaeyl. Tairn. Ha ez valóban megtörténik, akkor *mindannyian* meghalunk.

A katona elengedi a kezem.

Felkiáltok, de a hangom olyan éles, hogy szinte szétszakítja a torkomat. Csúszni kezdek, és az alkaromról lehorzsolódik a bőr, ahogy a gravitáció a mélybe ránt. A torony egyre távolodik, de az ujjaimmal még sikerül megkapaszkodnom...

A szívem a torkomba ugrik, ahogy a lábam továbbra is a mélység felett kalimpál.

Sehol egy kiszögellés.

Még a vállam is sikolt a megerőltetéstől.

– Engedd el – sürget a gyalogsági. – Hamarabb vége lesz, mint...

Aztán a következő pillanatban a szeme kidülled, majd hörögni kezd, és a torkához nyúl.

Egy tűr hegye bukkan ki az álla alól.

Valaki átszúrta rajta a pengéjét.

„A közvélekedés szerint a lovasok első számú haláloka a sárkánytűz. Valójában a gravitáció az, ami a leggyakrabban elintézi bennünket.”

– *Brennan könyve, 47. oldal*

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Sikerül megtennem előre egy újabb értékes centimétert, miközben a katonát hátrarántják, majd a következő pillanatban előrelökik, amitől átzuhan a fejem fölött, majd eltűnik odalent a sötétben.

Biztosan Eya volt az. Muszáj, hogy ő legyen. Talán a sebe mégsem volt végzetes...

Szőke haj és jéghideg, kék tekintet jelenik meg fölöttem, és a szívem nyomban a mérénylőm után hull.

Jack Barlowe.

– Sorrengail? – Előreszökken, és ellenállhatatlan erővel elkapja a csuklómat.

– *Rettenetesen sajnálom* – mondom Tairnnak, ahogy készülök a súlytalanság pillanataira, amelyek minden bizonnyal az utolsók lesznek.

– Megvagy! – kiáltja Jack, és továbbra is szorosan tartva hátrálni kezd, hogy fel tudjon húzni.

A bordáim nekiverődnek a kőnek, ő pedig elengedi az egyik kezem, majd elkapja a bőrszerelésemet, és tovább húz, mígnem már teljes súlyommal újra a torony tetején nem vagyok.

Nem fecsérlem az időt, egyből előrekúszom, hogy biztonságban legyek. Amint biztos talajt érzek a lábam alatt, elhátrál tőlem néhány lépést. A megerőltetéstől gyors ütemben süllyed és emelkedik a mellkasa, és közben ügyel rá, hogy ne bukjon el a holttestekben. Az üstből kiszökő lángok még mindig ott ficáinkolnak a jobbunkon.

– Megmentettél? – kérdezem, továbbra is oldalt tartva a kezem, lehetőség szerint közel a törjeimhez.

– Nem tudtam, hogy te vagy az – ismeri el, majd nekitámaszkodik a torony falának, és igyekszik rendezni a légzését. – Úgy tűnik, igen.

– Hagyhattál volna lezuhanni, de te felhúztál – mondom, mintha meg kellene győződnöm magamat róla, hogy valóban így történt.

– Esetleg szeretnél lemászni, hogy újra elpróbáljuk a dolgot? – kérdezi.

– Inkább nem.

Szárnysuhogás hangjai töltik meg a levegőt, és ahogy felpillantunk, Tairn jelenik meg a magasban. Mindketten tudjuk, hogy ezek szerint elkésett volna. A testemet elöntő megkönnyebbülés ezúttal nemcsak az enyém, hanem ugyanúgy az övé is.

Jack megcsóválja a fejét, majd Eya élettelen testére pillant.

– Őrségben voltam a hálókörletben, és rögtön elindultam, amikor meghallottam a kiabálást. És... nem örültem volna, ha gyalogságiak intéznek el lovasokat.

– Megöltelek, Jack. Minden okod meglett volna rá, hogy lehajíts a toronyból. – Lassan felszedem a két törömet, és egymás után visszacsúsztatom őket a hüvelyükbe, továbbra is készen állva rá, hogy esetleg pillanatokon belül újra szükségem lehet rájuk.

– Igen. – Beletúr a rövidre nyírt szőke hajába. – A halál afféle második esély volt a számomra. Nem tudod, ki vagy valójában, amíg szembe nem kerülsz Malekkel. Úgyhogy azt hiszem, én is adtam neked egy újabb esélyt. Maradjunk annyiban, hogy kvittek vagyunk. – Bólint, majd megfordul, és elhagyja a tornyot.

Lassan végigmegyek a torony peremén, majd megállok az első támadó teste fölött, hogy felfordítsam, és kihúzzam belőle a fegyvereimet, amelyeket aztán beletörlök az uniformisába, mielőtt eltenném. A tűz lassan pattog az üstben, én pedig nekitámaszkodom a kemény kőnek, majd a durva kitüremkedésekre fittyet hányva lecsúszom rajta.

Eya csizmájának hegyére szegezem a tekintetemet – erről a pontról egyedül ennyit látok belőle –, és nekitámasztom a fejemet a falnak. Aztán csak a légzésemre koncentrálok, és várom, hogy eltűnjön az ereimből az adrenalin, és alábbhagyjon az események okozta sokkhatás, végre elmúljon a remegés.

Eya meghalt. Így már a Ressonba utazott csapatunk fele nincs az élők sorában. Aetos ezredes addig nem fog nyugodni, amíg mindannyiunkat el nem intéz. Egyesével akar leszedni minket. A mellkasomhoz húzom és átkarolom a térdemet. Vajon ki lesz a következő? Garrick? Imogen? Xaden? Bodhi? Ez így nem mehet tovább.

– Mi a szar... – Azelőtt meghallom Ridoc hangját, hogy észrevenném. – Mi történt? – Térdre esik mellettem, és elismerően végigmér. – Megsérültél? Szúrt seb? – A tűzre pillant. – Égési sérülés?

– Nem. – Megrázom a fejem. – Eya meghalt. Merénylők. Aetos.

– A kurva életbe.

Felnevetek, de a hangom hisztérikusan cseng.

– Jack Barlowe megmentette az életemet.

– Szórakozol velem? – Ridoc feláll, majd megfogja az arcomat, és úgy vizslatja a szemem, mintha agyrázkódás nyomait keresné.

– Nem. Azt mondta, ezzel kvittek vagyunk, de szerintem nem lehet túl erős matekból, mert az én számításaim szerint már kettővel tartozom neki: azzal az élettel, amit én vettem el tőle, és azzal, amit most ő adott nekem.

– Veled kellett volna jönnöm.

– Nem. – Megrázom a fejem, és összemosódnak előttem a tárgyak. – Téged is megölhettek volna.

– Szükséged van valamire?

– Csak ki kell várnom, amíg elmúlik a reszketés.

Hallgatás ereszkedik közénk.

– Találkoztam Jesiniával – mondja halkan. – A jó hír, hogy kiderítette, hol vannak az Archívum titkos részei. Le van pecsételve varázsvédelemmel, de tudja, hogy lehet átjutni rajta. A rossz hír, hogy ehhez szükségünk van valakire Tauri király vérvonalából. Ez nem csak egy közönséges föld alatti kamra. Ez a király titkos magánkönyvtára. – A válla lecsügged a csalódottságtól. – Sajnálom, Violet.

Még egyszer Eya csizmájára pillantok. Érte már semmit sem tehetünk, az ügyért viszont, amiért az életét adta, nagyon is.

– Még szerencse, hogy ismerek egy herceget, aki történetesen gyűlöli az apját.

„Az istenek óvjanak a becsvágyó másodévesektől! Hajlamosak azt hinni, hogy pusztán azért, mert túljutottak az első éven, máris mindent láttak, de az igazság az, hogy a tapasztalataik csupán arra elegendőek, hogy megölessék magukat.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

HARMINCKETTIK FEJEZET

Amikor eljön a szombat, Xaden olyan tekintettel méreget, hogy szinte lyukat éget a lelkembe. Aztán látom, ahogy megfeszül egy izom az állkapcsában. Nem egyszer, de kétszer.

Legalább ezúttal nem lopakodnak elő árnyékok az ágyam alól, vagyis nem lehet annyira dühös... vagy mégis?

– Mondj valamit. – Állom a tekintetét, aztán ahogy az asztal pereme beleváj a combjaiba, áthelyezem a súlypontomat.

Vesz egy mély levegőt, amitől megemelkedik a válla. Ezek szerint legalább egyikünk elegendő mennyiségű oxigénhez jut. Az én mellkasom olyannak érődik, mintha pillanatokon belül kilöködhetne belőle a tüdőm.

– Rhiannon megmentette az életem. Ha nem szerezte volna meg azt a tört, mielőtt Varrish átvette tőlem a kabátodat, akkor most nem lennék itt. – A szavaim kérlelésnek hangzanak. – Előbb vagy utóbb úgyis megtudták volna. Látta a fegyvert. Tudta, hogy valami nem stimmel.

Xaden lehunyja azt a gyönyörű szemét, és megesküdne rá, hogy éppen most számol el magában tízig.

Vagy talán inkább húszig.

– Kérlek, mondj valamit – suttogom.

– Igyekszem megválogatni a szavaimat – feleli.

– Ezt értékelem. – Már éppen belekezdenék egy újabb mentegetőzésbe, de már nincs mit mondani, úgyhogy csak várok, és hallgatom az óra tiktakolását és az ablakon kopogó esőt, amíg ő összeszedi a gondolatait.

– Pontosan kik tudnak róla? – kérdezi végül, majd lassan kinyitja a szemét.

– Rhiannon, Sawyer, Ridoc és Quinn.

– Quinn? – A szeme felizzik.

Feltartom az ujjamat.

– Ezt Imogennek köszönd.

– A rohadt életbe. – A tenyerébe süllyeszti az arcát.

– Nem tudnak mindent.

Felvonja a sebhelyes szemöldökét, és nem mondhatnám, hogy túlságosan megnyugtattam a válaszzal.

– Nem tudnak Aretiáról, Brennanról és a luminárisról. – Oldalra döntöm a fejem. – Az utóbbi persze nem is fog többé problémát jelenteni, ha végre kapok innen egy hét eltávot, és elrepülhetek Cordynba. Mennyi lehet? Kétnapi repülés? – A Krovlatartomány déli partján fekvő város nem lehet ennél messzebb.

– Elég. – Közelebb hajol, egészen közel döntve az arcát az enyémhez, két kézzel lefogva a derekamat. – Ezt inkább el se kezd. Most ne. A tébolyult ötlet, hogy ma éjjel betörjünk az Archívumba, ebben a pillanatban éppen elegendő, hogy főjön miatta a fejem, úgyhogy nem kell még azzal is súlyosbítanod, hogy arról fantáziálsz, milyen nagyszerű lesz majd, amikor kirepülsz az ellenség területére, és fogságba esel vagy megöleted magad.

– Nem fantáziálok róla, tényleg ez a tervem. – Megérintem az arcát. – És nekem nem úgy tűnik, hogy nagyon főne a fejed.

Hörgéshez hasonló hang hagyja el a torkát, ahogy kihúzza magát, majd hátrál egy lépést.

– Fogalmad sincs róla, hogy mi jár a fejemben.

– Igazad van. Valóban nincs. Úgyhogy akár el is árulhatnád. – Ismét megragadom az asztal szélét, és várom, hogy a szokásához híven ezúttal is kizárjon.

Végigfuttatja a hüvelykjét az alsó ajkán, amit még csak lehetőségem sem volt megcsókolni, majd a polcomon lévő könyvek irányába pillant. – Értékelem, hogy megvártál velem, de van néhány problémás pontja a tervednek.

– Éspedig?

– Kezdjük azzal, hogy nem kérted a főszereplő beleegyezését.

– Azért, mert...

– Nem, nem, most én beszélek. Kíváncsi voltál, hogy mit gondolok, vagy nem? – Ezúttal úgy méreget, ahogy a szárnyvezetőmként is tette; ugyanaz a számító, kimért tekintet, amitől régen annyira rettegtem, és aminek láttán még most is jobbnak látom becsukni a számat. – Nem Jesinia lesz az egyetlen írnok az Archívumban, vagyis komolyan számolnunk kell azzal, hogy elkaphatnak. Azonkívül nemcsak ellopni kell a könyveket, de vissza is kell juttatni őket a helyükre, még mielőtt valaki észrevenné, hogy mi

történt. Vagy esetleg azt tervezted, hogy ott töltöd az éjszakát, és kiolvasod az összeset?

– Elismerem, hogy ezt a részét még nem gondoltam végig.

– És tényleg úgy véled, hogy egy óra alatt végezni tudunk az egésszel? Csak mert ha nem sikerül, halottak vagyunk.

– Ha valóban meg akarjuk szerezni azokat a naplókat, nincs más választásunk.

Felsőhajt, majd közelebb lép, és a hüvelykje és a mutatóujja közé fogja az államat.

– Mennyire vagy biztos benne, hogy azokban a szövegekben megtalálod a választ a védkövekkel kapcsolatos kérdéseidre?

– A varázsvédelem szövésével és megjavításával foglalkozó titkosított anyagok mintegy felét átrágtuk a múlt hónapban, illetve amit nem mi olvastunk el, azt Jesinia megnézte helyettünk. Mindegyik csak arról szól, hogy mi a teendő

a már létező védelemmel, hogy miként lehet kiterjeszteni és megjavítani. A naplókból talán kideríthetjük, miként hozták létre a varázsvédelmet az Első Hatok. Ez a legjobb esélyünk.

– Ugye tudod, hogyha elkapnak, gondolkodás nélkül kivégeznek minket? *Minket.* A mellkasomhoz vonom a kezem.

– Egyébként is végünk, ha nem állítjuk fel Aretia védelmét. Ha Brennannak igaza van, márpedig nem szokott tévedni, alig néhány hónapunk maradt. Csupán idő kérdése, és ki fog derülni az igazság.

A figyelme az ajkamra téved, amitől rögtön megugrik a pulzusom.

– Ha szerinted valóban ez az egyetlen esélyünk, akkor benne vagyok. Kizárt, hogy nélkülem csináld végig.

Széles mosoly terül el az arcomon.

– Tehát nem ellenkezel? Nem akarsz meggyőzni róla, hogy van más lehetőség?

– Hogy én könyvekről vitatkozzak veled? – Megrázza a fejét, és végigsimít az arcomon. – Tudod, hogy csak azokba a vitákba megyek bele, amelyeket meg is tudok nyerni. – Centiről centire hajol közelebb hozzám, majd az utolsó pillanatban megáll. – Tessék, most rajtad a sor, hogy beszélj.

Csak vár, és a szánk közben olyan közel van, hogy elegendő volna egy suttogás vagy a legkisebb mozdulat, hogy összeérjen. A közelsége, az érintése is elegendő hozzá, hogy felforrjon a vérem. A várakozástól

forróság önti el az arcomat, ő pedig végighúzza a hüvelykujját az arcomon, de nem veszi el tőlem, amit pedig oly kétségbeesve szeretnék neki adni.

Elakad a lélegzetem, amikor egyszer csak megértem, nem csupán annak a lehetőségét kínálja fel, hogy megcsókoljam, de azt is, hogy kivételnek tekintsük a Samarában töltött éjszakát.

Csak hogy nem kivétel volt.

Közelebb húzódok hozzá, és az ajkához érintem az ajkamat, majd olyan gyöngéd csókot lehelek rá, mint a legelső alkalommal. Ezúttal nem a forróság és a szenvedély vezeti a mozdulataimat, habár tudom, hogy ahhoz is pillanatokon belül el fogok jutni. Most viszont valami egészen másról van szó. Valamiről, ami halálos rémülettel tölt el, és amitől mégsem tudom távol tartani magam.

Őt választom. Kettőnket választom. Ezúttal nem a téves ítélőképességemnek vagy a túl sok adrenalinnak fogom betudni a döntésemet, és még csak nem is a vágnak.

Szeretem őt. Nem számít, hogy mit tett, vagy miért tette, ugyanúgy szeretem, és tudom, hogy számíthatok rá.

Talán az ő részéről ez nem szerelem.

Talán mindazok után, amin keresztül kellett mennie, nem képes ilyen érzésekre. De attól még biztosan jelentek *valamit* a számára.

Hosszan és lassan megcsókol, mintha a világ minden ideje a miénk volna, mintha semmi sem lehetne fontosabb, csak a nyelve érintése a nyelvemen, és a fogai, ahogy végigbirizgálják az alsó ajkamat.

A csontjaimat megolvasztó, átfogó támadás az összes érzékemmel szemben, és mire egy kissé elhúzódik tőlem, már mindketten jóval szaporábban vesszük a levegőt.

– Abba kell hagynunk, különben ma este már aligha hagyjuk el ezt a szobát. – Végigsimít az arcomon, majd hátralép, én pedig kényszerítem magam, hogy egyetértőleg bólintsak.

Aztán megrázom a fejem, ő pedig az ajtóhoz lép.

Hova a csudába megy?

– Nem véletlenül kértem rá, hogy segítsen.

– Igen, sejtettem. – Xaden megtorpan, majd az ujjai a kilincsre csúsznak, és a válla fölött hátrapillant. – *Veled* vagyok. De tisztában kell lenned a következményekkel, ha esetleg nemet mond.

A gyomrom összeszorul. Ha elmondjuk neki, azzal sebezhetővé válunk...

– Nem fog nemet mondani. – Ebben biztos vagyok.

Xaden még egyszer biccent, majd kinyitja az ajtót. Ridoc és Sawyer támolyognak előre, majd nekiütköznek a varázsvédelemnek, amitől rögtön lehuppannak a folyosó padlójára.

Az arcomhoz kapom a kezem, hogy elrejtsem a nevetésemet.

– Csukott ajtónál a szoba hangszigetelt – morogja Xaden. – Egyébként meg ő mi a francot keres itt?

– Ő még nem tudja, hogy miért hívtuk – feleli Bodhi.

– Éppen most zavartam ki a röpgyakorlásról.

Leugrom az asztalomról, és az ajtóhoz lépek, miközben Ridoc és Sawyer feltápáskodnak. Mellettük Bodhi, Rhiannon, Imogen és Quinn is felbukkan.

Aaric áll közöttük a falnak támaszkodva, a karját összefűzve a mellkasa előtt.

– Sejtettem, hogy előbb vagy utóbb hozzám fordultok – mondja, majd összeszűkül a szeme, ahogy rosszallóan méregeti Xadent.

A kettejük közt zsizsegő feszültség nem sok jót ígér, persze, erre számítani is lehetett. Mégiscsak Xaden apja kezdte el azt a háborút, amelynek Aaric apja vetett véget.

Egyesével átcibálom a vendégeket a varázsvédelman keresztül a szobámba, beleértve Aaricet is, aki éppen csak átlép a küszöbön. A biztonság kedvéért nyitva hagyom az ajtót, hátha valakinek sietősen távoznia kell, majd Aarichez fordulok.

– A segítségedre van szükségünk. Most rögtön nemet mondhatsz, és kísétálhatsz innen, ha viszont elmondom, hogy miről van szó, és utána akarod visszautasítani... – Mély levegőt veszek, és nehezemre esik kibökní, aminek pedig el kellene hangoznia.

– Ha elmondjuk, hogy miről van szó, és utána akarod visszautasítani, akkor nem mész ki innen – fejezi be helyettem Xaden.

– Gondolod, hogy a kisujjamat is megmozdítom *érted*? – Aaric a kardja markolata felé nyúl.

– Hékás! – Bodhi sietve kettőjük közé lép. – Esetleg mindenki nyugodjon le, ha kérhetném.

– Te is tudod, hogy mi folyik odakint, és nem ok nélkül jöttél ide, igaz? – kérdezem Aarictól. – Segíts, hogy telessünk ellene.

– Fogalmad sincs róla, hogy mit tett Alickel! – sziszegi.

– A bátyád egy nyúlszívű gyilkos volt. – Xaden a nadrágszíjamba csúsztatja az ujját, és magához húz, majd előrelép, és kitessékeli Aaricet a varázsvédelmen keresztül a folyosóra. – Cseppet sem bántam meg, hogy végeztem vele.

Ajjaj. Hát, *erre* nem számítottam.

* * *

Három órával később már annyiszor átmentünk a terven, hogy nem csupán a saját szerepünkkel, de a többiekével is pontosan tisztába jöttünk. Bodhinak kétszer is be kellett állnia Xaden és Aaric közé, de végül sikerül valahogy elindulnunk az Archívumba. Kiderült, hogy Aaricet a legkönnyebben azzal tudjuk rávenni a részvételre, ha megértetjük vele, hogy elrabolhat valamit az apjától. Egy óra múlva ilyenkor vagy nálunk lesz a kérdéses napló, vagy mindannyian halottak leszünk. Az Archívum nem a vendégszeretetről híres, főleg akkor nem, ha egyszer bezárnak azok a feltörhetetlen ajtók.

– Biztos vagy benne? – kérdezem Aarictól halkán, miközben végigmegyünk a gyengélkedőből induló folyosón. Párokba rendeződve haladunk, és mind a nyolcan a másodévesek aranyszínű négyszögeivel díszített írnoökköpenyt viselünk. Az egész terv rajta áll vagy bukik.

– Hát persze. Az egyetlen ember, akit jobban utálok Xaden Riorsonnál, az apám. Csak gondoskodj róla, hogy a barátod ne jöjjön a közelembe. – Meredten előreszegezi a tekintetét.

– Ne aggódj, távol fog maradni tőled – ígérem, majd hátrapillantok a vállam fölött, és észreveszem a sor végén Xadent, aki nem volt hajlandó álruhát ölteni. Persze, ha árnyékforgató lennék, lehet, hogy én is csak feketét volnék hajlandó viselni.

– *Ott leszek, ahol szükséged van rám* – feleli Xaden, miután a harangok hatot ütnek, jelezve, hogy eljött az idő. – Ne feledjétek, a cél, hogy észrevétlenek maradjunk. Ez nem a Rajverseny – mondja lehalkítva a hangját.

Elmegyünk a jobb oldalon kezdődő lépcsősor mellett, amely a kampusz további területeihez vezet, majd leérünk a tömlöchöz, aztán befordulunk az utolsó sarkon. Hamarosan megpillantjuk az Archívum bejáratát, és szerencsére Nasya pontosan azt csinálja, amiben reménykedtem: az őrhelyén szunyókál.

Bodhi előremegy Ridockal, és miután elhaladnak Nasya mellett, rögtön el is tűnnek az ajtó mögött, hogy örködjenek.

Az első feladat teljesítve.

Meglepődöm, hogy Jesinia a bejáratban vár bennünket.

– Nem – jeleli, miután végignézett a csapatunkon. – Csak négyen jöhettek be. Ha ennél többen jelentek meg, az rögtön gyanús. – A tekintete Xadenre téved. – Főleg a te esetedben.

Ez nem jó hír. A csapatunk tagjait nemcsak a megbízhatóságuk, de a pecséterejük miatt válogattuk össze.

– Senki sem fog észrevenni – biztosítja róla Xaden, továbbra is lehalkítva a hangját, miközben ugyanezt elmondja jelyelven is. – Aaric. Violet. Imogen.

Jesinia Aaric felé fordul, és pontosan látom rajta a pillanatot, amikor felismeri, hogy kicsodával áll szemben. A vér kiszalad az arcából, és rögtön rám pillant.

– Ennyire egyértelmű? – kérdezem, miközben a többiek halkan diskurálni kezdenek egymással.

– Csak ha tudod, hogy mit keress – feleli. – A szemük ugyanolyan.

– A családi hasonlóság csodái – mutogatja Aaric.

– Én meg tudom mozdítani a tárgyakat – suttogja Rhiannon, miközben Xadennel vitatkozik.

– Én pedig ki tudom törölni mások rövid távú emlékeit, ha esetleg felfedeznek bennünket – feleli Imogen. – Titkosított pecséterőm van. A te képességed sem rossz, Matthias, de ezen a helyen az enyém nagyobb segítségünkre lehet. – Odalép Nasyához, és gyöngéden a fejére helyezi a kezét. – Csak a biztonság kedvéért.

– A közelben maradunk. – Quinn ellép a csapattól, és int Sawyernek és Rhiannonnak, hogy kövessék. – Ha szükségetek lesz ránk.

Rhiannon hol Xadenre, hol rám pillant, és láthatóan nehezebbre esik eldönteni, hogy mit tegyen.

– Ha valami félrecsúszik...

– Akkor térjetek vissza a szobátokba, és tegyetek úgy, mintha minden a legnagyobb rendben volna. – A szemébe nézek, hogy tudja, komolyan beszélek. – Bármilyen is történjék, követnünk kell a tervet.

A válla lecsügged, ahogy bólint, és még egy utolsó pillantást vet rám, mielőtt a többiek társaságában eltűnne a hatalmas ajtó mögött.

– Maradjatok csendben – emlékeztet bennünket Jesinia, miközben zakatoló szívvel belépünk az Archívum területére. – Sietnünk kell. A könyvtár pontosan egy óra múlva zár, és ha még akkor is itt vagyunk, amikor az ajtók becsukódnak...

Igyekszem leküzdeni a bensőmben kezdődő émelygést.

– Akkor meghalunk. – Az Archívumot a lehető legerősebb varázslattal védték le.

– Csak mutasd az utat, a többiről majd mi intézkedünk – mondja Xaden, majd abban a pillanatban eltűnik, hogy átlépjük a küszöböt, és elvész a félhomályba burkolózó falak mentén gyülekező árnyak között. Csupán a körvonalait tudom kivenni, de még ehhez is erősen meresztenem kell a szemem. Megdöbbenő, hogy mennyire be tud olvadni az árnyak közé.

De talán azért is lehet így, mert a hely másutt egyébként olyan fényes, a varázsfények ugyanis remekül megvilágítják a végtelenbe nyújtózó könyvespolcokat és az üres íróasztalokat. Még jó, hogy üresek – szombat este nem is számítottam másra –, azt viszont nem tudhatjuk, hogy valamivel beljebb ki ólálkodhat a polcok vagy a belső dolgozószobák környékén.

Sikerül leküzdenem a tétovázásomat, ahogy Jesiniát követve elmegyek a nagy tölgyfaasztal mellett. A márványpadló ismerősnek érződik a csizmám alatt, és közben mégis tökéletesen idegen. Hiába töltöttem itt annyi esztendőt, ennél beljebb még sosem jutottam az Archívum területén.

Aaric végigtekint a sorokon, ahogy haladunk, én azonban nem veszem le a szemem Jesiniáról, és ügyelek rá, hogy a mozdulataim, a tartásom és a tempóm is az övét kövesse. A csend, amit máskor olyan megnyugtatónak találok, a jelenlegi körülmények között felettébb idegesítő.

Istenek, mennyi apró részleten elcsúszhatunk! Keveset vacsoráztam, de még az a kevés is azzal fenyeget, hogy bármelyik pillanatban elhagyhatja a gyomromat.

Hárman követjük Jesiniát, ahogy balra fordul, majd elmegy az utolsó előtti asztalok sorához, és a dolgozószobák irányába mutat. A könyvek

gerincét a helyükön tartó ragasztó illata itt erősebb, és a szívem nagyot dobban, amikor megpillantok egy írnot felénk közeledni – éppen abból a folyosóból bukkant elő, amerre mi is tartunk.

A vállán virító aranyszínű négyzet alapján elsőéves, és habár az Írnokok Kvadránsában kétszer annyian pallérozódnak, mint a lovasoknál, attól még ez a hely is elég kicsi ahhoz, hogy felismerjen bennünket, ha valóban azok vagyunk, akiknek mutatjuk magunkat.

– Neilwart kadét? – jeleli beszéd közben, és zavartan felénk pillant. Lehajtom a fejem, és látom, hogy Aaric is hasonlóképpen tesz, a lehető leginkább elrejtve az arcvonásait.

– Samuelson kadét – feleli Jesinia, és éppen csak annyira fordul meg, hogy láthassam a kezét.

A rohadt életbe, még azelőtt el fognak kapni bennünket, hogy egyáltalán a varázsvédelem közelébe jutnánk.

– *Bízd csak rám.* – Xaden hangja elvesz egy keveset az idegességemből, de korántsem mindent.

De legalább itt van. Pontosan ő az oka, amiért ezen a napon akartuk megkockáztatni ezt a kis kiruccanást.

Árnyak bújnak elő az asztalok alól, és kúsznak fel Samuelson lábán. Érzem, hogy mellettem Aaric minden ízében megfeszül.

– Azt hittem, hogy csak te és Nasya kadét teljesítetek ma este szolgálatot – mondja Samuelson.

– Úgy látom, te is itt vagy.

Az árnyak immár az elsőéves mögött is felágaskodnak.

– *Várj.* – Az utolsó, amire szükségünk van, hogy megöljünk egy írnot.

– *Ilyen, amikor türelmes vagyok* – feleli Xaden.

– Culley szobájában felejtettem valamit. – Samuelson jelentőségteles pillantást vet a krémszínű táskájára.

– A feledékenység nem válik az írnotok javára – jeleli Jesinia, és igyekeznem kell, hogy ne vigyorodjak el. – Ha nem bánod, elsőéves, nekünk, másodéveseknek fontos tennivalóink vannak. Nem mindenki várja meg a hétvégét a tanulással.

Az elsőéves elvörösödik a sértéstől, majd félreáll.

Az árnyak visszahúzódnak, mi pedig folytathatjuk az utunkat.

– Azt hittem, megöli – suttogja Aaric, amint hallótávolságon kívülre érünk.

– Egyszerűbb lett volna – feleli Imogen.

Mindketten felé fordulunk, és még látjuk, ahogy közömbösen megvonja a vállát.

Jesinia kivezet bennünket a könyvtár központi részéről, majd elérünk egy újabb folyosót, amelynek mindkét oldalából tantermek nyílnak. Minél mélyebbre hatolunk az Archívumba, annál fojtogatóbbnak érzem a galléromat.

Xaden néhány lépéssel utolér minket, és csendben battyog tovább mellettem.

– Valaki észre fogja venni a fekete gúnyádat – közlöm vele halkan, miközben Jesinia jobbra fordul. Ez a hely egy átkozott labirintus, és egyszerűen minden pontja ugyanúgy néz ki, mint az előző.

– Úgyszincs itt senki. – Lazán tartja maga mellett a karját, és ezúttal egyetlen rövidkardra cserélte a szokásos hosszúkardjait. – Legalábbis errefelé nincsenek sokan.

– Ezt is az árnyékaid súgták meg? – csipogja Aaric.

– Azt hittem, megállapodtunk benne, hogy nem beszélgetünk.

Jesinia kinyitja baloldalt a harmadik ajtót, mi pedig követjük, és belépünk egy helyiségbe, ami leginkább tanteremnek tűnik. Nem csoda, hogy a folyosón ablakok is voltak, idebent ugyanis sötétség honol. Két csupasz kőfal mellett a harmadik előtt könyvekkel dugig megrakott polcok húzódnak.

A terem berendezése ezt leszámítva meglehetősen szegényes. Néhány hosszú asztal és pad kapott benne helyet, továbbá egy nagyobb íróasztal az elején.

– Ettől kezdve mindent csak hallomásból ismerek – jeleli Jesinia, aggódalmasan összepréselve az ajkát. – Sosem mentem messzebb. És ha tévedek...

– Akkor majd feltaláljuk magunkat.

Bólint, majd odamegy a terem hátsó sarkába.

– Imogen – szólal meg Xaden, és az ajtó felé biccent.

Imogen őrt áll, és előhúz egy kést a köpenye alól, miközben Jesinia megtalálja a polcon azt a helyet, amit keresett, és odébb rámol néhány könyvet, felfedve a mögöttük rejtőző kallantyút.

Meghúzza, mire a szoba sarka gyakorlatilag kiválik a helyéről – meglepő módon szinte hangtalanul fordul mintegy kilencven fokot a helyén, feltárva

a mögötte húzódó meredek lépcsősort.

Ahogy jobban megnézem, ki tudom venni az oldalt futó fémkorlátokat.

– Lenyűgöző – suttogom. Vajon még hány ilyen rejtett csoda létezhet Basgiathban? – Mi az? – súgom Xaden felé, amikor észreveszem, hogy engem méreget.

– Mintha azt látnám, ami lehetett volna.

– Tessék? – A titkos ajtó a helyére kerül, és a forgás abbamarad.

– Jobban festesz feketében – súgja vissza, az ajkával éppen csak hozzáérve a fülemhez, de már ennyi is elegendő hozzá, hogy minden porcikámban megborzongjak.

– Eddig jöhettek veletek – jeleli Jesinia. – Valakinek feltűnhet, ha tovább távol maradok. A többiek szerint az Archívum szokásos varázsvédelme ezen a ponton véget ér, vagyis ha nem tudtok kijutni időben, akkor éjszaka itt nagyobb biztonságban lesztek.

– Köszönöm – felelem. – Jelentkezem, amint visszaértünk.

– Sok szerencsét. – Biztatásképpen elmosolyodik, majd magunkra hagy négyünket.

Xaden közelebb lép a lépcsőhöz.

– Nézzetek a lábatok elé – mondja. – Alulról jön némi fény, de ügyelnünk kell rá, hogy ne hozzuk működésbe a többi.

– Csak negyvenöt percünk maradt – mondja Imogen. Ha ennél tovább maradunk, akkor vagy csapdába esünk, és hadbíróság elé kerülünk, vagy pedig... még az Archívumban meghalunk.

Semmi pánik.

– Akkor jobban tesszük, ha sietünk – feleli Xaden, majd megfogja a kezem, és elindul lefelé.

„Az első alkalom, amikor az Archívumban maradsz az ajtók bezáródása után, egyben az utolsó is lesz. A szövegeket őrző bonyolult mágia nem összeegyeztethető az emberi élettel.”

– Daxton ezredes, *Útmutató az Írnokok Kvadránsához*

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Árnyak burkolják be a mennyezetet, elrejtve a jöttünkre felizzó varázsfényeket, úgyhogy a szabad kezemet a falhoz kell érintenem, amíg szép lassan lefelé haladunk a mélybe vezető lépcsősoron. Minden egyes lépéssel kihívjuk magunk ellen a sötétséget, de csodával határos módon egyikünk sem botlik meg.

Sápadt, kékes fény dereng a lépcső alján.

– *Varázsfény?*

– *Két ór áll a folyosó végén* – feleli Xaden, és elhúzza a kezét. – *Várj itt, amíg megoldom.*

Feltartott kézzel jelzem a többieknek, hogy álljanak meg, amikor elérjük az utolsó lépcsőfokot. Xaden sietve jobbra mozdul, és mindkét kezét feltartja, mire zaj hallatszik.

– Most! – mondja fennhangon.

A folyosó nagyjából tíz méter hosszú lehet, és csupán néhány faragott oszlop tartja a mennyezetét. Mindent beleng a föld és a fém szaga, a levegőben pedig megült a nyirkosság. Az alagút végén egy boltív alatt fény szökik be. Ahogy hátrapillantok a vállam fölött, a másik irányban csupán sötétséget látok.

– Még csak ajtó sincs? – kérdezi Imogen.

– Ilyen erejű varázsvédelem mellett nincs rá szükség

– feleli Xaden.

– Érzem. – És valóban: minél közelebb érünk, annál érezhetőbbé válik az éles, mindent átjáró mágia. Feláll a szőr a hátamon, és a fenyegetésre adott válaszként az én bensőmben is éledezni kezd az erő.

– Néhány percünk van, mielőtt a két ór magához térne. Nem szóltam rájuk túl erősen – mondja Xaden, miközben Imogennel kissé odébb vonszolják a gyalogságiakat, hogy szabad legyen az út előttünk.

– Ez a varázsvédelem elég nyugtalanító. – Imogen elvégez egy vállkörzést.

– Érzek valamit, de szerintem nem olyan vészes – feleli Aaric, ahogy keresztülpillantunk a varázslattal lezárt, aprólékosan kifaragott boltíven, amely mögött egy kicsiny, kör alakú könyvtárhelyiség nyílik.

– Akkor biztosan sikerrel fogsz járni – jegyzi meg Imogen. – És javaslom, hogy próbálj sietni.

– Két naplót keresünk – emlékeztetem rá idegesen, habár legalább háromszor átvettük, hogy miért is jövünk ide.

– Legalább ötszáz kötet van odabent. – Aaric végigjáratja a tekintetét a polcokon, és felsóhajt.

– Keresd a...

– Violet! – kiáltja Xaden, épp amikor Aaric egyszer csak megragadja a csuklómat, és magával ránt.

A mágia végigjárja a testemet, ahogy átbukom a bejárat fölött. A bőröm minden egyes kis négyzetcentiméterét csiklandozza, miközben a gyomrom hirtelen olyan üresnek érződik, mintha vagy száz méteres mélységbe zuhannék.

Amikor bent vagyunk, Aaric elengedi a kezem, én pedig térdre esem, és magam elé kell rántanom a karom, hogy meg tudjak támaszkodni. Az émelygés minden mást felülír. A fejem ernyedten csüng előre, ahogy igyekszem uralkodni magamon, és nem kidobni a taccsot.

– Mégis mi a szart képzelsz? – csattan fel Xaden a varázsvédelem másik oldaláról. – *Mondd, hogy nem sérültél meg.*

– *Émelygek, de túlélem.*

Aaric tudomást sem vesz Xadenről, majd leereszkedik mellém.

– Jól vagy, Violet?

Sikerül valahogy az orromon keresztül levegőt venni és a számon át kifújni.

– Mondd, hogy tudtad, hogy átenged. – Néhány levegővétel, és a neheze elmúlik. – Csak mert nem úgy éreztem, hogy nagyon könnyen menne.

– Apám semmit sem rejtene varázsvédelem mögé, amit egyébként ne mutogatna szívesen – feleli, és felém nyújtja a kezét. – Kockáztattam, remélve, hogy nem fogsz falba ütközni. Egyedül nem tudtam volna negyven perc alatt megtalálni a könyveket. Te vagy az egyetlen, aki tudja, hogy mit is keresünk valójában.

Nem fogadom el a kezét, és saját erőmből feltápaszkodok, annak ellenére, hogy a becsapódástól még mindig hasogat a térdem. Megfordulok,

és felmérem, hogy hová is kerültünk. A kör alakú helyiség falai előtt hat jókora, üveggel lefedett polc húzódik, középpütt egy fiókos szekrénnel, amelyet a király pecsétjével ellátott hímzett bársony borít. A felettünk reszkető varázsfények lágyan világítanak, és a fényük megcsillan a magasított és díszített mennyezeten.

Idebent már nem nyirkos a levegő, és a korábbi földszag is eltűnt, azonkívül jóval hűvösebb van, mint a mögöttünk lévő folyosón. Felpillantok, de sehol sem látok ablakokat, amelyek a szellőzésről gondoskodnának. Ezek szerint nem csupán a varázsvédelem az egyetlen mágia ezen a helyen.

– Húzz be engem is – mondja Xaden. – Most rögtön.

– Nem – feleli Aaric anélkül, hogy egyáltalán felé pillantana. – Az egyetlen örömöm ebben a kis kirándulásban, hogy végre láthatom, micsoda fájdalmat okoz neked, hogy nem kerülhetsz közelebb hozzám.

– Szállj le róla, és láss munkához, Aaric. Kezdd balról, és ne foglalkozz semmivel, amit nem kézzel írtak. – Egy pillantást vetek a boltíven túlra, hogy láthassam Xadent a „dögölj meg” hangulatában.

Lazán tartja maga mellett a kezét, és árnyak emelkednek fel körülötte, olyan éles pengévé állva össze, mint amit magánál hord. Mégsem az árnyak, hanem a tekintetében tükröződő jeges düh miatt kezdek aggódni Aaric egészségéért, egyúttal ez az oka, amiért nem támogatom, hogy ő is bejöjjön velünk a helyiségbe.

– Jól vagyok – mondom.

– Ki fogom nyírni.

– Akkor már két herceg haláláért is felelős lennél.

– Warrick és Lyra, igaz? – kérdezi Aaric, és máris kihúz néhány kötetet a polcról.

– Igen – felelem.

– Alic megérdemelte a sorsát. Borzalmas alak volt, és az egész csak annak köszönheti, hogy ki akart cseszni Garrickkel a Cséplés alatt. Azt viszont nem tudom, ki szólhatott róla Aaricnek, ha ugyanis az apja is tudott róla, akkor valószínűleg már nem lenne a fejem.

– Nos, bármi is történt Alickel, Aaric nem érdemli meg. – Kihagyom a polc jobb oldalát, és inkább a fiókos szekrényhez lépek. Ha történetesen nekem volna egy hatszáz éves kötetem, amely nagyjából annyit érne, mint az egész királyságunk, akkor bizonyára ott tartanám, ahol a legkevésbé van

kitéve az elemeknek. Kihúzom az első fiókot, amelyben két könyvre bukkanok: az egyik a *Tanulmány a Szárnyas Teremtményekről*, ami legalább százévesnek tűnik, a másik *A Szigeti Háborúk Története*, ami talán még ennél is régebbi.

– Ezek mind naplók – mondja Aaric. – Úgy tűnik, az összes parancsnok megírta a sajátját, aki az Újraegyesítés óta szolgált.

– Keress tovább. – Jöhet a következő fiók, majd a következő és megint a következő, egészen addig, amíg már mintegy a háromnegyedét átnéztem. Komoly önuralomra van szükségem, hogy ne csapjam fel rögtön a kezembe kerülő könyveket, és ne akarjak elmerülni a tanulmányozásukban. Vannak kötetek, amelyek a korai háborúkról szólnak, vannak, amelyek az egyes tartományok történetéről, az istenek mitológiájáról, sőt találok egyet, amely a legkorábbi általam ismert tanulmány a különböző bányászati technikákról. Viszket az ujjbegyem, ahogy a legszívesebben átpörgetném a lapokat, de tudom, hogy óvatosan kell bánni az ilyen régi darabokkal.

– Tehát ezen a polcon csak a lovasok parancsnokainak naplói találhatóak? – Aaric hátraengedi a csuklyáját, és a válla fölött rám pillant.

– Régen ezek különböző pozíciók voltak. – Odalépek a kabinet utolsó részéhez. – Gyógyítók, gyalogságiak, sőt még írnokok is a Seregek Főparancsnokává válhattak, legalábbis mintegy kétszáz évvel ezelőttig, amikor sor került a krovlai felkelésre. Attól kezdve a lovasok parancsnoka egy személyben Navarre hadseregének a vezetője is volt.

– Tudod, hogy egyetlen lovasból sem lett király, ugye?

– kérdezi Imogen a küszöb túloldaláról.

– Ez nem egészen igaz... – kezdem, miközben kihúzom a legfelső fiókot.

– Ha azt kérdezed, érdekel-e, hogy második vagyok az öröklési sorban, akkor a válaszom nemleges – veti vissza Aaric Imogennek címezve a szavait. – Halden rendeltetett arra, hogy király legyen, nem én.

– Halden tudja – kérdezem, miközben ellenőrzöm az előttem lévő könyvek címét –, hogy mi zajlik odakint?

– Igen – feleli Aaric halkán.

– És?

A tekintetünk egy szívdobbanásnyi időre találkozik, mielőtt visszatenné a keze ügyében lévő kötetet a helyére, és odamenne a következőhöz.

– Engem látsz itt, vagy nem?

Világos. Tehát Haldentől nem számíthatunk segítségre.

– Akkor azt hiszem, ebben hasonlítunk.

– Még mindig nem értem, hogy tudtad hónapokon keresztül őrizni a titkát – mondja Imogen.

– A ti titkotokat is megőriztem – emlékeztetem rá, majd kihúzom az újabb fiókot, amely első pillantásra tele van történeti feljegyzésekkel.

– Régebb óta ismerem Violetet, úgyhogy nem lepődtem meg, hogy megőrizte a titkotokat. – Aaric felém pillant, majd folytatja a keresést. – Az viszont meglepett, hogy milyen fasírtban vagytok Aetosszal. Kölyökkorunkban elválaszthatatlanok voltatok egymástól.

– Úgy tűnik, a kölykök idővel felnőnek – felelem, majd a kelleténél valamivel nagyobb erővel visszatolom a fiókot.

– Tudod, hogy nem bízatsz meg benne.

– Már abból a kis nézeteltérésből sejtettem, amire a páston került sor köztetek. – Előhúz egy újabb kötetet. – Ezek a gyógyítók parancsnokai.

– Hasznos, de sajnos nem erre van szükségünk. – Féltérdre ereszkedem, hogy kényelmesebben elérjem az utolsó fiókot. – Francba. Csak újabb feljegyzések.

– Alig húsz percünk van, és tíz percre van szükségünk, hogy kiérjünk a bejáratig – figyelmeztet bennünket Imogen.

A gallérom, ha lehet, most még szorosabbnak érződik, úgyhogy muszáj lazítanom rajta egy kicsit.

– Ebben pedig az írnokok vannak – mondja Aaric a következő könyvvvel a kezében.

– Amilyen óvatosan csak lehet, nézd végig a legkorábbiakat. Próbáld meg csak a lapok szélét megérinteni. – Visszatolom a fiókot, majd felállok. Még két helyen lehet keresni. – Azt nézd, hogy említik-e valahol a varázsvédelmet vagy a védköveket.

Bólint, majd kihúzza az első fiókot.

– A könyvek fele Tyrrendor történetével foglalkozik – mondom Xadennek.

– Érdekes. Majd ha megnyertük a háborút, visszajövünk, és elolvassuk őket – feleli.

Közben az egyik őr megmozdul, amire mindannyian megpördülünk, de Xaden még azelőtt gondoskodik róla, hogy zavartalanul folytassa a pihenést, mielőtt kinyithatná a szemét. – Siess, mielőtt véletlenül még maradandó károsodást okoznék neki.

– A dátum szerint ez hat évvel az Újraegyesítés után született – mondja Aaric, és becsukja a naplót. – A varázsvédelem akkor már rég a helyén volt.

A tehetetlenségtől gombóc képződik a torkomban.

– Nézd meg a következőt. – Előhúzok egy ígéretesnek tűnő, töredezett gerincű kötetet, de a következő pillanatban kiderül, hogy időjárási feljegyzések találhatók benne.

– *Művészetek és mesterségek?* – Aaric felmutatja a festett borítót.

– Violet – figyelmeztet Imogen. – Az a kapu tizenöt percen belül be fog záródni!

Ezt az egészet nem így terveztem, de hát nem mondhattam volna el ugyanezt az elmúlt hónapokban bármikor?

A propagandának régóta fel kellett volna nyitnia a többi kadét szemét. Mirának is hinnie kellett volna nekem. Azonkívül nagyon örülnék, ha Andarna felébredne.

– *Lélegezz* – utasít Xaden. – *Úgy festesz, mint aki éppen elájulni készül. És most nem vagyok ott, hogy elkapjalak.*

– *Mi van, ha az egész hiába volt?* – Próbálok a szívverésemre koncentrálni, és úrrá lenni az ösztöneimen, mielőtt elhatalmasodna rajtam a kétségbeesés. Aztán oldalra döntöm a fejem, hogy el tudjam olvasni az előttem lévő, a szigeti királyságok történetével foglalkozó gyűjtemény címét.

– *Akkor majd máshol folytatjuk a keresést. Csak akkor vallunk kudarcot, ha elkapnak. Még mindig van öt perced, próbáld meg kihasználni.*

– *Csillagászat* – mondja Aaric, miután lehajol, hogy jobban kivehesse az alsó sor címeit.

Behunyom a szemem, mély levegőt veszek, és próbálok rálelni a középpontomra. Aztán kinyitom a szemem, és hátrálok egy lépést a polctól.

– Az ősi dokumentumok tárolása során – idézem az Írnokok Szabályzatából – nem csupán a hőmérsékletre és az érintésre kell tekintettel lennünk...

– Örülök, hogy nem változtál. – Aaric arcán most először látok mosolyt azóta, hogy újra találkoztunk az iskolában.

– ...hanem a fényre is. – Felpillantok. – A fénytől kifakul a tinta, és megtörik a gerinc és a borító.

– Egyszer hallottam, ahogy az egész Újraegyesítési Egyezményt felmondja, miközben a calldyri várfalon mászkált

– jegyzi meg Aaric, majd odalép a következő könyvespolchoz.

Fény. Tehát a könyveket el kell rejteni a fény elől. Megvizsgálom a nyomokat a padlón, hátha elvezetnek egy további rejtekajtóhoz vagy bármi hasonlóhoz.

– Azt hittem, nem beszélgetünk – morogja Xaden.

– Nem is hozzád beszéltem. – Aaric Imogenre pillant.

– Tehát nem utálsz az összes megjelöltet – mondja Imogen, és összefűzi a karját a mellkasa előtt.

– Mi okom volna utálni titeket? – Visszateszi a helyére a kötetet. – A szüleitek joggal lázadtak fel apám ellen, és úgy látom, folytatni kívánjátok a harcukat. Őt azért gyűlölöm, mert megölte a bátyámat.

– Végül is érthető – feleli Imogen.

– Hová tenné az apád a legértékesebb kincsét? – kérdezem Aarictól. – Olyan helyre, ahol mások is megcsodálhatják, nem igaz?

– Olyan helyre, ahol könnyen hozzáférhet – feleli. – Elmondjátok esetleg, hogy pontosan mit szeretnétek megóvni a varázsvédelemmel? Valamelyik lázadó helyőrséget, ugye?

Xaden tekintete találkozik az enyémmel, ahogy megpiszkálom a fiókok közti faillesztéket, hátha rábukkanok egy titkos gombra.

Tehát Tauri király olyan helyen tartja az értékeit, ahol könnyen hozzáférhet.

– Ez volna logikus – folytatja Aaric, majd leereszkedik a földre, és benéz az íróasztal alá. – Létrehozni egy saját varázsvédelmet, amely nem függ a basgiathitól, hiszen tudjátok, hogy hamarosan két fronton kell háborúznunk. Idelent nincs semmi. – Feláll. – Melyik az? Draithus? Ez hangzik a legvalószínűbbnek. Egyszerre fekszik közel a navarre-i határhoz és a tengerhez.

– Violet, indulnunk kell – figyelmeztet Imogen, majd odalép az örökhöz, és feltűri a krémszínű köpenye ujját.

Tauri király szeretné, ha mások is megcsodálhatnák a kincseit.

Megragadom a bársonyterítőt, és lerántom a helyéről.

– Tessék! – A kabinet közepén lévő üveglapra mutatok. – Aaric! Az üveg alatt! – Két bőrkötéses kötet, amelyek alig lehetnek nagyobbak a kezemnél. Remekül elférnek egy hátizsákban... ha éppen az első sárkányokon repül az ember.

– Ez nem üveg. Ez egy újabb varázsvédelem. – Közelebb hajol, majd a kötetek felé nyúl, de felszisszen, és az arcát eltorzítja a fájdalom, ahogy kihúzza a két könyvet. – Francba! – Leteszi őket a kabinet szélére.

Iszonyodva nézem, ahogy hatalmas hólyagok borítják a kezét.

– Azt hiszem, a varázsvédelem észlelte, hogy nem az apám vagyok. – Elfintorodik. – Induljunk!

Kinyitom a köpenyem, és gondosan beteszem a könyveket az alatta rejlő két krémszínű zsákba, amelyeket Jesiniától kaptam.

– Két perc! – kiáltja Imogen az örök mellől, miközben a nagyobbik fején tartja a tenyerét.

Xaden két borostömlőt hajít az ölükbe, én pedig felkapom a terítőt a földről, és visszateszem a helyére.

– Lehet, hogy Zihnal kedvel téged, de inkább nem most tennék próbát a türelmével – mondja Aaric.

– Fájni fog... – tiltakozom, erősen ráfogva az övemre.

– Én viszont nem hagylak itt. – Megragadja a kezem, majd ismét felnyög a fájdalomtól, ahogy áthúz a védelmen, és a következő pillanatban ismét a folyosón vagyunk a többiekkel.

A kezem ragadós, amikor elenged.

– Futnunk kell. – Xaden a folyosó végébe mutat, én pedig teszem, amit mond: futok.

Amikor a köpenyem zavarni kezd, inkább felnyalábolom az egészet, és úgy szaladok tovább, követve Xadent, aki már el is érte a lépcsőt.

– Gondolom, végre értékeled, hogy minden reggel futni megyünk! – kiáltja Imogen mögöttem, ahogy fordulunk és fordulunk és fordulunk, mígnem egészen elszédülök, mire felérünk a csigalépcső tetejére.

Xaden megfogja a kallantyút, amit Jesinia használt, és amint Imogen és Aaric is utolérnek bennünket, meghúzza. Éppen csak addig várunk, amíg látjuk befordulni a titkos ajtót, majd folytatjuk a menekülést.

A mellkasom sajog a megerőltetéstől, ahogy végigzúgunk a folyosón. Xaden pontosan követi Jesinia útját, és nem úgy tűnik, hogy bizonytalan volna afelől, merre is járunk pontosan. Vagy tényleg ennyire ismeri a helyet, vagy tudja, hogy úgysincs időnk próbálkozni.

Mire elérjük a könyvtár központi részét, megszólalnak a harangok.

– Gyorsabban!

Az első harangkondulás.

Nem *lehet* gyorsabban haladni, de nincs levegőm, hogy ezt közöljem vele. A csizmánk dobog a márványpadlón, miközben végigszáguldunk az asztalok között.

A második kondulás.

– Fussatok! – halljuk Sawyert a bejáratból.

Ó, istenek... Az ajtó...

A harmadik.

Az ajtó már elkezdett becsukódni, és a zárszerkezetet nem lehet ismét működésbe hozni, amíg el nem telik tizenkét óra. A combomban lévő izmok kezdik megadni magukat.

Befordulunk az utolsó asztal mellett, majd elhagyjuk a polcok végét, és közben sikerül elég erősen beütnöm a vállam ahhoz, hogy feljajduljak.

A negyedik.

Xaden lassít, hogy utol tudjam érni, de így is ő a gyorsabb kettőnk közül.

– Fogd a könyveket! – kiáltom. – Te ki tudsz jutni innen!

Az ötödik.

– Ha te maradsz, én is maradok! – Felemeli a kezét, és ahogy folytatja a futást, árnyak bukkannak elő a falakból, hogy feltartóztassák a bezárulni készülő ajtót.

A hatodik.

Xaden éri el először a küszöböt, és amint utolérem, hátrapillantok. Alig kapok levegőt, és olyan erővel zakatol a szívem, hogy szinte a fejemben érzem.

Aztán megjön Imogen, és a harangok hatodszor is megszólalnak.

Ó, istenek, Xaden karja ott maradt a bejáratban. El fogja veszíteni a karját, és Aaric...

Nem fog sikerülni.

„Az utolsó szavak, amelyeket az apámmal váltottam az aretai ütközet előtt, haragban hangzottak el, miután a saját biztonságomra hivatkozva elküldött. Nem tudom, hogy valaha is meg fogok bocsátani magamnak emiatt, de szeretném azt hinni, hogy ő megbocsátott nekem.”

– Xaden Riorson hadnagy levele Violet Sorrengailnek

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Xaden abban a pillanatban rántja magával Aaricet, hogy az ajtó bezárulna. Az árnyak úgy hullanak a padlóra, akár az őszi falevelek.

Összegörnyedek, és igyekszem megtámaszkodni a térdem fölé, miközben levegőért kapkodok.

– Sikerült! – mondja Rhiannon mellettem, és széles mosoly terül el az arcán.

– Még nincs vége – emlékeztet rá bennünket Xaden.

– Köpenyt levenni. Kövessük a tervet.

A szívverésem valamelyest lecsillapodik. Kihúszom magam, majd levetem magamról az írnokok köpenyét, és átadom Quinn-nek.

Bodhi kisegíti Aaricet a sajátjából, ügyelve rá, hogy ne okozzon további fájdalmat a még mindig füstölő keze miatt.

– Megszereztétek? – jeleli Jesinia izgatottan.

Bólintok.

– Gyanakodni fognak?

A fal mellett lévő Nasya inkább tűnik eszméletlennek, mint ha csak elszunyókált volna.

– Akkor nem, ha időben visszaérünk a hálókörletbe – felelem.

– Róla majd gondoskodom – mondja Imogen, és odalép Nasyához.

– Nem fog sok mindenre emlékezni. Hátulról ütöttem le – ismeri el Sawyer, majd begyömöszöli a köpenyt egy nagy, krémszínű zsákba.

Jelnyelven magyarázom el Jesiniának.

– Majd megszidom, amiért elaludt őrég közben – feleli, aztán Sawyerre mosolyog, én pedig lefordítom a szavait.

Sawyer pislog egyet, és egy pillanatra megáll, mielőtt Aaric köpenyét is a zsákba tenné.

– A francba, Aaric... A kezéd...

A hólyagokból vér szivárog, és nem úgy fest, hogy a vérzés pillanatokon belül elállna.

– Ha megfelelő kezelésbe vesszük, holnapra rendben lesz – mondja Bodhi.

– Változtatnunk kell a terven. – Xadenre pillantok, aki beéri annyival, hogy felvonja az egyik szemöldökét. – Ridoc, vidd el Aaricet a szobájába, és ügyeljete rá, hogy senki se lássa a kezét. Rhiannon, te menj a gyengélkedőre, és gyűjtsd össze Dyre-t. Egy foltozó túlságosan felhívna magára a figyelmet. Lehet, hogy egy kis időre lesz szüksége, ha épp nincs szolgálatban, mindenesetre jó eséllyel hallgatni fog a dologról, miután jön nekem eggyel. Be kell csempésznetek a kvadránsba.

– Jó ötlet. Menni fog. Indulás. – Rhiannon bólint a többiek felé, mire a hármas elindul a folyosón.

– Én elviszem a szennyest – jeleli Jesinia.

Ismét fordítok Sawyernek, aki átadja neki a zsákot.

– Köszönöm – fordulok Jesinia felé, majd csatlakozom Xadenhez és a többiekhez.

– Hogy ment? – kérdezi Xaden Quinttól, miközben elhaladunk a balra nyíló lépcsősor mellett, és megcélozzuk a Gyógyítók Kvadránsát.

– Megjelentem az étkezőben, és limonádét kértem, miután elmondtam, hogy Imogen szobájában iszogatunk. – Elvigyorodik, felvillantva egy kis gödröcskét az arcán. – Utána sikerült megsétáltatnom Violetet és Rhiannont.

– Sikerült megjelenítened magad, mintha *valaki más* lennél?

Quinn bólint.

– Egy kissé az igazi vonásaimat is meg tudom változtatni, de az asztrálsíkon mindez jóval könnyebb. A pecséterőm azért is erősebb, mert Cruth a nagynéném sárkánya volt. Igaz, nem közvetlen leszármazott, úgyhogy nem kell aggódnom miatta, hogy ugyanúgy megbolondulok, mint azok, akik a családi vérvonalhoz tartozó sárkányokkal kapcsolódtak. A sárkányoknak pontosan ezért még csak közelébe sem szabadna mennie az egykori lovasaik leszármazottaihoz, persze, nem mintha figyelembe vennék az emberek szabályait. – Imogenre pillant. – A megfelelő rózsaszínű árnyalaton azért még dolgoznom kell.

Mindannyian elhallgatunk, ahogy elhaladunk a gyengélkedő mellett. Ez az utolsó akadály, mielőtt a tervnek megfelelően elválnánk egymástól.

– Nos, szerencsére eddig elég eseménytelenül ment a dolog. – Bodhi kinyitja a hídra vezető ajtót.

– A magad nevében beszélj – feleli Imogen, és mellkason böki, ahogy elmegy mellette. – Nem neked kellett féken tartanod Xadent, amíg Aaric a varázsvédelem mögé zárta Violetet.

Felhorkanok, miután mindketten tudjuk, hogy nem egészen így történt.

Xaden állkapcsa kattan egyet.

Amint elérjük a híd túloldalát, szétválunk. Imogen és Quinn a lépcsőn keresztül visszatérnek a szobáikba, Bodhi és Sawyer az étkezőbe mennek, hogy olyan jelenetet rendezzenek, amire lehetőleg minél többen emlékezni fognak, Xaden és én pedig a földszintre tartunk, és onnan az udvarra távozzunk.

Az októberi levegő segít egy kissé lehűteni az arcomat.

– Jól vagy? – kérdezi Xaden, ahogy elhaladunk néhány kadét mellett.

– Kissé megszomjaztam a futástól, de... – Ezúttal nem akarom elrejteni a mosolyomat. – Jól vagyok.

Felém pillant, és a tekintete megreszket, ahogy az ajkamra téved, majd behúz magával az egyik árnyékos beugróba.

– Ez a mosoly – mondja, mielőtt éhes csókban összeforna egymással a szánk.

Megfeszülök a karjaiban, és végigsimítok a haján, miközben minden porcikámmal viszonzom a csókját. Nem olyan lassú és érzéki, mint az, amit a szobámban váltottunk, inkább kemény, gyors és... boldog.

Mindketten fülig vigyor vagyunk, amikor végre elválunk egymástól.

– *Megcsináltuk* – mondom, és megfogom a vállát.

– *Megcsináltuk* – feleli, és a homlokomhoz dönti a homlokát. – *Szörnyű, hogy el kell mennem.*

– *Én sem örülök neki.* – Hátrálok egy lépést, majd előhúzom az egyik naplót a táskából. – *De így biztonságosabb. Az egyiket el kell juttatnod Brennanhoz.*

Felcsapom Warrick naplóját a közepénél, és elmosolyodom, amikor meglátom az óluceri nyelven íródott, lendületes írásjeleket. Közben ügyelek rá, hogy csak a papír szélét érintsem meg, annál is inkább, mivel még kesztyűt sem viselek. A diadal érzése tölt el, ahogy haladok az olvasásban.

– *„Miután elhelyeztük az utolsó rúnát, beraktuk a védkövet arra a pontra, ahol a sárkányok szerint a legmélyebben fut a mágia”* – fordítom

lassan Xadennek, majd felpillantok. – *Lehet, hogy egy-két szót eltévesztettem, de itt van!* – Ismét átlapozok néhány oldalt. – *„Most, hogy az utolsó lépést is megtettük, a védelem a helyére került...”* – Elfintorodom, ahogy próbálom kibetűzni a folytatást. – *„A vasvihar születésénél.”*

Még legalább háromszor találkozom ezzel a fogalommal, mielőtt gyorsan visszatenném a naplót a táskába.

– *Ez az.* – Átnyújtom Xadennek. – *Vidd el Brennannak. Ő majd le tudja fordítani. Nem számítanak rá, hogy reggel előtt elindulnál, úgyhogy most még észrevétlenül elmehetsz anélkül, hogy átkutatnának. Ha két helyen lesznek a naplók, akkor kétszer olyan gyorsan tudjuk végigolvasni őket.* – És persze gondoskodnunk kell róla, hogy az egyik elkerüljön Basgiathból.

Bebugyolálja a krémszínű ponyvával a naplót, majd kigombolja a röpkabátját, a mellkasához szorítja, és aztán ismét begombolkozik.

– Bárcsak maradhatnék még egy éjszakát – mondja azon a reszelős hangon, amitől rögtön megkívánom.

– Akkor már ketten vagyunk.

Sóvárogva méreget, majd előszedi az árnyak közül a táskáját, amit még korábban tett le. Aztán megérinti az arcomat, és még egyszer megcsókol.

Egyszerű, teljes, gyönyörűséges élmény.

– Fantasztikus vagy – suttogja. – Hét nap múlva találkozunk.

– Hét nap múlva – felelem, és közben igyekszem ellenállni a készítésnek, hogy közelebb húzzam magamhoz, és még egyszer megcsókoljam. És aztán még egyszer. – Indulj. Tartanunk kell magunkat a tervhez, emlékszel?

Gyorsan és határozottan megcsókol, majd megfordul, és olyan léptekkel vág keresztül az udvaron, mintha az egész hozzá tartozna. A szívemhez szorítom a kezem, remélve, hátha enyhíthetek a fájdalomon, amit a távolodó alakja kelt bennem – ám ezúttal a fájdalmat a diadal érzése is enyhíti.

Kilépek az udvarra, majd felnézek, és még egy utolsó pillanatra meglátom az alakját a ködlepte égbolton, ahogy délkelet felé veszi az irányt Sgaeyl hátán.

Hónapok óta először érzem, hogy rettegés helyett remény járja át a bensőmet.

Meg tudjuk csinálni – hiszen éppen most csináljuk. Máris hozzájutottunk egy első kézből származó beszámolóhoz arról, hogy miként hozták működésbe az Első Hatok a védkövet, és bízom benne, valahogy csak rá

tudom beszélni Xadent, hogy elmenjünk Cordynba, és megszerezzük azt a luminárist. Nem fog tetszeni neki, de attól még beleegyeznek. Már csak azt kell kitalálnom, hogyan kapjak eltávot. Addig is folytatjuk, amit elkezdtünk: fegyvereket csempészünk a szövetségeseinknek, és Navarre-on belül építkezünk, amíg készen nem állunk arra, hogy megvédjük magunkat. Biztos vagyok benne, hogy Aretia napokon belül hozzájuthat a saját varázsvédelméhez.

– Violet?

Hátrapillantok a vállam fölé, és elmosolyodom, amikor meglátom Nolont közeledni. Az egyik kezében borostömlő van, a másikban korsó. Átkozottul fáradtnak tűnik, mintha napok óta egy szemhunyasnyit sem aludt volna.

– Nolon. – Integetek neki.

– Sejtettem, hogy te vagy az. Éppen limonádéért indultam, amikor Jack szólt, hogy látott idekint, aztán eszembe jutott, hogy te is rajta vagy a listámon azok között, akikre rá kellene néznem. – Átnyújtja a korsót, majd odaáll mellém, és felpillant az égre. – A kedvenced, ha jól emlékszem.

– Igazán kedves tőled. – Nagyot kortyolok az itókából, csillapítva a szomjamat, amely azóta kínoz, hogy végigszáguldtunk az Archívumon. – A vállam miatt ne aggódj. Már be is gyógyult. Egyébként... még nem is mondtam köszönetet, amiért segítettél nekünk a kihallgatás alatt.

– Sosem szolgált örömemre, ha kínok között látalak, és nagyon úgy tűnt, hogy Varrishnek személyes problémája is van veled. – Ő a borostömlőt húzza meg, majd megvakargatja a borostás állát. – Riorson hova tűnt? Szombatonként általában vele szoktál lenni.

A gyomrom lesüllyed, ahogy Jack Barlowe bukkan fel az udvar túlsó végében Caroline Ashton és néhány további másodéves társaságában az Első Szárnyból. Felém biccent, és furcsa módon viszonzom a gesztust.

– Violet? – szólal meg ismét Nolon, miközben követi a pillantásomat. – Minden rendben?

– Persze, minden a legnagyobb rendben. Xaden már korábban elment. Nem mindig tudunk kijönni egymással. – Még egyet kortyolok a limonádéból, majd belenézek a korsóba. Biztosan változtattak a recepten, mert különös, közben mégis ismerős mellékíze van.

– Komolyan kérdeztem – mondja Nolon halkán, és a krémszínű táskámra pillant.

Krémszínű. Nem fekete.

Szédülni kezdek, és a látómezőm egy pillanatra elhomályosul, mielőtt ismét felé fordulnék.

– Tairn... – kezdem, csak hogy Tairn nem válaszol. Minden ködössé válik.

Nem. Ez nem lehet. Istenek, *ne*.

De hiszen éveken át az életemet is rábíztam volna Nolonra.

– Sosem szolgált örömömmre, ha kínok között látlak – ismétli meg suttogóra fogva a hangját, és összevonja a szemöldökét, amikor a korsó kiesik a kezemből, és egy pillanattal később a kőhöz csapódik. – De nem védhetlek meg a saját tetteid következményeitől, ha egyszer a királyság összes lakójának életét kockára teszed.

Léptek zaját hallom, ahogy a világ megpördül körülöttem, majd egyszer csak Varrish ábrázata jelenik meg fölöttem.

– Nocsak, nocsak Sorrengail – mondja. – Mégis, mibe keveredtél már megint?

„Az egyetlen pecséterő, amely még az elmeolvasásnál is ijesztőbb, az elmelátóé. Ennek ellenére őket életben hagyjuk.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Pislogok egyet, és csigalassan, de nagyjából újra magamhoz térek. Tompa lüktetést érzek a fejem hátsó részében, előttem pedig egy szürke tömeget tudok kivenni, amelyről hamarosan kiderül, hogy körben elrendezett kódarabok; némelyek közülük megfeketedtek a füsttől.

– Ez nem a mi problémánk – szólal meg egy férfi. A hangja reszelős, és nem hiszem, hogy találkoztam volna vele. – Mi csak parancsokat teljesítünk.

Félelemmel vegyes adrenalin zúg keresztül az ereimen, de próbálom megfeszíteni az izmaimat, és igyekszem a lehető leginkább mozdulatlan maradni, hogy legalább esélyem nyíljon megérteni, mi a franc folyik itt egyáltalán.

– Ha rájön, nagyon is a mi problémánk – feleli ezúttal egy női hang.

Nyirkos mohát és vasat érzek magam körül, a levegő pedig hűvös és állott. Valahol a föld alatt vagyunk. A csendet cseperészés töri meg.

– Calldyrban van. Egy hetünk van a visszatéréséig – feleli a reszelős hangú.

Rájövök, hogy ülő helyzetben vagyok – a fejemre nehezedő nyomást a széktámla okozza. Hasonlóan ismerős nyomást érzek a csuklómon és a bokáimon. Meg vagyok bilincselve, éppúgy, ahogy a kihallgatáskor.

– *Tairn* – próbálkozom újra, de a kapcsolat homályos, és az erőt sem érzem éledezni a bensőmben.

A limonádé. A zsák. *Nolon*.

Rohadt életbe. Tehát mégiscsak elkaptak.

– Tehát itt van. – Őszes fő jelenik meg előttem. Egy férfi mosolyodik el, kivillantva három hiányt a fogsorában.

– Őrnagy, úgy látom, a fogoly felébredt. – Az illető visszahúzódik, én pedig kissé megemelem a fejem, és próbálom felmérni, hogy hová kerültem.

A börtöncella ék alakú, a legszűkebb pontján pontosan ugyanolyan ajtóval, mint amivel a kihallgatáskor is találkoztunk – csak hogy ez a cella már nem oktatási célokat szolgál. A börtönőr a gyalogságiak kék szerelését viseli. Ezek szerint a tömlőcben vagyok.

Felteszem, hogy a jobbra lévő fatákolmány ágy akar lenni, és azon túl legalább van egy vécé. Félelem nyilall belém, ahogy végigtekintek a

piszkos, vérfoltos falakon, majd gyorsan elkapom a tekintetemet, és megpróbálok inkább máshová fókuszálni. Nora, az a nő, aki mindig kiüríti a táskámat, egy faasztal mellett áll, és olyan barázdák látszódnak az arcán, amit akár az aggodalom jelének is betudhatnék.

Ekkor kinyílik mögötte az ajtó, és a Varrish arcán elterülő mosoly láttán összerándul a gyomrom.

Ó, istenek. Mi van a többiekkel? Ők is idekerültek? Bántották őket? Mintha máris szikla képződne a torkomban, amitől alig kapok levegőt.

– Kifelé – közli a másik férfival, aki úgy iszkol ki a helyiségből, mint egy pók, viszont nem csukja be maga mögött az ajtót, úgyhogy legalább egy pillanatra meglátom odaát az asztalt, rajta a fekete markolatú törjeimmal, mielőtt Varrish elállná a kilátást. – Ígértem, hogy csak egyszer fogok próbát tenni a te módszereiddel – szól vissza a válla fölött.

A rettegés összeszorítja a torkomat. Sem Tairnt, sem pedig Xadent nem tudom elérni. Nem tudom használni a pecséterőmet, és hiába vagyok jó a törhajításban, ezúttal semmi hasznát nem veszem, hiszen még a kezemet is megkötözték.

Egyedül vagyok, és semmim sincs, amivel védekezhetnék.

Nolon jelenik meg a küszöbön. A léptei nehézkesek, a tekintetét elhomályosítja a szomorúság.

– Csupán azt szeretnénk, ha válaszolnál néhány kérdésünkre, Violet.

– Elkábítottál. – Elcsuklik a hangom. – Megbízta benned. Mindig bíztam benned.

– Tisztázzuk a helyzetet mielőbb, és hamarosan újra meg tudunk majd bízni egymásban – mondja. – Kezdjük azzal, hogy miért loptad el Lyra naplóját? – Felmutatja a könyvecskét.

Mindaz, amit korábban a kihallgatásokról, az ilyenkor felmerülő módszerekről és védekezési technikákról tanultam, egyszer csak kihullik a fejemből. A tudatom kétségbeesetten keresi a kiutat, mintha nem volna hajlandó belátni, hogy ezúttal nincs menekvés.

– Szerettem volna, ha tévedek – mondja gyöngéden.

– De aztán Markham szólt, hogy behatoltak a király magánkönyvtárába, és amikor megláttalak az udvaron az írkokok zsákjával...

– Gyakran hozzuk el ilyesmiben a könyveket az Archívumból – felelem.

Hogy lehattunk olyan ostobák, hogy nem jutott eszünkbe, a varázsvédelem majd jelezni fog Markhamnak?

– Ha valóban így volna, akkor a gyengélkedőn tértél volna magadhoz, és fogadhatnád az őszinte bocsánatkérésemet. – Nolon feltartja a gyűrt naplót, Aretia megmentésének kulcsát. – Csakhogy ez is nálad volt.

– Erről nincs is értelme vitatkozni – szólal meg Varrish, aki láthatóan élvezettel szemléli a helyzetemet. – Válaszolj a kérdéseimre, és utána kialudhatod a sérülésedet, és holnap újra részt vehetsz a tanóráidon. Ha viszont akár egyetlen alkalommal is hazudni merészelsz... Nos, akkor hamar kellemetlenné válhat a helyzet.

Ezek szerint már vasárnap van.

– Három kérdés. – Nolon szigorú pillantást vet Varrish irányába. – Először is tudni akarjuk, hogyan csináltad, kivel csináltad, és, ami a legfontosabb, hogy *miért* csináltad.

A torkomban lévő szikla meglazul, és nagy nehezen sikerül rendesen levegőt vennem, amitől kissé alábbhagy a pánik. Ezek szerint nem tudják, hogy kivel voltam, ami azt jelenti, hogy Xaden, Rhiannon, Aaric és a többiek nincsenek veszélyben. Csak én. Most az egyszer áldást jelent, hogy egyedül vagyok.

Azonkívül az sem igaz, hogy teljesen védtelen volnék. Hiszen az eszemre még mindig hagyatkozhatok.

– Kezdjük azzal, hogy miként törtél be a királyi könyvtárba – mondja Varrish.

– Aligha törhettem volna be oda, tekintve, hogy én magam nem vagyok királyi sarj. – Felszegem az állam, és magamban készülök a legrosszabbra.

– Igazat mond – mondja Nora, majd oldalra dönti a fejét. – A pecséterőm felismeri a hazugságot. Próbálkozz csak, és rögtön tudni fogom.

A szívem megugrik.

Ezek szerint mindvégig igazat kell mondanom. Ha ez az egész egyszer véget ér, az anyám előtt is magyarázatot kell adnom a válaszaimra – vagy azok hiányára. Minden egyes szó számít.

– Kérlek, Violet – mondja Nolon, és az asztalra helyezi a naplót. – Csak mondd el, hogy mi történt. A rajok közti vetélkedésről van szó? A másodévesek titkos versenyéről? Még mindig próbáljuk kideríteni, hogy pontosan mi hiányzik. Segíts nekünk. Mondd el, és minden sokkal könnyebben fog menni.

Próbáljuk kideríteni. Ezek szerint ők sem tudnak bejutni.

– Kissé előreszaladtunk a „miért” kérdésére. – Varrish felvonja a szemöldökét. – Komolyan, Nolon, már értem, hogy miért nem voltál alkalmas sosem a kihallgatások lefolytatására. – Sápadt tekintete visszatér hozzám. – Tehát... hogyan történt?

– Miből gondolják, hogy a könyv nem csak egy másolat, ha még azt sem tudják, hogy az eredeti hiányzik? – kérdezem Nolontól.

A foltozó Varrishra pillant.

– Nekem nagyon is eredetinek tűnik. – Varrish körözni kezd körülöttem.
– Valóban másolat?

Szeretné elérni, hogy hazudjak.

– Nem tudom, mivel még nem volt lehetőségem megvizsgálni. – Valóban nem volt rá elég időm.

– Igaz – hozza meg az ítéletét Nora.

Varrish megáll előttem, én pedig egyenesen belenézek abba a sápadt, lélektelen szemébe.

– Azt hiszem, nincs más bizonyítéka, Varrish őrnagy, hiszen senki sem tud áthatolni a királyi védelmen, arra pedig senki sem vállalkozna önként, hogy értesítse a királyt, akár volt alapja a riasztásnak, akár nem. Hadd emlékeztessenem rá, hogy az utolsó alkalommal, amikor valaki bizonyíték nélkül hazugsággal vádolt, az illető hamarosan Luceras legtávolabbi helyőrségén találta magát.

– Aetos ezredesre gondolsz? – Még csak meg sem rezdül. – Ne aggódj. Majd megszerzem a bizonyítékot, amire szükségem van, miután nyilvánvalóvá tetted, hogy nem kívánsz együttműködni velünk. Nem is beszélve arról, milyen csalódást okozol ezzel Nolonnak. Grady igazán szabálykövető alak, úgyhogy a legutóbbi találkozásunk sajnos nem lehetett olyan gyümölcsöző, mint reméltem. – Közelebb hajol, és úgy méreget, mintha csak egy csillogó játékszer volnék,

és már alig várja, hogy eltörhessen. – Ki lopta el azt a könyvet a kedvedért?

– A kezemre néz. – Mindketten tudjuk, hogy nem te voltál.

Féligazságok. Nincs más eszközőm, amivel jelenleg meg tudnám védeni a barátaimat.

– Én tettem a könyvet a zsákba.

– Igazat mond – szólal meg Nora.

Varrishról Nolonra vándorol a tekintetem.

– Ennyi kérdésre voltam hajlandó válaszolni. Ha bíróság elé akarnak citálni, akkor hívják össze a szárnyvezetők tanácsát, és járjanak el a Kódex szabályai szerint.

Varrish lassan kihúzza magát, majd visszakézből pofon vág. Fájdalom borítja el az arcomat, ahogy a fejem oldalra csapódik az ütés erejétől.

– Őrnagy! – kiált fel Nolon.

– Nora, rendeld haladéktalanul alakzatba a kadétokat, és ellenőrizd a kezüket – mondja Varrish. – Nolon, távozhatsz.

Mély levegőt veszek, és készülök a fájdalomra, ahogy Varrish feljebb túri az uniformisa ujját. Igyekszem a falban lévő egyik kiálló téglára koncentrálni – bármire, ami segíthet abban, hogy legalább egy kissé eltávolodhassak a saját testemtől.

Bármilyen is történik ebben a szobában, legalább annyit elértünk, hogy Xadennél van Warrick naplója. Vagyis Brennannak hamarosan mindene meglesz ahhoz, hogy létrehozza Aretia varázsvédelmét. Bármilyen kint is szán nekem Varrish, megérte.

Violence, ne felejtsd, hogy csak a tested törékeny! Te magad törhetetlen vagy.

Próbálok Xaden szavaiba kapaszkodni.

– Majd szólok, ha szükségem lesz rád – int még egyszer Nolon után Varrish.

Amikor szüksége lesz rá, hogy befoltozzon.

– Ne aggódj – mondja felém fordulva. – Csak lazán kezdjük. A te kezeden a döntés, Sorrengail kadét. A kihallgatás rögtön véget ér, amint hajlandó leszel beszélni.

Felkiáltok, amikor kifícamítja az első ujjamat.

Amikor azonban a csont is eltörik, a kiáltásom irtózatossá torzul.

* * *

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

Arra gondolok, mintha az eső kopogását hallanám az ablakon, arra gondolok, hogy a kemény, durva fa az arcom alatt Xaden mellkasa. Hogy a kar, amely most természetellenes szögben fekszik előttem, és lüktet a fájdalomtól, valaki máshoz tartozik.

– Próbálj meg aludni. – A hang fájdalmasan ismerős, és a javaslat oly gyöngéd, hogy lehunyom a sértetlen szememet.

Nem vagy itt valójában. Mindez csak képzelgés, amit a kín és a kiszáradás okoz. Délibáb.

– Talán – mondja Liam, és éppen csak annyira nyitom ki a szemem, hogy lássam a földön ülni mellettem. Felhúzza a térdét, és a piccs szélére támaszkodik a könyökével, nem sokkal a törött karom mellett. – Vagy talán Malek csak afféle kedves kis ajándékként küldött hozzád.

Malek nem ismeri a kedvességet. És nem engedi a lelkeknek, hogy elcsatangoljanak. Megdicsérhetem az agyamat, amiért ilyen pompás hallucinációval állt elő. Liam pontosan ugyanúgy néz ki, mint amikor utoljára láttam. Röpszerelést visel, és ugyanaz a mosoly ül az arcán, amitől megsajdul a szívem.

– Én nem csatangoltam el, Violet. Pontosan ott vagyok, ahol lennem kell.

Mindent kitölt a fájdalom. Végtelen kín húz magával a sötétségbe, ám az előző két alkalomhoz képest ezúttal harcolok érte, hogy ébren maradjak. Órák óta most először vagyok egyedül, és többé már nem félek a szoba közepén álló széktől.

Ugyanis most már tudom, hogy még több csontom is eltörhet, ha Varrish egyszer kiráncigál belőle.

– Tudom – mondja Liam gyöngéden. – De erős maradtál. Büszke vagyok rád.

Hát persze. Érthető, hogy a tudatalattim ezzel próbál erőt önteni belém. Hiszen pontosan ezt kell hallanom.

Végigfuttatom a nyelvem a felszakadt ajkamon, és rögtön megérzem a vér ízét. Varrish nem hasított belém a késével, de a bőröm így is annyi helyen felszakadt az ütései alatt, hogy a testem egyetlen hatalmas, nyílt sebnek érződik. Amikor legutóbb próbáltam megmozdulni, az uniformisom ropogott a rászáradt vértől.

– Hozzuk be a rajtársait – javasolja Nora a szomszéd helyiségben. – Amint őket is megdolgozod, meg fog törni.

– A felméréskor nem így történt – feleli Varrish. Istenek, mennyire örülnék, ha nem ismerném ezt a hangot. – Ráadásul, ha őket is idehozzuk, akkor már ők is tudni fognak a történekekről, és tekintve, hogy milyen erekllye fut körbe Imogen Cardulo karján, kétlem, hogy hajlandó volna

kitörölni az emlékeiket. Márpedig ha megöljük őket, azzal új helyzetet teremtünk. Biztos vagy benne, hogy egyik kadétnak sem sérült meg a keze?

– Személyesen ellenőriztem – feleli Nora. – Devera és Emetterio már keresik a lányt, ahogy a raj többi tagját is. Kihagyta az óráit.

Ezek szerint hétfő van.

Megpróbálok kapcsolatba lépni Tairnnal, de továbbra sem megy. Hát persze, hiszen miután tönkretették a karomat és eltörték a bokámat, még egyszer belém erőltették azt a bájt. Az utóbbihoz még csak a csizmámat sem kellett leszednie rólam.

De csak a testemet tudták megtörni. Egyetlen szót sem szóltam.

– Vagyis már két napja tartanak itt fogva – szólal meg Liam.

És hamarosan öt további nap lesz, amíg Xaden rájön, hogy eltűntem. Nyilvánvalóan figyelik a levelezésünket, és meggyőződnek róla, hogy senki se riaszthassa. Nem tud mit lépni, Liam. Ha mégis megpróbálkozik valamivel, mindent kockára tesz.

– Gondolod, hogy ne örült volna meg máris az aggodalomtól? – Liam ajka hamiskás mosolyra húzódik; az a mosoly, ami olyannyira hiányzott. – Szerintem már tudja. Sgaeyl biztosan megérezte, hogy Tairn pánikba esett. Lehet, hogy a sárkányod nem tud elérni itt, Basgiath alatt, Xaden viszont tégláról téglára fogja lebontani ezt a helyet. Nincs más dolgod, mint túlélni.

Nem teheti kockára a mozgalmat. Nem is tenne ilyet. Xaden mindig is világossá tette, hogy mi a legfontosabb számára, és nem állíthatom, hogy ez ne tette volna még vonzóbbá.

– Dehogynem.

Kinyílik az ajtó, de ebben a pillanatban nincs erőm feltápászkodni, sőt még arra sem vagyok képes, hogy felemeljem a fejem vagy a kezem. A szívem megugrik, és máris úgy zakatol, mintha esélyem volna rá, hogy kiszabaduljak testem gyötrelmes börtönéből. Nem is tudom, hogyan adjam az értésére, hogy Mira páncélja még jóval azután is védeni fogja, amikor pedig már azt kívánná, bárcsak vége lenne ennek az egésznek.

Varrish szemmagasságba ereszkedik, és alig karnyújtásnyira van Liamtól.

– Biztosan komoly fájdalmaid vannak. De hidd el, ez az egész véget érhet. Talán Nolonnak mégiscsak igaza van. Felejtsük el, hogy szerezted meg azt a könyvet. Nyilvánvalóan nem akarod feladni a tettestársaidat. De akkor is tudnom kell, hogy miért. Mégis miért volna szükséged az Első

Hatok naplójára? Én olvastam. Érdekes történet. De mit akarsz megvédeni, Sorrengail?

Továbbra is hallgatok. Átkozottul közel van.

– Végre befejezhetnénk, hogy így táncolunk egymás körül, és nyíltan beszélhetnénk egymással – folytatja. – Biztosan vannak kérdéseid, amelyekre válaszolni tudnék, például arról, hogy miért nem avatkozunk be a poromieliak ügyeibe. Erről van szó? Önérzetes felháborodásról? Őszinték is lehetnénk egymással, megoszthatnánk a másikkal az információinkat, hiszen mindketten tudjuk, hogy nem griffek ölték meg a barátod sárkányát.

Reszketés fut végig rajtam, amit rögtön a fájdalom újabb, frissebb, súlyosabb hulláma kísér.

– Ne dőlj be neki. – Liam megrázza a fejét. – Tudod, hogy át akar verni.

– De vajon mit tudsz pontosan? – kérdezi Varrish ezúttal lágyabban, mintha kedveskedni akarna. – És mit műveltél a megjelöltekkel? Természetesen évek óta rajtuk tartjuk a szemünket, de amíg Aetos kadét fel nem adott téged, nem volt más a kezünkben, csak pusztá feltételezések. Utána viszont nem tértél vissza Basgiathba. Egyetlen helyőrség sem jelentette, hogy gyógyítóhoz fordultál volna. Úgyhogy még egyszer fel kell tennem az iménti kérdésemet. Hová mentél, Sorrengail kadét? *Hol* akarod létrehozni a varázsvédelmet?

Sokkal többről van szó, mint hogy elloptam azt a könyvet.

– Istenek, meg kell hagyni, ügyesen csinálod. Vagy talán csak túl komolyak a fájdalmaid ahhoz, hogy meg tudnál szólalni. – Varrish oldalra dönti a fejét, és úgy tanulmányoz tovább, mint egy bagoly. – Tudod, hogy mi az én pecséterőm, Sorrengail kadét? Hogy miért én vagyok itt veled ebben a szobában? Titkosított, de azt hiszem, mostanra barátok lettünk.

Csak nézek rá, anélkül, hogy bármit is mondanék.

– Én nem az embereket látom. – Továbbra is fürkésző tekintettel méreget.

– Hanem a gyengeségeiket. Ez nagy előnyt jelent a harcban. Igazán megleptél, amikor megismerkedtünk. Abból, amit a legfiatalabb Sorrengailről hallottam, arra számítottam, hogy amikor rád nézek, csak fájdalmat fogok látni. Törött csontokat. Esetleg szégyent, amiért sosem tudtál felnőni anyuci elvárásaihoz. – Végighúzza az ujját a sérült alkaromon, és habár nem nehezedik rá, a pusztá fenyegetés is elegendő ahhoz, hogy összeszoruljon a mellkasom. – Csakhogy... semmit sem láttam. Valaki megtanított a pajzsállításra, és el kell ismernem, jó vagy

benne. – Még közelebb hajol. – Akarod tudni, hogy mit látok most, miután leválasztottunk az erőd forrásáról?

Gyűlölet zúg fel bennem, és csak azt remélem, ő is látja.

– Dunne-ra mondom, muszáj csak nekem beszélni? „Igen, hát persze hogy tudni szeretném” – fűzi hozzá, és megemeli a hangját, ahogy gúnyosan utánoz. – Nos, Sorrengail kadét, a te gyengeségedet azok jelentik, akiket szeretsz. Nagy a választék. Matthias rajvezető, és a rajod többi tagja. A nővéred. A sárkányaid. – Beteges mosolyra húzódik a szája. – Riorson hadnagy.

A szívem kihagy egy ütemet.

– Tarts ki, Violet – mondja Liam.

– Ez hatott rá – jegyzi meg Nora a küszöbről.

– Látom – feleli Varrish, majd visszafordul felém. – Gondolom, azt hiszed, ő fog majd megmenteni, ugye? – Úgy néz végig az alkaromat borító sebeken, mint valami műalkotáson. – Szombaton, amikor majd nem bukkansz fel Samarában, biztosan visszatér ide, hogy megkeressen, még akkor is, ha ezzel szembemegy a szabályzattal. Arra alapozod minden reményedre, hogy a kedvéért megszegi a szabályokat. Hogy majd megment, miután anyád a kisujját sem mozdítja érted.

A torkom összeszorul, de túlságosan ki vagyok száradva ahhoz, hogy nyelni tudjak.

– Nem fog szombatig várni – súgja Liam.

– Én is erre számítok – folytatja Varrish. – Egész évben azt vártam, hogy megszegj egy szabályt, és végre a Kódexre hivatkozva kihallgathassalak. Édesanyád igazi szabálykövető. De fogalmad sincs róla, milyen örömmel tölt el, hogy Fen Riorson fia maga is megszegi majd a szabályokat azzal, ha eltáv nélkül elhagyja az őrhelyét, és a segítségedre siet. És ha ez megtörténik, ide lesz láncolva, ebbe a székbe. És ő meg fogja adni azokat a válaszokat, amelyekre szükségem van.

Várjunk csak. Micsoda?

– Francba – mondja Liam. – Ez nem téged akar kihallgatni. Csapdát állít Xadennek.

A szívem zakatolni kezd.

– Nagy a hatalmad, Sorrengail. Hiszen egyedül te mentheted meg Riorson hadnagyot attól, ami itt vár rá. Áruold el, amit tudni akarok, és nem fogom bántani.

Egy szívdobbanásnyi ideig csábít a lehetőség, hogy így tegyek. A gondolattól, hogy Xadent esetleg megkínozzhatják, begörcsölnek az ujjaim, és a körmöm végigkaristolja a faágy durva felszínét.

– Hol akarod létrehozni a varázsvédelmet? Miben mesterkednek a megjelöltek?

– Tarts ki, Violet – mondja Liam, és az oldalára fekteti a kezét. Istenek, milyen valóságosnak érződik. – Ha most beszélsz, minden élőlény elpusztul ezen a Kontinensen. Ha bármilyen bizonyítékuk volna Xaden ellen, már rég elfogták volna. Nem fogják bántani. Nem tehetik.

Logikus, és mindezt magam is tudom, de...

– Még mindig nem beszélsz? Biztos vagy benne? Pedig megmenthetnéd. Itt és most, ebben a pillanatban. Szerintem ugyanis el fog jönni, és ha egyszer eljön, én majd megtöröm. És gondoskodom róla, hogy te is végignézd – fűzi hozzá suttogóra fogva a hangját. – Ne aggódj. Hamarosan már sikolyok közepette adod ki a titkaidat. Persze, addigra már nem lesz szükségem rájuk. Addigra már meglesz, akire valóban szükségem van.

A tekintete a nyakamra téved, mintha látná, hogy a pulzusom az egekbe szökött.

– Ó, most már te is érted, nem igaz? – Elvigyorodik. – Biztosan azt gondoltad, hogy elpusztíthatatlan, de hadd közöljem veled, egyszer a saját szememmel váltam tanújává, ahogy nemzedéke leghatalmasabb lovása megingott. Alig egy másodpercig tartott, de nekem ennyi is elegendő volt ahhoz, hogy lássam, mire lesz szükségem majd ahhoz, hogy elpusztítsam. Alig néhány napon belül az összes szükséges információ itt lesz a birtokunkban. Nem te vagy a lényeg, Sorrengail. Te csupán eszköz vagy.

Dögölj meg.

– Solas élvezi a bujkálást? – A hangom reszelős, és rögtön rámtör a köhögés.

Varrish pislog egyet, de hamar képes leplezni a meglepetését.

– Csak azért, mert én nem tudok kapcsolatba lépni Tairnnal, attól még pontosan tudja, hogy maga mit tett velem. – Az ajkam ismét felszakad, ahogy elmosolyodom. – Xadenre vadászik. Csakhogy Tairn közben viszont Solasra vadászik. És tudjuk, hogy ebben a játszmában melyik a gyengébb fél. Lehet, hogy én ebben a cellában halok meg, de megígérhetem, hogy maga viszont *biztosan* itt pusztul.

– Attól még, mert jelenleg nem ölhetlek meg, azért újra és újra összetörhetlek, amíg megérkezik. Azt hiszem, jól fogunk szórakozni. – Ezzel feláll, majd megtörli a kezét az uniformisába, és a kijárat felé indul. A küszöbön túlról még egyszer meghallom a hangját.

– Hívd Nolont. Újra kell kezdenünk.

Csakhoggy Varrish téved. Xaden nem fog eljönni. A forradalmat választja. Most már én is egyike vagyok azoknak, akiken nem tud segíteni. Nincs más hátra, mint hogy reménykedjek, hogy mindenki téved, és mégiscsak túl fogja élni a halálomat.

– Ne hagyj itt – súgom Liamnak. Nem érdekel, hogy hallucinálok, hogy az agyam csak mankóként használja Liamot, amíg még itt van. Nem érdekel, amíg nem vagyok teljesen egyedül.

– Nem hagylak itt – feleli. – Ígérem.

* * *

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

Már nem számolom az órákat, a vízcseppeket, a kérdéseket, amelyekre nem vagyok hajlandó válaszolni.

Nolon kétszer, talán háromszor is meglátogat a cellában.

Az időt a fájdalom különböző fokozatai töltik ki, Liam azonban egy percre sem hagy magamra. Minden alkalommal ugyanúgy ott ül az ágyam szélén, amikor csak kinyitom a szemem. Engem figyel, beszél hozzám, amíg kínoznak, amíg szenvedek, és segít megőrizni a józan eszem, miközben éppen arra emlékeztet a jelenlétével, hogy talán örökre búcsút inthettem neki.

Napjában legalább egyszer a székhez láncolnak, és leerőltetik a bájtalt a torkomon, amitől továbbra sem tudok kapcsolatba lépni Tairnnal. Elfogyasztom az ételt, amit kapok, hiszen a túlélés mindennél fontosabb, és minden egyes foltozás után alszom, hogy amikor aztán felébredek, újra és újra összetörjenek.

A bordáim egy jól irányzott rúgásnak köszönhetően roppantak meg, a bal karom pedig pontosan ugyanott tört el, ahol Varrish az első alkalommal is elintézte, ami jelzi, hogy nemcsak én nem vagyok erőm teljében, de Nolon sem.

– Ha ez nem működik, behívhatjuk Jack Barlowe-t – szólal meg Nora, amitől rögtön éber leszek, noha az előbb már majdnem elájultam a széken.
– Az istenekre mondom, biztosan alig várja, hogy bosszút álljon rajta.

– Nem rossz ötlet – feleli Varrish. – Biztos vagyok benne, hogy új motivációt adna Sorrengailnek, ugyanakkor nem lehetünk biztosak felőle, hogy nem végezne vele. Ha már itt tartunk, egyébként sem bíznék sok mindent arra a kölyökre. Túlságosan kiszámíthatatlan.

– Még mindig nem hiszem el, hogy az a rohadék túlélte – motyogja Liam a fal mellől.

Istenek, mennyire sajog mindenem a törések helyén.
A bőröm is elszíneződött, ahol egyáltalán látom. Minden fáj. Már abban sem vagyok biztos, hogy önmagam vagyok-e ezután, hogy ennyi fájdalom érte a testemet.

Rhiannont viszont nem tették ki ennek az élménynek, ahogy Ridocot, Sawyert, Imogent és Quinnt sem. Mindazok, akik fontosak a számomra, biztonságban vannak. Próbálok ebbe kapaszkodni.

– Sloane gyűlöl engem – suttogom.

– Sloane elég makacs tud lenni. – Liam bocsánatkérő pillantást vet felém.
– Jól csinálod.

– Az biztos. Igazi példakép lehetek a számára.

– Hivatott, uram? – Vagy tucatnyi őr áll a lépcsőn.

Az a hang. Félelem szánkázik végig a gerincemen, ahogy Liam az ajtó felé fordul.

Dain. Nekem annyi. Mindannyiunknak annyi.

– Bizony – feleli Varrish. – A segítségedre van szükségem. Navarre-nak szüksége van rád.

– Mit kell tennem?

Összerándulok, de a szíjak erősen tartanak a helyemen.

– Maradj nyugton – suttogja Liam. Nem mintha bármelyikük meghallhatná.

– Múlt héten illetéktelen behatolásra került sor az iskola egyik lezárt részén, ahonnan titkosított dokumentumokat loptak el. Az elkövetőt elfogtuk, és az eltulajdonított dokumentumokat is sikerült visszaszerezniük, a fogoly azonban... – Drámai szünetet tart. – Napnál is világosabb, hogy a szóban forgó lovas együttműködik a feltételezhető második felkelés embereivel, akiknek eltökélt szándéka Navarre megsemmisítése. A

határainkon belül élő civilek biztonságának érdekében szükségem van a fogoly emlékeire. Ki kell szedned belőle az igazságot, szárnyvezető, különben mindannyiunk életmódja veszélybe kerül.

Milyen érdekes megfogalmazás. Ismét próbát teszek a béklyóimmal, de csak annyit érek el, hogy a fájdalom újult erővel zúdul végig az idegrendszeremen. Nincs pajzsom. Kizárt, hogy ezúttal védekezni tudnék ellene.

Aretiában mindenki halálra lesz ítélve, és az egész az én hibám.

– Figyelmeztetlek – folytatja Varrish kimért hangon.

– A fogoly személye kellemetlen meglepetéssel szolgálhat a számodra. – Az ajtó még azelőtt kinyílik, hogy összeszedhetném magam.

Varrish lép be a cellába, Dain viszont a küszöbön marad, és a szeme elkerekedik, ahogy megpillant, majd a tekintete elidőzik a feldagadt, lilás kezemen és a bilincseimen. Az uniformis elrejtje előle a súlyosabb sérüléseket és a töréseket.

– Violet?

– Kérlek, segíts – suttogom, noha tisztában vagyok vele, egy olyan Dainhoz intézem a könyörgésemet, aki már nem létezik. Egy olyan Dainhoz, akit még a Mellvéd előtt ismertem – ő még nem az a keményszívű harmadéves volt, aki most áll előttem.

– *Öt napja* kínozzák? – kérdezi vádlón Varrishtól.

Öt napja? Tehát még csak csütörtök van?

– Vagyis azóta, hogy ellopta Lyra naplóját a király magánkönyvtárából? – Varrish mintha unni kezdené a dolgot. – Pontosan. Lehet, hogy a gyerekkori barátod volt, Aetos, de mindketten tudjuk, hogy jelenleg ki iránt kötelezte el magát: ő már Riorson mellett áll, és vele együtt háborút akar kirobbantani ellenünk. El akarja pusztítani a varázsvédelmünket.

– Hazugság! – Kiáltani szeretnék, de a hangom alig több nyöszörgésnél, miután napokon keresztül sikoltoztam a fájdalomtól. Varrish mindent a feje tetejére állít. – Sosem bántanék civileket. Dain, hisz tudod...

– Már fogalmam sincs, hogy mit tudok rólad egyáltalán – feleli, és düh torzítja el az arcvonásait.

– Háború dúl odakint – mondom, és kétségbeesve próbálok áttörni hozzá, mielőtt még ő törne meg engem. – Poromieli civilek haldokolnak, és mi nem segítünk. Csak végignézzük, ahogy elpusztulnak, Dain.

– Miért, szerinted bele kellene bonyolódnunk a belviszályaikba?

A vállam lecsügged.

– Szerintem olyan régóta hazudnak neked, hogy még akkor sem ismernéd fel az igazságot, ha valaki arcon váгна vele.

– Ugyanezt mondhatom rólad is. – Dain Varrishra pillant. – Biztos benne, hogy megpróbálta elpusztítani a varázsvédelmet?

– A naplót biztonsági okokból már visszaküldtem az Archívumba, de minden jel szerint erről volt szó. Az általa eltulajdonított könyvben részletes leírás található a varázsvédelem létrehozásáról, úgyhogy akár a megsemmisítésére is lehet használni. – Varrish vállon paskolja Daint. – Tudom, hogy nehéz ezt hallani, de az emberek sajnos nem mindig azok, akiknek megismertük őket.

Liam ellöki magát a faltól, és körözni kezd kettejük körül, majd odalép hozzám.

– Attól tartok, semmit sem tehetsz az ellen, ami most következik.

Sajnos én is ettől tartok.

– Próbálj meg nem haragudni rá – folytatja Varrish már-már együttérzően. – Nem mindig választhatjuk meg, hogy kibe szeretünk bele, nem igaz?

Dain megfeszül.

– Riorson olyasmibe rángatta bele, aminek nem foghatta fel a teljes jelentőségét. Hiszen te is tudod, hogy mi történt tavaly. – Felsóhajt. – Nem akartam, hogy ezt látnod kelljen, de... – Előhúzza az ötvözzel kirakott törömet a hüvelyéből. – Amikor elfogtuk, ezt találtuk nála. A markolatban lévő fém alkalmas a varázsvédelem működtetésére. Feltételezésünk szerint ezeket a fegyvereket csempészték ki, hogy később, miután fokozatosan legyengítették a védelmi rendszerünket, háborút indíthassanak ellenünk.

– Ez igaz? – kérdezi Dain felém fordulva.

Észreveszem Norát az ajtó mellett, és megborzongok.

– Meg tudom magyarázni. Nem úgy van, ahogy mondja...

– Nincs rá szükségem, hogy megmagyarázd – sziszegi Dain. – Hónapok óta kértem, hogy beszélj velem, és most már értem, miért nem voltál rá hajlandó. Hogy miért ragaszkodsz hozzá, hogy ne érjek hozzád. Attól féltél, hogy kiderülnek a titkaid. – Ezzel előrelép, én pedig amennyire csak tudok, hátradőlök a székemen.

Bocsáss meg, Xaden.

– Ne feledkezz meg a kötelességedről, bármilyen kapcsolat fűzzön is Sorrengail kadéthoz – mondja Varrish.

– Ugyanúgy végezd a dolgod, mint amikor gyakoroltunk. Koncentrálj a *varázsvédelem* szóra.

– Nora hadnagy – szólal meg valaki az előszobában.

– Összehívták a vezetőséget. Incidens történt a határon.

– Ki adta a parancsot? – kérdezi Nora.

– Sorrengail tábornok.

– Hamarosan ott leszünk – feleli Nora, és egy intéssel útjára bocsátja a hírnököket.

– Lehet, hogy máris elkéstünk – mondja Varrish, és megrázza a fejét. – Riorson a ma reggel kézhez kapott jelentések alapján már napokkal ezelőtt dezertált. Most összegyűjtjük a megjelölteket.

Nem kapok levegőt. Dezertált. Lehet, hogy biztonságban van Aretiában, és éppen a varázsvédelem felállításán munkálkodik. De mi lesz Imogennel? Bodhival? Sloane-nal? Hiszen most őket gyűjti össze a vezetőség.

Liam a vállamra fekteti a kezét. Ha egyszer tudomást szereznek Aretiáról, mindannyiukkal végezni fognak, a többiek ellen pedig hajtóvadászatot indítanak.

– Átkutathatja az emlékeidet – mondja Liam. – De először azon kell keresztülverekednie magát, ami most jár a fejedben.

– Mit tettél, Violet? – kérdezi Varrish. – Újabb támadást szerveztetek az egyik helyőrség ellen? Derítsd ki, amit lehet, Aetos. A királyság biztonsága múlik rajtad. És rohamosan fogy az időnk.

Dain szeme felizzik, ahogy felemeli a kezét.

– Megölted Liamot – mondom.

Megtorpan.

– Mondod te. Csak azért kutattam át az emlékeidet, hogy meggyőzzem apámat a tévedéséről, viszont mindaz, amit találtam, őt igazolta. Ha a megjelöltek a királyság elárulása során veszítették az életüket, akkor megérdemelték a sorsukat.

– Gyűlöllek – suttogom fojtottan, miközben csípni kezd a szemem.

– Csak az időt húzza – jegyzi meg Varrish. – Most kell cselekedned. És ha olyasmire bukkansz, amit nem értesz, én majd elmagyarázom, miután kiderítettük, hogy hol rejtőzik a seregük. Csak bízz bennem, és ne feledkezz

meg róla, hogy Navarre lakosainak érdekében cselekszünk. Az egyetlen célunk, hogy életben tartsuk őket.

Dain bólint, majd felém nyúl, de az utolsó pillanatban még egyszer elbizonytalanodik.

– Tele van sérülésekkel.

– Azt mutasd meg neki, amiről akarod is, hogy lássa

– mondja Liam.

– Ő csak egy áruló – feleli Varrish.

Dain bólint, én pedig lehunyom a szemem, ahogy az ujjai megérintik a sajgó halántékomat.

Lehet, hogy elválasztottak a varázserőm forrásától, Tairntól. A saját elmém feletti kontrollt azonban nem tudták elvenni tőlem. Márpedig most semmi másom nincs, csak ez.

A tavalyi évtől eltérően most a tudatom peremén érzem Dain jelenlétét, pontosan ott, ahol a pajzsomnak kellene állnia, és ahelyett, hogy összerándulnék a támadásától, inkább belekapaszkodom, és önként vetem magam az emlékeim közé, őt is magammal rántva.

– *Van a közelben csapatunk?* – kérdezi Liam.

A gravitáció megváltozik, amikor rájövök, hogy a legszörnyűbb rémálmom egy élő, lélegző szörnyeteg.

Két lába van, nem négy. Egy wyvern.

Minket meghalni küldtek ide.

Vörös erekkel körbeszőtt szemű veninek gyilkolják a kétségbeesett civileket.

Kék tűz. Felperzselt föld. Soleil és Fuil lezuhannak az égből.

Sosem tudunk annyi fegyvert kicsempészni Basgiathból, hogy érdemben befolyásolni tudjuk a harcok alakulását. Homályban tartottak bennünket, kitörölték a saját történelmünket, hogy elkerüljék a harcot, hogy mi biztonságban legyünk, miközben odakint ártatlanok ezrei pusztulnak el.

Liam... Istenek, Liam... Gondolatban Dainba mélyesztem a körmöm, és erősen tartom, hogy velem együtt érezze, amit érzek, hogy tudja, mit jelent a tehetetlenség. Hogy mivel jár a szívét összepréselő fájdalom. A tekintetet elhomályosító düh.

Megtiszteltetés volt.

Liam utolsó szavai.

A bosszú, amikor Tairn hátán, mindössze egyetlen tőrrel felfegyverkezve szembeszállok az ellenséggel, aki minden tőle telhetőt megtett azért, hogy végezzen velem és a sárkányommal.

Abban a pillanatban, hogy a kése az oldalamba fúródik, nem húzom tovább magammal Daint, és inkább lökni kezdem, egyszerre a testemmel és a tudatommal is kiáltva, miközben mindaz a fájdalom még egyszer átzúdul felettem, aminek az elmúlt napokban ki voltam téve.

Dain felnyög, és elkapja a kezét.

Kinyitom a szemem, és a sikolyom még mindig ott visszhangzik a fülemben, miközben ő iszonyodva elhátrál tőlem.

– Itt vagyok – mondja Liam. – Nem bántam meg, Violet. Egyetlen pillanatra sem.

Nedvesség csorog alá az arcomon.

– Megkaptad, amit akartál? – kérdezem reszelős hangon.

– Ti fegyvereket csempészték – mondja lassan, a tekintetemet kutatva –, hogy egy másik királyságnak segítsenek?

A gyomrom lesüllyed a teljes, visszavonhatatlan kudarcom láttán. Mindabból, amit elé tártam, csak *ezt* volt hajlandó megpillantani?

Elszakítom róla a tekintetem, és Liamhoz fordulok, hogy még egyszer végignézzek az arcvonásain és azon a páratlanul kék szemén.

– Sajnálom, hogy cserbenhagytalak.

– Sosem hagytál cserben. Mi vittünk bele ebbe a háborúba. Ha bárkinek sajnálkozni van oka, akkor az én vagyok.

– Még szép, hogy sajnálkozol – sziszegi Varrish.

Ha Dain valóban beférkőzött a tudatomba, és látta a kicsempésztett fegyvereket, akkor *mindenről* tud. Reménytelenség lesz úrrá rajtam, és a korábbi elhatározásom, hogy nem hagyom magam megtörni, szép lassan semmivé foszlik. Nincs bennem más, csupán fájdalom, márpedig ezért aligha érdemes küzdeni, főleg úgy nem, ha épp az imént adtam fel mindent és mindenkit, ami és aki jelent még valamit a számomra.

– Haladéktalanul szükségük van ránk! – kiáltja valaki az előszobában.

– Varrish – szólal meg Nora. – A vezetőség *minden* tagját behívták.

– Mit találtál? – Varrish Dainhoz fordul, és most először látom rajta, hogy elveszíti a türelmét. – Honnan akarnak támadni?

– Kérem azt a kést – szólal meg Dain, és felé nyújtja a kezét. – Szeretném összehasonlítani azzal, amit az emlékeiben láttam. Azokkal,

amelyeket elloptak tőlünk.

– Rendben, csak ne öld meg. Előbb ki kell hallgatnunk Riorsont. Ő lesz a csali. – Varrish átadja a tört Dainnak.

Dain végignéz a fegyveren, majd bólint.

– Ez az. Tucatjával csempészik ki innen, hogy felfegyverezzék vele az ellenséget. Mindent láttam. – A barna tekintete megtalálja az enyémet. – Legalább egy csapat segíti őket.

A szívem kihagy egy ütemet. Tehát tudja. Hiába próbáltam meg mindent, tudja.

Ismét ki fognak hallgatni. Fogva tartanak, amíg elkapják Xadent, de bárhogyan is, soha többé nem jutok ki innen élve. Az iskola, amit az otthonomnak tekintettem, a folyosók, amelyeken annyiszor végigmentem apámmal, az Archívum, amelyet úgy tiszteltem, mint az isteneket, a röpmező, ahol együtt repültem Tairnnal és Andarnával, a csarnokok, ahol a barátaimmal nevettem, és a szobák, ahol Xaden a karjaiban tartott – ez lesz a sírhelyem.

Az a fiú pedig, akivel kölyökkorunkban szaladgáltunk és fára másztunk – ő hozza el a pusztulást.

Elernyedek, és minden küzdeni vágyás elhagyja a testemet. A vereség teljessé vált.

– Remek – mondja Varrish. – Most pedig mondd meg, hogy hol vannak.

Dain a baljába veszi a tört, majd úgy fordítja, hogy párhuzamosan álljon a nyakammal.

– Bíznod kellett volna bennem, Violet.

Még csak nyelni sem merek, miközben nem veszem le a tekintetemet a rohadékról. Nem fogok félelemben meghalni.

– Ennek nem kellett volna megtörténnie, ha bízol bennem. – A tekintetében tükröződő megbántottság csak tovább táplálja a haragomat. Hogy van képe még neki megsértődni? – Most viszont... Már késő.

– Varrish! – kiáltja Nora az előszobában.

Varrish felé fordul, én pedig megérezem a pengét a bőrömon.

Dain meg fog ölni.

– Minden rendben – mondja Liam, és a vállamra fekteti a kezét. – Itt vagyok veled. Nem hagylak magadra.

Tairn. Andarna. Istenek, remélem túléljük. Xadennek is élnie kell. Muszáj. Szeretem.

Mindennap el kellett volna mondanom neki. Őszintének kellett volna lennem akkor is, ha közben viszály dúlt a belsőmben, és tele voltam kétségekkel.

Most viszont ahelyett, hogy elmondhattam volna neki az érzéseimet, azok velem együtt fognak sírba szállni.

A látómezőm elhomályosul, és könnyek csordulnak végig az arcomon, de azért valahogy felszegem az állam.

Dain hátrahúzza a karját, én pedig várom az utolsó mozdulatot, a vágást, a fájdalmat, a vért.

Semmi sem történik.

A szemem sarkából látom, hogy Varrish hátratántorodik, és az oldalához szorítja a kezét. A szeme kidülled, miközben dübörgő hang tölti meg a fületem. Dain a csuklómon lévő szíjakhoz közelíti a kést, és kiszabadít.

– Nem tudom, hogy kijutunk-e innen – mondja gyorsan, majd lehajol, hogy a bokámat is kiszabadítsa. – Fel tudsz állni?

Mi a rohadt élet történik?

– Aetos! – sziszegi Varrish, ahogy hátratántorodik a falnak, majd végigcsúszik a kövezeten, vörös foltokat hagyva maga után.

– Violet! – kiáltja Dain, és a kezembe nyom valamit.

– Sietned kell, különben végünk!

Rákulcsolom az ép kezem ujjait a tör ismerős markolatára, miközben Dain kihúzza a kardját, és Nora torkának szegezi, aki ebben a pillanatban rontott be a cellába.

– Állj félre, és életben hagylak.

Biztosan tartja a pengét, miközben a másik karjával átkarol, ahogy próbálok talpra állni, és megtart akkor is, amikor a térdem megadná magát. Nolon legutolsó látogatása óta nem törték el újra a lábamat – legalábbis nem emlékszem rá –, de így is felszisszenek a fájdalomtól, amit a megrepedt bordáim okoznak.

Émelyegni kezdek, ahogy a szoba fordul egyet körülöttem.

– Én nem ígérek ilyesmit. – Mély, fenyegető hang szólal meg, amitől még jobban elgyengülök, alig egy másodperccel azelőtt, hogy egy másik tör habozás nélkül átvágná Nora torkát.

Elzuhan, és a vér feltartóztathatatlanul árad a nyitott sebből.

És amikor felpillantok, mintha magát Dunne haragját látnám, annak aranypettyes szemű alakjában.

„Az egyetlen bűncselekmény, amely a kadétok meggyilkolásánál is súlyosabb, az, ha valaki a vezetőség tagjaira támad.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

HARMINCHATODIK FEJEZET

Xaden szeme izzik a dühtől, ahogy a jobbában karddal, a baljában pedig törrel Dain felé lép, készen állva rá, hogy megtámadja.

Jaj, *istenek*.

– Ne! – kiáltom, és Dain elé akarok ugrani, a lábam azonban nem engedelmeskedik, és kiszalad alólam a talaj.

– Francba! – Acél csörömpöl a földön, miközben Dain két kézzel elkap.

A látóterem határa feketére válik, és a fájdalom azzal fenyeget, hogy ismét teljesen elborít. De nemcsak Dain karja tart, hanem az árnyékok is a csípőm és a vállam körül. Két Xaden jelenik meg előttem, majd válik eggyé, miközben minden erőmmel próbálok magamnál maradni.

– Megmentett – suttogom. – Ne öld meg.

Ha Dain leszúrta Varrisht, akkor mégiscsak érdemel még egy esélyt...

Xaden tekintete rám talál, és most először méri fel, hogy milyen állapotban vagyok.

– Istenek, Violet. – Az árnyak valósággal felrobbannak körülöttünk, széttörve a köveket és a véremtől iszamós faágyat.

Ezek szerint az arcom legalább olyan rútul fest, mint a testem többi része.

– Eljöttél. – Megtántorodom, és Dain ezúttal elég bölcs ahhoz, hogy elengedjen.

Xaden elkap, és a kardját az árnyak fogják meg, miközben a karjával a hátamat tartja, majd egy gyöngéd mozdulattal a mellkasához von, mintha attól tartana, hogy még több kárt tesz bennem.

– Hiszen tudtad, hogy bárhová utánad jönnék, nem igaz? – Az ajka a bepiszkolódott, vértől pettyezett hajfürtömre téved, majd csókot nyom a fejem búbjára.

A bőr és a menta illata felülkerekedik a cellában uralkodó fém- és mohaszagon, és most először azóta, hogy Nolon elkábított, végre biztonságban érzem magam. Könnyek csordulnak végig a mellkasán, és már magam sem tudom, hogy tőle vagy tőlem származnak.

– Szentséges ég – mondja Garrick valahol Xaden mögött. – Egyet sem hagytál nekem? Egy örökkévalóságig tartott, amíg átjutottam a lépcsőt eltorlaszoló hullahegyen.

A mosolyom hatására újra felszakad az ajkam, ahogy Xaden mellkasára fektetem az arcom, erős, megbízható szívverésére figyelve.

– Helló, Garrick.

Garrick elsápad, és maga mellé engedi a kardját, de aztán igyekszik egy gyors mosollyal leplezni a meglepetését.

– Néztél már ki jobban is, Violet, de azért örülök, hogy életben vagy.

– Én is.

– Odafent kitört a káosz – közli Garrick Xadennel, és kérdő pillantást vet Dainra. – A vezetőség tagjai mind úton vannak a határra.

– Ezek szerint működött – mondja Xaden.

Varrish felnyög, mire mindannyian felé fordulunk.

– Hát belőled is áruló lett? – kérdezi Daintól, miközben továbbra is a sebére szorítva a kezét megpróbál feltápaszkodni.

– Ó, tehát erről van szó? – kérdezi Garrick, hol Dainra, hol Varrishra pillantva.

– Apád roppant csalódott lesz – sziszegi Varrish az összeszorított fogai közül. Vért köhög fel – ezek szerint már nem lehet neki sok hátra.

– Ha ő is tudja, amit Violet mutatott nekem, akkor inkább nekem van okom csalódottnak lenni – feleli Dain, majd felveszi a kardját, és Varrish felé lép.

– Ne – mondja Xaden. – Ne te csináld. – A keze megfeszül, és az árnyak körbeölelik Varrisht, majd egy pillanattal később végighúzzák a földön. Az iszonyattól kikerekedik a szeme, miközben a fekete nyalábok a székbe szegeznek, majd ugyanúgy bilincsbe verik a csuklóját és a bokáját, ahogyan korábban én ültem ott. – A megtiszteltetés Violeté, már amennyiben igényt tart rá.

– Igényt tartok rá – felelem habozás nélkül.

Xaden változtat egy kissé a fogásán, és figyeli a reakciomat.

– *Nem tudom, hogy hol érhetek hozzád.*

– Minden rendben. – Megragadom az ötvözzel kirakott tórt a jobbomban, miközben a balom hasznavehetetlenül csüng az oldalam mellett.

Dain hátralép, és lejjebb engedi a kardját, Xaden pedig segít megtennem azt a néhány lépést a vértől csúszós kövezeten.

Varrish szeme összeszűkül, noha az arca egyre sápadtabb, Xaden pedig segít megállni a lábamon, ahogy reszketeg, gyöngé mozdulatokkal a mellkasához emelem a törömet, egyenesen a szíve fölé célozva a penge hegyével.

– Megmondtam, hogy ebben a szobában fogsz meghalni – suttogom, de túlságosan remegek ahhoz, hogy beledöfjem a kést. Már az is minden erőmet felemészti, hogy egyáltalán állva maradjak.

Xaden rákulcsolja a kezét az enyémre, és megadja a szükséges lökést – a tör egyenesen Varrish szívébe fúródik. Jól megjegyzem az arckifejezését, ahogy az élet kiszökik belőle, hogy majd akkor is biztos lehessek felőle, hogy meghalt, amikor óhatatlanul elkezdődnek a rémálmok.

Csak bámulok magam elé, és próbálom felfogni, hogy mi történt az elmúlt percekben, de az események olyan súllyal nehezednek rám, hogy alig kapok levegőt. A torkom összeszorul, a szememet pedig csípi a forróság, miközben a gondolataim észvesztő sebességgel zúgnak a fejemben.

Éppen most öltem meg a kvadráns parancsnokhelyettesét.

Mégis mi a fenét kellene csinálnom ezután? Menjek vissza órára?

És Xaden... Xaden *mindent* kockára tett azzal, hogy idejött.

– Adj nekünk egy másodpercet, és egyelőre hagyd lélegezni Aetost – utasítja Xaden. A helyiség pillanatokon belül kiürül, Xaden pedig felém fordul, egyúttal elfordít bennünket Varrish testétől. – Életben vagy. Bármilyen is történt ma ezen a helyen, bármilyen is hangzott el, életben vagy, és csak ez számít.

– Nem törtem meg – sűgom. – Dain... látta. Közvetlenül azelőtt látta, hogy leszúrta volna Varrisht. De nem törtem meg, esküszöm. – Megrázom a fejem, és a látómezőm még egyszer elhomályosul, majd kitisztul, miközben könnycseppek csordulnak alá a szememből.

– Bízom benned. – Megtartja a fejem, és belém fúrja azt a gyönyörű tekintetét, mintha egészben el akarna emészteni. – De az sem számítana, ha nem így történt volna. Most viszont elmegyünk. Kiviszlek innen.

Pislogok egyet.

– Nem mehetünk. Követnének bennünket, és Brennan még nem áll készen. – Elsápadok. – Így nem lesz hozzáférésünk Basgiath

fegyvereihez...

– Rohadtul nem érdekel. Majd kitaláljuk, hogyan tovább, ha egyszer sikerült eltűnnünk.

– Mindent elveszítünk, amiért eddig dolgoztunk. – Elakad a szavam. – És mindez miattam történik.

– Cserébe viszont mindenem meglesz, amire szükségem van. – Közelebb hajol hozzám, hogy végül már nem látok és érzek mást rajta kívül. – Nem bánom, ha felégetik Aretiát, ha cserébe te életben maradhatsz.

– Ezt te sem gondolod komolyan.

Hiszen szereti a hazáját. *Mindent* megtett azért, hogy megvédhesse az övéit.

– De igen. Sajnálom, ha esetleg azt vártad tőlem, hogy a nemes dolgot fogom cselekedni. Figyelmeztettelek. Nem vagyok kedves, finom, törődő, de te akkor is belém estél. Ezt kapod, Violet. Ez vagyok én. A jó, a rossz, mindaz, ami megbocsáthatatlan. Itt áll előtted. A tiéd vagyok. – Átkarol, és segít talpon maradnom. – Akarod tudni az igazságot? Valamit, ami valódi? Tessék, itt van. Szeretlek. Szerelmes vagyok beléd. Azóta az éjszaka óta, hogy a hó a hajadra hullt, és először megcsókoltál. Hálás vagyok érte, hogy az életünk egymáshoz van kötve, hiszen ez azt jelenti, hogy egyetlen napot sem kell eltöltenem nélküled. A szívem csak addig ver, amíg a tiéd is, és ha meghalsz, én ott leszek melletted Malek előtt. Átkozottul jó, hogy te is szeretsz, ugyanis örök időkre egymáshoz vagyunk láncolva, ebben az életben éppúgy, mint azokban, amelyek talán még ezután várnak ránk.

Az ajkaim elválnak egymástól. Ez minden, amire vágytam, amit hallani akartam.

– Én is szeretlek – suttogom.

– Örülök, hogy nem feledkeztél meg róla. – Lágy csókot lehel az ajkamra, ügyelve rá, hogy ne okozzon fájdalmat.

– Most pedig menjünk innen.

Bólintok.

– Sietnünk kell – kiáltja Garrick.

– Tisztítsátok meg a lépcsőt! – adja ki az utasítást Xaden. – Mondd meg Bodhinak, hogy találja meg az ellenszert, amire Violetnek és a rajtársainak szüksége van.

– Rajta vagyok – feleli Garrick.

– A rajtársaimnak? – kérdezem.

Xaden visszafordul felém.

– Jól vannak, de miután tegnap megpróbáltak kiszabadítani, őket is bedugták a kihallgatócellába. Tudsz járni?

– Nem tudom – felelem. – Már nem emlékszem, hogy melyik tagom tört el, és melyiket foltozta be Nolon. Tudom, hogy a bal karom eltört, és a jobb oldalamon legalább három bordám is megsérült. És mintha a csípőm sem egészen ott volna, ahol lennie kellene.

– Nolonnal majd később számolok. – Ezzel megfordul, és kivezet bennünket a cellából. Elhaladunk Nora holtteste mellett, és ahogy kiérünk, valóságos vérfürdő fogad. Legalább féltucat holttest hever köztünk és a kijárat között. Sietve visszadugja a törjeimet a hüvelyükbe, de azt nem veszi el tőlem, amit még mindig a kezemben szorongatok.

Dain átad neki néhány felszerelést az egyik szekrényből, Xaden pedig a lehető leggyorsabban sínbe rakja a karomat. Beleharapok a már egyébként is sérült ajkamba, hogy ne kiáltsak fel a fájdalomtól, ő pedig bekötözi a bordáimat a páncélom felett.

– Xaden! – kiáltja Garrick a lépcső felől. – Van egy kis problémánk.

– Rohadt életbe – motyogja Xaden, és a fal mellett lévő kardokra pillant.

– Tudom hozni – ajánlkozik Dain.

Xaden olyan pillantást vet felé, ami legalábbis lassú és fájdalmas halált ígér.

– Még nem döntöttem el, hogy életben hagylak. De abban biztos lehetsz, hogy Violetet nem fogom rád bízni.

– Tudok járni. Azt hiszem. – Csakhogy abban a pillanatban, hogy megpróbálkozom vele, a szoba a feje tetejére áll. Életemben először gyengének érzem magam. Ezt művelte velem az a szörnyeteg ebben a cellában. Elvette az erőmet.

– Viszont nem tudott megtörni, Violet – szólal meg Liam gyöngéden a szoba másik végéből, és a mellkasom megfeszül, ahogy megtesz felém egy lépést az árnyakon keresztül. És aztán még egyet.

– Mit szólnál ahhoz, ha megígérném, hogy amikor majd legközelebb engem vernek öt napig folyamatosan, akkor hagyom, hogy te cipelj – mondja Xaden, és becsúsztatja a kardjait a hátához erősített hüvelyekbe.

– Köszönöm – mondom ezúttal mindkettőjüknek.

Xaden a karjába vesz, és gyöngéden a mellkasához szorít anélkül, hogy nyomást gyakorolna a bordáimra.

– Kövess minket, vagy meghalsz. A te döntésed, mindenesetre most kell meghoznod – közli Dainnal, ahogy az árnyak körbevesznek bennünket, és pengékké állnak össze, miközben Xaden elindul velem a varázsfényektől bevilágított lépcsőn.

A vállára fektetem a fejem, és elfintorodom, de mit számít a fájdalom, ha egyszer elmegyünk innen? Ha egyszer mindketten életben maradtunk? Hiszen eljött értem.

– Mekkora a gond, Garrick? – kérdezi Xaden a lépcső sarkánál.

– Nagyjából akkora, mint egy tábornok – feleli Garrick a magasba tartva a kezét.

Anyám pengéje van a torkán.

Ez nem jó hír.

Felemelem a fejem, Xaden pedig megtorpan, és érzem rajta, hogy minden ízében megfeszül.

A tekintetünk találkozik, és ahogy a Garrick feletti lépcsőfokról felém pillant, mintha... *aggodalmat* látnék rajta?

– Violet.

– Anya. – Pislogok egyet. Most először szólított a nevemen azóta, hogy a Mellvéd előtt találkoztunk.

– Kit öltél meg? – kérdezi Xadentől.

– Mindenkit.

Anyám bólint, majd leengedi a fegyverét.

Garrick mély levegőt vesz, hátralép, és a falnak támasztja a hátát.

– Tessék. – Az uniformisa belső zsebébe nyúl, és előhúz egy átlátszó folyadékkal teli fiolát. – Az ellenszer.

Jól megnézem, hogy mi van a kezében, és a szívverésem rögtön magasabb ütembe kapcsol. Honnan tudjam, hogy mit tartalmaz valójában az a fiola?

– Hamarabb jöttem volna, ha tudom, hogy mi folyik itt – mondja, és a hangja a tekintetével együtt lágyul el. – Nem tudtam róla, Violet. Esküszöm. A múlt hetet Calldyrban töltöttem.

– Tehát a visszatéréseid pusztá véletlen?

Összeszorítja az ajkát, és erősebben ráfog a fiolára.

– Szeretnék egy percre kettesben maradni a lányommal – közli a többiekkel.

– Az nem fog menni – feleli Xaden.

Anya tekintete megkeményedik, ahogy felé fordul.

– Ha valakinek, neked tudnod kell, hogy meddig mennék el abban, hogy biztonságban tudhassam. És mivel elég biztos lehetek felőle, hogy te vagy az oka, amiért folyamatosan kapjuk a jelentéseket a határmenti helyőrségekről, miszerint a sárkányok wyvernek tetemeit hajigálják le az égből, és amiért az iskola vezetősége sosem látott sebességgel sietett a frontra, hogy kezelje a problémát, legalább annyit megengedhetnél, hogy elbúcsúzzak tőle.

– Hogy micsoda? – A tekintetem Xadenre téved, ő azonban továbbra sem veszi le a sajátját anyámról.

– Korábban is megtettem volna, de beletelt néhány napba, amíg levadásztuk és megöltük őket – feleli Xaden.

– Az egész királyságot veszélybe sodortad – feleli összeszűkülő szemmel.

– Remek. Maga pedig engedte, hogy napokig kínozzák a lányát. Rohadtul nem érdekel, hogy azért, mert házon kívül volt, vagy pedig azért, mert nem is érdekelte. Magáé a felelősség.

– Három perc – közli anyám. – Most.

– Három perc – mondom.

Xaden felém fordul.

– Ez egy kibaszott szörnyeteg. – A hangja lágy, a szavai már kevésbé.

– Akkor is az anyám.

Egy pillanatig úgy néz rám, mint aki vitatkozni készül, de aztán lassan leenged a földre, majd odasegít a falhoz.

– Három perc – súgja. – A lépcső tetején leszek. – Ez a figyelmeztetés már inkább az anyámnak szól, miközben Xaden felfelé indul, és csatlakozik Garrickhez. – Aetos, hogy döntöttél, velünk jössz?

– Úgy tűnik – feleli Dain.

– Akkor esetleg indulj el.

Dain dörög valamit, de azért engedelmesen elindul, és magára hagyja anyámat és engem.

A kis közbjáték után ismét összeszedettnek mutatkozik, a tartása hibátlan, az arca kifejezéstelen. Felém nyújtja a fiolát.

– Vedd el.

– Éveken át tudtad, hogy mi folyik odakint. – A bütykeim kifehérednek, ahogy rászorítok a fegyverem markolatára.

Előrelép, és a tekintete a tőről a másik karomat tartó sínre téved, majd megállapodik az uniformisomon lévő zseben, és belecsúsztatja a fiolát.

– Amikor majd neked is lesznek gyerekeid, megbeszéljük, hogy milyen kockázatot vállalnál, és milyen hazugságokra volnál hajlandó azért, hogy biztonságban tudd őket.

– És mi a helyzet az ő gyerekeikkel?

– Ismétlem. – Becsúsztatja a kezét a vállam alá, és közelebb húz magához. – Amikor majd anya leszel, mondd el, te kit volnál hajlandó feláldozni azért, hogy a gyereked éljen. Most viszont indulj.

Összeszorítom a fogam, ahogy egyik lábamat a másik elé teszem, és közben próbálok úrrá lenni a szédülésen, a kimerültségen és a fájdalom hullámain.

– Nem helyes, hogy halálra ítéljük őket.

– Sosem mondtam, hogy az. – Felfelé indulunk a lépcsőn. – És azt is tudtam, hogy sosem tartanád annak. Sosem értenél egyet azzal, hogy miért helyeztük előrébb a saját biztonságunkat másokénál. Markham kedvence voltál. Téged szánt az utódjának az írkok élén, mivel te voltál az egyetlen, akit elég okosnak tartott ahhoz, hogy tovább szője azt a bonyolult szemfedőt, aminek a viselése mellett évszázadokkal ezelőtt köteleztük el magunkat. – Felhorkan. – Elkövette azt a hibát, hogy azt hitte, könnyen tud majd irányítani. Én azonban jobban ismertem a lányomat.

– Biztos vagyok benne, hogy te tényleg így gondolod. – Mindegyik lépés megtétele komoly erőfeszítéssel jár, és alaposan próbára teszi az ízületeimet. Mintha minden egyes porcikám veszélyesen kilazult volna, és minden mozdulat azzal fenyeget, hogy valami kiszakad a helyéről.

– Lehet, hogy idegent látsz bennem, Violet, számomra azonban nem vagy idegen. Idővel úgyis rájöttél volna az igazságra. Talán nem az Írnokok Kvadránsában, de addigra biztosan, mire kapitány vagy őrnagy válik belőled. Amikor Markham beavat a titkaiba, ahogyan az ebben a rangban mindenkivel megtörténik, és akkor a könnyörület, vagy valamilyen más érzés nevében mindent képes lettél volna kockára tenni, ők pedig ezért kivégeztek volna. Már így is elveszítettem az egyik gyermekemet, hogy biztonságban tudjam a határainkat, és nem voltam hajlandó rá, hogy ez megismétlődjön. Mégis mit gondolsz, miért kényszerítettelek, hogy a Lovasok Kvadránsába menj?

– Azért, mert nem tartod sokra az írkokokat.

– Badarság. Életem szerelme is írnok volt. – Folytatjuk az utunkat, és egyre feljebb jutunk a lépcsőn. – Azért akartam, hogy a lovasok közé kerülj, hogy legyen esélyed túlélni. Aztán éltem a lehetőséggel, hogy Riorson tartozik nekem, amiért a megjelölteket is a kvadránsba helyeztem.

Éppen akkor torpanok meg, amikor feltűnik előttünk az Archívum bejárata.

– Hogy mit csináltál?

El sem hiszem, hogy valóban ezt mondta.

Oldalra dönti a fejét, és a szemembe néz.

– Egyszerű üzlet volt. Riorson azt akarta, hogy a megjelöltek kapjanak egy esélyt. Lehetővé tettem számára, hogy a kvadránsba jöjjenek, már amennyiben felelősséget vállal értük, cserébe azért, hogy később majd viszonozza valamivel a szívességet. Te voltál ez a szívesség. Megállapodtunk benne, hogyha saját erődből túléled a Mellvédet, akkor attól kezdve mindent meg fog tenni azért, hogy senki se végezhesen veled a kihívásokon kívül, és ne is válj a saját naivitásod áldozatává az első éved során. Pontosan azt tette, amit kértem tőle. Kész csoda, tekintettel arra, hogy Aetos ezredes minek tett ki benneteket a Háborús Játékok alatt.

– Tudtál róla? – Azt hiszem, el fogok ájulni.

– Csak azután jutott a tudomásomra, hogy már megtörtént. Felesleges így nézned rám – mondja, majd feljebb húz még egy lépcsőfokot. – Működött. Életben vagy, nem igaz? Habár elismerem, azt nem láttam előre, hogy a sárkányaitok is egy pár lesznek, és hogy milyen érzelmi kalamajkába kerülsz az egész miatt. Ez kétségkívül csalódást okozott.

Lassan minden a helyére kerül. Azon az éjszakán, amikor felmáshztam a fára, és ő megölhetett volna, miután kihallgattam a titkos megbeszélését a többi megjelölttel.

A kihívás, amikor minden lehetősége meglett volna rá, hogy bosszút álljon az anyámon, és végezzen velem – és helyette a tanítványává fogadott. Amikor majdnem beavatkozott a Cséplés során...

Olyan érzés tör rám, mintha a bordáim ismét szét akarnának repedni. Xadennek sosem volt választása, ha rólam volt szó. Az élete, és mindazoknak az élete, akik számítanak neki, mindig is az enyémhez volt kötve.

Egyszer csak ellenállhatatlan szükségét érzem, hogy tudjam a választ.

– Valóban te vágta belé azokat a sebeket?

– Igen – feleli színtelen hangon. – Tyrrendori szokás...

– Ne folytasd. – Semmiféle magyarázatra nem vagyok kíváncsi, ha egyszer megbocsáthatatlan, ami történt. De persze ő nem hallgat rám.

– Úgy tűnik, azzal, hogy a Lovasok Kvadránsába küldtelek, nem értem el mást, csak felgyorsítottam a saját végünket – mondja, ahogy megtesszük az utolsó négy lépcsőfokot, és előbukkanunk az Archívum melletti alagútból.

Xaden felér hozzánk, anyám pedig leveszi rólam a karját.

– Gondolom, kihasználad a zűrzavart, és megpróbálsz kimenekíteni innen – kérdezi tőle anyám, de mindketten tudjuk, hogy valójában nem kérdést tett fel, hanem utasítást adott.

– Ez a terv. – Közelebb húz magához.

– Remek. Inkább ne is mondd el, hogy hová mentek. Nem akarom tudni. Markham még mindig Calldyrban van a királlyal. Azt kezdesz ezzel az információval, amit akarsz. – Dainra pillant, aki hamuszínű arccal várakozik Garrick mellett. – Most, hogy tudod az igazságot, sikerült döntened?

– Sikerült. – Elvégez egy vállkörzést, miközben pánikba esett kadétok csoportja rohan el mellettünk.

Egyetlen hümmögéssel nyugtázza Dain megjegyzését, majd visszafordul Xaden felé.

– Az apa háborúja tehát a fiú háborújává vált. Te voltál az, ugye? Aki ellopta a fegyvereinket, és felszerelést biztosítottál az ellenségnek, hogy nekünk ronthasson?

– Megbánta már, hogy beengedett a kvadránsba? – Xaden hangja továbbra is megtévesztően nyugodt, de közben észreveszem, hogy máris árnyak emelkednek ki az alagút falaiból.

– Nem. – A tekintete visszatér hozzám. – Maradj életben, különben ez az egész a semmiért volt. – Végigsimít a kézfejével a feldagadt arcomon. – Mondanám, hogy vegyél magadhoz árnikát, és keress fel egy gyógyítót, de ezzel bizonyára már magad is tisztában vagy. Apád gondoskodott róla, hogy mindenről tudj, amire csak szükséged lehet. Te vagy minden, ami maradt belőle.

Csakhogyan ez nem igaz. Hiszen Miráé a nevetése, a melegsége. És Brennan...

Anyá azonban nem tud Brennanról, és ebben a pillanatban nincs miatta rossz lelkiismeretem, hogy nem árulom el neki az igazságot.

Feszült, szomorú mosolyt villant felém, és már azon tanakodom, talán csak képzelődöm. Aztán a mosolya olyan gyorsan eltűnik, ahogy jött. Elfordul tőlünk, majd megindul a lépcső felé, amelyen keresztül visszajuthat a főépületbe.

– Violet – szól vissza a válla fölött. – A Sorrengailek vagy saját lábukon, vagy sárkányháton hagyják el a harcmezőt, de sosem hagyják, hogy cipeljék őket.

Hihetetlen.

Még végignézem, ahogy eltűnik a lépcsőn.

– Nem csoda, hogy olyan meleg és barátságos személyiséggel rendelkezel, Violet – mondja Garrick.

– Indulunk – jelenti ki Xaden. – Szedd össze a megjelölteket, és találkozzunk a röpmezőn...

– Nem. – Megrázom a fejem.

Xaden úgy néz rám, mintha egyszer csak kinőtt volna még néhány végtagom.

– Épp most beszéltük át a dolgot. Nem maradhatunk, téged pedig nem foglak itt hagyni.

– Ne csak a megjelölteknek szóljunk – mondom. – Ha Markham nincs itt, és a vezetőség nagy része valóban a határhoz repült, akkor itt az esély.

– Hogy elmenjünk? – Xaden felvonja a szemöldökét.

– Rendben, ezek szerint mégiscsak egyetértünk.

– Hogy mindenkinek esélyt adjunk a választásra. – Végignézek a kihalt alagúton. – Amint visszatérnek, le fogják zárni ezt a helyet. És amint világossá válik, hogy nem fogják tudni többé titokban tartani a dolgokat, a barátaink... – Megrázom a fejem. – Meg kell adnunk nekik az esélyt, Xaden, különben mi sem vagyunk jobbak, mint a vezetőség.

A szeme összeszűkül.

– A sárkányok úgyis azok mellett lesznek, akik a helyes okból döntenek a távozás mellett – suttogom.

Összeszorítja a fogát, de végül bólint.

– Rendben.

– Itt nem leszel biztonságban. Azután, amit tettél, aligha. – Dainra pillantok, és felvonom a szemöldököm. Egy dolog, hogy titokban megvédett, vagy szembeszegült az anyámmal, akit egyébként világéletében

ismert, és egy másik, hogy ő legyen az a lovas, aki szétrobbantotta ezt az egész helyet.

– Nem mintha ott nagyobb biztonságban lenne, ahová most megyünk. – Garrick tekintete Xaden és Dain között vándorol. – Ezt nem mondhatod komolyan. Tényleg meg akarunk bízni benne?

– Ha a bizalmunkat szeretné, akkor ki kell érdemelnie
– mondja Xaden.

Dain állkapcsa megfeszül, de végül bólint.

– Úgy tűnik, szárnyvezetőként az utolsó lépésem az lesz, hogy összehívom az alakzatot.

* * *

– Ott van most a vezetőség! Vagy egy tucatnyi wyvern holttestét próbálják meg elrejtteni!

Fél órával később Dain az emelvényen állva befejezi a beszédét, de a hangját még hosszan hordja tovább a szél az udvaron. A jobbán ott áll a többi szárnyvezető is. A nap félig már alábukott a hegycsúcsok mögé, de még elég világos van ahhoz, hogy jól lássam a lovasok arcára kiülő megdöbbenést és kétkedést.

Egyedül a megjelöltek és a rajtársaim nem tűnnek meglepettnek. A többiek hol halkabban, hol fennhangon kezdenek diskurálni egymás között.

– Így tervezted? – kérdezi Xaden, miközben végigjáratja a tekintetét a tömegben.

– Nem egészen – felelem, miközben neki kell ugyan támaszkodnom, de azért már képes vagyok megállni a saját lábamon. Az uniformisom tiszta, a hátizsákom megpakolva, a sebeim bokától a törött karomig bekötözve, ezzel együtt jó néhány kadét az én arcomat mustrálja. Elég volt egy röpk pillanatra belenézni a tükörbe, hogy tudjam az okát.

Nolon bizonyára csak a legsúlyosabb sérüléseimet foltozta be, az arcom ugyanis olyan, mint az új, lilásfekete, és a régebbi zöld sebhelyek kollázsa. Az uniformisom alatt is nagyjából így festek.

Xaden majdnem egész idő alatt reszketett, amíg átöltöztem.

– Ha nekünk nem hisztek, kérdezzétek meg a sárkányaitokat! – kiáltja Dain.

– *Ha a sárkányaik hajlandóak nekik elmondani az igazságot* – jegyzi meg Tairn, aki éppen úton van ide a Völgyből. Végül meg tudtam bízni anyámban annyira, hogy tíz perccel ezelőtt megittam az ellenszérumot, ami Tairn szerint az egyetlen logikus lépés volt, hiszen az eszemért is kapcsolódott velem.

– *Mire jutottak az empyriaiak?* – Ma este nem csak nekünk kell fontos döntéseket hoznunk.

– *Az egyes sárkányokon múlik. Nem avatkoznak közbe, és nem is akarják megbüntetni azokat, akik a távozás mellett döntenek, és magukkal viszik a fiókáikat is.*

Ez jobban hangzik, mint a másik lehetőség, ami azt jelentette volna, hogy lemészárolják azokat a sárkányokat, akik a harc mellett határozzák el magukat.

– *Tényleg jól vagy?* – kérdezem. A mentális kapcsolat különösnek érződik, mintha többet is visszatartana tőlem, mint egyébként.

– *Elvesztettem Solast, miközben a barlangokban üldöztem, úgyhogy nem tudtam magam végezni vele és Varrishsal a tetteik után. Ha egyszer rátalálok, gondoskodom róla, hogy fájdalmas halált haljon.*

Meg tudom érteni, hogy így érez.

– És mi a helyzet Andarnával?

– *Majd indulás előtt felvesszük.* – Mintha ismét habozna néhány másodpercet. – *Jobb, ha felkészülsz, hogy még mindig alszik.*

Csomó képződik a gyomromban.

– *De mi a baj? Mi az, amit nem akarsz elmondani?*

– *A vének még sosem látták, hogy egy kamasz ilyen sokáig aludná az Álmatlan Álmot.*

A szívem lesüllyed.

– Hazudsz! – kiáltja Aura Beinhaven, amitől a figyelmem nyomban visszatér a kadétokhoz. Aura törrel a kezében tart Dain felé, de Garrick kivont karddal az útját állja.

– Nincs kifogásom ellene, hogy még egy továbbival szaporítsam a mai áldozataim számát, Beinhaven.

Az emelvény alján Heaton is előrántja a szekercéjét – a lilás tincseinek épp olyan az árnyalata, mint a kisujjamnak –, és Emeryvel és Ciannával az oldalán szembenéz az alakzattal.

Úgy tűnik, Xaden meglehetősen elfoglalt volt abban az öt napban, amit én a cellában töltöttem. Az összes végzős itt van, aki a felkelés ereklýjét viseli magán, és az osztálytársaik jó része is megjelent – de nem mindenki.

– Jobban tesszük, ha gyorsan lerendezzük a dolgot.

– Xadenre pillantok. – A professzorok bármelyik pillanatban visszatérhetnek. – Bodhi elterelő hadműveletével a röpmezőn némi időt nyertünk, de nem sokat, különösen úgy nem, hogy Devera, Kaori, Carr és Emetterio még mindig az iskolában vannak.

– Ha kívánod – mondja Xaden unott ábrázattal –, nyugodtan győzd meg őket te az igazadról.

– *Oszd meg velük a ressoni emlékeidet* – mondom Tairnnak. – Ez a legegyszerűbb módja, hogy mindenki rendelkezzen ugyanazzal az információval.

– *Nem tetszik az ötlet.* – Tairn már korábban jelezte, hogy nem érzi kényelmesen magát a gondolattól, ha a lovasán kívül másokkal is meg kell osztania az emlékeit.

– *Van jobb ötleted?*

Felmordul, és jól látom a pillanatot, amikor mégis megtörténik. Az egész alakzaton morajlás fut végig, ahogy a kadétek döbbenten pislognak.

– Tessék. – Áthelyezem a súlyomat a pillanatnyilag kevésbé rossz állapotban lévő térdemre, Xaden pedig átkarolja a derekamat a baljával, szabadon hagyva az erősebb kezét.

Felsóhajt.

– Úgy tűnik, ez is egy lehetőség, habár nem bántam volna, ha bizonyos részletek kimaradnak.

Például Liam halála.

– Tehát igaz! – kiáltja valaki a Második Szárnyból, és reszkető léptekkel kilép a helyéről.

– Mi az ördögről beszéltek? – kiáltja egy másik, értetlenül meredve a társaira.

– Ha a sárkányaitok nem így döntenek... – kezdi Dain, ám a hangját ezúttal túlharsogják a többiek.

– Jól haladsz, szárnyvezető? – kérdezi Xaden gúnyosan.

– Neked talán jobban menne? – fordul felénk Dain.

– Meg tudsz állni a lábadon? – kérdezi Xaden tőlem.

Bólintok, és elfintorodom, amikor a testem minden porcikája tiltakozik az ellen, hogy kihúzzam magam.

Xaden előrelép, felemeli a kezét, mire a mögöttünk lévő falból árnyak szöknek elő, hogy tökéletes sötétségbe bugyoláljanak minket és az alakzatot. Egy pillanatra mintha simogatást éreznék az arcomon. Több kadét is felsikolt.

– Elég! – kiáltja Xaden olyan erővel, hogy még az emelvény is belereszket a lábunk alatt.

Az udvar elcsendesedik.

Az árnyak sietve visszahúzódnak. A kadétek többsége leesett állal mered Xadenre.

– Ez aztán tudja produkálni magát – dünnyögi Garrick a válla fölött, továbbra sem véve le a tekintetét Auráról.

Xaden szája mosolyra húzódik.

– Lovasok vagytok! – kiáltja. – Mindannyiótokat kiválasztottak, mindannyian részt vettetek a Cséplésen, és mindannyian felelősök vagytok azért, ami most következik. Cselekedjete a híretekhez méltóan! Aetos igazat mondott. Hogy hisztek benne vagy sem, az már rajtatok múlik. Ha a sárkányotok úgy döntött, hogy nem osztja meg veletek azt, amit közületek többen már láttak, akkor más hozta meg helyettetek a döntést.

Szárnysuhogás zaja tölti be a levegőt, és újabb morajlás fut végig az alakzaton. Rhiannonra szegezem a tekintetem, aki a raja élén áll, és amikor észrevesz, alig észrevehetően a rotunda felé biccent.

Én is arrafelé fordulok, és három krémszínű alakot pillantok meg Jesinia vezetésével. Mindannyiuknál csomagok vannak. Hála isteneknek, hát eljöttek. Most már csak három sárkányra lesz szükség, akik hajlandóak elvinni őket.

– Már gondoskodtam róla – mondja Tairn. – De csak most az egyszer.

Szerencsére ez éppen elegendő ahhoz, hogy megmentjük az életüket.

– A háború nem várja meg, amíg készen álltok – folytatja Xaden. – Ne áltassátok magatokat, ugyanis háborúban állunk. Olyan háborúban, amelyben nem csupán a képességeink, de a légierőnk tekintetében is az ellenség az erősebb.

– Máskor is így szoktál lelket önteni a többiekbe?

– Ha babusgatásra van szükségük, akkor jobb is, ha nem jönnek velünk.

Ebben alighanem igaza van.

– Bármire is juttok a következő órában, annak döntő hatása lesz a jövőtökre. Ha velünk jöttök, nem ígérhetem, hogy életben maradtok, de ha maradtok, akkor viszont garantálom, hogy a rossz oldalon harcolva ér benneteket a halál.

A veninek nem fognak megállni a határon. Miután minden cseppnyi mágiát kiszívtak Poromiel földjéből, elindulnak a Völgy költőhelye felé.

– Ha veletek tartunk, árulónak fognak bélyegezni, és vadászni fognak ránk! – kiáltja valaki a Harmadik Szárnyból. – Nem is ok nélkül.

– Ha árulóként tekintesz magadra, akkor máris világossá tetted, hogy melyik oldal mellett kötelezted el magad – feleli Xaden. – Ami pedig a vadászatot illeti... – Kihúzza magát, majd vesz egy mély levegőt. – Nem fognak ránk találni.

A szívem zakatolni kezd, ahogy a szárnysuhogás mellett immár a sárkányok bömbölése is betölti a levegőt.

A Vesszőfutásra és a röpmezőre vezető ajtó kinyílik, és egy tucatnyi professzor jelenik meg, haragtól és döbbenettől eltorzult vonásokkal.

– Mit műveltek? – kiáltja Carr, és felénk indul. A haját minden irányba fújja a szél, miközben feltartja a kezét.

– Mindannyiunk életét kockára tennétek, miért is? Olyanokért, akikkel soha nem is találkoztatok? Ezt nem engedhetjük!

– Bodhi! – kiáltja Xaden, amikor Carr eléri a Harmadik Szárnyat.

Carr kezéből tűz szökik ki, és a lángok egyenesen az emelvény felé tartanak.

Az idő lelassul, ahogy Bodhi előlép, majd elfordítja a csuklóját, mintha csak egy láthatatlan tárcsát akarna működésbe hozni.

– Sokat tanultunk öntől, professzor – mondja Bodhi.

– Talán túl sokat is.

– *Ellen tud állni a pecséterőnek* – közli velem Xaden.

Ez elég félelmetesen hangzik.

A többi professzor felpillant, ahogy a sárkányok szélesre tárt szárnyakkal közeledve betöltik az eget.

Zöld. Narancs. Vörös. Barna. Kék. Felnézek, és észreveszem a meredeken ereszkedő Tairnt. *Fekete.*

Xaden átkarolja a derekamat, ahogy a falak megreszketnek a bestiák földet érésétől. Irdatlan karmok vájnak az udvar falába, ahogy tucatnyi – vagy talán még több – sárkány próbál helyet találni magának. Néhányan a

mögöttünk húzódo hegyoldalban fognak talajt, mások a kvadráns tornyain szállnak le, és úgy magasodnak fölénk, mintha eleven szobrok volnának.

– Nem fogunk megállítani titeket – mondja Devera Xadennek, majd elindul a sárkánya felé. – Ami azt illeti, néhányan közülünk már alig várták, hogy csatlakozhassanak hozzátok.

– Ez komoly? – Bodhi elvigyorodik.

– Mit gondolsz, ki szórta szét azokat a rölapokat Zolyáról a Harci Eligazításon?

Elmosolyodom. Tehát mégsem kell csalódnom Deverában.

– Egy órán belül elindulunk – kiáltja Xaden. – Egyszerű, egyúttal személyes döntést kell meghoznotok. Megvédhetitek Navarre-t, vagy harcolhattok a Kontinensért.

Alig egy órával később a levegőbe emelkedünk a legnagyobb csapattal, amihez valaha szerencsém volt. Kétszáz sárkány, és százegy lovas van a sorainkban; ez nagyjából a kvadráns létszámának a fele. És még többen is jönnek, akiknek a fiókák miatt kitérőt kellett tenniük.

Tairn leszállt az emelvény elé, és morogva ugyan, de engedte Xadennek, hogy felsegítsen a nyergembe. Aztán a hámmal magához vette Andarnát – a kisebb sárkány teste riasztóan ernyedt volt a sok alvás után –, most pedig itt vagyunk a magasban. Az út nagyrészt én is átalszom, miután a testemnek mindenképpen pihenésre van szüksége ahhoz, hogy megkezdhesse a gyógyulást.

Nem tudtam mindenkit külön megfigyelni, mindenesetre büszke vagyok rá, hogy a rajomból mindenki velünk tartott, még azok az elsőévesek is, akik egyelőre a sárkányuk hátán is alig tudnak megmaradni. Egész reggel, majd másnap is bírják, ahogy a csapatunk erejét megfeszítve tart a célja felé.

A megjelöltek az alakzatunk peremén foglalnak helyet, mindannyiunkat elrejtve Melgren fürkésző tekintete elől, amennyiben esetleg arra jutna, hogy rögtön üldözőbe vesz bennünket. Olyan utat választunk, amely a legkevésbé lakott térségek felett vezet el, persze egy egész felhőnyi sárkány még ebben a magasságban is bajosan tudna észrevétlen maradni.

A jelek szerint nem csak a vezetőséget szólították a határra, ugyanis egyetlen járőregységgel sem találkozunk, ahogy átérünk Tyrrendorba, és elsuhanunk a Dralor-sziklák fölött.

– *Majdnem ott vagyunk* – mondja Tairn, amikor feltűnik alattunk a Beatha folyó kristálytisza vize.

– *Jól vagyok.*

– *Felesleges hazudnod, ha egyszer úgyis érzem, hogy mi az igazság. Érzem a kimerültséget és fájdalmat. A törött csontot a bal karodban. Az arcod sebeit. A lüktetést a bal térdedben, amely csak akkor enyhül, ha...*

– *Rendben, megértettem.* – Fészkelődöm egy kicsit a nyeregben, hátha enyhül a tagjaimra nehezedő nyomás. – *Te vagy az, aki még csak inni sem állt meg az elmúlt tizenkét órában.*

– *Tudok repülni még egyszer ennyit, ha szükséges. A ti fajtátok hihetetlenül kényes a miénkhez képest.*

Mire elérjük Aretiát, már alig vagyok magamnál.

Tairn és Sgaeyl kiválnak az alakzatból, és ahogy megközelítjük a várost, előrerepülnek a Riorson-ház felé, miközben a többiek a mellette fekvő völgyet célozzák meg.

– *Ilyen állapotban nem tudsz a saját erődből lemenni.*

Túlságosan fáradt vagyok hozzá, hogy vitatkozzam vele.

A testem összerándul a tiltakozástól, ahogy Tairn kitárja a szárnyát, és a sebességváltozástól még mélyebbre süppedek a nyergembe, amikor rám és Andarnára tekintettel a lehető legfinomabban leereszkedik a Riorson-ház előtti udvaron.

Nyomban az ajtó felé fordítja a fejét, és habár végtelenül lassúnak érzem magam a gyengeségtől és a fáradtságtól, követem a mozdulatát.

– Violet! – kiáltja Brennan, és futólépésben jön le a márvány lépcsőfokokon.

Kiszíjazom magam, és a csontjaimba hasító rettenetes fájdalom ellenére megpróbálok leszállni a sárkányom hátáról. A törött karomat tartva lecsúszom Tairn mellső lábán, és miután egyenesen Xaden karjába érkezem, kis híján összeesek.

– Tartalak – súgja a hajamba, ahogy a Riorson-ház és a sebesen közeledő bátyám felé fordulunk.

Tairn nyomban kilő az ég felé, mielőtt még megfordulhatnék, hogy megnézzem magamnak Andarnát.

– Ezúttal mégis mi a franc hozott ide benneteket? – kérdezi Xadentől.

– Megmentett – mondom.

– Valóban? És minek tudhatom be, hogy a húgom minden alkalommal félholtan jelenik meg a küszöbön? – Brennan olyan tekintettel méregeti Xadent, hogy azon gondolkozom, kettejük közül vajon melyikük az erőszakosabb. Az arcom felé nyúl, de végül nem érinti meg. – Istenek, Violet, hiszen te... Mit műveltek veled?

– Minden rendben – mondom, majd előrelépek, és Brennan óvatosan átölel. – Talán rám férne némi foltozás.

Oldalra dönti a fejét, ahogy a szél felélénkül körülöttünk, én pedig követem a tekintetét, és megpillantjuk a völgybe tartó többieket.

– Mit tettetek?

– Kérdezd meg a húgodtól – feleli Xaden.

Brennan végignézi rajtam, és a szeme elkerekedik a döbbenettől – és talán egy kissé a félelemtől is.

Megpróbálok elmosolyodni, de a mozdulattól csak még egyszer felszakad az ajkam.

– Nem te mondtad, hogy lovasokra van szükségetek?

MÁSODIK RÉSZ

„A félig palotának, félig barakknak épült, de összességében erődítménynek is beillő Riorson-házat még egyetlen hadsereg sem tudta bevenni. Számtalan ostromot és három rajtaütést is túlélte, mielőtt azon sárkányok áldozatául esett volna, amelyek szolgálatára felesküdt.”

– Fitzgibbons kapitány, *Tyrrendor története*
(harmadik kiadás)

HARMINCHETEDIK FEJEZET

– Merész döntés ilyen messzire magad mögött hagynod a védelmi vonalaid biztonságát – moSndja a Bölcs, miközben acélos marokkal tart a levegőben. A lábam néhány centivel a fagyott föld fölött kalimpál a személyes kínzókamrámban.

Már megint csapdába estem ebben az átkozott rémálomban, de ezúttal legalább tovább jutottam a napégette mezőnél.

– Hát persze hogy *megint* – sziszegi a sötét varázsló, és az arcvonásai még jobban eltorzulnak. – Sosem szabadulsz tőlem. A Kontinens végéig, és még azon túl is vadászni fogok rád.

Próbálom ellazítani a tagjaimat, lecsendesíteni egy kissé a szívverésemet, és rendezni a légzésemet, hátha fel tudok ébredni – de csak az elmém tudja, hogy ami történik, nem valóság. A testem viszont nagyon is fogságba esett a látomásban.

– Egyedül a varázsvédelemig tudsz üldözni – krákogom.

– És te mégis hátrahagytad. – Groteszk mosoly kerül el az ábrázatán. – A leghosszabb éjszaka még nem múlt el. – A mérgezett hegyű töréért nyúl, és...

Pislogok egyet, és a szívem hevesen kalapál a mellkasomban, miközben sikerül valahogy magamhoz térnem, és felmérem a környezetemet.

Ez nem egy szélfúttá mező, vagy Basgiath valamelyik nyirkos, vértől mocskos cellája – Xaden fényben úszó aretiai szobájában vagyok. A nagy ablakok előtt vaskos bársonyfüggönyök csüngenek, a falak előtt könyvespolcok húzódnak, az ágy pedig kényelmes és óriási. Biztonságban vagyok. Varrish nem áll az ajtó másik oldalán, várva, hogy ismét összetörjön. Meghalt. Én öltem meg.

És még mindig életben vagyok.

Napok óta most először tudok fájdalom nélkül levegőt venni, és kínok nélkül elheverni a fekhelyemen, vagy elfordítani a fejemet az ablakon beáradó napfénytől, hogy Xaden szemébe nézhessek.

Mit mondjak, akár életem egész hátralévő részében szívesen ébrednék erre a látványra.

A hasán fekvő alszik. A kezét a párnája alá csúsztatja, a haja a homlokába hull, a tökéletesen ívelt ajkai enyhén elválnak egymástól. A takaró csak nagyjából a háta közepéig fedi el, úgyhogy több mérföldnyi tintával megfestett bőrterületben gyönyörködhetek. Szinte sosem láthatom így, sosincs alkalmam csak úgy végignézni rajta, de most minden másodpercét kiélvezem, hogy szabadon tanulmányozhatom a karján lüktető izmokat, a kerek vállát, és a hátán átívelő halvány, ezüstös csíkokat. Mindig képes rá, hogy megemelje a pulzusomat, de így, álmában, védtelenül, még a lélegzetem is elakad tőle.

Istenek, milyen gyönyörű.

És szeret engem.

A vékony hálóköpenyem fekete szövete kissé zsizsegni kezd, ahogy megfordulok, feltérdelek, és egy kevéssel még jobban visszahúzódom róla a takarót. Százhet sebhely, mindegyik megjelölt után egy, mindegyikük után, akikért felelősséget vállalt, és akiknek esélyt adott az életre azzal, hogy befogadták őket a kvadránsba.

Hiába mondja, hogy nincs benne gyöngédség, nincs benne kedvesség, mégis ő az, akinek a hátát olyan sebhelyek borítják, amelyek a másokért vállalt felelősségére, az értük tett ígéretre emlékeztetik. Még akkor is, ha szerinte mindez csak a közelgő háborúra való felkészülés miatt volt, attól még nem lehet tagadni, hogy a mellettük való kiállással a saját életét is kockáztatta.

Ahogy értem is kockára tette az életét. Dain és én sosem jutottunk volna ki abból a cellából, ha ő nem bukkan fel.

Életben vagyok. Élek. És pontosan így is akarom érezni magam.

Előrehajolok, és a forró bőrre szorítom az ajkamat, megcsókolva a legközelebbi sebhelyet, és közben azt kívánom, bárcsak valahogy jóvá lehetne tenni mindazt, amit anyám művelt vele.

– Violet. – Az álomtól reszelős hangja hallatán muszáj elmosolyodnom, és rögtön felforrósodik a vérem. Az izmai ugrálnak, ahogy mozgolódni kezd, én pedig szép lassan csókokkal borítom el a hátát.

Élesen beszívja a levegőt, és a karja megfeszül, amikor megérintem a nyaka és a válla közötti területet. Aztán a hátára fordul, és egyetlen mozdulattal közelebb húz magához.

– Jó reggelt. – Elmosolyodom, és ahogy fölé kerekedem, eláll a lélegzetem, amikor megérzem, hogy máris milyen kemény.

– Meg tudnám szokni, hogy minden reggel erre ébredek. – Olyan éhséggel néz rám, amely mintha csak a saját vágyaimat tükrözné vissza. A keze végigcsúszik a csípőmön, pontosan végigjárva a hajlatokon, majd felfelé vándorol a mellemig, és még tovább, hogy gyöngéden megsimogassa a nyakamat is.

– Én is. – A pulzusom nyomban magasabbra szökik, ahogy odahajolok hozzá, és a nyakára tapasztom az ajkamat. – De jobban tesszük, ha nem szokjuk meg – fűzöm hozzá két csók között, miközben lejjebb barangolok a mellkasára. – Lehet, hogy ma este betesznek a többi kadét közé.

Az előző éjszaka ez volt a legelzártabb hely, ahol Brennan befoltozhatott, és annyira szerettem volna Xaden mellett aludni, hogy nem volt erőm vitába szállni vele, amikor közölte, hogy ő is itt marad, miután végre lehetőségem nyílt megfürödni.

– Ez az én házam. – Az ujjaival a hajamba túr, miközben a másik kezével rászorít a derekamra, én pedig az ajkammal rátalálok a szíve feletti háromcentis sebhelyre. – Márpedig én ott alszom, ahol te alszol, és neked most egy jó nagy és kényelmes ágyra van szükséged. Ha már itt tartunk, még mindig aludnod kellene.

Lejjebb csúszom, továbbra is cirógatva a kezemmel, végigcsókolva a hasfala minden döbbenetes izmocskáját.

A szeme a kedvencem, de átkozott legyenek, ha a csípője fölötti fantasztikus vonal ne lenne vele szoros versenyben a második. Most végre ezt is lekövethetem a nyelvemmel.

– *Violet* – mondja elfúló hangon.

Minden alkalommal elolvadok, amikor így ejti ki a nevem, és ez a mostani sem jelent kivételt. Becsúsztatom a kezem a nadrágszíja alá, és rámarkolok. Hogy lehetséges, hogy ennek a férfinak minden porcikája ilyen tökéletes? Pedig biztosan neki is van valami hibája.

– Még nem gyógyultál fel kellőképpen ahhoz, amit egyébként csinálni szeretnék veled – nyögi.

A belsőm összerándul a figyelmeztetés és az ígéret hallatán – bármelyik is a kettő közül, akarom. Őt akarom.

– De igen. Befoltoztak, vagy nem emlékszel? – Az iránta való vágyakozás minden kimerültségemet elfeledteti velem. Erő zúdul keresztül a szervezetemen, amikor a hüvelykujjammal cirógatom a farka végét, mire válaszképpen megfeszíti a csípőjét. Semmi sem lehet szexibb annál, mint

amikor látom, hogy elveszíti az önuralmát, semmi sem vonzóbb, mint amikor tudom, hogy én juttatom a töréspontig.

És pontosan erre van szükségem – hogy megtörjön, hogy felhagyjon azokkal a gyöngéd csókokkal és óvatos érintésekkel, és minden erejével és a vadságával a magáévá tegyen. Arra van szükségem, hogy ne fogja vissza magát, hogy ne legyen lassú és kíméletes.

– Végezni akarsz velem? – Erősebben is rászorít a tincseimre, én pedig a szemébe nézek, és elégedett, vad izzást látok a tekintetében.

A vágy némán formálódik a bensőmben, ahogy a testem emlékszik rá, mi szokta követni ezt a tekintetet. Még csak hozzám sem ért igazán, és máris kezdem elveszíteni az eszem.

– Igen – felelem őszintén, majd lejjebb engedem a fejem, továbbra is tartva a szemkontaktust, ahogy a nyelvemmel a csípője fölött körözk. A torokhangú nyögéseitől lángra kap a vérem, és a következő pillanatban belékapaszkodom, és magamba fogadom.

– *Violet.* – Lehunyja a szemét, és hátraveti a fejét, miközben a nyaka ívben meghajlik, és a teste úgy megfeszül, mintha küzdene az élvezet ellen, noha a csípője mozgásából ítélve még többet kíván. – *Kibaszott jó.*

A válaszom nem több pusztá nyöszörgésnél, ahogy még állhatatosabban dolgozom rajta, és végigfuttatom a nyelvem a teste legérzékenyebb pontján.

A hajamba túr, és a légzése egyre szaporábbá válik.

– Le kell állnod, különben elveszítem a fejem. – A hasizmai megfeszülnek, ahogy megemeli a fejét, hogy a szemembe nézhessen. – *És nem vagyok biztos benne, hogy utána is gyöngéd leszek.*

– *Akkor veszítsd el a fejed.* – Nem bánom. – *Nem akarom, hogy gyöngéd legyél.*

– *A foltozás nem azonnali. Még mindig meg kell gyógyu...*

Mélyebben szívom, amitől ismét felnyög.

– *Tényleg akarod?*

– *Azt akarom, hogy megvadulj.*

Még éppen csak megszületik a fejemben a gondolat, mire felül, felkap, és a hátamra vet. Aztán a szája az enyémre talál, hogy mélyen és hosszan csókoljon meg. A nyelvünk összegabalyodik, a fogaink egymáshoz súrlódnak a türelmetlen heveességétől – és nekem pontosan erre a heveességre volt szükségem.

Végigfuttatja a kezét a combom belső részén, majd habozás nélkül eljut a céljáig, ahol félrehúzza a bugyimat, és még egy kicsit eljátszadzik velem, mielőtt lehúzná rólam. Én közben lekapom magamról a hálóingemet, erre ő megszabadul a nadrágjától.

Igen. Istenek, *igen*. Nem is látok mást rajta kívül, nem érzek mást, miközben visszaereszkedik a combjaim közé, és a farka hegyével máris a bejáratnál ólálkodik. Végigsimít a frissen befoltozott bordáimon, és a szeme felizzik, ahogy a tekintete az enyémre talál.

– Talán...

– Kérlek, Xaden. – Két kezembe fogom az arcát. – Kérlek.

Megfogja a kezem, és csókot lehel a tenyeremre, majd azt a pontot is megcsókolja az alkaromon, amely korábban eltört. A szemöldöke egy pillanatra összeszalad, ahogy még egyszer végigméri a testem, mintha csak a biztonságos helyeket keresné, ahol bátran, kockázat nélkül megérinthet, mintha még mindig ugyanúgy látná az összes sebhelyet és törést.

Összeszorul a gyomrom, amikor arra gondolok, hogy talán abba akarja hagyni.

– Vadul – emlékeztetem rá elfúló hangon.

Ugyanaz a beképzelt vigyor kerül el az arcán, amit annyira imádok, és a szívem még hevesebben zakatol. Megragadom a csípőjét, ő pedig megfordít, magasabbra emelve a hátsóm, hogy térdelve várjak rá.

– Szólj, ha túl sok. – Nem kérdés, utasítás.

Bólintok, és rámarkolok a gyűrött lepedőre.

Aztán elhelyezkedik, majd belém hatol, mígnem olyan mélyen jár bennem, hogy már mindenütt érzem. Felnyögök a tökéletességétől, és fojtott kiáltást hallatok, ahogy belefúrom a fejem a párnámba.

Csakhowy megragadja a párnát, és a földre hajítja.

– Azt akarom, hogy mindenki hallja – mondja, majd lassan visszahúzódik, hogy az utolsó pillanatban ismét minden erejével a magáévá tegyen. – *Istenek, milyen kibaszottul tökéletes vagy.*

Felkiáltok. Mit mondjak, én is ugyanígy érzek vele kapcsolatban.

– *Százan tartózkodnak a palotában.* – Magam sem értem, hogyan tudok kettőnél több szót egymás után fűzni.

Áthajol a hátam fölött, és egészen közélről suttogja a fülembe:

– *Én pedig azt akarom, mindannyian tudják, hogy az enyém vagy.*

Pontosan erre van szükségem: hogy az övé legyek, hogy elfogyasszon, elemésszen, és végre életet leheljen belém.

Az ujjaival mélyen az oldalamba vág, hogy minden egyes lökéssel még mélyebbre juthasson, nekem pedig nincs erőm vele együtt ringatózni, mert nincs miben megtámaszkodnom, és nem tudom tovább ösztökélni és irányítani. Egyedül arra van lehetőségem, hogy elfogadjam, amit ad nekem, hogy megadjam magam, és egyszerűen csak érezzem, ami kettőnk közt történik.

Változtat egy kissé a helyzetünkön, amitől a gyönyör már ugrásra készen éledezik a bensőmben, egyre szorosabban és szorosabban, miközben a kiáltásaim megtöltik a szobát, és eggyé válnak az ő nyögéseivel és a fülemben susogott dicséreteivel.

Egyre jobb és jobb, forróbb, édesebb, amíg már nincs világ rajta kívül, nincs semmiféle létezés rajtunk túl. Semmi nem számít, csak a következő lökés.

– *Xaden.* – A neve úgy cseng az ajkamon, akár egy kérése, ahogy a feszültség forrón szétárad bennem, oly forrón, hogy az már a fájdalmat súrolja. Közben az erő is éledezik a bensőmben, vakító fehérséggel, kontrollálhatatlanul.

A keze a hasamra és a mellem közötti szakaszra téved, majd kiegyenesít, hogy a hátam a mellkasához simuljon. Hátrafordulok, és ismét a hajába túrok, ő pedig megcsókol, ellopva tőlem a levegőt, majd újra és újra belém hatol, egyre zaklatottabb és örültebb mozdulatokkal.

Közel van.

– *Életben vagy.* – A hangja reszelősen cseng a tudatomban, miközben benyúl a combjaim közé, és rátalál a csiklómra. – *Életben maradtál. És az enyém vagy.*

Istenek, hiszen ez a férfi anélkül is pontosan tudja, mire van szükségem, hogy el kellett volna mondanom neki. Combjaim egymáshoz feszülnek, és minden ízemben reszketek. Túl sok, és mégis pontosan annyi, amennyire szükségem van belőle.

– *Te pedig az enyém.* – Kapkodom a levegőt, a szívverésem az egekben, ahogy a dörzsöléssel egészen a legvégső határig hajszol.

És aztán lezuhanok. És teljesen, tökéletesen összetörök. Villám cikázik keresztül, majd elnyeli az egyre terjedő sötétség, ahogy a gyönyör hullámai átcsapnak felettem.

Átkarol, közel húzva magához, miközben ő is belereszket a saját gyönyörébe.

Egy darabig még így maradunk, a lehető legszorosabban simulva egymáshoz, ahogy szép lassan rendezzük a szaggatott légzésünket, és magunkhoz térünk.

Lassan kezd derengeni, hogy *egyáltalán* nem maradtam csendben.

Az arcomat még jobban előnti a forróság.

– Akarod, hogy itt aludjak veled? – kérdezem, miután képes vagyok újra megszólalni.

– Minden éjszaka. – Lány csókot lehel rám.

– Lehet, hogy varázsvédelmet még nem tudsz a szobára rakni, de a hangszigetelésről azért gondoskodhatnál. – Felvonom a szemöldököm, hogy lássa, komolyan beszélek.

A szája ismét arra a szívdöglesztő mosolyra húzódik.

– Elintézve.

– Hát persze.

* * *

Mire egy órával később elhagyjuk Xaden szobáját, *mindenütt* kadétok nyüzsögnek.

– Hihetetlen... – Elhagynak a szavak, ahogy lemegyünk az előtérbe vezető lépcsősoron.

– Kétségkívül zajosabb, mint amikor utoljára jártál itt – segít ki Xaden, majd végigjártatja a tekintetét a tömegen. Néhány lovas csoportokba rendeződött, mások egyedül ücsörögnek a falak tövében.

Mindegyikük arcán olyan kifejezés tükröződik, mint ahogyan én magam is érzem magam – mi az ördögöt tettünk? Hiszen Aretia nem állt rájuk készen, és én mégis idehoztam őket.

Lehet, hogy Xaden kockára tette a forradalmat azzal, hogy eljött értem, én viszont rögtön egy hatalmas célkeresztet festettem az egészre.

– *El tudunk szállásolni egyáltalán ennyi lovast?* – kérdezem, ahogy megpróbálunk átvágni a csődületen.

– *A felső három szinten száz további szoba található*

– feleli. – *Ha az nem elég, akkor az első emeleten ott vannak még a családi*

rezidenciák. A kérdés az, hogy ezek használható állapotban vannak vagy sem. Még nem sikerült mindent megjavítani és újjáépíteni.

– Violet! – Rhiannon integet felém, mellette a rajunk többi tagjával. A nagy csarnokba vezető boltíves bejáratban állnak. Végignéz rajtam, és hozzáteszi: – Jobban nézel ki.

– Jobban is érzem magam – biztosítom róla, majd észreveszem, hogy Imogen nincs velük. – Mi folyik itt?

– Reméltem, hogy te meg tudod mondani. – Végignéz a rajunkon, majd közelebb hajol, és lehalkítja a hangját.

– Tegnap este gyorsan feljegyezték mindannyiunkat, beraktak a szobáinkba, aztán ma reggel kaptunk reggelit, de... ennek már egy órája. Most pedig...

– Végigmatat az előtérén. – Most pedig várunk.

– Azt hiszem, egy kissé megleptük őket a jöttünkkel

– mondom, és a büntudat megül a gyomromban.

– Derítsük ki, hogy mekkora az a meglepetés – mondja Xaden. – Hamarosan válaszokkal tudunk szolgálni a számodra, Rhiannon. – A folyosó irányába mutat. – *Találkoznunk kell a Gyűléssel.*

– *Bárcsak egy kissé kevésbé baljósan tudnád ezt mondani.* – Megállok, amikor elhaladunk Aaric mellett.

A raj szélén áll, összefűzve a karját a mellkasa előtt, fürkésző pillantással méregetve mindent és mindenkit maga körül.

– Hogyan tovább, Sorrengail? – kérdezi.

– *Azt hiszem, nem a napi programra kíváncsi* – jegyzi meg Xaden.

– *Sejtettem.* – Xadenről Aaricre pillantok. – A titkod biztonságban van velünk.

– *Milyen elbizakodott ígéret.*

Lapos pillantást vetek Xadenre.

– Rajtad áll, hogy mást is fel akarsz-e világosítani a családotról. Igaz, Riorson?

Xaden állkapcsa megfeszül, de végül bólint.

– Megesküszöl rá? – kérdezi Aaric.

– Igen – felelem.

Többre nincs időnk, ugyanis Xaden megfogja a kezem, és magával húz a folyosón addig a pontig, ahol már nincsenek annyian.

– Félek, hogy rettenetesen elcsesztem – súgom neki, ahogy minden egyes lépéssel növekszik bennem az aggodalom.

– Úgy érted: *elcsesztük* – mondja, majd megszorítja a kezem, és végül megállunk a magas faajtó előtt, amely mögül dühödt hangok szűrődnek ki.
– Attól még nem biztos, hogy nem volt igazunk.

– Az utolsó alkalommal, amikor itt jártunk, a szobában lévők biztonsági kockázatot láttak bennem, és börtönbe akartak vetni. – Megfeszül a mellkasom. – Kezdem azt hinni, hogy talán igazuk volt.

– Csak négyen gondolták így – mondja, majd rászorít a fekete kilincsre. – És biztos lehetsz benne, hogy jobban haragszanak rám, mint rád. Ha másért nem, hát azért, mert tegnap este, miután Brennan befoltozott téged, nem tettem eleget a kérésüknek, és nem jelentem meg. – Kinyitja az ajtót, amitől az iménti hangok még élesebbé válnak, majd belépünk a terembe.

– Mindent kockára tettél, amiért dolgoztunk! – kiáltja egy nő.

– Anélkül, hogy a tanács beleegyezését kérted volna
– teszi hozzá egy férfi.

– Valóban én döntöttem – közli Xaden, miután végre beljebb kerültünk. – Kiabálni akartok? Akkor velem kiabáljatok.

A Gyűlés hat tagja mind felénk fordul a hosszú asztal körüli székeikben. Bodhi, Garrick és Imogen úgy állnak előttük, mintha csak bíróságon lennének, és az ítéletükre várnának. Csak mi maradtunk azok közül, akik Ressonban harcoltunk.

– Szívesen kitérünk a döntéseidre, Riorson hadnagy
– mondja Suri. – Habár egyelőre nem igazán értem, hogy mit keres itt a tábornok lánya.

– Nos, a tábornok fia is itt van – jegyzi meg Brennan az asztal másik végéből, miközben Xaden és én elindulunk, és megállunk Garrick és Imogen között.

– Te is tudod, hogy értettem – szól vissza neki a nő, és zavart pillantást vet Brennanra.

A hatalmas, üres karosszék, amelyben Xaden a legutóbbi ittlétünk alatt helyet foglalt, most a többiek mellé került. Ezek szerint még valaki mást is várnak. Megnézem a magas, aprólékosan kidolgozott támlát és a tetején lévő, alvó sárkányt ábrázoló faragványt, majd pislogok egyet. Ebben a fénytörésben egyszer csak rájövök, hogy az egyik fele gazdag árnyalatú, csiszolt diófa, a másik viszont feketés színt áraszt, mintha valaki égett faanyagot használt volna... Vagy mintha a széket félig megégették volna.

Talán mert valóban így történt.

– Azt hiszem, tudom, miért van itt. – Karvalyorr úgy méreget, mintha körömpiszok lennék, amit a csizmája orráról kellene levakarnia, de legalább nem nyúl az oldalán lévő kardjához, amikor megpillantja, hogy fogjuk egymás kezét.

– Ami megtörtént, megtörtént. Ha akarjátok, egész nap vitatkozhattok velünk, vagy esetleg megpróbálhatjuk közösen kitalálni, hogy mihez kezdünk azzal a száz lovassal, akiket idehoztunk.

– Ti nem lovasokat hoztatok, hanem kadétokat! – kiáltja Suri, és ököllel az asztalra sújt. – Mégis mi az ördögöt kellene tennünk velük?

– Nem méltóak hozzád az ilyen indulatok, Suri. – Felix megvakargatja a szakállát, és felvonja a szemöldökét. – Habár a kérdésed jogosságát elismerem.

– Azt javaslom, rendeljünk el alakzatot, majd osszuk őket egyenlő szárnyakra – javasolja Xaden, visszaváltva a szokásos, unott hangjára. – Habár lehet, hogy szeretnék, ha megmaradnának úgy, ahogyan érkeztek. A látottak alapján a Negyedik Szárnyban voltak a legtöbben.

– Mert te voltál a szárnyvezetőjük – jegyzi meg Brennan. – Megszokták, hogy kövessenek.

– Aetost is követik – feleli Xaden sajnálkozva. – Ő hívta össze az alakzatot, miután végzett a parancsnokhelyetessel.

– Aetosról majd később beszélünk. – Harci Szekerce úgy húzza végig az ujját a fegyvere tompa oldalán, mintha a legszívesebben egész nap csak ezzel bíbelődne. – Egyelőre őrizetben van, amíg biztosak nem lehetünk felőle, hogy megbízhatunk benne. Akárcsak az *írnokok*.

– Cath szavatolni tud Dain hűségéért – mondom.

– Jesinia nélkül pedig sosem szereztük volna meg Warrick naplóját. – Erősebben megszorítom Xaden kezét, ahogy mind a hat lovas meglepetten felém fordul. – *Ugye megvan még Warrick naplója?*

– Megszereztétek Warrick naplóját? – Harci Szekerce előrehajol a székében. – Az Első Hatok Warrickjáról beszélünk?

– Igen. Jesinia segített Violetnek és a raja többi tagjának ellopni a naplót, hátha megtudjuk belőle, hogy miként kell használni a védkövet – mondja Xaden, majd Brennan felé fordul. – Igaza volt. A szöveg óluceri nyelven íródott, és elég homályos, de pontos fordítás mellett alighanem több a semminél. El akartam hozni neked, de miután Violet fogságba esett, módosítanom kellett a terveimen.

– Apa sosem tanította meg az óluceri nyelvet, csak a tyrrt – mondja Brennan felém fordulva. A Gyűlés egyik tagja, egy hallgatag, feketén fénylő hajú nő rászegezi éles pillantását. – Ha le tudod fordítani, akkor esélyünk nyílna rá, hogy biztonságossá...

– Biztonságossá? – csattan fel. – Idehoztok száz lovast és kétszáz sárkányt, és még van merszed biztonságról beszélni? – A szeme összeszűkül, ahogy felém fordul. – Ennyi erővel Melgren kezébe is nyomhattad volna a térképet a tartózkodási helyünkről. Vagy talán éppen ez volt a szándékod?

– Helyben vagyunk – jegyzi meg Imogen egy sóhajtás kíséretében.

– Violet az életét kockáztatta azért, hogy segítsen nekünk – feleli Xaden.
– Kis híján belehalt abba, amit műveltek vele.

– Attól még el kellene zárni és ki kellene hallgatni – javasolja Karvalyorr.

– Ha a húgom közelébe mész, azt az egy megmaradt szemedet is kivágom, Ulices – figyelmezteti Brennan, majd megtámaszkodik az asztal oldalában. – Violet már egy életre elegendő kihallgatáson vett részt.

– Ez nem változtat azon, hogy mindent tönkretett! – jelenti ki Harci Szekerce. – Már így is megkétszereztük a határmenti járőreink számát, vagyis semmiféle védelmünk nincs, ha Melgren esetleg ránk támad. – Feltartott ujjal Felix felé fordul. – És ne is kezdj bele, hogy Melgren nem tudja, hol vagyunk. A Kontinens összes ereklýéje sem rejthet el ennyi sárkányt. Nincs varázsvédelmünk, nincs olvasztónk, a palota folyosóin pedig átkozott *kölykök* rohangálnak!

– Kölykök, akik összeszedettebben viselkednek nálad

– mondja Xaden, és oldalra dönti a fejét. – Melgren nem fog ránk támadni. Még akkor is, ha tudja, hogy hol vagyunk, amit egyébként kétlek, nem kockáztatja, hogy velünk foglalkozzon, miközben a királýságnak azokat a wyverntetemeket kell eltakarítania, amelyeket mi szórtunk szét a határ mentén. Azoknak a lovasoknak a fele, akikből három év múlva a hadseregét akarta összeállítani, most itt vannak. Lehet, hogy végezni akar velünk, de jelenleg ezt nem engedheti meg magának. Ami pedig Violetet illeti – elengedi a kezem, majd kigombolja a röpkabátja felső gombját, és éppen annyira húzza lejjebb az öltözékét, hogy látszódjon a mellkasán virító sebhely –, ha be akarjátok zárni, vagy ki akarjátok hallgatni, akkor velem kell kezdenetek. Vállaltam a felelősséget érte és a döntéseiért. Emlékeztek?

A talaj kiszalad a lábam alól, ahogy végignézek az ezüstös csíkon. De hiszen... *Istenek*, éppen akkora, mint a többi, ami a hátán van. Ezek szerint Xaden már nemcsak a megjelöltekért felelős, hanem értem is. Felelős a döntéseimért, a hűségemért – nem Navarre-ért, mint a megjelöltek esetében, hanem Aretiáért.

Imogen ezt akarta elmondani nekem aznap a röpmezőn, de nem figyeltem rá.

– *Ezt mikor csináltad?* – kérdezem.

– *Nagyjából két másodperccel azután, hogy Resson után Brennanra bíztalak.*

A padlóra szegezem a tekintetemet, miközben a többiek tyrr nyelven folytatják egymás közt a kiabálást. Én hoztam ide a kadétokat. Engem kaptak el Lyra naplójával. Én vagyok az, aki megkötöttem Xaden kezét, és aki mindannyiukat ebbe a helyzetbe hoztam.

– Akkor tekintsétek őket a vendégeimnek. – Xaden szavai szakítanak ki a gondolataim közül és az önsajnálatomból. Árnyak gyülekeznek a földön, és indulnak el az asztal körül. – Egyikőtök beleegyezését sem kérem ahhoz, hogy vendégeket hozzak a házamba. – A hangja az unotról jéghidegre vált.

Garrick pusmog valamit a bajsza alatt, majd a kardja markolatára csúsztatja a kezét.

– Xaden... – kezdi Ulices.

– Vagy talán megfeledkeztetek róla, hogy ez az én otthonom? – Xaden oldalra dönti a fejét, és úgy méregeti a többieket, ahogyan Sgaeyl szokta figyelni a prédáját. – Az életem össze van kötve Violettel, úgyhogy ha engem akartok látni abban a rohadt székben, őt is el kell fogadnotok.

Ulices elvörösödik, miközben az én arcomból éppen kiszalad a vér.

Tehát az üres szék az övé. Ő a Gyűlés hetedik tagja.

Szentséges egek. Azt persze tudtam, hogy ez az ő otthona, mégsem fogtam fel teljesen, hogy ez mit jelent. Itt minden Xadené. Egyetlen nemes sem követelte magának Aretiát, hiszen mind meg vannak győződve róla, hogy a földet felégették vagy, ami még rosszabb – hogy a föld átkozott. És ez mind az övé.

– Rendben – mondja a máskülönben hallgató nő ezúttal is kimérten. – Megbízunk Violet Sorrengailben. Ez azonban nem sokat segít, ha nincs működő olvasztónk, amivel fel tudnánk fegyverezni a csapatainkat. A Lovasok Kvadránsában tanuló kadétok felének megszerzésével talán

megnyertük az első ütközetet Navarre ellen, de könnyen lehet, hogy éppen emiatt veszítjük el a háborút.

– És mégis mit tegyünk a kadétokkal? – kérdezi Harci Szekerce kimerülten, majd megdörzsöli az ornyergét. – Istenek, hiszen Aetost és az írnokokat is magatokkal hoztátok. Nem hiszem, hogy őket is harcba küldhetnék a wyvernek és a veninek ellen.

– Négy professzor is velünk van, és talán ti is hozzá tudjátok tenni a harchoz a magatokét – feleli Xaden. – Az írnokokat már kihallgattam. Megbízhatunk bennük, Cath pedig szavatol Aetosért. Ami a többi kadétot illeti, azt javaslom, tegyük lehetővé a számukra, hogy folytassák a tanulmányaikat.

Valami... izzani kezd a fejemben lévő Archívum körül.

– *Violet.*

A hangja lágy, ennek ellenére a lényem legmélyéig hatol, és rögtön meg kell kapaszkodnom Xadenben, ahogy kihúzom magam. Megkönnyebbülés, öröm, csodálkozás – mindezt egyszerre érzem, ahogy a térdem megremeg, és könnyek gyűlnek a szemembe.

Hónapok óta most először érzem magam teljesnek.

Széles mosoly terül el az arcomon.

– *Andarna.*

„Miután már annyi mindent feláldoztunk a királyságért, nagyon remélem, hogy meg is fogjuk tudni védeni.”

– Lucerasi Warrick naplója (Violet Sorrengail fordítása)

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Az Aretia feletti völgy kísértetiesen hasonlít arra, amilyen a legutóbbi látogatásom alkalmával is volt, mintha az ősz ezen a tengerszint feletti magasságon semmit sem jelentene, miközben az alattunk elterülő városban már világos jelei vannak a közeledő télnek. A legutóbbi alkalomtól eltérően most viszont *mindenütt* sárkányok nyüzsögnek – a felettünk lévő szikla cikcakkos kiszögellésein, a nyugatra nyíló barlangok szájában, a keletre fekvő széles völgyben... Egyszerűen mindenütt.

És közülük a két legnagyobb most itt áll előttem, mint valami irdatlan könyvtámasz, közöttük – Andarnával.

– Nem azt mondtad, hogy ébren van? – súgom Tairnnak, mintha még a hangommal is meg tudnám zavarni, mintha nem állna előtte egy óriási barna példány, és takarná el azt a kis tisztást, ahol az S-alakban összekucorodó Andarna alszik. A fű minden alkalommal megrezdül az orrlikai előtt, ahogy kifújja a levegőt, és összességében elégedettnek tűnik, ahogy a skorpiófarka maga köré tekeredik. És hozzá mintha... zöld lenne?

Nem, a pikkelyei még mindig feketék. Biztosan a kamaszokra jellemző, hogy valamelyest visszatükrözik a környezetük színét.

– *Egy órája még ébren volt.* – Tairn felhorkan, én pedig megesküdnék rá, hogy Sgaeyl épp felvonná a szemöldökét, ha rendelkezne ilyesmivel.

– Egy órámba telt, hogy elszabaduljak arról a találkozóról, és utána még egy sziklán is át kellett vergődnöm, hogy eljussak ideig. – Jobban teszem, ha nem ébresztem fel.

A felelős cselekvés azt kívánja, hogy békén hagyjam, és ki tudja pihenni a háromhónapos sárkánykóma okozta fáradtság maradékát. Csakhogy olyan átkozottul hiányzott...

Ebben a pillanatban felnyílik az arany szempár.

A megkönnyebbüléstől kis híján térdre esem. Tehát ébren van.

Elvigyorodom, és érzem, hogy valami a helyére került a világban.

– *Szia.*

– *Violet.* – Andarna megemeli a fejét, és az orrán kifújt forró levegőtől a magasba emelkedik a hosszú copfom.

– *Ébren kellett volna maradnom.*

– Minden rendben. Tairn azt mondta, a következő néhány napban még sokszor el fogsz bóbiskolni. – Előrelépek, hogy megvakargassam a pikkelyes állkapcsát. – Sokáig nem voltál magadnál.

– *Nem is éreztem.* – Kinyújtóztatja a nyakát, hogy be tudjak nyúlni az álla alatti területre.

– Pedig sokáig tartott, nekem elhiheted. – Hátralépek, és alaposabban is megnézem magamnak. Ha találgatnom kellene, azt mondanám, mostanra majdnem elérte Sgaeyl méretének kétharmadát. – Úgy látom, megnőttél.

– *Hát persze.* – Ismét fújtat egyet, majd beleváj a karmaival a talajba, ahogy feltápáskodik.

Hátrálok még néhány lépést, és egyre magasabbra és magasabbra emelem a tekintetem, miközben Andarna álmosan megrázza magát. A szárnyai reszketnek, ahogy tekergőzni kezd a fejével, és felméri az előtte húzódó völgyet.

– Mit szeretnél csinálni? Repülni? Vagy csak sétálnál egyet? – Annyi mindent el akarok mesélni neki.

– *Kajálni. Keressünk bárányokat.* – Kitérja a szárnyát, majd megpróbál előrelépni, de rögtön megtántorodik, ahogy a nyár közepén is tette.

Ajjaj.

Olyan lendülettel bukik csőrre, hogy félre kell ugranom, nehogy a végén még kettévágjon a karmaival, miközben üggyel-bajjal próbálja visszanyerni az egyensúlyát.

– *Esetleg odafigyelnél, hogy ne öld meg az emberünket?*

– vakkant oda Tairn.

– *A közelében sem jártam* – feleli Andarna, és lapos pillantást vet Tairnra, miközben még egyszer kitérja a szárnyát – hasonló eredménnyel, mint az imént.

– *Mondtam, hogy légy türelmes* – közli velem Tairn.

Olyan szigorúan pillant a kamaszra, aminek láttán Sgaeyl elismerésnek hangzóan fújtat egyet, Andarna pedig felhúzza a vállát, majd még egyszer beleváj a karmával a talajba, ahogy igyekszik felemelni a szárnyát.

A gyomrom a földig süllyed, a gondolataim pedig szélesebesen cikáznak a fejemben, ahogy a tekintetem a két szárnya között vándorol. A bal oldali még nincs teljesen kinyújtva. Félig ugyan sikerrel járt, de a fekete, sűrűn erezett lebernnyeg nem tud teljesen kifeszülni.

Megpróbálkozik vele még egyszer, aztán még egyszer, majd kivillantja a fogait, és némi gőzt fúj ki a száján, miután harmadszorra sem jár sikerrel.

Ajjaj. Valami nem stimmel.

Fogalmam sincs, hogy mit mondhatnék, és még annyira sem tudom, hogy mivel tudnék segíteni. Egyszerűen képtelen vagyok megszólalni, és tehetetlennek érzem magam. Vajon meg kellene kérdeznem, hogy jól érzi-e magát? Vagy inkább ne is vegyek róla tudomást, és kezeljem úgy a dolgot, mint egy felnőtt sárkány harci sérülését? Lehet, hogy eltört a szárnya? Talán be kellene foltozni? Vagy lehet, hogy ez a növekedési folyamat természetes velejárója?

Andarna közel hajol a fejével, és összeszűkült szemmel méreget.

– *Nem tört el.*

A szívem összeszorul.

– Nem mondtam, hogy eltört.

Francba, francba, *francba*. Úgy látszik, sikerült a lelkébe gázolnom.

– *Nincs szükség beszédre, ha egyszer hallom a gondolataidat. Nem vagyok jobban eltörve, mint te.* – Ismét kivillantja a fogait.

Ajjaj.

– *Bocsánat. Nem így értettem.*

– *Elég ebből.* – Tairn lehajtja a fejét odáig, hogy egy szinten legyen Andarnával. – *A lánynak joga van hozzá, hogy aggódjon érted, ahogyan neked is jogodban áll aggódni érte. Most pedig egyél, mielőtt az éhség a maradék józan eszedtől is megfoszt.*

Sgaeyl elmegy mellettem, és a föld minden egyes lépésével megmozdul a lábam alatt, ahogy megcélozza a tőlünk keletre fekvő mezőket. Feirge sietve kitér az útjából.

– *Arra legelészik egy nyáj, amit kényelmesebb a földön becserkészni.* – Tairn torkából ezúttal visszafogottabb morgás ér el hozzám. – *Kövesd Sgaeylt.*

Andarna behúzza a szárnyát, kimereszti a karmát, majd szó nélkül hátat fordít nekem, és engedelmeskedik Tairnnak. Néma csendben figyelem, ahogy elbattyognak.

– *Kamaszok* – szól még vissza Tairn. – *Ha éhesek, kibírhatatlanok.*

– A szárnya – suttogom magam elé.

Tairn sóhajától megremegnek körülöttem a fűszálak.

– A vének és én majd gondoskodunk róla, hogy megerősödjenek az izmai. Ugyanakkor van egy kis probléma.

– Miféle probléma? – A mellkasom megfeszül, ahogy felpillantok rá.

– Állítsd fel a pajzsod, és próbáld meg annyira kizárni, amennyire csak lehetséges.

Koncentrálok, és kizárom azt a reszkető fénnel izzó köteléket, amely Andarnához fűz.

– Megvan.

– Számos oka van, amiért a fiatal sárkányok nem hagyják el a Völgyet. Miután annyira kimerült Ressonban, meg kellett kezdenie az Álmatlan Álmod, hogy növekedhessen. Ezt már te is tudod. De ha ez itt vagy Basgiathban történik, akkor mindez gyorsabban és biztonságosabb körülmények között ment volna végbe, és akkor talán a megszokottnak megfelelően fejlődik. – Tairn hangja önmagában elegendő ahhoz, hogy felálljon a szőr a hátamon. – Csakhogy azon a végzetes napon Resson és Aretia között repültünk – folytatja. – És aztán megint várnunk kellett, hogy visszatérhessünk Basgiathba, ő pedig még akkor is többször felébredt. A vének sosem láttak senkit, aki ilyen sokáig az Álomtalan Álomban maradt volna. Most viszont a növekedése kiszámíthatatlan. A szárnyunk elülső része mellett még egy másik izomcsoportunk is van, ami a növekedés során jön létre, és az övé nem fejlődött ki megfelelően. A vének úgy vélik, ettől még tudni fog repülni... Legalábbis idővel. Miután kellőképpen megerősítette hozzá a meglévő izmait.

– Brennan be tudja foltozni? – Az én hibám, hogy Andarnénak használnia kellett az erejét Ressonban. Miattam volt, hogy aznap repültünk. Miattam tértünk vissza Basgiathba. Én vagyok az oka, hogy idő előtt kapcsolódott, és én zavartam meg az Álomtalan Álomban. A nap végéig sorolhatnám az okokat.

– Nem tudod befoltozni, ami nem is létezik.

Látom, ahogy meggyorsítja a lépteit, hogy utolérje Sgaeylt, majd összecsattintja az állkapcsát az egyik madár láttán, aki egy ijedt rikoltással igyekszik tőle eltávolodni, miután alighanem megbánta, hogy egyáltalán közel repült hozzá.

– De tud repülni? – Ahhoz már eleget tudok a sárkányokról, hogy tisztában legyek vele, repülés nélkül tragédia az életük.

– *Úgy véljük, a meglévő izmai is elegendőek lehetnek ahhoz, hogy elbírák a súlyát* – feleli, de van valami a hangjában, amitől nyugtalanság fog el.

– *Tehát úgy vélték.* – Lassan megfordulok, és végignézek a Kontinens második legnagyobb sárkányán. – *Vagyis elég időtök volt megtárgyalni a kérdést. Mióta tudtál róla?*

– *Azóta, hogy nyár közepén felébredt.*

A szívem kihagy egy ütemet. Andarna akkor sem tudta teljesen kinyújtani a szárnyát, de akkor még nem tulajdonítottam ennek jelentőséget, hiszen egyébként is olyan... ügyetlennek tűnt.

– Van még valami, amit nem árultál el nekem? – Nem hiszem, hogy az érintettet kizárta volna a beszélgetésből, hacsak nem aggódik a reakcióm vagy éppen az ő reakciója miatt.

Tairn lehorgaszta a fejét, és rám mereszti a jókora, aranyszínű szemét.

– *Ha tud is repülni, sosem fog elbírní egy lovasí.*

* * *

Sosem fog elbírní egy lovasí. A következő három napban megállás nélkül Tairn szavai visszhangoznak a fejemben. Három napig, ami alatt az Aretiába velünk tartó professzorok, továbbá a forradalom és a Gyűlés néhány tagjának vezetésével újrakezdődnek a tanóráink. Még Warrick naplójának fordítása sem képes elterelni a gondolataimat a hallottakról, és minden alkalommal, amikor csak eszembe jut, rögtön megpróbálok valami másra gondolni, hátha Andarna ott leselkedik a tudatom peremén.

– Vas... Eső... – Lekörmölöm a szavakat a pergamenre, amikor már harmadszor végzek a bekezdés fordításával. Mindig ugyanarra az eredményre jutottam, bármennyire furcsán is hangozzék.

– *Mond neked valamit az a szó, hogy vasvihar?* – kérdezem, majd becsukom a jegyzetfüzetemet, és a táskámért nyúlok. Ha nem sietek, el fogok késni.

– *Mondania kellene?* – feleli Tairn.

– *Nyilván igen, különben nem kérdezné* – csipog közbe Andarna, és szinte érzem, ahogy forgatja a szemét. – *Óóó... báránykák.*

– *Nem fogod tudni megemészteni, ha meg sem rágod őket* – sóhajt fel Tairn.

Elmosolyodom, majd összeszedelőzködöm, és csatlakozom a rajomhoz.

Némi elismeréssel tartozom Brennannak és a Gyűlésnek. Lehet, hogy osztoznunk kell a könyveken, és az összes földszinti szobát megtöltjük az órákon, de legalább minden kadét kapott enni, van hol nyugovóra hajtania a fejét, és még a tanulmányait is folytatja.

A történelmet abban a helyiségben tanítják, ahol Xaden apjának egykori irodáját sejtem. Tegnap kezdtünk bele a Tyrr-felkelés egyik új fejezetébe, úgyhogy most már mindenkinek világosabb elképzelései vannak a hat évvel ezelőtt történetekről, noha még csak a felkeléshez vezető események politikai hátterénél tartunk.

Kihívások és pusztakezes küzdelem helyett Emetterio inkább mindennap futóedzést tart nekünk a völgyben húzódó egyik meredek, kavicsos földúton. Egészen addig hajtja a csapatot, amíg a sajtó tudónk megtanul alkalmazkodni ehhez a magassághoz, de közben arra is figyelmeztet, hogy akkor se kényelmesedjünk el, ha esetleg kezd jobban menni a dolog. Az út mentén rókázó kadétek számából ítélve elkényelmesedésről egyelőre nincs szó, mindenesetre a sürgető hangja hallatán azok, akik még bírják, igyekeznek még nagyobb fokozatra kapcsolni.

Karvalyorr, vagyis Ulices átvette a fizikaoktatást, ami újabb lehetőséget teremt a számára, hogy mindennap még egy órával tovább tartsa rajtam a gyanakvó tekintetét. Harci Szekerce, vagyis Kylynn a röpmanőverek oktatását folytatja, miután a Gyűlés kellőképpen biztonságosnak ítélte, hogy a sárkányok felszálljanak a völgy nyújtotta védelemből – ami korántsem magától értetődő, elvégre kétszáz, felettébb nyugtalan példányról kell gondoskodnunk.

Suri, a Gyűlés ezüstös hajú tagja, aki leplezetlen gyűlölettel viseltetik az irányomban, két napja elrepült valahová Xadennel és néhány további tiszttel. Minthogy fogalmam sincs róla, merre jár, netán veszélyben van, esetleg éppen egy ütközetben kockáztatja az életét, még akkor is összeszorítja a torkomat az aggodalom, amikor belépünk a Riorson-ház északnyugati szárnyában lévő újjáépített színházba.

A látvány több mint lenyűgöző. Nem csupán azért, mert minden kadétnak jut hely, hanem már a puszta tény miatt is, hogy miközben annyi minden közül választhattak, hogy mit akarnak először újjáépíteni... ők történetesen a színház mellett döntöttek.

– Üdv a Harci Eligazításon – mondja Rhiannon, ahogy végigvezet bennünket a lépcsősoron, és megtaláljuk a helyünket.

– Nagyszerű. Talán végre megtudjuk, hogy mi történik Navarre-ban – mondja Visia egy sorral előttünk. Aaric és Sloane mellett négy elsőéves foglal helyet körülöttünk, akiknek még nem tudom a nevét.

A szokásos Harci Eligazításokhoz képest most alakzatban foglalunk helyet, vagyis az ülésrendre a szárnyunk, osztagunk és rajunk alapján került sor. Azonkívül a basgiathitól eltérően az itteni térkép akkora, mint a színpadot elrejtő függöny, és a szigetek is helyet kaptak rajta – öt nagyobb és tizenhárom kisebb, amelyek minden oldalról körbeveszik a Kontinenst.

– Azok a vörös és narancssárga zászlók – jegyzi meg Ridoc tőlem balra, és a térképre mutat. – Jól sejtem, hogy...

– Szerintem ellenséges terület – jegyzi meg Sawyer.

– Ami itt aligha a poromieliéket jelenti. – Ridoc előszedi a tollát és egy darab pergament a táskájából, én pedig követem a példáját, és az ölemben egyensúlyozom a jegyzetfüzetemet. – Hanem... a sötét varázshasználókat.

– Vagy úgy. Kiszipolyozott földek, elpusztított városok. Mint Zolya. A vörös a régi csapatmozgásokat jelzi, a narancssárga a frissebbeket. – Krovla tartományának majdhogynem egésze érintetlennek tűnik, ugyanakkor az ellenség alig egy napi repülésre van a határunktól. Az egyetlen érdemi változás, amit nyár óta fel tudok fedezni a térképen, a Stonewater-folyó Navarre-hoz közelebbi szakaszán látható.

– Írtatok levelet a családotoknak?

Nem árulhatjuk el a szeretteinknek a tartózkodási helyünket, viszont engedélyt kaptunk rá, hogy figyelmeztessük őket a lakhelyük elhagyására, különösen akkor, ha a határ közelében élnek. Melgrenből még azt is kinézném, hogy bosszúból egyszerűen kivégezteti a dezertált kadétok családtagjait.

És mindez az én hibám. Én vagyok felelős Andarna szárnyáért, és én kényszerítettem ki az igazságot még azelőtt, hogy Aretia készen állt volna a cselekvésre. Én hoztam ide száz sárkánylovast anélkül, hogy erre bárkitől engedélyt kértem volna, és rajtam múlt, hogy olyan aggodalmas barazdák jelentek meg Brennan homlokán, amikor szóba került, vajon jut-e elég bárány az összes sárkánynak. És mindenekelőtt én rajzoltam egy szép nagy célkeresztet a barátaim családjának hátára. Olyan erősen szorítok rá a tollamra, hogy kis híján eltörik.

Hogy lehetséges, hogy miután tavaly olyan sokszor sikerült helyesen cselekednem, most minden egyes alkalommal rosszul döntök?

Mindannyian bólintanak, Rhiannon pedig hozzáteszi:

– Remélem, meg tudtam győzni őket a költözésről.

– Én nem kívántam élni a lehetőséggel – jegyzi meg Aaric a válla fölött anélkül, hogy megfordulna.

– Azt sejtettem. – Halványan elmosolyodom. Az apja bizonyára összececsinálná magát, ha a tudomására jutna, hogy Aaric nemcsak a Lovasok Kvadránsába lépett be, de még Navarre ellen is fordult.

– Jutottál valamire a védkövel? – kérdezi Rhiannon, mire mindenki, még Sloane és Aaric is felénk fordulnak.

– Háromszor lefordítottam azt a passzust, amire szükségünk volna, és azt hiszem, közel járok. – Elmosolyodom, ugyanis tényleg bízom benne, hogy meglehet a megoldás. – Tudom, hogy már három napja, de kissé rozsdás vagyok, azonkívül ez a legfurább mágia, amiről valaha olvastam. Talán nem véletlen, hogy soha nem is próbálták ki másodszor.

– Szerinted működni fog? – kérdezi Sloane reménykedve.

– Bízom benne. – Bólintok, majd kihúzom magam, mintha nagyon is valós súlya volna a rám nehezedő felelősségnek. – De biztosra kell mennem. – A varázsvédelem jelenti a legjobb esélyünket, ha a wyvernek átkelnek a Dralor-sziklák felett.

– Vágjunk bele! – Devera professzor asszony bukkan fel a színpadon. A hangja betölti a színháztermet, és a száznál is több lovas mind engedelmesen felé fordul.

– Olyan, mint Basgiathban – mondja Ridoc egy mosoly kíséretében. – De azért... egy kicsit mégis más.

– A legfurább mágia? – kérdezi Rhiannon suttogva.

Elfintorodom.

– Azt hiszem, az Első Hatok valamiféle vérmágiát használtak – felelem még nála is jobban lehalkítva a hangom. Már háromszor lefordítottam a szöveget, de mindig ugyanarra jutottam. Viszont még sosem hallottam róla, hogy bármilyen varázslathoz... vérre lett volna szükség.

Felvonja a szemöldökét.

– Biztos vagy benne?

– Amennyire csak biztos lehetek. Jesinia is ugyanarra a fordításra jutott, de azt hiszem, még egyszer átmegyek rajta, hátha elvétettem valamit.

– Hát persze. Hátha elvétettél valamit.

– Üdvözöllek bennetek az első Harci Eligazításon, amelyen immár hazaárulókként vesztek részt – mondja Devera.

Erre aztán mindenki elhallgat. Egy feneketlen gödör jelenik meg a gyomrom helyén.

– Jobban teszitek, ha hozzászoktok ennek a szónak a csengéséhez – mondja ellentmondást nem tűrően, miközben végigjártja rajtunk a tekintetét. – Ugyanis pontosan ennek tekint bennünket Navarre. Akár így érezzük magunkat amiatt, mert úgy döntöttünk, hogy megvédjük a védteleneket, akár nem, a barátaink és szeretteink, akiket hátrahagytunk, most hazaárulónak tartanak bennünket. Én mindenesetre személy szerint mindannyiótokra büszke vagyok. – A tekintete az enyémre talál. – Nehéz mindazt hátrahagyni, amit ismerünk, amit szeretünk, ha egyszer a becsület ezt követeli. Üdvözlétek Aisereigh alezredest, aki ezen a helyen az Írnokok Kvadránsa kurátori feladatait fogja ellátni.

Ez Markham pozíciója. Vajon Jesinia és a másik két kadét még úgy is megalapítják a saját kvadránsukat, hogy nincs senki, aki tanítaná őket? A Gyűlés ma reggel végzett Dain kihallgatásával, aki engedélyt kapott rá, hogy részt vegyen az előadáson, úgyhogy most ott ül az első sorban az osztagvezetők társaságában. Örülök neki, hogy már nincs elszigetelve, de azért nem bánom, hogy egyelőre nem kell a közelében lennem.

– Aretiában hiszünk benne, hogy a tudás mindannyiunké – szólal meg Brennan, amikor elfoglalja a helyét Devera mellett.

– Még mindig alig hiszem el, hogy elhagyta a családneveteket – dünnyögi Sawyer.

Egyedül az évfolyamtársaim tudják, hogy kicsoda valójában Brennan, és úgy tűnik, Devera és Emetterio is névváltoztatásra fog kényszerülni. Talán Kaorira is ez várt volna, ha velünk tart, de amikor beszéltem vele, kétségek közt őrlődve ugyan, de azt mondta, hogy az empyriaiak mellett a helye.

Akik nem tartottak velünk, azoknak mind megvolt rá az oka, hogy Basgiathban maradjanak. Legalábbis ezt mondogatom magamnak.

– Muszáj volt. Nekem tetszik a neve. Tyrr nyelven feltámasztottat jelent. – Bárhogyan is hívják, számomra ugyanúgy Brennan marad.

– Először is – kezdi Brennan –, eleget tettünk a kéréseknek, és mindannyian a saját szárnyatokban maradhattatok. Második és Harmadik Szárny, a vezetőtök mostantól Eleni Jareth és Tibbot Vasant. Legkésőbb

holnapig kinevezzük a hiányzó osztag- és rajvezetőket. A döntésekről értesíteni fogjuk Devera professzor asszonyt.

Felvonom a szemöldököm.

– Tehát nem nekünk választják ki a vezetőket? – kérdezi valaki az Első Szárnyból, minthogy Basgiathban ez a szokás.

– Azt akarod mondani, hogy te magad nem vagy rá képes?

– Nem, uram.

– Nagyszerű. Haladjunk tovább. – Felénk fordul. – Hogy biztosra menjünk, ellenőriztük, de úgy tűnik, hogy a Negyedik Szárny idén nem csak a Vasrajt adja nekünk...

Az előttünk ülő elsőévesek üdvrivalgásban törnek ki, ugyanis idén zsinórban másodszor mi tudhatjuk a legnagyobb számú túlélőt a sorainkban a Cséplés után. Baylor, a zömök, rövidre nyírt fekete hajú srác kiabál a leghangosabban, és a szám mosolyra húzódik, amikor játékosan Aaricet is vállba öklözi, hogy csatlakozzon hozzájuk.

– ...de a Láng Osztag mondhatja a magáénak a megtiszteltetést, hogy teljességgel érintetlen maradt. – Brennan Bodhira pillant. – Durran, te az összes kadétodat elhoztad. Ezzel, azt hiszem, a tiétek a Vasosztag.

Szent egek. Ezúttal még csak el sem akarom rejteni a vigyoromat. Azt eddig is tudtam, hogy a Negyedik Szárny hozta el a legtöbb kadétot, de hogy hozzá még az egész *osztagunkat* is egyben tartottuk?

– Gondolom, örülnétek egy jelvénynek – teszi hozzá Brennan.

– Dögöljek meg, ha nem! – kiáltja Ridoc, majd felpattan a helyéről, és az egész osztag – engem is beleértve – lelkesen felkiált.

– Igen, uram – mondja Bodhi, miután a többiek valamelyest elcsendesedtek.

– Megnézem, mit tehetek. – Brennan felpillant rám, és elvigyorodik. – Most pedig térjünk át a komolyabb dolgokra. Először is kezdjük a navarre-i hírekkel. A forrásaim alapján a közvélemény nem értesült a fejleményekről.

Micsoda? Ez komoly? Rhiannonnal zavart pillantást váltunk, miközben a színházban fojtott morajlás fut végig.

– Meglepetésünkre a helyőrségek gyorsan intézkedtek a wyvernek ügyében, amelyeket Riorson hadnagy volt szíves nekik ajándékozni, Melgren tábornok pedig gondoskodott róla, hogy a hírek ne ériék el a lakosságot, noha a jelenlévő katonák nyilvánvalóan tisztába kerültek az

igazsággal. Sajnálatos módon továbbra is az összes poromieli lakost visszafordítják a határról.

A szívem összefacsarodik ahogy ráébredek, hiába reménykedtem benne, hogy a távozásunk komolyabb folyamatokat is elindíthat. De miután rendelkezünk saját varázsvédelemmel, mi is biztonságos választást jelentünk azoknak a poromieli civileknek, akiket Navarre még mindig nem akar befogadni.

– A csapataink megkettőzött létszámban járőröznek a tyrrendori határ mentén – folytatja Brennan, majd végigfuttatja a hüvelykjét az állán. – Ezzel együtt úgy véljük, hogy a tartózkodási helyünk továbbra is rejtve maradt a navarre-i vezetés előtt.

– Még úgy is, hogy a Kontinens legnagyobb sárkánycsapatával szeltük át az eget? – kérdezi valaki az Első Szárnyból.

– A tyrrendoriak megbízhatóak – mondja Sloane, és felszegi az állát. – Mi átértük az utolsó felkelést. Bármit is látunk, azt megtartjuk magunknak.

Brennan bólint.

– A jó hír, hogy amennyiben hihetünk a forrásainknak, a családok biztonságban van. Nem csupán a leveleiteket juttatjuk el hozzájuk, de menedéket is biztosítunk a számukra. Amennyiben hajlandóak belevetni magukat az ismeretlenbe, készen állunk rá, hogy ezen a helyen együttműködjünk velük.

A torkomban lévő gombóctól alig kapok levegőt. Apa igazán büszke lenne Brennanra.

– Milyen következtetést vonhatunk le a csapatmozgások hiányából? – kérdezi Devera, oldalra pillantva Brennan felé. – Vagy talán nem emlékszel, hogyan zajlanak a Harci Eligazítások?

– Elnézést. – Brennan feltartja a kezét, majd hátralép.

– Kicsit sok idő telt el azóta.

– Túlságosan lefoglalta őket, hogy feltakarítsák a wyverntetemeteket, és nem jutott idejük ránk – feleli Dain.

– Egyelőre talán igen. – Brennan bólint. – Elképzelhető, hogy sokkos állapotban vannak, de ne legyenek kétségeitek afelől, hogy rögtön kétfrontos háborút kell vívnunk, amint összekapják magukat, és eldöntik, hogy pontosan mennyi információt oszthatnak meg a nyilvánossággal.

– Mikor fogunk harcolni velük? – kérdezi egy srác a Harmadik Szárnyból, és a térképre mutat. – Mármint a sötét varázshasználókkal.

– Amikor kijártatok az iskolát – feleli Brennan, majd felvonja a szemöldökét, és ugyanazt az arckifejezést veszi fel, amit Apa szokott, ha nagyon komolynak akar mutatkozni. – Másokkal ellentétben mi nem küldjük a halálukba a kadétokat, márpedig pontosan erre számíthattok, ha idő előtt szembekerültök a veninekkel. Esélyetek sem volna ellenük. Tényleg ennyire szeretnél felkerülni a haláltekerésre?

– Sorrengail és a többiek nem haltak meg – feleli.

– Ketten közülünk nagyon is meghaltak – csattan fel Imogen, mire a lovas mélyebbre süllyed a székében.

– Majd akkor tárgyaljuk újra a kérdést, ha te is villámforgató leszel – szól közbe Devera.

– Még a képzés lejárta előtt megtanuljátok, hogyan küzdjete meg a sötét varázshasználókkal, és miként élhetitek túl ezeket a találkozásokat – ígéri Brennan. – Az ilyesmi különleges harcmodort követel meg az embertől. Tökéletesíteni kell a pecséterőtöket, ami itt még a korábbinál is több erőfeszítést igényel tőletek. Ne felejtsetek, hogy a mágia a varázsvédelmen túl jóval vadabbul működik, mindenesetre jelenleg is dolgozunk Warrick naplójának fordításán, és ha sikerrel járunk, remélhetőleg hamar fel tudjuk állítani

a saját védelmünket. Folyamatban az olvasztó beindítása is, amivel a saját erőinket és a griffroptetőket is el tudjuk majd látni fegyverekkel, ami szintén része a küldetésünknek...

Rosszalló morajlás zúg fel a teremben.

– Csendet! – kiáltja Brennan. – A röptetők veszélyesek, de nem ők az ellenség, akiktől félnünk kell. Igaz, hogy néhányan közülük valóban ellenséggént tekintenek ránk, mint azt a pár nappal ezelőtti Samara elleni támadás is bizonyítja.

A röptetők megtámadták Samarát? A pulzusom kihagy egy ütemet. *Mira.*

– Amivel vissza is tértünk a Harci Eligazításhoz – veszi át a szót Devera.

– Nem veszítettünk lovast az összecsapásban, ami a forrásaink szerint leginkább annak köszönhető, hogy mindössze egyetlen sárkány volt jelen a helyőrségen a támadás idején... Nyilvánvalóan a politikai felfordulás miatt. A varázsvédelem ezúttal nem mondta fel a szolgálatot, de a röptetők így is bejutottak a helyőrségre, és megöltek egy tucatnyi gyalogságit, mielőtt az erőd aljában végeztek velük.

Tehát egyetlen lovas sem halt meg, vagyis Mira jól van. Amint csillapodik valamelyest a szívverésem, képes vagyok újra józanul gondolkodni.

– Fegyvereket kerestek – suttogom. – Ott van a fegyverraktár. – Navarre lakosai talán nem tudnak a távozásunkról, a röptetők azonban igen.

– Mondd ki – sürget Rhiannon.

Megcsóválom a fejem, és nem vagyok hajlandó eljutni a logikus végkövetkeztetésig.

– Milyen kérdéseket tennétek fel a támadással kapcsolatban? – kérdezi Devera. – A fiatalember már túl régóta tájékoztatja a tiszteket a helyzetről, és megfélekezett arról, hogy mit jelent *tanítani*. – Újabb lapos pillantást vet Brennan felé.

– Francba, akkor majd kimondom én – motyogja Ridoc, majd fennhangon így folytatja: – Fegyvereket kerestek?

– Igen. – Brennan bólint. – Ez az *egyetlen* oka, amiért a griffröptetők közvetlen támadást intéznének a navarre-i helyőrségek ellen. – Úgy pillant rám, mintha tudná, hogy

a kérdés valójában tőlem származik, majd felveszi azt a rosszálló ábrázatát, amit már tizenöt éves korára olyan remekül begyakorolt, amikor megelégtelt, hogy nem vagyok hajlandó felelősséget vállalni a tetteimért.

Ha ezt akarja, hát legyen.

– A röptetők még azelőtt támadták meg Samarát, hogy mi... – Istenek, egyáltalán mi a megfelelő szó arra, amit tettünk? – Hogy *hátrahagytuk* Basgiathot?

Brennan tekintetében némi elismerés villan.

– Utána – feleli Devera.

A torkomban lévő gombóc fájdalmasan megnagyobbodik, és azzal fenyeget, hogy szétzúzza a maradék nyugalmat is. Tehát azért támadtak, mert tudják, hogy már nem leszünk képesek ellátni őket Basgiathból. Védtelenek.

– Nem a te hibád – súgja Rhiannon.

– De igen, nagyon is az én hibám – felelem, és a jegyzeteimbe temetkezem.

Brennan visszafordul a térképhez.

– És most tekintsük át az ellenséges csapatmozgásokat. A múlt héten a veninek elfoglalták Ancát. A húzás nem meglepő, tekintve, hogy Anca a

nemrégiben elesett Zolya szomszédságában fekszik.

Nem foglalkozom Ancával, és egyedül Cordynra fókuszálok, ahol Tecarus gróf az egyetlen másik luminárist őrzi. Ez a legnagyobb város Zolya és Draithus között, amely még kívül van a veninek által ellenőrzött területen. A tengerparti település Basgiathtól mintegy kétnapi repülésre található, de úgy számolom, hogy Tairn innen alig tizenkét óra alatt elérné.

– *Tíz – igazít ki a sárkányom. – De nem teljesen biztonságos odamenni – teszi hozzá, igaz, nem úgy hangzik, mint aki vitatkozni akar.*

– *Xaden szerint nem az, viszont az sem biztonságos, ha úgy tartózkodunk a varázsvédelmen kívül, hogy még egy olvasztónk sincs, amivel fegyverekkel tudnánk ellátni magunkat vagy a szövetségeseinket.* – Még szerencse, hogy hamarosan fel tudjuk állítani a varázsvédelmünket.

– *Igaza van – szól közbe Andarna. – El tudod hozni a luminárist?*

– *Már a kérdésed is sértő – feleli Tairn.*

– *El tudod hozni a luminárist, ha meg vagy sértődve?*

Tairn felhorkan.

– Aggodalomra ad okot, hogy a város kiszipolyozása után a veninek visszavonultak, hogy Zolyában rendezzék a soraikat – mondja Devera. – Milyen következtetést vonhatunk le ebből?

– Zolyában van a támaszpontjuk – feleli Rhiannon.

– Mintha csak ellátmányért mentek volna vissza, hogy folytassák a hadjáratukat.

– *Ezüsthajú! – kiált fel Tairn. – Közelednek!*

Elakad a lélegzetem, és a színház hátsó része felé fordulok, mintha a parányi ablakokon keresztül is megpillanthatnám, hogy ezúttal mivel kell szembenéznünk.

– Így van. Nem csupán kiszívják az erőt a földből, de most először tartósan el is foglalják ezeket a területeket. – Brennan elhallgat; alighanem Marbhbál beszél, majd egyszer csak kihúzza magát, ahogy az egész helyiség elcsendesedik. – Mindenki menjen át a nagyterembe, és várjon ott – adja ki az utasítást, majd Deverához fordul, miközben a padsorokban kitör a zűrzavar.

– Hányan vannak? – A rettegés ellenére valahogy mégiscsak sikerül rendeznem a légzésem, majd berámolok mindent a táskámba, és felállok, miközben körülöttem a riadt kadétok hasonlóképpen cselekszenek.

– Ránk találtak? – kérdezi Ridoc. – Navarre bosszút áll?

Azt hittem, több időnk van. Hogy lehet, hogy mégsem?

– Nem tudom – feleli Rhiannon.

– Tairn szembe tud szállni Codaghal? – kérdezi Aaric, miközben felveszem a hátizsákom.

Már éppen válaszolnék, de elakad a szavam, ahogy eszembe jut Melgren tábornok sárkánya. Inkább bele sem akarok gondolni, milyen eredménnyel járna két ilyen hatalmas teremtmény összecsapása.

És közben Tairn is gyanúsan elcsendesedett.

– A történelem legrövidebb életű forradalma. – Sawyer szitkozódik, majd szorosabbra húzza a táskája szíját.

– *Negyvenen vannak. Sgaeyl is érkezik, de túl messze...*

– Tairn szünetet tart. – *Várjunk csak. Teine vezeti a csapatot.*

Teine?

Mira. A félelemtől összerándul a gyomrom.

Francba a várakozással.

Elsietek Sawyer mellett, kilépek a folyosóra, és futni kezdek, fittyet hányva mindazokra, akik utánam kiáltanak; még Brennannal sem törődöm. Az elmúlt három hónap futóedzéseinek köszönhetően még jelentősebbé vált az egyetlen korábbi előnyöm a többi lovassal szemben: a sebességem.

– Készítsétek a lövegeket! – Brennan igyekszik túlharsogni a zűrzavart.

Mira megöleti magát. Vagy talán azért jön, hogy ő öljön meg minket. Bárhogyan is, előbb még a szemembe kell néznie.

Elhaladok az Első Szárny kadétjai mellett, és elérem a központi folyosót. A szobrok és faliszőnyegek összerosódnak előttem, a tudóm pedig éget, ahogy magam mögött hagyom az öröket és a többi lovast.

Kérlek, Dunne, ne hagyd, hogy felégesse ezt a palotát, még mielőtt esélyem lehetne jobb belátásra bírni.

Elsüvítetek Emetterio mellett, miközben utánam kiabál, majd kis híján elcsúszom, ahogy ráfordulok az előcsarnokra, de akkor sem akarok lassítani a lépteimen, amikor a szívem már veszettül kalapál, a tudóm pedig tiltakozik a magaslat miatt. Az örök nyitva tartják a kapukat, alighanem azért, hogy a lovasok mielőbb fel tudjanak szállni a sárkányaikra – a lábam szinte alig éri a márvány lépcsőfokokat, ahogy még éppen időben érem el az udvart ahhoz, hogy lássam Teinét, amint a szárnyait kitarva lelassít, és szinte közvetlenül előttem a földre ereszkedik.

A félelem újból összeszorítja a torkomat, amikor pár méterrel a kapu előtt megállok a köves talajon.

A kavicsok szanaszét repülnek a levegőben, ahogy a Zöld Buzogányfark a talajba mar a karmával, én pedig önkéntelenül is az arcom elé emelem a kezem, amikor Teine közvetlenül a Riorson-ház bejárata előtt landol, elzárva a város felé vezető utat. Mellette még két másik sárkány is érkezik, akik hozzá hasonlóan hirtelen és erőteljesen fognak talajt.

Köhögök a felszálló portól, és megpillantok egy dühödt tekintetű narancs és egy vörös példányt, akik a fogaikat kivillantva engem méregetnek.

Ha ez nem lenne elég, négy további sárkány is landol a külső falon, amitől még egyszer megremeg a föld. Mindenütt ott vannak.

A gyomrom parányi. Ezek szerint elárultak bennünket. Valaki értesítette a navarre-i vezetést a tartózkodási helyünkről.

– *Tairn...*

– *Itt vagyok* – feleli egy pillanattal azelőtt, hogy úgy zúgna alá az égből, mint egy átkozott meteor. A föld veszettül rázkódik, ahogy a bal oldalamon landol, a szárnyával kitakarja a napot. Olyan erővel bődül el, hogy összekoccannak tőle a fogaim, aztán alig néhány centire a vállamtól lehorgasztja a fejét, és tűzfolyamot lövell a sárkányok felé.

Egy másodpercre forráság önti el az arcomat, mielőtt visszahúzódna, és kigyózó mozdulatokat kezdene végezni a fejével.

Teine előrelép, és az idő mintha a szokásos sebessége milliimod részére lassulna, ahogy Tairn előreszökken, kitárja hatalmas állkapcsát, és ugyanazzal a mozdulattal szorít rá Teine torkára, ahogyan korábban Solasszal is tette.

– Tairn! – kiáltom színtiszta félelemmel. Ha Teine meghal, Mira sem marad életben.

– A rohadt életbe, Violet! – kiáltja Mira.

– *Elkaptam, de nem törtem meg a pikkelyeit* – biztosít róla Tairn, mintha én volnék az, aki feleslegesen gerjeszti a feszültséget.

– *Hát, amíg csak fenyegeted...* – felelem. – Szállj le békésen, és Teine életben marad! – Mögöttem a többiek is egyre nagyobb számban áramlanak ki az udvarra. A kavicsok ropognak körülöttem, de én továbbra is Teinére és Mirára szegezem a tekintetemet.

Irigylésre méltó könnyedséggel száll le a sárkánya hátáról, és határozott léptekkel felém indul. Az arca kivörösödött a repüléstől, a szeme pedig vadul izzik, ahogy feljebb tolja magán a szemvédőt.

– Békével jöttünk. Riorson értesített minket. Különben hogyan is találhattunk volna rátok? – Anélkül pillant fel a palotára, hogy lassítana a léptein. – Istenek, és én még azt hittem, hogy porig égették ezt a helyet.

Xaden?

– Nem egészen. – Az ujjhegyemmel megérintem a török markolatát. Nem vagyok biztos benne, hogy képes volnék szembeszállni a nővéremmel, azt viszont nem hagyom, hogy ő végezzen velem.

– *Sgaeyl szerint igazat mond* – szólal meg Tairn, majd elengedi Teine torkát, és visszahúzódik mellém. – *Közel vannak.*

Hála isteneknek. Megkönnyebbülten felsóhajtok, éppen egy pillanattal azelőtt, hogy Mira átkarolna.

– Sajnálom – susogja a hajamba, és jó erősen megölel. – Nagyon sajnálom, hogy nem hallottam meg, amit Samarában akartál mondani.

A vállam lecsügged, majd mindenestül elernyedek, és végül viszonzom az ölelését.

– Szükségem volt rád, Mira – suttogom, és képtelen vagyok elrejtteni a fájdalommat. Annyi mindent kellene mondani, és éppen ez bukik ki belőlem. – Szükségem volt rád.

– Tudom. – Az álla a fejem búbjának nyomódik, mielőtt hátrálna egy lépést, és megragadná a vállam. Most először, mióta megkezdtem a tanulmányaimat Basgiathban, nem néz végig rajtam az esetleges sérülések után kutatva. Helyette egyenesen a szemembe néz. – Rettenetesen sajnálom. Cserben hagytalak, de ígérem, nem történik meg még egyszer. – Halvány mosoly jelenik meg a szája szegletében. – Tényleg elraboltad a kadétok felét? És megölted a parancsnokhelyettest?

– Dain ölte meg. Én csak segítettem bevégezni, amit elkezdett. Nos, Xaden segített. Úgy is mondhatnám, csapatmunka volt. – Megrázom a fejem, hátha így rendezni tudom a gondolataimat. – Tudtál róla? Amikor megpróbáltam elmondani, és azt mondtad, több pihenésre volna szükségem... Tudtál róla? – Elviselhetetlen a gondolat, hogy arról akart meggyőzni, mindez csupán a fejemben létezik.

– Esküszöm, hogy nem tudtam. – Elkerekedett tekintete az enyémet keresi. – Egészen addig nem, amíg le nem hajították a wyverneket Samara

kapui elé. Anya tíz órával később érkezett, és elmondta az igazságot. Az összes lovasnak elmondta.

Pislogok egyet meglepetésében.

– Tehát... csak úgy elmondta neked.

– Igen. – Kissé lehorgasztja a fejét. – Valószínűleg rájött, hogy nehéz lenne kimagyarázni egy óriási wyverntetemet.

Mi pedig akkor már úton voltunk ide.

– *Xaden.* – Próbálom megtalálni, nem mintha nem bíznék a nővéremben, hanem azért, mert mégiscsak ő tisztázhatja a helyzetet.

– *Ha ezt mondja anyádról, akkor így történt. A város szélén vagyunk a többiekkel.*

– És utána mi történt? Egyszerűen hagyta, hogy mind a negyvenen eljőjtek? – A falakon gubbasztó sárkányokra mutatok. Kizárt, hogy anyám csak úgy szemet hunyt volna a dezertálásuk felett.

– Egy órát kaptunk tőle, és a lovasok fele a távozás mellett döntött. Útközben csatlakoztunk másokhoz, akik szintúgy ultimátumot kaptak. A vezetés arra jutott, még mindig biztonságosabb elengedni minket, mint megvárni, hogy esetleg a többieket is rábídjuk a távozásra vagy, ami még rosszabb, hogy kiszivárogtassuk a történeteket. És ez nem is a mi döntésünk volt, nem igaz? – Teinére pillant.

Itt valami nem stimmel... Mégis miért engedte volna el őket Anya és Melgren ilyen könnyen?

– Talán tudta, hogy... – Átpillant a vállam fölött, majd megdermed, és egyszer csak minden ízében reszketni kezd.

– Mira? – Én is megfordulok, és rögtön meglátom, hogy mi okozta a megdöbbenését.

Brennan szalad le a lépcsőn, és széles mosoly terül el az ábrázatán, amit önkéntelenül is viszonzok. Végre mindhárman együtt vagyunk, és le sem lehetne írni szavakkal, hogy mennyire *teljesnek* érzem magam. A szemem csípni kezd, ahogy próbálom visszatartani a keserédes, mégis örömteli érzéseket, amelyek most azzal fenyegetnek, hogy átcsapnak fölöttem.

– Brennan? – kérdezi Mira.

Hátrálok néhány lépést, hogy több helyet teremtsék a számukra.

– Mira. – Alig pár lépésre van tőlünk, és a mosolya, ha lehet még szélesebb.

– Életben vagy? – Mira kis híján orra bukik, majd megcsóválja a fejét. – Azután, hogy... De hát... Hat év telt el, és te... élsz?

– Úgy tűnik. – Brennan ölelésre tárja a karját. – Istenek, milyen jó újra látni.

Mira nem válaszol.

Helyette hátrahúzza az öklét, és tiszta erőből képen törli a bátyánkat.

„A hatok és az egy életének vére lángba borította a követ a vasviharban.”

– Lucerasi Warrick naplója (Violet Sorrengail fordítása)

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Mennyi vér...

– Szólj Ridoc Gamlynnek, hogy jégre van szükségünk! – kiáltom az őrnék, miközben átlépünk a küszöbön.

– Jól vagyok – motyogja Brennan a kendőjén keresztül, amivel az orrából ömlő vérzuhatagot próbálja felitatni. Ellenőrzi, hogy nem tört-e el az orra, és elfintorodik. – Francba, Mira.

– Ismerős volt a roppanás. – A vállam fölött a nővéremre pillantok, miközben bemegyünk az irodába, ahol a történelemórákat tartják. Mintegy tucatnyi szék veszi körbe a sebtiben összetákoltsz asztalt.

– Megérdemelted – feleli Mira, majd lerázza magáról az őr, aki megpróbálja megállítani. – Ne merészelj hozzám érni!

– Hagyd békén a nővéremet – utasítja Brennan, majd leül az asztal mellé. – Családi ügy.

– Családi? A családtagok nem hagynák, hogy a testvérük *hat évig* halottnak higgye őket. – Mira nekidől a falnak, úgyhogy most kettőjük közé kerülök. – Az egyetlen ebben a szobában, akit a családomnak tekintek, az Violet.

– Mira... – kezdeném, de a szavamba vágnak.

– Alezredes? – szólal meg Ulices, ahogy átverekgszi magát az örökön, és ezúttal nem én vagyok az, akit összeszűkültsz szemmel méreget.

– Alezredes? – Mira tekintete Ulicesről Brennanra téved, aki összefűzi maga előtt a karját. – Ezek szerint legalább a ranglétrán feljebb juthat az ember, ha ilyen sokáig a hullát játssza.

Brennan lapos pillantást vet felé, mielőtt Uliceshez fordulna.

– Minden rendben. Mindenki megnyugodhat. Súlyosabb sérüléseim is voltak már.

– Nem ez az első alkalom, hogy eltörtem az orrát. – Mira negédes mosolyt villant Ulicesre, aki nem kevés gyanakvással méregeti a nővéremet.

Egy további őr nyomakodik el Ulices mellett, és átnyújt egy vaskos szövetbe bugyolált jégdarabot; nem gondoltam volna, hogy ilyen

pillanatokban is hasznát vehetjük Ridoc pecsétéréjének.

– Köszönöm – mondom. – Kérem, adja át Ridocnak is.

– Lehetőleg feltűnés nélkül mozgósítsák az összes lovast, akik nem a tyrrendori helyőrségeknél járőröznek – adja ki az utasítást Brennan. – Ki kell derítenünk, hogy mások is dezertálni készülnek, vagy ránk akarnak támadni.

– Szorítsd rá – adom ki én is a saját utasításomat Brennannak, és átnyújtom neki a jeget.

– Mi a helyzet az új csapattal? – kérdezi Ulices. – Ugyanúgy járjunk el velük, ahogy a kadéttal tettük?

– Marbh szerint Riorson felelősséget vállalt értük, de győződj meg róla, hogy ezzel a többi sárkány is egyetért. Később pedig vidd át őket a völgybe.

– Brennan bólint, amitől a vér végigcsorog az állán.

Pfúj.

– Mondtam, hogy szorítsd rá – szólok neki.

Ulices Mirára pillant.

– Biztos vagy benne, hogy...

– Azt hiszem, szót tudok érteni a saját nővéremmel – biztosítja róla Brennan.

– Abban nem lennék olyan biztos – feleli Mira, majd felvonja a szemöldökét, miközben Ulices távozik, de nyitva hagyja maga után az ajtót, hogy az odakint lévő örök bármikor be tudjanak jönni.

– Nem tudom elhinni, hogy tényleg megütöttél – motyogja Brennan. – Tudod, milyen nehéz dolog befoltozni magamat? Amikor rólad van szó, az sima ügy. De saját magammal kínszenvedés.

– Jaj, sírjál még, bátyuska – gúnyolódik Mira. – Bárcsak tudnád, mi hogyan sírtunk utánad.

És egyszer csak mintha megint tízéves lennék – a legfiatalabb az óriásokkal teli szobában.

– Tudtam, hogy úgysem értenéd. – Brennan Mira felé bök az ujjával, és ismét elfintorodik. – Azt hiszem, helyre kell hoznom az ornyergemet.

– Úgysem értenénk? Micsodát, azt, hogy hagytad, hogy elégezzük a dolgaidat?

– Én már lefolytattam vele ezt a vitát – mondom Mirának.

– Azt, hogy végignéztük, ahogy anyánk önmaga árnyékává válik? – folytatja. – Ahogy végignéztük, hogy apánk szíve megszakad, miután a

halálod teljesen tönkretette? – Mira ellöki magát a faltól, én pedig feltartom a kezem, hátha meg kell akadályoznom, hogy ismét nekirontson.

– Idáig talán nem mennék. – Nem mintha nem volna igaza, de ez azért kemény volt.

– Apánk megértette volna, amit tettem. – Brennan orrhangra vált, ahogy leveszi magáról a kötést.

– Esetleg előkerítenél egy másik kendőt? – kérdezem, miközben víz csepeg a kezemről a kőpadlóra.

– Ami pedig anyánkat illeti. – Brennan kihúzza magát. – Bízom benne, hogy a halálom élete utolsó napjáig kísértetni fogja. Ő volt az, aki készen állt rá, hogy feláldozzam az életem egy hazugságért.

– Ez nem igazság! – csattan fel Mira. – Lehet, hogy te nem értesz egyet azzal, amit tett, én viszont nagyon is meg tudom érteni, hogy biztonságban akart tudni minket.

– *Minket* biztonságban tudni? – Brennan szeme összeszűkül. – Nem téged öltek meg!

Úgy kiabálnak egymással, mintha ott se lennék. Visszavedlettem a kistestvérré, akiről nem kell tudomást venni.

– Ahogyan téged sem – feleli Mira. – Gyáván elbújtál, ahelyett, hogy hazatértél volna, amikor pedig szüksége volt rád! – Ezúttal rám mutat. – Idegeneket választottál a testvéreid helyett!

– Azt választottam, ami a legjobb a Kontinensnek!

– Fejezzétek már be! – kiáltok fel, amitől egyszer csak mindketten elhallgatnak. – Mira, Brennan éppen csak kinevezték hadnaggyá, és ami történt, megtörtént. – Brennanhoz fordulok, és a kezébe nyomom a jeget. – Brennan, szorítsd már oda ezt a kibaszott jeget az arcodhoz, mielőtt mindent összevérezel magad körül, te csökönyös öszvér!

Brennan lassan az orrához emeli a jeget, és úgy méreget, mintha életében most látna először.

– És én még valaha testvérek után sóvárogtam – szólal meg Xaden az ajtóból. A rá jellemző hanyagsággal támaszkodik az ajtófélfának, és úgy néz ki, mint aki már percek óta hallgat bennünket.

A belsőmben tomboló viszály egyszer csak színtiszta megkönnyebbülésbe vált, ahogy odamegyek hozzá, ügyelve rá, hogy ne csússzak el a véren, amit Brennan hagyott maga után.

– Szia.

– Szia – feleli, aztán átkarolja a derekamat, és közelebb húz magához.

A pulzusom úgy ugrál, mint egy kacsázó kő a víz felszínén, ahogy magamba szívom a látványát. Nem látok rajta újabb sérüléseket, de persze ki tudja, mit rejt a bőrszerelése.

– Jól vagy?

– Most már igen. – A hangja olyan lággyá válik, ahogy csak velem szokott beszélni, és amitől annyira el szoktam gyengülni. Lassan közelebb húzódik hozzám, és az ajkamat kutatja az ajkával, a világ minden idejét megadva, hogy tiltakozzam.

De nem teszem.

Lassan, gyöngéden megcsókol, én pedig lábujjhegyre emelkedem, hogy még közelebb lehessek hozzá, és végigsimíthassak a borostás arcán.

Ennyi. Pusztán ennyire van szükségem ahhoz, hogy minden újra értelmet nyerjen. Akár az egész világ megsemmisülhetne most körülöttünk, azt sem venném észre, vagy talán nem is érdekelne, amíg őt a karomban tarthatom.

– Muszáj ezt mások előtt csinálni? – dünnyögi Brennan.

– Ó, náluk ez még csak a bemelegítés – jegyzi meg Mira. – Várd meg, amíg gyakorlatilag megmásszák egymást valami nyilvános helyen. Garantálom, hogy nem fogod egyhamar elfelejteni a látványt.

Elvigyorodom, miközben Xaden fokozza a nyomást, de továbbra is ügyel rá, hogy a nyelvét még ne hozza játékba – így csak még izgatóbb a dolog. Aztán vonakodva ugyan, de visszahúzódik, bár a szemében még mindig úgy izzik az ígéret, hogy az én vérem is felforr tőle.

– Nos, mihez fognak kezdeni Sorrengailék a nagy egymásra találás után? – kérdezi Xaden, és végigpillant a többiekén.

– Először is jól megverjük a bátyámat – feleli Mira.

– Megpróbálom túlélni, hogy megvernek – mondja Brennan.

Leengedem a kezem, majd én is a testvéreimhez fordulok. Mindenki, akit szeretek, akit igazán szeretek, és aki nélkül nem tudnám elképzelni az életemet, itt van ebben a szobában, és életemben most először érzem, hogy én tudom megvédeni őket.

– Szükségem van a hat legerősebb lovas vérére.

Brennan szemöldöke felszalad, Mira pedig úgy fintorog, mintha romlott tejet szagolt volna.

– A valaha élt vagy a jelenlegi legerősebb lovasokéra?

– kérdezi Xaden rezzenéstelen arccal.

– Miért? – kérdezi Brennan, miközben víz csöpög alá a karjáról.

– A jelenlegiektől – felelem Xadennek, majd a többiekhez fordulok, és próbálom rendezni a légzésem. – Tudom, hogyan állíthatjuk fel a varázsvédelmet.

* * *

Öt órával később kilencen – a Gyűlés tagjai, valamint Bodhi és én – kísétálunk a Riorson-ház hátsó ajtaján, és párokba rendeződve elindulunk a hegyoldalba vájt úton.

– Biztos vagy benne, hogy jó ötlet? – kérdezi Ulices valamivel előttünk a bátyámtól.

– A húgom biztos benne, és nekem ez éppen elegendő
– feleli Brennan.

– Hát persze, remek ötlet, hogy egy kadét kósza ötleteire hagyatkozzunk
– szólal meg Suri Kylynn mellől.

– Egy kadét ötleteire, aki történetesen fel tudja állítani a varázsvédelmet.
Ó, igazán nincs semmi nyomasztás.

Reszketve a röpkabátom zsebébe csúsztatom a kezem, hátha kissé fel tudom melegíteni, miután a nap már aláereszkedett a hegyek mögött. Végül az út egyenletesebbé válik előttünk, és megközelítünk néhány ünnepélyes tartásba merevedett őrt, akik a jöttünkre félreállnak, és követhetjük a hegyoldalban vezető, hamarosan kanyonná szélesedő, kavicsos utat.

Varázsfények izzanak fel a jöttünkre, és a gyomrom ugrálni kezd az energiától. Talán nem is energia, hanem... várakozás. Bármilyen is az, örülök, hogy kihagytam a vacsorát.

– Esetleg most, hogy mind itt vagyunk, kihasználhatnánk az alkalmat, hogy megbeszéljük, hogyan is állunk Tecarusszal. – Ulices a bátyám felé fordul.

– Ma érkezett meg a levele. Azt akarja, hogy a segítségére siessünk, ha hív minket – mondja Brennan. – Elsőként a tengerparti csapatokat kell felfegyvereznünk. Azt mondta, megengedi, hogy Aretiába hozzuk a luminárist...

– Nem fogja engedni – szól közbe Xaden.

– ...amennyiben láthatja Violetet varázsolni – fejezi be Brennan.

– Akkor sajnos másik luminárisra lesz szükségünk, mert előbb fog találkozni Malekkel, mint Violettel. – Xaden azon a fagyos hangon beszél, amit akkor vesz elő, ha már döntésre jutott valamiben. – Hacsak nem döntötted el, hogy soha többé nem akarod látni a húgodat. Fegyverként maga mellett akarja tartani. Mindketten tudjuk, hogy így van.

– Ha esetleg ilyen szándékai is vannak, én le tudom beszélni róla. – Brennan állkapcsa megfeszül.

– Nem gondolod, hogyha lenne másik lumináris, akkor már rég megpróbáltuk volna azt is megszerezni? – jegyzi meg Kylynn.

– Akkor ajánljunk fel neki egy egész fegyverraktárat, Violet ugyanis nem alku tárgya. – Xaden hátrapillant Kylynnre.

– *Nem bánom, ha oda kell mennem.* – A vállunk összeér, ahogy az út összeszűkül, és a kanyon falai még magasabbra emelkednek körülöttünk. – *Szükségünk van rá.*

– *Én viszont nagyon is bánom. Úgyhogy a válaszom nem. Mindig van más megoldás.*

Szép dolog, hogy hamarosan hozzájuthatunk a saját varázsvédelmünkhöz, csak hogy ezzel még nem védtük meg Poromielt – addig biztosan nem, amíg nem tudjuk kiterjeszteni a védelmünket úgy, ahogyan az Navarre-ban működik. Az is igaz, hogy legalább ezen a helyen biztonságban tudhatjuk az embereket.

Néhány méterrel előttünk a kanyon egy kör alakú, felül nyitott barlangba nyílik, ahol vagy tíz sárkány is kényelmesen elférne. A tekintetem rögtön a magasba téved, és a falakon rúnákra leszek figyelmes, amelyek egészen a nyitott égboltig folytatódnak.

– *Hogy lehet, hogy sosem láttam, amikor erre repültünk?*

– *Nagyon régi, titkos rúnák.*

Az előttünk lévő lovasok szétválnak, és végre megpillantjuk a védkövet.

Az ajkaim elválnak egymástól, ugyanis... Húha.

A reszkető, fekete emelvény vagy kétszer olyan magas, mint Xaden, és mind a kilencünknek össze kellene kapaszkodnunk, hogy körbeérjük. Középutt, legalább két méter hosszan körök sorozata sejlik fel egymásban, amelyek mentén egy-egy rúnát festettek a kőre. Majdnem ugyanaz a mintázat, mint amit Warrick naplójában is láttam.

Megteszek egy lépést előre, hogy még közelebből is megcsodálhassam a látványt.

– Ónixból van? – kérdezem Xadentől. Az biztos, hogy masszív, és valószínűleg még egy sárkány sem bírná elcipelni. Ezek szerint nem idehozták, hanem ezen a helyen faragták ki.

– Nem tudjuk biztosan, mindenesetre apám szerint csiszolt vas – feleli.

Vasvihar. A szívem ugrik egyet. Tehát erről van szó. Tényleg lesz saját varázsvédelmünk.

– Csináljuk meg, amiért jöttünk. – Ulices hangja visszhangot ver a barlang magas falai között.

– És pontosan miért is jöttünk? – kérdezi Bodhi, miközben helyet foglal mellettem, a többiek pedig félkörbe állnak a kő körül.

– Egy pillanat. – Előhúzó Warrick naplóját a röpkabátom zsebéből, és arra a részre lapozok, amit már lefordítottam, mielőtt még egyszer felpillantnék a védkőre, hogy összehasonlítsam az írást. A Warrick által rajzolt szimbólum nem teljesen azonos azzal, ami most előttem van, mindenesetre a rúnák ugyanabban az elrendezésben láthatóak rajta, ami alighanem jó jel. – Tessék. „És összegyűjtöttük a legerősebb hat lovast...” – olvasom a pergamenről – „...és a hatok vére és az egy életének vére együttesen lángba borította a követ a vasviharban”. – Körbepillantok. – Hat és egy.

– Csak nem azt szeretnéd, hogy rácsorgassuk a vérünket a védkőre? – kérdezi Felix.

– Pusztán elmondom, hogy mit tett Warrick és az Első Hatok. – Felmutatom a naplót. – Vagy esetleg valaki jobban tud óluceriül?

Senki sem felel.

– Sejtettem. – Visszatérek a fordításhoz.

– Számításaink szerint – kezdi Brennan, majd összedörzsöli a kezét, hogy egy kissé felmelegedjen –, Aretia hat legerősebb lovasa jelenleg Xaden, Felix, Suri, Bodhi, Violet és én.

– Úgy látszik, jó családból származtok – jegyzi meg Suri.

– Warrick szerint az Első Hatok az életüket adták...

– kezdem.

Minden fej felém fordul.

– Nem hiszem, hogy arra gondolna, hogy valóban belehaltak – teszem hozzá. – Az Első Hatok a basgiathi varázsvédelem felállítása után is éltek. – Erre aztán minenhonnan megkönnyebbült sóhajok hangzanak fel. – Ha

szerencsénk van, elegendő egy gyors vágást ejteni a tenyerünkön, a kőre fektetni a kezünket, és készen is vagyunk.

– És jöhet a vasvihar – teszi hozzá Bodhi.

Suri előhúzza a kését.

– Akkor rajta.

Mind a hatan közelebb lépünk a kőhöz, én pedig visszadugom a naplót a zsebembe.

– Bárhol jó lesz? – kérdezi Bodhi, és a tenyeréhez közelíti a törét.

– A napló nem ad pontos utasításokat. – Brennan belevág a tenyerébe, majd megérinti a követ. Mindannyian követjük a példáját.

Remény éledezik a bensőmben, ahogy a szívverésem is szaporábbá válik, és igyekszem elfojtani a szisszenésemet, ahogy a tenyerembe vágok. Vér buggyan ki a sebből, majd gyorsan a kőre fektetem a tenyerem a többiekkel. Hidegebb, mint amire számítottam, és a kezemből áradó melegség pillanatok alatt semmivé lesz, ahogy a vércseppek alácsorognak a simára csiszolt, fekete felszínen.

A kő mintha meg lenne fagyva. Mintha tökéletesen élettelen volna.

Végigpillantok a többiekén, hogy meggyőződjek róla, mindenki pontosan azt teszi, amit kell. Hat keskeny vércsík kígyózik lefelé a vas felületén.

– Működik? – kérdezi Bodhi tőlem néhány lépésre.

Kinyitom a szám, de aztán sietve gyorsan becsukom.

Senki sem válaszol.

Gyerünk, kérlek a követ, mintha a puszta biztatásomra életre kelthetném.

Nincs izzás, nincs erő, semmi, csak a hideg, fekete kő. Semmi olyasmit nem érzek, ami akkor fog el, amikor a varázsvédelem közelébe érek a helyőrségeknél, vagy amikor azokat a töröket fogom a kezembe, amelyeknek különleges ötvözet van a markolatában.

Nem érzek... semmit.

A gyomrom először lesüllyed, aztán a szívem is követi, végül pedig következik a vállam és a fejem.

– Részemről ennyi elég volt. – Suri elhúzza a kezét. – Ha akartok, csorgathatjátok a véreteket egész este, de azt hiszem, kiderült, hogy nem működik.

Nem, nem, *nem*.

Felix, Brennan és Bodhi is leengedi a kezét.

A kudarc összeszorítja a torkomat, és nem hagy mást maga után, csak keserűséget. Mindent pontosan úgy tettem, ahogy kellett. Kutattam, olvastam, elloptam a szükséges dokumentumokat. Lefordítottam és kétszer ellenőriztem a vonatkozó szövegeket. Minden adva volt hozzá, hogy ez legyen a megoldás. Hónapokig csak ezért dolgoztam, hiszen ez volt a kulcsa, hogy biztonságban tudhassuk az embereket.

Vajon rosszul választottuk ki a hat lovast? Esetleg van még valamiféle mágikus összetevő, ami elkerülte a figyelmemet? Talán másra is szükség van a véren kívül? Mit mulasztottam el?

– Violence – mondja Xaden halkán.

Lassan felé fordulok, arra számítva, hogy csalódottságot látok majd a szemében, de nem így történik. Nincs benne csalódottság, és nincs benne szánakozás sem.

– Kudarcot vallottam – súgom.

Egy másodpercig szótlánul méreget, majd ő is leengedi a kezét.

– Majd megpróbálsz újra.

Nem utasítás – egyszerűen csak egy tényt közöl.

– Violet, én... – kezdi Brennan, és a kezem után nyúl.

Megrázom a fejem, majd lepillantok a tenyeremen éktelenkedő sebre. Ha még most befoltozza, valószínűleg nyomot sem hagy maga után. És akkor még ennyi sem lesz, amit fel tudnék mutatni három hónap erőfeszítése után.

Xaden leszakít egy darabot az uniformisából, és átköti a kezemet, hogy elállítsa a vérzést.

– Köszönöm.

– Meg fogod próbálni újra – ismétli meg a korábbi szavait, és egy további szövetdarabbal a saját sebét is ellátja.

Bólintok, ő pedig Kylynnhez fordul, és alig érthetően mond neki valamit.

– Most pedig tudnánk azzal is foglalkozni, hogy miként akarjuk megszerezni azt a luminárist? – Nem mondhatnám, hogy Suri sugározna a boldogságtól.

Felpillantok a vérfoltos kőre, olyan válaszokat keresve, amelyeket úgysem adhat meg.

– Elveszett mágia – mondja Bodhi lassan, ahogy mellém lép, majd végigfuttatja az ujját a frissen befoltozott tenyerén. – Talán megvan az oka, amiért ez a kő sosem működött. Lehet, hogy nem alkalmas rá.

Ismét bólintok, miután képtelen vagyok megszólalni. Bodhi. Xaden. Mira. Rhiannon. Brennan. Ridoc. Sawyer. Imogen. Egyre csak bővül azoknak a listája, akiknek csalódást okoztam. Hiszen csak azért vagyunk itt, mert rávettem a barátaimat, hogy ellopjuk azt a naplót, és aztán... Ennyi? Ez minden, amire jutottunk? Düh éledezik a bensőmben, és hamarosan az erő is követi, felforrósítva a bőrömet.

Én nem vallhatok kudarcot. Soha semmiben sem vallottam kudarcot. Nos, az első szárazföldi navigációs gyakorlatunkban talán igen, de az nem számít, hiszen az mindannyiunkon múlt. Viszont most csak rólam van szó.

– Ajánljunk kétszer annyi fegyvert a grófnak, mint eredetileg – mondja Ulices, aki már el is indult a barlang kijárata felé.

– Holnap üzenek neki – feleli Brennan, ahogy a többiek is elhagyják a helyszínt.

Nincs varázsvédelmünk. Nincsenek fegyvereink. Alig vannak tapasztalt lovasaink. És mindez azért, mert túlságosan meggondolatlanul cselekedtem.

Az erő már ott lüktet az ujjbegyeimben.

Felix lép oda mellém, és józan pillantással méreget, mielőtt felém nyújtaná a kezét.

Pislogok egyet, ahogy a kezére pillantok, majd a szemébe nézek.

– A kezed – mondja, és felvonja a szemöldökét.

Kinyújtom az ép kezem, de ahelyett, hogy megérintene, csak oldalra dönti a fejét, és a reszkető ujjaimat figyeli.

– Azt hiszem, jobban tesszük, ha holnap elkezdjük a gyakorlást. – Felsóhajt. – Hagyd ki a futást. Foglalkoznunk kell a pecséterőddel. – A léptei még visszahangoznak a barlangban, ahogy megfordulok, és követem a tekintetemmel. Közben megpillantom Xaden ajkának feszes vonalát, ahogy Kylynn éppen halkan kioktatja. A varázsfények megvillannak a nő hátára erősített harci szekercén.

Xadennek igaza volt. A háborúhoz fegyverekre van szükség.

– *Vigyél el Tecarushoz* – mondom.

Felém fordul, és az állkapcsa megfeszül.

– *Inkább a halál.*

– *Mind meghalunk, ha nem teszed meg.*

– *Szó sem lehet róla. Téma lezárva.* – Összefűzi a karját a mellkasa előtt, és visszafordul Kylynnhez.

Rohadt életbe.

Elmegyek mellette, és elindulok kifelé. Kizárt, hogy védtelenül hagyjam a barátaimat, főleg miután én vagyok az oka, hogy ilyen veszélybe kerültek.

– Violet! – kiáltja Brennan, ahogy utolér.

– Hagyj békén.

– Amikor ilyen képet vágasz?

– Miért, milyen képet vágok? – Korholó pillantást vetek rá, noha tudom, nincs miért hibáztatnom.

– Ugyanazt, amit nyolcévesen is vágál, amikor tizenkét órán át meredtél Anyára egy tál kása fölött.

– Micsoda? – A kavicsok csikorognak a lábunk alatt, ahogy visszafelé tartunk a Riorson-házba.

– Tizenkét óráig. – Bólint. – Apa azt mondta, hagyni kéne, hogy lefeküdj, mert úgyse fogod megenni, Anya viszont ragaszkodott hozzá, hogy addig nem térhetsz nyugovóra, amíg el nem fogyasztod a vacsorád.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Amikor másnap reggel felkeltem, Anya és Apa az asztalnál aludtak, te pedig kenyeret és sajtot majszoltál. Ismerem ezt az ábrázatot, Violet. Ha igazán komolyan veszel valamit, kitartóbb vagy, mint mi együttvéve, úgyhogy nem, nem foglak békén hagyni.

– Rendben. – Megvonom a vállam. – Akkor most az egyszer lehetsz a rendes nagytestvér, és velem jöhetsz. – Pár perccel később átmegyünk a palota őrzött hátsó bejáratán, majd befordulunk néhány sarkon, és rátérünk a központi folyosóra. – *Tairn.*

– *Ó, ez vicces lesz* – feleli Andarna.

Már azelőtt megérezem Tairn hosszú sóhaját, hogy ténylegesen hallanám.

– *Tudod, hogy ez az egyetlen lehetőség.* – Újabb forduló, és betérünk a zsúfolásig teli nagyterembe. Hosszú asztalok tagolják a teret, és sorra végignézek rajtuk, amíg meg nem találom a rajtársaimat. Néhány új kadéttal osztoznak az asztalukon, akik ma érkeztek hozzánk.

– *Gondolkodni fogok rajta* – mondja Tairn kelletlenül.

– *Köszönöm.* – Brennannal a sarkamban átvágok a feketébe öltözött lovasok rengetegén, majd megpillantom Mirát, aki a barátaik körében ül egy másik asztalnál.

– Violet? – A szeme összeszűkül, ahogy észreveszi a kötést a kezemen. Sietve leteszi a korsóját.

– Szükségem van a segítségedre.

„A felkelés kezdetén először is szövetségesekre volt szükség, akik közül az első a Krovla tartománybeli Tecarus gróf volt.”

– Felix Gerault ezredes, *A tyrrendori felkelés. Egy tiltott történet*

NEGYVENEDIK FEJEZET

Xaden úgy vétózta meg a Cordynba való utazásom tervét, mint valami túlgondoskodó seggfej, ennek ellenére utána ugyanúgy vidáman az ágyamba vittem, hiszen már megvoltak a saját elképzeléseim a folytatásról. Nem sokkal később megint elment, hogy további navarre-i dezertőrök után nézzen, úgyhogy amikor másnap felébredtem, már nem volt az ágyamban.

Ha nem érezném az ajkaimon és a testem minden izmocskájában a jelenlétét, még azt hihetném, hogy csak álmodtam a tegnap estét. Úgy tűnik, mostantól ezt is meg kell szoknom.

– Nos? – Felix összefűzi a karját a hordószerű mellkasa előtt, majd felvonja az őszes szemöldökét.

Csípős szél éledezik körülöttünk a hó illatát hozva magával, ahogy több száz méterrel a fák vonala fölött a sárkányaink között állunk. A hegyoldal egy csészealakú bemélyedésében vagyunk, mintegy tízpercnyi repülésre az Aretia melletti völgytől.

– Esetleg azok a sziklák? – A gerincre mutatok, ahol három jókora szikla áll egymás mellett. Tairn áthelyezi a súlypontját, amitől a hó recseg-ropogni kezd a karmai alatt.

– Segítene, ha még célkeresztet is festenék rájuk?

Ezúttal rajtam a sor, hogy felvonjam a szemöldököm.

– Carrt sosem érdekelte, hogy hová célzok. Egyedül arra figyelt, hogy egy órán belül minél több villámot az útjára indítsak. – Elvégzek egy vállkörzést, majd kinyitom azt

a kaput, amely mögött Tairn ereje rejlik, és rögtön érzem, ahogy a varázserő átjárja az ereimet és felforrósítja a bőrömet.

Felix úgy méreget, mintha az imént egy második fejet is növesztettem volna a törzsemen.

– Mindjárt kiderül, hogy ez mire volt elég.

– Jobb napokon óránként huszonhatig jutottam, de amikor rákényszerítettek, a negyven is ment. Igaz, akkor az utolsó csapástól leomlott a hegy, és... – Az emlékek hatására inkább elhallgatok.

– És kis híján elevenen megsültél? – kérdezi. – Malek nevére, mégis miért hajszolna valaki a végsőig?

– Büntetésből. – Felemelem a karom, ahogy bizseregni kezdenek az ujjbegyeim.

– És miért kaptad a büntetést? – Különös arckifejezéssel méreget, de egyelőre nem merném együttérzésnek nevezni.

– Figyelmen kívül hagytam egy parancsot, hogy helyette megvédhessem a sárkányomat. – A bizsergés lassan égetéssé válik, úgyhogy megfeszítem a karom, és útjára engedem az energiát.

A felhős égbolt felnyílik, és jóval a fák vonala fölött egy villám sújt le a túloldalra, legalább száz méterre a kiszemelt sziklától.

Felix pislog egyet.

– Próbáld meg újra.

Igyekszem újra kapcsolatba lépni Tairn erejével, majd megismétlem a folyamatot, aztán amikor túlrad rajtam és kitörni készül, szabadjára engedek egy következő villámot, amely valahol az első találatom és a célpontként szolgáló sziklák között félúton csapódik földbe. A büszkeségtől halvány mosolyra húzódik a szám. Nem rossz időzítés – végül is elég gyorsan sikerült újból villámot csiholnom.

Csakhowy amikor Felixre pillantok, ő korántsem mosolyog. Lassan felém fordítja a fejét, és nem úgy tűnik, mint akit elégedetté tettek volna a látottak.

– Ez meg mit jelentsen?

– De hát alig egy percen belül sikerült újra villámot lőnöm! – felelem.

– És ha azok a sziklák veninek lettek volna, akkor most mindketten halottak lennénk. – Két barázda jelenik meg a szemöldöke között. – Csináld újra, de ezúttal esetleg forradalmasítsd a módszereidet, és próbáld meg *célozni*, ha kérhetem.

A gúnyolódása nincs kifejezetten jó hatással az önbizalmamra, viszont a düh hatására legalább sikerült hamar újra varázsolnom – ám a sziklákat ezúttal sem találom el.

– Kész csoda, hogy még nem sújtottad agyon magad
– dűnnyögi, és megdörzsöli az ornyergét.

– Rendben, nem tudok célozni! – csattanok fel, és újragondolom a korábbi verdiktemet, miszerint ő és Trissa – az alacsony, hallgatag nő – a legbarátságosabbak a Gyűlés tagjai közül.

– A Ressonról szóló jelentés szerint tudsz – feleli, mély hangon megemelve az utolsó szót. – Legalábbis eléggé ahhoz, hogy eltalálj egy sötét varázshasználót egy repülő wyvern hátán.

– Ressonban azért jártam sikerrel, mert Andarna megállította az időt, de erre már nem képes, úgyhogy csak abban bízhatok, amit a harc további részében műveltem, vagyis imádkozom, hogy jó helyre sújtsak.

– Nincs kétségem afelől, hogy amikor annyi wyvern repkedett a magasban, jó néhányat a puszta szerencsével is le tudtál vadászni. – Felsőhajt. – Áruлд el, hogyan csináltad azt az utolsó villámot Ressonban.

– Nem is tudom... Nehéz elmagyarázni.

– Azért próbáld meg.

– Valahogy összejött. Nem tudom. – Átkarolom magam, hogy védekezzek a hideg ellen. Mostanra már fel kellett volna melegednem, helyette viszont már a lábujjaimat sem érzem a hidegtől. – Egyszerűen szabadjára engedtem az energiát, és azalatt sikerült irányítanom, amíg Andarna megállította az időt.

– Mi a helyzet a kisebb csapásokkal? – Felix felém fordul, és a kavicsok megcsikordulnak a csizmája alatt. – Azokkal, amelyek egyenesen az ujjaidból törnek elő?

Tessék?

Alighanem az arcomra is kiült a meglepetés, mert rögtön elkerekedik a szeme.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy eddig csak teljes villámokat varázsoltál – a magasba mutat –, egyenesen az égből? Hogy rögtön ezzel kezdted, anélkül, hogy finomítottad volna a módszereid?

– Egyszer ráborítottam a hegyoldalt az egyik osztálytársamra. Nem halt meg, mindenesetre Carrt attól fogva csak az érdekelte, hogy mekkora villámokra vagyok képes, és milyen gyakran. – Feltartom a kezem. – Igen, az égből varázsolok, nem a kezemből.

– Csodás. – Mélyen és... elég bosszantóan felnevet. – Tiéd a Kontinens talán legpusztítóbb pecséttereje, és közben fogalmad sincs a működéséről. Semmit sem tudsz arról az energiamezőről, amit ilyenkor használsz. Ahelyett, hogy úgy céloznál, mint egy íjász, vagyis pontosan és kimérten, csak szórod szét mindenfelé, mintha forró olaj volna, remélve, hogy majd úgyis eltalálsz *valamit*. A villám a vihartól függően az égből és a talajból is származhat, úgyhogy miért ne jöhetne ennyi erővel a kezedből is?

Elvörösödöm a dühtől, a testem felforrósodik, és viszketni kezdenek az ujjaim. A következő pillanatban már úgy tombol a bensőmben az erő, hogy a legszívesebben üvöltenék.

– Minden adva van hozzá, hogy az évfolyamod, sőt talán az egész nemzedéked legerősebb lovása legyél, és helyette beéred holmi tűzijátékkal...

Az erő elszabadul, és a villám ezúttal olyan közel csap le hozzánk, hogy a bőrömön érzem a forróságát.

Felix jobbra pillant, ahol mintegy tíz méterre tőlünk még mindig füstölög a talaj.

Ajjaj. A szégyen hamarosan legyűri a dühömet.

– Úgy látom, nemcsak a célzás, de az önuralom terén is vannak hiányosságaid – mondja olyan nyugodtan, mintha nem lobbantottam volna lángra kis híján mindkettőnket.

– De én nagyon is...

– Nem. – Lehajítja a csomagot a lába elé, majd keresgélni kezd. – Ez nem kérdés volt, Sorrengail, hanem ténymegállapítás. Milyen gyakran történik veled ilyesmi?

Mindig, ha mérges vagyok. Vagy ha Xaden karjaiban találom magam.

– Elég gyakran.

– Legalább valamiben egyetértünk. – Kihúzza magát, majd átnyújt valamit. – Tessék.

– Mi ez? – Óvatosan elfogadom az ajándékát. Egy üveggömb az, amely kényelmesen elfér a tenyeremen. Aprólékosan megmunkált fémkapocs fut körbe rajta, a belsejében pedig egy ötvözetből készített medál látszik.

– Ez egy vezető – mondja Felix. – A villámlás különböző forrásokból származhat, Tairn mindenesetre rajtad keresztül csatornázza az energiáját. Te vagy a belőle származó erő hordozója. Te vagy az út. Te vagy a felhő, jobb szó híján. Máskülönben hogyan is lehetnél képes rá, hogy a kék égből villámokat teremts elő? Hát nem jutott még eszedbe, hogy habár vihar idején könnyebben varázsolsz, de attól még nincs rá feltétlenül szükséged?

– Nem jutott eszembe. – Az ujjaim bizseregni kezdenek, ahol a fémhez érnek.

– Vagyis inkább nem tanították meg neked. – A hegyoldalra mutat. – Az, hogy nem tudsz célozni, és nincs kellő önuralmad, nem a te hibád. Hanem Carr professzoré.

– Xaden csak azoknak az árnyaknak tud parancsolni, amelyek már egyébként is ott vannak – vitatkozom, és közben próbálok úrrá lenni az érzelmeimen, miután attól tartok, hogy úgyis csak egy újabb kínos próbálkozást fognak eredményezni.

– Xaden azt irányítja és fokozza, ami már létezik. Ezért hatékonyabb az ereje éjszaka. Nincs két azonos pecséterő, és te olyasmit hozol létre, ami korábban nem volt ott. Színtiszta erő felett rendezkezel, amely a villám alakját ölti, ugyanis ez jelenti számodra a legkényelmesebb formát. Láthatóan Carr erre sem tanított meg.

– De miért nem? – Felpillantok a gömbből, miközben szállingózni kezd a hó. – Ha egyszer én lehettem volna a legerősebb fegyvere.

Felix ajka kétértelmű mosolyra húzódik.

– Carrt ismerve szerintem halálosan be volt rezelve tőled. Elvégre még úgy is magaddal hoztad a kadétok felét, hogy nem is volt világos terved. Gyakorlatilag egy szempillantás alatt romba döntötted Basgiathot. – A nevetése mintha arról árulkodna, hogy maga is alig hiszi el a történeteket, de attól még nem veszem túl jól.

– Én nem tettem ilyesmit. – Rászorítok a gömbre. – Xaden műve volt.

– Xaden a lovasait elvesztett wyvernekre vadászott, majd lehajította őket Melgren ajtaja elé, és ezzel nyilvánosságra hozta Navarre legsötétebb titkát, legalábbis a helyőrségek előtt. Mindenesetre te voltál az, aki azt kérted, hogy adja meg a választási lehetőséget a kadétoknak. Abban a pillanatban te irányítottad őt. A mi eltökélt, kompromisszumot nem ismerő, akaratos örökösünket.

– Semmi ilyesmi nem történt. – Az energia zúgni kezd, én pedig elvégzek egy vállkörzést, ahogy ott vibrál a tagjaimban, és egyre csak fokozódik, várva, hogy végre kitörhessen. – Csupán felhívtam a figyelmét az emberséges megoldásra, ő pedig megfogadta a javaslatomat. A többi kadét érdekében cselekedett.

– Érted tette – feleli Felix lágyan. – A wyvernek, a titok leleplezése, a betörés Basgiathba, a lovasok megszöktetése, mindez miattad volt. Mit gondolsz, miért nem zárt tömlöcbe a Gyűlés még júliusban? Látták rajtad, hogy kicsoda vagy. Bizonyos értelemben ugyanolyan veszélyt jelentesz Aretiára, mint Basgiathra, nem gondolod? Hiszen nem csak a pecséterőnkből származik a hatalmunk.

- Nincs hatalmam pusztán azért, mert szeret engem.
- A félelem keserű ízt hagy a számban egy szívdobbanásnyi idővel azelőtt, hogy az erő elszabadulna, és ostorként szánkázna végig rajtam – csak hogy nem látok villámot. Az égen legalábbis nem.

Az izzó gömbre függesztem a tekintetem, majd csodálkozva figyelem, ahogy a gömböt érintő ujjaim hegyéből a villámlás végigfut a fém pánton, majd behatol a középütt nyugvó, ötvözzel kirakott medálba. Egy másodperccel később a villám eltűnik.

– Nem. Hatalmad van és ő szeret téged, ami még rosszabb. A képességed túl szoros kapcsolatban áll az érzelmeiddel – jegyzi meg Felix. – Ez majd segíteni fog. Nem jelent tartós megoldást, de legalább mindazok biztonságban lehetnek, akik most Aretiában vannak.

– Nem értem. – Továbbra sem tudom levenni a tekintetem a gömbről, mintha a parányi villámlás bármelyik pillanatban újra felbukkanhatna a belsejében.

– A vezetőbe vésett rúnák arra szolgálnak, hogy egy bizonyos típusú erőt magukhoz vonzzanak. Kifejezetten neked készítettem az utolsó alkalommal, amikor itt jártál, csak sajnos még azelőtt el kellett utaznod, hogy megtaníthattalak volna a használatára. Bízom benne, hogy nem lesz rá szükséged, de úgy tűnik, Carr nem sokat változott abban a hat évben, amíg távol voltam.

– Rúnák? – Úgy ismétlem meg a szavait, mint egy papagáj.

– Igen, rúnák. Konkrét céllal a fémbe vésett rúnák. – Lassan kifújja a levegőt. – Amiről semmit sem tudsz, ugyanis Basgiathban nem tanítanak a tyrrendori rúnákra, hiába épült rájuk az egész erő. Azt hiszem, meg kell kérnünk Trissát, hogy tartsa meg ezt az órát. A Gyűlés tagjai közül még neki van a legtöbb türelme az ilyesmihez.

Végre sikerül elszakítanom a tekintetemet a gömbről, és Felix felé fordulok.

– Tehát... ez elszívja az erőmet?

– Úgy valahogy. Egyszerűbb módszer arra, hogy energiával töltsük fel az ötvözetet. Akkor szívja ki belőled, amikor az erő azzal fenyeget, hogy föléd kerekedik, vagy amikor direkt ide irányítod. Legalábbis reméljük. – Felvonja a szemöldökét. – Lehetőség szerint kis, ellenőrzött adagokban zajlik az átvitel. Ezt a hetet szánd gyakorlásra. Meg kell tanulnod uralkodni magadon, Sorrengail, különben továbbra is fenyegetést fogsz jelenteni a

környezetedben lévőik számára. Az istenek óvjanak tőle, hogy éppen akkor veszítsd el a béketűrése, amikor legközelebb a társaiddal repülsz a magasban.

– Senkire sem jelentek fenyegetést.

– Hogy mi akarsz lenni, az nem sokat változtat azon, hogy mi vagy valójában, főleg úgy nem, ha nem vagy hajlandó dolgozni magadon. – Felveszi a táskáját, és átveti a vállán. – A rajtársaidtól eltérően sosem tanultad meg az alapokat, helyette rögtön a nagyobb és nehezebb csapásokkal kezdted. Először az első lépéseket kell elsajátítanod, amivel Basgiathban senki sem foglalkozott. Kisebb, irányított csapásokra van szükség. Kisebb erőáramlásokról azok helyett a... – az égre mutat –, nos, Dunne nevére, bármi is volt az.

– Nincs időm a kisebb, irányított csapások elsajátítására. Nekem *ma* van szükségem segítségre – vitatkozom. – Muszáj valahogy rávennünk Tecarust, hogy bocsássa rendelkezésünkre a luminárist, különben... – Inkább nem fejezem be a mondatot.

– Különben te és Xaden a pillanatnyi hangulatoknak engedve tönkrevágtátok az egész mozgalmat? – Felix felvonja a szemöldökét.

– Úgy valahogy. Tavalay sokkal könnyebben ment minden, amikor csak amiatt kellett aggódnom, hogy életben maradjak. Most viszont az egész Kontinens sorsa a tét.

– A Kontinens sorsa, amiért engem terhel a felelősség.

– Nos, nem hiába mondják, hogy a második év vagy megacélozza, vagy megtöri az embert. – Ezt a bölcsességet rezzenéstelen arccal osztja meg velem, de látok némi szikrát a szemében. – Ami pedig Tecarust illeti, ő azt akarja látni, hogy varázsolsz, és kevésbé fontos, hogy azt milyen pontossággal teszed. A legnagyobb akadályt jelenleg Xaden jelenti, őt ugyanis az eddig látottak alapján nehéz lesz meggyőzni róla, hogy elengedjen. Ezt a lehetőséget már júliusban határozottan visszautasította. – Vállat von. – Mára végeztünk. Jövő héten találkozunk, és akkor majd az ötvözetben lévő energia alapján meg tudom mondani, hogy gyakoroltál-e vagy sem. Ha elegendő erő lesz benne, folytatom a tanításodat.

– És ha nem?

– Akkor nem – feleli nemes egyszerűséggel a válla fölött, miután máris elindult a Vörös Kardfarkjához. – Nem fecsérlem az időmet olyan

kadétokra, akik nem akarnak tanulni, ha egyszer van mellettük vagy száz olyan, akik viszont szomjazzák a tudást.

A felégett föld mellette. Az érintetlenül maradt sziklák. A becsapódások nyomai a hegygerincen. Most minderre egyszerre eszmélek rá, és be kell látnom, hogy Felixnek igaza van. Amit csinálok, nem több, mint tűzijáték – igaz, halálos következményekkel járó tűzijáték, és annál veszélyesebb, minél közelebb vagyok a barátaimhoz és Xadenhez... Összeszorul a torkom. Hiszen nem Xaden jelenti a fenyegetést, amitől mindenki tart, hanem én magam.

Lehet, hogy ő is fegyver, én viszont egyenesen természeti katasztrófa vagyok.

És elegendő van abból, hogy körülöttem mindenki azért kénytelen szenvedni, mert én képtelen vagyok összekapni magam.

– Tanulni szeretnék! – kiáltok utána. *Persze csak azután, hogy visszajöttem.*

– Remek. Akkor bizonyíts.

* * *

– Biztos vagy benne? – kérdezi Mira, ahogy belépünk a völgybe. A hónapban most ragyog a legerősebben a hold. Minden fűszálat kora hajnali dér borít, amely izzó gyémántként tükrözi vissza a holdfényt.

– A biztos elég relatív fogalom.

– Mennyire relatív? – Felvonja a szemöldökét. – Ugyanis elég komoly következményei lehetnek, ha tényleg megcsináljuk.

– Ez az egyetlen módja annak, hogy elkészítsük azokat a fegyvereket, amelyekre szükségünk van. – Begombolom a röpkabátom felső részét, hogy jobban kizárjam a késő októberi hideget. – És biztos vagyok benne, hogyha a feladatunkra koncentrálnak, akkor legfeljebb két napon belül visszaérünk. Abban pedig még ennél is inkább biztos vagyok, hogy így megfékezhetjük a navarre-i helyőrségek elleni griffátmadásokat. De hogy abban is biztos vagyok-e, hogy nem vallunk végül kudarcot, vagy nem maradunk végül Tecarus gróf állandó vendégei? Nos, ezt már nem merném kijelenteni.

– Hát, én viszont biztos vagyok benne, hogy Xadennek el fog borulni az agya, ha rájön, hogy a háta mögött cselekedtél. – Közben egyre közelebb érünk a sárkányainkhoz.

– Xaden majd megbocsát, amikor rájön, hogy folytathatjuk a veninek pusztítását. Az egész csak azért csinálom, mert a biztonságomra hivatkozva nem hajlandó megtenni, amit a helyzet megkövetel.

– Csak hogy tudd, én pedig azért segítek neked, mert még ha mindent meg is tennék, amit az életünk hátralévő részében kérsz tőlem, akkor sem tehetném jóvá, hogy nem hittem neked. Hiszed vagy sem, de nekem bejön, hogy Xaden ilyen aggódó típus. Így legalább nekem kevésbé kell aggódnom.

Azért egy kicsit hiányzik, amikor még meg akart ölni. Akkor legalább nem nyomasztott azzal, hogy mindenáron vigyáznom kell magamra.

– Én pedig azért csinálom, hogy egyikőtök se hagyja ott a fogát – csipog közbe Brennan a jobbomról.

– Ugyan, kérlek. – Mira felhorkan. – Te csak az uniformisodon díszelgő rangjelzés miatt vagy itt.

– Egyikőtök sem tud leszervezni egy fegyverüzletet a Gyűlés nevében. Azonkívül mindketten tisztában vagytok vele, hogy a dolog balul is elsülhet, ugye? – Becsúsztatja a kezét a röpkabátja zsebébe.

– Hogy kockázatos? – Bólintok, és igyekszem nem tudomást venni a felgyorsuló pulzusomról. – Igen. Tecarus a luminárisért cserébe látni akarja, ahogy varázsolok. Még Xaden szerint is az a legnagyobb veszély, hogy nem akar elengedni, nem pedig az, hogy végezni akarna velem. – És ha történetesen Poromielben kell maradnom, hogy a barátaim és a családom biztonságban legyen, rendben. Amíg Brennan és Mira távozhatnak a luminárisal, addig ez nem tűnik rossz üzletnek.

– Nyugodtan maradj csak azon a helyen, amit az elmúlt hat évben az otthonodnak hívtál – szúr oda Mira Brennannak, majd megvonja a vállát. – Úgyis mindig jobb voltam nálad a kardforgatásban. Ha rajtam múlik, Violetnek egy haja szála sem görbül.

– Befejeznétek? – A pillantásom kettejük között cikázik. Vajon régen is így civakodtak egymással? – Nem akarom, hogy egész úton vitatkozzunk, ott ugyanis nem ártana, ha összetartanánk. A tervünk már így is éppen elég veszélyes. Szedjétek össze magatokat, és hagyjátok abba a civakodást.

– Igenis, mami – gúnyolódik Mira.

Mami. Vajon mit gondolna Anyánk, ha látná, hogy hárman egy közös ügyért dolgozunk?

Elhallgatunk, és csak a csizmánk alatt ropogó hó töri meg a csendet.

– Túl hamar? – kérdezi Mira.

– Szerintem igen – felelem, és meghúzom a táskám szíját.

– Egész biztosan – teszi hozzá Brennan.

Mindhárman elmosolyodunk, ahogy elérjük a sárkányainkat.

– *Biztos vagy benne, hogy odatalálsz?* – kérdezem Tairntól, miután a nyereg mögé erősítem a táskámat.

– *Ezt a kérdést inkább meg sem hallottam.*

– És mi a helyzet *Sgaeyl*lel? – Előrefordulok, és beszíjazom magamat, majd elfintorodom, ahogy a hideg beszökik a röpszerelésem alá.

– *Túl messze van ahhoz, hogy elérjem, de az érzelmei nyugodtak.*

– *Megígéred, hogy nem szólsz neki, amíg visszaérünk?*

– Megragadom a kápát, és körbepillantok a völgyben, hátha észreveszem valahol Andarnát, de sehol sem látom nyomát.

– *Már elment, a kamasz pedig azóta forrong, hogy megtudta, nem jöhet velünk.* – Tairn mélyebbre hajol, majd egyszer csak kilő az ég felé. A talaj minden egyes szárnycsapásával messzebb kerül tőlünk, én pedig bolond módra visszatartom a lélegzetemet az alvó Aretia fölött, mintha a zihálásommal felébreszthetném a barátaimat.

Rhiannon az egyetlen, akinek elmondtam, hogy mire készülünk, ő pedig addig falazik nekünk, ameddig csak lehetséges. És habár elképzelhető, hogy én nélkülözhető vagyok egy napig, nincs kétségem afelől, hogy Brennan eltűnését hamarabb észreveszik.

Az arcom még azelőtt érzéketlenné válik a hidegtől, hogy elhagynánk Aretiát, és mire pár órával később megközelítjük a Dralor-sziklát, már a lábamat sem érzem. Ilyen időben repülni ősszel elég komoly fegyelmezettséget igényel.

Tairn egész reggel repül, noha kissé visszafogja a sebességét, hogy Teine és Marbh is tudja tartani a tempóját. Hamarosan megpillantjuk déli irányban Krovla tartomány második legnépesebb városát, Draithust, és arrafelé folytatjuk az utunkat. Szép lassan már újra tudom mozgatni a tagjaimat, ahogy lejjebb ereszkedünk, és a nap is elkezd melegebben sütni.

– *Aludj, Ezüsthajú. Tecarus nem tőlem várja, hogy a háziállataként szórakoztassam.*

Megfogadom a tanácsát, és megpróbálok pihenni, de a zaklatott idegeim miatt továbbra is folyamatosan feszkelődöm a helyemen, miközben

elsuhanunk a táj fölött, amit eddig csupán festményeken láttam. Borostyánsárga, aratásra kész mezők tűnnek fel előttünk, majd egy törtfehér tengerpart következik, mögötte a kékeszölden derengő víztömeggel, ahogy a nap lassan átfordul délutánba.

Minél közelebb érünk a célunkhoz, annál inkább fokozódik a nyugtalanságom. Ez vagy a legjobb ötlet, ami valaha eszembe jutott, vagy... a legrosszabb. Mire megjelenik előttünk egy három griffből álló csapat, akik a szokványos V-alakzatban, láthatóan támadásra készülve közelítenek felénk, már egészen biztos vagyok benne, hogy az utóbbiról van szó.

Attól még, mert kisebbek, elég komoly sérüléseket tudnak okozni Tairnnak a pengeéles karmaikkal.

– *Ne aggódj, csak be akarnak kísérni Cordynba* – mondja Tairn, de van valami a hangjában, ami miatt úgy érzem, vagy a fejlemények miatt nem boldog, vagy pedig azért, mert le kell lassítania ahhoz, hogy a griffek is bírják a tempóját. A háromfős csapat szétszóródik, hogy mind a hatunkat közre tudjon fogni. – *Látod azt a nyomorúságos erődöt a legtávolabbi csúcs keleti oldalán?* – kérdezi Tairn, miközben továbbra is a partvonalat követve repülünk. Még sosem láttam ilyen színű vizet. Mintha maga sem tudná eldönteni, hogy türkizkék legyen vagy mocsárszöld.

– *Arra a palotára gondolsz, ami úgy néz ki, mintha izzana?* – A part mellett álló domboldalra emelt képződmény fehér oszlopok és kék medencék kiterjedt, ragyogó kombinációja, amelyhez nem kevesebb, mint öt terasz tartozik.

– *Csak a napfény tükröződik vissza a fehér márványról* – morogja. – *Az egész nevetséges és ostrom esetén rendkívül rosszul védhető.*

Milyen... gyönyörű. Micsoda luxus efféle palotát építeni, amelynek legfőbb célja, hogy kielégítse az ember szépség iránti sóvárgását. Sehol nem látni magas falakat, amelyek megvédenék, sehol egy csapórács, amely megnehezítené az ellenségnek a behatolást. Tairnnak igaza van. Katonai szempontból a palota kész szerencsétlenség, és ha a veninek úgy döntenek, hogy elfoglalják, akkor semmi sem állhatna az útjukba. A szívem összeszorul, amikor arra gondolok, hogy soha nem fogom elég hosszú ideig megtapasztalni a békét ahhoz, hogy ehhez fogható helyen élhessek. Még a hatalmas, színpompás kertet is ki tudom venni, ahogy az alattunk fekvő város felett megközelítjük a palotát.

Az előttünk haladó griff csökkenti a magasságát, majd hamarosan élesen lefelé veszi az irányt. Tairn behúzza az oldalához a szárnyait, és éppen csak annyira közelíti meg a másikat, hogy az értésére adja, milyen esélytelen volna ellene.

– *Muszáj állandóan megfélemlíteni őket?* – Az utolsó, amire szükségünk van, hogy még azelőtt bajba kerüljünk, mielőtt egyáltalán elkérhetnénk Tecarustól a luminárist.

– *Nem tehetek róla, hogy alávalóbbak nálunk* – feleli nem kevés gőggel, a hangulata azonban hamar megváltozik, ahogy elérjük a frissen nyírt pázsitot a palota harmadik terasza előtt. – *Nem fogsz örülni a fogadtatásunknak.* – A griff és a röptetője mögött ér földet, aki rögtön lepattan a madaráról, és szembefordul velünk.

– *Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz. Túl sokat aggodalmaskodsz.*

– *Majd meglátjuk.*

Sietve kiszedem a táskámat a helyéről, de az izületeim rettenetesen sajognak, ahogy lecsúszom Tairn mellső lábán, és megérkezem a lágy, zöld fövényre.

– Jól vagy? – kérdezi Mira, aki már rég a földön van, miután *ennyivel* gyorsabb nálam.

– Kissé elmacskásodtak a tagjaim a sok üléstől. – Istenek, milyen meleg van idelent!

– Talán szólnunk kellett volna a jöttünkről. Kissé úgy érzem magam, mintha inkább harcra készülnének, mint tárgyalásra. – Ezzel a három griff és a röptetőik felé fordul, akik annak ellenére állják a sárkányaink tekintetét, hogy nyilvánvalóan túlerőben vagyunk hozzájuk képest. A tollakból és karmokból álló fal elállja előlünk a kilátást.

– Meg kell hagyni, bátran viselkednek – motyogom, ahogy Brennan is csatlakozik hozzánk, és megáll köztem és Mira között. Úgy tűnik van, ami sosem változik.

– Várnak ránk – mondja Brennan, majd lassan elindulunk.

– Gondolod? – kérdezi Mira, miközben felméri a környezetünket.

Én továbbra is előreszegezem a tekintetemet, és a röptetőket és a kezüket figyelem.

– Legalább tucatnyian állnak a fenti erkélyeken, és a griffek mögött is várakozik egy további csapat – feleli Brennan.

– És senki sem kezdett sikoltozni, amikor meglátták a sárkányokat –
teszem hozzá valamivel halkabban.

Mira elvigyorodik.

– Mondasz valamit.

– Ügyeljetek rá, hogy mi szalad ki a szátokon. Tecarusnak gondja lesz rá,
hogy tartsuk magunkat a megállapodáshoz, bármire is jutunk. Nem igazán
értékeli, ha valaki megszegi a szavát. És tartsátok fenn a pajzsotokat, habár
nem vagyok biztos benne, hogy ezen a helyen sokra megyünk vele.

– Alig tíz lépésre vagyunk a röptetőktől. – Lehet, hogy nincs pecséterejük,
de az általuk használt kisebb mágia gyakran az ellenség tudatát veszi célba.
Ebben kétségkívül hatékonyabbak nálunk.

– Megértettem. – Még csak nem is kell ellenőriznem a pajzsomat,
ugyanis azóta a helyén van, hogy elhagytuk Aretiát.

A griffek sötét, gyöngyszerű szemmel néznek ránk, ahogy közelebb
érünk hozzájuk, és olyan ritmusban csattogtatják a pengeéles csőrüket, ami
a beszédre emlékeztet. A jobb oldalon lévő agresszív csattogtatása láttán
inkább örülök neki, hogy nem értem, amit mondanak.

A röptetők közül ketten ugyanazt a barna bőrszerelést viselik, amit
korábban Syrenán is láttam, de a balra álló, szakállas fickó világosabb
öltözetet visel, amelynek különböző jelképeket hímeztek a gallérjára.

– *Kadét?* – kérdezem Tairntól.

– *Igen.* – Szünetet tart. – *A tollasok szerint nagyjából a harmaduk itt lelt
menedékre. A Cliffsbane Akadémia Zolyában működött.*

Brennan mond valamit krovlai nyelven. Olyan kurtán beszél, ahogy
akkor szokott, amikor a rangjelzésének nagyobb jelentősége van a nevénel.

– Tudjuk, hogy ki vagy – szólal meg a középütt álló, magasabb röptető
immár a közös nyelven, majd úgy néz végig rajtunk, mintha csak azt akarná
felmérni, hogy melyikünk jelenti a legnagyobb fenyegetést. Aztán a
tekintete a széltől zilált hajkoronámra téved, és alig észrevehetően
testhelyzetet vált, mintha máris harcra készülne.

Ezek szerint én győztem.

Mira közelebb húzódik hozzám, és szigorú pillantással néz az irányába,
ahogy a keze lassan a kardja markolatára téved.

– Úgy látom, beszéltek a navarre-i nyelvet – jegyzi meg Brennan.

– Természetesen. Nem minden királyság véli úgy, hogy csak az ő
nyelvükön érdemes megszólalni – feleli a balra álló lovas, az ujjával a

kardja mellett dobolva.

Ebben lehet valami.

– Mondjatok egy igazságot, és lehetővé tesszük számotokra, hogy találkozzatok a gróffal – közli a középütt álló röptető, és összevonja a vörös szemöldökét.

– Igazlító vagy. – Mint Nora. Csak tippelek, de rögtön kiderül, hogy igazam van, amikor az egyébként halovány tekintete felizzik. Ezek szerint bizonyos képességeink mégiscsak hasonlóak. Milyen érdekes.

– A lovasoktól eltérően mi nem a képességeink alapján hivatkozunk saját magunkra, de valóban rendelkezem annak *adományával*, hogy meg tudom mondani, ha valaki hazudik.

– Megértettem – felelem öt percen belül immár másodszorra. Utálom, ha a tudatlanságom miatt kerülök hátrányba, persze nem mintha az Archívum tele lett volna a röptetőkről szóló könyvekkel, ahogyan arról sem tudhatok sokat, hogy min mentek keresztül az elmúlt hatszáz évben.

– Tekintve, hogy meghívás nélkül érkeztetek, szeretnénk meggyőződni a szándékaitok őszinteségéről. – A keze megfeszül a törjei mellett, Mira pedig rászorít a kardja markolatára.

Elég egy rossz mozdulat, és mindenki előrántja a fegyverét.

– Azért jöttem, hogy bemutassam a villámforgatást a grófnak a segítségéért cserébe. – Talán az a legjobb, ha egyenesen beszélünk egymással.

Kissé oldalra dönti a fejét, majd biccent, és Brenann felé fordul.

– Azért érkezünk, hogy üzletet kössünk – mondja Brennan. – A luminárist szeretnénk a fegyverekért cserébe.

A röptető ismét bólint, majd Mirára néz.

– Rendben – sóhajt fel Mira. – Ha csak egy lépést is teszel a húgom felé, kifilézlek, mint egy pontyot. És ez mindenki másra is érvényes ebben a palotában. Ezt mennyire találod őszintének?

Az ajkaim kissé elválnak egymástól, ahogy lapos pillantást vetek a nővéremre.

– Ezt muszáj volt, Mira? – dünnyögi Brennan.

A röptető arcán széles mosoly kerül el.

– Ez megteszi. – Felpillant a fölé magasodó griffre, majd a hármasszétválik, feltárva a mögöttük álló alakot.

Az állkapcsa megfeszül, és az arca, az a gyönyörű arca... Nos, azóta nem nézett rám ilyen haraggal, hogy felfedezte a családnevemet a Mellvéden, amikor még meg akart ölni.

A jelek szerint óvatosabbnak kell lennem, hogy mit kívánok, ugyanis most elcseszettül nagy bajban vagyok.

– *Úgy látom, nem egészen ott vagy, ahol hagytalak, Violence.*

„Miután a szigeti királyságok összes ajánlatát visszautasította, Maraya királynő távoli unokatestvérét, a cordyni Tecarus gróft tette meg örökösévé. Minthogy a gróf az ötödik évtizedét tapossa, és nincs közvetlen leszármazottja, a döntés nem bizonyult túlságosan népszerűnek.”

– Pearson Kito, *A poromieli nemesség története*

NEGYSZÁZADIK FEJEZET

– Ahol hagytál? – suttogom magam elé, ahogy Xaden átvág az örök között a pázsiton, és elhalad még további féltucat lovas és üvegajtók hosszú sora előtt. Teljességgel hasztalan, cserébe valószínűtlenül gyönyörű. – Mintha valami háziállat lennék, akinek az ágyban kellene burrognia, csak mert te azt mondd?

Elmehet a jó bűdös francba.

– Nem is hangzik rosszul – feleli.

Az orromon keresztül szívom be, és a számon át fújom ki a levegőt, vagyis igyekszem nyugalmat erőltetni magamra, mielőtt elszabadulna az erőm. Egyelőre inkább nem halászom ki a vezetőt a táskámból.

– *Ezt majd lerendezitek kettesben, pacsirtáim* – szólal meg Brennan mögöttünk. – Most viszont szerencsésebb volna, ha együtt tudnánk működni.

– Nem hiszem el, hogy tényleg idehoztad – szúr oda Xaden, jeges pillantást vetve Brennanra.

– Nem hiszem el, hogy szerinted felettem állsz a ranglétrán – feleli Brennan.

– Pedig mindenben feletted állok, egyvalamit kivéve. – Xaden ismét előrefordul, de érzem rajta, hogy az egész testéből párolog a düh.

– Az viszont az egyedüli, ami számít – mondja Brennan.

– Tényleg csak a díszítés kedvéért gondozzák itt a füvet? – Mira témát vált, ahogy elmegyünk két bordó uniformist viselő őr mellett.

– Látnod kellene a pillangókertet – mondja Xaden, majd biccent a jobbra álló őr felé, ahogy átlépünk a küszöbön.

Várjunk csak. Miért nem kísérnek be a röptetők? És honnan az ördögből tudja Xaden, hogy ezen a helyen pillangókert is van?

– Mióta vagy itt? – kérdezem, amikor belépünk a palotába.

Szent egek, de milyen palotába!

Minden felület ragyog, és a fehér márvány nem csupán a természetes fényt tükrözi vissza, de a fejünk felett csüngő varázsfények lágy izzását is. Valamivel beljebb több csoportot is látok alacsony támlájú székeken üldögelni. A mennyezet olyan magas lehet, mint Sgaeyl, a teret pedig nem csupán a Tairn lábához fogható vastagságú oszlopok tagolják, amelyekbe aprólékosan megmunkált domborműveket véstek, de az emeletre vezető széles lépcsősor is.

Elég valószínűnek tűnik, hogyha jó hangosan elkiáltanám a nevemet, akkor az hosszan visszhangozna a falak között – legalábbis, ha nem nyüzsögne itt annyiféle, különböző viseletbe öltözött figura a sötét különböző árnyalataiban pompázó oszlopok között. A barna a meghatározó szín, és nem sok kétségem van afelől, hogy mi szolgáltatjuk a legforróbb témát a számukra.

– Pár órája érkeztünk – feleli Xaden. – Rögtön irányt váltottunk, amint Sgaeyl megérezte, hogy Tairn útra kelt.

„Nem fogsz örülni a fogadtatásunknak.” Hiszen ezt mondta Tairn, amikor leszálltunk.

– Azt hiszem, volna egy kis beszélhivalónk egymással – üzenem neki. – Megígérted, hogy nem szólsz neki.

– Megígértem, hogy nem árulom el neki, arról viszont nem tehetek, hogy Sgaeyl magától is megérezte, mire készülünk.

Francba a sárkányok logikájával.

– Ez tényleg egy... medence? – Mira döbbenten nézi a lépcső körül kanyargó türkiz árkot, amely a terasz irányába folytatódik, mielőtt eltűnne a szemünk elől.

– Jobb lesz, ha hozzászoktok – jegyzi meg Xaden, majd átvezet bennünket egy szintúgy márványból faragott hídon, amelyen két ember is kényelmesen elfér egymás mellett.

– Csak figyeljetek oda, hogy ne igyatok sokat. Korlát ugyanis nincs.

– Úgysem maradunk annyi ideig, hogy italoznánk. – Brennan szavai elhalnak, ahogy vagy tucatnyian ereszkednek alá a lépcsőről.

Xaden viszont már elég ideje itt van ahhoz, hogy már mulatozni is volt alkalma? Netán beleesett a medencébe?

– Tessék. – Lehalkítja a hangját. – Próbáld meg nem lángba borítani a palotát.

Két, bíborszínű uniformist viselő őr áll meg a hullámos lobogó végében, miközben egy magas, sötéthajú, arany brokáttal kiegészített, mélykék tunikát viselő férfi lép előre, látható izgatottsággal végignézve a csapatunkon. Nagyjából derékig érő uniformist visel, az arca pedig lágy és kerekded.

– Gróf uram – mondja Xaden. – Bemutatom Violet Sorrengail kadétot, és a nővérét, Mira Sorrengail hadnagyot. Azt hiszem, Aisereigh alezredessel már volt alkalma megismerkedni.

– Úgy bizony. – Lehetetlenül fehér fogsort villant rám, ahogy elmosolyodik, és közben mély barázdák jelennek meg a homlokán és a szeme körül. – Hogy őszinte legyek, irántad érdeklődöm a leginkább, Violet. – A tekintetében táncoló nyugtalanító mértékű öröm láttán még egyhelyben állni is nehezemre esik, ahogy tetőtől-talpig végigmér. – Igaz, hogy le tudod csábítani a villámokat az égből?

– Igaz. – Továbbra is a grófra függesztem a tekintetem, de közben érzem, hogy a kísérete is engem figyel.

– Pompás! – Tapsol egyet, és a mozdulattól megremegnek a súlyos drágakövekkel kirakott fülbevalói.

– Esetleg... – kezdi Brennan.

– Illetlenség vacsora előtt az üzletről beszélni. Ismered a szabályokat, Riorson – mondja Tecarus, majd Xadenre pillant. – A jelenlegi állapotukban aligha csatlakozhatnak hozzánk. Mindannyiuknak megfelelő öltözékre lesz szüksége, ahogyan neked is.

Xaden bólint.

– „*Ismered a szabályokat?*” – kérdezem Xadentől. – *Pontosan hány alkalommal jártál már ezen a helyen?* – És mégis mi a gond az öltözékünkkel, hogy nem vehetünk részt csak úgy a vacsorán?

– *Nem számolom.*

– Ne aggódjatok, ha nem hoztatok magatokkal ünnepi viseletet – folytatja a gróf. – Bátorkodtam kiválasztani néhány kivételes darabot a számodra, miután Riorsontól megtudtam, hogy te is csatlakozol hozzánk. Az unokahúgom majd gondoskodik rólad. Ugye, Cat? – szól vissza a válla fölé.

A gyomrom egészen a márványpadlóig süllyed.

Ez csak valami vicc lehet. Egy átkozottul rossz vicc.

– Hát persze, bácsikám. – Catriona válik ki a kíséretből. Lila, hosszúujjú köpenyt visel, amely rendkívül előnyösen hangsúlyozza ki az alakját. Már a távolból is gyönyörűnek láttam, de ilyen közlelől a vonásai olyannyira hibátlanok, hogy egész egyszerűen... pusztítónak tűnik.

És egyszer csak azt is megérttem, miért járt olyan sűrűn ezen a helyen Xaden.

* * *

– Nem számítottam rá, hogy itt talállok – mondja Xaden Catnek azon a kimért, hűvös hangján, amit akkor vesz elő, ha bosszús valami miatt. Közben mindannyian rátérünk egy újabb folyosóra két szinttel afölött, ahová érkeztünk.

– Szerinted mégis hol kellene lennem azután, hogy a veninek elpusztították Zolyát, és befészkeltek magukat Cliffsbane-be? – kérdezi Cat, és megáll a szárnyból nyíló tucatnyi ajtó egyike előtt.

Mira lapos pillantást vet felém, és felvonja a szemöldökét, ahogy megállunk a folyosó közepén. Brennan alig néhány lépéssel lemaradva követ minket.

Később – tátooom a nővérem felé.

Cat az aranyozott kilincs után nyúl.

– Miért nem viszed el Aisereigh-t átöltözni a vacsorára, amíg ők ketten megfürdenek? – Sóvárgó pillantást vet Xaden irányába, aminek láttán rögtön felvonom a szemöldököm. Komolyan előttem fogja a nyálát

csorgatni utána? – Természetesen ügyeltünk rád, hogy a szobádban mindent úgy találj, ahogyan hagytad. – Kinyitja az ajtót, feltárva egy méretes hálósobát két ágygal, a kettő között egy hozzájuk illő, aranykeretes szófával, majd belép, és jelzi nekem és Mirának, hogy kövessük.

Várjunk csak. Xadennek *saját szobája* van?

Vajon még mi mindent nem árult el nekem? Vagy talán helyesebb volna úgy fogalmazni: mi mindent nem kérdeztem meg tőle?

– *Miért nem öltözől át inkább az én szobámban?* – kérdezi Xaden, bár inkább hangzik utasításnak, mint érdeklődésnek.

– *A szobádban? Azt hiszem, most jól tenne egy kis egyedüllét.* – Forróság éledezik a bőröm alatt, és mély levegőt kell vennem, hogy ne szabaduljon el itt rögtön az erőm. Ez aligha a legjobb pillanat arra, hogy elveszítsem az önuralmam, nem mintha túl sok maradt volna belőle.

– Violet.

Az ajtóhoz fordulok, hogy szembenézzek Xadennel, majd megfogom a kilincset, és felvonom a szemöldököm, ahogy Mira belép mellettem.

– A következő ajtó az enyém – biztosít róla, majd a háta mögé pillant. – Elég közel ahhoz, hogy halljam, ha sikoltasz.

– Jó tudni. – Kipréselek magamból egy mosolyt, amire összeszűkül a tekintete.

– Ugye nem gondolod, hogy veszélyt jelentek Violetre? – kérdezi Cat.

Alig hiszek a fülemnek.

– Violet nagyon is... – kezdi Xaden.

– Violet nagyon is tud gondoskodni magáról – szakítom félbe.

– Sosem akartam, hogy így legyen. Itt biztosan nem.

– Lecsüggeszti a fejét, és inkább mentálisan folytatja a beszélgetésünket. – *Lehet, hogy Tecarus odáig van érted, de ebben a palotában az összes többi röptető a legszívesebben elvágna a nyakadat és Miráét is, hogy így álljanak bosszút anyádon. Brennan is csupán az menti meg, hogy más néven mutatkozott be. Fogalmad sincs róla, hogy mekkora veszélyben vagy, és mi mindent megtettem azért, hogy biztonságban tudhassalak...*

– Elég legyen abból, hogy mindig biztonságban akarsz tudni! – Rögtön megbánom, hogy felemeltem a hangom Cat előtt. – Tavaly még nem hozakodtál volna elő ezzel a marhasággal. Soha nem tartottál vissza, soha nem akartál kalickába zárni csak azért, hogy „biztonságban tudhass”. Te voltál az, aki azt mondtad, találjak más megoldást a Vesszőfutáson, és te

nézted végig tétlenül, ahogy megküzdök azokkal a kadétokkal a Cséplés alatt...

– *Akkor még nem voltam beléd szerelmes.* – A nyakam hátsó felére csúsztatja a kezét, és a hüvelykjével gyöngéden kitapintja a pulzusomat. – *A Vesszőfutás, a Cséplés... Fogalmam sem volt róla, hogy mit fogsz jelenteni a számomra.* – Az anyámmal kötött megállapodása miatt nem végezhetett velem; igaz, ennek a részleteiről egészen mostanáig nem volt hajlandó beszélni. – *Nem ültem az ágyad mellett három napig, tudva, hogy az életem, ha volna egyáltalán életem a halálod után, semmit sem jelenthetne nélküled.* – A szemében szikrázó arany pettyek megfogják a fényt, és önkéntelenül is pislognom kell, amikor megpillantom, hogy mi tükröződik bennük.

– *Te... félsz. Igaz?* – Meg kell kapaszkodnom az ajtófélfában, ha nem akarom rögtön átölelni.

– *Hogy elveszítelek? Inkább úgy mondanám, hogy rettegek. És amikor Sgaeyl szólt, hogy Tairn errefelé tart, kis híján elveszítettem az eszem.*

Francba. Erre mégis mit felelhetnék?

– *A varázsvédelem felállítására vonatkozó tervem dugába dőlt, neked pedig szükséged van a luminárisra. Nem fogok ölbe tett kézzel ücsörögni Aretiában, csak azért, mert amiatt aggódsz, hogy esetleg történik velem valami. Ha így tennék, akkor nem is az a lány lennék, akibe beleszerettél.*

– *Az első fordítási kísérleted nem volt sikeres, és máris kiszöksz a testvéreiddel, hogy ellátogass az ellenséghez?*

– Tapintható a dühe, amely most már legalább akkora, mint az enyém. – *Jobb, ha tudod, hogy ellenséges területen tartózkodunk.*

– *Mindketten tudjuk, hogy szükségünk van a luminárisra, és nem kellett volna kiszöknöm ide, ha legalább minimálisan szót tudnánk érteni egymással. Már hónapokkal ezelőtt megszerezhettük volna a luminárist.* – Megteszek egy lépést a szoba belseje felé, a folyosón hagyva Xadent. Ha hónapokkal ezelőtt cselekszünk, nemcsak a helyőrségek elleni támadásokat akadályozhatjuk meg, de rengeteg ember életét is megmenthettük volna.

– *Szót érteni egymással?* – Újra az a jeges kimértség.

– *Vagyis tálcán kellett volna felkínálnom téged Tecarusnak? Tisztázzunk valamit. Ha bármi lehetőséget látok rá, hogy biztonságban tudjalak, élni fogok vele.*

Hát persze.

- *Tudod, kire hasonlítasz most?*
– *Kérlek, világosíts fel.* – Összefűzi a karját a mellkasa előtt.
– *Dainra.* – És ezzel az arcába csapom az ajtót.

* * *

– Köszönöm – mondom Zarának, a mellénk rendelt cselédlánynak, miköben kisimítom a redőket a derekamnál. Döbbenetes, hogy ilyen rövid idő alatt több ruhát is talált a méretemben. Még a könnyű fekete cipellő is remekül illik

a lábamra. – Biztos vagy benne, hogy mindenki így kiöltözik a vacsorára?

– A grófnál? Minden este.

Megint valami, ami nem túlságosan praktikus... Cserébe viszont gyönyörű.

– Megvan. – Zara int, én pedig kilépek a paraván mögül.

Mira fekete bársonyruhát választott sima, átlátszó ujjakkal és kiegészítőnek egy szögletes nyaklánccal; én azonban tudom, hogy leginkább a mély zsebek keltették fel az érdeklődését. Muszáj elvigyorodnom, amikor két tört is elrejt a fodrok közé.

– Azt hiszem, évek óta nem láttalak az uniformisodon kívül másban.

– Hát, ez is fekete, úgyhogy annyira talán nem is különbözik attól. – Ő is elmosolyodik, én pedig a tükörbe pillantok. – Csodásan nézel ki.

– A ruha igazán fantasztikus. – Soha semmi ehhez fogható nem volt rajtam, és még a hangulatomhoz is tökéletesen illik. A bordáim aljánál mély V-alakban összeérő fűző fekete, tenyérszerű leveleket mintáz, hogy aztán a mellem fölött egyetlen összefüggő rengeteggé álljon össze, a vállamnál és a hátamnál pedig további, parányi levelekben folytatódjon, szabadon hagyva a hátam és az ereklém nagy részét.

– Ez meg miféle szövet? – kérdezem Zarától, és végighúzom az ujjamat a fekete anyagon, amely a derekamtól több rétegben hull a padlóra. Ha pusztán egy rétegből állna, alighanem könnyedén át lehetne rajta látni.

– Deverilli selyem – feleli Zara. – Olyan finom, hogy szinte átlátszó.

– A szigetről való? – Lágyabb, mint bármilyen szőttés, amihez eddig szerencsém volt. – Még mindig kereskedtek velük? – Navarre már évszázadok óta megszakította a kapcsolatot Deverillel.

Zara bólint.

– Pár évvel ezelőttig még így volt, de a kereskedők azóta úgy vélik, túlságosan veszélyes idejönniük. A gróf mindenestre szereti a magáénak tudni a legértékesebb holmikat.

– Tehát igaz, hogy különleges tárgyakat gyűjt? – érdeklődik Mira.

– Igen.

– És mi a helyzet az emberekkel? – teszem hozzá.

Zara tekintete felizzik.

– Ők csak akkor válnak a gyűjteménye részévé, ha maguk is beleegyeznek.

– Vagyis nem utazik emberrablásban? – Átveszem a hüvelyben szunnyadó, ötvözzel megerősített tört Mirától, majd a combomhoz rögzítem. Remélhetőleg egy fegyver elég lesz ahhoz, hogy túléljük a vacsorát. Ha a gróf nem rabol el az akaratuk ellenére másokat, akkor miért tartott tőle annyira Xaden, hogy idehozzon?

Kopognak az ajtón.

– Nem. – Zara megrázza a fejét, és az ajtó felé lép. – Nem fog elzárni, de alighanem olyan ajánlatot tesz majd neked, aminek a hallatán el fogsz csábulni, hogy itt maradj. Dalnokok, szabók, történetmondók... Idővel mind itt maradnak – mondja, miközben kinyitja az ajtót.

Enyhén szólva nehéz elképzelni, hogy mit ajánlhatna Tecarus, ami miatt itt akarnék maradni, de a jelek szerint Xaden más véleményen van.

– A feketére esett a választásod? – Cat áll a küszöbön.

– Lovas vagyok.

– Hát persze. – Oldalra dönti a fejét. – A helyedben azért valami színesebbet vettem volna fel. Xaden sokat panaszkodik róla, hogy Basgiathban minden olyan egyforma. Ha gondolod, még van idő átöltözni. – A mosolyát mindennek mondanám, csak éppen kedvesnek nem.

És ennyi elég is hozzá, hogy hivatalosan is gyűlöljem.

– Xaden nem szokott *panaszkodni*. – Rút, alattomos lángocska éledezik a gyomrom környékén, és minden józanságomra szükségem van, hogy ne rántsam elő most rögtön a törömet. – Tudsz egyébként másról is beszélni rajta kívül?

– Persze. Ha ettől jobban érzed magad, beszélgethetünk arról is, miként terjesztett az anyád egy hazugságot, ami több ezer poromieli életébe került. Közülük nem eggyel a saját nővéred végzett.

Felvonom a szemöldököm. Komoly, hogy...

Mira elkapja a tekintetemet, és ennyi is elég hozzá, hogy tudjam, igazat mondott.

– Éppen emlékeztetni akartalak rá, hogy udvariatlanság leszúrní a vendéglátónkat, de tudod mit? – Vállat von. – Francba az egészszel. Nincs akkora szükségünk a luminárisra.

Cat Mirára pillant.

– Ne légy ilyen barátságtalan, Cat. – Syrena jelenik meg az ajtóban. A tengerkék tunikáját viseli, amelyen elől egy aszimmetrikus vágás látható, azonkívül aranyleveleket is hímeztek belé. – Örülök, hogy végre nem a sárkányod hátán látlak, Sorrengail. Riorson is itt bújkál valahol, vagy esetleg elengedett néhány percre?

– Én is örülök, hogy látlak, Syrena. – Mosolyra húzódik a szám a hangja hallatán, és a bensőmben fickándozó láng egy kissé alábbhagy. – Néha tényleg túlgondoskodó tud lenni.

– Nem lenne az, ha úgy vélné, hogy meg tudsz állni a saját lábadon – jegyzi meg Cat.

Vagy talán mégsem – az újabb megjegyzése elegendő hozzá, hogy a láng magasabbra érjen, mint valaha. Forró, émelyítő és idegesítően erőteljes.

Syrena olyan pillantást vet Catre, hogy kis híján megsajnálom.

Kis híján.

– Syrena, bemutatom a nővéremet, Mirát. – Talán jobb lesz témát váltani.

Syrena összeszorítja az ajkát, ahogy végigméri.

– A híred megelőzött. Voltak barátaim Strythmore-ban.

Ajjaj. Ez nem hangzik valami biztatóan.

– Nem fogok bocsánatot kérni azért, mert győzelmet arattam egy ütközetben. – Mira mindenki számára jól láthatóan teszi el a következő tőrét. – És ha te vagy Syrena Cordella, akkor jobb, ha tudsz róla, hogy a te híred is megelőzött.

– Több száz olyan röptető között fogsz vacsorázni, akik mind alig várják, hogy holtan lássanak, és te ilyen ruhát választottál magadnak? – Syrena felvonja a szemöldökét. – Hol a legendás ravaszság, amiről ódákat zengenek?

– Estélyiben is ugyanúgy meg tudok ölni bárkit, mint bőrszerelésben. Szeretnéd látni? – Csak egy bolond nevezné mosolynak, ami Mira arcán megjelenik.

Syrena úgy nevet, hogy belerázkódik a válla.

– Már látom, hogy miért lett ilyen csökönyös a kisebbik Sorrengail, ha melletted nőtt fel. Induljunk. A férfiak már az étkezőben vannak.

Mirára pillantok, miután a többiek hátat fordítottak nekünk, de ő csak megvonja a vállát.

Kilépünk a folyosóra, és rögtön bánni kezdem, hogy milyen ruhát választottam, amikor megpillantom Cat viseletét a fényben. A haja aprólékosan van összefonva, és merész, vörös selymet visel, amely csupaszon hagyja a vállát, azonkívül remekül megy az ajakrúzsához.

Rögtön rettenetesen slaposnak érzem magam mellette, ráadásul a kétségeim miatt még a lépteim is bizonytalanná válnak. Talán más színt kellett volna választanom. Talán mégiscsak az igazat mondta, és Xaden már torkig van a feketével. Talán jobban ismeri, mint én.

– Jól vagy? – kérdezi Mira, miközben a röptetők végigvezetnek minket a folyosón. Alighanem a legfurcsább négyes vagyunk, amit valaha látott a Kontinens.

– Igen. – Elvégzek egy vállkörzést, és próbálok megszabadulni a nyomasztó érzéseimtől. Mi a fene ütött belém? Sosem szoktam más lányokhoz hasonlítani a külsőmet. Hogy miként teljesítünk a harctéren? Hát persze. Hogy mennyire vagyunk jó lovasok? Mi az, hogy. De sohasem olyan nevetséges dolgok miatt, mint... a megjelenés.

Basgiathban nem sokra mész vele, ha csinos vagy.

– Úgy hallom, van egy bátyátok is – mondja Mira Syrenának, miközben elérjük a lépcsőt.

Minden erőmmel kapaszkodom a márványkorlátba, miközben lefelé indulunk. Az utolsó, amire szükségem van, hogy Cat szeme láttára bukjak orra.

– Drake – feleli Syrena a válla fölött. – A vezetékeve ugyanaz, de az unokatestvérünk. Most, hogy mondd, lehet, hogy bejönnél neki. Bírja az olyan nőket, akik szívesen végeznének vele.

– Milyen kár, hogy nem vonzódom a griffröptetőkhez – feleli Mira, ahogy befordulunk a sarkon, és elérjük az újabb lépcsősort.

– Hát igen, azt hiszem, ő is a sárkánylovasoknál húzza meg a határt. – Syrena felnevet, a jókedve azonban nem tart sokáig. – Az éjszárny csapattal van északon, a braevicki határnál.

Nem ismerem a katonai fogalmaikat, Braevick mindenesetre azt jelenti, hogy a fronton van.

Eljutunk a középső teraszra – ez volt az, ahová még a délután érkezünk –, majd balra fordulunk, magunk mögött hagyva a kacskaringós medencét és az öröket.

– Zara nem tudta megcsinálni a hajad? – kérdezi Cat szánakozó pilantással, ahogy megközelítjük a kétszárnyú ajtót. – Biztos kitalálhatott volna jobb megoldást annál, mint hogy úgy hagyja az egészet, mint egy szénakazal. Azt hittem, mindig feltűzve hordod, hogy ne jelentsen hátrányt a harcban.

Ezt meg honnan az ördögből tudja? Most már *elég*.

– *Kár volna most megölni* – szólal meg Tairn. – *Tíz percre vagyok tőled, és kihagynám a mulatságot.*

Az erő feléled az ujjbegyeimben.

– *Uralkodj magadon* – folytatja immár ironizálás nélkül. – *Most rögtön.*

Nagyon nyelek, és a körmömmel a saját tenyerembe vájak, mielőtt még véletlenül agyon találnám sújtani egy villámmal. Vajon mi van benne, amivel ennyire fel tud idegesíteni?

– Igazán kedves tőled, hogy miattam aggódsz, de ma este nem veled szeretnék vitatkozni – felelem.

– Hanem Xadennel? – Összeszűkül a szeme, majd hamiskás együttérzésre vált. – Ha esetleg még nem vetted volna észre, nem az a típus, aki könnyedén elveszíti a kontrollt. Inkább ne is fáraszd magad azzal, hogy vitába szállsz vele, mert a végén még *gyerekesnek* fog tartani.

Ebben sajnos igaza van. Mit művelek egyáltalán? Xadent nem lehet kizökkenteni, és biztosan nem én fogom zavarba hozni.

A fa nyikorog, majd megreped. Török csörömpölnek a padlón. Zakatol a szívem. A lélegzetem elakad, ahogy a gyönyör a csontvelőmbe fészkei magát. „Sosem veszítettem el így az önuralmam.” Az emlék a lényem legbelsejéig felkavar, és éppen annyi időre segít kitisztítani a fejem, hogy le tudjam küzdeni magamban az elviselhetetlen féltékenységet, amit egy olyan lány iránt érzek, akit még csak nem is ismerek.

Az örök biccentenek a röptető felé, majd kinyitják előttük az ajtót.

– Hagyd már békén – korholja Syrena a húgát. – Alig egy évvel vagy idősebb Violetnél, és ennél már több idő eltelt azóta, hogy együtt voltatok. Xaden csak egy férfi, Violet viszont a legerősebb fegyverünk a sötét varázshasználók ellen.

– Jól vagy? – kérdezi Mira újra, aggodalmasan végigtekintve rajtam.

– Nem – súgom. – De nem tudnám megmondani, hogy mi a baj.

Az ajtók kitárulnak, mi pedig belépünk a legnagyobb étkezőbe, amelyhez valaha szerencsém volt. A hátsó falakat borító üvegajtók az odakint gyülekező sötét fellegek ellenére most mind nyitva állnak, szabad kijárást engedve a mögöttük kezdődő teraszra. A párás esti fuvallatok megremegtetik az asztalon felállított gyertyák lángjait. Legalább ötvenen foglalhatnak helyet az aprólékosan kifaragott, és a terem jókora részét elfoglaló bútordarab körül.

És most mind az ötven tekintet négyünk felé fordul.

Egy másodpercre van szükségem ahhoz, hogy megtaláljam Xadent, nem mintha az asztalfőnél ülne, vagy megérezte volna a jöttömet; bár alighanem így történt. Én viszont azért találom meg ilyen hamar, mert minden egyes porcikám érte sóvárog.

Bármennyire is mérges vagyok, amiért kioktatott, amiért nem volt hajlandó magától idehozni, amiért annyi mindent elmulasztottunk megosztani egymással, és amiért a tunika, amelyet visel, és amelyben most felém indul, nem egyszerűen tökéletesen lett szabva, de nyilvánvalóan *neki készült*... Bármennyire is mérges vagyok, ez nem változtathat rajta, hogy átkozott mágnesként vonzza magához a szívemet.

– *Ez a ruha...* – Olyan forrósággal járátja végig rajtam a tekintetét, amitől menten elpirulok, és a szívverésem is felgyorsul. – *Kacér választás, Violence.*

De miért is jön felém, amikor a nyilvánvaló választás az a vörösbe öltözött nőszemély volna alig néhány lépésre tőlem?

– *Még mindig iszonyúan haragszom.* – Felszegem az állam, miközben magamra legalább annyira dühös vagyok, amiért ilyen helyzetbe kerültem, és ilyen cefetül kell éreznem magam.

– *Kölcsönös.* – Beletúr a hajamba, majd élesen beszívja a levegőt, amikor az ujjaival rátalál a legfelső csigolyámra.

– *Szerencsére rám úgy is lehet haragudni, hogy közben vadul, örülden, csillapíthatatlanul szerelmes vagy belém.*

A szája még ugyanabban a pillanatban talál az enyémmre, hogy a világ elsötétül körülöttünk, kizárva mindent és mindenkit, kivéve Xadent. Ebben a pillanatban azt is el tudnám hinni, hogy mi vagyunk az utolsó élő emberek az egész tartományban. A testem egyszerűen lángba borul. Istenek, a köztünk lévő kémia az egyetlen, ami még a dühömnél is erősebb. Csak az

ajkait érzem az ajkamon, a nyelve gyors, kérlelő mozdulatait, és a hirtelen támadó vágytól meg kell ragadnom a tunikáját, miközben alig kapok levegőt a közelségétől.

Nincs is szükség többre ahhoz, hogy a féltékenységem és az őrjítő bizonytalanságom semmivé váljon. Mintha az árnyakból szőtt fal, amit körénk emelt, hirtelen...

– *Mit tettél?* – Megszakítom a csókot, majd mély levegőt veszek, ahogy az enyémnek dönti a homlokát, továbbra is tökéletes sötétségben tartva mindkettőnket.

– Amit abban a másodpercben kellett volna tennem, hogy megpillantottalak délután. – Gyöngéden, mégis határozottan rászorít a tincseimre. – *És talán sikerült eléggé ledöbbentenem Catet ahhoz, hogy végre befejezze a marháskodást.*

– *Hogy érted?*

– *Különleges adottsága van hozzá, hogy felfokozza a körülötte lévők érzelmeit. Ha nem zártál volna ki egész este, hamarabb is szólok róla.*

Szóhoz sem jutok a meglepetéstől – először azért, mert sikerült kizárnom Xadent, másodszor pedig azért, mert megértettem, hogy mi is történt az imént. Így aztán nem csoda, hogy képtelen voltam összeszedni magam. Még csak észre sem vettem, hogy Cat háborút hirdetett ellenem.

De várjunk csak. *Korábban* is elmondta volna? Hiszen hetei voltak rá, hogy szóljon róla.

– Te győztél – suttogja Xaden. Az árnyak oly sebesen vonulnak vissza, ahogy megjelentek, de ő továbbra sem engedi szabadjára a tekintetem.

– Még csak nem is kezdtem veszekedni. – Visszahúzó a kezem a mellkasáról, és az újonnan felébredő energiáimat a pajzsomba csatornázom. Hogy az ördögbe tudott megkerülni Cat? Ha Xadent sikerült kizárnom, akkor őt miért nem?

– Rendben. Ma este még annyit veszekedhetünk, amennyit csak akarsz. De tudj róla, hogy már így is győztél. Hallottam, amit mondtál. – Elengedi a hajamat, majd a nyakamra téved a keze. – Sajnálom, hogy nem hallgattam rád. Sajnálom, hogy mindent túlreagáltam, mióta kiszedtelek abból a kízókamrából. A rohadt életbe, sajnálom, hogy már Resson óta így viselkedtem. De amikor Sgaeyl szólt, hogy mit művelnek veled, és nem tudtam rögtön odamenni...

– Egy pillanatra lehunyja a szemét, és amikor újra kinyitja, tisztán látom

benne a félelmet. – Még levegőt sem kapok, ha veszélyben vagy, de ez nem a te hibád. Ide kellett volna hozzalak, amikor megkértél rá.

Az ajkam elválna, és pislognom kell. Biztosan csak rosszul hallottam.

– Most te jössz. Esetleg be tudod ismerni, hogy meg kellett volna várnod, hogy közösen kovácsoljunk tervet?

– Az ujjai már a meztelen hátamon járnak.

– Nem igazán. – Megborzongok az érintésétől. – Sajnálom, hogy elhallgattam előled, mire készülök, azt viszont nem bánom meg, hogy végül így tettem. Minél előbb szükségünk van arra a luminárisra.

A szája sarka mosolyra húzódik.

– Sejtettem.

– Esetleg ti is megtiszteltetek bennünket a társaságotokkal? – kérdezi a gróf az elcsendesedett terem túlsó végéből, alig félreérthető ingerültséggel a hangjában. – Azt hiszem, mindketten nélkülözhetetlenek vagytok az estéhez.

Vagy úgy. Amíg mi egymással voltunk elfoglalva, addig az összes vendég felállt a helyéről, és most a nyitott üvegajtók mellett várnak ránk.

– *Állj készen mindenre.* – Xaden Tecarushoz fordul.

– Nem fogok bocsánatot kérni. – Az ujjait az enyémbe fűzi, ahogy megkerüljük az asztalt, és megcélozzuk a többiek gyűrűjében álló grófot. – Violet mellett nagyon nehéz megőrizni az önuralmam.

Felforrósodik az arcom. Mi a franc? Talán hallotta, amit korábban Cat mondott? Ez lehetetlen.

Cat feszülten ácsorog a bácsikája mellett, és láthatóan le van sújtva, miután Xaden bevitte neki a végső csapást. Úgy látszik, nekik is megvan a magánháborújuk, amiről szintén nem tudtam.

– Ezek szerint az értesüléseim helytállóak – jegyzi meg Tecarus, majd int, hogy kövessük, és lépünk ki a szabadba. Mira és Brennan szorosan a nyomunkban követnek minket. – Hamar híre jött, hogy a kedvéért romba döntötted azt a bájos kis hadiiskolátokat. – Tecarus mintha kissé megemelné a borospoharát az irányomban. – Szépen kettészeltétek a kvadránst. Elismerésem. *Évek óta próbálom megadásra kényszeríteni azt a helyet, és neked mennyi időre is volt szükséged? Hat napra?*

A bűntudat olyan súllyal ereszkedik rám, mintha egy sárkány ült volna a mellkasomra.

– Ötre. – Xaden megszorítja a kezem, ahogy átvágunk az erkélyen, és elérjük az újabb lépcsősor tetejét. Vagyis mégsem – ez nem lépcsősor, hanem ülések. A domboldal egész északi oldalába üléseket vájtak, amelyek egy ovális, kültéri arénára néznek; a küzdőtér nagyjából olyan mély lehet, mint amilyen magas Tairn, a hosszúsága pedig a sárkányom kétszerese.

– Öt nap. – Tecarus hitetlenkedve megcsóválja a fejét, majd felém fordul. – Igazán csodálatos. Nos, azt hiszem, a luminárisról szeretnél beszélgetni.

– Én pedig azt hiszem, azért hozott ide bennünket, hogy lássa, miként tudok varázsolni, mielőtt a továbbiakról tárgyalnánk. – Felélénkül a szél, eső illatát hozva magával. Alig percekben belül kiadós felhőszakadás várható.

– Az előrelátás azt követeli, hogy bizonyosságot szerezzek a képességeidről, mielőtt még komolyabb tárgyalásokba bocsátkoznék egy ilyen különleges értéktárgyról. – A varázsfényektől bevilágított arénára mutat.

– Érthető. – Elhúzom a kezem Xadenétől, és befelé fordulok.

– Ó, nem idefönről. – Tecarus megrázza a fejét, ahogy többen is csatlakoznak hozzánk, és borospohárral a kezükben megállnak az erkély peremén. – Odalent. Ez végül is előadóművészet, nem igaz? Igazán kár volna, ha nem használnánk ki hozzá ezt a pompás színpadot, ha már egyszer annyi munkát fektettem a létrehozásába. Elárulhatom, hogy különleges, ugyanis az összes követ Braevickből, a Dunness folyó keleti oldaláról hozták. Nézzenek oda, már elő is készítették a célpontodat.

Célpont? Ó, a rohadt életbe.

Négy, uniformist viselő őr betol egy fegyverszekerény méretű vasládát az aréna közepén lévő füves területre. Még azt a három jókora sziklát sem találtam el, amelyeket Felix jelölt ki a számomra – hogy fogok akkor sikerrel járni ezzel? Úgy tűnik, a kirándulásunk még azelőtt véget ér, hogy egyáltalán szóba kerülhetne a lumináris.

– Xaden talán felismeri a Rybestad-ládát. Ugyanaz a darab, amelyet apád hozott nekem, amikor egy még jelentősebb kincsről tárgyaltunk.

– Apádé volt?

– Ez volt a legnagyobb értéke. – Xaden megfeszül. – Lekísérem Violetet.

– Azt nem hiszem – feleli Tecarus minden érzelem nélkül. Mindketten felé fordulunk.

– Hogyan is tudhatnám, mire képes nélküled? – Összeszűkülő szemmel nézi Xadent. – Az ajánlatom roppant egyszerű. Violet egyedül lemegy, eltalálja a célpontot, mi pedig beszélhetünk a luminárisról. Vagy elfogadod, vagy távozhattok.

– Akkor azt hiszem, táv...

– Elfogadjuk – vágok közbe, és Xadenhez fordulok. – Nem kell megvédened a saját pecséterőmtől. Ha a gróf azt kívánja, hogy robbantsam fel apád ládáját, akkor így fogok tenni.

Egy másodpercig sejtelmesen méreget, aztán felsóhajt.

– Rendben.

Összegyűjtöm a szoknyám fodrait magam körül, majd lefelé indulok a lépcsőn. Az idegességtől összeszorul a mellkasom, de próbálom összekapni magam. Ha sikerül elég villámot szabadjára engednem, az *egyikkel* csak eltalálom, amit kell.

Nem így éltük túl Ressont, amíg Andarna megérkezett?

– Én is jövök – jelenti ki Mira mögöttem. – Semmi közöm a pecséterejéhez – szól vissza a válla fölött Tecarusnak.

A gróf ezúttal nem vitatkozik.

– Az enyém pedig nem hatékony ilyen messze a varázsvédelmünktől – teszi hozzá suttogóra fogva a hangját. – Korábban már próbáltam, de semmi sem történt.

– Ne aggódj. Nincs szükségünk a pajzsra. Csak vigyázz, hogy ne essen bajod, ha egyszer eltalálom azt a ládát. – Elmosolyodom, bár nem sikerül túl meggyőzően. – *Milyen nagyobb kincsről tárgyalt a gróf apáddal?* – kérdezem Xadentől, amint félúton járunk a homokszínű kövekből kirakott úton. El sem tudom képzelni, mennyi időbe telt, amíg egészen Braevickből ideszállították ezeket a köveket.

– *Egy szövetségről, amelyet apám kötött, és amit tavaly hivatalosan is megtagadtam. A láda felbecsülhetetlen értékkel bír. Ha villámmal akarja elpusztítani, akkor ez az egész inkább szól rólam, mint rólad.*

– *És miért nem vagyok meglepve?* – Rászorítok a ruhám leheletfinom szövetére, ahogy összerakom, hogy miről is szól ez az egész. – *Ennek a szövetségnek esetleg Cathez is köze volt?*

A tévovázása már azelőtt megválaszolja a kérdést, hogy megszólalna.

– *Igen.*

– *Erről talán nem ártott volna azelőtt tudnom, hogy idejöttünk.* – Enyhén szólva. Nem csoda, hogy Catriona ilyen mérhetetlenül gyűlöl. Nem vagyok annyira magamba csavarodva, hogy azt higgyem, én vagyok az oka, amiért lefűjták ezt a bizonyos szövetséget, de az biztos, hogy akadályt jelentek az újbóli létrehozása előtt. Aligha véletlen, hogy Cat bácsikája éppen a megállapodásuk jelképét akarja megsemmisíteni velem.

– *Tehát mégiscsak veszekszel. Tudomásul vettem.*

Mirával abban a pillanatban érzük el a füves területet, hogy lehullanak az első esőcseppek.

– Börszerelést kellett volna felvennünk – dünnyögi.

– Nem tudok célozni – közlöm vele halkán, és mintegy tíz lépésre a ládától megállok, még elég közel ahhoz, hogy jól lássam a rávéssett rúnákat.

– Carr a mennyiséget fontosabbnak tartotta a minőségénél, Felixszel pedig csak most kezdtük el az órákat, úgyhogy ez eltarthat egy ideig.

Két ór lép a láda elé, amely magasabb és vaskosabb mindkettőjükénél. Majd Amarinak köszönetet mondok érte, hogy legalább óriási – minél nagyobb a cél, annál könnyebb lesz eltalálni. Az egyik ór előhúz valamit a zsebéből, amit innen nem igazán látok jól.

– Szerintem nem nagyon érdekli őket, hogy meddig tart. – Mira az aréna teteje felé biccent. Több tucat grifförpögtető foglal helyet a felső sorokban, mindegyikük felajzott íjjal a kezében. – Inkább talán az aggasztja őket, hogy a végén még Tecarust veszed célba a láda helyett.

– Remek. Így biztos könnyebb lesz. – Felemelem a kezem, és keresem a tudatomban Tairn erejét. Érdekes, hogy az egyébként brutális forráság most inkább megkönnyebbülést jelent, miután végre nem kapcsolom össze az élményt Varrish kínzásával. – Azt hiszem, jobban teszitek, ha kicsit odébb álltok – szólok az öröknek, miközben a zömökebb közülük a láda elé tartja az öklét, mintha esélye volna megtartani, ha esetleg az irdatlan vasdoboz rá találna dőlni... Vagy mintha nála volna a kulcs.

Borzongás fut végig a gerincemen.

– A délre fekvő Sarki-óceán a nyugodt, meleg vizeiről ismert, amelyet egykor forgalmas kereskedőutak szeltek át – idézem, hátha a szokott módon le tudom csillapítani a szívverésemet.

– Még mindig ez a módszered? – Mira felvonja a szemöldökét.

– Csak amikor...

A láda dupla ajtaja egyszercsak kirobban, aminek az erejétől mindkét űr ellenállhatatlan erővel elterül a földön, miközben egy alak előreszökken, és négykézláb érkezik a fűbe. A gesztenyabarna tunikája és nadrágja szakadozott, és úgy fest, mint aki hetek óta fogságban sínylődik.

– Mi a... – motyogja Mira.

Aztán a lény egyszer csak felpillant, és a szívemet szintiszta, mozdíthatatlan rettegés keríti hatalmába.

Vörös erek szövik körbe a szemei közti területet.

– Violet! – üvölt fel Xaden a magasból.

Venin.

„Habár rendkívüli pecsétereje lehetővé teszi számára a varázsvédelem kiterjesztését önmaga és a sárkánya körül, Sorrengail kadét híján van a képességnek, hogy saját védelmet hozzon létre, hacsak nem áll rendkívüli érzelmi nyomás alatt. Sajnálattal kell jelentenem, habár sokáig bíztam benne, jelenleg kénytelen vagyok kétségbe vonni, hogy kellő időben kifejlesztheti ezt a képességét.”

– Carr professzor jegyzete Sorrengail tábornoknak

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

– Ez ugye nem... – suttogja Mira, és már elő is rántotta a törjeit, ahogy a sötét varázsló az aréna lágy talajába váj a kezével, és hisztérikus kacagásban tör ki.

Lélegezz. Csak lélegezz. Nincs levegő, de lélegezned kell.

A szél belekap a lila köpönyegbe. Soleil rohamra indul, Fuillel a nyomában. Halál és pusztulás éri utol őket. Zuhanás. A testükből nem marad több pusztá kéregnél, amelyből kiszállt minden erő és minden élet.

– Ezüsthajú! – Tairn üvöltése visszhangzik a tudatomban, és szakít ki a révületből, mielőtt az emlékek teljességgel magukkal rántanának. Eső kezd kopogni körülöttünk a földön, nehéz, mégis szórványos cseppekben hullva alá. Nem Ressonban vagyunk, hanem Cordynban, nekem pedig meg kell védenem Mirát.

– Mozgás! – kiáltom az örök felé, akik közül ketten már futásnak eredtek, a harmadik hátrálni kezd, míg a negyedik dermedt döbbenettel mered a rémségre. – Tűnj el innen – utasítom Mirát, miközben az izzó forróság megtölti az ereimet, ahogy kinyitom a Tairn erejéhez vezető ajtót.

– Nem hagylak magadra ezzel a micsodával szemben.

– Mira megpörgeti az egyik tört.

– Ne! – kiáltom, de már késő: Mira belevágta a fegyvert a venin vállába.

A szörnyeteg felszisszen, majd kirántja a pengét a sebből, és ugyanazzal a lendülettel elkapja a kővé vált őrt.

– Nagyszerű, most már fegyvere is van. – Felemelem a kezem, és kiengedem a tagjaimban lángoló energiát.

Villám hasít keresztül a levegőn, olyan vakító fehérséggel, amit szinte már kéknek is lehetne nevezni, én pedig még feljebb rántom a kezem, hogy legalább a szememet védjem a csapástól, amikor az egyenesen telibe találja a lábát. Szikrák száporoznak szanaszét az arénában, és az egyik meg is égeti a kézfejemet, mielőtt le tudnám seperni magamról.

– Tairn, segíts!

– Úton vagyok.

A pánik azzal fenyeget, hogy megbénít, és értékes másodperceket veszítek, amikor hátrapillantok a vállam fölött, és észreveszem, hogy Xaden hatalmas lépésekkel elindult a lépcső felé.

– *Maradj nyugton, és tartsd magadban az érzelmeidet. Szükségünk van arra a luminárisra.*

– *Violence...*

– *Meg tudom csinálni.* – Ha egy legyengült venin ellen sem tudom felvenni a harcot, akkor milyen esélyei lehetnek a Kontinensnek?

A felélénkülő szél az arcomba fújja a hajamat, és ahogy megpördülök, látom, hogy a venin elkapja az őt nyakát, és már nem kell odanéznem, hogy tudjam, mi történik ezután.

– Csak az a tőr tud végezni velük, amelynek ötvözet van a markolatában – közlöm Mirával, és előrántom a törömet, a mozdulattal átvágva a saját ruhám szövetét. Ha a villámokkal nem tudok célozni, akkor csak a közelharcban bízhatok.

Az őt sikolya egyenesen a velőmbé hasít.

– Szent egek... Tényleg... Mi a terv, Violet? – kérdezi Mira, miközben már készíti a másik fegyverét.

– Végzünk vele, mielőtt végezne velünk. Bármit is teszel, ne hagyd, hogy rád tegye a kezét. – Gyorsan összefogom a hajam, majd a ruhámról leszakadt szöveggel összekötöm, hogy ne zavarjon a harcban. Ha nem látok, esélyem sincs.

A venin pajzsként tartja maga előtt az őt, így védekezve az ellen, hogy belé vághassuk a fegyverünket. A sikolyok abbamaradnak, ahogy a férfi a szemem láttára összeaszalódik. A másik három közül legalább ketten már elhagyták az arénát.

Engedem, hogy Tairn ereje átjárjon, majd újra és újra varázsolok, felperzselve a földet a venin körül anélkül, hogy eltalálnám. Az őt végül a földre zuhan. Egész darabok szakadnak le róla, miközben az eső egyre hevesebben hullik alá a magasból.

– Te vagy az! – mondja a sötét varázsló, túlharsogva az egyre mélyebben dübörgő vihar hangjait. – Te parancsolsz az égnek. – A szeme elkerekedik az izgatottságtól. – Szép jutalomban fognak részesíteni, amikor visszaviszlek magammal.

– És én még azt hittem, én vagyok az egyetlen Sorrengail, akinek a határon túl is ismerik a nevét. – Mira küzdőállást vesz fel, és csak alig

néhány centi marad köztünk.

– A Bölcs fog megjutalmazni? – kérdezem, árgus szemmel követve minden mozdulatát, miközben az eső ellenállhatatlanul zuhog az aréna fövenyére. Rohadt életbe, így nem kockáztathatom, hogy felé hajítsam a törömet. Ha nem találom el, védtelen leszek, márpedig nem egyedül veszek részt ebben a harcban. – *Fegyverekre van szükségem.*

– Miféle Bölcs? Ígérem, azt fogod kívánni... – kezdi, és felemeli a kezét.

– Bárcsak meghalnék? – vágok közbe. – Hallottam már ezt. Aki legutóbb ezzel jött, megöltem. – Igaz, akkor nem bársonyruhában voltam. Sajnos a jelenlegi viseletem ebben a pillanatban nem kifejezetten előnyös.

– *Mögöttes* – szólal meg Xaden.

Hátrapillantok, és két ötvözzel megerősített tört veszek észre a földön pár lépésre.

– Mira!

Mira követi a tekintetemet, és máris mozgásba lendül, amikor megpörgetem a törömet, elkapom a hegyét, majd egy csuklómozdulattal megcélzo a venin torkát.

A tör az oldalába áll. Úgy látszik, nem számoltam azzal, hogy a zuhogó eső lefelé tolja a pengét.

Az ellenség felüvölt fájdalmában, majd kirántja magából a pengét, miközben Mira odaadja az egyik fegyvert a kettő közül, amelyeket Xaden hajított a közelünkbe. Megragadom a víztől csúszóssá vált markolatot, és felkészülök a legrosszabbra, amikor a venin ismét felemeli a kezét.

Csakhogynem a tört készül visszahajítani.

A Rybestad-láda felénk robog, de olyan gyorsasággal, hogy alig van időm a földre lökni Mirát, mielőtt még elzúgna a fejünk felett.

Rögtön követi a tör is, majd a következő, és habár nem talál el, a ruhám bal oldalát a földhöz szegezi. Kihasznlom a lendületet, és továbbgördülök, fittyet hányva a pompás selyem szakadására, miközben Brennan segít feltápáskodnom – aki, úgy tűnik, időközben szintén csatlakozott hozzánk.

Istenek, nem veszíthetem el mindkettőjüket.

– Be kell kerítenünk – mondja, majd felkapja a tört a földről. A víz pillanatok alatt átázta a cipőmet, a hajamat, és mindazt, ami még megmaradt a ruhámból.

– És mégis hogy szeretnéd bekeríteni, ha ebben az égszakadásban még csak nem is látjuk rendesen? – kérdezi Mira.

– *Egy percre vagyok!* – bömböli Tairn.

Abban az egy percben akár meg is halhatunk, de az is igaz, hogy hamarosan mindannyian halottak leszünk, ha nem szerezzük meg azt az átkozott luminárist.

– Mindenáron itt kell tartanunk. Egyetlen venin képes kiszívni mindenből az életet ebben a palotában – közlöm a testvéreimmal. Végigtekintünk az arénán, és elakad a lélegzetem, amikor végre megpillantom, ahogy nagyjából tíz lépésre tőlünk térdre esik.

Nem. Az idő lassú szívdobbanásokká lassul, miközben figyelem, ahogy a talajra fekteti a tenyerét.

Nincs idő elfutni. Úgysem jutnánk messzire.

Alig másodpercekre vagyunk attól, hogy a legszörnyűbb rémálmom valósággá váljon. A bátyám és a nővérem az életével fog fizetni a küldetésünkért.

– Annyira sajnálom. – A hangom alig több suttogásnál.

A venin ökölrel a földre sújt, és a vihar közepette lélegzetviasszafojtva, iszonyattal eltelve figyelem, ahogy a szeme lángoló vörösre vált, miközben a fűszálak megbarnulnak körülötte.

– Mira! – kiáltja Brennan. – A pajzsot!

– Ilyen messze a védelemtől nem megy! – Leesik az álla, ahogy a halál felénk robog, és a föld megrázkódik, amint megadja magát a sötét mágiának.

– A pajzsot, különben meghalunk! – Brennan mindkettőnket magához ránt.

Még közelebb húzódok hozzá, abban bízva, hogy hárman olyan apróra összemehetünk, amennyire csak lehetséges, miközben Mira a magasba tartja a kezét. Egész testében megreszket, Brennan és én pedig átkaroljuk, hogy meg tudjuk tartani. Mira úgy sikolt fel, mintha elevenen megnyúznák.

Ki fog égni.

Árnyak szaladnak felénk, de nem elég gyorsak.

– *Szeretlek* – üzenem Xadennek, és várom, hogy az erőm elhaljon, várom, hogy a halálom után a venin megállíthatatlan legyen.

De a halál nem jön el.

– *Életben maradsz!* – utasít Xaden; mintha csak ilyen egyszerű volna.

Mira összeesik, de Brennan felkarolja, én pedig végigpásztázom a környezetünket.

Az egész mező halott, leszámítva azt a kis kört, ahol mi állunk. Mira megmentett bennünket – de azt is látom, hogy csak az aréna füve égett ki. Odafent a nézők mind sértetlenek, legalábbis amennyire a továbbra is zuhogó esőn keresztül meg tudom ítélni. *A köveket Braevickből hozták, a Dunness folyó keleti partjáról.* Nem ezt mondta Tecarus?

Kitörlöm a vizet a szememből, és szembenézek a sötét varázshasználóval.

Élvezettel forgatja a vállát, és kéjes vigyor torzítja el a vonásait, ahogy hátraveti a fejét.

– Ha nem tudod elpusztítani villámmal, akkor közelebb kell kerülnünk hozzá. Mindkettőnkkel úgysem tud elbánni – mondja Brennan, és a karjába veszi az eszméletét vesztett Mirát.

– *Milyen messze vagy?* – kérdezem Tairntől. Közben hatalmas tócsákba gyűlik körülöttünk az eső.

– *Fél perc.*

– Nem kell agyonsújtanom – suttogom, ahogy eszembe jut valami, és még egyszer végignézek az arénán. – Vidd fel Mirát a lépcsőn. Ott biztonságban lesztek.

Brennan úgy néz rám, mintha csak azt közöltem volna vele, hogy a föld lapos.

– Ha még egyszer elkezdi kiszívni a...

– Bíznod kell bennem. Vidd fel a testvérünket a lépcsőn. – Végignézek a bátyámon, és közben magamba fogadom Tairn erejét, szabad utat engedve neki és hagyva, hogy testem minden kis porcikáját megtöltse.

– Violet... – Annyi szeretet és aggodalom van a tekintetében, hogy muszáj elmosolyodnom.

– Tudom, hogy mit csinálok. Most pedig menj. – Elveszem a tört Brennától, és elfordulok tőlük.

– *Mi a rohadt francokat művelsz, Violence?* – kérdezi Xaden.

– *Nyugalom. Koncentrálnom kell.* – Felhúszom a pajzsomat, kizárva Xadent, miközben a venin megpördül.

A rohadék mosolya még szélesebbre húzódik, ahogy megpillant.

– Szép kis trófea lesz belőled – kiáltja az esőn keresztül, majd úgy indul felém, mintha a világ minden ideje a rendelkezésére állna. – A sárkányodról nem is beszélve. Nem lehettek sokáig egymás nélkül, igaz?

Mindkét kezemben tört tartok, és várok.

Ha elveszítem a türelmemet, végem.

Ha nekirontok, és alulmaradok, végem.

Ha túl sokat várok, és hagyom, hogy rám tegye a kezét, végem.

Az a venin, akit Tairn hátán öltem meg, rögtön alkalmazkodott a küzdőstílusomhoz, vagyis most alighanem jobban teszem, ha az utolsó pillanatig kivárok, mielőtt még megmutatnám a lapjaimat.

Az eső rögtön elpárolog, ahogy a felforrósodott bőrömhöz ér. Ha még több energiát is magamba akarok csatornázni, elveszítem felette az uralmamot, és ki fogok égni, úgyhogy várok, reménykedem, mígnem egy másik hang túlharsogja a veszettül zuhogó esőt.

Szárnysuhogás hangja.

– *Ugye feleslegesen emlékeztetnem rá, milyen fontos a megfelelő időzítés?* – kérdezi Tairn.

– *Ne aggódj, az időzítésem tökéletes lesz.* – A szívem a venin lépéseinek ütemére ver. Most nem szabad hibázni. Éppen csak annyi időre pillantok jobbra, hogy lássam, Brennan és Mira biztonságban elhagyta az arénát.

– *Nem is vártam mást.*

A sötét teremtmény már csupán alig néhány lépésre van tőlem, ahogy tetőtől talpig végigmér, nyilvánvalóan a gyenge pontokat keresve – és ekkor megérezem a Tairn szárnycsapásai keltette szelet a hátamban.

Most.

Egyszerre hajítom el mindkét törömet, és ezúttal az eső erejét is számításba veszem. Abban a pillanatban, ahogy a pengék áthatítják a csizmáját, a földhöz szegezve az ellenséget, kitárom a karom, minden erőmet összegyűjtve egy utolsó, végső csapásba.

Minden izmom megfeszül.

Tairn karmai éppen abban a pillanatban húznak el a vállam fölött, és ragadnak a magasba, hogy villám csap le a felbőszült venin mögött, ragyogó fénybe borítva az éjszakai égboltot – és az arénát megtöltő vizen keresztül magába a szörnyetegbe juttatva a halálos csapás erejét.

A venin felsikolt kínjában, majd holtan oldalra dől, miközben mi biztonságos távolból figyeljük a magasban.

Megcsináltam. Dunne legyen áldott, megcsináltam.

– *Ez közel volt.*

Mély levegőt veszek, miközben a víz továbbra is áradatként zúdul alá az arcomon. Aztán Tairn balra fordul, és az aréna oldala mentén visszarepülünk a palota felé.

Sgaeyl, Teine és Marbh mind védekező állást vett fel a felettünk lévő teraszon, készen állva rá, hogy az egész vendégsereget lángba borítsák.

– *Bárkit elfogyasztok, aki a kisujját is mozdítja az irányodban. A türelmem véget ért.* – Tairn szárnycsapásai lelassulnak, ahogy megközelítjük a teraszt.

– *Akkor alighanem jobban teszem, ha erről nekik is szólok.*

Tairn megvárja, amíg visszanyerem az egyensúlyomat, ami az átázott cipőben nem olyan könnyű, majd megindul a tömegen keresztül, mit sem törődve az ijedtükben kiáltozó röptetőkkel és nemesekkel, alaposan kiforgatva a márványt a helyéről a karmaival, majd eléri a fövenyt, megpördül, fegyverként végigsuhint a farkával a levegőben, és végül beáll a többi sárkány mellé, teljessé téve négyfős alakzatukat.

Brennan is megérkezik mellém. Még mindig támogatja Mirát, de a nővérem már a saját lábán képes járni.

– Jól vagytok? – kérdezem, ahogy elmegyünk a nemesek mellett, akik mind *esernyőt* szorongatnak a kezükben. Ez az egész csak szórakozás volt a számukra.

– Nem miattunk kellene aggódnod – motyogja Brennan, miközben a nemesek – köztük Cat és Syrena – szétválnak, feltárva egy, még a korábbinál is veszedelmesebb helyzetet.

Xaden a melléhez húzza a félig ökölbe szorított kezét. Féktelen dühvel a tekintetében méregeti a grófot, aki a talaj fölött reszketve kalimpál a lábával.

Tecarus magatehetetlenül küzd a nyakát szorongató árnyak ellen, és az elfúló légzése alapján már nem sok ideje lehet hátra.

– Xaden, ne! – könyörög Cat.

Az árnyak szorítása a kérlelés hatására csak erősödik, ahogy az eső valamelyest alábbhagy.

Tecarus hörögni kezd, a röptetők pedig előrántják a fegyverüket, de elegendő egy morgás Sgaeyltől ahhoz, hogy megtorpanjanak, és ne merjenek közelebb menni Xadenhez.

Leengedem a pajzsomat, hogy meg tudjam szólítani, és minden szeretetemet felé küldöm.

– *Jól vagyok.*

Elszakítja a tekintetét Tecarusról, de az arcát olyannyira szétdúlja a harag, hogy szinte rá sem ismerek.

– Engedd el – mondom nyugodt hangon. – Holtan nem tud válaszolni a kérdéseinkre.

Két barázda jelenik meg a szemöldöke között, és végül nagy sokára lazít a szorításán.

Odalépek hozzá, ügyelve rá, hogy a vállam hozzáérjen a karjához, és végre ne csak mentálisan, de testi valómban is érezhesse a közelségemet.

– Szerencséd, hogy életben vagy – közlöm az elvörösödött fejű Tecarusszal. – Ha Xadent teszed ki ilyen veszélynek, én nem biztos, hogy ilyen könnyörületes lettem volna.

– Ezt hívod könnyörületnek? – kérdezi Tecarus zihálva, még mindig valamivel a talaj felett kalimpálva.

– Igen – mondja Xaden.

– A Dunness folyó keleti oldaláról hoztad ide a köveket, arról a vidékről, amely a Pusztákkal határos, és amiből már kiszívták a mágiát.

– Igen! – kiáltja Tecarus.

Xaden szitkozódik egyet.

– Gödröt építettél nekik, vagyis egynél többet is csapdába ejtettél. – A víz gőzpamacsokban száll fel a bőrömről, de ezúttal legalább nem érzem, hogy elevenen elégnék.

– Mindent elmondok, amit tudunk róluk – biztosít róla Tecarus. – Csak engedd el.

– És miért kellene megbíznunk benned? – kérdezi ezúttal Brennan.

– Napokon keresztül őriztük ezt a példányt úgy, hogy semmit sem fogyasztott...

– Azért, mert a Rybestad-ládán lévő rúnák a levegőben tartják a benne lévő tárgyakat – szakítja félbe Xaden. – Egészen addig nem tudta elérni a talajt, amíg ki nem nyitottad a ládát. Nincs szükségem rá, hogy olyasmiről világosíts fel, amit már egyébként is tudok. – Leengedi a kezét, mire az árnyak szertefoszlanak.

Tecarus nagy erővel a márványpadlóra zuhan, és a nyakához kap.

Xaden lehajol hozzá.

– Ha esetleg szeretnél beszélgetni róla, hogy miért mondtam fel azt a szövetséget, akkor inkább *engem* keress meg. Violetet pedig hagyd békén.

És ha egy pillanatra is máshogy nézel rá, mint a legnagyobb jóindulattal és tisztelettel, abban a másodpercben megöllek, és Syrena fog az öröködbe lépni. Megértetted? – Ezúttal is olyan jeges kérlelhetetlenséggel beszél, amitől megborzongok.

Tecarus bólint.

– Most pedig kérj bocsánatot.

– *Jól vagyok.* – Túl messzire megy. Ez az ember a második a poromieli trón várományosainak sorában.

– *Nem vállalhatsz olyan büntetéseket, amiket rám szabtak.*

– Fogadd legőszintébb bocsánatkérésemet, Violet Sorrengail – krákgja Tecarus. – Most pedig hogyan tovább, Riorson?

Xaden kihúzza magát.

– Most pedig tárgyalunk.

* * *

Egy órával később már végeztünk a vacsorával és visszaöltöztünk a röpszerelésünkbe. Mind a négyen az étkezőben vagyunk, egy asztanál Tecarusszal, Cattel, Syrenával, fél tucat nemessel, és a gróf balján egy tábornokkal.

A szobában lévők egyikénél sincsenek fegyverek, leszámítva Xadent és engem, de a pecséterőnknek köszönhetően sosem vagyunk igazán védtelenek.

– Esetleg meghallgatjátok először az én ajánlatomat?

– kérdezi Tecarus, és kissé meghúzza a gallérját, hogy csökkentse a nyomást a nyakán éktelenkedő vörös foltokon.

– Meghallgatjuk – feleli Brennan.

Xaden keze a bal combomra csúszik, és ott is marad. Amióta elhagytuk a teraszt, gyakorlatilag végig rajtam tartotta az egyik kezét. Hihetetlen, hogy sikerült így átöltöznöm, de valahogy megoldottam. Ha nekem kellett volna végignéznem, hogy megküzd egy veninnel, akkor lehet, hogy azóta már az ölében ülnék.

– A pecséterőd... valóban lenyűgöző. – Tecarus lassan megcsóválja a fejét, mintha alig találná a szavakat. – És még nem is kaptál megfelelő kiképzést. Gondold csak el, mire lehetsz képes néhány, vagy akár csak egyetlen év múlva.

Xaden szétfeszíti az ujjait, én pedig belefűzöm a sajátjaimat.

– Ez egyelőre nem igazán hangzik ajánlatnak. – Igyekszem olyan nyugodtan beszélni, amennyire csak képes vagyok rá, és próbálok nem arra gondolni, hogy ez az ember kis híján nemcsak engem öletett meg, de Brennant és Mirát is.

A düh emésztő tűzzé válik a bensőmben, mégpedig elég nagy sebességgel.

Catre pillantok.

– Maradj távol a fejemtől, különben a végén még *idebent* is próbát teszek azokkal a villámokkal.

Hátrahanyatlik a székében, de az összeszűkülő szeme korántsem vereségről árulkodik. Ó, dehogy. Éppen csak tudatosította magában, hogy méltó ellenfelére talált bennem.

Nagyszerű.

– Tudjátok, hogy sikeres műgyűjtő vagyok, igaz? – kérdezi a gróf, szinte remegve az izgalomtól. – Remek érzésem van hozzá, hogy tudjam, mire van szüksége az embereknek, és miért cserébe hajlandóak megválni a saját értékeiktől. – Istenek, mennyire az ellentéte annak, amilyen Varrish volt. Úgy tűnik, a pecséterőink nem is különböznek olyan sokban az elmémunkától. – Azt hiszem, meg fogunk tudni állapodni egymással, ha rájössz, hogy olyasmit tudok adni neked, ami csak a legvadabb álmaidban fordulhat elő.

Xaden elmélázva végigsimít a combomon, de így legalább sikerül józannak maradnom.

– És mit gondol, mik volnának a legvadabb álmaid? – kérdezem.

– A béke. – Tecarus bólint, és az izgalma fokozódásával a mozdulatai is hevesebbé válnak. – Nem neked, természetesen. Téged nem ez motivál. Béke mindazoknak, akiket szeretsz, és akik fontosak a számodra.

Xaden keze mozdulatlaná válik.

– Béke *neki* – fejezi be Tecarus.

Valamivel zaklatottabban veszem a levegőt, mint az imént.

– Csupa fül vagyok.

A gróf előadja az ajánlatát, és el kell ismernem, néhány pillanatig valóban csábítónak hangzik. Néhány évig a személyes testőreként kellene szolgálnom, és a kiszámítható mintázatban felbukkanó, lovas nélküli wyvernekre kellene vadásznom, cserébe a napjaim hátralévő részét

nyugalomban tölthetném Xadennel, a sárkányainkkal és a szeretteimmel egy olyan szigeten, ahol béke honol. Persze milyen csábító, éppolyan gyáva megoldás is volna, amit egy percre sem tudok komolyan fontolóra venni, arról nem is beszélve, hogy a szigetek még ideiglenesen sem fogadják be a navarre-iakat.

– Elmenekülni a Kontinensről valamilyen szigetre, amit elcsatolt Deverilltől, aligha segít a szeretteimen, nem is beszélve azokról, akiket még nem ismerek. Ez nem volna más, mint gyávaság.

Tecarus állkapcsa megfeszül. Úgy tűnik, nincs hozzászokva, hogy nemet mondjanak neki.

– Még akkor sem, ha Tyrrendornak adnám a luminárist? – Brennanra pillant. – Úgy hallom, Navarre mindenféle vérontás nélkül elengedte a kadétoakat. Elgondolkodtál már azon, miért történhetett így?

Igen, ami azt illeti, mindennap gondolkozom rajta.

– A sárkányok senkinek sem tartoznak magyarázattal. – Brennan vállat von. – A húgom pedig épp az imént *érdemelte ki* a luminárist. Csak nem akarja felrúgni az egyezségünket?

– Sosem szegném meg az ígéretemet. – Tecarus Xaden felé pillant, majd előrehajol, maga alá gyűrve a tunikája aprólékosan hímzett ujját. – Mindent elmondok, amit a sötét varázshasználókról tudunk. – Az ősz hajú tábornoka felé biccent, aki odalök egy bőrkötéses könyvet az asztalon át Brennannak. Az ujjaim rögtön viszketni kezdenek, ahogy szeretném felnyitni. – Azt viszont sosem mondtam, hogy a luminárist is megkapja. Annyit mondtam, hogy tárgyalhatunk.

Ez valami kibaszott vicc? Rászorítok Xaden kezére, mintha ez volna az egyetlen, amivel elejét vehetném, hogy megfojtsa a grófit az árnyaival, vagy én magam véglegesen elveszítem az önuralmam, és itt helyben szabadjára engedjem az erőmet. Úgy látszik, a Felixtől kapott vezetőt is magammal kellett volna hoznom a megbeszélésre.

– Akkor tárgyaljunk. Mit akar cserébe azért, hogy még ma nekünk adja a luminárist? Fegyvereket? – kérdezi Brennan. – Ez a mi ajánlatunk. A lumináris itt úgyis használhatatlan, mi viszont a segítségével a maga csapatait is el tudnánk látni azokkal a fegyverekkel, amelyekre azon veninek ellen van szüksége, amelyeket *nem* tud csapdába csalni.

Bízom benne, ebből a könyvből majd kiderül, hogy miként cserkésztek be azt a jómadarat, akivel egy órája kellett megküzdennem.

– A fegyverek jó kiindulópontot jelentenek – mondja Tecarus egy biccentés kíséretében, és félig Cathez fordul. – És azt a száz röptetőt is magatokkal viszitek Aretiába, akiknek menedéket nyújtottam, miután elpusztították az akadémiájukat.

Tessék?

– És mégis mit szeretne, mihez kezdünk velük? – kérdezi Xaden, kissé megemelve az állát. – A griffek nem igazán szeretik a magasságot.

– Sosem volt lehetőségük alkalmazkodni hozzá – feleli Tecarus. – Azt szeretném, ha ugyanolyan kiképzést kapnának, mint a sárkánylovak. Tartsátok őket biztonságban, tanítsátok meg nekik, hogy miként tudnak együttműködni, és akkor talán lesz esélyünk megnyerni ezt a háborút. Az elmúlt hetekben jó néhány lovas nélküli wyvernt láttunk járőrözni az égben, amelyek nyilvánvalóan azonnal jelentést tesznek a gazdáiknak. A jelentések szerint egészen Draithusig merészkedtek. A röptetőknek nem segít, ha délen biztonságban lehetnek, akkor legalábbis biztosan nem, ha harcolni akarnak. És ki lenne alkalmasabb rá, hogy megtanítsa nekik, hogy végezzenek a wyvernekkel, mint a sárkánylovak?

Komolyan azt akarja, hogy képezzük ki a griff-röptetőket? Hogy vigyük magunkkal *Catet* Aretiába? Inkább pusztá kézzel megküzdök egy tucat veninnel, mint hogy ő is velünk jöjjön. Pusztá kézzel, egyedül, Tairn és Andarna nélkül.

– Nem tudjuk bevinni őket Tyrrendorba – jegyzi meg Mira.

– De igen – szól közbe Xaden. – De nincs rá garancia, hogy túlélők.

– Vállaljuk a kockázatot – feleli Syrena. – A kadétoknak ez a legjobb esélyük rá, hogy egyszer felvehessék a harcot a veninnekkel.

– Ez az ajánlatom – jelenti ki Tecarus. – Kell, vagy nem?

Kizárt, hogy...

– Az ajánlatot elfogadjuk – feleli Brennan. – Amennyiben az összes röptető, akit magunkkal viszünk, íjpuskát is hoz magával.

Azt hiszem, itt az ideje, hogy megfojtsam a bátyámat.

„A Sarki-óceán veszélyes vizeitől a Tyrrendor legalacsonyabban fekvő síkságaiig húzódó Dralor-sziklák helyenként ötezer méteres magasságba is nyújtóznak, így a griffek számára átjárhatatlanok. Habár Navarre oldaláról három jól kiépített út is átvezet a hegyek között, a krovlai határ felől csupán egy ilyen létezik... ami egyaránt halálos a griffek és a röptetőik számára. Semmilyen körülmények között nem szabad megkísérelni az átkelést.”

– Elijah Joben ezredes, *Taktikai útmutató sárkányok
legyőzéséhez* (Második fejezet)

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

A nyakam sajog, ahogy felpillantok, fel, fel és még magasabbra, hogy végignézzek a Dralor-sziklákon, egészen addig a pontig, ahol belevesznek a felhőtakaróba.

Négy nap telt el, mióta megállapodtunk Tecarusszal. Három éjszakával ezelőtt elvittük a luminárist – amely lényegében egy vibráló kék kristályból készített gyűrű, ami olyan magas, mint Sgaeyl – az egyik távoleső faluba valamivel Aretia felett, ahol az új olvasztó is található. Tegnap az összes kadét utasítást kapott rá, hogy jól pihenje ki magát, és csomagoljon össze a háromnapos küldetésre, majd reggel négykor rendeződjön alakzatba, most pedig Draithustól nyugatra állunk egy mezőn, és az Első Szárny túloldalán lévő csapatokat szemlézzük, miközben a nap kezd feljebb kapaszkodni az égen.

– Ez komoly? – kérdezi Ridoc mellettem az alakzatban, ugyanolyan magasba pillantva, mint én. A száz aretiai kadét és az ugyanilyen számban jelenlévő griffröptetők mind együtt ácsorognak a mezőn, és úgy sejtem, nagyjából mindenki ugyanúgy festhet ebben a pillanatban, ahogy döbbenten mustrálja a meredek, alig látható útvonalat, amelyre a bátyám mutatott rá az előbb hitetlenkedve.

A gránitfalba vájt rámpák és kacsaringók inkább valóak kőszáli kecskének, mint griffnek. Maga a Medaro-hágónak nevezett út olyannyira beleolvad a sziklába, hogy nem csoda, hogy csak kevesen tudnak róla.

Vagyis mostanáig elég kevesen tudtak róla.

– Biztos csak szórakozik – feleli Visia. – Ez nem út. Ez egy halálcsapda.

Az ösvény, ami olyannyira izgatottá tette Brennan, még ahhoz sem elég széles, hogy egy szekér elférjen rajta, nem beszélve egy griffről... És ő azt szeretné, hogy ezek a bestiák végigbattyogjanak rajta? Mi pedig velük menjünk, amíg a sárkányaink odafent járőröznek?

– Biztos vagyok benne, hogy komolyan gondolja, különben nem lennénk itt – jegyzi meg Rhiannon a válla fölött.

– És mégis mi értelme, ha mi is velük tartunk? – kérdezi Aaric valamelyest lehalkítva a hangját.

– Elkaphatjuk őket, ha esetleg lezuhanak – feleli Ridoc.

– Persze – mondja Imogen. – Mi sem egyszerűbb, mint elkapni egy zuhanó griffet.

Összevonom a szemöldököm, ahogy még egyszer végignézek a meredek útvonalon. Nem is a keskenysége vagy a Brennan által említett griffcsapdák zavarnak a leginkább, hanem a saját állóképességem. Tizenkét órányi kapaszkodás biztosan ki fogja készíteni a térdemet és a bokámat.

– *Légy óvatos* – figyelmeztet Xaden, de a hangja máris távolodik, ahogy Sgaeyl hátán keletre repül egy előttem ismeretlen küldetés ügyében. – *Nem volt időm ellenőrizni az összes röptetőt.*

Mintha a személyes ajánlása rögtön megteremthetné a két iskola közötti bizalmat.

– *Már szóltál* – emlékeztetem rá. – *Próbálj meg nem meghalni. Pár nap múlva találkozunk.* – Még egy pillanatra melegség tölt el, aztán az is elhal, ahogy a jelenléte eltűnik a tudatomból.

Valamivel előttem Baylor a szája elé kapja a kezét, hogy leplezze az állkapocsropogtató ásítását, miközben Brennan további információkat oszt meg velünk az előttünk álló út hosszáról. Egy jókora kupac íjpuska mellett áll, és kisebb mágiával erősíti fel a hangját, hogy mindenki jól értse a szavait.

– Az út nagyjából tizenkét óráig fog tartani, bár azt javaslom, jobban járunk, ha közben pihenőt is tartunk. – Végigtekint rajtunk, várva a reakciónkat, ami a leginkább... a színtiszta döbbenet.

Egyedül a mező déli végében növekvő, csökevényes tölgyfák ágain lévő levelek zörgése kelt némi zajt. Még a sárkányok és a griffek is elhallgatnak körülöttünk, mintha ők maguk sem igazán hinnék el, hogy a terv komoly.

– Hogy a mélybe lökhessenek minket? – kérdezi egy lovas a Harmadik Szárnyból, és sajnos nem hiszem, hogy viccnek szánta.

– Pontosan az ilyen kérdések miatt fogtok velük tartani – feleli Brennan, gondosan kerülve a tekintetemet, miközben Syrena odaáll mellé. – A szárnyvezetők tájékoztatást kaptak a griffcsapdákról, úgyhogy hatástalanítani tudják őket. Érdemes kifejleszteni magatokban egy kis tiszteletet és bizalmat egymás iránt, mielőtt közösen tanulnátok tovább. Egyetlen lovas sem fog tisztelni olyan kadétot, aki nem ment át a Mellvéden. – A mögöttünk húzódó útra mutat. – Ezúttal ti felügyelitek a Mellvédet, amíg ők átmennek rajta.

– Ez nem olyan keskeny, mint Basgiathban! – kiált fel Ridoc, néhány elismerő horkantást váltva ki a körülöttünk ácsorgó lovasokból.

– És ha csak a saját életünket kockáztatnánk, akkor bizonyára nem is volna olyan hatásos, mint az a basgiathi halálhíd – jegyzi meg Syrena, összefűzve az ujjait a háta mögött, ahogy szembefordul a lovasokkal. A napfény megcsillan

a vállát védő, tenyérszerű pajzslemezeken. – De amíg azon tanakodtok, vajon tényleg be akarjátok-e fogadni a röptetőket a soraitokba, addig vegyétek figyelembe, hogy habár ez az út az embereknek tökéletesen biztonságos, a griffeknek viszont halálos veszedelmet jelent. És kérdezzétek meg magatoktól, hogy vajon kockáztatnátok a saját sárkányotok életét egy olyan útvonalon, amit direkt az elpusztításukra terveztek, pusztán azért, hogy azokkal készülhessetek a közös harcra az ellenséggel, akiket egészen pár nappal ezelőttig még szintúgy ellenségnek tekintettetek.

A lovasok moccorgni kezdenek körülöttem.

– *Igaza van* – mondom Tairnnak, miután Andarna több mint háromórányi repülésre van innen, és alighanem a reggeli gyakorlatozását folytatja a vénekkel. Tegnap már majdnem sikerült teljesen kinyújtania a szárnyát. Majdnem. – *Egyikőtök életét sem tenném kockára emiatt.*

– *Hát persze, hogy nem. De miért is tennéd, ha egyszer bárhová elvihetlek a hátamon?* – Szinte érzem, ahogy kérdően pillant rám. – *Te nem olyan alávaló teremtményekkel kapcsolódtál, mint amilyenek a griffek, hanem sárkányokkal. Kísérjétek csak el őket erre a kirándulásra, ahol majd bizonyíthatják, hogy mennyit érnek.*

– *Szerintem inkább a röptetők méregetnek úgy bennünket, mintha nekünk kellene bizonyítanunk előttük.*

– *Téged sárkányok választottak. És ez bőven elegendő.*

– Minden rajt egy vele azonos erejű csapattal állítunk párba, hogy együtt kezdjék meg a kapaszkodást – mondja Brennan. – Remélhetőleg mire a csúcsra értek, már lesz némi fogalmatok arról, hogy miként is működjete együtt a továbbiakban.

Tehát mindegyre a bajtársiasság nevében kell sort keríteni?

– Azt nem hiszem – motyogja Ridoc.

– A sárkányaitok egész idő alatt a közelben lesznek – teszi hozzá Brennan.

– *Egy percre lesznek* – ígéri Tairn. – *Kellemes túrázást.*

Kíváncsi vagyok rá, hogy mennyire lesz kellemes – főleg azután, hogy kiderül, Cat csapatával kerültünk össze.

* * *

Három órával később a combjaim már sikoltanak a folyamatos mászás okozta fájdalomtól. A kicsiny, kényszer szülte csapatunkra ereszkedő hallgatás a kezdeti kellemetlen hangulat után mostanra határozottan kínossá vált. Elveszem a kezem a meredek sziklafaltól, és megigazítom a táskámat, hogy egy kissé enyhítsem a hátamra nehezedő nyomást, majd megnézem, mi a helyzet Sloane-nal. Biztos léptekkel halad néhány lépéssel előttem, elég helyet hagyva az előtte lévő griffnek ahhoz, hogy megsuhintsa az oroszlánszerű farkát.

Libasorban haladunk, és a Negyedik Szárny vezeti a menetet. Egyedül a Karom Osztag jár előttünk.

Maga az út is komoly kihívást jelent, noha nem tűnik teljességgel járhatatlannak, és habár többnyire két méter széles, helyenként ennek a negyedére szűkül. Ilyenkor az embereknek szorosan a sziklához simulva kell továbbhaladniuk, a griffek pedig kinyújtják a karmukat, és a falnak támaszkodva, a hátsó lábukon tipegve haladnak tovább, amíg én lélegzet-visszafojtva figyelem, hogy sikerrel járnak-e. Tekintettel arra, hogy azok, akik a mi csoportunkba kerültek, legalább egy méterrel szélesebbek az útnál, elég meglepő, hogy mostanáig csak ketten zuhantak le közülük. Egyelőre ilyenkor még repülésre tudnak váltani, de mi lesz, ha még magasabbra jutunk? Attól tartok, hogy hamarosan cudarrá válhat a helyzet.

Hátrapillantok Marenre, a röptetőre, akivel párba raktak estig. Megközelítjük az egyik, már működésbe hozott csapdát – egy faltörő kost, amely most ártalmatlanul csüng a sziklafal mellett az egyik szűkebb útszakasznál.

– Csak óvatosan – mondom neki és a madarának.

– Éppen mellmagasságban. Milyen kedves – kényszeredett mosolyt villant felém. Röptetőhöz képest elég alacsony termetű, bár így is magasabb nálam. Szív alakú arcát sötét haj keretezi, amelyből egyetlen hosszú fonat hullik a bronzsínű nyakára. Sötét, pilláktól nehéz tekintete minden alkalommal állja a pillantásomat, amikor hátrafordulok, hogy megnézzem, velem van-e még, amivel kivívja a tiszteletemet, ugyanakkor tudom róla,

hogy Cat legjobb barátnője, úgyhogy emlékeztetem rá magam, hogy jobban teszem, ha észnél vagyok.

Még egyszer meggyőződök róla, hogy biztonságban túljutottak az akadályon.

– Nem fogok leesni a szikláról – mondja, miközben élesen bevesszük a negyedik fordulót. De az is lehet, hogy ez már az ötödik. Ezek a kanyarulatok az egyedüli olyan pontok, amelyek elég szélesek ahhoz, hogy egymás mellett menjünk át. – Ahogyan Dajalair sem.

A barnásfehér griff elülső mancsa megcsúszik, és a karma fájdalmasan éles hangot hallatva karistolja végig a sziklát, ahogy megpróbálja visszanyerni az egyensúlyát.

Sloane-nal egymásra pillantunk, de ezúttal meglepő módon egyikünkben sincs rosszindulat.

– Biztos vagy benne? – kérdezem Marentől, miközben mindhárman megállunk, hogy ellenőrizzük, kitört-e esetleg valahol egy kő a talajból. Bármilyen elindul lefelé, halálos veszedelmet jelenthet a mögöttünk haladókra.

A griff Maren fölé hajol, és összezsáttintja a csőrét az irányomban.

Nos, nagyon úgy tűnik, hogy könnyedén képes volna szétroppantani.

– Tehát biztos vagy benne – mondom, majd felemelem a kezem, és elmondok egy fohászt Dunne-hoz, amelyben arra kérem, bárcsak a griffek ne büntetnék meg az embereket a tiszteletlenségükért, ahogyan a sárkányok szokták.

Maren bólint, majd megvakarja a griff tollas mellkasát.

– Ügyes teremtmény, bár egy kissé szeszélyes.

A griff viháncoló hangot hallat, majd mindannyian folytatjuk az utunkat.

A szűkös rámpa az oka, amiért az út egyetlen szakaszán sem kaptak rá engedélyt, hogy a levegőbe emelkedjenek, ugyanis nincs rá garancia, hogy aztán le is tudnának szállni anélkül, hogy kisebbfajta földcsuszamlást okoznának, amitől a legördülő sziklák minden alattuk haladót pillanatok alatt agyonsújthatnak.

– Ha lezuhan, egyszerűen lerepülünk az út aljába, és újra nekivágunk – mondja Maren, mintha csak békejobbot nyújtana felém. – Engem inkább az út későbbi szakasza aggaszt. Még egy-kétezer méter, és már nem fogja tudni olyan jól használni a szárnyát. Nem való a csúcsszél közelébe.

– Csúcsszél?

– Vannak griffek, akik még ilyen magasságban, az Esben-hegység csúcsai körül is elboldogulnak – feleli.

– Dajalair inkább az alacsonyabb területeket kedveli.

– A mosolya szélesebbé válik, ahogy a griff alig egy méterre a fülétől csattogtatni kezdi a csőrét. – A tengerszél csapatokkal szeretnél lenni a kiképzés után? – Kissé felnevet, alighanem azon, amit a griff mond neki. – Mindjárt gondoltam. Hidd el, éppannyira nem akarunk Tyrrendorba menni, ahogy ti sem láttok ott bennünket szívesen.

– Akkor miért jöttök? – kérdezi Sloane, miközben túl közel óvakodik a következő griffhez, ami arcon vágja a farkával.

– Ahogy Syrena mondta, ez a legnagyobb esélyünk a túlélésre. És nem csupán nekünk, de a népünknek is.

Néhány újabb perc telik el feszült hallgatással, mire megkérdezem:

– Tehát, honnan származol?

– Draithusból – feleli Maren. – Tőled is megkérdezném, de rólad úgyis mindenki tudja, hogy helyőrségről helyőrségre vándoroltál az anyáddal, amíg ki nem nevezték Basgiath élére.

Kissé megremeg a térdem. Sloane hátrapillant rám, és felvonja a szemöldökét.

– Elég komoly vérdíj volt a fejedem – folytatja Maren, ahogy elérjük azt a kőbe vájt lépcsősort, amelynek a szekerek megállítása a célja. – A legtöbben azt hittük, Riorson majd az aratás után tálcán fog nekünk átnyújtani.

– Úgy érted, Cat azt hitte – jegyzi meg Sloane.

– Cat kétségkívül azt hitte – bólint Maren.

– Aratás? – kérdezem, inkább nem törődve a történetnek azzal a részével, miszerint Xaden elrabol és az ellenség kezére játszik. – A Cséplésre gondolsz?

– Igen. – Maren a griffjére pillant, mielőtt tovább indulna. – Bárhogyan is hívod. Amikor a sárkányaitok vagy megölnék, vagy kiválasztanak.

– Az egész első évünk erről szól – nevet fel Sloane.

– Képzeld csak el a meglepetésünket, amikor tavaly kiderült, hogy Xaden az élete árán is megvédelmezne.

Még egyszer hátrapillantok rá, miután nem hallok azt a rosszindulatot a hangjában, amire egyébként számítok.

A tekintetében sem látom a nyomát.

– Csalódott voltál?

Vállat von, és a vállát fedő fémlemezek a mozdulat hatására visszatükrözik a napfényt.

– Sajnáltam Catet, de nem igazán lelkesedem az ilyen toxikus dolgokért. A rajvezetőd van odafent mellette?

Bólintok, majd továbbmegyek a szűk lépcsősoron, olyan közel maradva a sziklafalhoz, amennyire csak tudok anélkül, hogy elszakítanám a röpkabátomat.

– Rhiannon inkább nem kockáztatja, hogy Cat megpróbáljon lehajítani a hegyről.

– Talán tényleg megpróbálná – ismeri el Maren egy halvány mosoly kíséretében. – Egy kissé...

– Flúgos? – kérdezi Sloane, immár szigorúan néhány lépést tartva az előtte totyogó grifftől, a röptetőjétől, illetve a mellettük haladó Ridóctól és Visiától. Azt hiszem, a röptetőt Luellának hívják, bár nem vagyok biztos benne. – Remélhetőleg nem próbálja ki az elmetrükkjeit Rhiannonon, különben a végén még ő lesz az, aki megcsúszik. Rhiannonnal jobb nem ujjat húzni.

Felvonom a szemöldököm.

– Mi van, meglepődtél? – szól vissza Sloane a válla fölött, miközben elérjük a lépcső tetejét. – Liam keveseket utált, de elárulhatom, hogy Cat rajta volt a listáján.

Hát persze. Hiszen ő és Xaden ugyanabban az otthonban nevelkedtek. Biztosan ismerte.

– Inkább dühös – igazítja ki Maren. – Azt akartam mondani, hogy egy kissé dühös természet. Nyugalom, Sloane, egyikünk sem csatornázná át az erőt a griffjéből, ha egyszer az útra kell figyelniük, hogy életben maradjanak.

– Legalább nem csak engem gyűlölsz – jegyzem meg Sloane felé.

– Nem gyűlöllek – feleli Sloane olyan halkán, hogy egy pillanatra abban sem vagyok biztos, valóban jól hallottam. – Nehéz gyűlölni, ha Liam sem tette. – Alighanem a zavart pillantásom elegendő hozzá, hogy hozzátegye: – Az októberben írt leveleknél járok.

– Amikor Xaden utasította, hogy a testőröm legyen. – Befordulunk az újabb kanyarnál, majd folytatjuk a kapaszkodást. Itt valamivel meredekebb

a szürke hegyoldalban vezető út. Felpillantok, de rögtön megbánom, ahogy a gyomrom fordul egyet a látványtól, amely kísértetiesen hasonlít a lentire. Szikla és szikla mindenütt, végeláthatatlanul.

– Mindketten elég jól ismerjük a bátyámat ahhoz, hogy tudjuk, senki sem kényszerítette rá – feleli Sloane, és lecsügged a válla. – Csak azt kívánom, Xaden bárcsak valaki mást bízott volna meg a feladattal. Bárki mást.

– Én is szerettem volna – felelem, és közben máris a következő lépésemre kell figyelnem, ugyanis az út néhány méteren beomlott.

– Vigyázz! – Riadt kiáltások érnek el hozzánk a magasból.

Rögtön abba az irányba fordulunk – az ég szürkére vált, és szélsebesen zuhan felénk.

Csakhogyz nem az ég. Hanem egy óriási szikla.

– Fedezékbe! – kiáltom, majd magam elé kapom a kezem, és a falhoz simulok, hogy a lehető legkisebb felületet nyújtsam, miközben próbálom elérni Tairnt. A szikla valamivel felettünk csapódik be, majd irdatlan erővel gurulni kezd felénk.

A fülemben hallom a szívverésemet. *Annyi az egész, mint elfordítani egy kilincset. Mint megkötni egy csomót.*

Ez csak kisebb mágia. Képes vagyok a kisebb mágiára...

Egy olyan szikla esetében, ami akkora, mint egy tollfark?

Magam elé képzelem, ahogy a szikla megváltoztatja az útját, majd fordítok egyet a csuklómon, és...

A látómezőm egy másodperccel azelőtt feketére vált, hogy robbanás hangját hallanám felettem. A fejemet védem a kezemmel, ahogy kavicsok záporoznak mindenfelé.

Tairn a farkával zúzta szét a sziklát.

– Köszönöm. – Nekidőlök a falnak, és szükségem van néhány mély levegőre, amíg csillapítani tudom a szívverésemet.

– Violet! – kiált le Rhiannon a magasból.

– Jól vagyunk! – felelem.

– Szent szar. – Maren odadől mellém, és a mellkasához szorítja a kezét.

– Buzogányfark? – kérdezi Sloane.

– Buzogányfark – felelem, és közben figyelem, ahogy Tairn egy kissé eltávolodik a faltól, majd visszarepül felénk.

Néhány másodperccel később már előttem lebeg, hatalmas szárnycsapásokkal tartva egyenesben magát.

Maren felé kukucskál, Sloane azonban inkább elkapja a tekintetét.

– Hé, ez nem az én hibám volt! – mondom. – Nem csúsztam meg.

– *Szomorú lenne, ha csak azért csináltuk volna végig a tavalyi évet, hogy aztán ez a kis kirándulás végezzen veled.*

Felhorkanok.

– Rendben.

Kinyújtja a szárnyát, majd megérezem az ismerős szellőkést az arcomon, mielőtt ismét eltávolodna.

– Ez... normális? – kérdezi Maren, miután folytatjuk az utunkat. A szívem még mindig hevesen kalapál az adrenalintól.

– Melyik részére gondolsz pontosan? Hogy Tairn megmentett? Vagy arra, hogy ilyen durcás a történetek miatt? Igen, mindkettő normális.

– A Mellvéden köveket is hajigálnak rátok? – kérdezi.

– Vagy úgy. – Megrázom a fejem. – Nem. Csak át kell menni rajta, ami nehezebb, mint amilyennek hangzik. Nektek milyen próbatételen kell túljutnotok?

– Mi Cliffsbane peremén vonulunk végig, ami a folyóra néz. Azon a ponton olyan tíz méter magas lehet... Megvárjuk, hogy a griffek átrepüljenek alattunk. – A hangja lágyabbra vált, és amikor hátrapillantok látom, hogy mosolyog. – Amikor megérkeznek, leugrunk.

– Leugrotok? – Sloane-nak elkerekedik a szeme.

Maren bólint, és közben apró gödröcskék jelennek meg az arcán.

– Igen, leugrunk. És ha sikerül egy griff hátára érkeznünk, megkapaszkodunk benne, és kapcsolódunk hozzá. – Ismét megvakargatja Dajalair állát azon a szakaszon, ahol a csőre alatt a tollai kezdődnek.

– Ez elég menő – ismeri el Sloane kelletlenül. – És mi történik, ha nem sikerül egy griffre érkeznetek? A holttesteket partra veti a víz?

Mindketten megtorpanunk, és feszülten várjuk Maren válaszát. El kell ismernem, engem is kíváncsivá tett.

Maren pislog egyet.

– Holttesteket? Senki sem hal meg. Ha nem sikerül, kiúszunk a partra, megszáritkozunk, megpróbáljuk elfelejteni a történeteket, és a sereg egy másik részével is próbát teszünk. A gyalogság és a lövészek a legnépszerűbbek.

Sloane-nal egymásra pillantunk.

– Tehát... egyszerűen kiúsztok a partra – mondom
lassan.

– Úgy valahogy. – Maren bólint, majd Sloane-ra és rám mutat. – És
mielőtt még megkérdeznéd, igen, szerintem elég furák vagytok, hogy már a
beiratkozáskor megöletitek a kadétok jó részét.

Hátrálok egy lépést, és hagyom, hogy a szavai leülepedjenek bennem.

– Valójában akkor még csak kadétjelöltek – jegyzi meg Sloane. – Csak
akkor válnak kadéttá, ha átérnek.

– Aha – mondja Maren. – Így mindjárt más.

– Hékás, ma még haladni is szeretnétek? – szólal meg Sawyer
mögöttünk.

– Megyünk! – felelem, majd megfordulok, és folytatom az utat,
miközben a tudatomban Tairn felől egy vakító fényességű energianyaláb
érkezik felém.

– Húha – mondja Sloane, és a szívére fekteti a kezét. – Ez meg mi volt?

– Én is éreztem – mondja Maren.

– *Aretia első fiókája úgy döntött, itt az ideje kikelni* – közli Tairn
elmélázva.

– *Vannak fiókáink?* – Elvigyorodom. – *De miért nem örülsz?*

– *A fióka döntése miatt a völgy ismét költőhellyé válik. Ez megváltoztatja
a terület mágiáját. A mágiára érzékeny teremtmények négyórás távolságon
belül mind tudni fognak a történekekről.*

– *De hát csak mi vagyunk elég közel hozzá. Nagyjából három órára
lehetünk onnan.* – Körbepillantok, és látom, hogy a jelek szerint a többiek is
a sárkányaikkal beszélnek. – *Nos, mi és a röptetők, de ők úgyis megtudják,
ha egyszer odaérünk.* – A mosolyom még szélesebbé válik, ahogy az aretiai
születésű tollfarkra gondolok. – *Bíznunk kell bennük ahhoz, hogy működjön.*

– *Bízzunk benne.*

* * *

Késő délután már inkább önként felajánlanám a lelkemet Maleknek, mint
hogy akárcsak egyetlen további lépést is tegyek ezen az átkozott, soha véget
nem érő úton. Nem csoda, hogy Poromiel sosem támadta meg Tyrrendort.
A csapataik vagy kimerülnek, vagy pedig a járőröző sárkányoknak
köszönhetően belehalnak az útba, mire elérték volna a csúcst.

Minden izmom rettenetesen sajog, és közben el is vagyok merevedve a túlságosan is kiszámított lépéseimtől, miután a magasságtól leküzdhetetlen szédülés tört rám. Még az sem segít, hogy a korábbi tanulmányaimból vett idézeteket mormolom a fejemben – mintha megszűnt volna a kapcsolatom a saját testemmel. A szívem zümmögő, feszült tempóban veri az ütemet, és bármit megadnék érte, hogy nekidőlhessek a sziklafalnak, megálljak, és pihenjek egy órácskát. Vagy talán kettőt. Esetleg négyet.

Pedig az elmúlt órában legalább kétszer is megálltunk. A griffek olyannyira lelassultak, hogy már komolyan aggódom, képesek lesznek-e egyáltalán elérni a csúcst, de legalább egyikük sem zuhant a mélybe.

A hangulaton a röptetők és a lovasok közti veszekedések sem segítenek. Háromszor is meg kellett állnunk, hogy variáljunk a csoportokon. Brennannak igaza lehet abban, hogy tisztelettel tartozunk a röptetőknek, amiért idáig jutottak, ez az egynapos közös kirándulás azonban aligha feledteti, hogy a többség hosszú évek óta gyűlöli a másik felet.

A délután különösen mókásnak ígérkezik, miután megérkezünk egy sűrű felhő közepébe, amiben alig néhány lépésre látni. A haladásunkat lassan már csigalassúnak sem tudnám nevezni.

– Remélhetőleg ez a felhő azt jelenti, hogy közel járunk a csúcshoz – mondja Maren, és aggodalmas pillantást vet Dajára, akinek a léptei minden perccel lassabbá válnak.

A fejét lehorgasztja, tollas mellkasa szaporábban emelkedik és süllyed. Ez már oxigénhiányos állapot. Maren is ugyanígy érzi magát, akárcsak az előttünk csoszogó páros, Cibbelair és a röptetője, Luella. Az ezüstpettyes szárnyait behúzza a törzséhez, mintha már alig bírná tartani őket.

Amíg a lovasok a Basgiath környéki hegyeknek köszönhetően hozzászoktak ezekhez az állapotokhoz, nem is beszélve arról, hogy gyakran négy-ötezer méteres magasságban repülünk, addig a röptetők nem mondhatják el ugyanezt magukról. Poromiel legmagasabb csúcsa alig több kétezer méternél, ami megmagyarázza, hogy csak a csúcsszél griffjei hajthatták végre azokat a támadásokat a hegyvidéki falvak ellen, amelyekről a Harci Eligazításon hallottunk.

Még Sloane is aggodalmasnak tűnik.

– Megnézem, mennyi van még hátra – mondom Marennek. – *Kérlek, mondd, hogy mindjárt azon az átkozott csúcson vagyunk.*

– *Még három-négy kanyar a csúcsig* – feleli Tairn. – *Egyikünk sem látja tisztán a köd miatt. A Karom Osztag most kel át.*

– Azt hiszem, alig egy óra lehet hátra. – Próbálok lelket önteni Marenbe a mosolyommal, de attól tartok, hogy inkább kellemetlen fintor lesz belőle. – *Biztos nem tudnád csak úgy a karmaid közé kapni őket, és felrepülni velük?* – kérdezem.

– *Sosem viselnék el ezt a megaláztatást. Azonkívül nincs más dolguk, mint átkelni. Vannak szekereink, hogy elvigyük azokat, akik megengedik.*

Hát persze. Hiszen ilyen állapotban úgysem tudnának elrepülni Aretiába.

– Egy órát még kibírunk – mondja Maren elfúló hangon. – Luella! – szól előre. – Még egy óra. Hogy bírod?

– Remekül – érkezik az alig hallható felelet az ezüstpettyes griffen túlról.

Sloane a sziklára fekteti a kezét, és felém pillant.

– Luella és Visia az előbb veszekedtek egymással – súgja. – Most elcsendesedtek, de nem tudom, hogy azért, mert sikerült lenyugodniuk, vagy mert Luella már alig kap levegőt. Azt hiszem, az előbb kidobta a taccsot.

– Biztos rosszul lett a magasságtól.

– Nem kell suttognotok – mondja Maren. – A griffeknek kitűnő a hallásuk.

– Akárcsak a sárkányoknak – felelem. – Így kívánjon az ember magának egy kis privát szférát.

– Hát igen. – Maren még egyszer megdörzsöli a Daja csőre fölötti területet, amitől eszembe jut az a pont Andarna orra fölött, ahol ő is úgy szereti a kényeztetést. – Pletykás egy népség – teszi hozzá elérzékenyülve. – Ne aggódj, Luellával nem lesz gond. Ő a legkedvesebb közülünk.

– Abban nem lennék olyan biztos. – Sloane lelassít, és bevár minket. – Visia családját tavaly a sumertoni rajtaütés során ölték meg.

– Luella még nem is volt kadét, amikor a támadás történt – feleli Maren.

– Ha a lovasok felégetnék Draithust – feleli Sloane, és felvonja a szemöldökét –, téged nem zavarna, ha az Északi Szárnyból kellene valakivel együtt cammognod? Vagy úgyis mindegy, ha már az összes lovast ugyanúgy gyűlölöd?

– Igazad van – ismeri el Maren. – Luellát viszont nehéz volna gyűlölni. Azonkívül igazán remek sütitet tud készíteni. Ha Aretiába érünk, majd csinál egy kis vajassüteményt Visiának.

Egyszer csak egy sárkányszárny tűnik fel a ködön keresztül, késként hasítva át a felhőt, mielőtt ismét eltűnne.

– Legalább még mindig járőröznek – mondja Sloane, miközben folytatjuk az utunkat.

– Bátor dolog, ha egyszer nem is látják a sziklafalat – teszem hozzá.

A Tairnnal való kapcsolatomban mintha némi... feszültséget éreznék. Valószínűleg ő sincs elragadtatva a pocsék látási viszonyoktól.

– Vigyázz! – szólal meg valaki előttünk, mire mindenki megtorpan. – Működésbe fogod hozni!

Dain az.

– Mi a francokat csinál itt? – dünnyögi Sloane. Nem számít, hányszor magyaráztam el neki, hogy Dain nem értette meg, milyen következményekkel jár az emlékeim elrablása, Sloane engesztelhetetlen haraggal van felé.

Ha őszinte akarok lenni magamhoz, én sem tudtam teljesen megbocsátani.

Cibbelair ismét elindul, óvatos léptekkel haladva tovább, mi pedig követjük, és hamarosan utolérjük Daint, aki mereven áll a sziklafal mellett, és próbálja a lehető leginkább összehúzni magát, hogy a griff elférjen mellette.

– Ott egy nyomólap – figyelmeztet, és az útra mutat előttünk. A fél kezében egy térképet szorongat, a másikat pedig feltartja Ridoc és Luella felé, jelezve, hogy álljanak meg. – Ha működésbe hozzuk a csapdát, íjakat lő ki ránk, csak azt nem tudjuk, hogy honnan, úgyhogy nem tudjuk hatástalanítani. Ezért állok itt, hogy figyelmeztessem a többieket.

Felpillantok a sziklafalra, és végignézek a felületén lévő számtalan repedésen, amelyek mind halálos veszedelmet rejthetnek. Aztán a tekintetem visszatér az előttünk húzódó útra, ahol egy kötelet vetettek arra a pontra, ahová nem szabad lépnünk. Olyan másfél méter széles lehet, ami normális körülmények között nem jelentene kihívást, ám ebben a magasságban, ilyen fáradtan, az egyenetlen talaj mellett

– a griffek adottságairól nem is beszélve – már egyáltalán nem tűnik veszélytelennek a dolog.

Ráadásul ebben a ködben alig látok valamit a kötélen túl.

– Ugornunk kell – közli Ridoc, ahogy végignézi az úton.

– Mindenki eljutott ideig – bólint Dain.

– Luella? – Maren kikukucskál, hogy elpillanthasson Cibbelair mellett.

Egy alacsony termetű, sápadt, fehér hajú és szeplős röptető jelenik meg előttünk; egy kissé Sawyerre hasonlít.

– Nem is tudom. Nagyobb távolság, mint amekkorát valaha átugrottam.

– Ő a legkisebb közülünk – jegyzi meg Maren.

– Akárcsak te – mondja Sloane felém pillantva.

– Ridoc, át tudnátok hajítani Dainnal? – kérdezem.

– Úgy érted, téged? – kérdezi a szokásos derűvel.

Felhorkanok.

– Én át tudok ugrani. – Ki van zárva, hogy éppen Ridoc dobjon át az akadályon.

Luella kihúzza magát.

Francba.

– Hozzá vagyok szokva ehhez a magassághoz – emlékeztetem, remélve, hogy ezzel jóvátehetem az iménti, akaratlanul elhangzott sértést. – A többiek hogy csinálták?

– kérdezem Daintól.

– Nekifutottak – feleli. – Csak meg kell győződünk róla, hogy aki átért, az már odébb is tudott menni, hogy a következő ne ütközzön neki.

Istenek, bárcsak Xaden is itt volna. Egyszerűen megemelné Luellát az árnyaival, és átvinné a túloldalra. De persze az is lehet, hogy egyszerűen hagyná, hogy a mélybe zuhanjon. Fogalmam sincs, mit gondol másokról.

Rhiannon nem tud akkora tárgyakat megmozgatni, mint egy élő ember. Cianna, a tavalyi parancsnokhelyettesünk velünk van ugyan, de a szélforogtatás idefent szintén nem segít. A pecséterőnk most használhatatlan.

– Te mész először, Ridoc – mondja Dain.

– Vagyis *nem* fogom átdobni Luellát?

– Vagy átjut, vagy nem, akárcsak a Mellvéden – mondja Visia, és megigazítja a vállig érő hajfonatát. – Előremegyek.

– Cibbe azt mondja, ő megy elsőként – jelenti ki Luella, mire mindhárman a sziklafalhoz lapulunk Dain mellé, hogy a griff elérhessen mellettünk.

Sloane-nak igaza van. Ami az alkatát illeti, Luella valóban hasonlít hozzám, és alacsonyabb az átlagnál. Még korban is közel vagyunk, hiszen a röptetők egy évvel a lovasok után kezdik meg a tanulmányaikat. Csakhogy ő nem bírja ezt a magasságot, én viszont igen.

Én csak egy kicsit szédülök, ami már önmagában véve életveszélyt jelent idefent.

Egy másik sárkány szárnyának hegye bukkan elő a ködben a túloldaltól. Talán az egyik barna lehet az?

– Aotrom? – kérdezem Ridoc-tól. Ezen a ponton már könyörögni is hajlandó vagyok a segítségéért, fittyet hányva rá, hogy milyen büszkék egyébként a röptetőik.

– Nem, ő odafent van a többiekkel. Épp most vitték át az íjpuskákat, és arról panaszkodnak, hogy öszvérként használjuk őket.

Elmosolyodom.

– Van benne valami.

Cibbelair kissé hátradől a sárgásbarna lábán, majd kilő, és egyetlen szökkenéssel átugrik a csapda fölött, biztonságban landolva a túloldalon.

Luella élesen beszívja a levegőt, amikor Cibbe karma végigkaristolja a falat, de aztán gyorsan megtalálja az egyensúlyát.

Nem tudom, hogy megkönnyebbültnek kellene-e lennem, amiért a griff sikeresen átjutott, vagy inkább be kellene ismernem, kizárt, hogy Luellának is sikerüljön.

– Esetleg megkérdezed tőle, hogy nem akar kapaszkodót nyújtani a számodra? – kérdezem tőle. – Úgyis mindkettőnknek neki kell futnunk, vagyis nem lenne rossz, ha valami megakadályozná, hogy a mélybe zuhanjunk.

Cibbe természetellenes szögben húzza hátra a fejét, és fenyegető horkantásokat küld az irányomba.

– Azt mondja... – Halvány mosoly jelenik meg Luella szája sarkában. – Nem túl lelkes, de beleegyezett.

– Visia és Ridoc, gyertek ide – utasítja őket Dain. – Muszáj haladnunk.

Visia odamegy, ahol mi is vagyunk, majd lábujjhegyre emelkedik, lendületet vesz, futni kezd, és egy határozott mozdulattal átugrik a kötél túloldalára.

– Látod, ha ő meg tudta csinálni, nekünk is menni fog

– biztatom Luellát, remélve, hogy nem hazudok.

– Vagy egy tenyérrnyivel magasabb nálam, és jobban bírja idefent. – Luella nyel egyet. – Bocs, de te is úgy festesz, mint aki mindjárt elájul.

– Pedig erről szó sincs. – Ezúttal tudom, hogy hazudok, de legalább nyerek egy kis időt azzal, hogy megigazítom a kötést a bal térdemen. Nem

ittam eleget, és pihenni sem tudtam, úgyhogy a testem fontosnak tartja az értésemre adni, hogy mennyire kimerült.

Istenek, sosem jutottam volna túl a Vesszőfutáson, ha aznap is így érzem magam.

A Vesszőfutás. Egyszer csak eszembe jut valami.

– Én majd... – kezdi Ridoc.

– Egy pillanat. – Megkapaszkodom a jobbommal a sziklában, hogy ne veszítsem el az egyensúlyomat, majd alaposabban is megvizsgálom a sziklában lévő repedéseket, és észreveszek egy különösen parányit. Ridoc a legjobb mászónk, úgyhogy a végén akár még sikerülhet is a terem.

– Mit forgatsz a fejedben? – kérdezi Dain. – Azt ne mondd, hogy semmit. Látom azokat a barázdákat a homlokodon.

– Éppen azon gondolkoztam, vajon mennyire ragaszkodik Ridoc a kardjához. – Az émelygés ellenére próbálom nyugodtan venni a levegőt.

– Közönséges darab – feleli Ridoc, ahogy követi a tekintetemet. – Csak nem...

– De igen. – Luellára pillantok, és lassan ő is bólint.

– Nem garantálom, hogy elbír.

– Azért próbáljuk meg.

Ridoc a kardjáért nyúl, Dain azonban megállítja.

– Várj. – Kihúzza a saját rövidkardját, a másikat továbbra is a hüvelyében tartva. – Inkább ezt használd. Hosszabb a markolata, úgyhogy jobban megfelel a célnak. – Átadja a kardot Ridocnak, majd felém fordul. – Még mindig ki tudom találni, hogy mire gondolsz.

Sloane felhorkan.

Ridoc átveszi a kardot Daintól, majd becsúsztatja a balján lévő üres hüvelybe, aztán előremegy néhány lépést, mielőtt megállna a sziklafallal szemben.

– Mire készül? – kérdezi Luella.

– Csak figyelj – felelem halkan, hogy ne zavarjam meg Ridocot.

Felkapaszkodik a sziklára, majd megveti a lábát egy kapaszkodón, amit nem is látok, nem is beszélve arról, hogy biztosan nem bíznam rá a súlyomat – és pillanatokon belül máris nagyjából félúton jár. Ekkor előhúzza a rövidkardot, hátrahúzza a könyökét, amennyire csak tudja

anélkül, hogy elveszítené az egyensúlyát, és a következő pillanatban tiszta erővel belevágja a kardot a repedésbe. A csikorgó hang még a felbőszült griffek rikoltozásánál is fájdalmasabb.

– Követ – mondja Dainnak, és hátranyúl a jobbjaival.

Dain felkap egy öklömnyi kődarabot, és Ridoc felé nyújtja.

Ridoc a követ kalapácsként használva verni kezdi a markolatot, mígnem a kard már elég mélyen jár a repedésben ahhoz, hogy a penge szinte teljesen eltűnt. Közben Dain halványan elfintorodik, amiért meg kellett válnia a fegyverétől. Ridoc ezután próbát tesz a markolattal, és ráfog először az egyik, majd mindkét kezével.

Lélegzetviassafojtva várom, amikor teljes súlyával ránehezedik, de Dunne-nak hála, elbírja. Hátrahintázik, majd lendületet vesz, és végül a kötél túlsó végén ér földet.

Talán mégiscsak sikerülhet.

– Tessék. Nem is tudtam, hogy nem a Mellvéden, hanem a Vesszőfutáson kell végigmennünk – mondja Sloane.

– Sima ügy – feleli Ridoc, majd felém fordul, és kitárja a karját. – Gyerünk, Violet! Ha szeretnéd, még el is tudlak kapni.

– Ne szórakozz. – Felmutatom a középső ujjam, de nem tudom leplezni a vigyoromat. – Nagyon remélem, hogy jobbkezes vagy – mondom Luellának.

Bólint.

– Remek. Az a markolat megvan vagy tíz centi...

– Nyolc – igazít ki Dain.

– Ki látott már olyat, hogy egy férfi lefelé javítja ki egy lány becslését – viccelődik Maren.

– Oké – mondom. – Tehát nyolc. A lényeg, hogy elég messzire kell ugranod ahhoz, hogy el tudd kapni, aztán Ridochoz hasonlóan tovább tudsz lendülni róla.

Luella olyan tekintettel méreget, mintha csak azt közöltem volna vele, hogy az út hátralévő részét a földön csúszva fogjuk megtenni.

– Akarod, hogy én menjek előre?

Bólint.

– Kérlek, szabadíts meg a szédüléstől, és megesküszöm rá, hogy Aretiában hatalmas templomot emelek a tiszteletedre – fohászkodom

Dunne-hoz, de talán Zihnalhoz kellene intéznem a szavaimat, mert most bizony elkélne némi szerencse.

– Biztos menni fog? – kérdezi Dain.

Lapos pillantást vetek felé.

– Tehát biztos – mondja ki helyettem, majd hátralép, hogy több helyem legyen.

Kiszámítom a lépteimet, majd lendületet veszek, futni kezdek, és éppen a kötél előtt dobbantok egy nagyot, mielőtt a markolat irányába ugranék.

A levegőben úszva minden egyes szívverésemet érzem.

Kapd el! Kapd el. KAPD EL!

A jobb kezem éri el először a célt, és erősen rászorítok, miközben a balommal megragadom a még megmaradt helyet. Olyan erősen kapaszkodom, amennyire csak tudok, hogy a lendület ne vigyen tovább, amitől működésbe hozhatnám a csapdát.

– Megvan! – kiáltja Ridoc, és felém nyújtja a karját.

– Arcon rúglak, ha megpróbálsz elkapni! – figyelmeztetem.

Elvigyorodik, és hátrál néhány lépést, miközben továbbra is szaporán veszem a levegőt, és igyekszem nem tudomást venni a látómezőmbé bekúszó sötétségről. Nem, kizárt, hogy éppen most ájuljak el.

Rohadtul nem fogok ma meghalni.

Hátrahintázom, majd ugyanúgy lendületet veszek, ahogy a Vesszőfutáson is tettem, oda-vissza lóbálva a lábamat. És amikor eljön az ideje, elrebegek még egy fohászt, és elengedem a markolatot.

Fájdalom hasít a térdembe, ahogy a túloldalra érek, és a tenyeremen landolok. *Megvan, megvan, megvan*, ismételve, visszakényszerítve a kint a csinos kis dobozkájába, majd nagy nehezen talpra kecmerek. Gyorsan ellenőrzöm, hogy nem ficamodott ki a térdem, és habár jól vagyok, a baloldali veszélyesen közel került hozzá, hogy megadja magát.

– Látod? – Hátrafordulok. – Neked is menni fog.

Maren vállon veregeti Luellát, és bármit is mond neki, az alacsonyabb röptető bólint. Közben elhátrálok, hogy legyen helye megérkezni.

Ugyanúgy fut neki, ahogy az imént én tettem, és neki is sikerül elérni a markolatot.

– Ez az! – kiáltom. – Most pedig hintázz, amíg elég lendületed lesz hozzá, hogy átugorj.

– Nem megy! – feleli. – Csúszik a kezem!

– Menni fog – biztatja Dain. – De jobban teszed, ha sietsz.

– Mozogj, Luella! – kiáltja Maren.

Luella ugyanúgy hintázik, ahogy Ridoc és én is tettük, majd a megfelelő pillanatban elengedi a kardot.

A lába még éppen a kötél vége előtt ér földet, és a szeme elkerekedik az iszonyattól, ahogy előreveti magát, hátha a csapda nem veszi észre, hogy hibázott.

Talán Dain tévedett. Talán a csapda egy tenyérynivel a kötél vonala mögött van. Talán minden rendben lesz. Talán mind megússzuk.

De nagyon úgy tűnik, hogy nem a megfelelő istenhez imádkoztam.

Minden nagyon gyorsan történik.

Luella előreveti magát abba az irányba, ahová az imént nézett – felém, nem pedig Cibbelair felé –, nekem pedig még arra sincs időm, hogy kitárjam a karom, mielőtt még eltalálna, hogy aztán az erejétől hátratántorodjak, és egyenesen Visiába ütközzek, majd onnan tovább... a szakadék felé.

– Violet! – kiáltja Ridoc.

Próbálok megfordulni, hátha sikerül mindkettőnk súlyát valahogy a sziklafal felé irányítani, de már sem időm, sem erőm nem maradt ehhez a művelethez. Teljesen összegabalyodtunk. Elbotlunk egymásban, és zuhanni kezdek. Mindannyian lezuhanunk.

Egy kéz ragadja meg a csuklószorítót, és húzni kezd, megváltoztatva a zuhanásom irányát. *Ridoc*. A lábam alól kiszalad a talaj, és még épp akkor vágom be a térdemet a sziklába, amikor látom Visiát és Luellát lecsúszni a peremről.

És már nem tudom megállítani az időt.

– Nem! – kiáltom, és előreecsúszom, fittyet hányva rá, hogy a szikla végighasítja a törzsemet, miközben egy széllelés vágat el felettem.

Visia elkapja a balomat, Luella pedig a jobb csuklómban kapaszkodik meg, de a kettejük súlya együtt elegendő ahhoz, hogy kis híján csatlakozzam hozzájuk. A jobb vállam kiugrik a helyéről, és a következő pillanatban felsikoltok a kintől.

Visia talál valahol egy kapaszkodót a sziklában, de Luella továbbra is két kézzel szorongatja a csuklót, és hiába kalimpál a lábával odalent.

– Húzz fel! – kiáltja, de túlságosan küzdök a fájdalommal, hogy megmondhatnám neki, egyszerűen nem vagyok rá képes.

– Ridoc! – kiáltom, ahogy a látómezőm először elhomályosul, majd feketére vált. – Segíts!

Luella keze csúszni kezd, én pedig hátrapillantok a vállam fölött, remélve, hogy valaki segíteni fog, ahogy Visia súlya egyszer csak eltűnik, miután egy hatalmas csőr jelenik meg a szikla oldalában.

Cibbe.

A griff felhajtja a röptetőt az útra, majd Luella felé hajol, miközben lépteket hallunk közeledni.

Nem látok mást, csak Ridocot, aki nekitántorodik a falnak – két nyílvessző áll ki a hasából.

– Jól vagyok – mondja sietve, ahogy lepillant. Vér bugyog ki a szájából.

Nem, nem, *nem*.

Annak az egyetlen embernek a nevét kiáltom, aki ebben a pillanatban megmentheti az életét.

– Brennan!

„Amikor egy griff kapcsolódik, akkor a kapcsolat az élete végéig szól. Úgy vigyázz az életedre, ahogy a griffed életére is vigyáznál, mert a kettő elválaszthatatlan egymástól.”

– *A röptetők kánona*, Első fejezet

NEGYVENNEGYPEDIK FEJEZET

Csizmás talpak lépteit hallom mindkét irányból. Sloane próbálja megtartani Ridocot, Dain pedig térdre esik mellettem, majd előreszökken, hogy ugyanabban a pillanatban elkapja Luellát, mint Cibbe.

Elszakítom a tekintetemet Ridocótól, és próbálok Luella mogyoróbarna tekintetére koncentrálni, ahogy kezdi elveszíteni a fogását.

– Tarts ki! – mondom. A többieknek már csak egy másodpercre van szüksége.

Az ujjai azonban elengednek, és Cibbe csőre semmit sem kap el, ahogy Luella lezuhan, és eltűnik a felhőben.

– Luella! – kiált fel egy lány tőlünk balra.

Cibellair rikoitozni kezd, és a hangja hosszan vibrál a mellkasomban, ahogy csak nézem, és nézem, és nézem azt a pontot, ahol az előbb még Luella volt – mintha valamiképpen kimászhatna a ködből.

Mintha bármi esélye volna, hogy még életben van.

– Rohadt életbe! – Dain feltérdel. – Violet...

– Nem tudok megmozdulni. – A hangom pusztán nyöszörgés. – Kiment a vállam. – Az adrenalin bármelyik pillanatban eltűnhet a szervezetemből, és akkor majd teljes erővel tör rám a fájdalom.

– Minden rendben. – Rögtön nyugodtabbá válik a hangja. – Tartalak. – Átkarol a bordáimnál, és óvatos talpra segít.

A jobb karom hasztalanul csüng az oldalamnál.

Cibbe rikoitozása egyre kínkeservesebbé válik.

– *Valami nem stimmel* – mondja Tairn.

– *Semmi sem stimmel.*

– Elengeded! – Cat felénk lohol Cibbe másik oldaláról, és a düh valósággal átrajzolja az arcvonásait.

– Nem tudtam megtartani. – Úgy érzem, nem bírom el a bűntudat súlyát, mert el kell ismernem, hogy Catnek legalábbis részben igaza van. Nem engedtem el Luellát, de nem is tudtam megmenteni.

– Cat, fejezd be. – Maren szökken közénk. – Láttam, hogy mi történt. Nem Violet hibája. Luella kis híján mindkét lovast elintézte, amiért nem

tudta átugrani a csapdát.

– Kurvára elengedte! – Cat nekimegy Marennek. – Cibbe megmentette a te drága lovasodat, te pedig lehajítottad a röptetőnket! Megöllek!

– Elég legyen! – kiáltja Maren. – Ha őt megölöd, Riorson is meghal. Mindenki tudja, hogy így van.

Úgy látszik, mindig ugyanoda lyukadunk ki.

– De... – kezdi Cat.

– Elég egyetlen lépést tenned Violet felé, és magam hajítalak le erről az átkozott szikláról – figyelmezteti Dain fenyegető hangon. – Riorsontól eltérően engem baromira nem érdekel, hogy kicsoda a bácsikád.

– Én pusztá szórakozásból is megtenném – teszi hozzá Sloane.

– Ridoc. – Mindössze ennyit tudok mondani a vállamban lüktető fájdalomtól, mielőtt az belém fojtaná a szót.

– Még élek – feleli gyengén.

– Cat, engedd el! Cibbének már nincs sok hátra – mondja Maren, ahogy remegő kézzel megérinti a griffet.

Cat vesz egy mély levegőt, majd bólint, és ő is odalép a madárhoz.

– A griffek a röptetőikkel hálnak – mondja Maren, miközben azt a sávot vakargatja, ahol a tollak és a bunda találkozik.

Akárcsak Tairn és én.

Cibbéből fojtott kiáltás szakad fel, amit az egész szikla felettünk és alattunk egyaránt visszhangzik, mintha csak a griffek mind egyként gyászolnák az elveszített röptetőjüket.

Szárnysuhogást hallok közeledni, miközben Dain visszavezet a szikla peremére, és várjuk, hogy Marbh és Brennan felbukkanjanak a ködből.

– Rakd vissza a vállamat – nyöszörgöm, ahogy Dainra pillantok.

– Komolyan beszélsz? – felvonja a szemöldökét.

– Csak csináld. Mint amikor tizennégy éves voltam.

– És tizenhét – teszi hozzá.

– Pontosan. Te tudod, hogy kell csinálni, és most nincsenek gyógyítók a közelben.

– Nem akarod megvárni Brennant? – Dain megfogja a karomat.

– Brennan először be akar majd foltozni, miközben Ridoc haldoklik. Úgyhogy csináld! – csattanok fel, és várom a fájdalmat.

Egy bőrdarab jelenik meg az arcom előtt.

– Harapj rá – utasít Maren, Cibbe rikoltásai közepette alig érthetően.

Képtelen vagyok végignézni, hogy a máskülönben egészséges teremtmény elpusztul, akárcsak Liam sárkánya, úgyhogy előre koncentrálok, és ráharapok a bőrre.

– Egy. – Dain kissé megemeli és kilencven fokba állítja a karom. – Kettő.

Mély nyomot hagyok a bőrdarabban, miközben próbálom magamban tartani a kiáltásomat. Ha Ridocot két nyílvesző is eltalálta, akkor ennyit nekem is ki kell bírnom.

– Nagyon sajnálom – súgja Dain, majd a nyakam és a vállam közé fekteti a másik kezét. – Három!

Előrerántja a karom, nekem pedig egyszerre feszül meg az állkapcsom, és kell lehunynom a szemem, ahogy a tűzforró, vakítóan fehér kín szétárad a testemben, szikrákat hányva mindenfelé, miközben Dain visszateszi a vállamat a helyére.

Miután a legrosszabb pillanatokon túl vagyok, azonnali a megkönnyebbülés, és már ki tudom venni a bőrdarabot a számból.

– Köszönöm.

– Inkább ne köszönd meg. – A fejem fölé emeli a karomat, hogy meggyőződjön róla, rendben a helyére került, majd óvatosan visszagedi, aztán behajlítja, és a mellkasomra fekteti, végül pedig lecsatolja magáról az övét, hogy sebtiben kötést készítsen belőle. – Hogy van? – szól vissza a válla fölött.

– Sok vért vesztett – feleli Sloane, miközben egy narancsszínű sárkány ér földet az úton azon a ponton, ahol a csapda volt, a következő pillanatban pedig Brennan érkezik le a hátáról egy tökéletes futólandolással.

– Violet... – fut felém, és rögtön sérülések után kutatva végignéz rajtam.

– Jól vagyok. Ridocot kell megmentened!

– Francba. – Brennan Dain lábára pillant. – Utána te jössz.

– Csak egy kis horzsolás. – Dain rám pillant.

Brennan odahajol Ridochoz, majd munkához lát.

– Minden rendben – susogja Maren Cibbének, ahogy a griff összeesik, és a feje már lecsüng a szakadékba, miközben a jajszevai is egyre halkulnak. – Kérdemelted a méltó halált.

Újabb szárnyzuhogásokat hallunk, én pedig a köd felé fordulok, várva Tairn rosszalló mordulását – csak hogy nem érzem, hogy közelebb került

volna hozzám, mint az imént.

– *Nem kérted, hogy elkapjalak* – mondja szigorúan.

A köd úgy válik szét, mintha csak egy rémálomban járnék, és egyszer csak egy szürke, nyitott állkapocs tölti be a látómezőm, amelynek nyáltól csöpögő fogsora most irtózatossággal zárul Cibbe nyakára, a mélybe rántva a teremtményt az útról. A köd gyorsabban burkolja be, mint hogy kiáltani volna időnk.

Kis híján megáll a szívem.

– Ez... – suttogja Sloane.

– Wyvern – felelem, és Maren és Cat felé fordulok. Ők az egyetlenek, akik találkoztak már ilyen bestiával. – Az volt, ugye?

– Wyvern – feleli Cat iszonyattól elkerekedett szemmel. Maren úgy megdermedt, akár egy kőszobor.

– Wyvern! – üvölti Dain, mire kitör a zűrzavar.

– *Semmit sem látunk a felhőtakaróban* – morogja Tairn.

– *Ők viszont elég jól látnak minket ahhoz, hogy megegyenek.* – Már érzem is, ahogy mozgásba lendül. Hála az isteneknek, hogy Andarna Aretiában maradt. – Menjetek fel a sziklára! – kiáltom Marennek, és megragadom a vállát az ép kezemmel, majd megrázom, hátha attól magához tér. – Vidd fel Daját magaddal!

Pislog egyet, majd bólint.

– Daja!

Dain elránt az útból, ahogy a griff előreiramodik, és csak remélni tudom, hogy az adrenalin majd gondoskodik róla, hogy megtegyék az utolsó néhány lépést.

– Nem tudom elvinni innen – mondja Brennan, aki kizárólag Ridoc sebeire koncentrál. – A fájdalmát sikerült kizárnom, de nem szabad megmozdítanunk.

– Itt viszont védtelenek vagyunk – mondja Sloane, továbbra is a ködöt fürkészve, ahogy egyre több kadét és griff megy el mellettünk.

– Menjetek – suttogja Ridoc, majd kinyitja a szemét, és a tekintete rátalál az enyéimre. – Tűnjetek el erről az útról.

Letérdelek mellé, és megfogom a kezét.

– Egyezséget kötöttünk, emlékszel? Megállapodtunk benne, hogy mind a négyen túlélünk a diplomáig.

– Ridoc? – Sawyer jelenik meg mellettünk, és a szeme kidülled a félelemtől, miközben mögötte már a Fark Osztag emberei is érkeznek.

– Nem látnak – mondja Brennan egyre feszültebben, majd fél kezével kettétöri az egyik, majd a másik nyílveesszőt. – Aetos, a sárkányok nem látnak ebben a ködben!

– Rajta vagyok! – Dain a magasba pillant, én pedig megszorítom Ridoc kezét, miközben Brennan kihúzza az első nyílveesszőt a hasából.

– *Micsodán* vagy rajta? – kérdezi Sawyer Daintól.

– Cath éppen megüzeni Gaothalnak, hogy Ciannának szeptet kellene támasztania, hogy javuljanak a látási viszonyaink – feleli Dain. – Itt már semmit sem tehetsz, Henrick, úgyhogy inkább gondoskodj róla, hogy a többiek biztonságba kerüljenek!

Sawyer keze ökölbe szorul.

– Ha azt hiszed, hogy magára hagyom a rajtársaimat...

– Úgy hallom, a szárnyvezetőd parancsot adott, kadét – közli vele Brennan színtelen hangon.

– Vidd magaddal Sloane-t. – Hátrapillantok, és látom, hogy Sloane sértetten hátrál egy lépést. – A karomban tartottam Liamot, amikor meghalt, a sárkánya kizsigerelve feküdt mellette, miután egy wyvern elkapta, és nem vagyok hajlandó végignézni, hogy a húga is ugyanilyen véget érjen. Úgyhogy menj fel arra a rohadt sziklára!

Sawyer előre ösztökéli Sloane-t, és végül mindketten sietős léptekkel megindulnak, miközben a felhők oszladozni kezdenek körülöttünk.

– Milyen erős Cianna? – kérdezem Daintól halkán. Ridoc megszorítja a kezemet, ahogy Brennan a második nyílveesszőt is kihúzza belőle.

Az arckifejezése megválaszolja a kérdést.

A látási viszonyok talán javultak egy kissé, de korántsem annyira, hogy fel tudnánk mérni, mivel állunk szemben. És még ha látnánk is, jelenleg nincsenek íjpuskáink, ami a legjobb esélyünket jelentené.

– *Én már levontam ezt a következtetést.* – Szélfuvallat éri el a hátamat Tairn szárnycsapásainak köszönhetően.

– Rendben. – Elengedem Ridoc kezét, majd kiséprek néhány tincset a homlokából. – Nem fogsz meghalni. Megértetted?

Bólint, és a szempillái megremegnek, miközben felállok.

– Hová mész? – kérdezi Brennan, félbeszakítva a nagy koncentrációval járó munkát.

– Mindketten tudjuk, hogy ez az egyetlen esélyünk.

– Rohadt életbe – motyogja.

– Szóljatok az összes szélforgatónak, aki velünk van – közlöm Dainnal, majd odamegyek a szakadék széléhez, rövid időre megállítva a többieket, miközben Tairn hatalmas teste megfordul a levegőben, hogy szembenézzen Poromiellel. – Úgy tudom, az Első Szárnyban van egy viharkeltő. Nem olyan erős, mint az anyám, de már az is segíthet a felhők eloszlatásában, ha sikerül egy kissé feljebb tornásznunk a hőmérsékletet.

– Violet! – kiáltja Brennan. – Ha nem tudjuk eloszlatni a felhőket, akkor inkább használjuk őket a javunkra. Itt senki sem olyan erős, mint Sorrengail tábornok. Találj ki másik tervet.

Micsoda taktikus.

– Kiküldhetnénk a többieket is – javasolja Dain.

– Igen, de ha csak egyetlen venin is ólálkodik odakint, akkor mindenkit elveszíthetünk. – Megrázom a fejem.

– Tisztában vagy vele, hogy megsebesültél, ugye? – kérdezi Dain, és a karomra pillant.

– Te pedig tisztában vagy vele, hogy emlékolvasó vagy?

Összeszűkül a tekintete.

– Ó, azt hittem, ma van a magától értetődő tények napja. – Végignézek a felhőkön, hátha hézagot pillantok meg valahol, bármit, amin keresztül felsejlik a kék ég. – Nem szívesen szólok róla, de a pecséterődnek nem sok hasznát vesszük ebben a helyzetben.

– *Erre most nincs idő.* – Tairn a szikla peremére fekteti masszív farkát, miközben továbbra is egy helyben lebeg valamivel előttem.

– Vajon Riorson engedné, hogy harcba indulj a wyvernek, sőt talán a veninek ellen, ha tudná, hogy *sebesült* vagy?

– Felvonja a szemöldökét.

– Igen. – Fellépek Tairn farkára, ahogy a gyomrom a már ismerős módon fordul egyet, és hátrapillantok a vállam fölött Tairnra. – Ezért szeretem.

Nem várom meg a válaszát, főleg úgy nem, hogy Tairn ebben a pillanatban eleven céltáblát jelent az ellenség számára. Sikerül figyelemreméltóan mozdulatlan maradnia, miközben végigsétálok a farkán, jól kiismerve magam a pikkelyek és a tüskék rengetegében.

– *Nem a te hibádból halt meg a röptető* – közli velem, miközben megtalálom a nyeret, és elfoglalom a helyem.

– *Erről majd inkább máskor beszéljünk.* – Elveszíték néhány értékes másodpercet azzal, hogy megigazítsam a karomon lévő kötést. Átkozottul nehéz fél kézzel boldogulni, de sikerül a szíjat a jobbomba fogni, amíg a balommal befűzöm. – *Tudod, hogy fél kézzel nem tudok varázsolni, igaz?*

– *Nem kell tájékoztatnod a korlátaidról.* – Tairn ereszkedni kezd, engem pedig a lendület előretaszít az ülésben, ahogy több száz métert suhanunk a ritkássá váló felhőkben.

– *Nem érzed őket, ugye?*

– *Éreztem, hogy valami nem stimmel, de ha ennél pontosabban előre tudnám jelezni a wyverneket, vagy ha bármelyikünk képes volna ilyesmire anélkül, hogy látnánk őket, akkor nem is kerültünk volna ilyen helyzetbe.*

Logikus.

A szélről könnyek csorognak végig az arcomon, de nem fogok további értékes mozdulatokat arra pazarolni, hogy előhalásszam a szemvédőmet a táskámból. Végül kibukkanunk a felhők közül, és már valamivel alacsonyabban járunk.

– *Az út tiszta* – mondja Tairn. – *Felesleges itt maradnunk, ha nincsenek lovasok, akiket meg kellene védenünk.* – Néhány újabb erőteljes szárnycsapással felemelkedünk, és a köd hamarosan ismét beburkol.

– *Más sárkányok is vannak a közelben?* – Óvatosan kicsatolom Dain övét, hogy ki tudjam szabadítani a karomat, mert rögtön szükségem lesz rá, amint itt végeztünk. – *Nem szívesen ütköznék össze valakivel véletlenül.* – Igaz, a célzóképeségemet ismerve valószínűleg a wyvernt is csak véletlenül találnam el.

– *Mindannyian feljebb járnak, és a lovasokra vigyáznak.*

– *Remek.* – Egyenesen oda repülünk, ahol a legsűrűbb a köd, de sehol sem látni a wyvern nyomát.

Legalábbis addig nem, amíg rögtön kettő is feltűnik mellettünk – két szürke csík a máskülönben végtelen fehérségben.

– *Francba.*

Tairn magasabbra tör, és hamarosan felsejlik felettünk a kék ég.

Felhők tapadnak a sziklákra az alattunk nyújtózó tájban. Nem csoda, hogy a csapat nem vette észre a bestiákat – tökéletes álcájuk volt.

Cianna pedig nem elég erős ahhoz, hogy eloszlassa a ködöt. Akkor viszont a magunk javára kell fordítanunk. Azt kell tennünk, amit Brennan javasolt. A wyvernek nem közönséges élőlények... Őket megteremtették.

Azt az energiát hordozzák magukban, amit a sötét varázshasználók ültettek el bennük.

– *Van egy ötletem.*

– *Támogatom.* – Tairn az előttünk lévő felhő fölé repül. – *Már szóltam is Gaothalnak, hogy a lovasa ne oszlassa el a felhőket, inkább lökje el őket a hegytől.*

– *Legalábbis onnan, ahol az út kanyarog. Addig mi elvonjuk a wyvernek figyelmét.* – Megragadom a kápát az ép kezemmel, majd a jobbomat becsúsztatom a röpkabátom gombjai közé, hogy lehetőség szerint stabilan tarthassam a karom.

És aztán Tairn megcélozza a köd közepét.

– *Aotrom csak kettőt vett észre* – mondja, miközben a szárnyaival kisebbfajta forgószelet kelt mögöttünk. – *Északra már jobbak a látási viszonyok. Ott vannak.*

– *Járőrők?*

– *Nincsenek lovasaik.*

– *Köszönöm, Zihnal.* – Előrehajolok, miközben újabb könnycseppek csordulnak alá a szememből a hideg hatására. – *Tudom, tudom. A sárkányok nem foglalkoznak a mi isteneinkkel.*

Tairn felhorkan, és egy ahhoz hasonló forгатagot követ, amelyet ő keltett az imént. Úgy látszik, nyomot fogott.

– *Gyorsabb vagy náluk, ugye?* – Félelem szaladgál a gerincemen.

– *Ne sértegezz épp azelőtt, hogy csatába indulnánk.*

– Hát persze – motyogom magam elé.

– *Esetleg szeretnéd használni a vezetőt?* – kérdezi Tairn, amikor két farok jelenik meg előttünk.

– *Inkább nem. A célzás most másodlagos.*

A sárkányom gyorsabb tempóra vált, és hamarosan már olyan sebesen repülünk, hogy úgy érzem, a gyomromat valahol magam mögött hagytam, azonkívül a látómezőm is szokatlan mértékben leszűkül, miközben Tairn a wyvernek fölé repül, hogy felhívja magunkra a figyelmet.

A terv működik, és egyszer csak mi vagyunk azok, akik üldözzük őket.

– *Ha csak egy lenne, átharapnám a torkát, és mehetnének is haza.*

– *Gondolom.* – Csakhogy még abban sem lehetünk biztosak, hogy csak ketten vannak.

– *Kapaszkodj, Ezüsthajú.*

Megpróbálom a lehető legkisebbre összehúzni magam, miközben előrehajolok, hogy csökkentsem a légellenállást. Tairn már olyan sebességre váltott, amit még sosem tapasztaltam. Már ahhoz is minden erőmre szükségem van, hogy egyáltalán levegőt kapjak, leküzdjem a látómezőm pereméről beljebb kúszó sötétséget, és megőrizzem az eszméletemet, ahogy Tairn kitör a felhők közül, majd egy lélegzetvételnyi idővel később visszatér oda, hogy ismét rejtve legyünk az ellenség elől.

– Követtek.

– Nagyszerű. – Átkozottul vacognak a fogaim. – *El tud rejteni a felhő? Csak mert ha elájulok, aligha tudok varázsolni.*

– Mindjárt meglátjuk.

Összeszorítom a fogam, és próbálok nem tudomást venni a sajgó vállamról. A felhőknek el kell oszlaniuk, különben minden esély megvan rá, hogy véletlenül Ridocot vagy Brennan ölöm meg, ha még mindig ugyanott vannak, ahol hagytuk őket.

– Átfordulunk – figyelmeztet egy másodperccel azelőtt, hogy végrehajtaná a manővert, amitől tökéletesen elveszítem az irányérzékeimet. Ettől sokszor még a képzett lovasok is leesnek a sárkányukról.

A belső szerveim mintha helyet cserélnének egymással, ahogy Tairn ismét egyenesbe vált, és máris az ellenkező irányba repül, mielőtt közvetlenül a wyvernek alá érkeznének.

– Tudom, hogy nem szokás kétségbe vonni a sárkányok elképzeléseit, de...

– Akkor esetleg te se tedd.

Hegyes, szürke karmok közelednek felénk.

– Tairn!

Szélesebesen jobbra fordul, majd felfelé veszi az irányt.

– A felhők eloszlottak. Végre látszik az út.

A szívverésem felgyorsul.

– Győződj meg róla, hogy valóban követnek bennünket!

– Ne fordulj meg, mert a végén még tényleg elájulsz – utasít, majd még magasabb sebességre kapcsol.

Fintorogva kihúzom a kezem a kabátomból, majd elakad a lélegzetem a fájdalomtól, ahogy megpróbálom lefelé fordítani a tenyeremet, és magamba csatornázni Tairn erejét. Rögtön megérzem az áramlást, érzem, ahogy eltölti az izmaimat, az ereimet, a csontvelőmet, amíg én magam nem vagyok más,

mint szintisza energia, és az energia eggyé válik velem. A bőröm először viszketni, aztán sisteregni kezd.

Amint kitörünk a felhők közül, szélesre tárom a karom, egy kiáltással leküzdve a fájdalmat, és szabadjára engedem magamból az olvadt energiát – és életemben most először *lefelé* irányítom.

Az erő kiszakad belőlem, felforrósítva a bőrömet, ahogy a villám az alattunk sűrűsödő fellegek közé csap, majd számtalan ágra válik szét, akár egy vadrózsa, kacskaringózva és megtörve, és végül megcélozva azt az energiát, ami pedig a wyvernekben lakozik.

Négy, jól kivehető alak repül velünk, kettő közvetlenül alattunk, kettő pedig a szikla közelében – és most mind a négyüket egyszerre találja el a vakító, sistergő fénysugár.

– *Engedd el!* – utasít Tairn.

Összepréselem a tenyeremet, és becsapom az Archívum ajtaját a fejemben, kizárva Tairn végeláthatatlan energiáját, mielőtt még egyszer ugyanabba az állapotba kerülnék, mint amit Basgiathban éltem át Carr és Varrish büntetése után.

A villám elhal.

– *Menj!* – kiáltom Tairnnak, a bal karommal tartva a jobbomat, miközben Tairn mélyen alábukik, és a talaj felé száll.

Ezúttal a szél megkönnyebbülést jelent a felforrósodott bőröm és a lángoló tüdőm számára, ahogy átrepülünk néhány további felhőn, és végül előbukkanunk a túloldalon.

Négy wyvern teteme hever a földön, az egyik szinte pontosan azon a helyen, ahol még ma reggel ácsorogtunk. Tairn éppen annyi időre suhan el felettük, hogy meggyőződhesünk róla, valóban nem voltak lovasaik, majd négy további sárkány is csatlakozik hozzánk a csapatból, ahogy még egyszer utoljára végigpásztázzuk a terepet.

Utána következhet az újabb emelkedés a felhők közé, majd visszaérünk a szikla peremére, ahol a többiek összegyűltek. Néhány griff éppen bekecmereg a jókora szekerekbe, míg mások láthatóan eszméletüket veszelve hevernek a talajon, de a röptetőik legalább maguknál vannak, ahogy láthatóan a lovasok is.

Tairn gyorsan megtalálja a mieinket, akik nyomban körénk gyűlnek, amikor hirtelen földet érünk.

– *Agyon is nyomhattál volna valakit* – oktatom ki.

– *Talán igen, de sajnós még időben odébbálltak.*

Észreveszem Rhiannont és Sawyert Ridoc mellett, akit éppen Aotromhoz próbálják elsegíteni, és megkönnyebbülten felsóhajtok.

– Csak nem hitted, hogy hagyom meghalni a barátodat? – kérdezi Brennan.

– Egy pillanatig sem kételkedtem benned – felelem egy mosoly kíséretében.

– Esetleg méltóztatnál lefáradni ide, és megengednéd, hogy végre befoltozzam a vállad? – Az idősebb báty rosszalló pillantásával méreget, és a rá jellemző végtelen komolysággal.

– Nem igazán. – Elfintorodom, majd megigazítom Dain övét, miután nem akarom megkockáztatni, hogy esetleg ne tudjak újra felszállni a sárkányomra, ha a foltozás esetleg kiütne.

– Milyen átkozottul makacs tudsz lenni – dünnyögi Brennan, majd beletúr a hajába. – Honnan tudtad, hogy így is végezni lehet velük?

– Nem tudtam. – A légzés ismét nehezemre esik a fájdalom miatt, ami már azzal fenyeget, hogy a mélybe ránt magával, miközben beleengedem a vállam súlyát az alkalmi kötésembe. – A wyverneket sötét mágiával hozták létre. Felix mondott a minap valamit az energiamezőkről. Próbát akartam tenni vele, hogy a mágiájuk esetleg magához vonzza a villámokat, Tairn pedig beleegyezett.

Brennan döbbsen néz maga elé, Dain pedig elfojt egy rá kevésbé jellemző mosolyt, eszembe idézve azokat az éveket, amikor még számára is fontosabb volt, hogy fára másszunk a szabadban, minthogy eleget tegyünk a kijárási tilalomnak.

– Úgy látszik, bejött a dolog – jegyzi meg Bodhi egy vigyor kíséretében.

– Úgy látszik. – Bólintok. – *Nem akarsz megdicsérni, hogy milyen zseniális ötleteim vannak?*

Tairn felhorkan.

– *Már tavaly is ezért választottalak téged, és most azért vársz dicséretet, mert meg kellene lepődnöm rajta? Különös.*

– *Téged aztán nem könnyű levenni a lábadról.*

– *Sárkány vagyok, Fekete Buzogányfark. A vérvonalam...*

– *Igen, igen, tudom.* – Gyorsan félbeszakítom, mielőtt még újra végig kell hallgatnom a családfáját.

– Cath azt mondta, négyen voltak. – Dain ügyesen témát vált. – Legalább nem voltak lovasaik. El tudjátok képzelni, mi történne, ha a sötét varázslók tudomására jutna, hogy egyesítettük az erőinket a röptetőkkel, és Tyrrendorba visszük őket? Ahol éppen a minap kelt ki egy *sárkányfióka*? Alighanem új célpontot találnának maguknak.

Bodhi arcáról hamar lelohad a mosoly.

Francba.

– *Tehát azért aggódtál.*

– *Nem lehet megmondani, hogy kik tartózkodnak négyórányi repülésre.* – Tairnnak mintha nehezebbre esne kimondani ezeket a szavakat.

– Már tudják. – A gyomrom összerándul. – Ezért használnak a járőrözéshez lovasok nélküli wyverneket.

Brennan mozdulatlanra dermed, és minden szín kiszalad az arcából.

– Micsoda? – Dain tekintete kettőnk közt cikázik.

– A wyverneknek közös a tudatuk az őket létrehozó veninékkel – mondja Brennan halkán. – Ez áll Tecarus könyvében.

– Abban a könyvben, amit nem voltál hajlandó odaadni az elmúlt négy napban? – A fejemhez kell érintenem a kezem, ahogy visszatér a szédülés.

– Csak három nap volt, és úgy tűnik, már így is tudsz róla – feleli. – Bizonyos dolgokhoz még nincs hozzáférése, kadét, különösen azokhoz, amelyek elemzésével még magunk sem végeztünk.

– Én azért tudom, mert olvastam azt a könyvet, amit *az apám* adott nekem – felelem, és már bánom, hogy így hangsúlyoztam, amikor észreveszem, hogy fájdalmasan elfintorodik. Hiszen amikor Brennan megváltoztatta a nevét, akkor nemcsak Anyától vágta el magát, hanem Apától is. – Bodhi pedig azért, mert Ressonban is így végeztem egy egész hordával.

– Én nem tudtam – szól közbe Dain. – Vagyis ha valamelyikük érezte azt az energiát... Ha valamelyikük tudja, hogy ez mit jelent...

– Bárki is hozta létre őket, az is tudni fogja – fejezem be helyette a mondatot, és visszafordulok Brennan felé. – És most már biztosak lehetünk felőle, hogy támadni fognak.

„Csak az elmúlt ötven évben ismertük fel, hogy már nem kizárólag a Pusztákból érkeznek. Toborozni is kezdtek azok közül, akik sosem kapcsolódtak griffekkel, és megtanították rá őket, hogy miként csatornázzák át azokat az energiákat, amelyek sosem voltak az övék, vagyis miként rabolják el a mágiát annak forrásából, felrúgva ezzel a természetes egyensúlyt. Az emberiség problémája, hogy a megfelelő jutalomért cserébe sajnos sokan szívesen eladják a lelküket közülünk.”

– Lera Dorrell kapitány, *Útmutató a veninek elpusztításához* (a Cliffsbane Akadémia tulajdona)

NEGYSZÁZTÖTÖDIK FEJEZET

– Coralee Ryle. Nicholai Panya. – Az újonnan előléptetett Devera őrnagy a dэрlepte udvaron sorolja a neveket az új haláltekercsről. Most először azóta, hogy beléptünk a kvadránsba, a reggelente felolvasott nevek között már nem kadétokat, hanem aktív lovasokat – és röptetőket – találunk, akik a fronton küzdve hulltak el, miközben a Stonewater-folyó menti falvakat igyekeztek megerősíteni. Nem csupán a települések védelme volt a cél, hanem az is, hogy eltereljék a veninek figyelmét a mi völgyünkről, ahol immár *négy* új fióka is kikelt.

Csak ne mondd ki Mira nevét. Ne legyen köztük Mira. Ne legyen köztük Mira. Ez lett a személyes mantrám, bármelyik isten hallja is a fohászatot, miközben az alakzatban állva várakozom.

Átkozottul hasztalannak érzem magam. Az elmúlt két héttől eltérően most nincs semmiféle lumináris, amit megpróbálhatnánk megszerezni, nincs varázsvédelem, amit megpróbálhatnánk felállítani. Az igazi háború odakint zajlik, mi viszont továbbra is a palota falai között senyedünk, hogy történelemről és fizikáról tanuljunk.

– Kettőt is elveszítettünk tegnap? – Aaric megfeszül az előttem lévő sorban.

Rhiannon hátrapillant a válla fölött, és egy pillanatra látom a bánatot a szemében, mielőtt azzal az eleganciával összekapná magát, amit én sosem tudtam elsajátítani. Két lovas elvesztése egyetlen nap leforgása alatt borzalmas hír – ha így mennek tovább a dolgok, akkor két hónap múlva mindenkinek búcsút inthetünk az Aretiai Kvadránsból.

– Azt hiszem, Isar bátyja volt – szólal meg Ridoc mellettem. – A Második Szárnyból.

Mindketten balra pillantunk, a Harmadik Szárnyon túlra, ahol Isar Panya a rajtársai gyűrűjében lehorgasztja a fejét.

Próbálom leküzdeni a könnyeimet, és erősen rászorítok a balomban tartott vezetőre.

– Hadnagyi rangban szolgált – szólal meg Imogen halkan.

– Két évvel felettünk járt – teszi hozzá Quinn. – Bírtam a humorát.

– Ez szörnyű – suttogom. – Kegyetlenség így a tudunkra hozni, hogy meghalt a testvérünk, vagy hogy meghalt a barátunk. – Durvább, mint

bármi, mint amivel Basgiathban szembe kellett néznem.

– Ez sem különbözik a reggeli alakzattól – jegyzi meg Visia a válla fölött.

– De igen – feleli Sloane. – Megtudni, hogy egy másik szárnyból, vagy akár a saját rajodból meghalt valaki... Ez nem ugyanaz, mint amikor azt közlik veled, hogy a bátyád nincs többé. – Elcsuklik a hangja, ahogy befejezi a mondatot.

Fájdalmas gombóc képződik a torkomban. Brennan a palotában tartózkodik, és alighanem azon tanakodnak a Gyűlés többi tagjával, hogy honnan kerítsenek további jószágokat annak a rengeteg ragadozónak, akiket a múlt hónapban magunkkal hoztunk, és miként szerezzenek további alapanyagokat az időközben beüzemelt olvasztóhoz. A lényeg, hogy biztonságban van.

Az összes lovast, aki velünk tartott, de most nem tartózkodik a palota területén, kiküldték valamelyik őrzőoszthoz a Dralor-sziklák mentén: Xadent, Garricket, Heatont és Emeryt... És akadnak, akik máris a fronton vannak, mint például Mira.

Devera megköszörüli a torkát, és kicseréli a tekercset azzal, ami Jesiniánál van.

A vállam lecsügged, és a megkönnyebbült sóhajom kis ködpászmát teremt a fagyos levegőben. Mira életben van. Vagy legalábbis aznap este még életben volt, amikor a szolgálatban lévő lovas hazatért a hírekkel. Ha Xadenről van szó, nem igazán kell aggódnom reggelente, hiszen rögtön tudnám, ha esetleg...

Istenek, ebbe bele sem merek gondolni.

– Chrissa Verlin – folytatja Devera a röptető tekercsével. – Mika Renfrew...

– Mika! – elfojtott sikoly tör ki valakiből a jobb oldalunkon, és mindenki a röptető alakzatának közepe felé fordul, ahol az egyik srác térdre esik fájdalmában. A többiek próbálják megvigasztalni a társukat.

– Sosem fogok hozzászokni – jegyzi meg Aaric.

– Mihez? – feleli Sloane. – Hogy érzéseik is vannak?

– Sorrengail tudja, hogy miről beszélek. Hiszen te voltál odakint... – mondja Aaric.

– És úgy zokogtam, mint egy csecsemő, amikor Liam meghalt. Most pedig fordulj meg. – Rohadt életbe, hát nem mond ez ellen mindannak,

amivel Rhiannonnak érveltem, amikor a Vesszőfutás mellett veszekedtünk? Hogy a többiek halálának meg kellene erősítenie bennünket... Akkor viszont most miért fogom Sloane pártját? Úgy tűnik, mégiscsak sokkolta... emberibb, ahogyan a röptetők reagálnak a tragédiára.

Még a cliffsbane-i Cséplés is jóval kevésbé kegyetlen, mint az, aminek mi vagyunk kitéve Basgiathban. Most már egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy ezek a megpróbáltatások valóban erősebbé tesznek bennünket, és nem egyszerűen az a céljuk, hogy... érzéketlenné váljunk.

– ...Alvar Gilana – fejezi be a sort Devera. – Ajánljuk a lelküket Maleknek.

Ahogyan minden reggel, ezúttal is jobbra pillantok, és észreveszem, hogy Cat kissé kienged, és egy másodpercre lehunyja a szemét. Ezek szerint Syrena is életben van.

Felém pillant, én pedig biccentek, amit hasonlóképpen viszonzok; ez a röpke pillanat az egyetlen, amikor bajtársak tudunk lenni, amikor úgy érezhetjük magunkat, mint két kistestvér, ahelyett, hogy ellenségként tekintenénk a másikra – és az egész nem tart tovább egy szívdobbanásnál.

Aztán a tekintete felizzik, ahogy az alakzat feloszlik.

Amarira esküszöm, Cat láthatóan tényleg eldöntötte, hogy a lehető legnyomorúságosabbá teszi az életemet, különösen akkor, ha Xaden is itt van. A gyűlöletéhez képest Sloane magatartása már-már szívmengetőnek tűnhet, ráadásul Cat egész csapata a mi rajunkat méregeti. Az eredetileg hatfős társaságból Maren kivételével mindenki engem hibáztat Luella haláláért, és fennhangon hirdetik, hogy egy lovast választottam egy röptető helyett.

A magas, vállig érő barna hajú srác – azt hiszem, Tragernek hívják – két nappal ezelőtt nekiment Ridocnak a völgy röpmezéjén, és Rhiannonnak egy jól irányzott ökölcsapással kellett leállítania, amikor arról kezdett hablatyolni, hogy Rhiannon falujából visszafordítják a menekülteket. Az ajka még mindig fel van szakadva. Úgy tűnik, a kis hegyi túránk nem sokat tett azért, hogy megtanuljunk együttműködni.

– Mit művelt már megint? – kérdezi Rhiannon Cat irányába pillantva, és felvonja a szemöldökét.

– Hajnal előtt bekopogott a szobámba, és teljesen idegbe jött, amikor történetesen ajtót nyitottam. – A kezem már a gondolattól elkezd átmelegíteni a vezetőt. Felix hetente kétszer kicseréli a benne lévő

ötvözetet, úgyhogy az önuralomra való képtelenségemnek legalább annyi haszna van, hogy energiával tölthetem fel a töröket, vagyis így magam is hozzájárulok a háborús erőfeszítésekhez, ha már egyszer a varázsvédelem létrehozására tett kísérletem olyan csúfos kudarcot vallott. Megmozgatom a jobb vállamat, remélve, hogy miután lekerült rólam a kötés, talán elviselhető a fájdalom, de a csontjaim még mindig tiltakoznak.

– Már semmi más nem jut az eszébe, amivel az agyadra mehetne? – kérdezi Ridoc, ahogy az ajtó felé indulunk. Basgiathhoz képest itt kétszer annyi időnkbe telik, amíg felosztatjuk az alakzatot, ami nem meglepő, tekintve, hogy a Riorson-házat eredetileg arra tervezték, hogy kívül tartsa az embereket, nem pedig arra, hogy minél többet beeressen. – Nem is olyan rossz, mint szombaton, amikor kiplakátolta azoknak a röptetőknak a listáját, akikkel Mira végzett az elmúlt években.

Meg kell hagyni, vidám pillanat volt, és biztos hatalmas mértékben hozzájárult a röptetők és a lovasok közti viszony rendbetételéért. Közvetlenül utána vagy tucatnyian összeverekedtek egymással a folyosókon.

– Deverilli selyemköpeny volt rajta, amikor ajtót nyitottam. – Felveszem a táskámat a földről, majd átvetem a vállamon, és elfintorodom, ahogy megérzem a súlyát. – Kíváncsiak vagytok, honnan tudom? Nos, onnan, hogy gyakorlatilag teljesen át lehetett látni rajta.

– Te jó ég! – Sawyer felnyög. – De mégis miért... Csak nem...

Rhiannon, Quinn és még Imogen is rá mered, miközben az elsőévesek beáramlanak a palotába.

– Nem tudod, hol alszik Violet? – Ridoc fejbekólintja Sawyert.

– Vagy úgy! Hát persze. Még mindig Riorson szobájában vagy – mondja Sawyer lassan, és hátat fordít Catnek, ahogy a röptető elmegy mellettünk a csapatával. – El is felejtettem. A tekercs szerint Rhiannonnal vagy egy szobába osztva.

Azzal, hogy száz új kadét került ide, kettesével kell osztoznunk a szobákon, és hivatalosan nem is alhatnék egy hadnagy szobájában – nem mintha ez bármelyikünket túlságosan foglalkoztatna, vagy a vezetőség megdorgálna miatta, ha egyszer az illető történetesen a szóban forgó palota tulajdonosa.

– Nem bánom, hogy így alakult. – Rhiannon a szívére fekteti a kezét. – Így legalább kényelmesebb, ha Tarával néha van időnk találkozni.

– Örülök, hogy segíthettem – felelem mosolyogva.

– El kell ismernem. – Imogen megrázza a fejét, ahogy Cat felé pillant. – Elég kitartó.

Erre aztán mindenki felé fordul.

– Hé! – Imogen integetni kezd. – A Violet-csapat nevében beszélek. Gondolom akkor se állnál le, ha Xaden szólna, hogy ideje lenyugodni, és ugyanúgy küzdenél érte tovább.

Ajjaj. Hát, így is lehet mondani...

– Ne akard emberszámba venni azt a két lábon járó borzadályt – jegyzi meg Rhiannon. – Az egész utat vele tettem meg azon az átkozott hegyen, és a végére már úgy éreztem, hogy még Jack Barlowe-val is jobban jártunk volna.

Ha már itt tartunk, annyira nem bánom, hogy Barlowe-t nem hoztuk magunkkal, még úgy sem, hogy az utolsó alkalommal egész rendes volt velem. Hiába mentette meg az életem, még most sem bízom benne, és valószínűleg már sosem fogok.

– Úgy látom, Cat megint hozza a formáját – mondja Bodhi, aki azután csatlakozik hozzánk, miután az udvar nagyjából kiürült.

– Minden rendben. Ő is megvan, én is megvagyok. – Megrázom a fejem az újabb füllentésem után, hogy Bodhi ne árulhassa el Xadennek, hogy már megint nem tudtam uralkodni magamon. – Rhiannonnal mennünk kell.

– Valóban? – Rhiannon felvonja a szemöldökét. – Ó, hát persze.

– Aha. – Bodhi Rhiannonhoz fordul. – Nos, Trissa professzor asszony épp most választotta ki a másodéveseidet az új órájához. Holnap kettőkor találkozunk a völgyben.

Trissa? Ő az alacsony, hallgatósnő a Gyűlésből.

– Ott leszünk – ígéri Rhiannon.

* * *

A tél korábban érkezik Aretiába, mint Basgiathban szokott, és november első hetében már vastag, fehér hótakaró borítja a gyors ütemben terebélyesedő várost, a völgy viszont a hegylánc nyújtotta természetes melegségnek és a griffek és sárkányok által csatornázott varázserőnek köszönhetően érintetlen marad – és ez a varázserő mintha napról napra csak növekedne.

A völgy végében lévő ösvényre pillantok, amely a Riorson-házhoz vezet, és az aggodalomtól összeszorul a gyomrom.

– Furcsa. – Sawyer összefűzi maga előtt a karját, és unott pillantással méregeti azt a néhány méteres szakaszt, amely elválasztja egymástól a mi rajunk lovasait Cat csapatának röptetőitől.

Úgy tűnik, nem csak minket rendelték ide ma délután.

Mindenesetre, ha a mögöttünk álló sárkányok és a mögöttük álló griffek képesek rá, hogy ne támadjanak egymásra, akkor talán mi is udvariasabbak tudunk lenni.

– *Az udvariasság túlértékelt erény* – csipogja egyszer csak Andarna, miközben kinyújtóztatja a karmait a fűben. – *Még sosem ízleltem griffhúst...*

– *Nem esszük meg a szövetségeseinket* – okítja Tairn.

– *Találj más harapnivalót.*

Jobbra pillantok, és észreveszem, ahogy Sawyer tekintete Andarna és Tairn között vándorol, mintha csak a különbségeiket igyekezne felmérni.

– Ne aggódj, én is mindig arra gondolok, hogy kettős látásom van.

– Még nagyobbra nőtt? – kérdezi, és meghúzza a gallérját. – Szerintem igen.

– Talán hetente néhány centit nőhet. – Bólintok. – Meg kellett hosszabbítanunk Tairn hámját.

– *Hamarosan nélküle is tudok repülni* – jegyzi meg Andarna egy fújtatás kíséretében.

Ridoc is végignézi Andarnán, majd elmosolyodik.

– A mini-Tairn egyre vadabbnak tűnik, nem igaz?

– *Senkinek sem vagyok a mini változata.* – Andarna egyszer csak felé lendül a fejével, és alig néhány centire az arca előtt csattintja össze a fogsorát.

A szívem megugrik.

– Andarna! – kiáltom, majd gyorsan odaszökkenek kettejük közé, ahogy a sárkányom visszahúzódik.

– Bocsi! – Ridoc feltartja a kezét, miközben Tairn bosszús sóhajtása hátrafújja a haját. – Csak azt akartam mondani, hogy szerintem is elég nagy – folytatja. – Nagyon nagy!

– A szabadidőd lehetőleg ne Sgaeylrel töltsd. – Andarna felé bökök, majd megállok, mielőtt megkocogtatnám az állát, és felpillantok Tairnra, aki nagyjából úgy fest, mintha azt latolgatná, hogy a fogai közé kapja

Andarnát, és elvonszolja a mezőről, mint egy kiskutyát. – *Komolyan beszélek. Nincs jó hatással rád.*

– *Milyen szerencse.* – Andarna felemeli a fejét, Tairn pedig morog neki valamit a saját nyelvükön.

– Szent szar – motyogja Maren mögöttem.

– Bocs. – Megvonom a vállam Ridoc felé. – Kamaszok.

– Még mindig alig hiszem el, hogy a tollfarkak valójában kölykök – mondja Sawyer, és hátrál egy lépést Andarnától. – És azt sem, hogy te tényleg két fekete sárkánnyal kapcsolódtál.

– Ez engem is meglepett.

Ismét felpillantok az útra, de sehol sem látom Rhiannont. Ha Trissa előtte ér ide, akkor könnyen lehet, hogy Rhiannon komoly bajba kerül. Lehet, hogy Trissa a legcsendesebb a Gyűlés tagjai közül, de ha egyszer méregbe gurul, ő tud a legkellemetlenebb lenni, legalábbis ezt mondta Xaden, mielőtt ma reggel ismét a határra repült volna Heatonnal és Emeryvel. Azért előtte volt még egy közösen töltött éjszakánk.

A harmadévesek is járőrözni mentek a Dralor-sziklákhöz – egyaránt figyelnek a wyvernekre és az esetlegesen felbukkanó navarre-i lovasokra. Más kérdés, hogy a wyvernek miatt egyáltalán nem kellene aggódnunk, ha sikerült volna felállítanom a varázsvédelmünket.

– Melyik a rosszabb? – töpreng Ridoc, és megvakarja az állát. – Az, hogy néma csendben méregetnek minket, mintha bármi fogalmunk volna róla, hogy mi a francot keresünk itt, vagy az, hogy milyen fenyegető a kíséretük? – A tekintete megállapodik a röptetők mögött lévő griffeken.

Dajalair kissé megreszket; láthatóan még mindig nem sikerült hozzászoknia ehhez a magassághoz. Amióta itt vagyunk, még egyetlen röptetőt sem láttam a madara hátán ülni.

– Mindkettő. – Sawyer kigombolja a röpkabátját. – Csak én érzem, vagy tényleg melegebb van idefent?

– Melegebb van – felelem, és megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor végre felbukkan Rhiannon. Izgatott mosollyal az arcán közeledik felénk a mező túloldaláról. Ridochoz fordulok: – És próbálj meg rendes lenni. Kedvelem Marent.

– Én is kedvelem Marent, de a barátnőjét szívesen lelökném erről a szikláról – jegyzi meg Sawyer.

– A griffek gyorsabban akklimatizálódnak, mint gondoltam – osztja meg velünk a megfigyelését Ridoc. – A többségük pár napja még alig állt a lábán.

A Trager – a barnahajú, idétlen vigyorú fickó – mögött álló griff felfigyel Ridoc méltatására, és összezsáttintja a méternyi hosszúságú csőrét.

Trager ránk villantja azt a bizonyos idétlen vigyorát.

Aotrom forró levegőt fúj ki a fejünk fölött a három röptető irányába, és ahogy odafordulok, úgy tűnik, hogy ez nem is csak a lehelete volt, hanem... *takony?*

– Azért mi is hoztunk kíséretet – jegyzem meg, ahogy Andarna előrebukdácsol, figyelmeztetésképpen a talajba mélyesztve mellettem a karmait. A karmait, amelyek napról napra egyre élesebbnek tűnnek. Ma reggel először tudta teljesen kinyújtani a szárnyát, amitől még a szokottnál is elbizakodottabban viselkedik.

– *A vének szerint néhány hét múlva már repülhetek.*

– Újabb morgás hangzik fel a torkából a griff felé irányozva, miközben gyöngyszeme felragyog, majd pislog egyet.

– *A fogaidat akarod kivicsorítani, igaz?* – Alig tudom leplezni a mosolyomat.

– *Nem bízom bennük* – feleli. – *Különösen abban a középsőben, aki úgy fest, mintha a halálodat akarná.*

– *Ne is foglalkozz vele.*

Cat szeme valóban jobban összeszűkül a szokásosnál.

– *De hát te is foglalkozol vele.* – Andarna megtesz előre egy lépést, és ezzel a fejem fölé kerülnek a mellkasát borító pikkelyek.

– *Vagy megszokja a lovasunkat, vagy búcsút inthet az életének* – jegyzi meg Tairn mögöttünk, ahol három – vagyis már négy – sárkány várakozik, miután Feirge is csatlakozik hozzánk. – *Nekem mindkét megoldás megfelel.*

– *Azt hittem, nem pártolod, hogy megöljük a szövetségeseinket.* – Hátrapillantok a vállam fölött, a délutáni napnak köszönhetően bebugyolál Tairn árnyéka. Talán Sliseag miatt van, aki közelebb húzódik hozzá, mindenesetre Andarna pikkelyei mintha vörösés fényben játszanának. Azon tanakodom, mikor fogja felvenni azt a sötétebb színt, amilyen Tairné.

– *Még bizonyítania kell, hogy valóban a szövetségeseink.*

– *Még mindig engem hibáztat Luella haláláért.*

– Hékás, ha már ilyen szépen összejöttünk... – Sawyer megdörzsöli a nyaka hátulját, miközben elvörösödik. – Én...

– Te...? – Felvonom a szemöldököm.

– Azon tanakodtam, hogy... – Köhint egyet, majd felsóhajt. – Mindegy.

– Azt szeretné, ha megtanítanád a jelbeszédre – fejezi be helyette Ridoc láthatóan unottan.

– Ridoc!

– Most meg mi van? Nem kell ennyit gyötrődni egy ilyen kis apróság miatt. A rohadt életbe, már azt hittem, el akarod hívni randizni Violetet. – Szemmel láthatóan megborzong a gondolattól.

– És mi van, ha erre készült? – felelem.

– Akkor a földről szedegethetném össze a darabkáit a szobánkban, miután Riorson ízekre szedte. – Ridoc megrázza a fejét. – Nem lenne szép látvány.

– Először is, Xaden bízik bennem annyira, hogy szerinte képes vagyok túlélni, ha valaki randizni hív. – Sawyerre pillantok. – Szívesen megtanítalak jelelni. De miért esett ilyen nehezedre megkérdezni?

– Évekkel ezelőtt meg kellett volna tanulnom. – Sawyer leengedi a kezét. – És... Az okok nyilvánvalóak.

– Úgy tűnik, nekem nem megy elég jól ahhoz, hogy a tanítója legyek. – Ridoc felvonja a szemöldökét.

– Te a „hellót” a „szex” jelével tanítanád meg, és aztán jót röhögnél, amikor élesben is kipróbálom – feleli Sawyer.

– Ugyan már, ennyire még én sem vagyok tuskó. – Mosoly terül el Ridoc ábrázatán. – Megvártam volna, amíg megkérdezed, hogyan jelelik a „vacsorát”. Így amikor megkérdeznéd tőle, hogy szeretne-e esetleg harapni veled valamit...

– Jaj! – Pislogok egyet, amikor leesik, hogy miről van szó. *Jesinia*. – Ne aggódj, Sawyer. Én majd segítek. Rhiannon is folyékonyan tud jelelni. Akárcsak Aaric és Quinn. És...

– Rajtam kívül mindenki – sóhajt fel Sawyer.

– Alig értem ide – monjda Rhiannon kissé kifulladásra, ahogy csatlakozik hozzánk.

Trager szeme még jobban összeszűkül, miközben Trissa professzor asszony jelenik meg mögötte.

– Hogy van az ajkad? – kérdezi Rhiannon Trager felé kacsintva.

Megtesz felé egy lépést, Maren azonban az útjába áll, és megcsóválja a fejét.

– Kimentettelek volna. Sikerült elszállásolni a családot? – kérdezem Rhiannont.

Tegnap késő éjszaka érkeztek meg, fáradtan az utazástól, és csak annyi holmival, amit be tudtak rámolni abba a kis szekérbe, amivel még éppen át lehetett jönni a Szakadék-hágón, a Dralor-sziklák északkeleti, a Deaconshire tartománnyal határos oldalán lévő úton.

– Aha. – Rhiannon elvigyorodik, majd leveti a táskáját a lágy fűbe. Megesküdnek rá, hogy ebben a völgyben mintha fordítva telnének az évszakok. – Add át a köszönetemet a bátyádnak. Egymás melletti házakba rakta őket a piactér mellett, és már meg is találták a helyet, ahol felállíthatják a standjukat.

– Átadom. És mi a helyzet Lukasszal? – Már az unokaöccse tökéletes, kerekded képének gondolatától is ellágyulok.

– Még mindig ő a legédesebb kölyök a világon. – Kigombolja a röpkabátját, és lerázza magáról. – Kimerültek, de legalább biztonságban vannak. Hihetetlen, hogy mostantól bármikor láthatom őket, amikor csak akarom. Azonkívül meg kell mutatnom nekik a pecsétermet... Azt hiszem, nagy lesz a meglepetés.

– Fantasztikus. Igazán örülök. – Ellazítom a tagjaim, és mélyen beszívom a levegőt. Az elmúlt két hétben folyamatosan érkeztek a családok Aretiába, miután a forradalom tagjai menedéket ajánlottak a számukra. Ridoc apja bármelyik nap befuthat, Sawyer szüleiről viszont még nem kaptunk hírt.

– Talán feltettétek magatoknak a kérdést, hogy miért a völgyben találkozunk – szólal meg Trissa, tökéletes ütemben véve a levegőt, miközben előhúzza néhány kinyomtatott ábrát a zsákjából, és kiosztja hetünk között.

Újabb mosoly terül el az arcomon. Ezek szerint Jesinia és a többiek máris be tudták üzemelni a nyomdagépeket.

A képek egy tyrr rúnát ábrázolnak, amely egy kissé mintha hasonlítana azokra, amelyeket a Xadentől kapott könyvben is találtam. Az egymást követő körök majdnem azonosak azzal, amely a csípőm jobb oldalán szunnyadó tör markolatában is láthatóak.

– Minthogy jelenleg ti vagytok a legerősebb raj és csapat, titeket választottunk ki... Egyfajta kísérletnek néztek elébe. – Trissa hátralép, hogy mindannyiunkat fel tudjon mérni.

– Tudtok csatornázni? – kérdezi a röptetőktől.

– Tegnap reggel óta nagyjából félgőzzel – feleli Cat.

– Elmetrűkkök? – kérdezi őszinte kíváncsisággal.

– Még nem megy – feleli Maren.

– Hamarosan menni fog – teszi hozzá Cat, és egyenesen rám szegezi a tekintetét. – A csapatok napról napra erősebbek.

Mintha elfelejtettem volna, milyen érzés volt, amikor úgy összezavarta a fejemet.

– Ezek szerint visszatérünk a kézműves foglalkozásokhoz? – kérdezi Ridoc, és összefűzi maga előtt a karját.

– Ki tud válaszolni rá, hogy mi működteti a varázsfényeket? – kérdezi Trissa, fittyet hányva Ridoc viccelődésére, és közben ismét a táskájába nyúl, ahonnan nyolc kis fatáblát szed elő, amelyeket gondosan letesz közénk. – Nos?

– Kisebb mágia – feleli Maren.

– Annál, amit te magad hozol létre. – Trissa bólint. – De mi a helyzet azokkal, amelyek folyamatosan működnek, mint például az elsőévesek hálókörletében? Amelyek azelőtt is világítanak, hogy csatornáznátok?

Minden lovas rám pillant.

– Abból az energiatöbbletből működnek, amelyeket mi és a sárkányaink egyaránt csatornázunk – felelem. – Ez számunkra természetes, mint... a teshő távozása, csak éppen olyan kis mennyiségben történik, hogy észre sem vesszük.

– Pontosan – bólint a professzor asszony. – És mi teszi lehetővé azt a fajta mágiát, amely a tárgyakhoz, nem pedig a varázshasználókhoz kapcsolódik? – Várakozásteljes, barna szemekkel méreget bennünket, majd megdörgöli az ornyergét. – És én még azt hittem, Felix csak viccel. Sorrengail, nélküled aztán nem sokra mennétek.

Lepillantok, és észreveszem az uniformisom alatt rejlő sárkánypikkelyes páncél izzását, majd megragadom az egyik tört, amit Xadentől kaptam.

– Rúnák?

– Rúnák – erősíti meg Trissa. – A rúnák nem csupán a díszítést szolgálják, hanem maguk is egyfajta mágianyalábok, amelyek a mi

erőnkől táplálkoznak, hogy aztán geometriai formákká állva bizonyos célokra lehessen használni őket, vagy rögtön, vagy egy későbbi pillanatban. Ezt a folyamatot hívjuk „finomításnak”.

– De hiszen ez nem lehetséges. – Maren megrázza a fejét. – A mágia csak a varázshasználókból származhat.

– Ebben az esetben is ez történik. – Trissa csalódottan felsóhajt a tudatlanságunk láttán. – De éppúgy, ahogy télire eltesszük az élelmet, ugyanúgy a varázshasználó is finomíthat egy rúnát annyi energiával, amennyit éppen hasznosnak és szükségesnek talál, majd beteheti azt valahová. – Lehajol, majd felveszi az egyik táblát, és meglóbálja az irányunkban. – Használhat fát, fémet, vagy bármilyen más tárgyat. A rúna akkor aktiválódik, amikor valami működésbe hozza, és végrehajtja a feladatot, amire finomították. Az ötvözzel ellentétben, amely magában őrzi az energiát, a rúnák meghatározott célokra használhatóak.

Zavart pillantást váltunk Rhiannonnal.

– Úgy látom, nem vagytok meggyőzve. – Trissa ledobja a táblát, és felemeli a kezét. – Először is szétválasztjuk az energianyalábokat. – Előredől, majd a hüvelykje és a mutatóujja közé csippent egy kis levegőt. – Ami egyébként talán a legbonyolultabb lépés az összes közül.

– Komolyan beszél? – súgja oda Rhiannon.

Trissa lapos pillantást vet felé.

– Csak azért, mert nem látjátok az erőmet, még nem biztos, hogy én sem látom. Vagy talán nem ismeritek a talajfogás tudományát? A pajzsotokhoz hasonlóan az erőtök is csak akkor látható a számotokra, amikor formát adtok neki, akár lovasok vagytok, és a pecséterőtökről van szó, akár röptetők, és kisebb mágiát használtok.

– Világos. – Ridoc megadóan feltartja a kezét.

– Az erő alakítható. – Gyors mozdulatokat végez a kezével, mintha a levegő tömör, formázható anyag volna. Köröket rajzol? Négyzeteket? Talán egy háromszöget? Nehéz megmondani, hogy mi az, ha egyszer nem láthatjuk. – Minden forma jelentéssel bír. Azok a pontok, amelyeken összefűzzük az erőt, megváltoztatják ezt a jelentést. Ezt mind meg kell majd tanulnotok. – Ismét a levegőbe kap, majd létrehoz egy... rombuszt? – Az egymásra fektetett alakok kiadják a jelentést, és megváltoztatják a rúnát. Azonnal aktiválódik? Várakozni fog? Vajon hányszor lehet aktiválni,

mielőtt a rúna kimerülne? Ez mind ilyenkor dől el. – Bármin is dolgozik, most megfordítja, majd meghúz valamit, és...

– Elég furi – motyogja Ridoc. – Olyan, mint amikor kiskorodban megkéred a szüleidet, hogy igyanak a teáscsészéből, miközben nincs is benne tea.

Rhiannon gyorsan lepisszegi.

– Amint készen van – folytatja Trissa, majd felveszi a táblát a földről –, elhelyezzük a rúnát. Amíg ez nem történik meg, addig nincs jelentése, nincs célja, és hamar semmivé foszlik. A mágiát csak a rúna finomításával aktiváljuk.

– A jobbával megfog valamit, ami feltételezésem szerint maga a rúna, majd ráhelyezi a tenyerét a fatáblára. – Ez egy közönséges melegítő varázslat.

– Ilyen egyszerű? – kérdezi Sawyer.

A tábla füstölni kezd, én pedig elkerekedett szemmel közelebb hajolok.

– Tessék. – A röptetők felé fordítja a táblát, majd nekünk is megmutatja.

– Amint megértitek, hogy milyen alakokat kell összeraknotok a különböző szimbólumokhoz, a kombinációk száma szinte végtelen.

Leesik az állam. Azok az alakok beleégtek abba, amit tíz perccel ezelőtt még pusztán díszítésre való rúnának neveztem volna. Lepillantok a kezemben tartott képre, és azon tanakodom, vajon mi a fenét is kellene kezdenem a csípőmön csüngő törrel.

Minden forma jelentéssel bír. Azok a pontok, amelyeken összefűzzük az erőt, megváltoztatják ezt a jelentést. Még egyszer végignézek a több rétegből álló formán, mielőtt Trissa megfordítaná a táblát, és az ég felé tartaná – és ekkor elkerekedik a szemem, amikor végre felismerem.

– Logoszillabikus írás – mondom. – Mint az óluceri vagy a morraini.

Trissa felvonja a szemöldökét, ahogy rám pillant.

– Valóban hasonlít azokhoz. Ezek szerint óluceriül is tudsz. – Elmosolyodik. – Nem rossz.

– Köszönöm.

– Nem véletlenül tartozik a mi rajunkhoz – közli Ridoc a röptetőkkel.

Nem vagyok biztos benne, hogy valóban velem kellene mások előtt büszkélkednie, főleg azután, hogy ma reggel alig tudtam megcsinálni a történelemvizsgát. Matekban legalább jó vagyok, persze az is igaz, hogy a matematikát nem lehet egyik napról a másikra átírni.

– Jégforgató vagy, igaz? – kérdezi Trissa Ridocból.

Bólint, mire Trissa felé nyújtja a kezét.

Ridoc kinyitja az övéhez csatolt flaskát, majd a benne lévő vizet egy fagyott henger formájában csalogatja elő, amit aztán átad Trissának.

A nő a táblára helyezi a jeget, és nem én vagyok az egyetlen, aki jól hallhatóan meglepődik, miután az pillanatokon belül felolvad, és hamarosan már víz cseperészik az izzó fáról.

– Alaposan meg kell gondolni, hogy milyen közvetítőbe helyezzük a rúnát. Ha még több erőt csatornázok át, akkor most az egész tábla lángba borult volna.

– Ezt miért nem tanították meg nekünk? – kérdezi Maren, és felpillant a pergamenjéről.

– A tyrrendoriak egykor mesterei voltak ennek a tudásnak, és sikerült is tökéletesíteniük, a Navarre egyesítését követő évszázadokban azonban betiltották a használatát, noha számos helyőrségünk és maga Basgiath is efféle rúnákra épült. Hogy miért? – Felvonja a szemöldökét. – Örülök, hogy megkérdezted. A lovasok természettől fogva nagyobb erővel bírnak, mivel több mágiát képesek csatornázni, és a pecséterejük is hatalmasabb.

Trager bosszúsan néz maga elé.

– A rúnák a nagy kiegyenlítők – teszi hozzá Trissa professzor asszony, majd miután abbamaradt az izzás, leteszi a táblát a fűbe. – A rúnát csak az korlátozza, hogy mennyi energiát kívánunk finomítani, meddig akarjuk működtetni, és hányszor akarjuk használni, mielőtt kiürülne. Azért tiltották be a használatukat, hogy ne kerülhessenek rossz kezekbe. – A röptetőkre pillant. – Konkrétan a ti kezetekbe. Ha elég ügyessé váltok a rúnakészítésben, még a pecséterőkkel is felvehetitek a versenyt.

– Tehát azt akarja, hogy... finomítsunk? – kérdezi Cat, és felvont szemöldökkel vizsgálja a képet.

Nehezemre esik bevallani, de ezúttal egyetértek Cattel, és ahogy körbenézek, ezzel mintha a többiek is hasonlóan volnának. Még Rhiannon is zavartan mustrálja az illusztrációt. Ez az egész valahogy... soknak tűnik így egyszerre.

– Pontosan. Azzal az erővel, amit majd megtanultok leválasztani magatokról, éppen úgy, ahogyan az imént mutattam. – Trissa kinyitja a táskáját, és kiszór belőle néhány további táblát.

Tényleg, így mindjárt milyen egyszerűnek tűnik az egész.

– Egyszerű nyitórúnákkal fogjuk kezdeni. Könnyű létrehozni, könnyű kipróbálni.

– Már így is ki tudjuk nyitni az ajtókat a kisebb mágia segítségével – jegyzi meg Trager.

– Hát persze. – Trissa felsóhajt. – De a nyitórúnát az is tudja használni, aki egyébként nem varázshasználó. Most pedig rajta. Azt szeretném, ha még naplemente előtt létrehoznátok az első rúnákat.

– Kizárt, hogy sikerüljön – mondja Sawyer.

– Badarság. Ezt minden megjelölt megtanulta az első napján.

– Ó, akkor biztos nekünk is sikerülni fog – dünnyögi Rhiannon.

– Ezek szerint Sloane és Imogen is képes rá? – kérdezem.

– Természetesen. – Trissa megcsóválja a fejét.

Tehát ezért akarta Xaden, hogy gyakoroljam azokat a szövésmintákat. Vajon megtanulja valaha, hogy talán egyszerűbb lenne, ha csak úgy elmondaná a dolgokat? Vagy az idők végezetéig úgy kell majd kihúznom belőle a válaszokat? „*Bármilyen kérdésedre válaszolok*”. Hát persze. Csak éppen nehéz feltenni olyan kérdéseket, amelyeknek még a létezéséről sem tudok.

– Állítólag ti vagytok a legjobbak az évfolyamotokból, úgyhogy kapjátok össze magatokat, és dologra – utasít bennünket Trissa. – Először is meg kell tanulnotok leválasztani egy darabot a saját erőtökből. Engedjétek, hogy megtöltse a tudatotokat, aztán képzeljétek el, hogy kiválasztotok belőle egy nyalábot.

Rhiannon, Sawyer, Ridoc és én mind „ez meg mi a szent lópikuláról beszél?”-pillantásokat váltunk egymással, és a szemem sarkából úgy tűnik, hogy a röptetők között is hasonló az értetlenség.

– *Esetleg tudtok tanácsot adni?* – kérdezem Tairntól és Andarnától.

– *Próbálj meg semmit sem felrobbantani.* – Tairn mozgolódni kezd mögöttem.

– *Pedig az legalább érdekes lenne* – teszi hozzá Andarna, amire Tairn csak mordul egyet.

– Most pedig – mondja Trissa, és feltartja a mutatóujját. – Legyetek óvatosak. Az erő hajlamos irányíthatatlanná válni, ha leválasztotok belőle egy részt. Éppen ezért vannak itt azok, akikkel kapcsolódtatok. Minél közelebb a forrás, annál könnyebb lesz az első alkalommal. – Ránk pillant, majd összefűzi a karját a mellkasa előtt. – Nos, mire vártok?

Lehunyam a szemem, és magam elé képzelem az Archívumot és az azt körbevevő, kanyargó energiát. Tairn erejének izzó, olvadt áramlását, amely a hatalmas ajtó mögül árad ki, és amely képes rá, hogy elemésszen... Nem, ez túl sok. Viszont Andarna gyöngyszerűen izzó ereje valahol az ablakok mögött még éppen alkalmasnak tűnik a feladatra.

Igyekszem rendezni a légzésemet, és készülök rá, hogy befogadjam, amikor...

Bumm!

A robbanás hangjától felpattan a szemem. Minden tekintet Sawyerre téved, ahogy a levegőben kalimpálva hátrarepül. Éppen Sliseag karmai előtt ér földet, és alaposan felégett a fű azon a helyen, ahol az imént állt.

– Ezért tartjuk ezt az órát a szabadban. – Trissa megrázza a fejét. – Talpra. Próbáld meg újra.

Ridoc odamegy Sawyerhez, és talpra segíti, majd tesszük, amit a tanárunk mond.

Megpróbáljuk újra. Aztán újra. És megint újra.

Még naplemente előtt sikerült megszönnöm az első nyitórúnámat, de sajnos nem én lettem az első.

Caté az érdek, és tőlünk eltérően alatta nem égett ki a fű, mire végez a feladattal.

„Van benne valami figyelemreméltó, hogy az egyetlen fegyver, amivel el lehet pusztítani a sötét varázshasználókat, ugyanaz, mint ami megfosztotta őket a lelküktől... Az erő.”

– Lera Dorrell kapitány, *Útmutató a veninek elpusztításához* (a Cliffsbane Akadémia tulajdona)

NEGYVENHATODIK FEJEZET

– Rúnák? – kérdezi Xaden pár nappal később a vállam fölött áthajolva, miközben a szobájában ülök az íróasztalnál, és a mai felmérőre készülök. Egy kinkeserves, háromszög alaprajzú rúnán ügyködöm, amelynek elvileg a hallást kellene fokoznia. Felveszi a tenyéreni falemezek egyikét, amelyekbe a korábbi próbálkozásaimat égettem, én pedig mély levegőt veszek, magamba szívva a frissen mosott bőre és a szappan illatát.

Számos előnnyel jár, hogy a szobájában alhatok, és ezek egyike kétségkívül a saját fürdőszoba.

– Mi vagyunk a próbaraj. Már tegnap este el akartam mondani. – Az ujjaim közé csippentem az egyik izzó energianyálábot, és egy harmadik formát is hajtogatok belőle, hogy megfeleljen annak, amit Trissa adott nekünk házi feladatként, majd hagyom, hogy lágy fénnel égjen előttem, miközben már készítem is a következőt. Most, hogy már tudom, mire kell figyelnem, tökéletesen látom magam előtt az energia áramlását, amely valahogy egyszerre látszik szilárdnak és megragadhatatlannak – olyan, akár megannyi izzó fonat, amely összerándul az érintésemre. Mindenesetre attól még, mert látom, nem lesz könnyebb elválasztani egymástól az egyes fonatokat.

– Én is sok mindent el akartam mesélni tegnap este

– mondja, majd leteszi a falemezt a többi mellé az asztalra. – De miután az ágyban heverészve bukkantam rád, jobb elfoglaltságot találtam a számnak.

Elmosolyodom, ahogy felidézem a tegnap éjszakánkat, miközben a következő háromszöget formázom. Ez kisebb, mint a korábbi, és abba a nagyobbba szánom, amely már előttem lebeg. Xaden mostanában többet van távol, mint amennyit a palotában tartózkodik, miután folyamatosan szállítania kell az olvasztóban előállított fegyvereinket a Stonewater-folyó melletti frontvonalra, és közben még Tecarus raktárait is fel kell töltenie. A legutóbbi kiruccanása Garrickkel egy nappal tovább tartott a vártnál, miután váratlanul rajtuk ütöttek.

– Szükséged van a segítségemre? – kérdezi, és végighúzza az ajkát a nyakamon.

– Hát... – Elakad a lélegzetem, ahogy megérinti a páncélom peremét. – Ez biztosan nem segít.

– Milyen kár. – Megcsókolja a nyakamat, majd kihúzza magát, és hagyja, hogy folytassam a munkámat. Még szerencse, ugyanis pár percen belül kezdődik az óráim.

– Ezért hagytad ott nekem azt a könyvet Navarre-ban, igaz? – Kiszedem a következő szálat, és ezúttal egy kört hozok létre, aminek rögzítenie kellene a benne lévő formákat, majd az egészet a rúnára helyezem. Remélem, működni fog.

– Szerettem volna, ha előnyből indulsz – feleli, majd felveszi Warrick naplóját az asztalról, és belelapoz.

– Köszönöm.

– Ezt lehetetlen elolvasni. – Becsukja a naplót, visszateszi az asztalra, és odalép a szekrényhez, amelyben az uniformisaink vannak.

Elmosolyodom, ahogy arra gondolok, milyen otthonossá vált körülöttünk minden. Bármit megtennék azért, hogy a jövőben is így maradhassanak a dolgok.

– Apám tanított meg rá. – Megvonom a vállam, majd még egyszer ellenőrzöm a rúnát, hátha megfeledkeztem valamiről. – Dainnal ez volt a titkos kódunk gyerekkorunkban.

– Sosem gondoltam volna Aetosról, hogy bármi köze lenne az óluceri nyelvhez – jegyzi meg Xaden.

A balomba veszem a falemezt, és óvatos mozdulatokkal belenyomom a zsiszegő energianyalábokat. Ez sokkal jobban sikerült, mint az előzőek. – Te is rúnákat helyeztél a törökbe – mondom, és felé fordulok.

Az ajkaim elválnak egymástól, ahogy szemérmetlenül bámulom Xadent, miközben előhúzza az egyik uniformist a szekrényből. Csak egy törölköző van a dereka köré csavarva. Hogy az ördögbe nem vettem észre, hogy egész idő alatt gyakorlatilag meztelenül állt mögöttem? Micsoda elszalasztott lehetőség...

– Ha továbbra is így méregetsz, akkor a végén még nem fogsz eljutni az órádra – figyelmeztet komor tekintettel, majd az ágyára veti a ruháját.

Kényszerítem magam, hogy visszaforduljak a tennivalóim felé. Brennan figyelmeztette Xadent, hogy az első alkalommal, ha a szobabeosztásom miatt elkések, rögtön át fog tetetni egy másik szobába.

– Nyitórúnát tettél a törödre, igaz? – kérdezem, és az összes falemezt a táskámba söpröm azt az egyet kivéve, amellyel az imént végeztem. Warrick naplójához nem nyúlok, amely így továbbra is úgy csücsül az asztal szélén, mintha csak rajtam gúnyolódna. – Így jutottunk ki abból a kínzókamrából.

– Úgy is mondhatjuk.

Feltartom az eddigi legjobban sikerült rúnámat, majd felállok, felveszem a táskámat, és Xaden felé fordulok.

A felsőteste még mindig pompásan meztelen, de sajnós

– vagy, a kötelességeimet tekintve, inkább szerencsére – rajta van a nadrágja.

– Esetleg kifejtenéd?

Legnagyobb megrökönyödésemre ing helyett a zokniját húzza magára.

– Te is el tudod készíteni a nyitórúnát. Nem túl bonyolult. – Vállat von. – Én csak hozzátettem egy további elemet, hogy ne tudj csak úgy kinyitni vele bármilyen ajtót, amit csak szeretnél, viszont ha a tör nálad van, és megérzi, hogy *szükséged van rá*, hogy az adott ajtó kinyíljon, akkor így fog történni. Ha eljutottál volna a basgiathi olvasztóba, akkor az is kinyílt volna előtted. – Leül az ágy szélére, és felhúzza a csizmáját.

– Vagyis egész idő alatt nálam volt a kulcs? – Felvonom a szemöldököm, és ha még nem lennék belé halálosan szerelmes, bizonyára ez volna az a pillanat, amikor belésem.

– Igen. Esetleg további izgalmas kérdésekkel is készültél a mai napra? – A szája sarka vigyorra húzódik.

Felveszem a falemezt, és közben az ajkamba harapok. Az a gond azzal, ha az általam teremtetett káosz közepette boldog vagyok, hogy egyetlen kérdést sem igazán merek feltenni, ha egyszer attól kell tartanom, hogy azzal esetleg veszélyeztetem a pillanatnyi békét.

– Milyen rúna van azon a kövön, amit az ágyad mellett tartasz? Mert az is egy rúna, igaz?

– Igen, és elég bonyolult. – Felül, majd magához veszi a kis szürke kövecskét, és átnyújtja. – Egyetlen élő ember sem tudná lemásolni. Mairi ezredes volt az utolsó, aki ismerte a módszert.

Liam és Sloane anyja. Átveszem tőle a követ, és megvizsgálom az aprólékosan megmunkált rúnát.

– Biztosan hatalmas volt, amikor finomította.

– Gondolom. Valószínűleg akkor kicsinyítette össze, amikor a kövekre helyezte.

– Kövekre? – kérdezem. – Ezek szerint több is van?

– Százhét – feleli, várakoztéljes pillantással méregetve.

A megjelöltek. Azt akarja, hogy rákérdezzek.

– És mire képes? – Végighúzom a hüvelykujjam a megfeketedett felületen.

– Inkább azt kell kérdezned, hogy mire *volt* képes.

Ez egy védelmi rúna, és csak egyszeri használatra készítették. – Végigfuttatja a kezét a nyirkos haján, majd szünetet tart. – Ahogy egyre ügyesebb leszel a rúnákkal, képes leszel az elemeket is beléjük szőni. Olyan dolgokat, mint egy hajsza, vagy akár egy másik rúna, amivel aztán tudni fogod a későbbiekben, hogy hol van, amit keresel. Vagy védelmet tudsz létrehozni. Ezt a rúnát azért készítették, hogy megvédjenek valakit az apám vérvonalából.

– Téged. – Felnézek rá, és visszaadom neki a követ. – Te voltál az egyetlen gyereke, nem igaz?

Xaden bólint.

– Az összes tiszt gyereke kapott egyet, mielőtt a szüleink elmentek volna az aretiai ütközetbe. Meghagyták nekünk, hogy mindig tartsuk őket magunknál, és így is tettünk. Még a kivégzésre is elvittük. – Megérinti az ujjaimat, ahogy átveszi tőlem a követ.

Kis híján megáll a szívem, ahogy a tekintetünk egymásra talál.

– Arra szánták, hogy ellenálljon a lovas pecséterejének, akinek a sárkánya végez velük. – Nyel egyet. – De csak akkor jön működésbe, ha az érintettek sárkánytűz által hálnak meg.

– Ahogyan az árulókat szokták kivégezni – suttogom magam elé.

Xaden ismét bólint.

– Az öklömbe zárva tartottam, akárcsak a többiek, miközben álltunk, és végignéztük, hogy sorba állítják a szüleinket. És abban a másodpercben, hogy... – A válla megemelkedik, ahogy mély levegőt vesz. – Abban a pillanatban, hogy lángra kaptak, forróság futott végig a karomon. Legközelebb a Cséplés után éreztem hasonlót.

A szemem elkerekedik, ahogy rákulcsolom az ujjaimat a kezére.

– A felkelés ereklői? – Tehát ennek köszönhetőek azok a kacskaringózó alakzatok, amelyek a megjelöltek testét borítják – és ezért kezdődnek mind

a karjuknál.

– A szüleink tudták, hogy előbb vagy utóbb úgyis kivégzik őket, úgyhogy az utolsó, amit tehettek, hogy gondoskodtak a biztonságunkról. Csak személyes okokból őriztem meg a követ. – Közelebb hajol hozzám, csókot lehel a homlokomra, majd elfordul, és leteszi a követ az asztalára. – Szeretem, ha kérdezel – teszi hozzá, miközben felveszi az uniformisát.

– Van még más is, amit tudni szeretnél?

Már a nyelvem hegyén a kérdés, hogy mégis miért nem árulta el, milyen megállapodást kötött az anyámmal, és hogy mindez befolyásolta-e, hogy milyen érzésekkel van az irányomban, de egyszer csak feláll, én pedig megpillantom azokat az ezüstszínű sebhelyeket a hátán – azokat, amelyeket anyám okozott neki –, és képtelen vagyok megszólalni. Azt mondta, attól kezdve szeret, hogy először megcsókoltuk egymást, és nekem ez elég. Nem is kellene többet tudnom arról az egyezségről, mint amit anyám mondott róla... Vagy talán csak arról van szó, hogy nem akarok többet tudni róla, ha egyszer bármi esélye van, hogy az zavart okoz a kapcsolatunkban.

– Violence? – Magára húzza a felsőjét, és felém fordul.

– Nincs más kérdésem. – Kipréselek magamból egy mosolyt.

– Minden rendben? – Két aggodalmas barázda jelenik meg a szemöldöke között. – Bodhi említette, hogy Cat nem teszi könnyebbé az életed, és néha eleresztettél egy villámot...

– Bodhi egy kicsit befoghatná néha. – Az utolsó, amit szeretnék, hogy Xaden azelőtt kezdjen aggódni miattam, hogy napokra ismét elmegy. Lábujjhegyre állok, és gyöngéd csókot nyomok az ajkára. – Este találkozunk.

Csalódottság villan a tekintetében, mielőtt megérintené a nyakam hátulját, és egy újabb gyönyörteljes pillanatra viszonozná a csókot, majd visszahúzódna.

– Közel jársz, de még szükséged lesz egy további utasításra ahhoz a rúnához.

– A rúnám remekül működik, és majd szólok, ha segítségre van szükségem. – Gyorsan megcsókolom, ha már lehetőségem nyílik rá, majd kiszaladok, hogy még időben odaérjek az órámra. Abban a pillanatban, hogy kiérek a folyosóra, a fülemhez szorítom a lemezt.

Hangokat hallok. Döngő léptek zaját, ajtók csukódását, emberek kiabálását – túl zűrzavaros ahhoz, hogy ki tudjam hámozni, miről

beszélnek.

– Utálom, amikor igaza van – mondom magam elé, ahogy belépek az osztályterembe.

Catnek természetesen *tökéletesen* sikerült finomítania a saját rúnáját, aminek a láttán közel járok hozzá, hogy mégiscsak segítséget kérjek Xadentől, de mire aznap az utolsó órának is vége, már sehol sem találom.

* * *

– Két hetet kaptatok rá, hogy kitaláljátok, hogyan tudtok békésen egymás mellett tanulni, de csalódottan kellett tudomásul vennünk, hogy még hosszú út áll előttetek – mondja Devera a következő héten a pást széléről, Emetterióval és a röptetők egyik professzorával az oldalán. Az itteni küzdőtér jóval kisebb, mint amihez Basgiathban szokhattunk – összesen kilenc pást fér el benne –, és mivel az Aretiában tartózkodó összes kadét jelen van, így aztán mindannyian vállt vállnak vetve állunk egymás mellett.

Beleértve a röptetőket.

Egészen mostanáig csak a rúnakészítéshez és az étkezések idejére tettek össze bennünket, de általában még ezek az alkalmak is ökölharcba torkolltak.

– Mi a fenét várnak? – Rhiannon összefűzi a karját mellettem. – Évszázadok óta gyilkoljuk egymást, és most azt szeretnék, hogy egyszer csak virágokat kössünk egymás hajába, és megvalljuk a legmélyebb, legrejtettebb titkainkat? És mindezt csak azért, mert nekünk adták a luminárisukat, és egyszer elmentünk együtt kirándulni?

– Valóban kissé feszült a helyzet – értek vele egyet, miközben a jobbomban szorongatva a vezetőt elvégzek egy vállkörzést, remélve, hogy a csontjaim megbocsátják, amiért a rossz oldalamon aludtam. Két nap múlva órám lesz Felixszel, és annyi energiát próbálok beleszuszakolni a kis üveggömbbe, amennyit csak lehetséges.

Az erőm sajnos továbbra is túl gyakran akar előtörni, miután a röptetők minden adandó alkalommal sértésekkel illetnek, és folyamatosan arra utalgatnak, hogy szándékosan ejtettem a mélybe Luellát.

Világosan elválunk egymástól a rangunk alapján: a jobbomon tengernyi feketébe, míg a balomon halványabb barnába öltözött alakokat látok, a kettő között egy jókora, üresen hagyott szakasszal. Miután tegnap a

Harmadik Szárny és két röptető csapat között verekedés tört ki a nagyteremben, sokaknak zúzódások borítják a képét.

– A tegnapi rendbontás teljes mértékben elfogadhatatlan – jelenti ki a röptetők professzora. A gesztenyebarna tincse a vállára hull, ahogy úgy fordul, hogy ne csak a röptetőkhöz, de mindegyik kadéthoz egyszerre intézhesse a szavait. – Ezt a háborút csak akkor nyerhetjük meg, ha képesek vagytok együttműködni egymással, és ennek itt és most kell elkezdődnie! – Ezzel a lovasokra szegezi az ujját.

– Sok szerencsét – dünnyögi maga elé Ridoc.

– A mai naptól kezdve komoly változtatásokat eszközölünk – jelenti ki Devera. – Többé nem külön jártok az óráitokra.

A gyomrom fordul egyet, miköben elégedetlen mormolás hangzik fel körülöttem.

– Vagyis – emeli fel Devera a hangját, elhallgattatva az alkalmi alakzat felénk eső oldalát –, egyenlőként és a kellő tisztelettel fogtok bánni egymással. Lehet, hogy Aretiában vagyunk, de úgy döntöttünk, hogy mátol kezdve a

Sárkánylovasok Kódexe minden kadétra egyaránt érvényes lesz.

– És a vendégeikre – teszi hozzá a röptetők professzora, a csípőjére téve a kezét. – Az összes röptető köteles eleget tenni a kódexben foglaltaknak. – Újabb elégedetlen mormolás. – Világos?

– Igenis, Kiandra professzor asszony – felelik a röptetők kórusban.

Meg kell hagyni, ez aztán hatásos volt, még akkor is, ha kicsit úgy hangzott, mint a gyalogságiaknál.

– Azt viszont elismerjük, hogy nem juthatunk előrébb, ha nem foglalkozunk a köztetek fennálló ellenségeskedéssel – mondja Emetterio, miközben a tekintete a két csoport között cikázik. – Basgiathban megvoltak a módszereink arra, hogy miként kezeljük a kadétok közti nézeteltéréseket. Ilyen esetben bármelyik kadét kihívást intézhetett a másikhoz, hogy aztán addig küzdjenek egymással, amíg az egyikük eszméletét veszti vagy megadja magát.

– Vagy meghal – teszi hozzá Aaric.

A röptetőknek egy emberként akad el a lélegzetük, mi pedig felvonjuk a szemöldökünket. Nem úgy tűnik, hogy akár csak egyetlen napot is túléltek volna Basgiathban.

– A következő hat órában minden kihívásra vonatkozó kérelmet elfogadunk az egyazon évfolyamhoz tartozó kadétok között, feltéve, hogy annak célja nem a másik meggyilkolása – folytatja Emetterio, ezúttal egyenesen Aaricre függesztve a tekintetét. A problémáitokat a páston rendezhetitek le, és ott is kell majd hagynotok.

– Vagyis megengedik, hogy félholtra verjük őket? – kérdezi Ridoc.

– Úgy tűnik, igen – súgja oda Sloane.

– Fantasztikus délutánnak nézünk elébe – vigyorodik el Imogen, és máris megropogtatja a csuklóját.

– Őket arra képezték ki, hogy veninek ellen harcoljanak – emlékeztetem a többieket. – Hiba volna alábecsülni a képességeiket. – Ami a pecséterőinket illeti, azzal könnyűszerrel leradírozhatjuk őket még az égről is, de mi a helyzet a pusztakezes harccal? Könnyen előfordulhat, hogy abban már nem nekünk áll a zászló.

– Mindenki csak egyvalakit hívhat ki, és mindenkit csak egyszer lehet kihívni – folytatja Emetterio, majd feltartja a mutatóujját, és felvonja sűrű szemöldökét. – Úgyhogy válasszatok megfontoltan, mert előfordulhat, hogy az a lovas vagy röptető, akivel rendezni szeretnétek a számlátokat, holnap már nem lesz elérhető.

A gyomrom összerándul. Csak egy oka lehet, hogy valaki nem kérhet újabb kihívást, de nem hiszem, hogy... Vagy talán mégis?

– A rajtársak közti kihívások a Kódex értelmében tilosnak minősülnek – mondja Devera először a röptetők, majd felénk fordulva. – Holnap a lovasok mindegyik raja felvesz egy röptetőt.

Ezek szerint mégis.

Elönt a méreg, miközben Rhiannonnal zavart pillantást váltunk, amit láthatóan a többiek is viszonzoznak a rajunkból, különösen Visia.

– Nem véletlenül fogalmaztam úgy, hogy „felvesz”.

– Devera felénk fordul. – Nem lesztek haverok vagy társak. Összeálltok, összefonódtok, egy egység lesztek.

Ez mindazzal szembemegy, amit eddig tanultunk. A rajok egysége szent és sérthetetlen. A rajok jelentik a családunkat. A rajok közvetlenül a Mellvéd után alakulnak ki, és a Vesszőfutást, a Cséplést és a Háborús Játékokat követően szilárdulnak meg véglegesen. A rajokat nem lehet egymásba olvasztani, kivéve, ha az elszaporodó halálesetek miatt feloszlatajk őket – ráadásul mi vagyunk a Vasraj.

Mi senki előtt sem hajtunk térdet. És egészen biztosan nem akarunk senkivel szállni.

– Amennyiben erre képtelennek mutatkoztok – veszi át a szót Kiandra, miközben végignézi a termen –, úgy az első alkalommal elbukunk, amikor majd valódi harcra kerül sor.

– Most pedig felírjuk a kihívásokat – mondja Emetterio, ezzel lezárva a mai alkalom vonatkozó részét.

Azok, akik élni kívánnak a lehetőséggel, sorba állnak, és nem lep meg túlságosan, hogy az érintettek többsége barna szerelést visel. A röptetőknél jóval több okuk van gyűlölni minket, mint fordítva.

– Mi vagyunk a Vasraj, és ennek megfelelően fogunk eljárni – mondja Rhiannon, miközben az utolsó jelentkező is Emetterio elé járul. – Összetartunk, és pástról pástra fogunk járni, hogy lerendezzük a kihívásokat.

Mind a tizenegyen bólintunk.

Kihirdetik az első kihívásokat, és nem lep meg túlságosan, hogy Trager Rhiannonnal szeretné rendezni a korábbi vitáját. Nyilvánvalóan rosszul érintette, hogy a röpmezőn kapott egy maflást az orrára.

Rhiannon kevesebb mint öt perc alatt lerendezi a dolgot, és Trager ismét vérző szájjal hagyhatja el a küzdőteret.

Következik egy harmadéves Cat csapatából – az a zömök fickó, akinek a nyakán lévő sebhelyei úgy mutatnak, mint valami nyaklánc. Megdöbbenek, amikor egy sorozattal kiüti Quinnt.

Miután Neve – Cat csapatának egy másik harmadévese, eperszínű hajjal és mélyen ülő szemmel – Imogent hívja ki, kezdem felismerni a mintázatot.

– Ez rólam szól – mondom halkan Rhiannonnak, miközben Imogen egy életerős rúgással veszi kezelésbe az ellenfelét.

– Ez *rólunk* szól – feleli. – Kérlek, mondd, hogy rendesen be vagy kötözve és rajtad van a páncélod.

Bólintok.

Imogen és Neve pontos, kiszámított ütésekkel váltanak egymással, és amikor már mindketten szereztek néhány vérző sebet, Devera döntetlent hirdet.

– Catriona Cordella és Violet Sorrengail – jelenti be Devera. – Szabaduljatok meg a fegyvereitektől, és lépjetelek a pástra.

– Ne csináld! – Maren megpróbálja lebeszélni Catrionát, de semmi sincs a tekintetében, csak elszántság.

Átnyújtom a vezetőt Rhiannonnak.

– Miért nem vagyok meglepve, Cat? – kérdezi Imogen.

Megszabadulok mind a tizenhárom törömtől, és átnyújtom őket Imogennek.

– Legalább fél fejjel magasabb nálad, úgyhogy vigyázz az ütőtávolságára – mondja Rhiannon halkán.

– Úgy rémlik, gyorsan támad, vagyis nem lesz sok időd reagálni – teszi hozzá Imogen. – Jól gondold meg, hogy mit csinálsz. Nem szabad habozni.

– Rendben. – Az orromon át szívom be a levegőt, és a számon át lélegzem ki, közben pedig veszettül dolgozom rajta, hogy nyugalmat erőltessek magamra, és valahogy rábeszéljem a gyomromat, hogy ne szaltózzon megállás nélkül. Ha tudtam volna, hogy mit tartogat ez a nap, akkor korábban cselekszem, esetleg feldobom a reggelijét néhány fonillabogyóval, amit a völgy környékén láttam teremni.

– Ügyes leszel – biztat Rhiannon egy bólintás kíséretében. – A legjobbtól tanultál.

– Xadentől – súgom magam elé, és azt kívánom, bárcsak itt volna mellettem ahelyett, hogy a határon őgyelegne.

– Tőlem – feleli, és játékból vállba öklöz, majd elmosolyodik.

– Violet? – Sloane lép Imogen mellé. – Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy szétrúgod a seggét.

A szám félmosolyra húzódik, és még egyszer biccentek, mielőtt a pástra lépnék. Úgy tűnik, semmi sem tudja jobban kibékíteni az embereket, mint egy közös ellenség, és alighanem Cat is ugyanezért jutott arra, hogy elbánik velem. A pást ugyanolyannak érződik a talpam alatt, mint amihez Basgiathban szoktam. Elbattyogok a közepére, ahol Cat sunyi vigyorral a képén vár rám.

– *Kapard ki a szemét – javasolja Andarna. – Komolyan beszélek. A szem a leglágyabb szövet a testben. Csak nyomd bele a hüvelykujjad, és...*

– *Andarna! – csattan fel Tairn. – Térj észhez. A térdkalács sokkal jobb célpont.*

– *Befognátok?* – Felhúzom a pajzsom, majd amennyire csak tudom, elhallgattatom a sárkányaimat.

– A fegyverek és a pecséterő használata nem megengedett – mondja Devera. – A mérkőzés akkor ér véget, amikor az egyikőtök...

– Eszméletét veszti vagy megadja magát – fejezi be Cat a mondatot anélkül, hogy levennie rólam a szemét. – Tudjuk.

– Kezdhettek. – Devera lelép a pástról, én pedig igyekszem megfelekedezni a körülöttem éledező zajról, és minden porcikámmal Catre koncentrálok, aki ismerős küzdőállást vesz fel.

– Ezt Luelláért kapod.

Megindít egy kombinációt, amit sikerül az alkarommal hárítanom, és úgy mozdulok a törzsemmel, hogy az ütései már erőtlenül érjenek el. Szinte már... könnyűnek mondanám, mintha ismerném a koreográfiát. Mintha az izmaim emlékeznének arra, hogy mit kell tennem. Változtat az állásán, én pedig egy pillanattal azelőtt ugrok hátra, hogy elindítana egy rúgást. Elveszíti az egyensúlyát, és kissé oldalra penderül.

Szent egek. Már tudom, miért olyan ismerős.

Hiszen Xaden nemcsak engem készített fel – hanem őt is.

„A sötét varázshasználók legyőzése azzal kezdődik, hogy tudatosítjuk, mennyi idősek és hol állnak a ranglétrán.

A beavatottak ereje, akiknek vörös erek hálózta be a szemük körüli területet, általában attól függ, milyen gyakran szívják ki az erőt a földből. Az asimok szeme a vörös különböző árnyalatait veheti fel, és ha felizgatják magukat, az erek kitágulnak. A beavatottakat gondozó Bölcsek szeme tartósan vörös, az erek a halántékukon végig ki vannak tárva, és ez az életkor előrehaladtával csak hangsúlyosabbá válnak. A maveneket – a tábornokokat – még sosem sikerült foglyul ejteni, hogy alaposabb vizsgálatnak vethessük alá őket.”

– Drake Cordella kapitány (Éjszél csapat), *A veninekről*

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Ennyit arról, hogy előnyből indulok.

Cat szeme felizzik, mintha ő is most jutott volna ugyanarra a következtetésre, mint én, de aztán a tekintete újra összeszűkül, amitől még egyszer görcsbe rándul a gyomrom. Lehet, hogy Devera lefektette a szabályokat, de valami azt súgja, hogy Cat nem igazán fogja tartani magát hozzájuk.

– Csak nem bosszant, hogy engem tanított először? – kérdezi, miközben feltartja a kezét. – Hogy előbb volt az enyém?

– Egyáltalán nem, hiszen most az enyém. – Próbálom leküzdeni a torkomat eltöltő, keserű féltékenységet.

– Komolyan? – Megereszt egy ütést, de elhajolok előle. – Hogy tudom, milyen íze van? – Újabb kombináció, amit sikerül védenem, majd rögtön visszahúzódik, mintha csak próbát tett volna velem. – Hogy milyen érezni a súlyát magam fölött?

Valahogy muszáj lenne elkerülnöm, hogy elhányjam magam a küzdőtéren.

– Nem érdekelsz. – De hiába, sajnos a kép, amit lefestett előttem, olyan élenken megmarad a képzeletemben, akár egy kiadós rémálom.

A keze Xaden bőrén, az ajkai a felkelés erekljén. Irigység és düh dübörög a fülemben, tompítja el az érzéseimet, és gyorsan pislognom kell, hogy megszabaduljak tőle, miközben máris éledezik az erő a bőröm alatt.

Cat újra támad, én pedig feltartom a karomat, hogy blokkoljam az ütését, de váratlanul irányt vált, és amikor már arra számítok, hogy a következő ütés a másik oldalról érkezik, egy alattomos horoggal meg tud lepni.

Fájdalom robban az arcomban és a csontjaimban, ahogy hátrapenderülök, és önkéntelenül is az ütés helyéhez kapok. Egyelőre nem érzek vért.

– Szerintem nagyon is érdekellek – folytatja. – Mégsem mindegy, hogy ott vagyok, ahová tartozom. Hogy ott alszom a folyosón. Gondolom, nehezen tudsz pihenni, ha egyszer tudod, hogy minden elképzelhető szempontból jobban illek hozzá, és hamarosan már ő sem tud magyarázatot

találni rá, hogy miért a te ványadt testedet választja ahelyett, hogy visszatérne ahhoz a nőhöz, aki pontosan tudja, hogy mire van szüksége.

Minden egyes szavától fél fokkal feljebb szalad a testhőmérsékletem, de nem vagyok hajlandó bedőlni a trükkjének, úgyhogy amikor ismét támadásba lendül, már készen állok, és megpördülök, mielőtt ismét az arcomat venné célba. Sikerül riposztolnom, és ugyanott találom el, ahová az imént ő vitte be az ütését.

Ezúttal a csuklómba hasít a fájdalom, de most egyáltalán nem bánom.

– Tudod, hogy mi zavar? – kérdezem, miközben hátratántorodik, és megereszt egy szitkozódást. Miután megtörli az arcát, látom, hogy véres marad a keze. – Hogy ennyire rá vagy feszülve, hogy egy férfi miatt küzdjünk egymással. – Elborít a düh, és ezúttal én indítok rohamot, csakhogy számít rám, és az összes kombinációmát jól ismeri.

Hiszen mindent *tőle* tanultam.

– Akarsz esetleg kezdeni valamit ezzel? – kérdezi valaki a düh ködén kívülről, ami lelassítja a reakcióidőmet.

– Ő nem akarná. – A válasz a pást széléről érkezik, miközben Cat ismét felém veti magát, én pedig túlságosan a kezére koncentrálok, így aztán váratlanul ér, amikor elgáncsol.

Egy szívdobbanásnyi időig a levegőben úszom, és amikor háttal a pástnak zuhanok, a csontjaim úgy összerázkódnak, hogy belém szorul a levegő.

Cat utánam veti magát, és az alkarját a nyakamhoz szorítja, elvágva a levegő útját, majd egyenesen a fülembe suttog:

– Kicsit mérgesnek tűnsz, Violet. Csak nem most jutott el az agyadig, hogy semmi különleges sincs benned? Hogy csak éppen kapóra jöttél neki, hogy legyen valaki, akit megdughat? – Mélyen, kegyetlenül felnevet. – Tudom, milyen jó. Tőlem tanulta azt a trükköt, hogy mit kell csinálnia az ujjjaival. Tudod, amikor...

Semmi mást nem látok magam előtt, csak *vöröset*, ahogy minden dühömet beleviszem az ütésbe, amellyel most a bordái közé találok, pontosan úgy, ahogy Xaden tanította, és amikor visszahúzom az öklöm, és máris az újabb támadásra készülök, miközben élvezettel hallgatom a roppanás hangját, fittyet hányok a kezembe hasító fájdalomra, amely feljebb kúszik a csuklómon és a karomon, hiszen legalább tudom, hogy ez semmi ahhoz képest, amit épp az imént én okoztam neki.

Felkiált, majd legördül rólam az ép oldalára, én pedig végre rendesen vehetek levegőt, mielőtt utána vetném magam. Fölé térdelek, és tiszta erőből fejbevágom, mielőtt még összekaphatná magát. Így már mindkét oldalán ott hagytam a kéznyomomat.

– Mi a franc ütött beléd? – kérdezem. – Nem az én hibám, hogy nem szeret téged!

– Hát persze hogy nem szeret. – Megragadja és megdöbbentő sebességgel a hátam mögé csavarja a karomat.

A fájdalom ezúttal vakítóan fehér.

– Senkit sem tud szeretni – sziszegi ismét a fülembe. – Csak nem hiszed, hogy olyan kicsinyes vagyok, hogy *egy férfi miatt* egy másik nőre támadnék?

– De igen. – Nem mintha könnyű volna válaszolni, ahogy egyre lejjebb nyom, a karomnál fogva teljes ellenőrzést gyakorolva a testem fölött – érzem, hogy bármikor kitörhetné a kezem, és a vállam mindössze egy centire van attól, hogy megint kiugorjon a helyéről. Az arcom a pástba fúródik.

Gondolkodj. Muszáj gondolkodnom. De a rohadt életbe, nem vagyok képes másra, csak érzésekre. Düh és irigység zúg végig az ereimen minden egyes szívveréssel, elpusztítva a logikát, megsemmisítve a józan eszt, amíg nem marad más a nyomában, csak csillapíthatatlan harag.

– Túlságosan rövidlátó vagy hozzá – mondja halkán, mintha attól tartana, hogy ezúttal mások is meghallhatják. – Szeret előre gondolkodni, akárcsak én. Istenek, tisztában vagy vele egyáltalán, hogy miért nem ölt meg az első év alatt? Én tudom. Mert eléggé megbízott bennem ahhoz, hogy tudjam, hamarosan újra együtt leszünk.

Ezek szerint tud az anyámmal kötött egyezségéről. Xaden elmondta neki.

Az ujjaim megremegnek, és tudom, hogy hamarosan teljesen érzéketlenné fog válni a karom, de ez nem akadályoz meg benne, hogy továbbra is reszkessek a dühtől... És még nagyobb lendülettel készüljön kitörni belőlem az erő.

Gondolkodj. Muszáj gondolkodnom. Minden lépésemet ismeri, legalábbis azokat, amelyekre Xaden tanított.

– Nézd csak meg, hol vagy. A Riorson-házban. – A szája elég közel van a fülemhez ahhoz, hogy halljam, milyen szaggatottan veszi a levegőt. – Ki ne szeretné azt a hatalmat, ami ezzel jár? De az hétszentség, hogy nem

harcolnék veled szerelmi ügyek miatt. Én a *koronáért* harcolok. Ezért jegyeztük el egymást. Nekem ígérték a koronát, és nem fogom elengedni egy átkozott Sorrengail miatt, aki inkább hagy egy röptetőt a halálba zuhanni a rajtársa helyett. Az egész családod megérdemli a pusztulást azért, aminek kitettetek bennünket!

Korona? Eljegyzés? Egyszer csak minden világossá válik. Két nemesi család, akik szövetségre lépnek egymással. Én pedig nem is lehetnék messzebb attól, hogy nemes legyek.

– A fenébe is, próbálj már uralkodni egy kicsit az érzéseiden! Kibaszottul szálnalmas vagy.

Ebből elég.

Hiszen engem nemcsak Xaden tanított harcolni – hanem Rhiannon is.

Amennyire csak képes vagyok rá, hátradöntöm a fejem, és ezzel sikerül csökkentenem a karomra és vállamra nehezedő nyomást. Cat élesen felsikolt, de a hangja csak tompán ér el hozzám, miközben hátrahúzó az ép könyökömet is, és megcélzom a hasfalát, ahogyan Rhiannon tanította.

Nem veszek tudomást a fájdalomról, és térdre emelkedek, majd megpördülök, és teljes súlyommal ránehezedek. Hátratántorodik, én pedig próbálok előnyt kovácsolni a helyzetből, és még egyszer az ágyékába térdelek, majd megragadom a torkát.

Meg fogom ölni. Hogy merészeli azt mondani, hogy Luellának miattam kellett meghalnia? Hogy merészeli azt sugallni, mintha bármi közöm lett volna Xaden döntéséhez, hogy elhagyja őt? Hogy merészel szemet vetni arra, aki az enyém? Xaden nem egy korona. Nem egy eszköz a hatalomhoz vezető úton. Nem eszköz arra, hogy ő magasabbra jusson a ranglétrán. *Ő minden.*

Cat arca kezd vörösre válni, a szeme pedig elkerekedik a rettegéstől.

– Violet! – kiáltja valaki. Női hang. Talán egy barátom?

Az erő már úgy tombol az ereimben, hogy minden egyes szőrszálam égnek áll a hátamon. Cat keze az enyém után kap, de már nincs ereje, hogy lefejtse magáról.

– Francba, Cat! – kiáltja valaki más a túloldaltól. – Add fel!

Adja fel? Nem akarom, hogy feladja. Azt akarom, hogy megdögöljön.

– *Komolyan nem bánom, ha megöled, Violence* – szólal meg Xaden a düh ködén keresztül, azon a dühön keresztül, amely ugyanolyan acélos erővel

tart fogva, mint ahogy én tartom most az ellenfelemet. – *Te viszont nagyon is bánni fogod.*

Pislogok egyet, amíg a szavai leülepednek bennem annyira, hogy felfoghassam a jelentésüket, de továbbra sem engedem el Cat nyakát.

– Add fel! – kiáltják egyre többen.

– *Tiszteletben tartom, bárhogyan is döntesz.*

Csakhogy nem én döntök. Nincs semmiféle döntés. Csak a düh tompán zúgó káosza létezik. A féltékenység és a...

De hiszen *csal* – megint az elmetrükkjeit használja.

– Takarodj a fejemből! – kiáltom olyan erővel, hogy a torkom is belesajdul.

Cat felnéz rám, és a düh még forróbban lángol fel, ahogy megpróbál az ujjával beférkőzni a kezem alá.

Nem fogja feladni. Inkább meghal, mint hogy ellenem veszítsen.

– *Nem akarom megölni.* – El kell engednem. A kezem azonban nem engedelmeskedik.

– *Akkor ne öld meg.* – Xaden szavai visszhangoznak a tudatomban, és a düh legalább annyira visszavonul, hogy végre felfogom, itt van. Egy hét telt el azóta, hogy láttam, de most itt van.

És jobban szeretem őt, mint amennyire Catet gyűlölöm.

Leveszem a kezem a nyakáról, de ennél többre nem vagyok képes.

– *A segítségedre van szükségem.*

Cat fuldokolva szedi a levegőt, miközben nehéz csizmák lépteit hallom balról.

Xaden átkarol, talpra segít, én pedig mind a tíz körmömmel az iránta érzett szeretetembe kapaszkodom, mielőtt ismét elborítana a düh.

– Nem adtam fel! – krákogja Cat tántorogva. A nyakán jól kivehetőek a vörös foltok.

– Riorson! – csattan fel Devera. – Hogy képzeled, hogy közbeavatkozol, amikor...

– Csalt! – kiáltja Imogen. – Elmetrükköt használt!

– Ő az, akinek az elméjével baj van! – Cat hangja többször is elcsuklik, ahogy felém bök az ujjával.

– Hogy *velem* van baj? Majd megmutatom, mekkora baj van velem, amikor kinyírlak, mert már megint a fejemben turkáltál! – Már rávetném magam, de Xaden visszatart.

– Majd meglátjuk, hogy komolyan beszélsz.

– Catriona! – Kiandra átvág a röptetőik sorain. – Mondd, hogy nem... – Rám pillant, majd visszafordul Cathez.

– Engedd el!

Cat testének minden pórusából szivárog a gyűlölet, ami csak tovább tüzezi a bensőmben éledező forróságot.

– Baszódj meg az egész családdal együtt! Remélem, mind megdöglötök azért, amit velünk tettetek!

Hiába próbálok kitörni Xaden fogásából. Biztos kézzel tart, csak hogy ez sem akadályozhatja meg, hogy az energia kitörjön – és a következő pillanatban egy mennydörgés kíséretében villám hasít keresztül a küzdőtérén. A kadétok kiáltozni kezdenek, és füst tölti meg a levegőt.

Xaden előrelendíti a karját, mire árnyak szaladnak mindenfelé, pillanatok alatt eloltva a lángokat.

– Bragen, Maren! Vigyétek Catrionát a szobájába – utasítja a kadétjait Kiandra. – Az adományát korlátozza a...

– Távolság. Tudom. – Xaden a vállára kap, mintha csak egy zsák liszt lennék.

– Riorson! – kiált Rhiannon, majd utána hajítja a vezetőt.

Xaden fél kézzel elkapja, és a kijárat felé indul.

Minden ösztönöm azt mondja, hogy rúgkapáljak, küzdjek, harcoljak, hogy végre elengedjen, de végül sikerül tökéletesen mozdulatlaná dermednem, ahogy végigvisz a folyosón, és elhaladunk a döbbenten utánunk bámuló vezetőség sorai előtt, akik láthatóan már alig várják, hogy lemenjenek a kihívások.

– Jobb lesz – mondja.

És valóban. Cat ereje minden egyes lépéssel csökkenni kezd, és hamarosan már nem érzek mást, csak szárazságot. Olyan vagyok, akár a tengerpart dagály után. Istenek, hogy fogom elérni, hogy ez ne történhessen meg újra?

Xadennek még a légzése sem válik szaporábbá, ahogy továbbvisz, majd meglepetésemre nem fordul be velem a következő folyosóra, helyette egyenesen a Gyűlésnek helyet adó terembe megyünk, meglepve a jelenlévő négy tagot – Brennan is köztük van.

Végre már eléggé ura vagyok az érzéseimnek ahhoz, hogy szégyenkezzek a történetek miatt, a testem ugyanakkor még mindig reszket a

dühtől. Legalább ez már a *saját* dühöm.

– Mégis hogyan... – kezdi Brennan.

– Kifelé – mondja Xaden, majd átvág a szobán, elhaladva a Gyűlés tagjainak székei mellett. – Mindenki.

Egymásra pillantanak, majd meglepetésemre egyenként felállnak, magukhoz vesznek egy adag pergament a bejárat melletti asztalról, kimennek, és az utolsó még az ajtót is engedelmesen becsukja maga után.

Xaden lehajítja a vezetőt a középütt álló, masszív székbe, majd leenged a padlóra. Amikor a tekintetünk egymásra talál, felvonja a sebhelyes szemöldökét.

– Úgy látom, rendesen elbánt veled. – Megérinti az arcomat, majd gyöngéden úgy fordítja a fejem, hogy alaposabban is megvizsgálhasson. – De azt hiszem, tiéd volt az utolsó szó.

– Mennyit hallottál abból a sok szörnyűségből? – Nem akarom tudni, de nincs más választásom.

– Mindent.

„Az aretiai egyezmény értelmében Tyrrendor tartományát a Riorson-ház helyett a továbbiakban a Lewellen-ház fogja képviselni a Királyi Gyűlésben.”

– Nyilvános közlöny 628.86 (leírta Cerella Neilwart)

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

– Amiket mondott... – Ökölbe szorítom a kezemet, és végignézek a bütykeimen lévő horzsolásokon.

– Tudom. – Túlságosan is jól ismerem ezt a tekintetet: éppen ellenőrzi, hogy milyen sérüléseket szereztem.

– Azt mondta, jó pótlék vagyok arra, hogy legyen valakid, akit megdughatsz.

– Hallottam. Mennyire fájnak a sebeid?

– Jól vagyok. – Már amennyiben a külső sebeimre kíváncsi. – A vállam sajog, de azt hiszem, az arcom a legrosszabb.

– Rendben. – Átkarolja a derekamat, kicsit feljebb húz, majd úgy mozdul, hogy hátrálnom kelljen egy lépést, amitől a combom nekiütközik a mögöttem lévő székeknek. – Ül le.

– Üljek le? Éppen most durrant el az agyam, és veszítettem el teljesen az önkontrollt az egész kvadráns előtt a sok aljasság miatt, amit Cat felém köpött, olyan érzelmek miatt, amelyeket ő ültetett el a fejemben, és annyi mondanivalód van, hogy üljek le?

Lehorgasztja a fejét, behatolva a privátszférámba.

– Semmit sem tudok mondani, ami elfeledtetné veled azokat a szavakat, úgyhogy jobban teszed, ha leülsz, Violence. Utána beszélünk.

– Rendben. – Belesüppedek a puha székbe, és a lábam elemelkedik a talajtól. Ezt a bútordarabot nyilvánvalóan Xaden magasságához tervezték, és akár kétszer is beleférnék.

– A neved miatt akar téged.

– Tudom. – Megtámaszkodik a karfán, majd közelebb hajol, és megérinti az ajkával az ajkamat. – És te ennek ellenére is szeretsz. Ez az egyik oka a sok közül, ami miatt mindig is téged választalak. – Térdre esik előttem, és hozzálát, hogy ügyes és gyors mozdulatokkal kioldozza a cipőfűzőmet.

– Mit művelsz?

A szája bolondos mosolyra húzódik, amitől rögtön feljebb szökik a pulzusom, és a még mindig bennem fortyogó méreg valamiféle jóval forróbb, jóval kellemesebb tűzzé alakul át.

Az egyik csizmám a földre hull, és pillanatokon belül a másik is követi.

– Itt akarod? – Körbepillantok az üres teremben. – De hát nem lehet...

Következnek a zoknijaim.

– Nagyon is lehet. – Megforgatja a csuklóját, és zár kattanását hallani. – Az én házam, emlékszel? Ezek itt mind az én csarnokaim. – Az enyémbe fúrja a tekintetét, és már nem ellenkezem, amiért foglyul akar ejteni. Végigcsúsztatja a kezét a lábamon, gyöngéden cirógatva a combom belső részét, felébresztve a szunnyadó idegvégződéseket, mielőtt elérné a küzdőszerelésem gombjait.

Elakad a lélegzetem.

– Az én házam. Az én székem. Az én asszonyom. – Minden egyes szót hüvelykje nyomatékos mozdulatával és egy újabb gomb kigombolásával hangsúlyozza ki. A vágy olyan sebességgel önti el a testemet, hogy megszédülök tőle.

Mindkét kézzel megragadja a csípőmet, majd közelebb húz, átkarolja a hátamat, és egy őrijítő csókkal a magáévá tesz. Az ajkaim elválnak egymástól, és abban a pillanatban, hogy megérezem a nyelvét, a bensőm egyszerűen *elolvad*.

A csók lassú és érzéki, és a szánk újra és újra egymásra talál, miközben beletúrok a hajába, és teljesen, totálisan megadom magam előtte. Tudom, hogy ő is megérzi a hangulatom változását, ugyanis mély hörgés szakad fel belőle, és az újabb csók alig egy szívdobbanásnyi idő alatt uralhatatlanná, egyre vadabbá és sürgetőbbé válik, telve azzal az édes könnyűséggel, amely csak kettőnk között létezhet.

Ő az egyetlen a világon, és én nem tudok betelni vele.

Az egyetlen, aki iránt folyamatosan vágyakozom. Szerelem. Kémia. Vonzás. Vágy. Minden, ami köztünk van, folyamatosan izzik, akár a parázs. Egyetlen érintésre van szükség, hogy mindketten lángba boruljunk. Már jóval szaggatottabb a légzése, mire megszakítja a csókot, majd utasít, hogy emeljem meg a csípőmet, engem pedig többé már nem érdekel, hogy hol vagyunk, amíg magamon érezhetem az érintését. Akár az egész Gyűlés besétálhatna azon az ajtón, és én észre sem venném – úgy nem, hogy közben Xaden is rajtam tartja a tekintetét, amelynek forrósága még az acélt is képes volna megolvasztani.

Beakasztja az ujjait a nadrágszíjamba és a bugyimba, majd az egészet lehúzza rólam, hogy szabadon csókolgathassa a combjaimat, a térdem vonalát, a bőröm minden egyes centiméterét, miközben lágy lihegések szakadnak fel türelmetlen ajkáról.

Újabb ruhadarabok hullnak a földre, és egyszer csak deréktől lefelé tökéletesen meztelen vagyok.

– Xaden... – Ismét beletúrok a hajába, és a szívem olyan erősen kalapál, hogy azon tanakodom, talán ő is hallja, sőt talán az egész világ hallja a hangját.

Ahelyett, hogy felállna, és végre én is felfedezhetném magamnak, szétfeszíti a combomat.

Megborzongok, ahogy a hűvös levegő elér odalent, de egy pillanattal később a hidegség elmúlik, és csak a tűz marad helyette, ahogy a nyelve rátalál a bejáratra. Fehéren izzó gyönyör vágat végig a tagjaimban, akár a villám, és képtelen vagyok magamba fojtani a kiáltást, amely most megtölti körülöttem a termet.

– Erről álmodozom, amikor távol vagyok tőled – mondja. – Az ízetről, az illatról. Azokról a kis nyögésekről, amelyeket azelőtt hallatsz, hogy elélveznél. – Elhelyezkedik, a kezével továbbra is a combomat cirógatva szinte az üléshez szegez, miközben a nyelve lassan minden gondolatomtól megfoszt. Újra és újra eljátszadzik a legérzékenyebb ponttal, cirógatja, izgatja, egyre magasabbra és magasabbra űzve, de még kivár, mielőtt megadná a végső gyönyört. – *Te is szoktál erre gondolni? Hogy a nyelvem a combjaid között jár?*

Istenek, hogy képes még egyáltalán *gondolkozni*, és főleg értelmes mondatokat összerakni?

Gyöngéden végigfuttatja rajtam a fogait, nekem pedig újfent elakad a lélegzetem, majd egy nyöszörgés szakad ki belőlem, ahogy a nyelve is követi a nyomokat. Csak nyögdécselni van erőm, amikor belém csúsztatja az ujját, a válaszképpen hallatott hörgése pedig ott visszhangzik testem minden porcikájában.

– *Igen.* – Olyan különleges érzés, hogy a következő kiáltásomat már az öklömet harapdálva kell magamba fojtanom. – *Még.*

Persze, ha róla van szó, mindig, mindenből többet akarok.

Váltogatja a gyors lökéseket és a laza, hosszan tartó nyalintásokat, egyre jobban túlfeszítve bennem a gyönyört. Egy következő ujj is csatlakozik az

előzőhöz, édeskés lángokat csiholva a bensőmben, a csípőm pedig a lökései ütemére, lassan, stabilan ringatózik, ahogy mindenestül egyre jobban vágyom rá.

Az erő feléled a belsőmben, felforrósítva a már egyébként is lángoló bőrömet, elektromossággal töltve meg körülöttünk a levegőt.

Anélkül, hogy megállna, egyszer csak elengedi a combomat, és átkarol, majd viasszerzi a vezetőt.

– *Vedd el.*

– *Akarlak.* – Elhúzom a kezem a hajától, és megragadom a gömböt, miközben az ujjaimal továbbra is bennem jár, szakadozott, ütemtelen nyöszörgéssé alakítva a légzésemet.

– *Megkaphatsz.* – Újabb nyögés szakad ki belőlem az esztelen gyönyörtől, amely most végigszánkázik a gerincemen. – *És pontosan ott vagy, ahol én akarom.*

Ezúttal még az öklömmel sem tudom magamba fojtani azokat az ősi, mélyről feltörő hangokat, amelyeket ő csalogat elő belőlem a nyelvével és az ujjaimal. Minden egyes mozdulatával a két újabb hullámai csapnak át fölöttem, ahogy egyre csak gyúlik és gyarapodik bennem, egyre feszültebben, míg nem az egész testem olyan, akár egy felajzott íj.

Istenek, már a látványa, ahogy ruhástul térdel előttem, és a rőpkabátja nekifeszül a meztelen combomnak – szinte már ez is elég, hogy a határomig üzzön, és a képe örökre az emlékezetembe égjen.

A combjaim megremegnek, ahogy behajlítja az ujjait a bensőmben, és végigdörzsöli azt az érzékeny szakaszt, amitől mintha csillagokat látnék.

– *Xaden...* – Képtelen vagyok többet mondani.

– *Itt vagyok. Imádom ezeket a nyögéseket. Pontosán ezt akarom hallani, amikor már keményen ébredek melletted.*

A következő simogatás hatására a gyönyör és az erő egyszerre lobban fel bennem, és aztán csap át felettem újra és újra. Nincs vihar, nincs villámlás, egyedül a kezemben zümmögő energiát érzem, amely Xaden szájának és ujjainak ritmusára lüktet.

De elereszteni sem tudom – nincs gyöngéd elengedés. Csak a végtelen eksztázis hullámai, és sehol egy part, ahol megtörnének.

Felemeli a fejét, továbbra is a leírhatatlan gyönyör állapotában tartva, miközben a szemembe fúrja a tekintetét.

– Nem bírom. – Csak ennyit tudok kipréselni magamból, ahogy a hullámok egyre csak jönnek és jönnek, és sehol sem látszik a vége.

– Dehogynem. Nézz csak magadra. – Megfogja a csípőmet, és feljebb ültet, egyúttal mélyebbre is kerülök a székbe, amíg a hátam nekiütközik a megfeketedett fának, de ő továbbra sem hagyja abba, és gondoskodik róla, hogy még tovább a saját gyönyöröm túsza maradjak. Az ajkam fölé mozdítja az ajkát, és elmosolyodik. – Nézz csak oda, milyen gyönyörű vagy, Violet, ahogy a tyrrendori trónon élvezel a kedvemért.

Szent egek. Tudhattam volna, de közben mégsem tudtam.

Megfogja az egyik combomat, és felveti a trón karfájára, majd megtámasztja a térdét a bélés peremén, a másik lábamat pedig felhúzza a válláig, és végiggördül rajtam, lejjebb engedve a fejét, továbbra sem szakítva meg azt a végtelen hullámozást, amelyet az ujjával kelt bennem.

Ó, istenek. Meg fogok halni. Itt és most végem van.

– Minden alkalommal, amikor a Gyűléssel kell tárgyalnom, ezen jár az eszem. Minden alkalommal rád gondolok. – Becsúsztatja a kezét a fenekem alá, majd a szájához emel, és az ujjai helyett egyszer csak a nyelvét érzem magamon.

A gyönyör szinte szétszakít, és ívben megfeszül tőle a hátam, de ezúttal még arra sincs időm, hogy megkíséreljem elfojtani a sikoltást, amit előcsalogat belőlem – nem mintha ő nagyon ügyelne rá, hogy halk maradjon.

– Nem megy. – A szívem meg fogja adni magát.

– Dehogynem. – Még egyszer végighúzza a hüvelykjét a megduzzadt csiklómon, amitől megreszket a csípőm.

A gyönyör élesebben hasít keresztül rajtam, mint bármilyen penge.

Izzó ónixfény ereszkedik a tudatomra, és minden még a korábbiaknál is intenzívebbé válik.

Lüktető, kalapáló, csillapíthatatlan szükség jár át minden szívverésemmel, várva, hogy szabadon engedjék, várva, hogy kitörjön a bőrszerelés börtönéből, és megtapasztalhassam végre semmivel sem összehasonlítható tökéletességét, amikor abban a pillanatban beléhatolok, hogy élélvez.

Xaden. Zihálva kapkodom a levegőt, olyan erősen markolva a vezetőre, hogy már attól tartok, mindjárt összetöröm az üveget. Az ő vágya tölti meg

a mentális kapcsolatunkat, kiegészítve az enyémet. Az ő zaklatott sóvárgása. Az ő ereje, ahogy megérinti az enyémet.

Meg kell dugnom, fel kell hajítanom a trón karfájára, és belé kell hatolnom, de nem tehetem. Azt akarom, hogy otthagyja a körme nyomát a fán, azt akarom, hogy a kiáltásai betöltsék ezt az egész kibaszott palotát, azt akarom, hogy tudja, mivé lehetek még a számára – hogy minden és mindenki lehetek, akire csak szüksége van. Maga a mennyország, ahogy a számban érzem az ízét. Hibátlan. Tökéletes és az enyém. Már majdnem a célnál van. Istenek, igen, a lába most megreszket, a húsa vibrál a nyelvem körül. Annyira, annyira átkozottul szeretem.

Darabokra szakadok, a gyönyör milliányi szilánkjára török szét, ahogy a nevét kiáltom. Erő és fény vágat keresztül rajtam anélkül, hogy megégetne, miközben a hátam újra és újra ívben megfeszül, szétszakítva mindazt, ami talán én vagyok, de ami éppúgy lehet ő is.

Aztán szép lassan leválik a tudatomról, én pedig gyászolom a veszteséget, ahogy a testem elernyed. Az én tudóm szívja be a levegőt, az én erőm áramlik a kezemben lévő üveggömbbe, és az én szívverésem lassít le végül, ahogy az orgazmus hullámai alábbhagynak.

– Mi az ördögöt műveltél? – Felemelem a fejem, és a szemem felizzik, ahogy észreveszem, hogy Xaden már nincs mellettem.

Úgy egy méterre és milliányi mérföldre lehet tőlem a Gyűlés asztalának támaszkodva, elfehéredett bütykökkel szorongatva annak árnyékos szegélyét, miközben olyan erősen hunyja le a szemét, hogy még nekem is hunyorognom kell.

– Xaden?

– Szükségem van egy percre.

Nagy nehezen sikerül végrehajtanom a tornamutatványt, és felülök, majd leengedem a lábam a földre.

– Maradj ott. – Felém tartja a kezét.

Testének minden gyönyörűséges részlete feszült vonalakba rendeződik, és a bőrszerelés... Istenek, ez fájdalmas lehet.

– Gyere ide – suttogom.

– Nem.

– Nem gondolhatod, hogy hagyom, hogy kétszer is a csúcsra juttass, nem is beszélve arról, ami az imént történt, és aztán...

– Pedig pontosan ez fog történni. – A szeme egyszer csak felpattan, és a forróság, a sóvárgás, a kétségbeesés, amit benne látok, akár a sajátom is lehetne... Ugyanis pár másodperccel ezelőtt még valóban a sajátom volt.

– Éreztem, hogy mennyire szükséged van rám. – Előrehajolok a széken – vagy trónban, vagy mi a franc ez egyáltalán. – Engem akarsz a trón oldalán, igaz? Hogy a körmöm nyomot hagyjon rajta.

– Francba. – A fa nyikorogni kezd a szorítása alatt. – Ezt nem kellett volna megtennem.

– Ó, dehogynem. Nagyon is lehetséges, hogy ez volt életem legforróbb pillanata. Akarod, hogy térdet hajtsak előtted, vagy győzni szeretnél egy vitában? Ha igen, akkor erre a módszerre mindig számíthatsz.

Elmosolyodik, ahogy eszébe juttatom a tavaly elhangzott szavait.

– Megadtad, amiről álmodoztam... – folytatom, de a szavamba vág.

– Kérlek, ne. – Ismét megfeszül az állkapcsa, és ezúttal valóban olyan hangon kér, hogy elhallgatok. – Már alig bírom, úgyhogy könyörgöm. Ne. – Lehorgasztja a fejét, majd árnyak iramodnak elő az emelvény körül, felhúzza rám a ruháimat.

A „zavartság” aligha írná le megfelelően az érzéseimet, mindenesetre felállok, és gyorsan magamra kapom, amit lehet, majd következik a csizmám.

– Esetleg be akarsz avatni, hogy miért akarod ennyire megkínózni saját magad?

Felsóhajt.

– Azért, hogy lásd, nagyon is képes vagyok ellenszolgáltatás nélkül hódolni a testednek. Egyáltalán nem pótlék vagy a számomra, akit bármikor megdughatok.

Tehát az egész *Catról* szólt?

– Ezt eddig is tudtam. – Ennyit a világ leghosszabb orgazmusának nem szűnő ragyogásáról. Kezdek megint dühbe gurulni.

– Talán mégsem. – Elengedi az asztalt, és a trónra mutat. – Ül le.

– Hogy megismételjük az előbbi mutatványt?

Félmosolyra húzódik a szája.

– Hogy segíthessek felhúzni a csizmád. Túl alacsony vagy ehhez a székhöz.

– Észrevettem – mondom, majd visszaülök, és hagyom, hogy a lábam megint a talaj fölött kalimpáljon. – Nem igazán szeretem az...

ellenszolgáltatásokat.

Felemeli a bal lábamat, és ráhúzza a csizmát.

– Egy percre sem akarom, ha azt hinnéd, hogy nem te vagy az egész rohadt világom középpontja, és tessék, már megint itt tartunk. És mielőtt még újrakezdenéd, ne aggódj, ma este később majd megduglak. Bízhatok bennem. Ez az egész csak ideiglenes, nem pedig valami örök mazochizmus.
– A combjára fekteti a lábam, és beköti a fűzőmet.

A látvány segít valamelyest megszabadítani a mellkasomra nehezedő súlytól. Soha senki nem hinné el, hogy a félelmetes, halálos Xaden Riorson *bármelyiknek* is bekötné a fűzőjét.

– Azt hittem, meg fogod ölni – teszi hozzá halkán.

Tessék. Már megint Catnél tartunk.

– Majdnem megtettem. – Leengedem az egyik lábam, majd a jelzésére megemelem a másikat. – Megbocsáthatatlan lett volna?

Végez a fűzőmmel, majd leengedi a lábfejem.

– Semmit sem tehetnél, amit ne tudnék megbocsátani. – Hátrál egy lépést, majd nekidől az asztalnak. – És nem különösebben érdekel, hogy életben van-e, de azt sem mondhatom, hogy tapsolnék a halálának. Szükségszerű, noha kiszámíthatatlan szövetséges, azonkívül Syrenából kár lenne ellenséget faragni. Az viszont számít, hogy megbántad volna, ha végzel vele.

Márpedig abban a pillanatban közel álltam hozzá – hacsak ő nem bukkan fel időben.

– Hogy szerethetnél valaha olyasvalakit, mint ő?

– Nem szerettem. – Vállat von. – Te vagy az első és egyetlen, akit szeretek.

– De hát eljegyezted... – Szünetet tartok. – Nem is tudom, hogy meddig voltatok eljegyezve. – Kezdem hülyén érezni magam.

– Elmondtam volna, ha megkérdezed. Látod, Violet, már megint ez a gond. Hogy nem kérdezel.

– Nem mintha te túl sűrűn érdeklődnél az exeim után. – Keresztbe vetem a lábam.

– Azért, mert én nem is akarok tudni róluk, és gyanítom, te ugyanazért nem kérdezel rá mindazokra a dolgokra, amelyek neked is piszkálják az oldalad, de hát miért is vegyünk tudomást erről, ha egyszer eddig is olyan remekül megvoltunk nélküle, nem igaz? – Ritkán hallok tőle ilyen

ironizálást, és most még magához képest is önelégültebbnek tűnik. El kell fordulnom tőle, hiszen igaza van, a rohadt életbe. Állandóan kerülöm az esetlegesen pusztító kérdéseket, például azt, hogy miért nem beszélt az anyámmal kötött egyezségéről – persze nem ok nélkül teszem, ha egyszer megvan az esélye, hogy olyan választ kapok, ami miatt örökre elveszíthetem.

Amikor látja, hogy hallgatásba burkolózom, folytatja.

– Cat és én nem voltunk eljegyezve. A trónra szántak minket, ami nem ugyanaz.

– Tessék, már megint a nyelvi nüanszok. És érdekes módon pont, amikor azt kell a védelmedbe vened, aki átvette az irányítást az érzéseim felett, és egy sístergő méreggombócot csinált belőlem! – Amely méreg egy része most szép lassan visszakúszik a tagjaimba.

– Erre mindjárt visszatérünk. A szövetség trónnal kapcsolatos része akkor lépett volna életbe, amikor Cat betölti a húsz esztendő. – Az asztal megnyikordul, ahogy ismét teljes súlyával ránehezedik. – Nagyjából háromnegyed évig próbálkoztunk a dologgal, de nem illettünk össze, és hamar világossá vált, hogy Tecarus egyébként sem akarja nekünk adni a luminárist. Azt akarta, hogy itt használják. Úgyhogy felmondtam a megállapodást, amivel, mint mostanra te is tudod, okoztam egy kis galibát.

– *Nem illettetek össze?* – Ezúttal nem tudom Catet hibáztatni a belém hasító gyilkos féltékenység miatt. A gyomrom mélyét emésztő tűz mindenestül belőlem származik.

– Az alapján, amit a szexuális életetekről mondott, nem egészen ez a kép rajzolódott ki előttem.

– Nem kell szeretned valakit ahhoz, hogy megdugd az illetőt. – Vállat von.

Leesik az állam, ahogy belegondolok, mit is jelentenek a szavai.

Oldalra dönti a fejét, miközben engem méreget.

– Úgy rémlik, első alkalommal még te sem...

– Inkább ne is fejezd be ezt a mondatot. – Fenyegetően felé bökök az ujjammal.

– Én viszont már akkor is szerelmes voltam beléd.

Erre viszont képtelen vagyok nem ellágyulni. Pontosan ezért vagyok olyan reménytelenül én is szerelmes belé. Mert senki sem láthatja így, senki sem láthatja ilyennek rajtam kívül.

– Aligha igazságos, ha belegondolsz. – Dobolni kezd az ujjaival az asztalon. – Annyira kíváncsi vagyok, hogy az sem érdekelt, ha te nem érzed azt, amit én, nem mintha túl sok okot adtam volna rá. A fenébe is, talán éppen azt akartam, hogy hanyatt-homlok elrohanj az ellenkező irányba.

– Emlékszem. – A tekintetünk egymásba fonódik, az ujjaim pedig bizseregni kezdenek, ahogy ismét nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy megérintsem. De helyette ott van nekem a vezető.

– Remek. Akkor talán legközelebb is emlékezni fogsz rá, amikor Cat a tudatodban turkál.

– Turkál? De hiszen ő tett féltékennyé! – Még a szó is keserűséget hagy maga után a számban.

– Nem tett semmilyené.

Felixnek biztos nem hiányozna a vezető, ha most Xaden fejéhez csapnám... Vagy talán mégis?

– Tényleg? Hiszen te is hallottad, hogy mit mondott.

Te mégis hogyan éreznéd magad, ha az egyik korábbi szeretőm kihívna a pástra, és miközben fojtogat, arról liheg a füledbe, hogy mennyire ízlettem neki?

Látom rajta, hogy erre megfeszül.

– Hogy milyen érzés lovagolni rajta? – Lehalkítom a hangom, hogy minden egyes szó csöpögjön a szextől. – Hogy miként tett a magáévá, és milyen további tervei vannak arra vonatkozóan, hogy mi mindent csinál velem még ezután?

Megfeszül az állkapcsa, majd árnyak áramlanak ki az asztal alól.

– Messze nem ő volt az első az életemben.

– Nem ez a lényeg. Azt akarod, hogy többet kérdezzek? Akkor esetleg ne kerüld ki minden alkalommal a kérdéseimet.

– Rendben. Egyik korábbi szeretőd sem volt lovas, hacsak nem műveltél valami turpisságot a kvadránsban a tudtomon kívül, vagy nem történt valami más Aetosszal. Vagyis egyikükkel sem kerülnék össze a küzdőtéren. Úgyhogy, gondolom, valaki gyalogságiról lehet szó, de mivel nem akarom tudni, nem is kérdezem meg.

– Nem aludtunk együtt Dainnal. – Az viszont ijesztő, hogy milyen közel járt a gyalogságiak emlegetésével...

– Ezt már akkor tudtam, amikor megcsókolt a Cséplés után. Elég cikinek tűnt, már megbocsáss. – Végigfuttatja az ujjait a haján. – És hogy

válaszoljak a kérdésedre, valóban féltékeny lennék, ami újabb bizonyíték arra, hogy olyan érzéseket is elő tudsz csalogatni belőlem, amelyekhez eddig nem volt szerencsém. Mindenesetre utána jól seggberúgnám az illetőt, részben azért, mert általában ezt teszem, ha valaki ki akar hívni, de leginkább azért, mert arra utalgat, hogy még más jövő is lehetséges azon kívül, amelyben te és én örökre együtt vagyunk.

Elhagy a levegő, hiába nem akarom, hogy sóhajtozni lásson. Istenek, egyszerűen *tönkretesz* vele, amikor így beszél.

– És még mi mást éreztél a páston? – kérdezi.

– Dühöt. – Felpillantok, és megadóan végignézek a gerendákkal bordázott mennyezeten. – Alávalónak éreztem magam. Bizonytalan voltam. A legaljasabb eszközeivel rontott nekem, és működött.

– A dühöt megértem. Mondott olyasmit, amivel engem is alaposan felhúzott. – Megrázza a fejét. – Az alávalóságot viszont még meg kellene magyaráznod, tekintve, hogy sokkal erősebb vagy a többi kadétnál.

– Ennek semmi köze a pecséterőhöz. – A hatalmas székre bökök, amelyben ülök. – Csupán arra hívta fel a figyelmemet, hogy te Riorson vagy.

– Ezzel a Mellvéd óta már magad is tisztában vagy. – Megérinti a nyakán végigfutó felkelésereklyét.

– Nem erre gondoltam. Épp az imént nevezted trónnak ezt a kis ülőalkalmatosságot.

– Azért, mert ez tényleg egy trón. Vagy legalábbis az Újraegyesítés óta az volt. – Újabb dühítően laza vállrándítás.

Pislognom kell egyet, ahogy lassan rádöbbenek, hogy miről is van szó.

– Várjunk csak... Ugye nem azt akarod mondani, hogy te vagy... Tyrrendor királya?

– Egek, dehogyis. – Ismét megcsóválja a fejét, majd szünetet tart. – Vagyis, technikai értelemben talán igen.

A születésem jogán Aretia hercege vagyok, Lewellen mindenesetre a mi oldalunkon áll, és remekül ellátja a tartomány kormányzásának feladatát. Még akkor is, ha Tyrrendor függetlenné válna, nekem úgyis több hasznomat látják a harcmezőn, mint a trónon. De kezdünk elkanyarodni a témánktól. Azt nagyon is jól tudom, hogy velem szemben nem érzed alábbvalónak magad, úgyhogy kiről van szó? Catról?

Összeszorítom az ajkaimat.

– Azt hiszem, jobban bírtalak, mielőtt még arra jutottál volna, hogy beszélgetnünk kell az érzéseidről.

– Sajnálom, ha ez kellemetlenül érint, de idén Violet Sorrengail szerepét Xaden Riorson fogja játszani. – Megkocogtatja a mellkasát. – Aki mindent meg fog tenni azért, hogy valódi kapcsolatot teremtsen kettőjük között, hogy valódi beszélgetéseket folytassanak egymással, mert egyszerűen nem hajlandó még egyszer elveszíteni őt. Ha nekem fejlődnöm kell ehhez, akkor bizony neked is. – Összefűzi a karját a mellkasa előtt.

– Esetleg végzett azzal ez az illető, hogy harmadik személyben beszéljen magáról? – Megpiszkálom az üveggömb körüli fémpántot. – Catnek egyvalamiben igaza volt. Ő kétségkívül jobban illik hozzád. Nemesi származású, bátor, amiért röptetőnek állt, tele van becsvággyal, könyörtelen, és ugyanolyan bunkó tud lenni, mint te. – A francba, ahogy most belegondolok, mintha egyenesen ugyanaz a személy volnának.

Xaden szeme felizzik, majd összeszűkül a tekintete.

– Várjunk csak. Te azt hiszed, hogy én tartalak alábbvalónak nála?

Megvonom a vállam, de sajnós vele ellentétben ezzel nem igazán sikerül laza benyomást tennem. Közben olyan mozdulatot tesz, mintha felém készülné lépni, de aztán megtorpan, és visszahelyezi a kezét az asztalra.

– Violet, hiszen tudod, hogy tökéletesnek tartalak, még akkor is, ha átkozottul fel tudsz bosszantani. Most pedig beszéljünk a bizonytalanságról. Azt hittem, tavaly már sikerült erre megoldást találnunk.

– Persze, mielőtt bármi fogalmam lett volna róla, hogy amúgy másodállásban egy forradalmat vezetsz, és mielőtt kifejtetted volna, hogy sajnós mindig lesznek előttem titkaid, azonkívül jóval azelőtt, hogy egy gyönyörű nemes csaj, akivel jegyben jártál, de valamiért persze ezt sem tartottad fontosnak megemlíteni, egyszer csak megjelent a bánatos, barna őzikeszemével és a pengeéles karmaival az ajtóm előtt félmeztelenül...

– Hogy micsoda? – Felvonja a szemöldökét.

– ...és még van képed azt mondani, hogy nem vagyok különleges csak azért, mert szívesen megdugsz?

– Igenis szívesen megduglak. – Lassú mosoly jelenik meg az ábrázatán. – Sőt, imádlak megdugni.

– Ne fogd a pártját! – Belemarkolok a párnába. – Jaj! –

A kiáltásom visszhangot ver a teremben, úgyhogy gyorsan az arcom elé kapom a kezem. – Miért leszek miatta egy ilyen kiállhatatlan, picsogó liba?

És hogy lehetne ennek véget vetni? – Ha ez így megy tovább, a végén még tényleg megölöm a téli napforduló előtt.

Lépteket hallok, és egyszer csak megérezem a keze melegségét a csuklómon.

– Nézz rám.

Lassan leengedem a kezem, és kinyitom a szemem. Pontosan ott van, mint az újabb purparlénk kezdetekor – előttem térdel.

– Nem akarok újra ilyesmiről veszekedni. – Ismét a szárnyvezető hangján szól, de aztán ellágyul. – De sajnos muszáj lesz. Szembesítenem kell téged egy súlyos igazsággal, mert úgy tűnik, Cordynban nem voltam eléggé világos.

Kihúzómagam.

– Azért viselkedtél ma így, mert dühös voltál. – Gyöngéden végigsimít az ujjával a csuklómon. – Féltékeny voltál. Rád tört a kisebbrendűségi komplexus, miután valamilyen számomra érthetetlen okból kisebbrendűnek érzed magad. És a bizonytalanságod miatt támadóvá váltál, mivel, azt hiszem, mindketten csak most kezdjük kapiskálni, hogyan is tudunk innen továbbépni. Próbálj uralkodni az érzelmeiden úgy, ahogyan tavaly tetted, és légy velem őszinte. Cat nem tud idegen érzéseket elültetni a másokban, nem tudja manipulálni azokat, hacsak nem állnak már erre eleve készen. Mindössze arra képes, hogy felerősítse benned, amit egyébként is érzel.

Nyelnem kell egyet, de a torkomban képződött gombóc csak nem akar eltűnni. Tehát... mindez valóban bennem volt.

– Fájdalmas felismerés, tudom. Én is átéltem. – Az ujjaimba fűzi az ujjait. – Egy perc alatt képes elérni, hogy az enyhe bosszúság helyett máris gyilkos dühöt érezz. És igen, ebben tényleg átkozottul nagy hatalma van, de neked is megvan a magad hatalma. Ő viszont csak azokat az eszközöket tudja ellened fordítani, amelyeket te biztosítasz neki. Szeretnél uralkodni az érzelmeiden? Akkor rajta.

– De nem megy... – Mintha egy fekete lyuk tátongana a gyomrom helyén. – Resson óta nem vagyok ura magamnak – ismerem be suttogva. – Állandóan hagyom, hogy Tairn érzései irányítsanak. Azért van nálam a vezető, hogy ne égessem porig a palotádat ezzel az átkozott erőmmel. Kudarcot vallottam a varázsvédelemmel, elbuktam mindenben, amibe belevágtam, katasztrofális döntéseket hoztam, mindent elcseszttem, amit csak lehetett, és közben emberéletek forognak kockán. Állandóan csak

reménykedem, hogy sikerül összekapni magam, de... – Megcsóválom a fejem.

Az arcomhoz emeli a kezét, óvatosan kikerülve a Cat ütése nyomán képződött duzzanatot.

– Újra rá kell találnod a középpontodra, Violet. Én nem tudom ezt megtenni helyetted. – Nem engedi el a tekintetemet, és megvárja, amíg leülepednek bennem a szavai, majd hozzáteszi: – Te a józan gondolkodás és a logika teremtménye vagy, és most mindaz, amit eddig tudni véltél a világról, egyszer csak a feje tetejére állt. Sosem fogom tudni elmondani, mennyire sajnálom, hogy át kellett ezt élned. De most már nem ülhetsz itt tovább ölbe tett kézzel, remélve, hogy majd magától megoldódik minden. Ha változást akarsz, akkor tenned kell érte, ki kell találnod, hogy mi a megoldás, ahogyan a Vesszőfutásnál is tetted. Te vagy az egyetlen, aki képes lehet erre. – Meg kell hagyni, most jóval kedvesebben fogalmaz, mint tavaly.

– De hogyan találjak rá újra a középpontomra, ha közben Cat viharában állok?

– Figyelj, Catnek azért volt egyáltalán esélye, mert nem voltak nálad a fegyvereid. A tör, amelybe két összefonódó V-betűt mintáztak, emlékszel? Az a rúna pontosan azt a célt szolgálja, hogy megvédjen az adományától. Tartsd magadnál, amíg már egyedül is elboldogulsz, és akkor nem fog tudni többször így összezavarni. Ugyanez történt Cordinban is. Megszabadultál a töröktől, hogy felvehesd azt a ruhának nevezett selyemfoszlányt. A rohadt életbe, a legszívesebben a fogaimmal szakítottam volna le rólad az egészet. – Tikkkel egyet az állkapcsa.

– Azt a tört tavaly kaptam tőled. – A kezem a csuklójára téved.

– Úgy számítottam, Cat meg fogja nehezíteni az életemet azután, hogy felmondtam az egyezségünket, és ehhez majd neked is közöd lehet. – Közelebb hajol. – Cat sohasem fog ezen a széken ülni. Sohasem lesz a fején a tyrrendori korona. És soha nem fogja elérni, hogy előtte térdeljek. – Hamiskás vigyor jelenik meg az ábrázatán, aminek láttán akár ma este is készen állnék rá. – És soha nem dugtam meg a nyelvemmel.

Az ajkaim elválnak egymástól, ahogy felforrósodik az arcom.

– Nos, ezzel le tudjuk zárni esetleg a témát? Sajnos eligazításra kell mennem.

Bólintok.

- Nekem pedig órám van.
- Fizika? – tippel, miközben mindketten feltápaszkodunk.
- Történelem. – Elfogadom a kezét, ahogy lebattyogunk az emelvényről.
- Amiben, úgy tűnik, elég gyenge vagyok. Sajnos eddig jórészt olyan könyvekből tájékozódtam, amik fabatkát sem érnek.
- Akkor talán itt az ideje, hogy megkeresd azokat, amelyekből tanulni is lehet. – Ezen mindketten elmosolyodunk, és egy gyönyörű pillanatra mintha... minden újra rendben volna. Ha egyáltalán bármi is rendben lehet köztünk.
- Talán.
- Amikor elérjük a folyosót, odakint már nagy a nyüzsgés. Megérinti a nyakam hátulját, majd közel húz magához, és gyorsan, erőteljesen megcsókol.
- Megtennél nekem egy szívességet? – kérdezi.
- Bármit.
- Ma este gyere *korán* lefeküdni.

„A röptetők és a lovasok a szárnyak összeállítását kivéve minden tekintetben azonos elbírálás alá esnek. A lovasok továbbra is szárnyakba, osztagokba és rajokba rendeződnek, és megőrzik a vezetőiket is. A röptetők mindegyikét ezen rajokba osztják be, a vezetőjüket pedig a hatékonyság szempontjait szem előtt tartva felváltja a raj korábbi vezetőhelyettese.”

– *Az aretiai megállapodás, Első szakasz, második cikkely*

NEGYSZÁZVÉNYKILENCEDIK FEJEZET

– Úgy érzem, te vagy az egyetlen, aki nincs meglepve – mondja Imogen, amikor másnap reggel beállunk az alakzatba.

– A miénk a legerősebb raj. Az övék pedig a legerősebb csapat. Fogalmam sincs, hogy *ti* miért vagytok meglepve. – Megvonom a vállam, majd Cat és a társai felé pillantok, akiket a tegnapi kihívások után most egytől egyig lila-zöld foltok borítanak.

Igaz, ugyanezt el lehet mondani rólunk is.

– Tessék. – Rhiannon kioszt nekünk hat ismerős jelvényt.

– Ezeket tényleg oda kell adnunk nekik? – Ridoc ajka lebiggyed, ahogy szemrevételezi a jelvényeket, amelyekért nekünk a belünket is ki kellett dolgoznunk.

– Úgy bizony – csitítja Rhiannon. – A jelen helyzetben ez a helyes lépés. Mostantól ők is a rajunkhoz tartoznak, tetszik vagy sem.

– Nekem nem tetszik – jegyzi meg Sloane.

Felnevetek, és végigfuttatom a hüvelykujjam a jelvényen.

– Egyet odaadok Catnek – mondja Rhiannon. – Neked nem kell...

– Kösz, de megoldom. – Igyekszem biztató mosolyt villantani rá. – Rajta.

– Rajta – ismétli. – Második raj, mozgás!

Közösen átvágunk a hólepte udvaron, miközben még egyszer megérintem a csípőm bal oldalán fityegő tört, hogy biztos lehessenek felőle, nem felejtettem el magamhoz venni.

Xaden szeret. Engem választott. És én leszek a nemzedékem legerősebb lovasa.

Catnek csak annyi hatalma lehet fölöttem, amennyit én adok neki, akár nálam van a tör, akár nincs.

A hat röptető kihúzza magát, ahogy megközelítjük őket.

– Úgy látom, ők sincsenek elragadtatva a helyzettől

– jegyzi meg Sloane.

Cat szeme összeszűkül Sloane-on, én pedig rögtön kettőjük közé lépek, és átnyújtom Catnek a jelvényt.

– Üdv a Negyedik Szárny Láng Osztagának Második Rajában. Amit egyébként Vasrajként is ismernek.

Hasonló üdvözléseket hallunk magunk körül, de én továbbra sem veszem le a tekintetem Catról, miközben ő úgy méregeti a jelvényt, mintha az bármikor beléharaphatna.

– Vedd át.

– És mégis mit csináljak vele?

– Varrd rá az uniformisodra – feleli Ridoc a hátam mögül, előre-hátra mozgatva a kezét, azt imitálva, hogy átszúr egy tűt a szöveten, mintha csak gyerekekhez beszélne.

– De... – Végigjártatja rajtunk a tekintetét, úgy bámulva a különféle jelvényeket, mintha még sosem találkozott volna ilyesmivel korábban.

A galléromra mutatok.

– Ez a rangjelzés. – Aztán a vállamra. – Ez a szárny. Vasraj. Pecséterő. A jelvényeket nem adják csak úgy, azokat ki kell érdemelni. A lovasok, és most már a röptetők ott hordhatják a jelvényeiket, ahol csak szeretnék, kivéve azt, ami a szárnyukat és a rangjukat jelzi, ezek ugyanis nem kerülhetnek a röpkabátra. Alighanem ez az oka, hogy te sem láttál ilyesmit sosem Xadenen. Nem igazán bírja az ilyen külsőségeket.

– Tessék, eddig egész jó. Remekül megy az udvariasság.

– Tisztában vagyok vele. – Kikapja a jelvényt a kezemből. – Évek óta ismerem.

Rhiannon felvonja a szemöldökét.

Némi féltékenység ébred bennem, amiért Cat Xaden életének olyan mozzanataiba is bepillantást nyert, amelyek előttem rejtve maradtak, ugyanakkor nem érzek haragot, nem érzem, hogy elbizonytalanodtam volna magamban, és nem fog el az önutálat. Egyszerűen imádom a törjeimet – és pedig egészen más okból, mint eddig.

Cat szeme kissé elkerekedik, amikor rájön, hogy ezúttal nincs olyan hatalma fölöttem, mint korábban, majd hunyorogni kezd, hogy csak két rosszindulatú rés marad a tekintetéből. Úgy látszik, nem mindenkinek kenyere az udvariaskodás.

– Ahogy mondtam. – Sugárzó mosolyt villantok felé. – Üdv a kvadráns egyetlen Vasrajában. – Megfordulok, majd átkarolom Rhiannont, és elindulunk az újonnan kibővült rajunkkal.

– Attól még, mert egy rajba kerültünk, az akkor is az én koronám lesz! – tör ki belőle.

– Szerintem etessük meg Sgaeyllet – súgja oda Rhiannon.

A vállam fölött hátrapillantok Catre.

– Tudtad, hogy Tyrrendornak több mint hatszáz éve nincs semmiféle koronája? Az összeset beolvasztották az Újraegyesítéskor, úgyhogy sok szerencsét.

– Vicces lesz olyan nyomorúságossá tenni az életedet, mint amilyenné te tetted az enyémet.

Francba az udvariassággal.

– Istenek, ez aztán nem bír magával – dünnyögi maga elé Rhiannon.

– Cat, hagyd abba – mondja Maren. – Nagyon csúnyán viselkedsz. Hányszor mondtam még, hogy nem engedte el Luellát? Leesett. Ennyi, ilyen egyszerű.

– Nyugodtan megpróbálhatod nyomorúságossá tenni az életemet – közlöm Cattel, útjára engedve Rhiannont, miközben én visszamegyek a röptetőkhöz. – Ó, és még valami. – Épp csak egy kissé halkítom le a hangom, mivel tisztában vagyok vele, hogy ebben a pillanatban mindenki felém fordul.

– Mi az? – csattan fel.

– A trükk, amiről meséltél... Tudod, amit az ujjaival csinál? – Lassú mosoly terül szét az ábrázatomon. – Köszí.

Catnek majdnem kigúvad a szeme a helyéről.

Imogen annyira nevet, hogy kis híján megpukkad, miközben csatlakozom Rhiannonhoz.

– Azt a mindenit... – Rhiannon tapsol néhányat. – Ezt nevezem.

– Egyszerűen imádlak. – Ridoc átkarolja a vállamat.

– Nem vagytok éhesek? Nem várt helyen talált a reggel, és sajnos nem volt időm reggelizni.

– Jönnék, de dolgom van a könyvtárban – mondom.

– A könyvtárban? – kérdezi Sawyer. – Akkor asszem nekem is.

– Veletek tartok – mondja Rhiannon.

– Ha mindhárman mentek, akkor én is jövök – mondja Ridoc.

– Nem kell jönnötök – felelem, amikor már félúton vagyunk a folyosón.

– Valahogy el kellett szabadulnunk Cattól. – Ridoc legyint egyet. – Te csak az ürügy voltál.

– Mit mondjak, a képessége eléggé... rémületes – hozza meg a verdiktet Sawyer. – Mi lesz, ha rá akar venni, hogy utáljalak?

– Vagy ráveszi Xadent, hogy utáljon? – kérdezi Rhiannon.

– Nem fog menni. – Megrázom a fejem.

– Esetleg eléri, hogy hirtelen ráindulj valamelyik röptetőre, és aztán egy szép napon, amikor Xaden visszatér, nem egyedül talál majd az ágyában? – töpreng Ridoc. – A pecséttereje, vagy minek is hívják, rohadtul ijesztő.

– Csak azokat az érzelmeket tudja felerősíteni, amelyek már egyébként is bennem vannak – mondom.

– Meg is ölhetnénk. – Sawyer keze a kilincstre téved. –

A röptetőknél még mindig nehezükre esik akklimatizálódni a magassághoz, a griffjeik pedig a fél napot átalusszák. Sliseag szerint nincsenek valami nagy formában.

Mindannyian elhallgatunk, de nem a megdöbbenéstől, hanem azért, mert néhány másodpercre tényleg fontolóra vesszük ezt a lehetőséget. Én legalábbis biztosan.

– Nem ölhetjük meg. Most már a rajtársunk.

Várjunk csak, valóban ez az egyetlen oka, amiért nem léphetjük át ezt a vonalat?

– Biztos vagy benne? – Sawyer oldalra dönti a fejét.

– Csak egy szavadba kerül, és eltemetjük. Még van néhány óránk a Harci Eligazítás előtt.

– Jó ötlet. Szívesen ennél valami ropogtatnivalót. – Andarna kétségkívül izgatottan hangzik.

– Nem fogyasztjuk el a szövetségeseinket – igazítja rendre Tairn.

– Sosem hagyod, hogy jól érezzem magam.

Elmosolyodom.

– Köszönöm a felajánlást.

Besétálunk a könyvtárba, és veszek egy mély levegőt.

A kétszintes helyiség illata eltér a basgiathi Archívumétól. A pergamen és a tinta talán ugyanolyan, de nem érezni azt a földszerű, nehéz szagot, itt ugyanis a talajszint felett vagyunk, és a fény szabadon árad be az ablakokon. Csak a földszint polcait töltötték meg könyvekkel, de személyes küldetésemnek tekintem, hogy a következő évtizedre az emelet is ugyanígy nézzen ki.

Lehet, hogy a kő nem ég el, a könyvek azonban nagyon is lángra tudnak kapni.

– Mit keresünk itt? – kérdezi Ridoc, ahogy levetem a táskám a vállamról, majd leteszem az első üres asztalra. Ridoc int Sawyernek, aki gyorsan ellenőrzi a könyvtár hátsó részét. – Azt mondjuk tudom, hogy ő mit keres itt.

– A középpontomat keresem. – A válaszom kiérdemel két zavart pillantást. – Tecarus küldött nekem néhány könyvet Xadennel a tegnapi fegyverszállítmány leadása után. Talán abban bízik, hogy még mindig sikerülhet a maga oldalára állítania. – Szép lassan előhúzom a hat kötetet, amiket tőle kaptam, a kupac tetejére téve Warrick naplóját, amire azóta egy kis zsák került, hogy jobban védve legyen az elemektől. – A krovlai nem az erősségem.

– A krovlai senkinek sem az...

Elvigyorodok, ahogy Sawyer elharapja a szavát, amikor észreveszi Jesiniát.

– Jó reggelt – jeleli felém. – Jól csinálom?

– Jól csinálod.

Megismétli a jelet a lány felé is.

– Viccesebb lett volna, ha az én módszeremet követjük – jegyzi meg Ridoc. – Amúgy is olyan jó a humorérzéke.

– Tehát tényleg elkezdte megtanulni. – Rhiannon elmosolyodik, és felül az asztal szélére. Mindannyian szégyentelenül figyeljük, ahogy Sawyer üdvözli Jesiniát.

– Máris visszajön? – Ridoc felvonja a szemöldökét.

Az órára pillantok.

– Még csak nagyjából négy kifejezést ismer, de elég szorgalmasnak tűnik.

– Tehát, Jesiniának jól megy a krovlai? – kérdezi Rhiannon, majd felveszi az egyik könyvet, amely a veninek felbukkanásáról szól a Nagy Háború utáni időszakból. Legalábbis azt hiszem, hogy erről szól.

– Nem. – Megrázom a fejem, miközben a könyvtár ajtaja pontban hét óra harminckor kinyílik. Időben, mint mindig.

– Ez komoly? – dünnyögi Ridoc, miközben elindulok az asztal mellől.

– Hívtál? – Dain összefűzi a karját a mellkasa előtt. – A saját akaratodból? Nem valakinek a parancsára?

Egy pillanatra elbizonytalanodom. Aztán eszembe jut, hogy leszúrta Varrisht, és ő rendelte el az alakzatot, ami miatt kettészakadt Basgiath. Amikor végre kiderült az igazság, úgy döntött, hogy inkább tart azokkal, akik megvetik, mert még így is ez volt a helyes cselekedet.

– Szükségem van a segítségedre.

– Rendben. – Anélkül bólint, hogy további magyarázatot várna.

És ennyi elég is hozzá, hogy emlékezzek rá, miért ő volt egykor számomra a legkedvesebb ember a Kontinensen.

* * *

– Ez nem a „vihár” szava – mondja Dain másnap, rábökve a tollával a vonatkozó szimbólumra Warrick naplójában.

A védő kamrájában ücsörgünk, háttal a falnak, kinyújtóztatva magunk előtt a lábunkat. A déli nap egyenesen ránk süt, de még mindig olyan hideg van, hogy jól látom magam előtt a leheletemet.

– Pedig eléggé biztos vagyok benne, hogy azt jelenti.

– Közelebb hajlok, és még egyszer megnézem a naplót, amit együtt egyensúlyozunk a kettőnk lábán.

– Megkérdezted Jesiniát? – kérdezi, majd visszatér a napló védővel kapcsolatos részeiről az elejére.

– Szerinte is ezt jelenti.

– De ő inkább a morraini nyelvben merült el, vagy tévedek? – Oldalra dönti a fejét, ahogy tanulmányozni kezdi az első bejegyzést.

A szemem elkerekedik.

– Mi az? – kérdezi, majd egyszer csak visszatér a naplóhoz. – Azért nem kellene ennyire meglepődnöd, hogy emlékszem. Általában oda szoktam figyelni arra, hogy mit mondasz. – Elfintorodik. – Vagy legalábbis régen így volt.

– És mikor hagytál fel vele? – Még azelőtt teszem fel a kérdést, hogy végiggondolhatnám.

Felsóhajt, és éppen csak annyira változtat a testhelyzetén, ami elárulja, hogy máris nyugtalanná vált. Két évet töltöttünk a kvadránsban, de nem tudott leszokni róla.

– Nem is tudom. Talán amikor elbúcsúztam tőled a Beiratkozás napján. Mármint az enyémen, nem a tiédén.

– Persze. Az enyémen végül is csak annyit mondtál, hogy helló. – Elmosolyodom. – Igazából úgy rémlik, megkérdezted, hogy mi a fenét keresek itt.

Felhorkan, majd nekidönti a fejét a falnak, és a magasba pillant.

– Nagyon mérges voltam... és féltem. Sikerült elvergődnöm a második évig, és megszereztem az előjogot, hogy más kvadránsokba is ellátogassak, hogy gyakrabban találkozhassunk, de ahelyett, hogy te a biztonságodat szem előtt tartva bevonultál volna az írkok közé, inkább magadra húztad a feketét, és anyád utasítását követve csatlakoztál a lovasokhoz. Annyira kész voltál, hogy még mindig nem tudom, hogyan jutottál át a Mellvéden. – Megköszörüli a torkát. – Csak arra tudtam gondolni, hogy egész évben a barátaim nevét kellett hallgatnom a haláltekercsről, és nagyon-nagyon szerettem volna, ha a tiéd nem lesz köztük. És aztán meggyűlöltél, mert meg akartam adni neked azt, amiről mindig mondtad, hogy szükséged van rá.

– Nem ezért gyűlöltelek... – Összeszorítom az ajkam. – Nem hagytad, hogy felnőjek, és annyira átkozottul csökönyös voltál, amikor előadtad, hogy pontosan tudod, mire van szükségem. Kölyökként sosem viselkedtél így.

Keserűen felnevet, és a hangját pár másodpercig még visszhangozzák a barlang falai.

– Te vajon ugyanaz az ember vagy, mint aki átkelt azon a hídon?

– Nem. – Megrázom a fejem. – Természetesen nem. Az első év keményebbé tett... – Elkapom a tekintetét, és látom, hogy felvonta a szemöldökét. – Úgy látom, ezzel nem vagyok egyedül.

– Hát igen. Ha a Kódex szerint élsz, ez óhatatlanul megtörténik.

– Azért néha felteszem magamnak a kérdést, vajon miért bánnak velünk ennyire keményen. Tökéletes fegyvert akarnak faragni belőlünk, azt várják, hogy kritikusan gondolkozzunk mindenről, kivéve magát a Kódexet és azokat a parancsokat, amiket tőlük kapunk.

Megvakarja barnás szakállát, majd ismét a naplóra pillant.

– Hol van a fordítás, amit az elejéhez készítettél? Esetleg összehasonlíthatnánk a szimbólumokat.

– Előreugrottam arra a részre, ami a védkövekről szól, hogy kiderüljön, mire van szükségünk.

Pislog egyet.

– Előreugrottál...? Ezek szerint nem az elejétől kezdte olvasni egy könyvet? – Egy pillanatra mosoly suhan át az arcán, amitől különös érzések támadnak a gyomromban, és eszembe jutnak azok a napok, amikor még a legjobb barátomnak mondhattam, és egyszer csak az egész kezd túl sok lenni.

Talpra kecmergek, leporolom magam, és a kőhöz lépek.

– Violet – mondja halkán, de a barlang úgy felerősíti a hangját, mintha kiabálna. – Esetleg hajlandó vagy beszélni a történetekről?

A kő ugyanolyan hidegnek és élettelennek érződik a tapintásom alatt, mint azon a napon, amikor kudarcot vallottam a varázsvédelemmel.

– Tudod, hogyan kell feltölteni? – kérdezem, figyelmen kívül hagyva a kérdését.

– Igen. – A sóhaja olyan erőteljesnek érződik, mintha akár még a védkövet is elmozdíthatná a helyéről, és ahogy hátrapillantok a vállam fölött, látom, hogy leteszi a naplót, és ő is feláll. Egy másodperccel később már mellém lép.

– Sajnálom, Violet.

– Úgy érzem, talán fel kellene tölteni. – Végigfuttatom az ujjaim hegyét a kőbe vésett legnagyobb körön. – Olyan érzés, mint a nyers ötvözet. Mintha üres volna.

– Sajnálom, hogy milyen szerepem volt a halálukban. Iszonyatosan sajnálom...

– Minden alkalommal elloptad az emlékeimet, amikor tavaly megérintetted az arcomat? – tör ki belőlem, miközben a kő hidegsége átjárja a tenyeremet.

Néhány másodpercre csend ereszkedik a kamrára, mielőtt végül válaszolna.

– Nem.

Bólintok, majd a szemébe nézek.

– Tehát csak akkor, ha olyan információra volt szükség, amit nem kérdezhettél meg tőlem.

A kőre fekteti a kezét, alig néhány centire az enyémtől.

– Az első alkalommal véletlen volt. Egyszerűen annyira megszoktam, hogy megérintelek. Közel kerültél Riorsonhoz, apám pedig többször is élvezettel beszélt róla, hogy anyád hogyan vájta belé azokat a sebhelyeket.

Biztos voltam benne, hogy bosszút akar majd állni, de te nem hallgattál rám...

– Sosem akart bosszút állni. – Megrázom a fejem. – Legalábbis rajtam nem.

– Most már én is tudom. – Lehunyja a szemét. – Elcsesztem. – Mély levegőt vesz, majd ismét kinyitja a szemét.

– Elcsesztem, mert megbíztam apámban, amikor pedig neked kellett volna hinnem. És semmit sem mondhatok, ami visszahozná őket. Ami visszahozná Liamot.

– Valóban nem. – Könnyek gyűlnek a szemembe, ahogy megpróbálok elmosolyodni, de inkább grimasz lesz belőle.

– Rettenetesen sajnálom, Violet.

– Semmi sincs rendben – suttogom. – És fogalmam sincs, hogyan kezdhethném el rendbe hozni. Csak azt tudom, hogy nem tudok egyszerre Liamra gondolni és közben anélkül rád nézni, hogy... – Megrázom a fejem.

– Nem akarlak gyűlölni, Dain, de nem vagyok biztos benne, hogy valaha is... – A tekintetem a kezemre téved. A nagyon meleg kezemre, amely az övé mellett fekszik a kövön. – Te éppen feltöltöd a követ?

– Igen. Azt hittem, ezt akarod.

– Valóban ezt akartam. – Kihúzom magam. – Szerinted mennyi idő egy akkora tárgyat feltölteni?

– Hetekbe telhet. Talán hónapokba.

Visszatérek a táskámhoz, majd lehajolok, és begyömöszölöm a holmijaimat.

– A segítségedre van szükségem azzal a naplóval. És most nem leszek igazságos, mert biztosnak kellennem felőle, hogy nem beszélünk erről többet. Liamról és Soleilről. Legalábbis addig nem, amíg nem lesz végre tőlük egy kis távolságom. – Amint végeztem a rámolással, felállok, és ismét szembenézek vele.

Leengedi a vállát, de a keze még mindig a kövön marad.

– Rendben.

– Köszönöm. – Felpillantok a fölöttünk húzódó, felhős égre. – Ilyenkor általában fél órára szabad vagytok.

– Én is. Majd dolgozom a kő feltöltésén.

– Xadent is megkérem, hogy segítsen.

Leengedi a kezét.

– Ami Riorsont illeti...

Minden ízemben megfeszülök.

– Válogasd meg a szavaidat.

– Szereted? – kérdezi, de a hangja rögtön elcsuklik. – Csak mert Garrickkel hallottuk az utolsó szavakat, amelyek a kínzókamrában hangzottak el, és hidd el, azután, amiket akkor mondott, talán még én is beleszeretnék. De... tényleg szereted?

– Igen. – Elég sokáig állom a tekintetét ahhoz, hogy megértse, komolyan beszélek. – És ez sosem fog változni.

Megfeszül az állkapcsa, majd bólint.

– Akkor majd én is megbízom benne annyira, amennyire te bízol benne.

Lassan én is bólintok.

– Holnap találkozunk.

– Holnap találkozunk.

„A lovasok nem Basgiathban, és még csak nem is a következő években válnak igazi mesterévé a saját pecséterejüknek. Egyetlen élő lovas sem hiszi, hogy elérte volna képességei legvégső határát. Persze lehetséges, hogy a holtak máshogy vélekednek erről.”

– Afendra őrnagy, *Útmutató a Lovasok Kvadránsához*

ÖTVENEDIK FEJEZET

– Nem rossz. – Felix bekap egy szőlőszemet, majd az egymásra halmozott sziklákra és a kis füstcsíkokra mutat, amelyeket csak egy másodpercig látni, mielőtt a szél és a hó elsodorná őket. – Majdnem sikerült.

Rászorítok az energiától duzzadó vezetőre.

– Sikerült. – Próbálom lerázni magamról a fáradtságot. Túl sok időt töltöttem azzal, hogy éjszakába nyúlóan próbáltam az elejétől fogva lefordítani Warrick naplóját, túl sok ebédet fogyasztottam el abban a hideg barlangban, ahol a védők rejtőznek, és egész biztosan túl sok időt töltöttem Dain társaságában.

Majdnem meg is feledkeztem róla, hogy milyen ügyes a nyelvek terén, és milyen hamar behozza az esetleges lemaradásait.

– Nem. – Felix megrázza a fejét, majd leszakít egy újabb szőlőszemet a fürtről. *Ezek* meg hogy a csudába nem fagytak meg? Csak abban az egy órában, amióta ideértünk, nagyjából tenyérynyi vastagságban ült meg a talajon a friss hó. – Ha eltaláltad volna, a sziklák már nem lennének ott.

– Nem azt mondta, hogy fogjam vissza magam? Kisebb csapások. Több önuralom. – Felé tartom az üveggömböt.

– Ezt meg minek nevezné?

– A cél eltévesztésének.

A hópelyhekből rögtön gőzpára lesz, ahogy a csupasz kezemre hullnak, én pedig nem tudok mást tenni, mint szótlanként meredek a professzorra.

– Rendben. – Behajítja a szőlőfürtöt a lábánál heverő táskába, majd kikapja a kezemből a gömböt. – Csapj bele a vezetőbe.

– Hogyan? – A szemem kigúvad a helyéről, miközben kisöprök egy elkóricált tincset az arcomból.

– Csapj bele a vezetőbe! – ismétli meg még egyszer, mintha ez volna a legegyszerűbb feladat a világon, és alig néhány centire az ujjaimtól tartja a kérdéses tárgyat.

– Meg is ölhetem magát.

– Csak ha tudnál célozni – feleli, és csupafog mosolyt villant rám. – Úgy látom, megértetted, miként működik az energia és a vonzás, legalábbis az

alapján, ahogy elintézted azokat a wyverneket.

– Akkor a felhőt céloztam meg. – Összevonom a szemöldököm. – Legalábbis azt hiszem. Nem igazán tudok rá magyarázatot adni. Csak azt tudtam, hogy a felhőkben létezhet villám, én pedig varázsoltam, és tessék, egyszer csak ott volt.

Felix bólint.

– Az egész az energiamezőkön múlik. Ennyiben hasonlít a mágiához. Te pedig – megérinti a kezemet a gömbbel

– magad vagy a legnagyobb energiamező. Gyűjtsd össze az erődöt, de ahelyett, hogy az egészet a vezetőbe áramoltatnád, egyszerűen csak válaszd le magadról.

Áthelyezem a testsúlyomat, majd nagyot nyelek, és próbálom leküzdeni a bensőmben éledező tüzet, amelytől égnek állnak a szőrszálak a karomon. Elképzelem, hogy alig néhány centire tőlem becsapódik az Archívum ajtaja, és hagyom, hogy Tairn ereje a kezembe zúduljon – ám ezúttal nem az egész, hanem csupán a töredéke.

Ujjheggyel megérintem a gömböt körbevevő fémpántot, mire sisteregni kezd, és megjelennek azok a kékesfehér energianyalábok, hogy aztán a következő pillanatban az ujjaimról az üvegre, majd annak belsejébe szökjenek, elérve a vezető közepén felfüggesztett ötvözetet. Szemben azokkal az izzó energianyalábokkal, amelyeket Andarna erejéből meríték, és amellyel a rúnákat szoktam finomítani, ez jóval „testesebb”, mintha valódi, nem szűnő villámokról lenne szó. A szám mosolyra húzódik, ahogy a vezetőbe áramoltatom az energiát, hasonlóan ahhoz, ahogyan minden este gyakorlom a feltöltést – azóta különösen jól megy, hogy már tudom, miként cseréljem ki a köveket, ha egyszer végeztem velük.

– Szeretem nézni – jegyzem meg.

Nem véletlenül, hiszen ez az egyetlen olyan alkalom, amikor az erőm nem pusztítást hoz. Amikor nem jár erőszakkal.

– Nem nézed, Violet, hanem csinálod. És nagyon is helyénvaló, hogy szereted. Mégiscsak jobb örömet találni a saját képességedben, mint tartani tőle.

– Nem tartok az erőtől. – Miért is tenném, ha egyszer ilyen gyönyörűséges és ilyen sokféle? Nem ettől tartok, hanem saját magamtól.

– *Felesleges* – okít ki Tairn. Az elmúlt órában időről időre többször is megjegyzést fűzött a tevékenységemhez, ha éppen nem Andarnával volt

elfoglalva, aki azt a két új báránycsordát hajkurássza, amelyeket Brennan hajtott a völgybe. – *Téged választottalak, és a sárkányok nem hibáznak.*

– *Milyen érzés, hogy egész életedben reggeltől estig ilyen magabiztos tudsz lenni?*

– *Magától értetődő.*

Sikerül valahogy nem sóhajtoznom, és ismét arra fókuszálok, hogy kordában tartsam Tairn erejét.

– Remek. Folytasd. Hagyd, hogy áradjon, de gondold inkább egy csermelyre, ne vadul zúgó folyamra. – Felix lassan távolabb húzza a vezetőt. – Ne hagyd abba.

A testem minden izmocskája megfeszül, de teszem, amit kér, anélkül, hogy megszakítanám az energia áramlását. A kékesfehér energia nyalábjai szép lassan kifeszülnek az ujjhegyeim és a gömb közti levegőben.

– Ez... – A szívem olyan erősen kalapál, hogy már a fülemben érzem, és az öt ujjamból kicsapó öt különálló nyaláb ennek a ritmusára reszket tovább.

– Ez te vagy – mondja Felix gyöngéden, jóval gyöngédebben annál, mint ahogy korábban bánt velem, miközben egy újabb, majd egy további centiméterrel távolabb viszi a gömböt. Persze, a helyében én is óvatos lennék. – És most szép lassan fokozd az erejét.

Az Archívumba vezető ajtó valamelyest tágabbra nyílik, és az erő fájdalom nélkül árad ki a belsejéből – a hőség még elviselhető, de azért így is pillanatok alatt elgőzöli az útjába kerülő balszerencsés hópelyheket.

– Kezdesz ráérezni, igaz? – Felix még egy teljes lépést hátrál, a kezem pedig remegni kezd, ahogy igyekszem éppen csak annyira fokozni az erőt, hogy elérjem a vezetőt, de még ne csapjak ki a villámokkal.

– Mire kezdek ráérezni pontosan? – A karom most már mindenestül reszket.

– Hogy miként uralkodj rajta. – Felix elvigyorodik, én pedig meglepetten rápillantok.

Energia áramlik át a küszöb felett, és vágat keresztül rajtam egyetlen forró hullámban, és még éppen egy másodperccel azelőtt tartom fel a kezem – és tartom el Felixtől –, hogy villám hasítana keresztül a felhős égen, és alig tíz méterre tőlünk belecsapna a hegyoldalba.

Felix Vörös Kardfarkja izgalomában fújtatni kezd, én azonban nem érzek mást, csak Tairn büszkeségét.

– Úgy látom, *egy darabig* uralkodtál rajta. – Felix visszaadja a vezetőt. – Legalább kiderült, hogy képes vagy rá. Hogy őszinte legyek, nem voltam biztos benne.

– Én sem. – Úgy vizsgálom a gömböt, mintha most látnám életemben először.

– Úgy bánsz az erőddel, mint valami harci szekercével, és előfordulhatnak helyzetek, amikor pontosan erre van szükség. Viszont ha valakinek, hát neked azt is meg kell értened – a röpkabátomba dugott törökre mutat –, hogy mikor van szükség szekerce helyett kisebb fegyverre, amikor csak a jóval precízebb támadás lehet sikeres. – Felveszi a táskáját a földről. – Mára végeztünk. Hétfőre már képes leszel rá, hogy... mondjuk három méterről is áramoltasd az erőt?

– Három méterről? – Ki van zárva.

– Úgy ám. – Bólint, majd a bogaras sárkánya felé fordul. – Legyen inkább öt méter. – Oldalra dönti a fejét, és egy pillanatra megáll, mintha a sárkányához beszélne. – Ha visszaérsz a palotába, szólj Riorsonnak, hogy délután ötkor mindkettőtökre szükség lesz a Gyűlésen.

– De hiszen Xaden... – Leengedem a pajzsom, és rögtön tudom, hogy mégiscsak itt van. A kettőnk tudata között húzódó árnyas ösvény szabadon járható, ugyanakkor mintha tele lenne... fáradtsággal?

– *Korán hazatértél. Minden rendben?*

– *Nem igazán.* – Nem részletezi a dolgot, és nem is olyan a hangja, ami alapján most kérdezősködni volna kedvem.

– *Sgaeyl jól van?* – kérdezem immár Tairntól, ahogy felkapaszodom a mellő lábán.

– *Nem sérült meg.* – Felizzik benne a magatehetetlenség és a düh, úgyhogy inkább gyorsan kizárom a pajzsommal, mielőtt még ismét elveszíteném az irányítást a saját érzéseim felett.

Fél órával később, miután visszatértünk a völgybe, és megnézhettem Andarnát, amint teljesen kinyújtja a szárnyát

– közben harmincig is elszámoltam, majd lelkes tapssal jutalmaztam a mutatványt –, visszatérek a Riorson-ház nyüzsgő folyosóira, és megcélzom a konyhát.

Amint megrakom a tálcámat minden jóval, amire szükségem van, elindulok felfelé a lépcsőn, és az első emeleten csatlakozom Garrickhez, Bodhihoz és Heatonhoz. Garrick kormos ábrázata visszatükrözi Xaden

hangulatának baljósságát, és amikor Heaton is felém fordul, kis híján kiesik a tálca a kezemből.

Az arca jobb oldala egyetlen hatalmas duzzanat, a jobb karja pedig könyöktől lefelé sínben van.

– Mi történt?

Garrick és Bodhi egymásra pillantanak, amitől csak még inkább összeszorul a gyomrom, hiába tudom, hogy Xaden életben van – de ezúttal nem a mi szobánkban tartózkodik ezen a szinten, hanem négy emelettel följebb.

– Elfoglalták Pavist – feleli Heaton, majd körbepillant, hátha mások is meghallottak bennünket.

Pislogok egyet. Ez nem lehet igaz.

– Az a város alig egyórányi repülésre van Draithustól.

Heaton lassan bólint.

– Heten voltak, és hozzá még egy egész hordányi wyvern. A várost még azelőtt lerohanták, hogy odaértünk volna.

A nővéred... jól van. Elvitte Emeryt a gyógyítókhoz a törött lábával. Azután utasított minket, hogy... – A hangja elcsuklik, majd félrenéz.

– Miután Nyra Voldaren elesett – fejezi be helyette Garrick a mondatot.

– Nyra? – Ő volt tavaly a kvadráns rangidős szárnyvezetője, és biztos voltam benne, hogy legyőzhetetlen.

– Meg akart védeni egy csapat civilt, akik a fegyverraktár közelében rejtőztek el, és... – Kattan egyet az állkapcsa.

– Semmi sem maradt belőle, sem Mallából. Akárcsak Soleil és Fuil esetében, őket is teljesen kiszipolyozták. Gondolom, holnap a Harci Eligazításon úgyszemint mindenki hallani fog róla, hogy mi történt, mindenesetre az összes tisztet visszahívták Aretiába, hogy rendezzük a sorainkat.

– Szerintem változtatni fognak a szárnyak beosztásán

– teszi hozzá Heaton.

– Muszáj lesz – ért vele egyet Garrick. – Semmire sem megyünk azzal, ha visszatartjuk a kevésbé tapasztalt lovasokat a fronttól, ha egyszer maga a front ilyen átkozottul változékony.

– Cordynt is elfoglalták?

Garrick megrázza a fejét.

– Csak Pavist vették célba, és ott is maradtak.

– Jó támaszpontot jelent. – Bodhi lehalkítja a hangját, ahogy három röptető halad el mellettünk az Első Szárnyból. – Különösen, ha utána Draithust célozzák meg.

Ezek szerint értünk jönnek.

„A legkiválóbb taktikusaink közül jó néhányan próbálták megbecsülni, hogy mi jelentheti a fordulópontot, vagyis azt, amikor a háború menete talán már eldőlt, noha a harcok még javában tartanak. Sokan úgy vélik, hogy erre a következő évtizedben sor kerülhet. Én attól tartok, hogy ennél sokkal közelebb járunk hozzá.”

– Lera Dorrell kapitány, *Útmutató a veninek elpusztításához* (a Cliffsbane Akadémia tulajdona)

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

Amikor a folyosón már túl nagy a nyüzsgés, különválnak egymástól, én pedig folytatom az utam felfelé a lépcsőn. Biccentek Rhiannon és Tara felé, amikor megpillantom őket Rhiannon szobájának nyitva hagyott ajtaja mögött. A széles mosolyuk alapján még nem tudják, hogy mivel állunk szemben, és inkább adok nekik néhány perc boldog haladékokat, és szó nélkül továbbmegyek a folyosón.

Az újabb, hátsó lépcsősor jóval sötétebb, de a varázsfények itt is felragyognak a jöttömre, és bevilágítják a kovácsoltvas csigalépcsőt. A kisebb mágiával kinyitom a tetején nyíló ajtót, majd kilépek a mennyezet közepe alatt futó szűk átjáróra.

Xaden az egyik kis őrtorony szélén üldögél mintegy tíz méterre tőlem, és az egyedüli árnyékok, amelyek körbeveszik azokat, amelyeket az alábukó délutáni nap teremt körülötte. Ha nem érezném a mentális kapcsolatunkon keresztül az aggodalmát és a benne dúló háborút, még azt hinném, hogy csak a kilátás miatt jött föl idáig – kétségkívül ezúttal is a nyugalom szobrának tűnik.

Óvatos lépésekkel átvágok a tető keleti oldalán, ügyelve rá, hogy a szél ne lökje ki a tálcát a kezemből, miközben próbálom megőrizni az egyensúlyomat.

– Nem mondtam, hogy ne kockáztasd az életedet azért, mert beszélni akarsz velem? – kérdezi, de továbbra is az alattunk húzódó várost pásztázza a tekintetével.

– Nem hiszem, hogy ezúttal az életemet kockáztatnám.

– Leteszem a tálcát a falra, majd leülök mellé. – De most már értem, miért vagy olyan átkozottul jó a Mellvéden.

– Kölyökkorom óta gyakoroltam – feleli. – Honnan tudad, hogy itt vagyok?

– Mármint azon kívül, hogy a kapcsolatunkon keresztül mindig tudom, hogy merre keresselek? Az egyik leveledben írtad, hogy ide szoktál feljönni, amikor arra vártál, hogy apád hazatérjen. – Felé nyújtom a tálcát. – Tudom, hogy a csokis sütemény nem fogja megoldani a gondjainkat, de a

védelmében azért elmondanám, hogy még akkor szereztem, amikor azt hittem, mindössze annyi történt, hogy bal lábbal keltél.

A süteményre pillant, majd közelebb hajol, lágyan megcsókol, és elveszi a falatkát.

– Nem vagyok hozzászokva, hogy gondoskodjanak rólam. Köszönöm.

– Akkor talán ideje hozzászoknod. – A hideg beeszi magát a tagjaimba az alattunk húzódó falból, és észreveszem, hogy nyugatról ismét nehéz, szürke fellegek közelítenek felénk. – A hágónál már havazik. Ma este akár tizenöt centi is lehet.

– Talán még több is, ha ügyes leszel. – Félmosolyra húzódik a szája, miközben a villájával kettészeli a süteményt.

– Tényleg ott tartunk, hogy a farkaddal poénkodsz?

– Meg kell kapaszkodnom a falban.

– Azt hittem, az időjárásról beszélünk. – Beleharap a süteménybe, majd levág belőle egy további szeletet, és átnyújtja a villát.

– Körültekintő voltam, és megadtam neked a lehetőséget, hogy ne beszéljünk a történetekről. Vagy szeretnéd, ha beszámolnék róla, hogy haladunk a fordítással Dainnal?

– Átveszem a falatot, majd visszaadom a villát. Nem csoda, hogy ennyire szereti ezt a sütit. Jobb, mint bármi, amihez Basgiathban volt szerencsém.

– Inkább azt szeretném, ha végre nem lennél olyan körültekintő, és kérdeznél. – Belém fúrja a tekintetét.

Nyelnem kell egyet, ahogy arra gondolok, hogy talán nem csak a mai veszteségek járnak a fejében.

– Te is ott voltál?

– Igen. – A villa koccan a tányéron, ahogy leteszi az ölébe.

– Tairn nem mondta.

– Azt hiszem, Sgaeylnak valahogy sikerült kizárnia. – Oldalra dönti a fejét. – Sőt, azt hiszem, jelenleg ki vagyunk zárva, ami azt jelenti...

– Hogy éppen veszekednek. – És valóban: a saját pajzsomon túl mintha máris kemény falba ütköznék.

– Garrickkel rögtön elindultunk Draithusból, amint Emery hívása elért minket, de mire odaértünk... – megrázza a fejét. – Képzeld el Ressont, de úgy, hogy az egész tízszer akkora. És tízszer annyi civil van jelen.

– Szörnyű. – A sütemény úgy éri el a gyomromat, mintha egy marék hamut erőltettem volna le a torkomon. Mindketten némaságba burkolózunk.

Egy hosszú perc telik el, mire képes vagyok a szemébe nézni, és neki tudom szegezni a kérdést: – És min töprengsz idefent?

– Túlerőben vannak. – Félrenéz, és látom, hogy megfeszül az állkapcsa. – Túlerőben vannak, a védelmünk pedig lassan annyira sovány, hogy szinte semmiféle akadályt nem fogunk jelenteni nekik. Képtelenek vagyunk elég gyorsan kommunikálni egymással. Nem vagyunk elég hatékonyak, és a háromfős csapatokból nem tudunk valódi védőfalat felállítani. – Kelet felé fordul. – Akkor foglalják el Poromiel többi részét, ezt a palotát is beleértve, amikor csak akarják, és fogalmam sincs, hogy eddig miért nem tették meg. Fogalmunk sincs róla, hogy mekkora sereget gyűjtenek össze Zolyában, vagy hol a retkes életben tenyésznek azok a wyvernek. Nincs semmiféle tervünk azon kívül, hogy megpróbálunk kitartani. Csak sajnos ezzel nem megyünk sokra.

– Nem álltunk készen erre. – Kipillantok a gyors ütemben fejlődő városra, és észreveszem a tucatnyi új tetőt és a számtalan kéményt, amelyekből most mind füst szállingózik.

– Sosem tudtunk volna megfelelően felkészülni – feleli, és beleszúrja a villát a süteménybe. – Úgyhogy ezt felesleges hozzáírnod azoknak a dolgoknak a listájához, amelyekért hibáztathatod magad. Még akkor is, ha megvárjuk, amíg az olvasztó már működik, ha megvárjuk, amíg elég lovasunk van hozzá, hogy feltöltsük az ötvözetet, és elég rúnát finomítsunk a törökhöz... – A válla megereszkedik, ahogy felsóhajt. – Ezt sosem mondanám ki a többiek előtt, de a valóság az, hogy legalább ötven évvel elkéstünk.

Nehezen veszem a levegőt, miután leküzdhetetlen szorítás keletkezik a mellkasomban.

– Mit tegyünk? – Leszámítva persze azt, amivel eddig is próbálkoztunk: Dainnak és nekem gyorsabbnak kell lennünk a fordítással, hátha mégis van rá némi remény, hogy fel tudjuk állítani a varázsvédelmet. Azt már tudjuk, hogy az egyik szimbólumot először tévesen fordítottam. A „vihar” nem „vihar”, hanem „láng”. Ami persze nem jelentett nagy segítséget.

– Nem az én döntésem, hogy mit teszünk. A bátyád a taktikus, Suri és Ulices pedig a hadsereg főparancsnokai.

– Betolja a következő falat süteményt.

– De hiszen ez a te városod. – Az ő tartománya, ha már itt tartunk.

– Hidd el, nem feledkeztem meg róla. – Átad egy újabb falatot a villáról, de már korántsem érzem olyan ízletesnek, és leginkább olyan érzésem van, mintha homokot ennék.

– A nővéred *leparancsolt* a harctérre.

Felvonom a szemöldököm, de a nevetése kemény és savanyú.

– Képzeld csak el, éppen *engem!* Megöltem az egyiküket, és éppen visszaszereztem a késemet, amikor a második közvetlenül Sgaeyl mögött kezdett csatornázni. Ha Sgaeyl egy másodperccel később lő ki a magasba, akkor ez a sütemény most kárba veszne.

A szívem zavaros ütemben ver tovább. Egy karcolást sem látok rajta, és mégis majdnem elveszítettem, ráadásul fogalmam sem volt róla, hogy ekkora veszélyben forog az élete. Már a gondolat is olyan elviselhetetlen, hogy képtelen vagyok megszólalni.

– Felkapott a karmával, de a nővéred látta, hogy mi történt, és ekkor döntött úgy, hogy veszítettünk. Nem azután, hogy Nyra meghalt, vagy elveszítettük azt a másik három röptetőt, vagy mert már csak öt sárkányunk maradt. – Megrázza a fejét. – Hanem azért, mert én is velük voltam, ő pedig nem akarta miattam a te életedet is kockára tenni.

– Ezt ő mondta neked? – Ebben a pillanatban hullani kezdenek az első hópelyhek.

– Nem kellett mondania. Rohadtul egyértelmű volt.

– De akkor nem tudhatod...

– De igen – feleli, majd lehunyja a szemét. – Tudom. És azon a dühön és iszonyaton keresztül, amit az keltett bennem, hogy látnom kellett azokat a civileket menekülni, látnom kellett őket meghalni, egyszer csak rájöttem, hogy ugyanúgy bánt velem, ahogy veled bánt az összes megjelölt a Cséplés óta. Mintha nem volnál egyéb, csak az én sebezhető részem.

– Nem hiszem, hogy bárki is sebezhetőnek látna téged. – Megfogom a kezét, és egymásba kulcsoljuk az ujjainkat. – De talán igazad van.

A tekintete az enyémre talál.

– Sajnálom.

– Kösz, de bármilyen bosszantó, értem. Egymáshoz vagyunk láncolva.

Egy csókkal belém fojtja a szót – gyors, erős, kemény csók.

– Mégpedig az életünk végéig.

* * *

Mire eltelik a hét, senkinek se rebben már a szeme sem, ha Dainnal olyankor is a könyvtár asztalai fölé görnyedünk, amikor a többiek már rég fellőtték a hálóruhájukat. Általában délben találkozunk, és amikor csak tud, Xaden is beugrik, hogy segíthessen a kő feltöltésében. Az a kis villámnyaláb, amit Felixnek köszönhetően most már magamtól is fenn tudok tartani? Nos, kiderült, hogy sokat segít a tárgyak feltöltésében.

A következő héten jeges karmaival váj belém a kétségbeesés. Majdnem az egész napló fordításával végeztünk, de a varázsvédelem felállítására vonatkozó szakasz továbbra sem különbözik eléggé attól, amire első alkalommal jutottam – ennek az eredményét pedig már ismerjük. Abban mindketten biztosak vagyunk, hogy Warrick váltig állítja, hogy miután a hat legerősebb lovas vérét a kőre cseppentik, azt a vért már nem lehet azon a másik kövön használni, amit a napló tanúsága szerint egykor szintén kifaragtak.

– Észrevetted, hogy sokkal hétköznapiabb módon fogalmaz a napló többi részében, mint pont abban, amit le kellene fordítanunk? – Dain megdörgöli a szemét, majd visszasüpped a székébe. – Mintha direkt cseszekedne velünk a sírból.

– Van benne valami. – Mindössze négy bekezdés van hátra. Malek nevére, mi a fenét fogunk tenni, ha egyikben sem találunk rá a válaszra? – Láthatóan nincs ellenére, hogy tanácsokat fogalmazzon meg a Kódex ügyében...

– Vagy részletezze, milyen zűrzavaros viszonyba kerültek ezek hatan egymással. – Dain bólint, és megpróbál elfojtani egy hatalmas ásítást.

– Pontosan. – Rápillantok. – Azt hiszem, le kellene pihenned.

– Ahogyan neked is. – A közelben álló órára néz. – Majdnem éjfél van. Biztos vagyok benne, hogy Riorson már...

– Nincs itt. – Megrázom a fejem, és kissé túlzott önsajnálattal felsóhajtok. – Ezen a héten Draithust felügyelik a rajával. Neked viszont tényleg aludnod kellene. Én is csak pár percet maradok.

Összevonja a szemöldökét.

– Menj csak – sürgetem, és elmosolyodom. – Holnap találkozunk.

Felsóhajt, de végül bólint, majd hátratulja a székét, feláll, és kinyújtóztatja a karját a feje fölé.

– Ne áruld el neki, hogy ezt mondtam – leengedi a karját –, de ahogy át akarja rendezni a harci rajokat az erősségük alapján, miután az aktív

lovakok mögött már nincs teljes szárny, amiből válogathatnának... nagyszerű ötlet.

– Biztos lehetsz benne, hogy nem árulom el neki – ígérem, és félmosolyra húzódik a szám.

Dain felveszi a táskáját az asztalról.

– Holnap találkozunk.

Bólintok, majd kísétál.

A könyvtár megnyugtatóan csendessé válik, ahogy visszatérek a következő bekezdéshez, és elkészítem a vázlatos fordítását.

– „A levegő már elég hűvös hozzá” – mondom fennhangon, miközben lejegyzem a szavakat egy másik füzetbe –, „hogy reggelente láthassam a véretem”.

Pislogok egyet, és még egyszer alaposabban is megnézem a „vér” szimbólumát a szövegben. Zúgni kezd a fejem, ahogy eszembe jut valami, majd visszalapozok a korábbi bekezdésekhez, hogy biztos lehessek a dolog felől. Minden alkalommal, amikor a „vér” szimbólumát fordítottam...

A „lélegzet” valójában jobban illett volna oda.

Ezek szerint tévedtünk.

Az élet vére valójában az élet lehelete. És vaslángba borítani a védkövet nem mást jelent, mint...

Becsukom a naplót, és visszahanyatlók a székbe.

Hiszen a „Hatok” megjelölés sem a lovasokra vonatkozik.

– Hanem a sárkányokra – mondom ki ismét fennhangon, és a szó még hosszan reszket a könyvtár falai között. Dain. Rögtön el kell mondanom...

Nem. Ő úgyis megint a szabályok szerint járna el, és nem venné figyelembe az erkölcsi kérdéseket. Csak egyetlen személy van, akiről biztosra vehetem, hogy azt teszi, amire most szükség van.

Berámolom a holmimat a táskámba, átvetem a vállamon, majd kirontok a könyvtárból, és egy szuszra felszaladok négyemeletnyi lépcsőn. A szívem majd kiugrik a helyéről, mire bekopogok Rhiannon ajtaján.

– Helló – mondja, miután megjelenik a küszöbön, és a mosolya rögtön lelohad, amikor elmulasztom viszonzni

a gesztust. Egyetlen további szó nélkül hátralép, és betessékel a szobába.

Ahogy elkezdek fel-alá járkálni a helyiségben, végignézek az aszketikus berendezésen: két egyszerű asztal, két ajtó nélküli szekrény, két ágy ugyanazal a sima fekete lepedővel, amelyek egy akkora területen vannak

egymáshoz tolva, amit eredetileg nyilvánvalóan egy személynek szántak – a röptetők érkezésével változtatni kellett a viszonyokon.

A szobába egyetlen ablakon keresztül ömlik be a kora reggeli fény. Hamarosan összehívják az alakzatot.

– Ez elvileg a tied – mutat Rhiannon a jobb oldali ágyra. – Ha esetleg szeretnél egy estét Riorsontól távol tölteni.

Összeszorítom az ajkam, és keresem a megfelelő szavakat.

– El kell mondanom valamit.

– Hallgatlak.

Egyszer csak megtorpanok a szoba közepén, és felé fordulok.

– Rájöttem, hogyan állíthatjuk fel a varázsvédelmet. Csak sajnos egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy *jó ötlet* lenne.

„A hatok és az egy életének lehelete együttesen vaslángba borítja a követ.”

– Lucerasi Warrick naplója (Violet Sorrengail
és Dain Aetos fordítása)

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Másnap Rhiannon odalök nekem egy korsó meleg almasört a húga étkezőasztalán, majd leül a Ridoc és Sloane közti üresen hagyott székbe. A házban ugyanolyan illatok uralkodnak, mint a Riorson-ház barakkjainak többségében

– frissen vágott fa és némi festék szaga. Az ácsok megfeszítve dolgoztak, hogy használható bútorokkal álljanak elő az új érkezők számára.

Nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy az egész pillanatokon belül porig éghet, ha esetleg a sötét varázslók úgy döntenek, hogy ezen a magasságon is próbát tesznek a wyvernjeikkel. Négy óra. Pusztán ennyire volna szükségük ahhoz, hogy elérjenek minket Draithusból.

– Kösz. – Elfogadom a korsót, és beszívom a megnyugtató illatokat, mielőtt belekortyolnék. Ahogy a nappali irányába pillantok, önkéntelenül is elmosolyodom, mikor észreveszem Sawyert Jesinia társaságában ücsörögni a tűzhely előtt. Láthatóan nagyon koncentrált, miközben jelnyelven beszél hozzá, és...

Ajjaj. Azt hiszem, éppen azt magyarázza neki, hogy Jesiniának nagyon szép kék teknőce van... De lehet, hogy nem láttam jól.

A héten ez már a második alkalom, hogy Raegan befogadta a rajunkat az otthonába, és az első eset, hogy Jesinia is csatlakozott hozzánk. El kell ismernem, Rhiannon nagyszerű ötlettel állt elő. Az, hogy az egész rajt – nem kevesebb, mint tizennyolc főt – sikerült összehozni a Riorson-házon kívül, önmagában persze még nem oldja meg a lovasok és a röptetők közti feszültség problémáját, de azt hiszem, jelentős lépés a megfelelő irányba.

Még a tőlem a lehető legtávolabb ülő Cat sem fintorog, miközben Nevevel és Quinn-nel beszélget. Továbbra is utálja, hogy ebbe a rajba került, de legalább – természetesen rajtam kívül – mostanra mindenkivel szemben képes civilizáltan viselkedni.

November utolsó heteiben megbízható rutint tettünk a magunkévá – most már december elsejét írunk –, és úgy módosítottuk az alakzatunkat, hogy abban a röptetők is helyet kaphassanak. A velünk egy évfolyamhoz tartozók a mi óráinkon is részt vesznek, sőt még az első olyan közös harci

gyakorlatozáson is túl vagyunk, ahol senkinek sem folyt vére. Rhiannon a múlt héten hozta meg az utolsó szabályt, és azóta minden reggel együtt járunk futni, és együtt veszünk részt a Harci Eligazításokon és az étkezéseken. Még tanulópartnert is osztott mindenkihez, remélve, hogy a közös magolás közelebb hozhat bennünket egymáshoz, vagy legalábbis türelmesebbé tehet a másikkal szemben. Hála isteneknek, én Marent kaptam, de azért még mindig elég cefetül érzem magam amiatt, hogy Rhiannonnak Cattel kell leckét írnia, hogy legalább engem megkíméljen tőle.

– Esetleg óluceriül is tudsz? – kérdezem az asztal túlsó végében ülő Aarictól. Ő aligha részesült az enyémhez fogható felkészítésben, tekintve, hogy az én mentorom maga Markham volt. Jobban érezném magam, ha valaki a biztonság kedvéért még egyszer ellenőrizné a fordításomat, valaki, aki történetesen nem a szabálykövető Dain, mindenesetre majdnem biztos vagyok benne, hogy ezúttal nem hibáztam. Különben hogyan is jutottunk volna el idáig?

– Dehogya. – Megrázza a fejét, majd az új töltőtollát kezdi tanulmányozni, és a koncentráció mély barázdákat váj a homlokába. Az összes elsőévesünk képes csatornázni, és habár még nem nyilvánult meg a pecséterejük, máris fogadásokat kötnek rá, hogy ki fogja elsőként elsajátítani az íróeszközök működtetéséhez szükséges kisebb mágiát. Elég valószínű, hogy Kai lesz az – Luella elvesztése után ő maradt az egyedüli elsőéves röptetőnk.

Jelenleg a kanapén ül néhány elsőéves lovas társaságában. Fekete tüsihaja van, és ahogy jót nevet Bragen – a röptetők csapatának vezetője – viccein, kis gödröcskék képződnek a bronzszínű arcán. Ami azt illeti, láthatóan Cat irányába is elég sűrűn nézeget.

– Miért tudna Aaric óluceriül? – kérdezi Visia az asztal másik oldaláról, felpillantva a fizikaházijából. – Nem Calldyrból származol?

Lefagyok. A francba, óvatosabbnak kellene lennem.

– De igen. – Aaric felém pillant, és mintha továbbra is tökéletesen csiszolt maszkot viselne. Úgy tűnik, semmi sem zökkentheti ki a nyugalmaiból. – Összekevertél Lynxszel.

Ő született Lucerasban.

– Á, igen. – Bólintok, és magamban hálás vagyok érte, hogy kimentett.

– Előbb-utóbb meg kellene ismerkedned az elsőévesekkel. Tetszik vagy sem, de most már ők is emberek – viccelődik Ridoc, de a mosolya nem

tűnik túlságosan örömtelinek. Egyetért a tervünkkel, de érthető módon aggódik a röptetők reakciója miatt.

– Nem hibáztatom – mondja Imogen, miközben kihoz egy korsót a konyhából. Maren szorosan a nyomában követi. – Az elmúlt másfél hónapban hat új elsőéves és hat új röptető került a rajunkba.

– Mi már július óta a raj tagjai vagyunk – feleli Visia.

– A Cséplés előtti időszak nem számít. – Imogen vállat von, majd körbepillant a helyiségben. – Asszem megyek, és kimentem Quinnt Cat karmaiból.

– Csak ne vérezd össze a húgom házát – szól utána Rhiannon a rá jellemző komolysággal.

– Igenis, anyu. – Imogen szalutál felé az üres kezével, majd odamegy Quinnhez.

Maren foglal helyet mellettem, Rhiannon pedig felvonja a szemöldökét.

Összeszorul a torkom. Tessék, helyben vagyunk. Végül is ez az oka, hogy egyáltalán összejöttünk – de akkor miért vagyok hirtelen ennyire nyugtalan?

Azért, mert nem beszéltem meg előzőleg a döntésemet Xadennel. Nem mintha heti egy napnál gyakrabban itt lenne, mióta Brennannal arra jutottak, hogy újraszervezik a harcoló egységeket.

– *Helyesen cselekszel* – mondja Andarna.

– *És tiszteletre méltóan* – teszi hozzá Tairn.

– Rajta – mondom Rhiannonnak, és két kézzel rászorítok a korsóra.

– Figyelem! – kiált fel Rhiannon, majd feláll, és egyszer csak mindenki elcsendesedik, ahogy végigjáratja a tekintetét a kadétokon. – A lovasok számára a rajok többe jelentenek közönséges egységnél. Mi egy család vagyunk. Ahhoz, hogy túléljünk, nemcsak a harcmezőn kell bízunk egymásban... hanem azon kívül is. És mi most úgy döntöttünk, hogy megosztunk veletek valamit, amivel aztán azt kezdték, amit jónak láttok. – Felém fordul.

Amire készülünk, a hazaárulást súrolja, de nem nagyon látom, hogy volna más lehetőség.

Veszek egy mély levegőt, és belevágok.

– Egy ideje már foglalkozom Warrick naplójának fordításával. Warrick egyike volt az Első Hatoknak, akik felállították Basgiath varázsvédelmét – teszem hozzá, ha esetleg a röptetők előtt nem ismertek a történelmünk

részletei. – Abban bíztam, hogy még a wyvernek támadása előtt sikerrel járhatunk az aretiai varázsvédelem felállításában... És azt hiszem, végre tudom, hogy mit kell tennünk. De éppen ezért akartam beszélni veletek, ugyanis ha megteesszük, amire szükség van, akkor ti, röptetők, nem fogtok tudni varázsolni.

A röptetők döbbenten merednek maguk elé. Még Cat szeme is elkerekedik, és mintha félelem költözne a tekintetébe.

– Az elmúlt két hétben két további poromieli falu is elesett, így Draithus még sebezhetőbb, mint valaha. A Gyűlés azt akarja, hogy a lehető leghamarabb állítsuk fel a védelmet – veszi át a szót Rhiannon. – Úgy éreztük, megérdemlitek, hogy tudjatok róla.

– Pontosan miről tudjunk? – Cat feláll, és a széke rettenetes hangon nyikorog, ahogy hátratulja maga mögött. – Hogy el akarjátok venni tőlünk a csatornázás képességét? Hogy a griffjeink még mindig nem tudtak akklimatizálódni a magassághoz, és most még minket is teljesen védtelenné akartok tenni?

– Már azelőtt fel akartuk állítani a varázsvédelmet, hogy ti ideérkeztetek volna. – Imogen ellöki magát a faltól, majd laza mozdulattal a csípőjére teszi a kezét a kedvenc töre mellé, és Cat felé fordul, miközben Quinn is megtesz egy lépést, hogy a felmérgeződött röptető mellett legyen.

– De most már itt vagyunk – feleli Cat. – A bácsikám sohasem ment volna bele ebbe az egyezségbe, ha tudja, hogy meg akarjátok kötni a kezünket!

– Csillapodj, Cat. – Bragen kimérten beszél, de a barna szeme élesen fürkészi a környezetét, ahogy feláll, és a feltartott karjával elállja Cat útját, mielőtt nekünk ronthatna. – Mennyi idő, amíg sikerül? – kérdezi tőlem.

– Rögtön hozzáláthatunk, amint elmondom a Gyűlésnek, hogy mire jutottam. – Ma reggel a védő már különösen vibrált. Arra emlékeztetett, amit Xaden a samarai fegyverraktárról mesélt, ahol az ötvözzel megerősített töröket is őrzik.

– És ez mikor fog megtörténni? – csattan fel ismét Cat.

– Ha nem lennétek itt, már megtörtént volna – felelem ugyanolyan élesen, ahogyan ő is beszél. Nem kérdés, hogy a Gyűlés tagjainak többsége árulónak fog bélyegezni azért, amire készülök, és még az is lehet, hogy igazuk van. – Mindenesetre itt vagytok. És számít, hogy itt vagytok.

Maren fészkelődik egy sort mellettem a székében, és habár nem vagyok hajlandó a tőreim felé csúsztatni a kezem, Ridoc velem ellentétben nem habozik, és összefűzi a karját, hogy szükség esetén a lehető leggyorsabban elő tudja rántani a fegyverét a vállánál lévő hüvelyből.

– Mennyi időt adtok nekünk? – kérdezi Bragen, felszegve az állát, megvillantva azt a függőleges, ezüstsínű sebhelyet a nyakán, amely aztán a gallérja alatt folytatódik.

Minden tekintet felém fordul.

– Nem fogok hazudni Xadennek. Abban a pillanatban, hogy hazaér, el kell mondanom neki. – A röptetők közül többen is szitkozódni kezdenek. – De azt is megmondom neki, hogy szerintem a lehető legtovább kivárhatunk, hogy esélyetek legyen dönteni, ha esetleg mégis elmennétek innen, miután tisztában vagytok a következményekkel, ha mégis maradtok.

– És komolyan azt hiszed, hogy hallgatni fog rád? – Cat megfeszíti az ujjait.

„A jó, a rossz és az engesztelhetetlen.” Ezt mondta nekem Xaden, amikor kijelentette, hogy a biztonságom előrébb való a mozgalom érdekeinél. Lehetséges, hogy csak azért egyezne bele a varázsvédelem felállításába, mert vele ellentétben én itt vagyok, ugyanakkor neki még egy egész tartományról is gondoskodnia kell.

– Nem. – Lassan megrázom a fejem. – Úgy vélem, hogy Tyrrendor érdekeit szem előtt tartva fog dönteni – diszkréten kihagyom magamat az egyenletből –, és ő is azt szeretné, hogy a lehető leghamarabb létrejöjjön a védelem. De attól még megpróbálhatom meggyőzni.

– A népünk nem veszi hasznunkat, ha nem tudunk csatornázni – mondja Maren, és elpillant Aaric mellett az ablak irányába, majd dobolni kezd az ujjával az asztalon.

– Nos, a népetek akkor sem veszi a hasznokat, ha halottak vagytok – feleli Imogen, továbbra is Catre szegezve a tekintetét. – És ha nem állítjuk fel a varázsvédelmet most rögtön, akkor egész Aretiát veszélybe sodorjuk, a lovasokat és a röptetőket is beleértve, a fenébe is, egész Tyrrendort beleértve, mindezt úgy, hogy mindez semmiféle célt nem szolgálna. Úgyhogy jobban teszitek, ha a maradás mellett döntötök, tudva, hogy bármelyik pillanatban megtörténhet, vagy pedig most rögtön induljatok, és keressetek menedéket Cordynban, ahol egyszerre örülhettek a saját erőtöknek és a sötét varázshasználók közeledésének.

Nem irigylem őket, amiért ilyen döntést kell meghozniuk, de legalább választást kínálunk nekik.

– Akkor sem lesztek védtelenek, ha maradtok. – Benyúlok az asztal alá, és előveszem a táskámat, majd felteszem az asztalra. – Úgy tűnik, nem az ötvözet az egyetlen, amit fel lehet tölteni. – Kiveszem a hat további vezetőt, amelyeket tegnap kaptam Felixtől, miután úgy döntöttem, hogy megbízom benne, és tájékoztattam a terveimről – mindegyikben egy ugyanolyan nyílhegy van felfüggesztve, mint abban, amelyiket már hetek óta próbálok megtölteni.

– Mi van ebben? – kérdezi Bragen, és két barázda jelenik meg a homlokán.

– Egy különleges érc, de nem az, amire az ötvözet létrehozásához van szükség. Nem annyira ritka, mint a talládium, cserébe nagyjából tízszer nagyobb a robbanóereje. Higgyétek el, láttam, amilyen tűzijátékot csinál nyersen... Hát még mire lehet képes, ha előtte feltöltjük. – Sloane-ra pillantok, aki lassan visszamosolyog rám, mielőtt megszólalna.

– Maorszit.

* * *

Megint a napégette mező fölött lebegek, és a halálsugár egy szívdobbanásnyi távolságra van attól, hogy elemésszen, ha egyszer a Bölcs kienged a szorításából – márpedig erre készül. Minden alkalommal ez történik.

Most már felismerem a jelenetet – visszatérő rémálomban járok –, ennek ellenére magatehetetlennek érzem magam, ahogy lassan megpróbálok kapcsolatba lépni Tairnnal, de közben nem tudom rábírní a tudatomat, hogy végre felébredjek.

– Kezdek belefáradni. Úgyhogy varázsolj – súgja a Bölcs, aki ma este a lila köpenyét viseli. – Tedd magad szabaddá. Mutasd meg az erőt, amivel legyőzted a mieinket annál a kereskedőállomásnál. Bizonyítsd be, hogy igazam volt, és olyan fegyver vagy, akit érdemes szemmel tartani. Akit érdemes megkaparintani. – Végighúzza a kezét az enyém fölött, ám anélkül, hogy megérintene. – Az, aki figyelt téged, úgy véli, hogy sosem fogod megadni magad, és jobban tesszük, ha még azelőtt végzünk veled, hogy teljesen kibontakoznának a képességeid.

A gyomrom fordul egyet, rögtön émelyegni kezdek, ahogy az a csontos kéz felfelé mozdul, megállva a nyakam előtt.

– A féltékenység általában megoldja az ifjú varázshasználók nyelvét. – Végighúzza egyetlen, hosszú körmét a nyakamon, feltárva a köpenye alatt a karját, én pedig összerezzenek, ahogy a félelemtől felgyorsul a pulzusom.

Kényszerítem magam, hogy kinyissam a számat, de egyetlen hangot sem tudok kiadni. Eddig még sosem ért hozzám. És átkozottul *irtózat* az érintése.

– A többiek az erő miatt állnak át – súgja, olyan közel hajolva, hogy valami édeskészet érzek meg a leheletében. – Te viszont valami egészen más, valami jóval veszedelmesebb és kiszámíthatatlanabb miatt fogsz átállni. – Lazán a nyakamra csúsztatja a kezét.

A legtöbb, amire képes vagyok, hogy tiltakozásképpen megrázom a fejem.

– Így lesz. – Sötét, szempillák nélküli szeme összeszűkül, és a göcsörtös körmeivel túlságosan is élethű fájdalommal váj a bőrömbe. – Te magad fogod elpusztítani a varázsvédelmet, amikor majd eljön az ideje.

A hőmérséklet lezuhan, és jól látom magam előtt megfagyni a kifújt levegőt. Pislogok egyet, mire hó lepi be a talajt. Az egyedüli melegséget a nyakamból csordogáló, hamar kihűlő vércsík adja.

– És biztosan nem valami olyan közönséges dologért fogod megtenni, amit oly könnyen ki lehet elégíteni, mint a kapzsiságot – folytatja suttogva. – Hanem a legértelmetlenebb, leghalandóbb érzésért, ami csak létezik: szerelemért. Különben meghalsz. – Szünetet tart, majd hozzáteszi:
– Mindketten meghaltok.

Megforgatja a csuklóját, és a fülsiketítő roppanás hangja kiszakít az álmomból.

Rögtön felülök az ágyban, és a nyakamhoz kapok, majd próbálom szaporán venni a levegőt, de nem érzek vágást, nem érzek fájdalmat, és amikor a kisebb mágiával működésbe hozom a varázsfényt, vért sem látok.

– Hát persze hogy nincs vér – súgom magam elé, a hangommal átszakítva a hálósobámra ereszkedő csendet, miközben az első napsugarak lilásra festik az ablakomon túli égboltot. – Csak egy rémálom volt, semmi több.

Ezen a helyen semmi baj nem érhet. Hiszen Xaden is itt alszik mellettem.

– *Ne beszélj magadban* – morog Tairn, mintha én ébresztettem volna. – *Ettől csak mindketten bolondnak tűnünk.*

– *Látod az álmaidat?*

– *Jobb dolgom is van annál, mint hogy a tudatalattid tevékenységét kövessem. Ha egy álom zavar téged, akkor hagyd magára. Ne engedd, hogy kínozzon, mint egy fiókát, és inkább ébredj fel, mint egy felnőtt.* – Ezzel megszakítja a beszélgetésünket, még mielőtt közölhetném vele, hogy az emberi álmok sajnos nem mindig így működnek, majd a kapcsolat homályossá válik, ami jelzi, hogy már vissza is tért a pihenéshez.

Úgyhogy én is visszafekszem, odabújok Xadenhez, ő pedig úgy karol át, és húz közelebb magához, mintha ez volna a legtermészetesebb reflex a világon, és a következő ötven évben csak így terveznék aludni. Elhelyezkedem, és befogadom a melegségét, majd a mellkasára döntöm a fejem, hogy Tairn és Andarna szárnyzuhogása mellett a világ legmegnyugtatóbb hangját hallgassam: Xaden szívverését.

* * *

Hat nappal később hat újabb név szerepel a haláltekercsen. A decemberi hóban nyomorúságos dolog a völgyön kívül repülni. Basgiathban ilyenkor a sárkányok egész egyszerűen megtagadják, hogy a magasba emelkedjenek – nyilván a saját, és nem pedig a mi kényelmünket szem előtt tartva –, most viszont nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne repüljünk minden alkalommal, úgyhogy itt vagyunk a röpmezőn, hogy a Karom és a Fark Osztaggal együtt Devera és Trissa utasításaira várjunk.

– Az ember még azt hihetné, hogy a Pusztákban vagyunk... Átkozottul meleg van ebben a völgyben – motyogja Ridoc, majd hozzálát, hogy kigombolja a röpszerelését. – Pedig még csak tizenegy óra van.

Verejtékcseppek ütköznek ki a homlokomon, majd gyűlnek össze a nyakam kis gödröcskéjében valahol a röpszerelésem gallérja fölött, úgyhogy nehéz volna vitatkozni a megjegyzésével. A téli röpszerelést nem igazán a Völgybe tervezték.

– Abban a pillanatban nem lesz olyan meleg, hogy végre a magasba emelkedünk. – Sawyer szeme kissé összeszűkül, ahogy Rhiannont, Bragent és a többi rajvezetőt figyeli, akik éppen Deverával és Trissával diskurálnak.

– Jól vagy? – kérdezem halkán, hogy az előttünk lévő elsőévesek ne hallhassák.

– Végül is az egész a raj érdekében történik, nem igaz?

– Sawyer kiprésel magából egy feszült mosolyt. – Ha úgylis itt maradnak, hogy bármelyik pillanatban megfoszthatjuk őket az erejüktől, akkor én is kibírom, ha elveszítem a pozíciómat rajvezető helyettesként.

– *Veled akarok menni* – csipogja közbe Andarna nagyjából tizedjére az elmúlt negyedórában, és ahogy hátrapillantok, látom, hogy megfeszíti a karmait Tairn mellett, és beleváj a földbe. A fekete pikkelyei zöldes árnyalattal ragyognak a reggeli fényben, visszatükrözve a fű színét. Talán, ha majd tüzet kezd okádni, elmúlik ez az izzás.

– *Fogalmam sincs, hogy mit akarnak, meddig repüljünk.* – Igyekszem olyan körültekintően fogalmazni, amennyire csak képes vagyok rá.

– *Messzebb, mint amire képes vagy, Kicsi Sárkány* – teszi hozzá Tairn.

– *Tegnap már egy óráig bírtam* – vitatkozik Andarna, ugyanis mostanában ezzel kísérletezik. Ha Tairn közli vele, hogy a fű zöld, Andarna csak azért is kizsigerelne még egy bárányt, hogy megváltoztassa a színét.

Felvonom a szemöldököm, ahogy Tairnhoz fordulok, aki beéri egy horkantással – bármit is akarjon vele közölni.

– Zűr van sárkányföldön? – kérdezi Ridoc, és Cat, majd Maren is felém pillant a négyes sorunkból.

– Velünk akar jönni – felelem.

– *Veletek is jövök* – erősködik Andarna. – *És nem hiszem, hogy ezt az emberbarátaiddal kellene megvitatnod. A sárkányok nem tárgyalnak emberekkel.*

– *Kezdem azt kívánni, bárcsak tiltakoztam volna, amikor megkérted az empyriaiakat, hogy kapcsolódhass* – morogja Tairn.

– *Akkor még szerencse, hogy nem te vagy az almom vezetője, igaz?*

– *Codagh bölcsebb is lehetett volna...*

– *Mit művel a többi kamasz?* – vágok közbe, remélve, hogy kissé elvonhatom a figyelmét. Az utolsó, amire szükségünk van, hogy Andarna olyan magasságba emelkedjen, amit már nem visel el, és a szárnya csődöt mondjon. Istenek, egy ilyen hiba felfoghatatlan következményekkel járna.

– *A többi kamasz nem kapcsolódott, és egyáltalán nem ért meg engem.*

Megesküdnék rá, hogy érzem, ahogy Tairn forgatni kezdi a szemét.

– *Mindazt a munkát kockára tennéd, amit eddig a szárnyad megerősítésére fordítottál, és csak azért, hogy háborúsdit játszhass ahelyett, hogy...* – A francba, egyáltalán mivel töltik az idejüket a kamasz sárkányok? – *Hogy a fűben hemperegj?*

– Így van, szívesebben kipróbálnám a szárnyamat egy gyakorlóküldetésen.

Rhiannon és Bragen indulnak felénk, miközben éppen megbeszélnek valamit, és közben mindketten úgy gesztikulálnak, mintha röpmanővereket akarnának elmutogatni. Rhiannon arcán gyors mosoly suhan át, amit a következő pillanatban én is viszonzok.

– Boldognak tűnik.

– Talán végre megengedik, hogy félóránál messzebbre is elrepüljünk... Anélkül, hogy utána még egyszer át kellene kecmeregnünk a Dralor-sziklákon – jegyzi meg Ridoc.

– Istenek, mennyire hiányzik a repülés.

– Az klassz lenne – ért vele egyet Sawyer egy vigyor kíséretében. – Nem mindenkinek van lehetősége csak úgy kiruccanni Cordynba.

– Hé! Az a kis kiruccanás a lumináris miatt volt! – Jelentősegteljes pillantást vetek az oldalán fityegő hüvelyre, amelyben egy ötvözzel megerősített tör lapul. Valamit valamiért. Ez volt a megállapodás, amire Brennan jutott a Gyűléssel, amikor a röptetők csapatainak ellátásáról tárgyaltak, és végre sikerült annyi fegyvert gyártanunk, hogy az összes aretiai lovasnak már több ilyen tőre is van.

– Második Raj, figyelem! – mondja Rhiannon, és végigjáratja a tekintetét a csapaton. – A küldetésünk egyszerű. Ismeritek az idézőrúnákat, amelyeken Trissa dolgozott velünk? – Még az elsőévesek is bólintanak. Lehet, hogy ők maguk még nem tudják megszőni a rúnákat, de legalább tisztában vannak vele, hogy egyáltalán micsodák, vagyis egy lépéssel máris előrébb vannak ahhoz képest, mint ahol mi voltunk tavaly. – A nyugati oldalon, egy húszmérföldes sávban harmincat rejtettek el belőlük. Most nemcsak minket tesznek próbára, hanem a sárkányainkat is. A cél, hogy megtaláljuk őket.

– *Menni fog?*

Tairn válasz helyett ismét beéri egy horkantással.

Minden világos.

– A győztes eltávot kap a hétvégére. Nem kell gyakorlatoznia, nem kell házi feladatot írnia, és nem érvényesek rá a további korlátozások. – Bragenre pillant, aki elmosolyodik.

– Engedélyt kaptunk rá, hogy oda repüljünk, ahová csak akarunk. Ha a griffetek kényelmesnek érzi, hogy a sziklafal mellett haladjon, akkor bátran mehetek akármerre. – Catre pillant. – Még akár Cordynba is, bár csak néhány órát tölthetnél ott, mielőtt vissza kellene indulnod. Természetesen, amennyiben ti nyertek.

– Hát persze hogy nyerni fogunk – mondja Maren, és ugyanúgy vállba öklözi Catet, ahogy Rhiannon engem.

– Akarjátok azt az eltávot? Akkor több olyan rúnával ellátott dobozt kell megtalálnunk, mint nekik. – Rhiannon biccent a Karom és Fark Osztag felé.

– *Most térnek vissza* – mondja Tairn, miközben szárnyshogás tölti be az eget.

Felpillantok, és elmosolyodom, ahogy megpillantom Sgaeylt a magasban Chradh-dal és nyolc másik sárkánnyal, de csak Heatonét, Emeryét és Ciannáét ismerem fel közülük. Xaden tehát hazatért... egy tízfős csapattal.

– *Úgy látom, jól bevált az új felállítás?* – kérdezem tőle, ahogy leszállnak a griffjeink és sárkányaink mögött.

Tairn odébb slattyog, mintha nem kellene mindjárt küldetésre indulnunk.

– Bragennel a képességeiteknek megfelelően négyfős csapatokba rendezünk titeket – mondja Rhiannon.

– *Úgy is mondhatjuk* – feleli Xaden, miközben végrehajt egy tökéletes földetérést, és elindul felénk. A pulzusom rögtön a magasba szökik, és az aggodalom, amit a jelek szerint nem tudok száműzni a mellkasomból, egy kissé enyhül, amikor látom, hogy nem sérült meg.

– Sorrengail, figyelsz te egyáltalán? – kiált felém Rhiannon.

Visszafordulok a rajvezetőm felé, aki felvonja a szemöldökét.

– Négyfős csapatok, a képességeik szerint – ismétlem, majd bólintok, és olyan szemérmetlenül könnyörgő pillantást vetek rá, amivel alaposan visszaélek azzal, hogy a legjobb barátomnak mondhatom.

– Egy óra múlva indulunk – teszi hozzá Bragen.

„Menj csak”, tátogja Rhiannon felém, miután a többiek már Bragenre figyelnek.

Hálásan elmosolyodom, majd kilépek az alakzatból, elmegyek Andarna és Feirge mellett, és a letaposott fűvön keresztül egyenesen Xaden felé

tartok. A távolléte alatt kihangsúlyozódott a borostája, és a szeme alatt is karikákra leszek figyelmes, ahogy közelebb ér. Alaposan meglep, amikor az egész Negyedik Szárny előtt a mellkasához húz.

A hideg arcszörzete csiklandoz, ahogy a nyakamba fúrja az átfagyott arcát, és mélyen beszívja a levegőt.

– Hiányoztál.

– Te is. – Átkarolom, és megtalálom a kezemmel azt a pontot a hátához erősített két kard között, majd jó szorosan tartom, és megpróbálom felmelegíteni. – Beszélünk kell.

– *Rossz hír?* – Hátrál egy lépést, és a szemembe néz.

– *Nem. De jobb lenne akkor beszélni róla, ha mindketten ráérünk.*

Összevonja a szemöldökét.

– Örülök, hogy látlak, Violet. – Garrick is felbukkan, és megpaskolja a vállamat. – Mindenképpen meg kell hallgatnod, hogyan intézte el azt a venint Draithus mellett.

– Hogy micsoda? – A gyomrom fordul egyet.

– Kösz, seggfej – mondja Xaden Garricknek.

– Most mi van? Én csak minden tőlem telhetőt megteszek, hogy javítsam a kommunikációt ebben a stabil párcapcsolatban. – Ezzel megfordul, majd egy vállrándítás kíséretében a dolgára indul.

– Mintha bármi fogalmad volna a stabil párcapcsolatokról – jegyzi meg Imogen. Az alakzat időközben feloszlott, ahogy a kadétok elkezdtek felkészülni a küldetésre.

– Ó, nagyon is van róla fogalmam, már legalább ötven stabil párcapcsolatom volt. – Garrick elvigyorodik, és megcélozza a völgy végét.

Imogen felhorkan, ahogy elmegy mellette.

– Indulnunk kell, Sorrengail.

– Elintéztél egy venint? Draithus mellett? – Draithus az utolsó poromieli helyőrség a Dralor-sziklák előtt.

– Hosszú beszélgetésnek nézünk elébe? – kérdezi.

– Jól vagy? – Az arcához emelem a kezem, mintha az a parányi bőrfelület, ahol hozzáérek, elárulhatná, hogy a teste többi része is épségben van. Semmire sem megyek a varázsvédelemmel, ha közben ő nem lehet biztonságban – nekem legalábbis semmit sem jelentene.

– Nos? – Összeszűkül a tekintete.

– Violet! – szól oda Rhiannon. – Indulnunk kell.

Vonakodva, de leengedem a kezem, majd hátrálok egy lépést.

- Majd beszélünk, ha visszajöttem.
- *Mondd el most, hogy miről van szó.*
- Nálam nem sokra mész azzal, ha szárnyvezetőként parancsolgatsz. – Még egyszer megszorítom a kezét, majd elengedem.
- Felizzik a tekintete.
- *Rájöttél, hogyan állíthatod fel a varázsvédelmet.*
- Pislogok egyet, majd elfintorodom.
- *Utálom, amikor ezt csinálod. Tényleg ennyire könnyű átlátni rajtam?*
- *Nekem igen.* – A Riorson-házhoz vezető kavicsos útra pillant. – *Indulnunk kellene. Mennyi időbe telik, amíg megcsinálod?*
- *Nem.* – Megrázom a fejem, és a rajom felé pillantok. Sloane, Visia és Cat rám várnak. Ezek szerint egyértelmű, hogy hova osztottak be. – *Majd később megbeszéljük.*
- *Legalább azt áruld el, hogy mit tévesztettünk el.*
- *A sárkányokat.* – Megpaskolom Andarna mellső lábát, ahogy megközelítjük a várakozó kadétok hármását.
- *A „hat legerősebb” nem a lovasokra, hanem a sárkányokra vonatkozik.*
- *Ebben az esetben még azelőtt összeszedem őket, hogy visszatértek.*
- *Azt nem hiszem.* – Felé fordulok.
- *Ti magatokban veszekedtek?* – kérdezi Cat, hol Xadenre, hol rám pillantva, miközben lassan felvonja a tökéletes vonalú szemöldökét.
- Előfordul – jegyzi meg Sloane.
- Xaden tudomást sem vesz róluk, és továbbra is a szemembe fúrja a tekintetét.
- *És miért nem?*
- *Azért, mert ahhoz Tairna is szükséged lenne. Most pedig melegedj fel.* Ma még vár rám egy küldetés. – Ezzel a többiekhez fordulok. – Indulhatunk.

„A feltöltés csupán néhány pecséterő mellett működik természetes könnyedséggel, és csak egyetlen mellett zajlik automatikusan: ez az

elszívás.”

– Dalton Sisneros őrnagy, *Tanulmány a pecséterőről*

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

Negyven perccel később már négyesben haladunk lefelé egy meredek, hóval borított hegyláncon a barlang felé, amelyet csak gyalog lehet megközelíteni. Nem kifejezetten szerencsés, hogy én megyek elől, így ugyanis Cat állandóan a hátam mögött ólálkodik. Legalább Andarna is itt van, hogy megvédjen, ha a röptetőnek esetleg szúrós ötletei támadnának azzal kapcsolatban, hogy miként tudna kiebrudalni Xaden ágyából.

– *Amikor azt mondtam, hogy veled akarok jönni, nem egészen erre gondoltam* – szólal meg Andarna a porzó hóban, amit úgy felter a tappancsaival, hogy jókora fürgeteget teremt körülöttünk.

– *Ez a küldetés most erről szól, neked pedig tartalékolnod kell az erődet, hogy vissza tudj repülni* – közlöm vele, majd tovább botorkálok a térdig érő friss pokolban, remélve, hogy nem zuhanok bele a következő lépésemmel egy láthatatlan kürtőbe.

Az egyetlen, akinek láthatóan nincs problémája az útviszonyokkal, Kiralair, Cat ezüstszárnyú griffje, aki most Andarna mellett battyog. A szárnyasaink közül csak ők elég könnyűek ahhoz, hogy ne okozzanak lavinát.

– *Találtál valamit?* – kérdezi feszült hangon Tairn, aki a szomszédos csúcs körül repked.

– *Még el sem jutottunk a barlangig* – felelem, és mintegy húsz méterre észreveszem a hólepte barlang jól elrejtett bejáratát, de csak azért, mert korábban már Tairn felfigyelt rá. A többi griff és sárkány a hegy egyedül stabilnak tűnő pontján vált el tőlünk – az egyik sziklakiszögellésen, amely alighanem a folyamatosan sűrűlő szél miatt maradt sima.

– *Még mindig véleményesnek tartom a tervet* – mondja. – *Elfogadhatatlan veszélynek teszed ki magad, ha így akarod megkeresni a rúnákat.*

– *Miféle veszélynek?* – Mélyebbre húzom a bőrrel szegélyezett csuklyámat, hogy védekezzek a szél ellen, ami az imént kellemetlenül csípni kezdte a fedetlen füleimet. – *Gondolod, hogy a wyvernek...*

– *Visszajövök.*

– *Téged aztán könnyű felzaklatni.* – Felnevetek, és a nevetésem hosszan visszhangzik a hóval borított medencében. Mindannyian megtorpanunk.

– A kurva életbe, Sorrengail – sziszeget Cat, miután meggyőződhattünk róla, hogy a hótömeg mozdulatlan marad. – Tényleg azt akarod, hogy mindannyiunkat maga alá temessen egy lavina?

– Bocs – súgom vissza a vállam fölé.

Elkerekedik a szeme.

– Te tényleg bocsánatot kértél?

– Képes vagyok elismerni, ha hibáztam. – Megvonom a vállam, majd folytatom az utam.

– *Itt vagyok, és teljes mértékben képes vagyok rá, hogy megvédjem* – közli Andarna Tairnnal.

– *Még csak tüzet sem tudsz okádni.*

– *A tűz csak leolvasztaná a hegyet* – emlékezteti rá Andarna, én pedig hátrapillantok, és látom, hogy milyen óvatosan tipeg előre, miközben a néhol ezüstös pikkelyei visszatükrözik a hó ragyogását. – *Fogaim és karmaim azért vannak, ha esetleg az a nemes csaj barátságtalan lépésre szánná el magát.*

– Csak nem arra utalsz, hogy én nem vagyok rá képes? – kérdezi Cat.

– Egyáltalán eszedbe jut néha, hogy esetleg hibáztál? Máshogy kérdezem: *valaha* megfordult már ilyesmi a fejedben? Komolyan kezdem azt hinni, hogy a magabiztosság terén még a sárkányoknál is súlyosabb eset vagy.

– Gőg – javít ki Andarna. – *A röptetőnek semmi oka nem volna rá, hogy „magabiztosságról” beszéljen.*

Sikerül elfojtanom az újabb nevetést, mielőtt újabb veszélynek tenném ki magunkat. Alig néhány lépés, és a barlangnál leszünk. Ha Tairn egy második barlangot is talál, amíg mi megszerezük, amiért jöttünk, akkor máris beelőzhetjük a Karom Osztagot; Tairn szerint a mi kettőnkkel ellentétben ők már hármat találtak.

Úgy tűnik, a sárkányok sincsenek híján a versenyszellemnek.

– Mi az? – kérdezi Cat.

– Andarna szerint gőgös vagy, nem magabiztos.

– Egyetértek – jegyzi meg Sloane.

– Csak azért, mert a bátyád nem kedvelt, még ne gondold, hogy ismersz engem – feleli Cat.

– Nem. – Ezúttal felé fordulok, ő pedig éppen abban a nyomban áll meg, amit még én tapostam ki néhány másodperccel korábban. – Balhét akarsz? Akkor inkább velem kezdj.

Cat oldalra dönti a fejét, és végigmér.

– Úgy látom, büntudatod van a halála miatt. – Nem vádnak hangzik, még csak nem is sértésnek. Egyszerű ténymegállapítás.

– Megígértem Liamnak, hogy vigyázni fogok a hűgára. Úgyhogy ha gyűlölni akarsz valakit, tessék, itt vagyon.

– Hiba volt, hogy ezt kérte tőled. – Sloane is felér mellénk, és hamarosan Visia is csatlakozik hozzánk.

– Gondolod, hogy Imogen jobban vigyázni tudna rád? – kérdezem, de csak egy pillanatig tudom állni a túlságosan ismerős, kék tekintetét, mielőtt elkapnám a pillantásomat.

– Nem, hanem azért, mert már így is neked kell vigyáznod Xaden életére. Nem volt rendes dolog Liamtól, hogy még engem is rád bízott. – Belefúj a kesztyűs kezébe, hogy egy kissé felmelegedjen.

Pislogok, ahogy a szemem ezúttal nem a szél miatt kezd csípni, majd megfordulok, és továbbmegyek a hóban a barlang szája felé, ami nem több, mint egy keskeny, jeges perem.

– *Nagyobbnak tűnik, mint amilyennek a levegőből látszott.* – De még mindig nem elég ahhoz, hogy Andarnán kívül egy másik sárkány is átférjen rajta.

– *Volt idő, amikor a fajtánk ezekben a hegységekben lakott* – mondja Tairn. – *A barlang kétségkívül egy nagyobb rendszer része, amelyben egykor a teleket töltöttük. Ez a bejárat megközelíthetetlen volt, kivéve, ha valaki közvetlenül berepült rajta. Mindez a fiatalok... és a kamaszok védelmét szolgálta.*

– *Hallom ám* – csipog közbe Andarna.

– Kiralair szerint a rajunk hamarosan egy újabb dobozzal gazdagodhat – közli Cat, miközben végre elérem a barlang bejáratát, és kiléphetek a szél útjából.

– Annyira meg fogjuk nyerni azt az eltávot! – Visia elvigyorodik, ahogy Cat fellép a hóról a barlang kövére.

– Minden griff neve „lair”-ra végződik? – kérdezem Cattól, remélve, hogy a témaváltással esetleg elejét vehetem, hogy a továbbiakban is Sloane-on köszörülje a nyelvét.

– Természetesen nem. Minden lovast Sorrengailnek hívnak? – Összefűzi a karját, és rugózni kezd, hogy kissé felmelegedjen.

– Pont ezért nem bírlak. – Sloane is belép a barlangba. – Olyan...

Visia megcsúszik, én pedig előreugrom, elkapom a kezét, és épp egy pillanattal azelőtt rántom be a barlangba, mint hogy azon a ponton beomlana a hó, ahol még az imént állt.

– Jól vagy? – kérdezem.

– Persze hogy jól van – mondja Cat. – Úgy látom, őt nem esik nehezedre megmenteni.

– Minden rendben. – Visia bólint, majd leengedi a csuklyáját, feltárva a sárkánytűz nyomán keletkezett heget a homlokán.

Korholó pillantást vetek Catre, de egyelőre túlságosan lefoglalja a griffje, aki a többiek után átvergődik a barlang bejáratán.

– A második ok. – Sloane feltartja két ujját, ahogy elhalad Cat mellett a barlang sötét belseje felé. – Talán felesleges mondanom, hogy errefelé nincsenek varázsfények.

Én pedig sosem voltam túl jó az előteremtésükben. Bármilyen, amit kisebb mágiával hoznék létre, pillanatok alatt semmivé foszlik ebben a sötétségben. A hasamra csúsztatom a kezem, mintha ezzel elűzhetném az émelygést, amit az erős földszag kelt bennem. Legalább az a nyirkosság most nincs jelen, ami abban a kínzókamrában volt, de azért az emlék így is megállásra késztet.

– *Végeztél azzal az emberrel, aki fogságban tartott* – emlékeztet a történetekre Andarna, aki Kirát követve, a szárnyát a törzséhez húzva szintén bebújik a bejáraton.

– *A félelem nem mindig racionális.* – A többi lovasra pillantok. – Valamelyikőtök nem tűzforgató véletlenül? Csak mert nem hiszem, hogy azt akarjátok, hogy idebent varázsoljak.

Így is minden alkalommal alaposan próbára teszt, ha öt méteres távolságból kell fenntartanom az energianyálábokat a kezem és a vezető között, ráadásul néhány másodpercnél tovább sosem működik a dolog.

– Egyelőre nem érzem, amit keresünk – mondja Visia.

– Én sem – jegyzi meg Sloane, ahogy a sötétséget kémleli.

– Pedig azt hittem, egy sárkányt is hoztatok magatokkal. – Cat Andarnára mutat.

– Ő még nem tud tüzet okádni. – Andarnára mosolygok. – De hamarosan képes lesz rá.

– *Emlékeztess rá a kedvemért, hogy attól még egyetlen harapással le tudom szedni a fejét a törzséről* – sípolja Andarna, elhallgattatva Tairn baljós morgását.

– *Inkább nem. Mit mondott Tairn?*

– *Azt, hogy nem esszük meg a szövetségeseinket* – dörmögi, és közben hallom, ahogy a karmaival a kőpadlón kopog.

– Nagyszerű – mondja Cat. – Gőzöm nincs, hogy miért kerültem össze veletek. Pedig az ember már azt gondolná, legalább az egyikőtök elő tud teremteni egy varázsfényt idelent. – Cat leveszi a hátizsákját, majd előszed belőle egy kisméretű fáklyát.

– Most szórakozol? – Elképedek, ahogy előszed egy tenyérnyi fadarabot, és megcsóválja a fejét. – Végig nálad volt?

– Hát persze. – Folytatja a keresgélést a táskában. – Az, hogy nálatok nincs ilyesmi, remekül bizonyítja, hogy még sosem kellett igazán félnetek a sötétben. Francba, nem találok a tűzrúnát, amit Maren készített.

– Ti csereberéltek a rúnáitokkal? – kérdezi Visia döbbenten.

– És még ti nevezitek magatokat családnak? Hát persze hogy szoktunk cserélni. Aki el tudja készíteni, az elkészíti, aztán összerakjuk, amink van, hogy mindenkinek jusson mindenből. – Cat megrázza a fejét, majd kihúzza magát, és szitkozódik egyet. – Nem találok.

– Ez... zseniális – mondom. – Miért nem szóltál róla?

– Ti ahhoz vagytok szokva, hogy csak felhalmozzátok az erőt, nem pedig ahhoz, hogy esetleg meg is osszátok a másikkal. – Megvonja a vállát. – Nos, hacsak nincs valakinek más ötlete, hogyan tudnánk tüzet csiholni...

– Bízd csak rám. – Lehúzom a kesztyűimet és betömöm őket az egyik zsebembe, majd a másiktól előszedem a vezetőt, és hagyom, hogy felébredjen a bensőmben az erő. Hamarosan megérezem az ismerős csiklandozást, aztán égetni kezd, ahogy végigzúdul a kezemen, és eléri az ujjaimat, majd onnan továbbárad a vezetőbe. Az energianyalábok rögtön beragyogják a közvetlen környezetünket.

– Fantasztikus! – Visia elmosolyodik. – Mindannyian képesek vagytok erre?

– Nem. A többség csak dudorászni szokott – mondja Cat gúnyosan. – Örülök, hogy megvan a fény, amire *nektek* szükségetek volt.

– Vedd át – utasítom Sloane-t.

– Kösz, de szeretnék életben maradni. – Feltartja a kezét.

– Ha veszélyes lenne, akkor Catnek adnám. – Felé nyújtom a vezetőt.

Cat felhorkan, de mintha egy nevetést is elfojtana közben.

– Van benne valami. – Sloane átveszi a vezetőt, én pedig minden figyelmemmel arra koncentrálok, hogy egyben tartsam az energiát.

– Hátrálj három lépést. Remek, még kettőt – mondom, és az ujjaim megrepegnek, ahogy az erő egyre jobban kifeszül köztünk.

– Húha – suttogja Visia.

– Érintsd a fáklyát az energiához, Cat.

– Szerinted biztonságos?

– Nem tudom, de utánad szívesen kipróbálom. – Továbbra is a vezetőre és az energia áramlására függesztem a tekintetemet, a forróságra, amely a Tairn erejéhez vezető ajtó mögül árad.

Kira csettint néhányat a nyelvével, amihez mostanra hozzászoktam ugyan, de nem is remélhetem, hogy valaha megértem, mit akar ilyenkor közölni.

– Rendben, megteszem – mondja Cat, majd lejjebb engedi a fáklyát, amíg lángra kap.

Rögtön leengedem a kezem, megszakítva az energia útját, majd elrebegek egy fohászt Dunne-nak, amiért működött a dolog. Könnyen lehet, hogy Felix a holnapi óránkon lándzsára tűzi a fejemet.

– Átveszem. Kösz, Sloane.

Sloane úgy adja vissza a vezetőt, mintha attól tartana, hogy mindjárt felrobban.

– Francba – mondja Cat a fáklyáról a vezetőre, majd rám pillantva. – Nem szívesen vallom be, de ez eléggé...

– Menő volt? – veti közbe Sloane olyan mosollyal az arcán, ami a bátyjára emlékeztet.

– Inkább erőteljes – mondja Cat, de aztán gyorsan elkapja a tekintét, majd felveszi a táskáját.

– Nem az erő teszi lehetővé – közlöm vele, miközben tovább csatornázok a vezetőbe, hogy az ismét felragyogjon, és így már világosan léphessek a sötétbe. – Hanem az önuralom.

– Hát, az sem a szívügyem – motyogja maga elé, miközben felér mellém.

– Az őszinteség ritka pillanata. – Belépünk a barlangba, amely mintha minden egyes lépésünkkel kiszélesedne. – Azért raktak össze egymással, mert elvileg én vagyok a legerősebb lovas a rajunkban – mondom, figyelmen kívül hagyva a dörmögését. – Te viszont jobb vagy a rúnákkal. Nemcsak *kikészítjük*, de egész jól *kiegészítjük* egymást. – Elmosolyodom, noha az egyre sűrűsödő sötétségben aligha látja.

Cat úgy néz rám, mintha váratlanul növesztettem volna egy harmadik kart, miközben a fáklya lángjai megreszketnek.

Huzatba értünk.

– Ez már az írnohumor? – kérdezi Sloane pár lépéssel lemaradva, Visiával az oldalán.

– Jesinia értékelné – mondja Visia, hátha ezzel ki tud menteni.

– Azért, mert Jesinia írno – jegyzi meg Sloane.

A barlang nagyjából öt méterrel előttünk kiszélesedik, majd elágazáshoz érünk, ahonnan egy jókora alagút kanyarodik balra.

– Úgy tűnik, hogy egy jóval egyszerűbb út is vezet ide – mondja Cat.

– Ne felejtsetek, hogy ez a barlang egy hatalmas hálózat része – mondom.

– Esetleg különváljunk? – kérdezi Visia.

– Nem! – feleljük hárman kórusban.

– Merre menjünk tovább? – teszi fel Sloane a mindannyiunkat foglalkoztató kérdést.

Senki sem válaszol.

– *Van ötleted?* – kérdezem Tairntól, noha érzem, hogy a kapcsolatunk kezd elhomályosulni. Nincs messze, de az is biztos, hogy nincs a közelben.

– *Annyit mondhatok, hogy érzem az energiát abban a barlangban.*

– Szerintem forduljunk jobbra. Ha nem jön be, visszajövünk ide, és balra megyünk. – A többiekre pillantok.

Cat bólint, úgyhogy elindulunk.

– Tehát szerinted szerzel egy második pecséterőt is?

– kérdezi Visia, megtörve a csendet. – Végül is két sárkányhoz két képesség jár, nem?

– Nem tudom – felelem, és visszapillantok Andarnára. Korábban már arra jutottam, azután, hogy olyan fiatalon kapcsolódott velem, és már

elveszítette az idő megállításának képességét, hogy alighanem a villámforgatás lesz az egyetlen adományom. De talán... – Szerinted?

– *Miért engem kérdezel? A pecséterők mindig az érintett emberen múlnak.* – Pislog egyet az aranyszínű szemével, miközben a fekete pikkelyei beleolvadnak a sötétségbe.

– Második pecséterőről csak akkor lehet szó, ha a sárkány az előző lovasa közvetlen leszármazottjával kapcsolódik – mondja Sloane, aki alighanem félreértette Visia kérdését. – De legalább ennyi esélye van, hogy az ilyesmi örültséghez vezet. Thoirt azt mondta, Cruth-ot azért nem büntették meg, amiért Quinn-nel kapcsolódott, mert Quinn az előző lovasának csak a másodunokatestvére. A pecsétereje erősebb, de nem annyira különböző.

– Thoirtnak nem kellene olyasmiről is beszámolnia neked, ami az empyriaiakra tartozik – oktatja ki Visia.

Mintha kiszaladna a lábam alól a talaj. Ez nem lehet igaz. Ezek szerint...

– Violet, jól vagy? – kérdezi.

Megrázom a fejem, de azért azt mondom:

– Igen. – Hogyan is magyarázhatnám el, hogy a szívem épp most süllyedt valahová a barlang talaja alá? Veszek egy mély levegőt, és megfeszítem, aztán ellazítom az ujjaimat a még mindig izzó vezetőn. Andarna felmordul a jobbomon, úgyhogy gyorsan biztosítom róla, hogy minden rendben. Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz, de abban is biztos vagyok, nem most van itt az ideje annak, hogy elkalandozzak.

– Te jó ég, hát itt van – mondja Sloane, ahogy elszalad mellettünk, és felkap egy fémdobozt, amelyet az elejére festett rúna tart nyitva.

– Ez... simán ment – jegyzi meg Visia.

– Van valamid az idézőrúnával szemben? – kérdezem Cattól, és amikor felvonja a szemöldökét, hozzáteszem: – Te vagy a jobb a rúnákban, emlékszel?

– Valóban. – Bólint, és mióta ismerem, talán most először látom őszintén mosolyogni. – Csak hallani akartam, hogy újra kimondod.

Kiralair szárnya megborzolja a vállamat, ahogy eltotyog mellettem a homályban; mintha valamilyen láthatatlan ellenségtől készülne megvédeni Catet.

Cat hármunkra pillant, és kissé bizonytalannak látszik, mielőtt olyan mozdulattal adná át a fáklyát Visiának, mintha komoly áldozatot hozna

ezzel – vagy inkább mintha a bizalmát fejezné ki.

Irigylésre méltó sebességgel megszövi a nyitórúnát, miközben Andarna izgatottan fészkelődik mögöttem.

– *Mi a baj?*

– *Különös szagot érzek.*

– *Wyvernek?* – Minden izmom megfeszül a testemben.

– *Nem. Olyan szaga van, mint az ellopott mágiának.*

– Felemeli a fejét, és így már majdnem az alagút tetejéig ér. – *Olyan a szaga... mint a sárkányoknak.*

– Megvan! – mondja Cat, és amikor odafordulok, látom, hogy a doboz bezáródik. Ezzel tehát megvagyunk.

– Jobban tesszük, ha sietünk – közlöm a többiekkel.

– Andarna kiszagolt néhány sárkányt, vagyis a többi csapat alighanem a közelünkben van.

– Nem hagyom, hogy elvegyék tőlünk az elsőséget.

– Visia és Cat kicserélik a ládát a fáklyára. – Ha megkapom az eltávot, hazamehetek, és megpróbálhatom meggyőzni az unokatestvéreimet, hogy akkor is hagyják el a határvidéket, ha a szüleik erre nem hajlandóak.

– Vissza akarsz repülni Navarre-ba? – kérdezi Sloane majdnem kiabálva.

– A határnál laknak. A többieknek nem is kell tudniuk róla – feleli Visia, majd elsiet Andarna mellett. – Úgyhogy tűnjünk innen.

– Merész ötlet visszatérni Navarre-ba. – Cat futólépésben utoléri Visiát, és a fáklyával megvilágítja az utat.

– Tisztellek érte.

Ennek hallatán a szívem egy parányi része mintha megenyhülne az irányában. Talán mégsem bánik mindenkivel olyan elviselhetetlenül... Csak velem.

– Nincs más választásom – feleli Visia, ahogy megközelítjük a korábbi elágazást.

Mély morgás járja át a talajt a lábunk alatt, amitől mindannyian megtorpanunk, és feláll a szőr a hátamon.

– Mi a... – kezdi Cat.

Az újabb mordulás hatására már a kavicsok is felpattogzanak körülöttünk, majd egy teljesen kifejlett, narancsszínű sárkány fordul be a sarkon. A háta súrolja a barlang mennyezetét, ahogy felénk fordítja a fejét, és minket kémlel az egyetlen szemével.

A rohadt életbe.

Visia felsikolt.

– *Tairn!* – kiáltom, és kényszerítem a testem, hogy úrrá legyen a sokkhatáson, a félelmen, és a helyzetünk émelyítő reménytelenségén. A vezető kihullik a kezemből, és ugyanabban a pillanatban törik szét a köveken, ahogy az előttem álló felé nyúlok, de csak Cat hátizsákját érem el.

Abban a másodpercben rántom minden erőmmel hátra, amikor Visiát elragadja egy éles, göcsörtös karom. Cat teste az enyémmel ütközik, ahogy mindketten a földre kerülünk, és a fáklya kiesik a kezéből. Visia gyomorszorító hanggal a barlang falának csapódik.

A becsapódás szöge... Az a tompa puffanás... Istenek... Halott...

– *Ezüsthajú?* – Tairn hangja dübörög fel a bensőmben, miközben az utunkat elálló sárkány immár egyedül rám szegezi a fél szemét, és szélesre tárja a pofáját.

Dögszagú lehelet árasztja el az alagutat, mielőtt kipenderítené a nyelvét, és a torka mélyén megpillantanám az éledező lángokat.

– *Solas* ránk talált!

„A sárkánytűzről talán elegendő egyvalamit mondani: gyorsan öl.”

– Kaori professzor, *Útmutató a sárkányok fajtáihoz*

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

Egy sötét árnyék suhan felénk balról, majd vadul csapongó végtagok ragadnak el engem és Catet, és rántanak villámgyorsan hátra. Catbe kapaszkodom a zűrzavarban, magam elé tolva a testét, ahogy egyszer csak váratlanul megtorpanunk. Tudom, hogy nem jelentek elég pajzsot a számára Solasszal szemben, de muszáj megpróbálnom.

Catnek élnie kell. Ő a harmadik a poromieli örökségi rendben. Ha Tyrrendorban hal meg, akkor Cordyn le fogja vadászni Xadent, és habozás nélkül kivégezteti... Persze, ha egyáltalán túléli az én halálomat.

Túlélni. Túlélni. Túlélni. Minden erőmmel megpróbálom továbbítani ezt az üzenetet a mentális kapcsolataimon keresztül, hátha még el tudom érni a többieket. Lehet, hogy Xaden túl messze van, de Tairnnak még hallania kell. Ami pedig Andarnát illeti... Istenek, Tairnnak muszáj időben ideérnie, hogy megmentse.

Kiralair és Sloane csapódnak nekünk egy láthatatlan erő hatására, hátralökve Catet és engem – egyenesen Solas felé. A hátam azonban előtte még egy kemény, durva felületnek ütközik, amikor a barlang falai egyszer csak kísérteties fénnel felizzannak, ahogy Solas készül ránk okádni a tüzet, mielőtt minden ismét sötétségbe borulna.

– *Vegyé! mély levegőt!* – mondja Andarna. – *Ne vitatkozz!*

Nem sötétség. Szárnyak. Ez Andarna hasa a hátamon, és az ő szárnyát érzem magunk körül.

– Nagy levegőt, mindenki! – kiáltom, és beszívom a kéntől nehéz levegőt.

Forróság kerekedik körülöttünk, majd zúg el mellettünk egyetlen hatalmas folyamban, megremegetve Andarna szárnyait, ahogy a hőmérséklet pillanatokon belül az egekbe szökik. Kényszerítem magam, hogy csukva tartsam a szemem, nehogy elevenen megfőjön a koponyámban, miközben a bőröm már úgy ég, mintha egyenesen behajítottak volna egy sütőbe. Hogyan fogjuk ezt túlélni?

– *Andarna tűzálló* – emlékeztet rá Tairn, de a hangjában csengő félelem nem sokat segít abban, hogy le tudjam küzdeni a saját kétségbeesésem.

– *Ne vegyetek levegőt!* – ismétli Andarna, és pontosan tudom, hogy miért mondja, hiszen ha így tennék, azonnal megégetném a tüdőmet – és nemcsak én, de a többiek is. Számolom a saját szívveréseimet. Egy. Kettő. Három.

A forróság mintha egy örökkévalóságig tartana, mintha a lelkem pontosan azt tenné, amit Sloane javasolt még az év elején, és egyenesen a pokol legmélyebb bugyraig süllyednék, anélkül, hogy Maleknek ajánlották volna a lelkem. Nyolc. Kilenc.

Mire tízig számolok, véget ér, és Andarna leereszti a szárnyát. Friss levegő áramlik körénk, de még várok, amíg eléggé hűvösnek érzem ahhoz, hogy újra lélegezni mernék, és közben hallom, hogy a többiek is így tesznek.

Amikor kinyitom a szemem, Cat a fáklyafényben fekszik a köztünk lévő parányi szakaszon, és a kesztyűs kezével oltogatja el Kira szárnyainak lángra kapott tollait. Ezek szerint ő sem úszta meg. Sloane odasiet, hogy segítsen, miközben Andarna is kihúzza magát, én pedig alig tudom elkerülni a farkát, ahogy szembefordul Solasszal.

– *Ne! Majdnem kétszer akkora, mint te!* – Feltartom a kezem, és minden gátat ledöntök, ami eddig elválasztotta tőlem Tairn erejét. Hagyom, hogy átjárjon és elemésszen, vagyis azt tegye, amire Solas nem volt képes, egészen addig, amíg már magam is eleven láng vagyok. Csakhogy idebent nem varázsolhatok, úgy legalábbis biztosan nem, hogy minden esély megvan rá, hogy az egyik rajtársamat találom el.

Andarna bömbölése megtölti a barlangot, és a szívem kihagy egy ütemet, amikor egyszer csak előrevágtat, és megcélozza Solas torkát, aki azonban úgy löki félre, mintha csak egy tollpihe lenne. Próbálom magamba fojtani a kiáltásomat, ahogy Andarna a barlang falának csapódik

– pontosan ott, ahol Visia csontjainak megégett maradványai is hevernek.

– *Jól vagyok* – mondja, ahogy talpra kecmereg, miközben Solas máris felém fordul.

– *Három perc* – közli Tairn. – *Nem ma fogsz meghalni!*

Három perc. Annyit talán kibírunk. De nem az idővel van baj. Tairn nem fér be a barlang bejáratán. Meg kell találnia a másik bejáratot, amin Solas is érkezett.

– *Hogy a francba lehet végezni egy sárkánnyal?*

– Engedj el! – kiáltja Cat. – Te... elszívod az erőmet!

Hogy mi van? Megkockáztatok egy pillantást hátra, de csak azt látom, hogy Cat kiszakítja magát a halálra vált Sloane karjaiból.

– *Menj a másik szemére.*

– *Félre az útból* – közlöm Andarnával, aki ezúttal végre hallgat rám, és imbolygó léptekkel félreáll, miközben előhúzok két tőrt a hüvelyéből. Megpörgetem a fegyvereimet, és egy pillanatra elkapom a hegyüknél, mielőtt elhajítanám őket.

Az első célt téveszt, miután Solas tekergőzni kezd, a második azonban célba talál.

A kinnal teli üvöltését nyomban egy másik, még súlyosabb bömbölés követi – ezúttal a haragé. Hátratántorodik a kereszteződésig, kicsiny, de annál értékesebb rést hagyva számunkra a feje és a fal között.

Cat és Sloane vannak közelebb. Nekik még sikerülhet.

– Vidd ki innen! – kiáltom Catnek. – Most!

– Violet! – kiáltja Sloane, Kira csőre azonban rázárul a táskájára, és a magasba rántja, miközben Cat felkapaszkodik a madara hátára.

Megindulnak, és még éppen azelőtt sikerül kislisszolniuk, hogy Solas egy erőteljes mozdulattal utánuk csapna a karmával, éles, mély nyomokat vájva a barlang falába.

A padlóra hanyatlok, ahogy a fájdalom berobban a vállamban. Ezúttal nem hallom az ismerős roppanást, ahogy a fenevad a következő mozdulatával a mi fejünk felett húzza el a mancsát, de valami így is belehasít a tenyerembe.

A vezető üvege az.

Kinyújtom a vérző ujjaimat, és a pislákoló fáklyafényben próbálom szemrevételezni a vezető maradványait.

A fémfoglalat teteje eltört, úgyhogy az egészből mindössze négy girbegurba villa, és középpütt a továbbra is biztosan álló ötvözet maradt meg.

– *Nem tudok tüzet okádni* – mondja Andarna a gondolataimat követve.

Nekem viszont van erőm.

– *Pillanatokon belül igazán sötét lesz idebent.* – Ez az egyetlen esélyünk, úgyhogy nincs más választásom. – *Amint megnyílik az út, futnod kell.*

– *Nem hagylak magadra* – makacskodik.

– *Egy perc!* – jelenti be Tairn.

Hogy az ördögbe fogok elég közel kerülni Solashoz, hogy belevágjam a vezető maradékát? Arra már nincs idő, hogy a törömhöz erősítsem, és

egyébként sem tudom elég erősen elhajítani ahhoz, hogy...

Solas ismét elbődül, és közben visszafordítja a fejét a válla fölé. A résen át megpillantom Catet a reszketeg fényben, ahogy éppen újra felajzza az íját.

Most nincs idő azon töprengeni, hogy itt maradt, csak hogy megmentsem engem. Már mozdulok is, és az üres kezembe kapom a fáklyát, majd futni kezdek Solas mellső lábának kevésbé védett pontja felé, ahol a pikkelyek közt a szabad mozgás lehetővé tétele miatt van néhány centi hézag.

Ismét felbődül, és röviden megint tüzet okád, ahogy immár célzásra képtelenül próbál támadni, de Cat helyett csak a falat találja el. Beszaladok a törzse alatti, halálos veszedelmet rejtő területre, és inkább megváltoztatom a tervem, amikor ráébredek, hogyha összeomlik, akkor engem is agyonnyom, úgyhogy helyette megcélzom a jobb vállát.

Belevágom a vezetőből kiálló villákat a pikkelyei közé, miközben Andarna megtalálja magának a nyaka és a válla közötti területet, ezzel elvonva a figyelmét, úgyhogy végre lehetőségem van *varázsolni*. Energia zúg végig a karomon, majd éri el az ujjhegyeimet, és végül azt a pontot, ahol a kezem a fémmel találkozik.

Önuralom. Az egész csak az önuralomról szól.

A fél kezemet felemelve próbálom irányítani az érzékeny energianyalábot, majd olyan gyorsan kezdek hátrálni a sárkánytól, amennyire csak tudok, miközben egyre több és több energiát viszek az áramlatba, míg végül... mindent beleadok.

Solas bömböl, és megpördíti a farkát. Felismerhetetlen valami zúdul felém, és egy pillanattal azelőtt veszem észre a farka tömör végét, mielőtt a gyomromba vágódna, hogy az ereje egyenesen a levegőbe küldjön, megszakítva a villám folyamát.

Úgy úszom a levegőben, mint egy ágyútöltelék, majd beütöm a fenekem, a hátam és végül a fejem, és reccsenő hangok kíséretében a földnek csapódom. Az erőmet azonban sikerült magamban tartanom ahelyett, hogy kicsaptam volna vele, és még továbbra is a bensőmben fortyog, átforrósítva a testemet. Még mindig jobb így, mintha véletlenül Andarnát találtam volna el.

Az egyedüli hang, amit hallok, a füleimben keletkező veszett sípolás, a látómezőm pedig nem több, mint néhány gyorsan felvillanó tűzgomoly. Ahogy felülök, már jobban ki tudom venni, hogy Andarna továbbra is Solas

nyakát szorongatja, és még akkor is tartja magát, amikor az veszettül rángatózni kezd, és a barlang falához csapja a jóval kisebb sárkányomat.

– NEM! – kiáltom, vagy legalábbis azt képzelem, hogy kiáltok, de a fejemben mozgásba lendülő harangok minden más hangot kizárnak. Aztán egyszer egy másik erő mozdít meg, és két kar hátrahúz. Hátrahajtom a fejem, és rögtön felismerem azt a szempárt.

Liam. Ezek szerint meghaltam.

– Még nincs biztonságban! – kiáltja valaki, ahogy a harangzúgás kissé alábbhagy, majd az újabb tűzfelhő fényében megpillantom a Solas vérző vállából kiálló két újabb nyílvesszőt.

Cat. Ő áll mellettem, és már készíti is a következő nyílvesszőjét, miközben némán mozog az ajka.

És a szempár fölöttem nem Liamé. Hanem Sloane-é.

Néhány rövid másodpercre mindannyiunkat ismét beburkol a sötétség, és a zúgás most már eléggé alábbhagyott ahhoz, hogy világosan ki tudom venni Cat hangját.

– Kilencven. Száz. Százegy. – És a hangja *reszket*.

Ismét felvillan a fény, engem pedig megint hátraránt valaki, miközben Cat lő, telibe találva Solast a korábbi sebén. Andarna végre elszabadul, jókora darabot kiszakítva az ellenségből. Egyszer csak több a fény körülöttünk – közel járunk a barlang szájához.

– Andarna! – megpróbálok kiszabadulni Sloane szorításából, de minél inkább küzdök, annál gyengébbnek érzem magam. Aztán az erőm elviselhetetlen forrósága csökken, Sloane viszont felkiált, elenged, és a földre zuhanok.

– *Ezüsthajú!*

Érzem a levegőt felkavarodni a hátam mögött, és tudom, hogy Tairn valahol odakint lebeg a barlang szája előtt, de továbbra sem vagyok képes elszakítani a tekintetem a barlangban uralkodó sötétségtől, miközben megpróbálok valahogy talpra kecmeregni.

Aztán egy sárkány *felsikolt*, majd irtózatossággal elhallgat.

Nem lehet, hogy ő legyen az. Nem, nem lehet.

– *Életben van!* – mondja Tairn, de nem merek levegőt venni addig, amíg a mentális kapcsolatomon keresztül én is elérem Andarnát, és újra érzem, hogy a köztünk lévő kötelék izzó és stabil.

– Kiszívtam az erőd. – Sloane úgy nézi a saját feltartott kezét, mintha nem is hozzá tartozna. – Kiszívtam az erőd! – Megragadja a vállam, elszakítva a figyelmem a sötétről, miközben irtózatosszerű szédülés tör rám.

– A rohadt életbe, Sloane, adj már neki egy percet. Most verte be a fejét – ugatja oda Cat, aki készen állva az újabb támadásra még mindig a sötétséget fürkészi.

– Vörös a szemem? – Sloane két kézzel ráz, de az is lehet, hogy csak ennyire reszket, és egyszerűen képtelen elengedni. – Vörös? Esküszöm, hogy nem akartam, Violet! Semmit sem vettem el tőled szándékosan! Istenek, én is veninné fogok változni?

– *Olyan, mint Naolin* – mondja Tairn.

– Nem változol veninné. – Megfogom a kezét, majd lefejem a vállamról, és még egyszer a sötétség felé fordulok, ahogy lépteiket hallunk. Karmok karcolják végig a köveket.

– Biztos?

– Most nyilvánult meg a pecséterőd – súgom oda, és hunyorogva figyelem a homályt. – Elszívó vagy.

Andarna jelenik meg a bejáratban, de nem a képét borító bőrcafatokra figyelek fel először – hanem a farka mérgezett tüskéiről csöpögő vérré.

– *Megölted.* – A vállam lecsügg a megkönnyebbüléstől. – *Megölted Solast.*

A büszkeség és az aggodalom egyszerre nehezedik rám, és mielőtt még felállíthatnám a pajzsomat, Tairn hangja tölti meg létezésem minden szegletét:

– *Pusztító!*

* * *

Amint a gyógyító végzett a látásvizsgálattal – először leárnyékolta a látómezőmet, majd újra világosságnak tette ki a szememet –, Xaden ront be a szobánkba.

– Violet... – Pár lépésnyi távolságot tart az ágy szélétől, ahol ülök. – Cat? Te meg mi a francot keresel itt?

– Violet megmentette az életemet – feleli Cat. – A legkevesebb, amit tehettem, hogy meggyőződtem róla, rendes gyógyítót kap maga mellé.

– Hogy *micsoda*? – Xaden előrelép, miközben a gyógyító feláll.

– Jól hallottad. A nagy narancs szörnyeteg elé állt, hogy engem megvédjen tőle. – Cat feláll a székéből; ugyanabból a székből, ahol Xaden is ült azokban a napokban, amikor Resson után itt ápoltak, miután az a venin megmérgezett a pengéjével. – Köszönöm, Sorrengail. – Meg kell hagyni, kissé nehezebbre esik kimondani ezeket a szavakat, de azért csak sikerült. Aztán elindul, és kísétál Xaden mellett a szobából.

– Solas... – kezdem.

– Tudom, hogy mi történt – vág közbe Xaden. – Sgaeyl mindent elmondott.

– Találkozhón voltál. Nem akartalak volna zavarni. – Közben a szememmel követem a gyógyító ujját.

– Zavarni? – Árnyak jelennek meg a padlón.

A gyógyító észreveszi, hogy mi történik, és pislog egyet.

– Rendbe fogsz jönni. Nem hiszem, hogy agyrázkódásod volna, de azért keletkezett egy jókora duzzadás a fejed hátulján. És próbálj odafigyelni a kezeden lévő varratokra.

– A nő felvonja az ősz szemöldökét.

– Így fogok tenni. – Felemelem a bekötözött balomat.

– Köszönöm.

Bólint, majd feláll, és eltűnik a folyosón.

Xadenre meredek, aki ugyanúgy visszamered rám. A teste minden pórusából árad a feszültség.

– Ha a varázsvédelem miatt akarsz veszekedni, állok elébe, de ne hibáztass azért, mert kiküzdöttem magam abból a barlangból.

Egyszer csak előreszökken, közelebb hajol, és megcsókol – lágyan és lassan.

– Életben vagy – suttogja.

– Ha hihetek a szívemnek, igen.

– Remek. – Kihúzza magát, majd összefűzi a karját a mellkasa előtt. – Akkor veszekedhetünk. Mégis mi a franc járt a fejedben, hogy megmentetted *Cat* életét?

Pislognom kell egyet.

– Most komolyan rám haragszol? Sikerült elintéznünk egy sárkányt, kijutottunk egy halálcsapdából, és még rám haragszol? Mert megmentettem a poromieli trónörökösi sor egyikét?

Visszahúzódik, és riadtság jelenik meg a tekintetében, mielőtt átvinné a helyét a harag.

– Azért mentetted meg Catet, mert *harmadik* a trónöröklési sorrendben?

– Kezdjük ott, hogy bárkiért harcoltam volna, ha...

– Te felelőtlen, önző... – kezdi, és lassan elhátrál.

– Másodszor, az ő halálát a tiéd követte volna, úgyhogy igen, a rohadt életbe, megmentettem! – Leteszem a talpam a padlóra, és egy másodpercre még egyszer elönti a fejemet a zúgás, de aztán a pulzusom helyreáll, és sikerül vennem néhány mély levegőt. – Ha Cat meghal, Tecarus kivégeztet téged.

– Hihetetlen. – Végigsimít a haján. – Gyűlölöd őt, nem vagy hajlandó felállítani a varázsvédelmet, nyilvánvalóan azért, nehogy megfoszd az erejétől, és aztán még az életedet is kockáztatod miatta...

– Miattad!

– De hát csak téged akarlak! – Végez egy körzést a csuklójával, mire az árnyak a kelleténél egy kissé erősebben csapják be az ajtót, majd gondoskodik róla, hogy hangszigetelve legyünk. – Ha Cat meghal, akkor majd vállalom a következményeket. Ha pedig a röptetők nem fognak tudni csatornázni többé, azért is vállalom a következményeket. Te viszont... Ó, nem, dehogy. Istenek, Violet. Minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy tiszteletben tartsam a szabadság iránti vágyadat, és biztonságban tudjalak, és erre te... – Megrázza a fejét. – Néha már nem is tudom, hogy mit csinálok.

– Hogy biztonságban tudj. – Felnevetek, de olyan keserűen, hogy még a szemem is csípni kezd tőle. – Tehát ez a cél? Már kezdtem összezavarodni, nem csupán arról van-e szó, hogy már nem akarsz megölni.

– Tessék. – Egészen addig hátrál, amíg a háta a falnak ütközik, majd összefűzi a karját a mellkasa előtt, és lazán keresztbe veti a bokáját. – Készen állsz rá végre, hogy megkérdezd, milyen egyezséget kötöttem az anyáddal?

„Semmi sem teszi tönkre a stabil, rendíthetetlen szerelmet, mint a szembenálló ideológiai meggyőződés.”

– Lucerasi Warrick naplója (Violet Sorrengail
és Dain Aetos fordítása)

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

Kinyitom a szám, majd újra becsukom.

– Te tudtad... hogy tudok róla?

– Hát persze hogy tudtam. – Úgy vonja fel azt a sötét szemöldökét, mintha kettőnk közül én volnék az, akivel valami nincs rendben. – Csak azt vártam, hogy végre összeszedd a bátorságodat ahhoz, vagy eléggé megbízz bennem, vagy hívd aminek akarod... Szóval, hogy végre megkérdezd.

A kezem ökölbe szorul, ahogy gyorsan az Archívum ajtaja mögé száműzöm az erőt, és felállítom a pajzsomat. A vezető nélkül minden esély megvan rá, hogy pillanatokon belül lángba borítom a függönyöket.

– Hagytad, hogy hónapokig főjön miatta a fejem?

– Nem kérdeztél! – Ellöki magát a faltól, de csak egyetlen lépést közelít.

– Hónapok óta könyörgök, hogy kérdezz, amit csak akarsz, hogy végre ledönthessük az utolsó, áthatolhatatlannak tűnő falat köztünk, de te nem tettél semmit. Miért?

Ennek tényleg van képe az én nyakamba varrni ezt az egészet?

– Te mondtad, hogy sosem lehetsz teljességgel őszinte velem. Honnan kellett volna tudnom, hogy mit fogsz megválaszolni, és mit nem? Honnan tudhatnám, hogy egyáltalán mit szabad kérdeznem?

– Abban a pillanatban, hogy kérdésed van, kérdezz. Ilyen egyszerű.

– Egyszerű? Brennan életben van. Egyezséget kötöttél az anyámmal az életemről. Ő okozta azokat a sebhelyeket a hátadon. Áruld el, Xaden, csupán az én családom titkait akarod megtárgyalni velem? Tudsz esetleg valamit Miráról is?

– Francba. – Beletúr a hajába. – Nem akartam, hogy tudj a sebhelyekről, ezt elismerem, de *elmondtam volna*, ha rákérdezel.

– Tavaly megkérdeztelek róla – felelem, majd az ablakhoz lépek, hogy kinézzek az újjáépített városra, miközben a düh felforrósítja a véretem... De legalább a bőröm hűvös marad, hála az isteneknek.

– Sajnálom. Azon már nem tudok változtatni, ami tavaly történt, és habár azt mondtad, megérted, hogy miért tartottalak kétségek közt, úgy látom, valójában nem tudtál megbocsátani.

– Hogyan... – Valóban nem? Átkarolom magam, és figyelem a tíz griffből álló csapatot elröppenni odakint, miközben a fejemben ott zúg

mindaz, amiről beszéltünk: a megállapodása anyámmal, az, hogy *tudta*, hogy próbára tett az idióta kérdéseivel... És még mindig nem mondott el mindent azokról a sebhelyekről, ahogyan arról sem, hogy a gyanúm szerint miért vele kapcsolódott Sgaeyl. Vajon még mi lehet, amiről nem tudok?

– Ami a sebhelyeket illeti, azt mondtam neked, úgysem akarod tudni, hogy szereztem őket. Nem gondolhatod őszintén, hogy boldoggá tett, miután kiderült az igazság, ugye?

A gyomrom fordul egyet.

– Természetesen nem! – Felé fordulok. – Újra és újra megvágott téged! – Megrázom a fejem, ahogy még mindig képtelen vagyok felfogni, hogy vetemedhetett ilyesmire az anyám, nem is beszélve arról, hogy viselhette el Xaden.

– Igen. – Bólint, mintha csak egy közönséges tényről lenne szó a sok közül, mintha az egész már múlt volna. – Én pedig nem tájékoztattalak, mert tudtam, úgyis megtalálnád a módját, hogy magadat hibáztasd, ahogy az elmúlt hónapokban mindenért magadat tetted felelőssé, ami balul sült el.

Megfeszülök.

– Nem igaz, hogy...

– De igen. – Előrelép, és megáll az ágy szélénél. – Márpedig a hátamon lévő sebhelyek nem a te hibád. Igen, az életed volt a hallgatólagos ára, hogy a megjelölteket is felvegyék a kvadránsba. – Vállat von. – Az anyád ellenszolgáltatást kért a szívességéért cserébe, én pedig beleegyeztem. Azt akarod, hogy bocsánatot kérjek valamiért, amit azelőtt tettem, hogy még csak nem is ismertelek? Mielőtt még szerettelek? Egy olyan megállapodásért, ami miatt életben maradtál? Ami miatt elkezdhettünk fegyvereket csempészni a röptetőknak? Hát, arra várhatsz. Nem fogok bocsánatot kérni.

– Nem haragszom rád az egyezés miatt. – Hogy lehet, hogy még mindig nem érti? – Azért haragszom, mert nem voltál őszinte, és mert továbbra is ragaszkodsz hozzá, hogy nekem kellene rákérdeznem mindarra, amit magadtól kellett volna elmondanod. Hogy az ördögbe szerethetlek, ha egyszer folyamatosan azt érzem, hogy még csak nem is ismerlek?

– Úgy, hogy elég sokáig életben tartottalak ahhoz, hogy egymásba szeressünk – feleli. – A megállapodás nélkül az istenek tudják, hogy mire sarkallt volna a bosszúvágy. Kérdezd csak meg, hogy miért nem bántam

meg. Kérdezz arról, milyen volt először megpillantani. Kérdezz arról a pillanatról, amikor az egyezés ellenére majdnem megöltelek, de végül úgy döntöttem, hogy ez talán mégsem jó ötlet. Kérdezd meg, hogy *miért*. Kérdezz valamit! Küzdj, ahogyan tavaly is tetted, mielőtt még elvesztettem a bizalmadat. Ne félj végre ennyire a válaszoktól, és ne várd, hogy majd magamtól elmondok mindent. Követeld az igazságot! Azt akarom, hogy mindenestül akarj, és ne pusztán azt az oldalamat szeresd, amit látni akarsz belőlem.

– Hogy lehet, hogy még öt hónappal később is ugyanarról vitatkozunk? – Megrázom a fejem. – Elmondhatja az igazat, vagy visszatárhathatja, mindenesetre elegendő van abból, hogy nekem kell azon töprengenem, vajon melyek volnának a helyes kérdések.

– Ugyanis nem csak én éltem vissza a bizalmaddal tavaly. Hiszen túlságosan fel voltál dűlva, amiért nem voltam hajlandó válaszolni néhány felszínes kérdésedre a forradalommal kapcsolatban, és ezért nem tetted fel az igazán lényeges kérdéseket *kettőnk*ről. Mert nem volt lehetőségem magadra találni, mielőtt megkínóztak volna. Mert eljöttem érted, mert elmondtam, hogy szeretlek, és úgy döntöttél, hogy végre te is bevallhatod, hogy szeretsz, hogy velem maradhatsz, csak éppen kihagytuk azt a lépést, ahol beismered, hogy te is teljességgel megbízol bennem. Válassz! Kissé olyan, mintha még mindig a Mellvéden lennénk, csak hogy már nem én vagyok az, aki attól tart, hogy a másik valami kellemetlenre bukkanhat, ha esetleg túl mélyre ás. *Te vagy az*, aki ettől tart.

– Ez baromság. – Megrázom a fejem. – De hogyan is bízhatnék meg benned teljesen, ha mindennap harci szekercék dőlnek ki a szekrényekből?

Felvonja a sebhelyes szemöldökét.

– Nem biztos, hogy pontosan értem...

– Imogennel beszéltünk róla. Mindegy. – Legyintek.

– A harci szekercékről? – Kissé oldalra dönti a fejét.

Megdörgölöm a homlokomat, hogy összeszedjem magam.

– Mondtam valamit arról, hogyha egy szekerce dőlne ki a szekrényből, és majdnem megölne, akkor valószínűleg meg akarnád nézni a szekrényt, hogy ne forduljon elő ilyesmi még egyszer.

– Vagy úgy. – A szeme sarkából abba az irányba pillant, ahol az uniformisaink lógnak egymás mellett. – Ezzel már lehet kezdeni valamit.

– Ezt meg hogy érted?

– Mi van most a szekrényben? – Összefűzi a karját a mellkasa előtt.

Kinyitom a számat, aztán becsukom, aztán megint kinyitom.

– Uniformisok. Csizmák. Röpszerelés.

– Hány uniformis? Milyen csizmák? – Árnyak sűrűsödnek a padlón, majd indulnak tovább az ágytól a szekrény felé. – Valóban *tudod*, hogy mi van odabent? Vagy csak bízol benne, hogy nem raktad odébb a dolgaidat, és minden pontosan úgy van, ahogy hagytad?

– Ez csak egy hasonlat. – Kezd nevetségessé válni a dolog. – Mindennap kinyitom azt a szekrényt. Tudom, hogy hol vannak a cuccaink, mert látom őket.

– Mi a helyzet azzal a lepedővel, amit anyám készített nekem? A felső polcon van. – Két árnyéknyaláb válik ki a többi közül, majd ráfonódik a kilincsre, és kinyitja a szekrény ajtaját.

– Nem kutakodtam. – Megcsóválom a fejem, és összeszűkülten szemmel méregetem Xadent.

Félmosolyra húzódik a szája.

– Mert bízol bennem.

– Csak egy hasonlat volt! – felelem, minden szótagot külön kihangsúlyozva.

– Akkor tedd fel a kérdést, Violet – feleli halkán, abban a nyugodt, visszafogott hangnemben, aminek hallatán felszegem az állam. – Tégy próbára.

– Rendben – felelem, és összeszorítom az ajkam. – Van esetleg szekér...

Árnyak robognak elő a szekrényből, és még egy pillanattal azelőtt veszem észre a fém villanását, hogy a sötétségből font nyalábok egy centire megállítanak az állam előtt a tőrt.

Elakad a lélegzetem, és minden ízemben megfeszülök.

– Mi a szart művelsz, Xaden?!

– Szerinted bántani foglak? – A szőnyeg miatt a léptei majdnem tökéletesen hangtalanok, ahogy átvág a szobán, elég időt hagyva rá, hogy meghátráljak, de nem teszem.

– *Én* foglak bántani, ha nem húzod vissza ezt a képemből. – Továbbra sem veszem le róla a szemem.

– Vajon hagynám, hogy ez a tőr valaha is fájdalmat okozzon neked? – A csizmája orra már az enyémhez ér, ahogy behajol a személyes terembe.

– Természetesen nem.

Az árnyak lassan közelebb viszik a pengét a saját torkához, én pedig elkapom a markolatot, elhúzom, majd az asztalra hajítom a fegyvert, mielőtt még véletlenül megvágna magát.

Mosoly suhan át az arcán, majd ahogy jött, el is tűnik.

– Violence.

– Mi az? – csattanok fel.

– Nem tudom, hogy észrevetted-e, de volt egy tőr a szekrényben. – A nyakam hátsó részéhez csúsztatja a kezét, majd közelebb hajol, kettőnkre szűkítve az egész világot. – Nem kellett volna mást tenned, csak megkérdezned, és még akkor is, ha nem tudtad, hogy feléd tart, biztos lehettél benne, hogy sosem engedném, hogy bajod essen. Nem én vagyok az, akiben nem bízol.

Felhorkanok.

– Ez meg mit jelentsen?

– Édesem, te vagy a legokosabb ember, akit ismerek. Ha valóban tudni akarod a válaszokat, akkor fel tudnád tenni a megfelelő kérdéseket. – A hangja ellágyul, ahogy végighúzza a hüvelykjét az államom. – Tudtál az egyezségről. Talán azt a kérdést kellene feltenned magadban, hogy miért nem akartál beszélni róla.

– Azért, mert szeretlek! – A hangom elcsuklik, és a végén csak valami halálra vált suttogás marad belőle, amit legalább olyan kínosnak érzek, mint azokat a gondolatokat, amelyeket még mindig képtelen vagyok kivenni a fejemből. A gondolatokat, amelyeket azóta próbáltam távol tartani magamtól, hogy anyám elmondta az igazságot. Forróság önti el az arcomat, miközben továbbra sem veszi le rólam a tekintetét, és a magatehetetlenségtől ökölbe szorul a kezem. – Azért, mert szeretném azt hinni, hogy azért tartottál életben a Cséplés előtti hónapokban, mert tetszettem neked, mert érdekesnek találtál, mert vonzódtál hozzám, és nem pedig azért, mert megállapodtál róla az *anyámmal*. Mert borzalmas arra gondolni, hogy ő az egyetlen oka, ami miatt belém szeretted. Mert lehet, hogy igazad van, és nem akartam ezt a konkrét igazságot, hiszen tudom, milyen bizonytalan a határ az odaadás és a megszállottság, a gyávaság és az önmegtartóztatás között, és amikor rólad van szó, nekem újra és újra ezen a határon kell egyensúlyoznom. Olyan átkozottul szeretlek, hogy tavaly minden figyelmeztető jelre fittyet hánytam, most pedig az idő felében nem is tudom, hogy hol vagyok pontosan, mert még mindig túlságosan rád

figyelek, ahelyett, hogy magam elé néznék!

– Talán azért, mert nem is akarsz tudni, hogy hol vagy pontosan – feleli. Elakad a szavam. Hogy merészeli...

Valaki dörömböl az ajtón.

– Tűnj el! – kiált vissza Xaden a válla fölött, majd felsóhajt, amikor eszébe jut a hangpajzs.

– Tegyük próbára az elméletedet. Azt akarsz, hogy követeljem az igazságot? Hogy kérdezzek valamit, ami valódi? – Ezúttal én vagyok az, aki nem engedem szabadjára az ő tekintetét.

– Kérlek.

– Mi a második pecséterőd?

Elkerekedik a szeme, és kiszalad a vér az arcából. Azt hiszem, most először sikerült ledöbbsentenem Xaden Riorsont.

– Tudom, hogy van egy második is – suttogom, ahogy a dörömbölés folytatódik. – Azt mondtad, hogy Sgaeyl a nagyapáddal kapcsolódott, vagyis te a korábbi lovása közvetlen leszármazottja vagy. Ha egy sárkány egy családtaggal kapcsolódik, az megerősítheti a pecséterőt, ha viszont közvetlen leszármazottal... Akkor vagy második pecséterő jön létre, vagy pedig az illető megőrül. Márpedig te elég józannak tűnsz.

Élesen beszívja a levegőt, és nagy nehezen sikerül újra felvennie az ismerős maszkját.

Megrázom a fejem.

– Ennyit arról, hogy csak kérdezni kell. Már csak azt szeretném tudni, miért választhatott téged Sgaeyl. Hogy úszhatta meg... És hogy úszhattátok meg mindketten.

A dörömbölés még erősebbé válik.

– Vészhelyzet van!

Brennan?

Mindketten az ajtó felé fordulunk, és Xaden a következő pillanatban már ki is nyitja. Meghallgatja a bátyámat, aki sietve átad neki egy üzenetet, majd hátrapillant a válla fölött.

– Egy hordányi wyvernt észleltek Pavistól a sziklák felé repülni.

Xaden válaszol valamit, és visszafordul felém.

– Készen állsz rá, hogy felállítsd azt a varázsvédelmet? Vagy meg akarsz várni, amikor már tényleg a kapuk előtt vannak?

„Ez sosem volt a mi Kontinensünk. Kezdetől fogva az övék volt – nekünk csak megengedték, hogy itt éljünk.”

– Lucerasi Warrick naplója (Violet Sorrengail fordítása)

ÖTVENHATODIK FEJEZET

– Sárkányok – mondja Brennan, miközben kihagyjuk az ösvényt, amely a védkőnek helyt adó kamrába visz, és helyette a délutáni napfénnel a hátunkban és a Gyűlés többi tagjának társaságában, továbbá Xadennel és Rhiannonnal megmásszuk azt a másikat, amely a dombtetőre vezet fel.

A szél átkozottul süvít, ahogy viharfelhők gyűlnek fölénk. Még az időjárás is mintha egyre sürgetőbbé válna körülöttünk. De mi van, ha tévedek? Ha kifelejtettem egy szimbólumot? Ha félreértettem egy jelentést? A következő néhány órában az életünkért fogunk harcolni. Bármilyen is lesz, már innen érzem a védkő semmivel sem összetéveszthető, erőteljes zümmögését, aminek arra kell utalnia, hogy legalább a dolog egy részét jól értettem.

Az idő, amit Dain, Xaden és én a védkő feltöltésébe fektettünk, kifizetődőnek bizonyult. A kő magától nem tudja létrehozni ugyan a varázsvédelmet, de legalább már tartalmazza a szükséges energiát.

A Riorson-házban uralkodó káosz egyszer csak kiárad a völgybe vezető útra, ahogy kardokkal, szekercékkel, törökkel és íjakkal állig felfegyverzett lovasok és röptetőik indulnak egyszerre a röpmező felé. A saját törjeim a hüvelyekben nyugszanak – az összes, kivéve azt a kettőt, amit Solas tetemével a barlangban hagytam –, a hátizsákomat pedig jó erősen a helyéhez rögzítettem. A másod- és harmadévesek többsége jelenleg a navarre-i határ mentén húzódó helyőrségek valamelyikére tart – és aztán itt vagyok én.

Én Xadennel leszek, ugyanis Tairn és Sgaeyl gyorsabb a többieknél, vagyis hamarabb az ellenség elé tudunk vágni. Az utolsó, amit akarunk, hogy eljussanak Aretiáig.

Ha sietünk, és a fordítás pontos, akkor talán még éppen azelőtt sikerül felállítani a varázsvédelmet, hogy a horda elérné a sziklák csúcsát. Zakatoló szívvel próbálok nem gondolni arra, hogy mi vár ránk, ha ismét tévedtem.

Hátrapillantok a vállam fölött Xadenre. Az állkapcsa megfeszül, és mintha kerülné a tekintetemet. Talán azért játsszuk le folyamatosan újra

ugyanazt a vitát, mert sosem jutunk igazán a végére. Malek nevére, mégis mi lehet a peccátereje, ha ennyire elsápadt a kérdésemtől?

– Sárkányok – ismétlem, majd visszafordulok a bátyámhoz, és átadom a naplót annál az oldalnál kinyitva, amelyet eredetileg tévesen fordítottam. – Nézd meg ezt a sort – mutatom a kesztyűs kezemmel. – Általánosabban értelmezve politikai hatalmat jelent, nem pedig fizikai erőt, akkor ugyanis ez a kis jel lejjebb szerepelne a szimbólumon. Dain vette észre.

A kőnek minden alom képviselőjére szüksége van. – Ez az oka, hogy Rhiannon is velünk jön a dermedten hallgató Xaden mellett. Ugyanis Feirge-re is szükségünk lesz. – A napló elejét is át kellett olvasni, hogy ezt megértsük. Miután a sárkányok tüzet lehelnek a védkőre, a tűzük más kövön már nem lesz használható, úgyhogy csak a napló egészéből derül ki, hogy akkor miként csináltak két védkövet. Azt viszont nem írta le, hogy ezt miért nem aktiválták. Elvileg a sárkánytűz aktiválja a feltöltött rúnákat, és nyilvánvalóan volt hozzá elég sárkányuk, úgyhogy miért nem akarták Navarre még több területét is megvédeni, ha egyszer lehetőségük lett volna rá?

Az egész testem sajog a tegnapi összecsapástól, főleg a fejem és a vállam, és komolyan igyekeznem kell, hogy leküzdjem a fájdalmamat, és el tudjam végezni az előttem álló feladatot. Nem számít, mennyire fájnak a tagjaim, ha pár órán belül amúgy is halottak leszünk. Óvatosan megérintem a fejem hátulján lévő duzzanatot, és rögtön elfintorodom.

– Hadd foltozzam be – mondja Brennan, és aggodalmas barázdák jelennek meg a homlokán, ahogy felpillant a naplóból.

– Nincs rá idő. – A fejemre húzom a csuklyám, hogy védekezzek a hideg ellen.

Rosszalló pillantást vet rám, de nem akar lebeszélni.

– Tehát nem csupán lefordítottad, de még vissza is mentél az elejére, és amikor a legtöbben feladták volna, te előlről kezdted az egészet. Elismerésem, Violet. – Mosoly jelenik meg az ábrázatán.

– Köszönöm. – Önkéntelenül is viszonzom a mosolyát, és ezúttal valóban eltölt némi büszkeség. – Apa jól kitanított, Markham pedig onnan folytatta a képzésemet, ahol ő abbahagyta.

– Gondolom, átkozottul csalódott volt, amikor végül a Lovasok Kvadránsában maradtál.

– Az biztos, hogy én vagyok a legnagyobb kudarca. – Még néhány lépés.

– De közben te vagy Apa legnagyobb sikere. – Visszaadja a naplót.

– Szerintem mindannyiunkra egyformán büszke lenne. – A napló felé biccentek, amikor végre elérjük a célt. – Ezt meg kell őrizni.

– Amikor csak akarod, a tiéd lesz – ígéri, majd bedugja a kabátja belső zsebébe, hogy biztonságban legyen, aztán balra indul Marbh és a farkát csóváló Cath felé. Dain a sárkánya előtt várakozik, és elég türelmetlennek tűnik.

Hat sárkány gyűlt össze, akik most mind úgy állnak körbe, hogy a szárnyaik érintsék egymást. Én Tairn felé indulok, aki a várakozásaimnak megfelelően Sgaeyl mellett foglal helyet.

– *Hogy van Andarna?* – kérdezem, miközben elfoglalom a helyem a mellső lábai között, és a kővel körberakott peremről lepillantok a kamrába, ahol vagy harminc méterre alattunk a védő is pihen. – *Nem válaszol, ha megpróbálom elérni.*

– *Kikérdezték a vének, de végül igazoltnak találták a cselekedeteit – feleli Tairn. – Ugyanakkor egy másik sárkány megölése mindig nagy terhet jelent a lélek számára, még akkor is, ha saját magad vagy a lovasod védelmében történt.*

– *Ez az oka, hogy korábban te is csak a fél szemét vájtad ki, és nem végeztél vele.* – Megfeszülök, ahogy meglátom Xadent közeledni, és inkább nem pillantok felé, miközben elfoglalja a helyét Sgaeyl mellett.

– *Még akkor el kellett volna intéznem. Ha legközelebb ilyen helyzetbe kerülök, nem fogok habozni. Most Andarna cipeli azt a terhet, amit pedig nekem kellene viselnem.*

– *Büszke vagyok rá.*

– *Én is.*

Rhiannon megáll Feirge előtt, és Suri is hasonlóképpen tesz a Barna Buzogányfarkjával.

– Akkor rajta. – Suri felém pillant, és láthatóan még mindig mérges, amiért egészen az utolsó pillanatig nem osztottam meg velük a felfedezésemet. Az biztos, hogy a bizalmi hivatalban nem kapok újabb jó pontokat.

Mind a hatan körbepillantunk, majd bólintunk.

– *Itt az idő* – jelenti ki Tairn.

A sárkányok egyszerre beszívják a levegőt, és hat különálló folyamán tüzet okádnak a kamrába, azonnal felforrósítva körülöttünk a levegőt.

Pontosan ez az oka, amiért a védkőnek helyet adó kamrát így – a szabad ég alatt – alakították ki: nem az volt a cél, hogy a csillagoknak hódolhassunk, hanem az, hogy el tudjuk végezni, amire most készülünk.

Oldalra fordulok, ahogy a hőség eléri a Solas támadása után még a szokásosnál is érzékenyebb bőrömet. Egy szívdobbanásnyi idővel később mágia lüktet keresztül a levegőben egyetlen hatalmas hullámban, majd mindezt egy ahhoz hasonló érzés kíséri, amihez akkor volt szerencsém, amikor Aretia első fiókája kibújt a tojásából.

A tűz abbamarad, és lassan a forróság is semmivé foszlik a téli hidegben. Mindannyian némán meredünk a kőre, a sárkányainkra, végül pedig egymásra.

Az a kiegyenlített, nyugodt érzés, amelyet csak a basgiathi védkő közelében éreztem, most visszatér, miközben a vad energia, amely azóta motoszkált a bőröm alatt, hogy elhagytuk Navarre-t, nem vált gyengébbé, viszont végtelenül... szelídebbnek érződik. Közelebb hajolok, hogy lekukucskáljak, de a kő pontosan olyannak néz ki, mint a kísérletünk előtt.

Talán a tűz mégiscsak jelképesen értendő?

Dainra pillantok, ő pedig szélesebben vigyorog, mint azt hosszú idő óta valaha láttam tőle, mielőtt felém biccentene. Sietős mosollyal viszonzom a gesztust, és a mellkasom megemelkedik az izgatottságtól. Megcsináltuk. Mindazok a hosszú éjszakák és hideg napok, amikor a feltöltéssel bíbelődtünk, mindazok a viták a fordítás kérdéseiről, minden kis kudarc – mindennek értelme és célja volt, és mindez ehhez a pillanathoz vezetett el.

– Ennyi? – kérdezi Brennan.

– Nem igazán maradt rá időnk, hogy kipróbáljuk – mutat Xaden a magasba. A griffek a jelek szerint már felszálltak. Aztán felém fordul, és hozzáteszi: – Azt hiszem, mi is repülhetnénk egyet.

* * *

Tairn sosem haladt még ilyen gyorsan, és még Sgaeylt és Xadent is maga mögé utasítja, ahogy megcélozza azt a sziklát, amelynek a csúcsa felől a legkönnyebben ki lehet szúrní az ellenséges wyverneket. Ez általában kétórás repülőtut jelent a számára, de most jelentősen faragni tud a korábbi rekordján.

– *Tizenöt perccel vannak mögöttünk* – mondja, ahogy hosszú mérföldeken keresztül vitorlázik az odalent elterülő termőföldek felett, amíg ereszkedni nem kezdünk, és végül néhány méterrel a szikla peremén túl leszállunk. – *Most összekaphatod magad.*

– *Csak azt ne mondd, hogy ebben a kérdésben Xaden pártját fogod.* – Kiszíjazom magam, majd elfintorodok, ahogy leászom a nyeregből. – *Ki kell nyújtóztatnom a lábamat.*

– *Én senkinek sem fogom a pártját.* – Tairn felhorkan.

– *Mintha nem volna jobb dolgom annál, hogy a romantikus purparléitokat kövessem.*

– *Bocs, nem akartam elhamarkodott következtetéseket levonni.* – Óvatosan lépkedek a pikkelyei között, ő pedig leengedi a kedvemért a vállát.

– *Attól még sértésnek veszem a szavaidat* – jegyzi meg, miközben leszánkázom a lábán.

– *Sértésnek?* – A térdem tiltakozik, ahogy a csizmám eléri a fagyott talajt, de a kötés szerencsére biztosan tart.

– *Kétkedsz a saját ítélőképességedben, noha az én választásom éppen ezért esett rád.*

– *De közben nem érdekel a romantikus purparlé.* Oké. – Elvégzek egy vállkörzést, majd a szikla pereme felé lépek, és éppen annyi erőt gyűjtök, hogy átmelegedjen tőle a bőröm.

Itt is zúgást érzek, és ösztönösen tudom, hogy ez az a pont, ahol a varázsvédelem véget ér – alig néhány lépéssel a szikla pereme előtt. Négyórányi repülésre vagyunk Aretiától, legalábbis az átlagos sárkányok tempójával mérve; már amennyiben a sárkányok esetében beszélhetünk egyáltalán átlagosságról.

Vajon ez volna a basgiathi védelem természetes határa, ha azt nem terjesztenék ki a helyőrségek? Ilyen távolság mellett ugyanis Elsum, Tyrrendor és még Calldyr nagyobb része is védtelen volna.

Istenek, hiszen ha a védkő csupán ennyire képes, akkor még Tyrrendor jelentős része is védtelen.

– *Látsz valamit?* – kérdezem Tairntól.

– *A legközelebbi háromfős csapat húsz mérföldre jár északra, a másik ugyanennyire délre.*

– *Nem észlelte wyverneket?* – Ma este nem rendelkezünk azzal az ütőképességgel, amit Xaden minden egységben látni szeretne, de a háromfős – illetve a mi esetünkben kétfős – csapatokkal legalább nagyobb területet tudunk az ellenőrzésünk alatt tartani. A kisebb, de szorosabban összetartó egységek mellett az erősebb sárkányoknak így a kommunikációra is több lehetőségük van.

Az összes kapcsolódott párost visszahívták a poromieli frontvonalról, miután azt az utasítást kapták, hogy induljanak a sziklák védelmére, abban viszont már aligha bízhatunk, hogy a Cordynban és a braevicki tartomány határán túl állomásozó lovasaink időben visszaérnének.

– *A sziklákról nem.*

– *És azon túl?* – Végignézek az egyre inkább sötétbe boruló láthatáron, hátha valahol szürke, likacsos bőrlebernyegekre leszek figyelmes.

– *Becslésem szerint negyedóránk van.* – Tairn forró levegőt fúj ki az orrlíkain. – *Készülj. Sgaeyl közeleg.*

– *Szerinted igaza van?* – kérdezem, és összefűzöm a karomat a mellkasom előtt, ahogy a szárnyzuhogás megtöri az éjszaka viszonylagos nyugalomát.

– *Az biztos, hogy ő meg van győződve az igazáról.*

Ezzel sokat segített.

Sgaeyl Tairn mellett ér földet, én pedig az utolsó békés pillanatokat kihasználva igyekszem rendezni a légzésemet, és lélekben megfelelően felkészülni az ütközetre, mielőtt még valóban elérne bennünket a háború.

Nem telik el sok idő, és meghallom Xaden ismerős lépteinek hangját.

– A sziklának ezen az oldalán semmit sem láttunk – közlöm vele, ahogy odaér hozzám, közben gondosan a helyén tartom a pajzsomat. – Tairn szerint nagyjából tizenöt percünk van.

– Senki más nincs odakint.

– Így igaz. Mi vagyunk az egyetlen páros. – Áthelyezem a testsúlyomat, miközben energia kezd lüktetni a bensőmben, lassan megtöltve a sejtjeimet, és ezúttal ahelyett, hogy átcsapna felettem, inkább mintha a hátára venne. – Tudom, hogy ez szembemegy a korábbi elképzeléseiddel, de...

– Nem erre gondoltam. – A zsebébe dugja a kesztyűjét, hogy immár csupasz kézzel álljon készen a varázslásra; ismét az összeszedettség és az önuralom tökéletes szobraként tornyosul előttem. – Mérföldekre nincs senki, aki hallhatna bennünket.

Felvonom a szemöldököm, majd hitetlenkedve felé fordulok.

– Elnézést, csak nem arra utalsz, hogy azért nem válaszoltál a kérdésemre Aretiában, mert nem bíztál a saját hangpajzsodban?

– Mindig van valaki, aki ügyesebb abban, amit csinálsz. A varázsvédelmet beleértve. – Elfintorodik. – És talán nem csak ez volt az egyedüli oka.

– Kímélj meg a mellébeszéléstől. – A gyomrom fordul egyet, és mélyebbre veszem a hangom, hogy a lehető legjobban utánozzam. – „Kérdezz”. – Megrázom a fejem. – Aztán persze az első komoly kérdésnél kislisszolsz az ajtón, mint egy gyáva nyúl.

– Sosem jutott volna eszembe, hogy a második pecséterőmről fogsz kérdezni.

– Hazudsz. – Előrefordulok, és ismét az eget kémlelem, egyúttal próbálom leküzdeni a dühömet, amely próbára teszi az Archívumom ajtaját.

– Ha nem akartad volna, hogy tudjak róla, hogy Sgaeyl a nagyapáddal kapcsolódott, akkor nem is kellett volna elmondanod. Akár tudatosan, akár tudat alatt, mindenesetre te döntöttél így. Tudtad, hogy rá fogok jönni. Vagy ez is csak egyike volt a „Kérdezz nyugodtan!” játékaidnak? Mert ha igen, akkor ezúttal nem rajtam úszott el a dolog, hanem rajtad.

– Szerinted én ezt nem tudom? – kiáltja, de olyan elfúló hangon, mintha úgy kellene kiszakítania a szavakat a torkából.

A beismerés hatására ismét teljes figyelmemmel felé fordulok, ugyanakkor a kitörését rögtön semmisé teszi a pillanatokon belül helyére kerülő maszk, és máris ugyanazzal a feszült, konok hallgatással néz előre a messzeségbe.

– Néha úgy érzem, hogy nem is ismerlek. – Végignézek az arcvonásain, és látom, hogy megfeszül az állkapcsa.

– Hogyan is szerethetnélek, ha valójában nem ismerlek?

Mindketten tudjuk, hogy így nem fog menni.

– Szerinted mennyi ideig tart, amíg valaki kiszeret a másikból? – Továbbra is meredten előrenéz. – Egy nap? Egy hónap? Csak azért kérdezem, mert nincs tapasztalatom az ilyesmivel.

Mi a rohadt élet? Összefűzöm a karomat a mellkasomon, nehogy véletlenül még lekönyököljem.

– Azért kérdezem – folytatja, majd nyel egyet –, mert attól tartok, neked egy másodperc is elég lesz hozzá, ha egyszer megtudod.

Félelem kúszik végig a gerincemen, és szorítja össze a torkomat, ahogy éppen csak annyira leengedem a pajzsomat, hogy megérezzem a mentális kapcsolatunkba fészkelődő, jeges iszonyodást. Mi az ördög lehet a pecséterejé, ami miatt szerinte rögtön kiseretnék belőle?

Ó, a francba. Mi van akkor, ha ő is olyan, mint Cat? Mi van, ha egész idő alatt manipulálta az érzelmeimet? Próbálom lenyelni a torkomban képződő gombócot, de nem megy.

– Sosem tennék ilyesmit – feleli lapos, sértett pillantást vetve rám, ahogy továbbra is az eget kémleli.

– Bocs. – A számhoz kapom a kezem. – Nem akartam kimondani.

Nem válaszol.

– Inkább csak áruld el, hogy mi az. – Megérintem a karját. – Azt mondtad, azért hiszel benne, hogy melletted maradok, mert még akkor is tudom, hogy mire vagy képes, ha nem ismerem a legsötétebb tetteidet, csak hogy ez nem így van, ha egyszer nem árulod el az igazságot. – Érdekes módon sikerült visszajutnunk ugyanoda, ahol hónapokkal ezelőtt tartottunk: már megint egyikünk sem bízik meg teljesen a másikban.

Kinyitja, majd mégis becsukja a száját – mintha már majdnem kibökte volna, amit tudni szeretnék, de aztán meggondolja magát.

– A pecséterőnk azon múlik, hogy kicsodák vagyunk a lelkünk legmélyén, és mire van a legnagyobb szükségünk – gondolkozom ezúttal fennhangon. Ha nem mondja el, akkor kénytelen vagyok magamtól kitalálni. – Te a titkok mestere vagy, ami megmagyarázza az árnyékokat. – Azokra az árnyakra mutatok, amelyek most is ott kavarognak a lába körül. – Halálosan bánsz minden fegyverrel, amit csak kézbe veszel, ez azonban nem pecséterő. – Összevonom a szemöldököm.

– Elég.

– Könnyörtelen vagy, aminek, gondolom, van némi köze ahhoz, hogy remekül le tudod választani az érzelmeidet. – Áthelyezem a testsúlyomat, és az arcát tanulmányozom, kutatva a legapróbb jelet, amivel esetleg elárul magáról valamit, miközben bízom benne, hogy Tairn még előttünk észrevénné a közelben ólálkodó wyverneket. – Természetadta tehetséged van a vezetéshez. Mindenki vonzódik hozzád, még akkor is, ha közben tartanak tőled. – Egyszer csak eszembe jut valami. – Mindig a megfelelő

helyen vagy...

– Felvonom a szemöldököm. – Távlépő vagy? – Az olvasmányaim alapján az egész történelmünk során mindössze két lovas született, aki képes volt egyetlen lépésével több száz mérföldet megtenni.

– Évszázadok óta nem élt egyetlen távlépő sem, és nem gondolod, hogyha az volnék, akkor nem tölteném minden éjszakámat az ágyadban? – Megrázza a fejét.

– Vajon mire van a legnagyobb szükség? – Tovább töprengek, figyelmen kívül hagyva az állkapcsa kattogását. – Állandóan mindenkit meg kell kérdőjelezned, hogy kialakíthasd a saját véleményed. Szükség van rá, hogy jó és gyors jellemismerő legyél, hogy tudd, ki az, akiben megbízatsz, és ki az, akiben nem, ha egyszer éveken át csempésztétek azokat a fegyvereket Basgiathból. És a leginkább önuralomra van szükség. Az önuralom a személyiséged minden mozzanatában jelen van.

– Elég.

Nem törődöm az intésével, ahogyan Mirával sem törődtem, amikor tavaly figyelmeztetett, hogy tartsam magam távol tőle.

– Rendbe kell tenned... Nem, ez nem lehet. Ha foltozó lennél, nem kellett volna Aretiába hoznod. Vegyük át, hogy mi nem vagy. Nem látod a jövőt, különben sosem vezettél volna minket Athebyne-ba. Nem vagy tűzforgató, vagy semmi ehhez hasonló, különben Ressonban használtad volna a képességed... – Szünetet tartok, ahogy megint eszembe ötlök valami. – Ki tud róla?

– Hagyd abba, mielőtt eljutunk arra a pontra, ahonnan már nem lehet visszafordulni. – Árnyak árasztják el a köztünk lévő centimétereket, és szaladnak fel a vádlimon, mintha máris attól tartana, hogy amint kiderül az igazság, csakis erővel tarthat maga mellett.

– Ki tud róla? – kérdezem még egyszer, ezúttal valamivel emeltebb hangon. Nem mintha számítana. Úgyszincs senki a közelben jó néhány mérföldön belül, és Aretiában nincsenek olyan hanglátók, akik mérföldekre elhallanának, mint például a Melgren tábornok személyes egységében szolgáló Greely kapitány – ezért is akadozik a kommunikációnk.

– A megjelöltek tudják? Valaki a Gyűlés tagjai közül? Esetleg én vagyok az egyetlen hozzád közel álló személy, aki *nem* tudja? – Elengedem a karját.

Lehetetlen olyan pecséterővel rendelkezni, amiről senki sem tud, amit senki sem fejlesztett tovább. Már megint a bolondját járhatja velem? A

bordáim közti úr és a szívem megreszket, és mintha összemenne, hogy már attól tartok, mindjárt az egész mellkasom beszakad.

– A rohadt életbe, Violet, senki sem tud róla. – Felém fordul, de olyan sebességgel, amivel bárkire a frászt hozná, én viszont tudom, hogy sosem bántana – legalábbis fizikailag nem –, úgyhogy felszegem az állam, és állom azt az aranypettyes tekintetét.

– Többet érdelek ennél. Mondd el az igazságot.

– Mindig is többet érdemeltél annál, mint amit adhattam. Senki sem tud a pecséterőről – ismétli, immár valamivel halkabban. – Ugyanis ha tudnának róla, már halott lennék.

– Mégis miért... – Az ajkaim elválnak egymástól, és a pulzusom megugrik.

Teljes kontrollra van szüksége. Azonnal fel kell tudnia mérnie a másik jellemét. Ösztönösen tudnia kell, hogy kiben bízhat meg, és kiben nem. Ahhoz, hogy a mozgalom olyan sikeressé váljon, mint amilyen sikeres tudott lenni Basgiath falai között... mindenről tudnia kell.

Xadennek mindenekelőtt információra van szüksége.

Tairn fészkelődik egy kissé, és úgy helyezkedik, hogy ne Sgaeyl mellett, hanem vele szemközt álljon meg.

Ó, istenek. Hiszen mindössze egyetlen pecséterő létezik, ami miatt megölik az embert. Félelem kúszik végig a tagjaimon, és szorít össze belül.

– Igen. – Bólint, és a szemembe fúrja a tekintetét.

A francba, csak nem...

– Nem. – Megrázom a fejem, majd hátrálok egy lépést, hogy messzebb kerüljek az árnyaitól, de olyan gyorsan lép előre, mintha teljesen szinkronban mozogna velem.

– De igen. Ezért tudtam, hogy bízhatok benned, és senkinek sem fogod elárulni, hogy kihallgattad azt a találkozót még tavaly – mondja, miközben újabb lépést hátrálok. – Ezért küzdök úgy a páston, mintha előre látnám az ellenfelem következő lépését. Ezért tudom pontosan, hogy mit kell hallania a másiknak ahhoz, hogy megtegye, amire szükségem van, és ezért tudtam, hogy gyanakszik-e ránk valaki Basgiathban.

Megrázom a fejem, és közben azt kívánom, bárcsak ne erőltettem volna a dolgot – pontosan úgy, ahogyan ő kérte.

Átvág a köztünk nyílt üres területen, és megáll előttem.

– Ezért nem öltem meg Daint a kínzókamrában, és hagytam, hogy velünk jöjjön, ugyanis abban a pillanatban, hogy a pajzsa megingott, rögtön tudtam, hogy valóban súlyos felismerés érte. Különben honnan tudtam volna, Violet?

Tehát olvasott Dain fejében.

Xaden még annál is veszélyesebb, mint eddig gondoltam.

– Elmeolvasó vagy – suttogom. A lovasok között már ennek vádjá is halálos ítélettel ér fel.

– Egy bizonyos fajta elmeolvasó vagyok – feleli lassan, mintha ő maga is most először mondaná ki ezeket a szavakat. – Képes vagyok látni mások szándékait. Talán tudnám, minek is kellene neveznem, ha nem ölnének meg pusztán amiatt, ha akárcsak a gyanú árnyéka vetül rám.

Felvonom a szemöldököm.

– Képes vagy mások gondolataiban olvasni, vagy sem?

Megfeszül az állkapcsa.

– Bonyolultabb ennél. Gondolj arra a tizedmásodpercre a gondolat előtt, arra a tudatalatti motivációra, amit talán észre sem veszel. Vagy amikor ösztönből cselekszel, esetleg amikor el akarsz árulni valakit. A szándék mindig ott rejlik valahol. Általában képeken keresztül jelenik meg, és vannak, akik *nagyon* világos képekben jelenítik meg a szándékaikat.

Tairn mélyen felmordul, majd lejjebb engedi a fejét Sgaeyl felé, ahogy valami keserű és beteges önti el a mentális kapcsolatunkat. *Árulás.* Felrántom a pajzsom, és még azelőtt kizárom, mielőtt túlságosan átadnám magam az ő érzelmeinek – jelenleg bőven elegendő, hogy a sajátjaimmal megbirkózzak.

Tehát a sárkányom sem tudta.

Az újabb morgástól megremegnek a mellkasán a pikkelyek, és a szívem belesajdul az együttérzésbe. Sgaeyl hátrálni kezd, ami már önmagában is riasztó látvány, de aztán feltartja a fejét, feltárva legsebezhetőbb pontját – a nyakát – a társának.

Ugyanúgy, ahogy képletesen Xaden is sebezhetővé tette magát előttem. Nincs más tennivalóm, mint elmondani valakinek – akárkinek – és máris halott.

– Vannak titkok, amit még a párok sem oszthatnak meg egymással – mondja Xaden, továbbra sem véve le rólam a tekintetét, de tudom, hogy

ezúttal Tairnhoz intézi a szavait. – Titkok, amelyekről még a varázsvédelem rejtekében sem szabad beszélni.

– Ennek ellenére te mindenki titkait ismered, nem igaz? Mindenki *szándékait*? – Hiszen ezért nem maradhatnak életben az elmeolvasók. A képessége következményei egy faltörő kos erejével érnek fel, és úgy penderülök hátra, mintha valóban ütest kaptam volna. Vajon hányszor olvasott már a gondolataimban? Hány csírájában lévő, még csupán formálódó gondolatomat látta? Egyáltalán tényleg szeretem? Vagy csak mindig azt mondta, amit hallani akartam? Vajon...

– Kevesebb, mint egy perc – suttogja Xaden, ahogy Sgaeyl felé, pontosabban felénk közeledik. – Ennyi időre volt szükség, hogy kiszerezsem belőlem.

Felé fordulok.

– Ne olvass a gondolataimban!

Tairn pedig felém cammog, lecsüggesztve a fejét, majd helyet foglal mögöttem.

– Nem tettem. – Olyan mosoly jelenik meg az ábrázatán, ami szomorúbb mindennél, amit valaha láttam. – Először is fenn van a pajzsod, másodszor pedig nem volt rá szükségem. Az arcodra van írva.

A szívemnek komolyan küzdenie kell érte, hogy rendesen tudjon működni, és jelenleg félúton jár aközött, hogy lelassítson, és nagy nehezen elismerje a vereséget, vagy pedig felgyorsuljon, és mégiscsak kapaszkodjon abba a gyötrelmes ténybe, hogy mindennek ellenére szeretem őt.

De vajon hány csapást bír ki még ez a szerelem? Hány tör fog kivágódni még abból a bizonyos szekrényből? Istenek, nem is tudom, hogy mit gondoljak. Émelyegni kezdek. Vajon használta egyáltalán velem szemben?

– Mondj valamit – kérlek félelemmel a tekintetében.

A morajlás erőteljesebbé válik, és a hangja már olyan, mintha ezernyi, kövér esőcsepp dobolna a háztetőn.

– A szerelmem nem szalmaláng. – Lassan megrázom a fejem, és továbbra sem veszem le róla a tekintetemet.

– Úgyhogy jobban teszed, ha életben maradsz, ugyanis készen állok rá, hogy az összes rohadt kérdést feltegyem neked.

– *Ezüsthajú, szállj fel!* – bömböli Tairn, oly könnyen zúzva szét a pajzsom jelentette akadályt, mintha csak pergamenből volna. – *Wyvernek!*

Xadennel csupán egyetlen gyors pillantást vetünk a szikla peremére. A gyomrom összeugrik, amikor egyszer csak megértem, hogy a közeledő szürke felleg egyáltalán nem viharfelhő, és a fülemben lévő zúgást sem az eső okozza

– hanem a szárnyzuhogás. Egy szívdobbanással később már meg is fordulok, majd végigszaladok a befagyott kövön, és Tairn mellső lábán felrohanok a válláig.

– *Hányan vannak?* – Leengedem a szemvédőmet, miközben beszíjazom magam a nyeregbe.

– *Több százan* – feleli Sgaeyl, miután most mind a négyen halljuk egymást.

– *Az nem hangzik túl jól.* – Próbálom rendezni a légzésemet, és igyekszem nyugalmat erőltetni magamra, de a kezem továbbra is remeg, miközben a szíjjal babrálok. Abban a pillanatban, hogy sikerrel járok, Tairn a szikla pereme felé fordul, majd kilő, és a lendülettől rögtön hátrapenderülök a nyeregben, ahogy ő néhány erőteljes szárnycsapással máris jóval magasabbra emelkedik.

Amikor már elég magasan járunk ahhoz, hogy előnyösebb helyzetben legyünk, Tairn balra dől, és egy szűk kört leírva szembefordul a repülő hordával. Aztán a széllel szembe fordítja a szárnyát, hogy hirtelen lefékezzünk, amitől viszont a testem a korábbihoz képest váratlanul előrevágódik, miközben ő vagy ötven méterrel a befagyott mező fölött lebeg.

– *Legközelebb esetleg szólhatnál, hogy mire készülsz*

– mondom ismét csak a kettőnk csatornáján.

– *Netán leestél?* – kérdezi, továbbra is olyan ütemben suhogtatva a szárnyát, hogy többé-kevésbé egy helyben maradjunk.

Úgy döntök, hogy megtartom magamnak a válaszomat, miközben Xaden és Sgaeyl is felérnek mellénk jobbról, érzékelhető távolságot tartva Tairn szárnyától.

– *Sajnálom, hogy nem mondta el neked.*

– *Az érzelmi kérdésekre majd ráérünk azután, hogy ezt túléltek.*

Ezzel egyet tudok érteni.

A gyomrom fordul egyet, miután egyre több alakot ki tudok venni a támadók közül, ahogy a szárnyaik között lassan felsejlik az éjszakai égbolt.

– *Harminc másodperc* – mondja Tairn.

Elengedem a kápát, majd felfelé fordítom a tenyeremet, és kinyitom az Archívum ajtaját, amely mögött Tairn ereje rejtőzik. Hagyom, hogy kiáradjon a forrásából, és testem minden egyes sejtjét megtöltse, amíg a varázsvédelem peremén érzett zümmögést immár ennek a másik energiának a saját, jóval erőteljesebb lüktetése váltja fel.

– *Lassítanak* – jegyzi meg Xaden, ahogy a horda tagjai szétválnak, és iszonyodva kell megállapítanom, hogy alighanem alakzatba rendeződnek.

Epe tolul a torkomba, és számolni kezdek: egy, kettő, három, négy...

– *Legalább tucatnyian vannak.*

– *Tizenheten* – igazít ki Tairn.

Tizenhét sötét varázshasználó és egy akkora horda, ami már-már az aretiaival vetekszik... ellenünk.

– *Ha nem sikerült felállítani a varázsvédelmet, vagy megint elszúrtam valamit a fordítással, nekünk annyi.*

– *Nem szúrtál el semmit* – feleli Xaden jóval magabiztosabban annál, mint ahogyan én érzem magam.

Forróság tölti el a bőröm, ahogy az energia keresi a kiutat, de egyelőre még őrzöm magamban, uralkodom rajta, készen állva rá, hogy majd a megfelelő pillanatban használjam. Közben három wyvern elszakad a társaitól, és közelebb repül hozzánk. Alig egyfaroknyi távolságra haladnak a sziklától, a pikkelyeik tompa, szürke fénnel izzanak a levegőben, a szárnyaikon pedig annyi a lyuk, mintha csak félig-meddig végeztek volna a megteremtésükkel.

– *Érzik a varázsvédelmet.* – Ez minden, amit mondani tudok, mielőtt a gyomrom elhagyná a testemet, és kőként zuhanna a mélybe. A középső wyvern hátán ülő lovas...

– *És meg is halhatnak benne* – feleli Sgaeyl.

Ebből a távolságból csak pontatlanul tudom kivenni az arcvonásokat, de a csontjaimban érzem, hogy ő az. A Bölcs Ressonból – az, aki befészkelte magát a rémálmaimba.

És ekkor jól láthatóan elfordul tőlem... Xaden felé.

– *Ott volt Ressonban.*

– *Tudom.* – Mentális kapcsolatunkat átjárja a tűzforró düh.

A Bölcs felemeli a botját, majd úgy pördíti felénk, mintha csak egy bunkó lenne.

– *Szeretlek* – mondja Xaden, ahogy a hozzám legközelebbi wyvern eltávolodik a varázsvédelemtől, ereszkedni kezd, de csak azért, hogy lendületet vegyen, majd újra magasabbra kapaszkodik, beáll a két társa elé, és végül egyenesen megcéloz minket. – *Akkor is, ha soha semmi mást nem hiszel el nekem, kérlek, hogy ennyit higgy el.*

– *Inkább ne beszélj hozzá úgy, mintha máris a halálra készülnél* – csattan fel Tairn, felhúзва a saját, áthatolhatatlan pajzsát kettőnk köré, kizárva Xadent és Sgaeylt.

Mély levegőt veszek, és mindenemmel arra koncentrálok, hogy ura maradjak a bennem lévő erőnek és érzelmeknek, miközben a wyvern egyre csak gyorsul, veszélyesen megközelítve a varázsvédelmet.

Az idő lelassul, és szinte érzem, ahogy a lélegzetem megfagy a mellkasomban.

Aztán a wyvern áthatol a láthatatlan akadályon, és a szívem megszűnik dobogni, amikor... megint ver egyet a szárnyával. Aztán még egyet.

– *Készülj az ereszkedésre.* – Tairn leszegi a fejét, majd kinyitja az állkapcsát, ahogy a wyvern már alig néhány méterre megközelített minket, én pedig várom a manővert. – *Mégsem.*

A wyvern szárnya és feje lesüllyed, majd hamarosan a törzse is követi – és mintha valaki egyszerűen kiszorította volna belőle az életerőt, zuhanni kezd, lefelé hajtva a saját lendületétől, hatalmas erővel csapódva az alattunk elterülő mezőbe, ahol mély nyomot hagy maga után.

– Meg kellene néznünk, hogy...

– *Nem ver a szíve* – közli Tairn, és a figyelme már vissza is tért a két másikhoz, illetve a továbbra is mögöttük lévő társaikhoz. – *A varázsvédelem működik.*

Működik. A megkönnyebbüléstől végre újra kapok levegőt.

A Bölcs ismét megperdíti a botját, majd dühödt kiáltást hallat, előre küldve a jobbján lévő wyvernt, akire pár másodperccel később ugyanaz a sors vár, mint az imént a társára.

Tairn oda se néz, amikor Sgaeyl zuhanórepülésben megcélozza a tetemeket, a pajzsát azonban leengedi.

– Meghaltak – erősíti meg Xaden pár másodperccel később, és ahogy lepillantok, látom, hogy időközben Felix is csatlakozott hozzánk a Vörös Kardfarkján.

Tehát biztonságban vagyunk. Felemelem a kezem, és kiengedem magamból az izzó energianyalábot. Villám hasít keresztül az égen, alig néhány méterrel elvétele a megmaradt wyverneket.

Szitkozódok egyet – közel jártam, de nem elég közel.

A Bölcsnek ez is elég ahhoz, hogy visszahívja az övéit, és habár innen nem látom a szemét, így is érzem a gyűlöletét, ahogy még egyszer hátrapillant, mielőtt csatlakozna a horda többi tagjához.

– *Ennyi volt?* – kérdezem Tairntól, aki tartja a pozícióját, és figyeli, ahogy a wyvernek ismét egyetlen összefüggő, szürke felleggé válnak. Ez szinte már... csalódást keltő.

– *Hogyan tovább?*

– *Maradunk, amíg biztosak nem lehetünk a győzelmünkben, aztán hazamegyünk.*

További három órát várunk, vagyis eleget ahhoz, hogy még Suri is megérkezzen, és beszámoljon három hasonló incidensről a határ mentén. Nem mi voltunk az egyetlen szerencsések, akikre rátámadtak. Összehangolt ostrom volt.

Mindenesetre túléltek.

Az örömteli hangulat ragadósnak bizonyul, amikor pár órával később Felix társaságában bemegyünk a Riorson-házba, és alig van időm felocsúdni, ahogy Rhiannon máris átölel.

– Sikerült felállítanod a varázsvédelmet! – A röpkabátja még mindig fagyos az éjszakai levegőtől, vagyis ezek szerint ő is csak mostanában térhetett vissza.

– Közös sikerült – felelem, mielőtt kiszakítanak a karjából, és Ridoc, majd Sawyer is átölel, miközben a lovasok és a röptetők egy emberként ünnepelnek körülöttünk.

A jókedv megtölti a Riorson-ház tágas előcsarnokát, és most az egész hely valahogy a legjobb értelemben véve kisebbnek érződik – kevésbé olyan, mint egy erőd, és sokkalta inkább olyan, akár egy igazi otthon.

– Haladéktalanul várnak a Gyűlésben – mondja Xaden, majd elhalad Sloane mellett.

A tekintetünk egymásba fonódik, de továbbra is gondosan fenntartom a pajzsomat, hogy kizárjam, ami nemcsak természetellenesnek, de... mindenestül helytelennek érződik. Milyen ironikus, hogy éppen amikor a diadalunkat akarjuk megünnepelni, nekem azt kell éreznem, hogy valami

páratlanul értékeset veszítettem el. Még nem volt időnk megbeszélni a történeteket, ahogyan azt sem, hogyha nem volna fenn a pajzsom, rögtön tudná, hogy mennyire kikészültem a titkos pecséterejétől.

Nem tudom elképzelni, hogy csak úgy hátat fordítsak neki, hogy hátat fordítsak annak, ami mi ketten vagyunk, de attól még újabb súlyos probléma keletkezett kettőnk között, amire mielőbb megoldást kell találnunk – nem mintha ne volnék átkozottul dühös, amiért még egy okot adott rá, hogy kétségbe vonjam a saját ítélőképességemet. És csak azért, mert nem tudom elképzelni, hogy elsétáljak, attól még nagyon is meg fogom tenni, ha nem sikerül dűlőre jutnunk. Hamar megértettem, milyen könnyű úgy szeretni valakit, hogy közben nem akarsz vele együtt lenni.

Abban a másodpercben, hogy beszélünk a tanácsterembe, az örök bezárják mögöttünk az ajtót, és a kinti zajongás elhal. Nyolc szempár fordul felénk, és egyikük sem tűnik túlságosan boldognak, főleg annak fényében nem, hogy mit vittünk véghez az imént.

Syrena és Mira kiválik a többiek közül, miközben Felix sürgetően odaszól Xadennek az emelvény felől.

– Beszelnünk kell – mondja Xaden halkán. Csak azért kell fennhangon beszélnie, mert ezúttal nem engedem be a tudatomba.

– Később – mondom, csak hogy rövidre zárjam a témát, mielőtt még Mira és Syrena meghallhatnának. A világ minden ideje sem elég arra, hogy feldolgozzam, amit megosztott velem.

Xaden elsétál, mielőtt odaérnének hozzánk, én pedig teljes figyelmemmel a nővérem felé fordulok. Az arcán kiütköző feszültség láttán ismét éledezni kezd az erőm, és máris készen állok az újabb harcra.

– Mi a baj?

– Rögtön a támadás után Ulices üzenetet kapott – mondja Mira. – A terriai helyőrségen volt...

– Navarre határán – fejezem be helyette a mondatot, várva, hogy kibökje, mi történt.

– Melgren arra kér bennünket, hogy találkozzunk vele holnap. A mozgalom képviselőivel akar tárgyalni. Legfeljebb két megjelölt mehet, továbbá Violet és Mira Sorrengail. – Mira gyöngéden megszorítja a kezemet. – Nyugodtan mondj nemet. Ami azt illeti, örülnék, ha nemet mondanál.

– Miért akarna tárgyalni a navarre-i erők főparancsnoka egy kadéttal és egy hadnaggal? – A hangom elcsuklik, ahogy az emelvény felé pillantok, ahol Brennan feszült megbeszélést folytat a Gyűlés másik hat tagjával. – Anyánk is ott lesz.

– Ha harcra kerül sor, akkor biztosak lehetünk felőle, hogy ő lesz a győztes, különben soha nem is hívtak volna oda minket. Előre látja az összecsapások eredményét.

Remek, akkor ezt is hozzáírom azoknak a dolgoknak a listájához, amelyekkel még foglalkoznom kell.

– Van még más is, amiről tudnod kell – mondja Syrena, majd előhúzza a tőrét, és a tenyerére fekteti. Egy csuklómozdulattal megemeli néhány centivel, majd egy további ujjmozdulattal megpörgeti a levegőben.

Közönséges kisebb mágia, amit tavaly én is megtanultam.

– Még mindig tudsz varázsolni. – A szívem lesüllyed, ahogy megpróbálom végiggondolni, hogy ez mit jelent.

Syrena szomorúan bólint.

– Amennyire örülök annak, hogy nem lettem megfosztva az erőmtől, sajnálattal kell közölnöm, hogy valami nem stimmel a varázsvédelmetekkel.

Már csak ez hiányzott.

„Azon a napon, amikor megnyilvánult Augustine Melgren pecsétereje, örökre megváltoztak a navarre-i hadviselés szabályai.”

– Lewis Markham ezredes, *Navarre története*

ÖTVENHETEDIK FEJEZET

Nem mulasztom el tudatosítani annak iróniáját, hogy éppen Athebyne-ban találkozunk, ahogyan az sem kerüli el a figyelmemet, ez már a második alkalom, hogy úgy látogatok el az Esben-hegység oldalában lévő helyőrségre, hogy éppen megtudtam, Xaden Riorson újabb létfontosságú információt titkolt el előlem.

Az előző estét a könyvtárban töltöttem, ami talán mindannyiunk legjobb érdekeit szolgálta, minthogy továbbra is rendeznem kellett a gondolataimat. *Szándékok*. Hát persze, nagyszerű.

Ma pedig kialvatlanul, táskás szemmel csak még több kérdésem van, mint válaszom. De ahogy a Sgaeyl hátán ülő Xadenre pillantok, ahogy végignézek a feszült, maszkba merevedett arcvonásain, legalább azt tisztázni tudom magamban: azzal, hogy megosztotta velem a titkát, mégiscsak bizalmat szavazott nekem. Nagyobb bizalmat, mint valaha bárkinek.

És ezúttal nem utolsóként kellett rájönnöm a titkára. Ezúttal én voltam az első. Lehet, hogy emiatt reménytelenül bolondnak tűnök, de nekem mégiscsak sokat számít, még akkor is, ha nem volt lehetőségem ezt vele is megosztani... Ahogyan arra sem, hogy kifaggassam, pontosan *milyen* szándékaimat olvasta a múltban.

Már csak azt nem tudom, hány ehhez hasonló fordulatot bírok még ki, függetlenül attól, hogy mennyire szeretem őt.

A tízfős csapatunk délben, nagyjából egy órával a hivatalosan megbeszélt találkozó előtt száll le a helyőrség előtti tisztáson, és a sárkányok közül négyen rögtön vissza is térnek az erdő rejtekébe, hogy a mezőt körbevevő hatalmas örökzöldek takarásából figyelhessék meg a környezetünket. A többi hat teremtmény szárnytól szárnyig áll egymás mellett, készen arra, hogy azonnal ismét a magasba emelkedjen.

– *Biztos vagy benne, hogy nem érzékelik a többieket?* – kérdezem Tairntól, majd elteszem a szemvédőmet a táskámba, és lecsúszom a mellső lábán. Elfintorodom, ahogy a befagyott talajra érkezem. Ma reggel arra

ébredtem, hogy egy százéves szöveg nyomódik a képembe, és átkozottul hasogat a nyakam.

– *Nem vagyok biztos benne, de ebben a magasságban nincs hó, amiben nyomot hagynának. A sárkányok csak akkor tudják mentálisan észlelni egymást, ha hagyjuk nekik. Egészen addig, amíg hátszélben maradnak, a többiek ugyan tudni fognak róluk, azt viszont nem tudják megállapítani, hogy hányan és kik érkeznek pontosan.*

– *Ez nem túl megnyugtató.* – Különösen annak fényében nem, hogy ki ragaszkodott ahhoz, hogy velünk jöjjön. Kinyújtóztatom a karomat a nap felé, majd elvégzek egy óvatos nyakkörzést, hogy kissé enyhítsek az izmaim feszültségén. A tegnapi harc Solasszal alaposan lemerített, és az sem segít, hogy éjszaka a könyvtár asztalára borulva aludtam el.

A testemnek kezd elege lenni abból, ahogy bánok vele, és nem igazán tudom hibáztatni érte.

– *Nem gyerek vagy, akit állandóan meg kellene nyugtatni.*

Ez igaz, ami újfent emlékeztet arra a feldühödött kamaszra, aki odahaza vár ránk Aretiában. Miután közöltem vele, hogy sehogyan sem tudnék logikus magyarázatot adni a jelenlétére, ha egyszer Tairn magával vinné a hámjában – ami ellen persze tiltakozott –, Andarna végigátkozta Tairn egész családfáját, majd mindkettőnket kizárt a pajzsával, és visszament gyakorolni a vénekkel.

Tairn mindössze fojtottan brummogott valamit a kamaszok hangulatingadozásairól.

Nem tudom nem észrevenni azt sem, hogy Sgaeyl ezúttal Teine és Fann, Ulices izgága Zöld Kardfarkja között foglal helyet, vagyis nem Tairn mellett áll, ami szintúgy magyarázatul szolgálhat az utóbbi savanyú hangulatára.

Apu és anyu veszekszenek, ráadásul mindenki tud róla.

Xaden elmegy Fann előtt, teljességgel figyelmen kívül hagyva, hogy a sárkány sértetten felhorkan a közelsége láttán, majd lehúzza a kesztyűjét, ahogy a közelembé ér.

– *Nem jöttél vissza tegnap este.* – Összevonja a szemöldökét, majd gyorsan végigméri az arcomat, aztán a zsebébe tömi a kesztyűjét, én pedig követem a példáját, hátha varázsolnunk kell majd.

Aztán megint ellenőrzöm, hogy megerősítettem-e a pajzsomat.

– A könyvtárban voltam Dainnal, és még egyszer átnéztük Warrick naplóját, hátha megtaláljuk, hogy mit hibáztam el. Mindketten elaludtunk az asztalnál, amíg Jesinia és még néhányan csatlakoztak hozzánk. – Állom egy darabig a tekintetét, majd inkább mégis félrenézek, mielőtt még nekiszegezhetném a saját kérdéseimet, vagy esetleg valami még nagyobb ostobaságra ragadtatnám magam – például arra, hogy még azelőtt megbocsássak mindenért, hogy alapos válasszal szolgált volna a történetekre.

– Azt hittem, Jesinia nem tud óluceriül. – Alig pillant a mellettünk elhaladó lovasokra, akik most Fann előtt gyülekeznek. Három lovast hoztunk Mira egységéből, és rajtuk kívül még a Gyűlés több tagja is velünk van.

– Nem tud, Sawyer viszont odáig van érte, a többiek pedig mindenképpen szerettek volna valahogy segíteni. – Még Cat, Maren és Trager is felbukkant, hátha hozzá tudnak tenni valamit a fáradozásainkhoz.

– Találtak valamit?

A sárkányok felemelik a fejüket, ahogy a tisztás túloldalán mozgolódás kezdődik, de aztán abból, amilyen gyorsan le is csüggesztik ismét, rögtön tudom, amit tudnom kell. Lehet, hogy korán érkeztünk, de a megbeszélés a jelek szerint pillanatokon belül elkezdődik.

– Nem – felelem, és továbbra is a fákat kémlelem, miközben próbálom leküzdeni a torkomat szorongató félelmet.

A hatok és az egy életének lehelete vaslángba borítja a követ. Mi a csudát tévesztettem el? – Ha találtunk volna, már tudnál róla.

– Valóban?

– Igen. – A szemébe nézek. – Értékelem, hogy nem akartál lebeszélni a részvételről.

– Cordynban megtanultam a leckét. – Az arcomat fürkészi, de nem érzem, hogy a pajzsomon dörömbölne. – Engedj be. Csak egy pillanatra. Kérlek.

A mellkasom megfeszül, ahogy állom a tekintetét. Tulajdonképpen mi az, amit meg kell bocsátanom neki? Mégiscsak az ő titkáról van szó. Attól még nem tudok nem arra gondolni, hogy hányszor olvashatta már korábban a szándékaimat. Emiatt tétovázok, függetlenül attól, hogy egyébként mennyire szeretem.

– Violet? – A hangjában csengő nyers kérlelés az, aminek a hatására végül éppen annyira leengedem a pajzsom, hogy érezzem a kapcsolatunkat, és rögtön látom rajta a megkönnyebbülést. – *Ha esetleg úgy döntesz, hogy megosztod velük, mi vagyok valójában, és ezzel büntetsz mindazért, amit elkövettem ellened, megérteném.*

– *Pont most akarod ezt megbeszélni?* – Felvonom a szemöldököm.

– *Tegnap este akartam megbeszélni, de úgy tűnik, túlságosan lefoglalt Tyrrendor megmentése.* – A figyelme ismét a fákra téved, miközben Tairn árnyéka suhan végig a préri fűvén.

– *Csak nem panaszkodsz?* – A kezünk röviden egymáshoz ér, amikor mindketten megfordulunk, hogy szembenézzünk azzal, aki pillanatokon belül előbukkan a fák közül.

– *Amiatt, hogy az otthonom biztonságát választottad ahelyett, hogy veszekedtél volna velem?* – Hunyorogni kezd, de azért az enyémebbe kulcsolja az ujjait. – *Nem, de...*

Mira jelenik meg Xaden mögött magabiztos léptekkel, de látom, hogy aggodalmas barázdák szelik át a homlokát.

Még egyszer megszorítom Xaden kezét, majd elengedem.

– *Tudnom kell valamit.* – Végigfuttatom a kezemet a csípőmön, hogy még egyszer megszámoljam, pontosan hány tört is hoztam magammal – szerencsére mind a hat megvan. – *Használtad valaha a képességedet arra, hogy arról szerezz információt, hogyan tudnád befolyásolni az érzelmeimet?*

– *Soha.* – Megrázza a fejét, de a keze megfeszül, és az állkapcsa is rándul egyet. – *Ugyanakkor veled kapcsolatban sosem tudtam teljességgel uralkodni magamon, és a kapcsolódásunk miatt túlságosan könnyen megéreztem a szándékaidat még úgy is, hogy nem törekedtem erre.*

Nos, még a halál is jobb annál, minthogy elsüllyedjek szégyenemben egy ilyen felvilágosítást követően.

– *Lángba boríthatom, ha szeretnéd* – ajánlkozik Tairn.

– *De úgy látom, túlságosan függök egymástól.*

Forróság önti el a nyakamat, és kezdi csípni az arcomat, emlékeztetve azokra az időkre, amikor a fejem búbja rögtön viszketni kezdett, ha a közelében voltam.

– *Tudtad, hogy meg akarlak csókolni aznap este a fal mellett...*

Istenek, még csak be sem tudom fejezni a kérdést.

A fák teteje ringatózni kezd. Ezek szerint ők is sárkányokkal érkeznek.

– Igen. – Rám pillant. – *És fogadd miatta őszinte bocsánatkérésemet. Ha tudtam volna, hogy később még mi vár kettőnkre* – megcsóválja a fejét –, *a francba, valószínűleg akkor is így tettem volna.*

– *Még mindig szoktad használni a képességed?* – Tudnom kell a választ.

– *Nem. Abban a pillanatban felhagytam vele, amikor megértettem, hogy többet jelentesz számomra a tábornok lányánál, és miután rájöttem, hogy milyen kárt okozott Dain... Megértettem, hogyha így folytatom, én is ugyanolyan hitvány lennék, mint ő.*

Leszámítva, hogy Xaden nem adta át az ellopott információt, és nem felelős Liam és Soleil haláláért. Ugyanakkor Dainnal már megbékéltem, vagy talán mégsem?

Talán kezdem túlságosan is megszokni, hogy eláruljanak, ha egyszer ilyen gyakran megtörténik.

– *Nem foglak feladni* – mondom sietve, és még egyszer felpillantok, ahogy Mira hallótávolságon belülre ér. – *De később még visszatérünk erre.*

Az állkapcsa úgy ugrál, mintha szeretne mondani még valamit, de végül beéri annyival:

– *Állok rendelkezésedre.*

– Készen állsz? – kérdezi Mira, ahogy elmegy Xaden előtt, és beáll mellém.

– Nem – felelem. – És te?

– Én sem. – A csípőjéhez erősített rövidkardja hüvelyén tartja a kezét. – De Anya nem tudhatja meg.

– Ha felnövök, szeretnék olyan lenni, mint te. – Az idegesség ellenére elvigyorodom.

– Jobb leszel nálam – feleli, majd Xaden felé pillant. – Ha már itt tartunk, úgy látom, nem sikerült meggyőznöd Xadent, hogy maradjon Aretiában.

– Az érzelmek felett nincs hatalmam, a Gyűlés tagjai pedig nem viselik jól, ha ölbe tett kézzel kell ücsörögniük. – Xaden hátranyúl a válla fölé, és előhúzza az egyik kardját, szabadon hagyva a másik kezét, hogy varázsolni is tudjon, ha úgy hozza a szükség. – Ha elmemunkára van szükséged, inkább keress egy röptetőt.

Türtöztetnem kell magam, hogy ne akarjam oldalba vágni, hiszen pontosan erről szól az ő második pecséttereje is: az elmemunkáról.

– Helyben vagyunk – mondja Mira, ahogy hét, feketét viselő alak bukkan fel a tisztás túloldalán.

A jobbomba veszem az egyik törömet, majd résnyire nyitom az Archívum ajtaját, engedve, hogy az erő átáradjon belém.

Melgren lép ki a tisztásra, gyöngyszemével végigmérve az aretiai lovasok sorát. Ezúttal nincs szükség Cat képességére ahhoz, hogy fokozódjon a haragja, ami úgy táncol körülötte, mintha az uniformisa részét alkotná.

Kényszerítem magam, hogy végignézzek a küldöttség többi tagján, de csak hármát ismerek fel közülük, ketten korábban anyám segédeként dolgoztak.

– *Fremont ezredes, balról a második, erős légforgató* – közlöm Xadennel. – *Képes rá, hogy egyenesen a tüdőből szippantsa ki a levegőt.*

– *Kösz, hogy szólsz.* – Árnyak emelkednek fel hármunk előtt, pengeszzerű ujjakká válva a térdünk előtt.

Aztán megpillantom Anyát.

Gyors, céltudatos léptekkel ér fel Melgren mellé, hol Mirára, hol rám pillantva. Minél közelebb ér hozzánk, annál jobban látom rajta, hogy mennyire kimerült. Fekete táskák sötétednek a szeme alatt, erős kontrasztot alkotva az egyébként átlagosnál is sápadtabb ábrázatával, ugyanakkor a szemvédője okozta mély nyomatok arra utalnak, hogy jó ideig kellett repülnie.

Mira felszegi az állát, és irigylésreméltó könnyedséggel ölti magára a közömbösség maszkját.

A vezetőség tagjai után következnek a sárkányok, akiket Melgren bestiája, Codagh vezet. A rémálomba illő fekete teremtmény rögtön lehajtja a fejét, ahogy előrelép, és rám szegezi az aranyszínű szemét – vagyis nem rám, hanem a mögöttem álló Tairnra. A francba, majdnem meg is feledkeztem róla, hogy milyen óriási. Legalább két méterrel magasabb Tairnnál, a mellkasán lévő pikkelyeket és a szárnyait pedig jó néhány harci sérülés díszíti.

Codagh nyomában Anya sárkánya, Aimsir érkezik a továbbiak, egy narancs, két vörös és egy kék példány kíséretében.

Tairn előrelép, fölém emeli a fejét, majd fenyegető morgást hallat.

– *Csak ne folyasd rám a nyálad* – próbálok viccelni, de egyikőnk sem nevet.

A navarre-i lovasok kilépnek a mező közepére, és amikor Ulices megindul, mi is követjük, mintegy három méterrel elhagyva az eredeti frontvonalunkat. Mindkét oldal tagjainál kardok és török vannak.

– És én még azt hittem, már nem vagy az élők sorában, Ulices – szólal meg Melgren, olyan mosolyt villantva, ami inkább beillene vicsorgásnak.

– És én még abban reménykedtem, hogy téged talált meg ugyanez a sors – feleli Ulices, kihasználva a magasságát, hogy lepillanthasson Melgrenre.

– Nincs olyan szerencséd – feleli a tábornok. – Mi a helyzet azzal, hogy a helyőrségen találkozunk? – A fák irányába mutat. – Vannak frissítőink, ha esetleg...

– Könnyen lehet, hogy mérgezett – teszi hozzá Tairn, de mintha nem figyelne oda teljesen, és ebben a pillanatban egy másik beszélgetés is lefoglalná; talán így is van.

– Kihagyjuk – vág közbe Xaden. – Ki vele, mit akar, Melgren.

Melgren Xaden felé fordul.

– Sosem lett volna szabad beengednünk titeket a kvadránsba.

– A megbánással nem sokra megy az ember, nem igaz? – Xaden oldalra dönti a fejét. – Térjünk a lényegre. Lehet, hogy maguknak nincs jobb programjuk mára, de mi a Kontinensért akartunk harcolni.

– Hogy nincs jobb dolgunk? – csattan fel Melgren elvörösödött fejjel. – Tisztában vagy vele, milyen pusztítást okoztál azzal, hogy lehajítottad azokat a wyverneket a helyőrségek elé? Hogy milyen intézkedéseket kellett hoznunk azért, hogy ne törjön ki a káosz? A civileknek el kellett... – Elhallgat, majd vesz egy mély levegőt, és kihúzza magát. – Kis híján több évszázad munkáját, több évszázad alaposan előkészített védelmi stratégiáját tetted semmissé, ami pedig kizárólag azt a célt szolgálta, hogy megóvja a határainkon belül élő emberek életét.

– De csak azokat – teszi hozzá Mira. – Mindenki más megdögölhet, igaz? Anya szeme felizzik.

– Úgy van. – Melgren a nővérem felé fordul. – Amikor a vihar közepén kell elhagyni a hajót a kis lélekvesztőddel, akkor bizony nem tudsz mindenkit megmenteni, sőt az is előfordulhat, hogy le kell vágnod azoknak a kezét, akik megpróbálnak felkapaszkodni rá, különben a végén még mindenki elsüllyedne.

– Kőszívű seggfej – mondja Mira.

– Értékelem az őszinteséged.

– Van valami oka, hogy piknikezni akart velünk? – kérdezi Xaden. – Tudja, azon kívül, hogy előadja a gonosztevő szokásos monológját. – A napfény megcsillan a kardján, ahogy változtat valamelyest a fogásán.

– *Elengedtünk titeket* – feleli Melgren, hol Ulicesre, hol Xadenre pillantva. – Harc nélkül hagytuk, hogy magatokkal vigyétek a kvadráns felét. Őt is elengedtük. – Ezzel felém bök, nekem pedig meg kell acéloznom magam, hogy ne kezdjek minden ízemben reszketni. – Miután brutálisan kivégezte a parancsnokhelyettest. Elgondolkodtatok azon, hogy vajon miért?

Összeszorul a gyomrom.

– Ami engem illet, próbálok nem magára és a motivációira gondolni – feleli Xaden, amiről csak én tudom, hogy hazugság, de meg kell hagyni, elég ügyesen csinálja.

– Nem engedhetitek meg, hogy elveszítsétek azokat a lovasokat, akikre szükségetek van, ha egyszer harcolni akartok ellenünk – feleli Ulices. – Túl drága lett volna megtartani bennünket, főleg annak fényében, hogy hány lovas akart elhagyni titeket.

– Talán így van. – Melgren oldalra dönti a fejét. – Vagy talán mégiscsak én döntöttem így.

Rámarkolok a törömre.

– Talán... – A tábornok előhúzza a kardját. – Talán tudtam, hogy szükségem lesz rátok egy közelgő ütközetben.

Ez nem valószínű. Mégis ki az ördöggel harcolhatnánk a varázsvédelmünk mögött?

– Inkább találkozom Malekkel, mint hogy még egyszer Navarre-ért harcoljak – sziszegi Ulices.

– Mindig is hajlamos voltál az elhamarkodott döntésekre – mondja Melgren egy sóhaj kíséretében, és megütögeti a mellkasát. – Ezért sem gyászoltam meg az elvesztésedet.

A mindenit. Ez csúnya volt.

– A találkozásnak vége – kezdi Ulices egyre vörösebb nyakkal és orcával.

– Samaránál át fogják törni a védelmünket – vág közbe Melgren.

Erre mindenki elhallgat.

Nehezemre esik a levegővétel. Biztosan nem ezt akarta mondani. Anyára pillantok, és a térdem megremeg, amikor látom, hogy alig észrevehetően felé biccent. Még Mira is megfeszül.

– Láttam a jövőt – folytatja Melgren. – A napfordulón fognak támadni, és győzni fognak.

A francba, ezek szerint pontosan ezt akarta mondani. Jeges borzongás fut végig a gerincemen, ahogy kiszalad a vér az arcomból. Ha Samara elesik, vagyis ha bármelyik őrposzt elesik, akkor a wyverneknek háborítatlan hozzáférésük volna Navarre mindazon területeihez, amelyeket az elmúlt hatszáz évben a varázsvédelem kiterjesztése őrzött.

A helyőrségek nélkül Basgiath varázsvédelme visszatérne az eredeti állapotába, vagyis mindössze néhány órányi repülésnek megfelelő távolságig terjedne, és messze nem érné el a határokat.

– Hogyan? – kérdezi Ulices, miközben a Mira egységéhez tartozó lovasok hitetlenkedő pillantásokat váltanak egymással.

– *Tegyél egy szívességet – mondom Xadennek. – Inkább ne legyen bűntudatod amiatt, hogy olvastál az elmémbe, és helyette tedd meg ugyanezt velük.*

– *Az őrnagyot leszámítva mindenkinek fenn van a pajzsa, ő viszont halálra van rémülve, és bármire hajlandó volna, hogy elfogadjuk az ajánlatukat – feleli, majd áthelyezi a testsúlyát, hogy a keze hozzáérjen az enyémhez. – Azonkívül szeretne enni valamit a találkozó után, és veszekedni készül anyáddal, amiért az még mindig gyöngéd érzelmekkel viseltetik a saját lányai iránt. Most pedig húzd fel a pajzsod, és zárj ki engem és mindenki mást is.*

Szentséges ég. Nem csoda, hogy az elmeolvasókat nem hagyják életben. Xaden egyszerre félelmet nem ismerő fegyver, és közben elképesztő kockázat. Úgy teszek, ahogy mondja, és csak Tairnnak, és az Andarnához fűződő homályosan izzó kapcsolatnak hagyok helyet a tudatomban.

– Ez nem így megy. – Melgren összefűzi a karját a mellkasa előtt, Codagh pedig kivillantja a fogsorát. – Egyedül az számít, hogy napfordulókor vereséget szenvedünk.

Ők szenvednek vereséget. Ha a varázsvédelmet átszakítják, kizárt, hogy fel tudnánk becsülni a halottak számát. A határ és a védő természetes hatósugara között minden egyes navarre-i lakos halálos veszedelemben kerül.

– *Ezüsthajú?*

– *Jól vagyok – felelem, nem mintha túl fényesen érezném magam.*

– Ha már láttad a harc kimenetelét, akkor mégis mit vársz, mit kellene tennünk? – kérdezi Ulices.

Felé fordulok, de inkább elharapom a szavam, mielőtt megadnám neki a választ: azt várja, hogy *segítsünk*.

– Változtassatok a harc kimenetelén azzal, hogy a mi oldalunkon küzdötök. – Melgren úgy fintorog, mintha egy rothadt gyümölcsöt kellett volna lenyelnie. – Abban a csatában, amit magam előtt láttam, ti nem harcoltatok. – Xadenre pillant.

– És nem is fogunk. – Ulices megrázza a fejét. – Nem harcolunk értetek.

Nem, hanem... Várjunk csak, tulajdonképpen *kiért* harcolunk? Hiszen nem csak Aretiáért, még csak nem is Tyrrendorért. És ha készen állunk rá, hogy megvédjük a poromieli civileket, akkor ugyanígy kellene tennünk a navarre-iakkal is, vagy nem?

– Nem, de harcoltok az empyriaiakért – szól közbe Anya. – A sárkányok nem néznék tétlenül, hogy baj érje a Völgyet.

– *Anyád túlzásokba esik, ha a sárkányok nevében beszél* – morogja Tairn.

– Amennyiben a költőhelyet baj éri. Egyetlen helyőrség elvesztése még nem teszi tönkre az egész védelmi rendszert, azonkívül a csapataitok fele is velünk tartott – emlékeztetem.

– És erre büszke vagy? Könnyen lehet, hogy a te cselekedeteid miatt veszítjük el a háborút! – szisszen fel a zömök kapitány Anya mellett, nekem szegezve a kardját.

Megpörgetem a törömet, és elkapom a hegyénél, készen állva rá, hogy elhajítsam, de az árnyak megelőznek, és szempillantás alatt kiütik a kapitány kezéből a kardot, majd gondoskodnak róla, hogy ő is földre kerüljön.

Xaden csettint egyet a nyelvével, és megcsóválja a mutatóujját.

– Nem, nem. Igazán szomorú volna, ha most kellene búcsút mondanunk az udvariasságnak, nem igaz? Hiszen eddig is olyan remekül megértettük egymást.

– Átkozott árulók – köpi felénk a kapitány, ahogy nagy nehezen talpra kecmereg. – Malek előtt majd elszámolhattok a bűneitekért.

Anya elteszi a törét, amiről nem is láttam, hogy egyáltalán elővette, és a tekintete egy darabig a kapitány és Xaden között cikázik.

– Megpróbáltam, de nem akart fogadni. Ahogyan a többieket sem. Emlékszel? – Xaden megérinti az ereklyéjét a szabad kezével.

– Ebből elég! – kiáltja Melgren. – Nem várom, hogy a két szép szememért álljatok mellém. Harcoljatok Samaráért, és Tauri király szavát adja, hogy tiszteletben fogjuk tartani a függetlenségeket... És a várost, amelyben menedékre leltetek.

Elakad a lélegzetem.

– *Tud Aretiáról?*

– *Nem tudom megmondani.*

– Egyetlen lakosotokat sem fogjuk besorozni a seregünkbe, és senkit sem fogunk beleráncigálni egy olyan határháborúba, amit úgyszólván esélyetek megnyerni – folytatja Melgren.

– Ha valóban úgy gondolná, hogy nincs esélyünk, akkor abban a másodpercben utánunk jött volna, hogy távoztunk. – Mira úgy beszél, mint akit kezd untatni a találkozó. – Hacsak a látomásában nem ment félre az az ütközet is.

– Ez csupán egy ajánlat. – Melgren nem vesz tudomást Miráról, és továbbra is Uliceshez intézi a szavait. – Ha nem vagytok a szövetségeseink, akkor kénytelen leszek ellenségként tekinteni rátok.

Szövetséges. Ez volna a logikus válasz.

– Azt hiszem, kihagyjuk – feleli Ulices, mintha csak egy csésze teára mondana nemet. – Egy olyan királyság, amely sosem hajlandó segíteni másokon, nem érdemli meg, hogy kiségi a bajban. Személy szerint úgy vélem, megérdemlitek, bármit is fognak tenni veletek a sötét varázshasználók.

Pislogok, és minden porcikám tiltakozik az ellen, hogy a civilek azért érdemelnék meg a halált, mert a vezetőik hátat fordítottak a becsületességnek – függetlenül attól, hogy éppen mely vezetőkről van szó.

– Vegyem úgy, hogy a *forradalmatok* képviselőjében beszélsz? – Melgren tekintete Xadenre téved. – Vagy inkább a trónörökös nevében szólsz.

Xaden figyelmen kívül hagyja a provokációt, de Ulices állításával sem száll vitába. Viszont előbb vagy utóbb megteszi, vagy tévedek?

Anyárcából kiszalad a szín, ahogy Mirára és rám pillant, majd valahová a távolba mered, és életemben most először látom megingani, mintha valaki kipenderítette volna a középpontjából.

Csizmák lépteit hallom a hátam mögött, de nem tudom levenni a tekintetemet Anyáról, akinek az arcán eléggé szélsőséges érzelmek

suhanak át ahhoz, hogy tudjam, kit pillantott meg az imént.

– A bizottság döntése alapján cselekszünk – jelenti ki Brennan, ahogy a karja hozzáér az enyémhez, majd megáll köztem és Mira között. – És azt hiszem, nyugodtan beszélhetek mindannyiunk nevében, amikor azt mondom, hogy nem sietünk egy olyan királyság segítségére, amelyik minden további nélkül késznek mutatkozik a szomszédban élő civilek feláldozására. – Anya felé fordul, akinek a szeme majdnem kigúvad a helyéről. – Nem is beszélve a saját gyerekeikről, akiket a frontra küldenek, hogy aztán ők a legteljesebb nyugalomban élvezhessék a varázsvédelem nyújtotta biztonságot. Nem fogjátok megúszni azt a szenvedést, amit a Kontinens többi részére szabadítottatok.

– Brennan? – suttogja Anya, és kis híján odaszaladok hozzá, hogy segíthessek neki megtámaszkodni.

– A rohadt életbe, Brennan – mondja Mira.

– Ha mindhárom gyereked szembeszáll veled, akkor talán ideje önvizsgálatot tartani. Ennek a találkozóknak ezennel hivatalosan is vége – jelenti ki Brennan, továbbra sem véve le a tekintetét anyánkról. – A basgiathi költőhely nincs veszélyben, a mi csapatainknak pedig a mieinket kell védelmezniük. – A szívére fekteti a kezét. – Visszautasítjuk a békeajánlatokat, és inkább fogadjuk el a háborút, különösen, miután nem tesztet olyan benyomást, mint akik két hétnél tovább kibírnák. – Ezzel megfordul, majd elsétál, magára hagyva a továbbra is döbönt anyánkat.

Tehát ennyi volt? Suri és Kylynn is ott rejtőzik a mögöttünk lévő rengetegben, úgyhogy a Gyűlés tényleg közösen döntött, Xaden azonban még nem szólalt meg a kérdésben.

– Rendben. – Xaden is bólint, és látom, hogy kidagadnak az izmok a nyakán. – Ha a ti helyetekben lennék, megpróbálnám értesíteni azokat a szövetségeseiket, akikkel még a Nagy Háborút vívtátok... Ó, várjunk csak. Hiszen velük már évszázadokkal ezelőtt megszakítottátok a kapcsolatot. Akkor azt hiszem, itt az ideje a búcsúnak.

Felpillantok rá, és gyorsan igyekszem elrejteni a meglepetésemet. Ezek szerint tényleg magukra hagyjuk őket. Ezúttal mi leszünk azok, akik hagyunk másokat meghalni.

Melgren összeszűkültek tekintetében ismét felvillan a düh.

– Végeztünk. Búcsúzzatok el egymástól, ha szükséges – közli anyámmal, majd megfordul, és Codagh társaságában elindul a fák felé, aki még egyszer

visszafordul, és kivillantja a fogait, mielőtt valakinek még olyan ostobaság jutna az eszébe, hogy hátulról támadna a lovasára.

Az összes navarre-i lovas követi őket.

– Brennan – suttogja anyám még egyszer, majd a szája elé kapja a kezét. Homályossá válik a tekintete, és a benne tükröződő fájdalom láttán nekem is félre kell néznem.

A lovasaink gyorsan felkapaszkodnak a sárkányaikra, és pillanatokon belül már csak Xaden, Mira és én maradunk a mezőn.

– Miért akart találkozni Violettel és Mirával? – kérdezi Xaden anyámtól színtelen hangon.

– Életben van? – kérdezi Anya Mirától, de olyan halványan, mint aki még mindig sokkos állapotban van.

– A jelek szerint igen – feleli Mira, és összefűzi a karját a mellkasa előtt.

Anya felém fordul, mintha arra számítana, hogy tőlem más válaszra számíthat.

– Ő foltozott be azután, hogy az a venin az oldalamba mártotta a kését.

Összeszűkül a tekintete.

– Te *hónapok óta* tudtál róla?

– Kellemetlen ennyi ideig sötétben tapogatózni, nem igaz, Anya? – csattan fel Mira. – Kellemetlen tudni, hogy hazudtak neked, hogy elárultak, nem is beszélve arról, hogy a saját családod csapott be.

– Mira – próbálom csillapítani.

– Téged is feláldozott, Violet – emlékeztet rá Mira. – Lehet, hogy azért tett a Lovasok Kvadránsába, hogy ne kelljen meghalnod írnokként, miután kiderítetted az igazságot, de az is lehet, hogy így akart megszabadulni tőled, még mielőtt az igazság birtokában a földdel teszed egyenlővé a drágalátos hadiiskoláját. – Lapos pillantást vet felém. – Csak mert úgy rémlik, hogy pontosan ez történt.

Anya kihúzza magát, majd felszegi az állát, és döbbenetes sebességgel összekapja magát.

– Szükségem van egy percre a lányaimmal – közli Xadennel.

Xaden felvonja a sebhelyes szemöldökét, majd rám pillant, hogy én hozzam meg a döntést.

Bólintok. Ha Melgren igazat mondott, és Anyát a frontvonalra szólítják, akkor ez az utolsó alkalom, hogy látjuk egymást. A gondolattól kis híján

émelyegni kezdek. Egy dolog magára hagyni és megszakítani vele a kapcsolatot, és egy másik tudni, hogy a halálába indul.

Xaden egyetlen szó nélkül elhátrál, majd elmegy Tairn karmai mellett.

– Mit akarsz? – kérdezi Mira.

– Nem tudom biztosan, hogy számít-e ebben a pillanatban. – Anya remegő ujjakkal kigombolja a röpkabátját. – De amit a leginkább akarok, és mindig is a leginkább akartam, hogy a gyerekeim éljenek. Bármilyen varázsvédelmet is állítottatok fel Warrick naplójának alapján, nem fog működni.

Mira megfeszül.

– A varázsvédelmünk köszöni, jól van.

Úgy tűnik, már ő is olyan remekül tud hazudni, mint Xaden.

– Azt nem hiszem. – Anya egyetlen pillantással helyre utasítja Mirát. – Vágjátok fel a wyvernek tetemét, akik tegnap keltek át a határon.

Az ajkaim elválnak egymástól.

– Violet, csak nem hitted, hogy nem tudok róla, mi zajlik felétek? Hogyan gondolhattad, hogy fogalmam sincs róla, hová keveredett a lányom... Hogy hová keveredtek a gyerekeim...? – Megrázza a fejét, majd egyetlen korholó pillantással sikerül elérnie, hogy megint ötévesnek érezzem magam, mielőtt Mirához fordulna. – Emlékszel, hogyan festettek azok a wyverntetemek, amelyeket Samarában láttál? Amelyeket Riorson hajított le a küszöbötök elé?

Mira bólint.

– A kövek, amelyekkel létrehozták őket, nem voltak egyebek, mint hideg, megjelölt kavicsok.

Kövek? Ezek szerint a sötét varázshasználóknak *rúnáik* is vannak?

– Igen, ott voltam – feleli Mira élesen.

– Ha nem hiszel nekem, akkor nézd meg azokat a wyverneket, amelyekkel tegnap végeztetek.

– És? – kérdezem.

– Hozzátok rendbe a varázsvédelmet. – Előhúz egy bőrkötésű könyvecskét a kabátjából, és a szemem elkerekedik, amikor ráébredek, hogy mi az. – Ha nem teszitek, akkor idővel semmivé válik. Apád rájött, hogy Warrick nem akarta, hogy bárki is valaha rendelkezessen a varázsvédelem erejével. Azt akarta, hogy Navarre-nál legyen az erő. Lyra viszont úgy vélte, hogy a tudást másokkal is meg kell osztani.

– Tehát Warrick hazudott – suttogom. De pontosan miről?

Átadja a naplót, aminek az ellopása miatt megkínoztak, és közben valósággal a földhöz szegez a pillantásával.

– Egy lovas szíve dobog benned, ugyanakkor egy írnok fejével gondolkozol, Violet. Bízom benne, hogy nemcsak magadat, de Mirát és... – nyel egyet – ...Brennant is meg tudod majd védeni.

Kinyitom a naplót, és látom, hogy morraini nyelven íródott. A szívem lesüllyed egy pillanatra, de aztán gyorsan becsukom, kigombolom a kabátomat, és becsúsztatom a belső zsebembe. Ennek a fordítása már Jesiniára vár. A morraini egyike azoknak a holt nyelveknek, amelyeken sajnos nem értek.

Anyá sóvárgóan elpillant a vállam fölött, majd még egyszer Mirához és hozzám fordul.

– Nem szükséges, hogy megértsétek a döntéseimet. Egyedül arra van szükség, hogy túléljete. Eléggé szeretlek benneteket ahhoz, hogy elviseljem, ha csalódást okoztam. – Mielőtt még válaszolhatnánk, sarkon fordul, majd elmegy Aimsir mellett, és eltűnik a fák között.

– Gondolod, hogy hazudott? – kérdezi Mira.

– Azt gondolom, hogy a röptetők még mindig tudnak varázsolni.

– Ez igaz.

Visszafelé menet Aretiába Mira és én leválunk az alakzatunkról, hogy megnézzük a legközelebbi wyverntetemet. Xaden állja a szavát, és nem vitatkozik, amikor más utat választunk.

Fél órával, és Mira részéről némi farigcsálással később sikerül betájolnunk két wyvernt. Mira egy darab ónixot mutat fel, amelybe egy bonyolult rúnát vésett. Egyelőre nem is álmodhatok róla, hogy utána tudnám csinálni.

És egyszer csak zümmögni kezd.

A francba. Hát ezért jelentek meg hirtelen újra a wyvernek? Valaki rúnákat adott a venineknek?

Mintha a kő a partnerét szólítaná, a tőlünk tíz méterre lévő tetem egyszer csak megremeg, és ahogy mindketten felé fordulunk, a hatalmas, aranyszínű szem egyszer csak felpattan.

– Ugye ez valami vicc – suttogja Mira, és előhúzza a kardját.

Én már ki is nyitottam a Tairn erejéhez vezető ajtót, és ahogy előrelököm a karom, a pánik nyomán rögtön kiszabadul belőlem az energia. Villám

hasít keresztül az égen, elhomályosítva a látómezőmet – és ezúttal célba találok.

A csapás erejétől Mira és én is hátravetődünk, egyenesen a mögöttünk lévő másik bestia kihúlt, merev testének. Fájdalom zúg végig a gerincemen, de nagyjából minden ott van, ahol lennie kellene.

Egy percig mindketten döbrent csendben ülünk, ahogy az immár füstölgő, megégett tetemet figyeljük, hátha újra megmozdul.

– Biztos vagy benne, hogy a villám végezni tud velük?
– kérdezi Mira.

– Biztos – válaszolom. – Dunne-nak hála a sötét varázslók nem maradtak itt addig, hogy lássák, amíg feléled a kicsikéjük. – Különben az egész hegyoldal hemzsegne a wyvernektől.

Lassan felém fordul, de a fél szemével továbbra is a tetemet méregeti.

– Semmi nyomasztás, de ha nem találod ki nagyon gyorsan, hogy miben hazudott Warrick, akkor nekünk annyi.

– Mondasz valamit. – Hiszen már elsőre is milyen remekül ment. És még csak nem is tudok morrainiül. Ezúttal teljes mértékben Jesiniára kell hagyatkoznom, és legfeljebb később hasonlíthatom össze a két fordítást. Felsőhajtók, és megismétlem a nővérem szavait: – Csak semmi nyomasztás.

„A basgiathi költőhely nemzedékünk legnagyobb kincsét jelenti... Egyúttal a legsebezhetőbb pontunkat is.”

– Lucerasi Warrick naplója (Violet Sorrengail
és Dain Aetos fordítása)

ÖTVENNYOLCADIK FEJEZET

– Makacs öszvér – motyogom magam elé, majd befordulok a nagyelőadó előtt, és megcélzom a küzdőteret. Az elmúlt héten nem sokra jutottunk Brennannal, és amilyen ellentmondást nem tűrően utasította vissza a kérélesemet, hogy esetleg gondolja át a Gyűlés álláspontját Samarával kapcsolatban... Nos, attól eléggé begőzöltem.

A kelletténél valamivel erősebben nyitom ki az ajtót, és mivel hétvége van, azonkívül este tíz óra, így aztán nem meglepő módon teljes csend fogad odabent – csupán az egyes pástok fölött imbolygó varázsfények kölcsönöznek némi fényt a helyiségnek.

Xaden a küzdőtér közepén lévő páston áll szétvetett lábbal, a karját összefűzve a mellkasa előtt. Küzdőszerezést visel, és azt a gondosan felépített, közömbös maszkot, amit már annyiszor láttam rajta.

– Amikor megkaptam az üzeneted, azt hittem, viccelsz. – Becsukom magam mögött az ajtót, majd a zárra fókuszálok, és éppen csak ennyi energiát használva fordítok egyet a csuklómon, hogy a retesz egy kattanás kíséretében a helyére csusszon. – Egy hete nem láttalak, és pont itt akartál találkozni velem?

Xadent rögtön azután továbbküldték Draithus megfigyelésére, hogy visszatértünk Athebyne-ből.

– Gondoltam, úgyis megint veszekedni fogunk. Mi volna erre alkalmasabb hely a küzdőtérnél? – Teljesen mozdulatlanul áll, várva, hogy felé lépjek. A kardjai most nincsenek nála, de két tört erősített az övére.

– Pedig most már le van védve a szobád – emlékeztetem rá, és fellepek a pástra. Igaz, nem vagyok biztos benne, hogy pontosan milyen erős az a varázsvédelem, ha egyszer a jelenlegi módszerünk nyilvánvalóan hibás.

– A *mi* szobánk van levédve – igazít ki, és mohón végigjáratja rajtam a tekintetét, ahogy még közelebb megyek hozzá, és alig néhány lépéssel előtte torpanok meg.

Végül is nem hibáztatom, ha egyszer én is pontosan ugyanezt csinálom – szomjasan felmérem minden egyes kis porcikáját. Lehet, hogy még mindig

ki vagyok készülve a legutóbbi vallomása után, de attól még ugyanúgy hiányzott minden egyes percben, amit egymástól távol kellett töltenünk.

– És ezúttal pontosan miről fogunk vitatkozni? Hogy a Gyűlés magára hagyta Navarre-t? Vagy esetleg van egy újabb titkod, amit nem árultál el?

– A többség a visszatérésünk után szavazott, és habár a szavazás részletei titkosítottak, ezúttal megszegem a szabályzatot, és megosztom veled, hogy *vesztettem*.

– Vagy úgy. – A dühöm ezzel legalább valamelyest alábbhagy. – És a második kérdést is itt szeretnéd megtárgyalni? Miközben bárki beszélhet és kihallgathat?

– *Hacsak nincs egy elmeolvasó a közelben, senki sem hallgathat ki bennünket.* – Körbemutat az üres küzdőtérre, majd felém nyújtja a kezét, és behajlítja az ujjait. – Ugyan már. Tudom, hogy zabos vagy, és nem, nincs szükség a mentális kapcsolatunkra ahhoz, hogy ezt lássam rajtad. Ott van az arcodon, ahogy összeszorítod az ajkad, vagy ahogy megfeszül a vállad.

Kényszerítem magam, hogy lazítsak a tartásomon.

– Igazad van, *neked* nincs szükség ehhez a mentális kapcsolatunkra.

– Látod? Még mindig pipa vagy. – Olyan gyorsan mozdul, hogy még a kezemet sincs időm felemelni, mielőtt kisöpörné alólam a lábamat.

Francba.

Velem együtt ereszkedik a talaj felé, fél karjával megtartja a súlyomat, a másikkal pedig megtámaszkodik. Lehet, hogy nem szorította ki belőlem a szuszt, de attól még ugyanúgy nem kapok levegőt. A kezemmel a mellkasába kapaszkodom, és az arca alig néhány centire van az enyémtől, hogy csak ő van a látómezőmben, semmi más.

– Nem harcolok veled.

– Miért nem? – Zavartan összevonja a szemöldökét.

– Talán jobb tanárt találtál magadnak? Úgy hallom, Emetterio egy sor új technikát tanít nektek, miután a veninek olyan hamar alkalmazkodnak a küzdőstílusunkhoz.

– Ez igaz. De azért nem harcolok veled, mert *tényleg* seggbe akarlak rúgni. – Megrázom a fejem, és a mozdulattól a hosszú hajfonatom hozzáér a pásthoz.

– Ó, tehát azt hiszed, hogy bántani tudnál. – A vigyorától összeszűkül a tekintetem.

Egy gyors mozdulattal előkapom az egyik törömet a bordáimnál lévő hüvelyéből, és a torkának szegezem, pontosan az ereklyéje vonalához.

– Az ilyen megjegyzéseket inkább elengedem a fülem mellett. – *Felőlem meg is dögölhet.* És most még a pajzsomat is leengedtem, hogy hallja, ha szeretné.

A szeme felizzik, és mintha büszkeséget látnék benne villanni, ahogy közelebb hajol – egyenesen a penge felé.

Éppen csak annyira húzom vissza, hogy ne ejtsek rajta véletlenül sebet.

Azt hiszem, mindketten sikeresen bebizonyítottuk, amit akartunk.

– Olyan módokon is bánthatnál, Violet, amelyekről talán még tudomásod sincs. Lehet, hogy a küzdőtéren gyilkos csapásokra vagyok képes, viszont te vagy az egyetlen, akinek hatalmában áll *elpusztítani* engem. – A keze lecsúszik a hátamról, hogy segítsen megtartani a saját súlyát. – Most pedig, beszélgethetünk itt tovább, vagy megnézhetjük, hogy Sgaeyl és Tairn befejezték-e végre a civakodást, és kirepülhetünk a hóviharban a legközelebbi hegycsúcsra, de abban biztos lehetsz, hogy így vagy úgy, de meg fogjuk oldani a gondjainkat.

Visszacúsztatom a törömet a hüvelyébe, és még egyszer a mellkasára fektetem a kezem.

– A páston? – Az ujjhegyeim alatt érzem a szívdobbanásait; erős és stabil, szemben az enyémmel, ami úgy ver, mintha egy tamtamot ütnének. Egy hetem volt rá, hogy feldolgozzam a történeteket, egy egész hét, ami alatt végig azt kívántam, bárcsak a közelben volna, hogy leüvöltsem a fejét, egy hét, amíg töprenghettem az okokon, hogy miért nem árulta el hamarabb a titkát.

Amelyek közül alighanem előkelő helyen szerepel az, hogy mégiscsak szeretne életben maradni.

– Az biztos, hogy nem a hálósobánkban. – A térde elválk az enyémtől. – Ott nem veszekedhetünk.

– Tényleg, mióta? – Ez a legnevetségesebb dolog, amit valaha hallottam. Hiszen a szobája a palota egyetlen olyan pontja, ahol lehet egy kis privát szféránk.

– Mostantól. Épp most hoztam ezt a szabályt. A hálósobában nincs vita.

– Ez nem így működik.

– Ó, dehogynem. – A tekintete az ajkamra téved. – Akkor hozzuk a szabályokat, amikor az eszünkbe ötlenek. Gyerünk, te is hozhatsz egyet.

– Egy szabályt? – Felhúzom a lábam, de a mozdulattól a belső combom hozzá ér a csípőjéhez, és átkozott legyek, ha ettől ne ébredne fel bennem az a sóvárgás, amit egyedül ő tud csillapítani.

– Bármit.

– Nem titkolózunk többet. Nincs több „kérdezd csak meg!”. Nincs több próbatétel, hogy lássuk, ki az, aki még benne van a kapcsolatban, és ki lóg ki belőle. Teljes őszinteségre van szükség kettőnk között... – Veszek egy mély levegőt, majd még egyszer megnézem magamnak azokat az aranyszínű pettyeket, hátha ez az utolsó alkalom, hogy ilyen közről láthatom. – Különben vége.

– Rendben.

– Komolyan beszélek. – A kezem feljebb vándorol a mellkasán a válla és a nyaka találkozásáig. – Még akkor is, ha tudom, hogy igazad volt. Azért nem tettem fel a megfelelő kérdéseket, mert valóban félttem a válaszoktól, sőt az is lehet, hogy még mindig félek tőlük, tekintve, hogy sosem voltál velem teljesen őszinte. Egész életemben majdnem mindenki titkolózott előttem, mert nem tettem fel a szükséges kérdéseket, nem pillantottam a felszín mögé, azonkívül megértem, hogy vannak helyzetek, amikor nem oszthatsz meg velem mindent, hiszen lovasként el kell fogadnunk, hogy ez a hivatásunk velejárója, de attól még arra kell kérjelek, ne így folytassuk a jövőben, mert ezzel csak azt érezteted velem, újra és újra az én hibám, hogy elmulasztok kérdezni.

– Rendben. – Bólint. – Csak... – Megfeszül egy izom az állkapcsában.

– Csak? – Az ujjaim feljebb vándorolnak a nyaka forró oszlopán, majd beletúrok a hajába.

– Csak tudnom kell, hogy itt leszel. Bármilyen is történik, visszatérsz, hogy meg tudjuk majd beszélni. – A tekintete a számra téved.

Összeszorul a szívem, ahogy a kezem visszatér a mellkasára, aztán a bordáira, a hátára, és végül megtorpanok.

– Rendben.

A szemöldöke közti barázdák elsimulnak.

– Nekem tudnom kell, hogy *te* is pontosan tudod, hogy nem számít milyen információt tartok vissza, mert *te* bízol bennem és szeretsz annyira, hogy nem is gondolsz arra, hogy hagynám, hogy az téged bántson vagy veszélyeztessen. Tény, hogy nem engem a legkönnyebb kiismerni a világon, de hidd el, tanultam a történetekből. Még akkor is, ha titkosított

információról van szó, többé már nem fogom visszatartani előled, ha neked is közöd lehet hozzá. – Nyel egyet, majd megtámaszkodik a fél karján, a másik kezét pedig végigfuttatja az arcán. – Tudnom kell, hogy nem fogsz elfutni, neked pedig tudnod kell, hogy soha nem is kell így tenned.

– Szeretlek – suttogom. – Akár az egész világot felforgathatod, akkor is ugyanúgy szeretnélek. Lehetnek titkaid, vezethetsz egy forradalmat, az örületbe kergethetsz, a fenébe is, még *tönkre is tehetsz*, attól még ugyanúgy foglak szeretni. Nem tudlak nem szeretni. Te vagy számomra a gravitáció. A világon semmi sem működik számomra nélküled.

– Gravitáció – suttogja, és gyönyörűséges mosolyra görbül a szája.

– Az erő, ami elől nem menekülhetünk – felelem. Aztán lehervad a mosolyom. – De komolyan beszéltem. – Felvonom a szemöldököm. – Teljesen közel kell engedned magadhoz, különben a világ minden szeretete sem lesz elég, hogy egyben tartsa a kapcsolatunkat. Én vagyok az, akinek információra van szüksége, hogy megtalálja a középpontját.

– Rendben – feleli. – Tudni akarsz az apámról? A nagyapámról és Sgaeylről? A forradalomról?

Talán kezdhethénk könnyebb témákkal.

– Mi a helyzet az anyáddal?

Ismét sikerült meglepnem, de hamar leplezi a reakcióját.

– Sosem beszélnek róla – mondom. – Nincsenek róla festmények, nem említik a calldyri kivégzésekkel kapcsolatos feljegyzésekben. Nincs róla semmi. Mintha tojásból bújtál volna elő.

A hallgatás egyre hosszabbra nyúlik.

– Még fiatal voltam, amikor elment. A házassági szerződésükben az állt, hogy az örökösnek el kell érnie a tízéves kort, és utána anyám szabadon távozhat. Így is történt. Azóta nem láttam és nem is hallottam felőle. – A hangja olyan, mintha törött üvegcserepeken kellene átkelnie.

– Sajnálom. – Tessék, máris cefetül érzem magam, amiért rákérdeztem.

– Én nem sajnálom. – Vállat von. – Mi mást szeretnél még tudni? Csak mert nem leszek rá még egyszer képes. Nem viselnék el több hónapnyi bizonytalanságot, amíg küzdenem kell érted, és ki nem derül, hogy elbasztam-e az egyetlen dolgot, ami igazán számít az életemben. – Egy pillanatra lehunyja a szemét. – Nem mintha nem próbálnám meg, ha erre van szükség.

– *Mikor nyilvánult meg?* – kérdezem, és a kezem visszatér az ereklyéjéhez. – *A pecséterőd.*

– *Nagyjából egy hónappal az árnyforgatás kezdete után. Akkor már egyszer végignéztem, hogy Carr kivégez egy elsőévest, amiért mások elméjében olvasott, úgyhogy amikor megjelent a képességem, összeszedtem magam, és felkerestem Sgaeylt, amikor pedig Carr rákérdezett, hogy esetleg szert tettem-e valamilyen további, ritka képességre, mivel tudják, hogy Sgaeyl korábban az egyik rokonommal kapcsolódott, a tőlem telhető legmeggyőzőbben hazudtam. És amikor az árnyforgatás erősebbnek bizonyult, mint számítottak rá, nem volt okuk tovább kérdezősködni. – A szája sarka mosolyra húzódik. – Az is segített, hogy azt hitték, a kérdéses lovas a bácsikám, nem pedig a nagyapám.*

– *Tényleg Sgaeyl az egyetlen, aki tud róla?*

– *Igen. Megígérte, hogy senkinek sem árulja el. Biztos benne, hogyha bárki tudna róla, meg lennének számlálva a napjaim, vagy, ami még rosszabb, fegyverként akarnának használni.*

– *Én nem pontosan ugyanezt tettem?* – Hiszen abban a pillanatban, hogy találkoztunk Melgrennel, rögtön arra kértem Xadent, hogy...

– Nem – suttogja, majd a kézfejjével végigsimít az arcomon. – Akkor a küldetésünk érdekében kértél rá, hogy használjam a képességemet, de soha nem jutott volna eszedbe, hogy saját magadnak kovácsolj belőle előnyt. – Közelebb hajol, és a homlokomhoz érinti a homlokát. – Mondd, hogy minden rendben köztünk. Mondd, hogy ezzel nem tettem tönkre a kapcsolatunkat.

– *Ígérd meg, hogy többé nem használok velem szemben a képességedet.* – A szemébe nézek, és megragadom az ingje szövetét.

– Megígérem – suttogja, majd lágyan megcsókol. – Most pedig... Kéred az ajándékodat?

– Miféle ajándékot?

– Két tört is elveszítettél a Solas elleni küzdelem során. Úgyhogy készítettem neked újakat. – Mosoly jelenik meg az arcán. – Már csak el kell vened őket.

Lecsúsztatom a kezem a mellkasán, és úgy teszek, ahogy mondta.

* * *

December tizenkilencedike. Felkörmölöm a dátumot a jegyzetfüzetem következő oldalára, majd üres tekintettel nézek magam elé. Két napra vagyunk a napfordulótól, de a Gyűlés még mindig nem hajlandó beadni a derekát. Samara mindössze nyolcórányi repülésre van innen, úgyhogy továbbra is bízom benne, hogy helyesen cselekszünk.

– Találtál valami említésre méltót Lyra naplójában? – kérdezi Rhiannon, ahogy becsúszik a mellettem lévő ülésre a Harci Eligazítás előtt.

A rajunkból majdnem mindenki felém fordul, és a várakozásteljes pillantásaik láttán mintha kilyukadna a gyomrom. Mindennap megkapom ezt a kérdést, de továbbra sem tudok rá válaszolni.

– Már mondtam, hogy szólok, ha Jesinia jut valamire.

– Csak egyetlen, frusztráltsággal teli napra volt szükség, amíg hiába próbálkoztam a fordítással, mielőtt átengedtem volna a feladatot Jesiniának.

Előhalászom az új vezetőt a táskámból és az ölembe teszem. Felix a múlt héten az összes másod- és harmadévesnek adott egyet, és most ők is előveszik a sajátjukat. A lovasok minden szabad percükben a csillogó kis ötvözetdarabkák feltöltésével vannak elfoglalva. Az én vezetőmhöz ugyanakkor egy kis extra is jár, amit a Solasszal folytatott küzdelmem után kértem Felixtől: egy csuklópánt, ami segít megelőzni, hogy harc közben elveszítsem. Elég hosszú ahhoz, hogy a gömböt továbbra is a kezembe tudjam venni, de közben stabilan hozzáerősíti az egészet a karomhoz, hogyha szükséges, ne zavarjon a harcban.

A röptetők közben maorszit nyílhegyeket farigcsálnak maguknak.

A Melgrennel folytatott megbeszélésünk óta eltelt két hétben a hadiiskola hangulata valóban háborúsra fordult. Zaklatott energia lüktet az épületben, amely arra a feszültségre emlékeztet, ami vihar előtt érezhető a levegőben.

Az összes másod- és harmadéves megismerkedett a rúnakészítés tudományával, és el kell ismernem, még mindig Cat a legjobb az évfolyamunkból. Ő az egyetlen, aki kiválóan el tudja készíteni a követőrúnát, ami képes betájolni valaki más rúnáját. Az agyam eldobom.

Az olvasztónk folyamatosan üzemben van, és egyre több fegyvert készítünk. A tengerparti helyőrségekről az összes lovast visszahívták, és most mindenkit átirányítottak a határterületekre – Navarre-ban és Poromielben egyaránt.

– Figyelem! – szólal meg Devera professzor asszony a pulpitus közepéről, miközben Brennan is csatlakozik hozzá. A színházterem

pillanatok alatt elcsendesedik. – Így mindjárt más.

Ridoc felteszi a lábát az előtte lévő székre, Rhiannon azonban nyomban lesöpri onnan, és olyan pillantást vet rá, ami után az ember kétszer is meggondolja, hogy ilyesmire ragadtassa magát.

– Mi az? – morogja Ridoc, ahogy kiegyenesedik. – Te is hallottad a múlt heti haláltekercset. Nincsenek újabb áldozatok.

– Mint azt a legtöbben már tudjátok, ezúttal nem számolhatunk be újabb támadásokról – kezdi Devera, mire Ridoc „én megmondtam” pillantással felvonja a szemöldökét Rhiannon felé fordulva. – Ugyanakkor a járőreinknek köszönhetően készültünk egy naprakész térképpel, amelyről úgy véljük, hogy kilencvenszázalékos pontossággal mutatja a jelenlegi helyzetet.

Ezzel a Kontinenst ábrázoló hatalmas térkép felé fordul, és felemeli a kezét. Vörös zászlócskák kezdenek mocorgni valamiféle mintázatot követve, hátrahagyva a már ismert támaszpontjaikat, egyúttal keletre összpontosítva az erőiket.

A többségük közvetlenül Samara mellé kerül, ugyanakkor néhány marad a mi határunk mellett is.

– Elhagyták Pavist – jegyzi meg Ridoc.

– Hátrahagytak mindent... Legalábbis délen – teszi hozzá Sawyer. – És a tyrrendori határról is elvonultak.

Északon Cygnisen és Braevick tartományai még mindig tele vannak a vörös pettyekkel.

– Zolyát nem adták fel – sóhajt fel Maren néhány sorral előttünk, a mellette ülő Cat pedig összeszorítja az ajkát.

Nyilvánvalóan nem tudják, hogy a varázsvédelmünk még nem tökéletes.

– Milyen következtetést vonhatunk le a jelentett csapatmozgásokból? – kérdezi Devera, miközben visszafordul felénk.

Brennan összefűzi a karját a mellkasa előtt, majd a padlóra pillant, mielőtt a tekintete visszatérne hozzánk. Ismerem ezt a pillantást. Bűntudata van.

Nem bánom.

– Arra az ütközetre készülnek, amelyet Melgren előre látott – szólal meg egy lovas a Harmadik Szárnyból.

Legalább annyit a Gyűlés javára lehet írni, hogy nem titkolta el Melgren ajánlatát – csupán azt, hogy ők maguk személy szerint hogyan szavaztak a kérdésben.

– Helyes – bólint Devera a lovas irányába biccentve.

– Nehéz pontos számvetést készíteni, de becsléseink szerint nagyjából ötszáz wyvernről lehet szó. – Brennanra pillant, amikor azonban nem szólal meg, folytatja. – És sötét varázshasználók is vannak köztük.

Az egész színházteremben felélénkül a pusmogás és a szitkozódás.

– És miért nem ütközünk meg velük? – kérdezi valaki az Első Szárnyból.

– Azért, mert utálatosak vagyunk – szólal meg Quinn a hátam mögül.

– Mondott valamit, kadét? – szólítja meg Devera.

Quinn megfordul az ülésében, de amikor hátrafordulok, látom, hogy felszegi az állát.

– Azt mondtam, azért, mert utálatosak vagyunk – ismétli ezúttal valamivel hangosabban.

– Szemben nem is mondhatta volna – jegyzi meg Rhiannon.

Brennan megköszörüli a torkát.

– Azért nem ütközünk meg velük, mert a Gyűlés arra jutott, hogy a csata túl sok áldozattal járna a részünkről. Egy ilyen nagyszabású ütközet gyakorlatilag megsemmisítené az erőnket, védtelenül hagyva a Kontinens többi részét.

Megrázom a fejem, ahogy arra gondolok, mennyire ismerősen cseng ez az érvelés.

– Közülünk sokaknak Navarre-ban él a családja – szólal meg Avalynn egy sorral előttem néhány elsőévesrel a rajában. – Ezek szerint azt várják, hogy összetett kézzel ülünk, és hagyjuk őket meghalni?

– Távozniuk kellett volna már korábban – szólal meg egy lovas valahonnan a Második Szárny környékéről.

– Nem mindenkinek van lehetősége rá, hogy a háború közeledtével összeszedelőzködjön, és az egész életét felforgatva odébbálljon, te elitista seggfej – feleli az idegbe jött Avalynn.

Igaza van, és az egyetértő mormolás az egész teremben még zajosabbá válik.

– Ezt majd a Harci Eligazításon kívül beszéljétek meg!

– kiáltja közbe Devera.

Sikerül valamelyest elcsendesednünk, de a hangulat visszavonhatatlanul megváltozott, és nem éppen a legjobb irányba.

– Próbáljuk a másik végéről megfogni a dolgot – mondja Brennan. – Melgren helyében mit tennétek?

– Össze csinálnám magam – feleli Ridoc.

Brennan megdörögli az ornyergét.

– Más ötlet?

– Megerősíteném a varázsvédelmet – feleli Rhiannon. – Amíg teljes erejével működik, addig az ellenségnek nincs esélye.

– Kiváló, Matthias kadét. – Brennan bólint.

– Vagyis választania kell aközött, hogy felfegyverezze az embereit, vagy a fegyverraktárban tartsa az ott összegyűlt energiát? – kérdezi valaki az Első Szárnyból.

– Újabb kiváló meglátás – feleli Brennan. – Mi a gond a sereg felfegyverzésével?

– Ha szétsztyák a töröket, azzal gyengítik az erejüket, és már nem tudják annyi energiával ellátni a varázsvédelmet – feleli Rhiannon. – Még akkor is, ha az energiát nem használják aktívan a sötét varázslók megölésére, a védelem óhatatlanul gyengébbé válik.

– Helyes. – Brennan egyenesen rám néz. – És te mit tennél ebben a helyzetben, Sorrengail kadét?

– Azonkívül, hogy harcolnék, és próbálnék minél több ártatlan civilt megmenteni? – Még azelőtt válaszolok, mielőtt végiggondolnám, mivel jár, hogy a nyilvánosság előtt kérdőjelezem meg a bátyám döntését.

– Az volt a kérdés, hogy mit tennél Melgren helyében.

– Oldalra dönti a fejét, és a pillantásából rögtön tudom, hogy hamarosan minden idők legsúlyosabb leteremtése vár rám.

A térképre pillantok.

– Az összes tört begyűjteném a tengerparti támaszpontokról, és megerősíteném az energiaközpontokat a határmenti helyőrségeknél. Amint az ellenség áttör a védelmen, védtelenek lesznek. A wyvernek meghalnak, a veninek pedig képtelenné válnak a csatornázásra. Vagyis csak a közelharcban reménykedhetnek, ami...

– Vagy a nehéztüzérségben – teszi hozzá Cat.

– Pontosan. – Felé pillantok és biccentek. – Mindaddig, amíg a navarre-i erők képesek ellenállni a sötét varázslóknak, és elejét veszik annak, hogy

szétszedjék a fegyverraktárakat, nem jelent igazi fenyegetést a támadásuk.

– Épp ez a lényeg.

– Melgren viszont azt látta, hogy vereséget szenvednek

– veti közbe egy röptető a Második Szárnyból.

– Játsszunk el egy percre ezzel a gondolattal. – Devera a térképre mutat.

– Mi történik, ha kudarcot vall a samarai védelem?

– Akkor az ellenségnek közvetlen hozzáférése volna a költőhelyhez – feleli valaki.

– Nem – mondom. – A varázsvédelem azon része egyszerűen visszatérne a természetes hatósugarához, ami nagyjából három-négyórányi repülőutat jelent Basgiathból. Más szóval olyan lenne, mint a miénk. A helyőrségen lévő energiaforrás nem hozza létre a védelmet, csupán kiterjeszti, úgyhogy amíg Navarre nagyobb része védtelenné válna, addig... – Pislogok egyet, majd a tekintetem a bátyáméra talál.

Bólint.

Melgren blöffölt.

Arra számított, hogy nem értjük pontosan a varázsvédelem működését. Ránk akart ijeszteni, hogy mellé álljunk.

– Esetleg be akarod fejezni a gondolatkísérletet, kadét? – kérdezi Devera.

Vadul szánkáznak a gondolatok a fejemben, miközben a szívem kis híján a torkomba ugrik. A térképre bámulok, arra a keskeny határvonalra, amelyen még nem kelt át a szemmel láthatóan legyőzhetetlen erejű ellenség, és szép lassan egy irtózatossá gondolat kezd formálódni bennem.

– Milyen régi ez az információ?

– Tessék? – Devera felvonja a szemöldökét.

– Mióta várakoznak a határon? – pontosítom a kérdést, és a körmömmel a tenyerembe vájok, miközben ökölbe szorítom a kezem, és próbálok úrrá lenni a félelmemen.

Devera Brennanra pillant, aki így felel:

– Három napja állomásoznak a határ mellett. A ma reggeli jelentés megerősítette, hogy továbbra sem hagyták el a helyüket.

Ó, istenek.

– *Most kell cselekednünk.* – Tairn hangja zúg keresztül a fejemben.

Mindent berámolok a táskámba, miközben Devera felszólít egy másik lovast.

– Mit csinálsz? – kérdezi Rhiannon suttogva, miközben a rajunk összes tagja felém fordul.

– Meg kell találnom Xadent. – Átvetem a táskám szíját a vállamon, és készülök felállni. – Nem Samara a célpont.

– Veled jövünk. – Rhiannon is szélesebben pakolni kezd, majd a többiek is követik a példáját.

Nincs idő vitatkozni, úgyhogy bólintok, és mindannyian felállunk, ami kiváltja Devera tiltakozását, de a fejemben zúgó gondolatok dübörgésétől már csak tompán jutnak el hozzám a külvilág hangjai.

A folyosó viszonylag üres, minthogy az összes kadét a Harci Eligazításon van, úgyhogy sietve ki tudunk jutni a palota nyugati szárnyából.

– *Hol vagy?*

– *Stratégiai megbeszélésen a Gyűlés tagjaival* – feleli Xaden. – *Mi történt?*

– *Szükségem van a segítségedre.* – Elmegyünk a történelemórának helyet adó terem, majd a nagycsarnok előtt.

– Esetleg valaki el akarja árulni, hogy miért hagytuk csak úgy ott a Harci Eligazítást? – kérdezi Cat pár lépéssel mögöttem.

– Violet már megint *úgy* néz – adja meg a magyarázatot Rhiannon, tartva a tempómat.

– *Úgy, ahogyan tavaly a Rajverseny előtt* – jegyzi meg Sawyer.

– Kitalált valamit, és tapasztalatból mondom, a legjobb, ha követjük – fejezi be Rhiannon.

Xaden sétál ki a Gyűlésnek helyet adó teremből, és egyenesen felém indul, hogy a folyosó közepén találkozzon velünk.

– Mi történt?

– Nem Samara miatt kell aggódnunk.

– Miért? – Továbbra is rám szegezi a tekintetét, noha már a rajtársaim is ott nyüzsögnek körülöttünk.

– Azért, mert *várnak* – felelem. – Már három napja várnak. De miért?

– Ha tudnám, hogy mi jár a fejükben, már rég lezárhattuk volna ezt a háborút.

– Melgren azt mondta, hogy a napfordulókor fognak lerohanni bennünket. Az holnapután lesz.

Istenek, ezek szerint átkozottul gyorsnak kell lennünk.

Xaden bólint.

– A wyvernek nem fogják áttörni a samarai varázsvédelmet, mivel nem tudnak rajta keresztülrepülni. Azonkívül a kisebb hordák a határ mentén közlekedtek. Szerintem Samara csak elterelés. Azt hiszem, arra várnak, hogy az összes védelem egyszerre mondjon csődöt.

Xaden szeme felizzik.

– Az ütközetre nem kerülhet sor másutt – vitatkozik Sawyer. – Melgren látta volna.

– Akkor nem, ha mi itt vagyunk – feleli Sloane. – Melgren nem láthatja a jövőt, ha legalább hárman együtt vagyunk, emlékszel? – Felmutatja az alkarját, rajta a kígyóként tekergőző ereklyével.

– Pontosan. – A tenyerembe vágok a körmeimmel. – Nem láthatja a valódi ütközetet, ha itt vagyunk. Minden csapatával Samarára koncentrál, amikor...

– Basgiathban kellene lenniük – fejezi be helyettem a mondatot Xaden. – A Völgyben.

– Igen.

– Vissza akarsz menni? – kérdezi.

– Hát persze – feleli Ridoc.

– Nem téged kérdeztelek. – Xaden továbbra sem veszi le rólam a tekintetét. – Vissza akarsz menni?

Vajon ezt akarom? Hiszen Navarre hatszáz éven keresztül hazudott a saját népének, ahogyan hazudott nekünk is.

– Ők sosem segítettek volna nekünk – mondja Sloane.

– Az biztos, hogy *rajtunk* nem segítettek volna – teszi hozzá Cat.

Magukra hagyták a poromieli civileket, miközben a varázsvédelem biztonságában ráhúzták a szemfedőt a navarre-iakra.

– A költőhelyek akkor is ott vannak – mondja Rhiannon.

– Itt megvan a sajátunk – feleli Trager, legalábbis azt hiszem, hogy ő az, minthogy továbbra sem tudok elfordulni Xadentől.

Ő jelenti számomra a biztos talajt, miközben a gondolataim egyre sebesebben száguldanak a fejemben, a rajtársaim pedig egymásnak ellentmondó érvekkel bombázzák a többieket.

– A családom Morraine-ben van – mondja Avalynn.

A hangok elhalkulnak.

– *Ha így döntünk, azonnal indulnunk kell* – szólal meg Xaden, és a hangja keresztülhasít a zűrzavarban.

– *Hazudtak nekünk. Kivégezték az apádat. Engem pedig megkínóztak.* – Kényszerítem magam, hogy inkább ne próbáljam végigvenni, pontosan hány vállalhatatlan cselekedetre ragadtatták magukat, mielőtt túlterhelném a saját lelkiismeretemet.

– *Így igaz.*

– *A gyalogságiakra, a gyógyítókra, az írnokokra gondolok. Az olyanokra, mint Kaori, akik a maradás mellett döntöttek, és akik nem akarnak mást, csak megvédeni a hazájukat.* – Megragadom a karját, hogy legyen miben megkapaszkodnom, ahogy a többiek továbbra is engesztelhetetlenül vitatkoznak körülöttünk, és az egyre fokozódó hangzavarban az az érzésem, hogy már nem a mi rajunk az egyetlen a folyosón.

– *Igen.*

– Ha nem megyünk vissza, mi sem vagyunk jobbak náluk. Mi is pusztulni hagynánk azokat a civileket, miközben mi magunk vagyunk az a fegyver, ami megmentheti őket. – A szorításom erősebbé válik a karján.

– Harcolni akarsz? – kérdezi, majd közelebb hajol, ahogy a többiek elcsendesednek, és mindenki a válaszomra vár.

– Egy szavadba kerül, és máris megyek vissza a Gyűléshez. És ha ők nem támogatják a döntésedet, akkor majd azokkal megyünk, akik hajlandóak velünk jönni. Ami engem illet, én veled tartok.

A gondolat, hogy kockára teszem a barátaim életét, hogy elveszíthetem őket, gyomorszorító. Azonkívül Tairnt és Andarnát sem akarom újabb veszélyeknek kitenni. És inkább meghalok, mint hogy Xaden nélkül kelljen élnem. De vajon választhatok-e egyáltalán? Ha visszamegyünk, lehet, hogy a halált kockáztatjuk, de ha maradunk, nem leszünk különbek az ellenségnél.

– Muszáj lesz.

„Nem esszük meg a szövetségeseinket.”

– Tairn megjegyzése Brennan könyvéhez
(idézi Violet Sorrengail)

ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

– *Egyedül is menni fog* – vitatkozik Andarna három órával később, miközben a kadéto káramlanak a palotából, hogy a völgy közepén beálljanak a sebtiben és nem hivatalosan elrendelt alakzatba.

– Az út tizennyolc óráig tart – emlékeztetem, és ellenőrzöm a kapcsokat az új hámján. Hála az isteneknek, még mindig csak feleakkora, mint Sgaeyl, úgyhogy Tairn gond nélkül magával tudja vinni. – Tiszteletben tartom a döntésed, hogy velünk jössz, de csak így tudjuk megoldani. – Mindössze egy-két órát tudna magától repülni, amíg a szárnyizmai teljességgel elgémberednének.

– *És szerinted tényleg úgy kell hordozni, mint egy fiókát?* – Kipuffog magából némi gőzpárát, ahogy elmegyek alatta, és az ujjaimmal kitapogatom a vállán lévő pikkelyek közti lágy felületű fémet.

– Szerintem Tairn remekül elbírja a súlyodat. Addig repülhetsz magadtól, amíg el nem fáradsz, vagy nem húzod vissza a többieket, mindenesetre csak akkor engedem, hogy velünk tarts, ha hajlandó vagy felvenni ezt a gyorsan csatlakoztatható hámot. Nem kockáztathatjuk, hogy leszakadj tőlünk, ha esetleg nem bírnád a tempót. – Még egyszer meghúzom a fémet, hogy ellenőrizsem, nem adja meg magát, mint ahogyan az enyém tette, amikor tavaly visszarepültünk Basgiathba. – Megértem, hogy nem akarod, hogy más vigyen. Néha én sem akarok nyeregben ülni, de csak így tudok megmaradni Tairn hátán. A te döntésed. Vagy elfogadod a hámot, vagy itt maradsz.

– *A sárkányok nem felelnek az emberek szeszélyeinek*
– csipogja, majd kihúzza magát.

– *Nem, de annál inkább felelnek a véneknek* – morogja Tairn mellettünk, és megfeszíti a karmait.

– *Csak az alom legöregebbjeinek* – feleli Andarna, ahogy előkecmergek alóla, gondosan ügyelve rá, hogy ne lépjek a röpkabátomra és a táskámra, amit a földön hagytam. Túlságosan meleg van idefent, főleg ahhoz képest, hogy már rég decemberben járunk.

– Persze, megyek is, és gyorsan megkérdezem Codagh-t – felelem ironikusan, majd hátraszökkenek, amikor egy griff teljes sebességre kapcsolva elzúg mellettem. Lehet, hogy a levegőben lassabbak a sárkányoknál, cserébe viszont a földön félelmetesen gyorsak tudnak lenni.

Ők sem repesnek az örömtől, amiért maradniuk kell

– legalábbis Maren ezt közölte velem az imént.

– Próbálj meg nem meghalni, mielőtt odaérsz, Violet. Előfordulhat, hogy még élve lesz szükségünk rád – mondja Ridoc. A sárkánya, Aotrom a következő griff után kap, aki valamiért jó ötletnek tartotta, hogy pont az orra előtt szaladjon el; szinte már azt várom, hogy tollak fognak kiperegni a szájából, amikor visszahúzza a fejét.

– *Előfordulhat, hogy egy napon én leszek a legöregebb az alomból.* – Andarna kinyújtja a nyakát, és a tekintetével követi az égen elhúzó madarakat. Követem a pillantását, majd gyorsan elfordulok, amikor a tűző nap bántani kezdi a szememet, és egy pillanatra úgy elhomályosul a tekintetem, hogy Andarna pikkelyeit is égszínkének látom – aztán néhány pislogást követően a foltok eltűnnek.

– *Én még mindig csak az életem derekán járok* – morogja Tairn. – *Úgyhogy valószínűleg várnod kell egy darabig.*

– *Valóban?* – Andarna néhány mozdulattal igazít a hámján. – *Azt hittem, már évtizedek óta öregnek számítasz.*

Az biztos, hogy úgy viselkedsz, mintha az lennél.

Tairn lassan felé fordítja a fejét, és összeszűkült tekintettel méregeti Andarnát.

– Egy nappal sem tűnsz öregebbnek száznál – nyugtatom meg Tairnt, majd Marenre mosolygok, aki Cat társaságában közelít felénk.

– Sajnálom, hogy nem jöhetünk – mondja Maren, és leveti a bőrtáskáját a válláról. – Rajként össze kellene tartanunk, nem igaz?

– Nem tudnátok varázsolni – emlékeztetem, ahogy lehajol, és keresgélni kezd a táskájában. – Abban a pillanatban, hogy átrepültök a navarre-i varázsvédelmen, a lovasokkal és a veninekkel szemben is védtelenné válnátok.

– Azonkívül lelassítanánk titeket. Tudom, már hallottuk. – Cat összefűzi a karját a mellkasa előtt, és végignéz a zűrzavaron, miközben Feirge is leszállni készül előttünk, egy röpke pillanatra kitérve a szárnyát, mielőtt megérkezne Rhiannon mellé. – Attól még ugyanolyan cefetül érezzük

magunkat, hogy miközben ti harcolni mentek, nekünk a tanteremben kell... tanulnunk.

– Nem vagyok benne biztos, hogy nagyon intenzív lesz a tanulás, ugyanis Devera Vörös Buzogányfarkja is itt van

– jegyi meg Ridoc, majd az alakzat elejére mutat.

– Tessék. – Maren előhúz egy kis számszerűt és egy bőrtegez a táskájából. – Bocs, hogy ezt kell mondanom, de elég gyatrán bánsz a hosszújjal.

– Ööö... Kösz.

– Ez megteszi második fegyvernek, ha esetleg kifogysz a törökből. Csak húzd hátra az ideget, amíg beakad ide, majd tedd be a helyére a nyílveessőt. – A számszerű közepén lévő vájatra mutat. – Aztán húzd meg a fogót a mutatóujjaddal.

Elég hatékony kis szerkentyűnek tűnik, és nem kell túlzott erő a működtetéséhez. Az önzetlen gesztustól gombóc képződik a torkomban.

– Nagyszerű. Köszönöm. – Elveszem a fegyvert, de a tegezt még nem adja oda.

– Ezek maorszit nyílhegyek, megfelelően feltöltve és olyan rúnákkal ellátva, hogy becsapódáskor komoly robbanást okozzanak. – Felvonja a szemöldökét. – A tegezben biztonságban vannak, de azért próbáld meg nem elejteni.

– Megértettem. – Átveszem tőle a tegezt, majd óvatosan berakok mindent a táskámba.

– A Gyűlés hajthatatlan – mondja Xaden, aki a testvéreim társaságában csatlakozik hozzánk. Teljes röpszerelésben virít, és a két kardját a hátához erősítette.

– Makacs seggfejek. – Mira is repüléshez öltözködött, a hüvelyében pihenő kardjával az oldalán, Brennan viszont a szokásos öltözékét viseli, és csillapíthatatlan haraggal kémlel engem.

– Még akkor sem hajlandóak harcolni, ha tudják, hogy a költőhely veszélyben van? – kérdezi Ridoc, aki Sawyer, Imogen és Quinn társaságában tart felénk.

– Szerintük tévedünk – feleli Xaden.

– *Szerintük* tévedés képzetlen kadéttal berontani az ellenséges területre – csattan fel Brennan. – A magam részéről egyetérték velük. Az egész akció csak arra jó, hogy megöletitek a kadéttal és saját magatokat.

– Nem elsőévesekkel repülünk ki – feleli Rhiannon, és még egyszer megerősíti a röpszereléséhez erősített hüvelyeket.

– Dehogynem – feleli Aaric Sloane és a többi elsőéves mellett, akik mind szintúgy röpszerelésben, eltökélt ábrázattal várják a felszállást. – Nekünk éppannyi jogunk van megvédeni a költőhelyet, mint a másod- és a harmadéveseknek. – A kérlelő, ugyanakkor vádló pillantásától mélyre süllyed a szívem. Neki valóban legalább annyi, sőt talán még több joga van megvédeni Navarre-t, mint bárki másnak.

– Egyikőtök se számítson arra, hogy... – kezdi Brennan.

– Inkább itt maradnál, miközben tudod, hogy Anya minden valószínűség szerint meg fog halni? – Megteszek egy lépést a bátyám felé, és Mira is csatlakozik hozzám.

Brennan elfintorodik, és úgy húzódik hátra, mintha arcon ütöttem volna.

– Anyánknak a szeme se rebbent, amikor mindhárunkat a halálunkba küldött. – A tekintete Mira és köztem cikázik, hiába remélve, hogy a maga oldalára állíthat bennünket.

– Erre most nincs időnk – mondja Xaden. – Brennan, ha nem akarsz jönni, akkor nem jössz, mindenesetre, ha mi nem indulunk el most azonnal, akkor könnyen lehet, hogy túl későn érünk Basgiathba, és már semmi sem marad, amit megvédehetnénk. – Megfordul, majd az elsőévesek felé bök az ujjával. – Nektek a válaszom pedig egyértelmű nem. A többségeteknek még meg sem nyilvánult a pecséttereje, és nem szándékozom megetetni az ellenséget veletek és a sárkányaitokkal, hogy csak még erősebbek legyenek.

– Az enyém igenis meg nyilvánult – tiltakozik Sloane, rámarkolva a hátizsákja pántjára.

– Attól még elsőéves vagy – feleli Xaden. – Matthias, készítsd elő a rajodat az indulásra, aztán keresd meg a szárnyvezetődet a további utasításokért. Rögtön indulnunk kell. Én és Violet...

– Tisztelettel – feleli Rhiannon, és kihúzza magát –, de a Háborús Játékoktól eltérően a Negyedik Szárny Láng Osztágának Második Raja egyben fog maradni. Persze, ha úgy kívánod, te magad csatlakozhatsz hozzánk.

Sawyer és Ridoc mellém áll, Xaden pedig felém fordulva felvonja a sebhelyes szemöldökét, de ahelyett, hogy Rhiannonnal vitatkoznék, a nővéremre pillantok:

– Ugyanez érvényes rád is. Örülünk, ha csatlakozol, viszont én a rajommal maradok.

* * *

Közel tizennyolc órával később a szél még mindig fagyos konoksággal fúj az arcomba, ahogy átkelünk Morraine tartományba, és a kanyargó hegylánc mentén követjük a Basgiathba vezető Iakobos folyó vonalát. Még soha nem voltam ilyen hálás érte, hogy a csatornázás során a testem felmelegszik. A csapatunk többi tagja mostanra alighanem jégkockává fagyott.

Melgren Samarával kapcsolatos elképzeléseit bizonyítja, hogy útközben egyetlen járőr sem állít meg bennünket... minthogy egyáltalán nem maradtak a környéken járőrök. Még a helyőrségekről is visszahívták a lovasokat, úgyhogy a mintegy ötvenfős csapatunk Tairn és Sgaeyl vezetésével zavartalanul suhanhat végig a táj fölött.

Lehet, hogy az elsőéveseket hátrahagytuk, ugyanakkor csatlakozott hozzánk néhány aktív lovas, akik nem a határ mentén állomásoztak – Mira is velünk van, aki Teine hátán közvetlenül mögöttem repül, mintha már attól is tartana, hogy egy pillanatra szem elől kelljen veszítenie.

– *Aimsir valóban a Völgyben van. Teine majd közvetít a rajnak, amíg te megkeresed anyádat* – ismerteti Tairn a tervet, amelyet a vezetőségnek útközben sikerült véglegesítenie, és ami elvileg lehetővé teszi, hogy megbirkózzunk az előttünk álló kihívásokkal, bármilyenek is legyenek azok.

Az én feladatom tehát az, hogy megtaláljam anyámat. Csak semmi nyomasztás.

– *Ha elérjük a következő folyókanyarulatot, eloldozom a hámat* – közli Tairn Andarnával. – *Repülj a Völgybe, és maradj is ott. Egy kamasz fekete sárkány úgyis csak felkeltené az emberek gyanakvását Basgiathban. Rejtőzz el a fajtánk többi tagja között, amíg vége a harcnak.*

– *És mi van, ha szükségetek lesz rám? Mint legutóbb? Melletted is el tudnék rejtőzni.*

A szívem összeszorul, ahogy eszembe jut, amikor annak ellenére megjelent a harcmezőn, hogy nyomatékosan megkértem rá, maradjon távol, és próbáljon inkább vigyázni magára. Ő viszont az életét kockáztatta, hogy segítsen rajtunk, és kis híján majdnem ott is maradt.

– *Maradj a tollfarkakkal. Ha a varázsvédelem csődöt mond, minden segítségre szükségük lesz. És azonnal értesíts, amint így történik.*

Az istenek segítsenek rajtunk, ha túl későn érkezünk.

A folyókanyarulatnál Andarna leválik Tairn hámjáról, de addig továbbra is velünk repül, amíg a kisebb szárnyai ezt lehetővé teszik, majd ereszkedni kezd, és megcélozza az alattunk húzódó, jeges folyót.

– *A Völgy – emlékeztetem Andarnát.*

– *Ott leszek, ahol szükség lesz rám* – feleli, majd balra fordul, hátrahagyva a folyót, és a röpmezőre és a Völgyhöz vezető hólepte hegylánc felé indul.

– *Nem úgy hangzott, mintha engedelmeskedni akarna*

– mondom Tairnnak, a tekintetemmel továbbra is követve Andarnát, mígnem eltűnik a látómezőmből.

– *Figyelmeztettelek, hogy mennyi zűr van a kamaszokkal.* – Tairn a törzséhez húzza a szárnyát, majd ereszkedni kezd, amitől a gyomromat megint mintha valahol magam mögött hagytam volna, ahogy alig néhány másodperc leforgása alatt vagy száz métert veszítünk a magasságunkból. Aztán ismét egyenesen repül tovább, miután már alig néhány méterre vagyunk a folyót szegélyező, magas tölgyek mögött, és délről közelítjük meg Basgiathot.

A reszketeg esti fényekben minden ugyanúgy fest, mint legutóbb, vagyis mint hat héttel korábban, amikor meglehetősen viharos körülmények között távoztunk innen – azzal a különbséggel, hogy most mindent friss hótakaró borít. Hátrapillantok a vállam fölé, és látom, hogy a csapatunk fele, vagyis az Első, a Második és a Harmadik Szárny tagjai leválnak az alakzatunkról, és a röpmező felé repülnek tovább.

Ha mindenki tartja magát a tervhez, akkor a következő csapat a kvadráns udvarában fog leszállni, míg a többiek folytatják az útjukat a kampusz központi részéhez.

– *Érzel valami különöset?* – kérdezem, ahogy kivehetővé válnak előttünk a Lovasok Kvadránsának falai. A hálókörlet szobáinak csupán mintegy feléből szűrődik ki fény, amitől nyomban sajgó fájdalom ébred a mellkasomban. Bármilyen kegyetlenségek is zajlottak ezen a helyen, attól még lényem egy nem elhanyagolható része továbbra is ezt tekinti az otthonomnak.

Hiszen itt tanultam, itt másztam fára kölyökkoromban Dainnal, itt tanított Apa az Archívum csodáira. Itt estem szerelembe Xadennel, és persze itt kellett rádöbbenem arra is, hogy milyen kulcsfontosságú információkat töröltek ki a hőn szeretett Archívumomból.

– *A varázsvédelem még működik. Szóltunk az empyriaiaknak az érkezésünkről, és nem igazán örülnek neki, ha esetleg erre gondoltál.* – Átrepülünk az udvar fölött, miközben a Fark és a Karom Osztagok Devera vezetésével szintén leválnak az alakzatunkról, leszállás közben újfent súlyos károkat okozva a falakban. – *Greim is itt van, és próbál kapcsolatba lépni a Samarában lévő társával, hogy el tudja érni Codagh-t.*

– *Te és Sgaeyl mikor lesztek képesek ekkora távolságokat áthidalni?* – Egyetlen másodperc alatt elhaladunk a Mellvéd felett, majd Tairn balra fordul.

– *Évek múlva. Greim és Maise már évtizedek óta egy párt alkotnak.* – A basgiathi főépület harangtornya felé tart, majd kitárja a szárnyát, és úgy kezd el verdesni, hogy veszítsünk a sebességünkből. Amikor a tornyokban állomásozó örök észrevesznek, nyomban kiabálás kezdődik, és figyelmeztetik az odalent lévő társaikat is.

– *Úgy látom, jó páran vannak odalent* – közlöm vele, ahogy Tairn elegáns manőverekkel megcélozza a kampusz udvarát.

– *Majd odébb mennek.*

Kétségkívül igaza van, minthogy nem sokan kockáztatnák meg, hogy egy sárkány útjába álljanak, úgyhogy végül is sikerül egy szabad területen leszállnunk.

– *Ha esetleg meggondolod magad, egyszerűen beszakítom a tetőt, hogy elérjelek.*

Gyorsan kiszíjazom magam a nyeregből, majd magamhoz veszem a törökkel teli táskámat – mindannyian kaptunk egy ilyet –, és lemászom Tairn hátáról. Még a szemvédőmet sem veszem le, és a táskám szíját sem erősítem meg, ugyanis minden másodperc számít, és ezen a helyen egyszerre csak egyetlen sárkány tud leszállni, vagyis egyedül leszek, amíg Sgaeyl ide nem ér.

– Minden rendben lesz – ígérem Tairnnak.

Az izmaim tiltakoznak, ahogy a több órányi repülés után egyszer csak ismét mozgásba lendülök, de azért sikerül eljutnom a válláig, majd

leszánkázom a mostanra ismerőssé vált pikkelyei között, amíg ismét Basgiath talaját nem érzem a talpam alatt.

Abban a pillanatban, hogy biztos lábbal állok a földön, a vállamra kapom a táskámat, Tairn pedig kilő az ég felé. Hihetetlenül erős, ugyanakkor elég nehéz is, és a karmai szinte még súrolják a gyalogságiak kvadránsának tetejét.

A tisztek döbrent csendben állnak a falak mentén, láthatóan sokkos állapotban meredve rám, miközben a tudatomban résnyire nyitom saját különbejáratú Archívumom ajtaját, és hagyom, hogy megtöltsön az energia, hátha valamelyikük jó ötletnek tartaná, hogy rám vesse magát. Feltartott kézzel igyekszem felmérni, milyen fenyegetések leselkednek rám, és észreveszem, hogy az egyik tengerkék uniformist viselő kapitány a kardja után nyúl. Visszahúzódok a falhoz a hivatali épületbe vezető lépcső mellé, amíg meg nem érzem a hátamban a hideg követ.

Egy másodperccel később Sgaeyl is megérkezik, ideiglenesen eltakarva előlem esetleges ellenségeimet, majd Xaden száll le a hátáról, egyik kezében árnyakkal, a másikban a kardjával, aztán a saját korábbi mozdulataimat tükrözve csatlakozik hozzám a fal mellett. Sgaeyl után Teine következik, tökéletes ütemben foglalva el az előző sárkány helyét.

Mozgásra leszek figyelmes a lépcső tetejénél, és ahogy megpördülök, egyszer csak anyámat látom közeledni lassú, biztos léptekkel. A még hüvelyében lévő rövidkardja markolatán nyugtatja a kezét, és néhány lépéssel lemaradva Nolon is követi.

Hurrá.

Árnyak kezdenek áramlani körülöttem, szanaszét futva a kockakövek felett, majd éppen akkor állnak meg az első lépcsőfoknál, amikor anyám is odaér. Úgy sóhajt fel, mintha csak egy jelentéktelen bosszúsággal találkozna, és ahogy összeszűkül szemmel felénk fordul, látom, hogy súlyos táskák csüngnek a szeme alatt.

– Anya. – Az erő felizzik a bensőmben, és a hajam az égnek áll, ahogy arra a férfira pillantok, aki abba a kínzókamrába juttatott.

– Komolyan, Violet, nem tudtad volna az ajtót használni? – Mirára, majd a magasba pillant, ahogy Cath is aláereszkedik. Elsápad, de a tartása továbbra is olyan magabiztosságot sugároz, mint mindig.

– Ő nem velünk van – mondja Mira, és a kapitányra szegezi a kardját, aki éppen kifelé igyekszik. – Ami azt illeti, eléggé mérgesnek tűnik, hogy itt

vagyunk.

Anya olyan mozdulattal dönti oldalra a fejét, ami alapján tudom, hogy éppen Aimsirrel beszél.

– Úgy látom, teljes körű ostrom alá vettetek bennünket.

– Nem azért jöttünk, hogy ellenetek harcoljunk. Azért vagyunk itt, hogy *értetek* küzdjünk – mondom. – Lehet, hogy nem hiszel nekem, de a varázsvédelmek veszélyben forog.

– A varázsvédelmünk tökéletes állapotnak örvend, mint azt bizonyára te magad is érezheted. – Anya összefúzi maga előtt a karját, ahogy Dain is csatlakozik hozzánk. – Ó, a rohadt életbe – kiált keresztül az udvaron. – Hollyn, nyisd már ki azokat a rohadt kapukat, mielőtt a sárkányok teljesen elbontanák a tetőt. – Aztán a pillantása az előtte tornyosuló árnyakra téved.

Az árnyak szertefoszlanak, majd a következő pillanatban visszatérnek a csizmám orráig.

– *Tudasd a többiekkel, hogy kinyitják a kapukat* – mondom Tairnnak.

– *Így fogok tenni.*

Egy perccel később az örök kinyitják a kapukat, amelyek mögött a rajunk többi tagja éppen lekászálódik a sárkányairól.

– Bízz bennem, Anya. Az igazi harcra nem Samarában kerül sor, hanem itt. – Megpróbálom a lehető leggyorsabban összefoglalni, hogy mire jutottam, amíg a rajtársaim csatlakoznak hozzánk. – Valaki le fogja dönteni a varázsvédelmet.

– Ki van zárva, *kadét*. – Megrázza a fejét, miközben egyre tömöttebbé válik körülöttünk az éjszaka. – Minden percben szigorúan őrzik. A varázsvédelmünkre jelenleg ti jelentitek a legnagyobb fenyegetést.

– Akkor ellenőrizzük – mondja Xaden mögöttem. – Maga is tisztában van vele, hogy a lányai sosem fosztanak meg Navarre-t a védelmüktől.

– Pontosan tudom, hogy mire számítsak a lányaimtól. A válaszom pedig nem. – Nem igazán úgy hangzik, mint akivel jó ötlet vitába szállni. – Szerencsétek van, hogy élve át tudtatok jönni az ellenséges légtéren. Vegyétek személyes ajándéknak, hogy életben maradhattatok.

– Biztos vagy benne? – Mira végignéz az udvaron. –

Az udvarnak hemzsegnie kellene a katonáktól, ennek ellenére mindössze ötöt látok. Egy kapitány és négy kadét, és nem, azt a sarokban ácsorgó gyógyítót nem számoltam közéjük. Minden hadra fogható kadétot Samarába küldtetek, igaz?

Az udvaron uralkodó hőmérséklet a fagyosról nagyjából elviselhetetlenre vált.

– A mögötted lévő örök pecséttereje is a gyengébbek közé tartozik. Ami azt illeti, lefogadom, hogy jelenleg a legerősebb lovas a kampuszon te magad vagy... És még kicsoda? Carr professzor? – Mira félelem nélkül lép előre. – A mi csapataink a segítségedre lehetnek. A te döntésed.

Anya ábrázatán egy pillanatra árnyék suhan át, aztán ismét olyan gyorsan kapja össze magát, mintha semmi sem zökkenthetné ki a nyugalmaiból.

– Ha nem hajlandó őket elvinni a varázsvédelemhez

– mondja Dain –, akkor majd én megteszem. Apám tavaly megmutatta, hogy hol találom a központját. – Pontosan ez az oka, amiért őt is magunkkal hoztuk.

– Ki akarsz lenni? A tábornok, aki megmentette Basgiathot, vagy az, aki éppen azok ellen a kadétok ellen kénytelen azt feladni, akik nem voltak vevők többé a hazugságaidra? – Felszegem az állam.

– A fekete tényleg jól illik hozzád, Violet. – Könnyen lehet, hogy ez a legnagyobb bók, amit valaha hallottam tőle.

– A te döntésed. Addig is fogytán az időnk – felelem. Miután beállt az éjszaka, immár hivatalosan is a napfordulóban járunk.

Anya Mirához fordul, majd a tekintete visszatér hozzám.

– Rendben, vizsgáljuk meg a varázsvédelmet.

A vállam elernyed a megkönnyebbüléstől, de továbbra is készenlétben tartom az erőmet, miközben felmegyünk a lépcsőn, és próbálom leküzdeni a viszolygásomat, ahogy megközelítjük Nolont.

– Violet...

Már a hangjától is keserűség gyúlik a torkomba.

– Tartsd magad távol Violetől, és akkor esetleg fontolóra veszem, hogy életben hagylak, de akkor is csak azért, hogy befoltozd a lovasokat, amikor majd szükség lesz rá – figyelmezteti Xaden, ahogy elhaladunk mellette.

Varázsfények izzanak fel a fejünk fölött, ahogy rátérünk az ismerős folyosókra, majd két gyógyító somfordál el mellettünk az ellenkező irányból, miközben néhány halványkék öltözetet viselő kadét kikukucskál az egyik küszöb felett.

– *Chradh aggódik* – mondja Tairn feszülten.

– *Vajon miért aggódna Garrick sárkánya?* – kérdezi Xaden a mind a négyünk számára nyitva álló mentális csatornán.

– *A rúnák miatt* – feleli Sgaeyl.

Hát persze. Hiszen a Barna Skorpiófark már Ressonban is azért találta meg azt, amit kerestünk, mert különösen érzékeny rá.

– *Egész Basgiathot rúnákra építették* – emlékeztetem a többieket.

– *Ez most más. Ugyanazt az energiát érzi, amit Ressonban.* – Tairn hangja mintha megváltozna. – *A lovasa Deverával hivatalosan is átvette az ellenőrzést a hálókörlet felett.*

Ezek szerint Garrick a helyén van.

Anya végigvezet bennünket a folyosón az északnyugati toronyba, majd elindul lefelé egy csigalépcsőn, ami annyira emlékeztet a hadiiskola déli részén lévő szomszédjára, hogy kis híján beleszédülök, amikor megérzem a föld szagát.

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

Olyan tisztán hallom a hangokat a fejemben, mintha mindez valóságos volna, mintha még mindig ott lennék abban a kínzókamrában. Xaden megfogja a kezem, és az enyémbe kulcsolja az ujjait.

– *Minden rendben?* – kérdezi, miközben árnyak burkolnak be kettőnket, és az érintése olyan puha, mint a bársony.

Egy másodpercre azon tanakodom, hogy letagadjam a dolgot, de közben én voltam az, aki teljes őszinteséget követeltem tőle, úgyhogy a legkevesebb, amit tehetek, ha én is ugyanezt adom neki.

– *Olyan szaga van, mint a kihallgatószobának.*

– *Azt a szobát még azelőtt felgyújtjuk, hogy elmegyünk innen* – mondja.

Leérünk a lépcső aljára, és... semmi. Csak egy kör alakú szoba, körülötte az épület alapjául szolgáló, hatalmas kőtömbökkel.

Anya Dainra pillant, ahogy az elmegy mellette, és miután megvizsgálja a mintázatot, megnyom egy négyszögletes követ vállmagasságban. A kő enged, és csikorgás közepette egy ajtó nyílik ki előttünk, feltárva a mögötte húzódó, varázsfényektől bevilágított alagutat, amely olyan keskeny, hogy alighanem még a legbátrabb vállalkozót is klausztofóbiával töltene el.

– *Mint az Archívumban* – mondom Xadennek.

Anya utasítja a kísérőit, hogy álljanak őrt, Rhiannon pedig a maga részéről utasítja Sawyert és Imogent, hogy őrizzék őket. Ezután Anya vezetésével mindannyian bepréselődünk az alagútba.

– *Mi a helyzet az őrséggel?* – kérdezi Xaden.

– A varázsvédelmet őrzik – feleli anyám, majd oldalazva halad tovább, ahol az alagút még jobban összeszűkül. – Nem tartanád gyanúsak, ha örök ácsorognának a lépcső aljában, egy üres szoba közepén? Olykor a legjobb védekezés a közönséges álcázás.

Én is oldalazni kezdek, és az orromon szívom be, majd a számon át fújom ki a levegőt, miközben minden erőmmel azon vagyok, hogy máshová képzeljem magam.

„*Jól fogjuk érezni magunkat, te meg én.*” Varrish szavai visszhangoznak a fejemben, ahogy a pulzusom egyre magasabbra szökik.

Xaden árnyai felemelkednek, és most úgy veszik körbe a csípőmet, mintha csak ő karolna át – így legalább valamivel elviselhetőbbé válik az utolsó néhány méter megtétele, mielőtt végre ismét kiszélesedne az átjáró. Innen még nagyjából ötven méter van előttünk, mígnem egy kékesen izzó boltív alá jutunk, és az energia zümmögéséből rögtön tudom, hogy hová érkeztünk – ahogyan a csontjaimig hatoló érzés arra is emlékeztet, hogy ez a védő legalább tízszer olyan erős, mint az aretai.

– Látjátok, ör... – Anya szava elakad, és a következő pillanatban mi is látjuk, hogy miért.

Két, fekete uniformist viselő őr fekszik a földön, a vértócsáik lassan terjeszkedve egymás felé. A szemük nyitva, de a tekintetük üveges. A jelek szerint nemrég végezhetek velük.

A szívem megugrik, és az árnyak Xaden kezével együtt visszahúzódnak, ahogy mindketten a fegyverünk után kapunk.

– Francba – dünnyögi Ridoc, miközben a többiek is kibújnak az alagútból, és mindenki előhúzza a kardját, törjét és szekercéjét.

Fém csikordul fémen, amikor Anya is előrántja a fegyverét, majd futni kezd az alagútban.

– Kizárt, hogy te itt maradsz, ha... – kezdi Xaden.

– Kizárt – szólok vissza a vállam fölött, és már futok is tovább anyám után. Mira máris csatlakozott hozzám, és fojtottan még halljuk, ahogy Anya utasításokat ad az embereinek. Közben Xaden is felért hozzánk.

– *Tudod, hogy hol nyílik a védőt őrző helyiség a szabad égre?* – kérdezem Tairntól, miközben a csizmáim kopognak a folyosó kőpadlóján. Ha az aretaihoz hasonlóan építették, akkor ennek is nyitottnak kell lennie felül.

– *Te mondtad, hogy csak egyetlen követ tudok a tüzemmél működtetni...* – Egyszer csak elhallgat, mintha csak most gondolná végig, hogy mibe keveredtem már megint. – *Úton vagytok.*

– Nem! – Anya kiáltásától jeges félelem kezd futkosni a gerincemen, miközben Mira társaságában eljut az előttünk lévő helyiségig, és magasba emelt fegyverrel mindketten előrerontanak.

Amikor a többiekkel együtt mi is odaérünk, még annyi időm sincs, hogy felmérjem a helyzetet, és Xaden árnyai máris ledöntenek a lábamról, miközben ő hátraránt, és visszahúz a boltív alól, ahol egy Narancs Skorpiófark farka tekergőzik – pontosan ott, ahol az imént még én is láttam.

Egy rohadt sárkány van idelent?

– Megsérültél? – kérdezi Xaden.

– Nem talált el.

Bólint, majd ahogy eltűnik az aggodalom a tekintetéből, átveszi a helyét a készültség, és mindketten a bejárat felé fordulunk. Közben Ridoc, Rhiannon és Dain is felért mellénk.

Leesik az állam, és olyan lendülettel zúg végig az ereimen az energia, hogy még a kezem is belereszket.

A védő kétszer akkora, mint Aretiában, akárcsak a neki otthont adó helyiség, ugyanakkor az aretiaival ellentétben ebben a rávéssett rúnákat megszakítja egy gyémántmintázat. És az aretiai védelmünkkel ellentétben ez a kő *lángol*. Fekete lángnyelvek nyaldossák körbe, ahogy egy sárkány bukkan elő mögüle, akinek a láttán Anya és Mira is visszahátrálnak felénk.

Nem akármilyen sárkány – hanem Baide.

– *Tűnj onnan!* – utasít Tairn, miközben Baide leereszti a fejét, és egy pillanatra belenézhetek a szemébe – nem aranyszínű, hanem homályos és zavaros –, mielőtt Anya az orra felé sújtana.

Baide feje egyetlen mozdulattal félrelöki anyámat, aki a kamra falának csapódik, és alaposan beveri a fejét, mielőtt mozdulatlanul elterülne a kövezeten.

Xaden feltartja a kezét, mire árnyak jelennek meg mindenütt, hogy megragadják Anyát és Mirát, és visszahúzzák őket hozzánk, miközben Baide úgy üvölt fel, hogy gőz és nyál fröccsen ki a szájából.

A karmaival végigkaristolva a talajt rohamra indul, és megkerüli a követ – és ekkor meglátom, hogy nincs egyedül, hiszen Jack Barlowe ott ül a hátán. A mosolyától összeszorul a gyomrom.

– Épp időben érkezted, Sorrengail.

– *Értékelném, ha felbukkannál* – közlöm Tairnnal, miközben Xaden árnyai elengedik Mirát, de anyám eszméletlen testét tovább cipelik vissza az alagútba.

Idebent nem tudok varázsolni anélkül, hogy mindenkit veszélybe sodornék, ráadásul a kő töltése miatt egyébként is minden energia abba áramlana tovább.

– *Nem túl könnyű bejutni* – morogja Tairn.

– Mi az ördögöt művelsz, Barlowe? – kérdezi Dain.

– Amit ígértem – feleli izzó szemmel.

Xaden ismét előreküldi az árnyait, az egyiket ezúttal Barlowe felé irányítva, mire Baide kitarja az állkapcsát, és kísérteties csillogó szemmel tüzet gyújt a torkába.

– Xaden! – kiáltom, ahogy Ridoc fut el mellettünk, és kitarja a kezét.

– Földre, mindenki! – kiáltja Ridoc, és még éppen látom kikristályosodni előttünk a jégfalat, mielőtt Xaden maga mögé húzna, majd engem védve lehanyatlana a földre.

A kamra egy szívdobbanásnyi időre narancsszínű fénybe borul, majd eltelik még egy másodperc, amíg a tűz körbenyalja a kőfalakat. Ridoc felsikolt, ahogy a lángok elhalnak.

Abban a pillanatban, hogy a forróság enyhül, mindannyian talpra szökkenünk, hogy szembeforduljunk Barlowe-val és a sárkányával, de Baide időközben ismét elúnt a védő mögött.

– Megvan! – Rhiannon szökken előre, és elkapja Ridocot, majd visszarántja onnan, ahol már csupán egy nagy tócsa jelzi az iménti varázslat nyomát. Nem vagyok felkészülve a megégett kezének látványára – tele van hólyagokkal, és erősen vérzik.

– Balra megyünk – mondja Xaden, és rám pillant.

– Mi jobbra – feleli Dain Mira felé fordulva, aki bólint.

Xadennel elindulunk, és megpörgetem az egyik törömet, majd elkapom a hegyénél, készen állva rá, hogy rögtön elhajítsam, amint befordulunk a sarkon.

Mi a szent szar?

Baide a hátsó lábaira emelkedett, míg az elülsőkkel a még mindig lángoló védő teteje felé kalimpál, Barlowe pedig már nem ül a korábbi

helyén. Egy értékes másodpercre van szükség, amíg megpillantjuk Baide nyakának tetején, ahogy éppen az egyik szarvába kapaszkodik.

Még Xaden sem elég gyors hozzá, hogy megakadályozhatná Jack mozdulatát, aki egyenesen a Baide nyakán lévő pikkelyek közé mártja a rövidkardját. A sárkány sikolyaiba még a kövek is mind beleremegnek, majd a fülsiketítő hang egyszer csak abbamarad, ahogy Jack egészen a bestia torkáig nyomja le a pengét.

Jack felénk fordul, majd felénk tartott tenyérrel varázsolni kezd, és létrehoz egy pajzsot, amelyről lepattannak Xaden árnyai. Mindeközben Baide torkából egyenesen a védkőre fröcsög a vér. A fekete lángok egy pillanattal azelőtt alszanak ki, hogy a sárkány összeesne.

A védkő meginog, Jack pedig próbálja megtartani az egyensúlyát, tökéletes alkalmat kínálva számomra, hogy elhajítsam a törömet.

Újabb kiáltás tölti be a helyiséget, miközben Xaden elkapja a derekamat, és az árnyakból falat állít körénk, amely megvéd a törmeléktől, de nem zárja ki a recsegő-ropogó kő zaját.

A zümmögés abbamarad.

A varázsvédelemnek annyi.

„A mágiának egyensúlyra van szüksége. Bármit veszel el a természettől, azt helyettesíteni is kell valamivel, és ennek az árát nem a varázshasználó határozza meg.”

– Emezine Ruthorn ezredes, *Mágia. Összefoglaló tanulmány lovasoknak*

HATVANADIK FEJEZET

Xaden leengedi az árnyakat, és mindketten ugyanabban a pillanatban fordulunk meg, hogy felmérjük az okozott kárt.

A szívem kihagy egy ütemet, ahogy ösztönösen Xaden keze után nyúlok. A védő két darabra törve fekszik a földön, és a korábbi feketés lángok mostanra mind kihunytak.

Szentséges Dunne, Navarre *védte*lenné vált.

Baide testén nem látok át, hogy megpillanthatnám Mirát, úgyhogy inkább jobbra fordulok, ahol Rhiannon elkerekedett szemmel áll a boltív alatt, a testével védve Ridocot és anyámat.

Jack hátratántorodik a töröm okozta sérüléstől, és zavart, de átszellemült tekintettel felnéz, majd kihúzza a fegyvert a vállából, és a földre hajítja.

– Percei vannak hátra – súgom oda Xadennek.

Barlowe épp az imént végzett a *saját* sárkányával. Felfoghatatlan. Lehetetlen. Ennek ellenére Baide teljes mértékben halottnak tűnik, ahogy Jack térdre esik, majd a fölöttünk lévő szabad ég felé fordul, és kísérteties nevetést hallat.

Mira bukkan fel, és egyetlen nesz nélkül megkerüli Baide testét, miközben Xaden alig észrevehetően megcsóválja felé a fejét, amikor a nővérem már emelné a kardját. Készen áll a támadásra, de egyelőre nem lép előre.

– Ugye tudod, hogy percekben belül csatlakozni fogsz a sárkányodhoz? – kérdezi Xaden mély hangon, ahogy az árnyak továbbra is veszedelmesen kavarnak a lábunk alatt.

– *Mire készülsz?* – Közben készítem az újabb törömet.

– *Próbálok annyi információt kihúzni belőle, amennyit csak lehet.* – Szinte már idegesítő, hogy még ebben a pillanatban is milyen végtelen nyugalommal beszél.

– Ez a lényeg – szólal meg Barlowe, ahogy a szőke haja a szemébe hull, majd előrehanyatlik, és fél kézzel megtámasztja magát a földön. – Nem fogok. A sárkányok el akarják hitetni velünk, hogy mi vagyunk az alábbvaló faj, de hát láttátok, milyen könnyen az uralmam alá hajtottam?

Hogy milyen könnyű helyettesíteni azt az energiát, amellyel hozzánk kapcsolódnak? – A szeme lecsukódik, ahogy az ujjai szétterülnek a kövön.

– Jack! Ne csináld! – Nolon rohan el Rhiannon mellett, és rögtön elsápad, ahogy felméri a pusztítást. – Te... jobb vagy ennél! Még mindig dönthetsz másképp!

Összeszorul a mellkasom.

– *Nolon úgy beszél, mintha számított volna erre.*

– *Azért, mert számított rá* – feleli Xaden, továbbra sem véve le a szemét Jackről. – *Be akarja foltozni. Május óta azon van, hogy befoltozhassa. Most már túlságosan gyenge ahhoz, hogy a pajzsa mögé rejthetné a szándékait.*

– *Befoltozni micsodát? A zuhanás okozta sérüléseit?*

Xaden összevonja a szemöldökét.

– *Jack veninné változott. Valahogy a varázsvédelem ezen oldalán is megtörténhetett.*

Attól tartok, hogy mindjárt kidobom a taccsot.

– Nincs semmiféle választás! – kiáltja Jack. – De ha volna is, én már abban a pillanatban meghoztam a döntésemet, hogy láttam őt – ezzel felém pillant – kapcsolódni a Cséplésen elérhető legerősebb sárkánnyal. Miért ők döntenek arról, hogy milyen lehetőségek szunnyadnak bennünk, ha egyszer tökéletesen képesek vagyunk rá magunk is, hogy határozzunk a sorsunk felől?

Ó, istenek. Hiszen a szeme már régóta be van vérezve. De vajon mikor történt? Alighanem még a „halála” előtt. Biztosan azelőtt, hogy először varázsoltam volna. Talán aznap a küzdőtéren...

Én pedig a rossz tört vágtam belé.

– *Baide* – morogja Tairn, és ahogy felpillantok, látom, hogy a sárkányom körvonalai elállják az éjszakai égboltot.

– *Nagyon sajnálom.*

– A mágiának egyensúlyra van szüksége – mondja Nolon. – Nem adja magát anélkül, hogy megfizetnénk az árát!

– Valóban? – Jack beszívja a levegőt, és a körülötte lévő kövek sötétről és szürkéről bézsszínűvé válnak. – Tisztában vagy vele, micsoda energia rejtőzik a talpad alatt?

A kötömbök egymás után veszítik el az eredeti színüket.

– *Xaden...*

– *Tudom.* – Árnyak áramlanak előre, hátralökve Jacket, majd végighúzzák a padlón, mielőtt a magasba emelnék, és megtartanak a levegőben.

– Mikor változtál át? – kérdezi Xaden.

– Szeretnéd tudni, igaz? – Jack harcol az árnyak ellen, Xaden azonban ökölbe szorítja a kezét, és még erősebben gúzsba köti az áldozatát.

– Tudom, hogy el fogod árulni. – Xaden előrelép. – Én ugyanis semmit sem veszítek azzal, ha végzek veled. Úgyhogy akár el is mondhatod. Hátha még javítasz egy kissé a megítéléseden.

– Mielőtt kihívott volna – válaszolom meg a kérdést Jack helyett. – A testembe kényszerítette az energiáját. Akkor még nem értettem, hogy mi történik. De hogyan? Hiszen a varázsvédelem...

– A varázsvédelem nem áll ellen *minden* energiának, hiába akarnak erről meggyőzni a sárkányok! Attól még ugyanúgy kiszívhatjuk a talajból, és csatornázhathatunk annyit, amennyi a túlélésünkhöz szükséges. Itt is elegendő energiához juthatunk ahhoz, hogy becsapjuk őket. Lehet, hogy még nem vagyunk erőnk teljében, és a ti *védelmetek* mellett nem vagyunk képesek a nagyobb mágiára, de ne áltassátok magatokat: már ott járunk köztetek, és most végre szabadok vagyunk. – Jack még egyszer Baide-re mutat, és a tekintete Xaden és köztem cikázik. – Sosem fogom megérteni, hogy miért éppen téged akar. Mi a bűdös francról vagy olyan különleges?

– *Ez mindent megváltoztat* – szól közbe Tairn.

– Fogalmatok sincs róla, hogy mivel néztek szembe. – Jack megpróbálja lefejtetni magáról az árnyakat, miközben a lábával továbbra is a levegőben kalimpál, Xaden azonban egy újabb nyalábot küld a torkára, amitől végre nyugton marad. – Gyorsabbak, mint gondoljátok. Ő egy egész hordányi zölddel érkezik. Mindannyian ide tartanak.

– Talán beletart egy percbe, amíg kiismerik magukat a térképen. – Xaden hangja gúnyosra vált. – És te már rég nem leszel köztünk, amikor ideérnek.

– *A lehető legtovább életben kell tartanunk, hogy ki tudjuk hallgatni.* – Óvatosan áthelyezem a testsúlyomat, hogy ne hívjam fel magamra Jack figyelmét.

– *És mi volna a terved?* – kérdezi Xaden.

Le kell választanunk az energiaforrásáról. Kissé oldalra fordulok, és látom, hogy Nolon közelít balról. Hiszen ő annyi hónapig az ellenőrzése alatt tudta tartani...

– A szérum – mondom. – Biztos miatta fejlesztették ki azt a szérumot, ami megfosztja a kadétokat a pecséterejüktől.

Mozgást érzek Mira felől, ahogy Dain is odaér mellé.

– Nincs szükségük térképekre. Azután biztosan nem, hogy én már megmutattam nekik az utat. Amíg ti továbbra is a fegyvercsempészéssel voltatok elfoglalva, addig mi azon voltunk, hogy becsempésszük őket ide. – Jack mozdulatai egyre ernyedtebbé válnak, és a légzése is szaggatottabb, éppúgy, mint egykor Liamnak. – Alig pár óra, és itt minden a miénk lesz. – Kitérja az ujjait, megérinti a falat, és megborzong, ahogy a szín még jobban kivész a kövekből.

A szívem ugrik egyet. Hiszen a föld alatt vagyunk.

Xaden előrántja az ötvözzel megerősített pengéjét, majd előreszökken, Dain azonban gyorsabb nála.

– Még ne! – Dain elkapja Jack fejét, és lehunyja a szemét, miközben a kövek egymás után veszítik el a színüket.

Egy... Kettő... Három... Számolom a szívdobbanásokat, miközben a színek egyre több kőből tűnnek el.

A negyediknél Jack elhúzza a kezét a faltól, és megragadja Dain alkarját.

– Xaden? – kérlelem, ő azonban nem reagál.

Dain reszketni kezd.

– Xaden! – kiáltom. – Jack kiszipolyozza! – Erő zúdul végig a karomon, majd éri el az ujjhegyemet, készen állva rá, hogy kiszabaduljon.

Xaden csak akkor teszi meg a végső lépést, amikor Dain felkiált a fájdalomtól – ekkor tiszta erőből Jack halántékára sújt a tör markolatával, amitől végre elveszíti az eszméletét.

Dainhoz szökkenek, aki hátratántorodik, és próbálja leráncigálni magáról a röpkabátját és az uniformisát, feltárva alatta a szürke kéznyomokat, amelyeket Jack érintése égetett a bőrébe.

– Jól vagy? – Istenek, valósággal összeaszott a bőre.

– Azt hiszem, igen. – Dain végigfuttatja a kezét a felkarján, majd megfeszíti az ujjait. – Úgy fáj, mint egy rohadt fagyási sérülés.

– Gondolom, tudod, hogy mi a dolgod – pillant Xaden Nolon irányába. – Miután a jelek szerint már május óta a gondjaidra volt bízva.

Nolon bólint, majd felemeli Jack fejét, és beleönt egy fiolányi szérumot a szájába. Xaden visszarendeli az árnyait, ami után Jack immár minden

támaszték híján hanyatlik előre a padlóra, majd odahajol, és lenyisszantja a válláról az Első Szárny jelvényét.

– Hány lovas tartózkodik Basgiathban? – kérdezi Dain Nolontól, aki a döbbenet és az iszonyodás keverékével méregeti Jacket. Egyszer csak megértem, miért tűnt olyan fáradtnak idén egész évben. Nem átvitt, hanem nagyon is szó szerinti értelemben kellett összefoltoznia egy lelket. – Hány lovas van itt, Nolon? – ismétli meg a kérdést Dain türelmetlenül.

A foltozó felemeli a fejét.

– Száztizenkilenc – feleli helyette az anyám, a vérző fejéhez szorítva a kezét. – Tízen a vezetőségéből. A többieket kiküldték a helyőrségekre és Samarába. – Felém fordul.

– Plusz azok, akiket ti hoztatok magatokkal.

– Láttam az emlékeit. – Dain megcsóválja a fejét. – Ez nem lesz elég.

– Elégnek kell lennie – feleli Mira.

– Gyűjtsenek össze mindenkit. Gyorsabbak, mint a sárkányok – közli Dain az anyámmal. – Tíz óránk maradt. Talán kevesebb. Utána mind halottak leszünk.

* * *

Fél órával később a Harci Eligazításon majdnem minden hely foglalt, és világosan ki lehet venni a vonalakat azok között, akik úgy döntöttek, hogy Poromielért fognak harcolni, és azok között, akik hátramaradtak, és továbbra is Navarre-ért kívántak küzdeni. Az aretiai kadétok a lépcsőzetesen kialakított tanterem jobb oldalán foglalnak helyet, én pedig most először nem veszek elő tollat és papírt, hogy jegyzeteljek, miközben anyám, Devera és Dain elfoglalják a pulpitust.

A teremben zümmögő zaklatott energia azokra a pillanatokra emlékeztet, amikor az athebyne-i toronyban voltunk, és ahol eldöntöttük, hogy harcolni fogunk a ressoniakért.

A különbség mindössze annyi, hogy ma nem választhatunk: itt vagyunk és kész.

Ez az ütközet a védkőnek helyet adó kamrában kezdődött, és máris veszítettünk – csak éppen még mindig lélegzünk. Greim közölte Tairnnal, hogy Melgren és a csapatai csak a felénk tartó horda érkezése után fognak

ideérni, azonkívül azt rebesgetik, hogy a wyvernek első hulláma után egy második is várható.

Mintha az első nem volna bőségesen elegendő ahhoz, hogy mindannyiunkat elpusztítson.

Hátrapillantok a vállam fölött a legfelső padok irányába, és észreveszem Xadent Bodhi mellett. Összefűzi a karját a mellkasa előtt, és Garrick éppen magyaráz neki valamit. Fájdalmas sajgás ébred a szívem környékén. Hogy lehetséges, hogy mindössze óráink maradtak?

Mintha megérezné a tekintetem súlyát, mert ő is felém fordul, majd *kacsint* egyet, mintha nem vehetnénk biztosra a küszöbön álló tökéletes és végleges megsemmisülésünket. Mintha csak visszautaztunk volna az időben a tavalyi évben, és ez is csak egy átlagos Harci Eligazítás volna a többi mellett.

– Hogy van a kezed? – kérdezi Sawyer Ridoc-tól, miközben a vezetőség tagjai egymással egyeztetnek valamit a terem előterében.

– Nolon rögtön utána befoltozta, hogy végzett Sorrengail tábornokkal. – Ridoc befeszíti az ujjait, és látjuk, hogy semmilyen nyom nem maradt a bőrén. – Dain? – kérdezi tőlem.

– Rajta nem tud segíteni. – Megrázom a fejem. – Nem tudom, hogy azért, mert az ő sebtét nem lehet befoltozni, vagy mert Nolon túlságosan kimerült attól, hogy újra és újra be kellett foltoznia Jacket.

– Rohadék Jack – dünnyögi Rhiannon.

– Rohadék Jack – értek vele egyet.

Devera megkezdte az eligazítást. A hírszerzés szerint mintegy ezer wyvern tart felénk. A jó hír? Még csak meg sem álltak Samaránál, vagyis ott legalább kevés áldozattal számolhatunk. A rossz hír? Úgy tűnik, hogy sehol sem állnak meg, úgyhogy késlekedés nélkül ide fognak érni.

Dain lép előre, és megköszörüli a torkát.

– Közületek hányan sajátították el a nyomrúna készítését?

Az aretiai kadétok közül senki sem emeli a magasba a kezét, beleértve Rhiannont és engem is, a basgiathiak pedig olyan képet vágunk, mintha Dain egyszer csak krovlai nyelven kezdett volna beszélni.

– Rendben. – Dain végigfuttatja az ujjait a haján, és egy pillanatra látom rajta, hogy elsápad, mielőtt rendezné a vonásait. – Ez kissé megnehezíti a dolgunkat. A sötét varázshasználók azért tudják, hogy pontosan hol

vagyunk, mert Barlowe emlékei szerint szerte a hadiiskolában és a Völgyben csalikat helyeztek el.

Ezek szerint Dain lemondott arról, hogy a továbbiakban is titkosított legyen a saját pecséttereje.

Az ajkaim elválnak egymástól. Chradh ezt az energiát észlelte, amikor megérkeztünk – ugyanazt az energiát, amely Ressonba szólította a venineket. Azzal van a legtöbb esélyünk némi időt nyerni, ha elpusztítjuk a csalikat, vagy legalábbis megakadályozzuk, hogy további jelzéseket küldhessenek ki az ellenségnek.

– A csalik nagy részét láttam Barlowe emlékeiben, de nem az összeset – folytatja Dain, miközben léptek zaja hallatszik a folyosó felől.

Minden fej a bizonytalan, aggodalmas képet vágó gyalogságiak felé fordul. Észreveszem Calvint, annak az osztagnak a vezetőjét, akikkel a manőverezés során raktak össze, ahogy most meredten nézi a Navarre-t ábrázoló térképet. A csapata többi tagjához hasonlóan ő is valamiféle jelvényt visel, ami alapján azt gyanítom, hogy a gyalogságiak is csak a saját vezetőségüket küldték el.

– A Gyalogsági Kvadráns a következő néhány órában megpróbálja le vadászni ezeket a csalikat, miközben felkészülnek...

Dain hangja elcsuklik, úgyhogy Devera megkönyörül rajta, és átveszi tőle a szót.

– Ma este szorosan együtt fogtok működni a saját rajotokkal. Ne felejtsetek, hogy a wyvernek egyszerre jelentenek elterelést és fegyvert. Ha elpusztítotok egy venint, akkor az általa teremtett wyvernnek is annyi. Senki ne akarjon egyedül szembeszállni a sötét varázshasználókkal, ez ugyanis öngyilkosság volna. Dolgozzatok együtt, támaszkodjatok egymásra, és próbáljátok kiegészíteni egymás pecsétterejét, mint a Rajverseny során.

– Azzal az aprócska különbséggel, hogy ezúttal valódi ütközet vár ránk – mondja Rhiannon.

Valódi küzdelem, ahol igazi, hús-vér kadétok fognak meghalni.

– Ne felejtsetek azt sem, hogy a veninek utánozni fogják a küzdőstílusotokat, úgyhogy próbáljátok újítani valamit, ha elkerülhetetlen a közelharc – folytatja Devera nem kevés feszültséggel, és talán... rettegéssel a hangjában.

A basgiathi kadétok motyognak valamit, majd fészkelődni kezdenek a helyükön.

– A magunkkal hozott összes törben lefogadom, hogy nem tanították meg nekik, hogyan is kellene megküzdeni a veninekkel. – Sawyer megcsóválja a fejét, és dobolni kezd az ujjával az asztalon.

– Az elsőévesektől, akiknek még nem nyilvánult meg a pecsétereje, azt várom, hogy pakoljanak össze, és készüljenek a menekülésre, amennyiben a védelmünk kudarcot vall. A gyógyítók már készületségben állnak a gyengélkedőn. Az írnokok hozzáláttak a legfontosabb iratok összegyűjtéséhez, hogy kimentsék, amit csak lehet. – Devera az anyámra pillant.

Hát persze. Már csak az a kérdés, hogy pontosan mely szövegeket tekintik elég értékesnek ahhoz, hogy megmentsek őket, és melyek azok, amelyeket inkább hátrahagynak elpusztulni.

Anya oldalra pillant, ahol Mira álldogál néhány barátja társaságában, majd a tekintete visszatér hozzám.

– Ezeket a döntéseket Basgiath és a Völgy érdekeit szem előtt tartva hoztuk meg. Vannak köztetek, akiknek hihetetlenül erős a pecsétereje. Akik igazán tehetséges lovasok.

És vannak, akik a küzdelem mesterei. – Az első sorra pillant, ahol Emetterio is ül. – Nem fogok azonban hazudni nektek...

– Most először – motyogom magam elé, mire Rhiannon felhorkan mellettem.

– Túlerővel nézünk szembe – folytatja Anya. – Ugyanakkor, habár az esélyek ellenünk szólnak, az istenek velünk vannak. Akár elhagyátok a hadiiskolát a Cséplés után, akár nem, mi akkor is mindannyian Navarre lovasai vagyunk, akik azért kapcsolódtunk a sárkányainkkal történelmünk ezen sötét órájában, hogy megvédjük a hazánkat.

A legsötétebb óra az év leghosszabb éjszakáján. A gyomrom fordul egyet, ahogy próbálom leküzdeni magamban a mindent elborító reménytelenség érzetét.

– Azt akarom, hogy repülj vissza Aretiába – mondom Andarnának. – *El kell menned, mielőtt ideérnének. Rejtőzz el, és keresd meg Brennan.*

– *Ott leszek, ahol szükség van rám, vagyis melletted maradok* – feleli.

Bármilyen érvvel is hozakodnék elő, hogy életben tartsam, úgysem számít. Az emberek nem parancsolnak a sárkányoknak. Ha egyszer a fejébe

vette, hogy Tairnnal és velem hal, semmit sem tehetek. Összeszorítom az ajkam,

és próbálom leküzdeni a szememben kezdődő csípést.

A tenyerembe vágok a körmömmel, miközben Anya szétosztja az aktív lovasokat a kadétok rajai között, hogy minden csapathoz kerüljenek tapasztaltabb harcosok is. Garrick a Láng Osztag Első Rajába, Heaton a Karom Osztag Első Rajába, Emery pedig az Első Szárny egyik rajába kerül.

– Sorrengail kapitány. – Anya Mirára pillant. – Te a Negyedik Szárny Láng Osztagának Második Rajába mész.

Az egész rajunk Mirára pillant, és elkerekedik a szemem, amikor meglátom, hogy félelem villan a tekintetében.

– Tisztelettel megjegyzem, Sorrengail tábornok – feleli Mira, majd elvégez egy vállkörzést –, hogyha valóban a lehető leginkább ki akarjuk használni a pecséterőinket, akkor hasznosabb, ha a védelem utolsó vonalában kapok helyet, jelenleg ugyanis a varázsvédelmünk nélkül is képes lennék a pajzs felállítására.

Anya meglepetésében felvonja a szemöldökét, a tekintetem pedig úgy cikázik kettejük között, mintha egy bokszmeccset követnék.

Mira nyel egyet, majd felém fordul.

– Azonkívül Riorson hadnagyot a Második Rajba kellene tenni, minthogy korábban már többször is kiderült, hogy a pecsétereje remekül kiegészíti Sorrengail kadétét. – Úgy pillant rám, mintha csak a vacsoraasztalnál ülnénk egymást mellett, nem pedig az ütközet előtti eligazításon vennénk részt. – Bármennyire is szeretnék védelmet biztosítani Sorrengail kadét számára, Riorson hadnagy jelenti a legtöbb esélyt, hogy életben tudja tartani a legütőképesebb fegyverünket.

Eltelik néhány feszült másodperc.

– Legyen hát – szólal meg végül Anya, majd utasítást ad a szükséges változtatások elvégzésére.

A Xadennel való mentális kapcsolatom valamelyest megnyugszik, és minden porcikámban megkönnyebbülök. Ezek szerint legalább együtt maradhatunk.

– Tehát mindkettőtöket megkapjuk? – Ridoc elvigyorodik. – Akkor talán egy óráig is kibírjuk.

– Lesz az kettő is – jegyzi meg Sawyer egy biccentés kíséretében.

– Inkább fogjátok be, mielőtt egymáshoz kólintom a fejeteket – figyelmezteti őket Imogen egy sorral mögöttünk. – Négy óra alatt semmi sem elfogadható.

Vajon Resson meddig tartott ki? Egy óráig? Pedig ott tíz lovas és hét röptető ütközött meg *négy* veninnel.

– Nos, ha ezzel megvolnánk – mondja Anya, miközben Kaori előrelép, élénk teremtve egy Basgiathot és a környező területet ábrázoló illúziót. – Basgiathot, a Völgyet és a környező területeket szektorokra fogjuk felosztani.

Kaori csettint egyet az ujjával, mire a térképen egy négyzetrács jelenik meg.

– Mindegyik raj egy szektornyi légtérért, a gyalogságiak pedig ugyanennyi szárazföldért felelnek – folytatja Anya, majd biccent egyet Kaori felé, és egy pillanattal később a rajok jelvényei jelennek meg az egyes négyzetekben. Alig egy másodpercre van szükségem, hogy megtaláljam a sajátunkat a Völgyben, mellette az Első Szárny egyik rajával. Más lovasokat nem látni, de biztos vagyok benne, hogy jó néhány olyan sárkány tartózkodik arrafelé, akik nem kapcsolódtak, viszont ugyanolyan elszántan hajlandóak megvédeni a költőhelyüket. – Jegyezzétek meg, hogy kit hová osztottak be, ugyanis ha egyszer kimentek a terepre, már nem lesz időtök a térképet tanulmányozni. Ha az ellenség a légteretekbe hatol, öljétek meg. Ha az ellenség egy másik raj légterében tartózkodik, akkor hagyjátok, hogy ők végezzenek vele. Semmi esetre se hagyjátok el a saját területeket, különben kitör a zűrzavar, és lehetetlenné válik a szervezett védekezés. Miután jelentést kapunk az áldozatokról, újrendezzük a sorainkat.

Már amennyiben egyáltalán eljut hozzájuk a jelentés.

A kampusz központi része mögötti négyzetek, ahol a védkőnek helyet adó kamra is található, riasztóan üresek, mintha a vezetőség már előre feladta volna ezt a területet.

– Ez így nem stimmel – suttogom. – Meg kellene védenünk a védkövet.

– Azt, amelyik eltört? – kérdezi Sawyer.

– Szólj nekik – sürget Rhiannon.

Megköszörülöm a torkomat.

– Hiba volna őrizetlenül hagyni a védkövet.

Anya rosszalló pillantást vet felém, és a hőmérséklet mintha máris csökkenne néhány fokot.

– Minek köszönhetem, hogy a lányom állandóan megfélelkezik magáról?

– A leginkább magadnak köszönheted – feleli Mira szárazon, mire Anya halálos pillantással felé fordul.

– Nem tudhatjuk, hogy mennyi energia maradt a kőben, márpedig azért került pontosan arra a helyre, mert Warrick szerint ott a legerősebb az energia természetes áramlása

– mondom.

– Hmm. – Ezúttal nem anyám néz velem szembe, hanem Sorrengail tábornok. – A véleményedet tudomásul vettük.

Ennek hallatán felébred bennem a remény.

– Akkor odairányítotok egy rajt?

– Ki van zárva. A véleményed ugyanis téves. – Ezzel minden további nélkül ejti a témát, mellőzve a Harci Eligazításokra jellemző vitát, én pedig úgy érzem magam, mintha nagyjából az eredeti méretem felére zsugorodnék össze a padban.

Melegség tölti el a mentális kapcsolatomat, de még ez sem elég, hogy kiűzze belőlem azt a hideget, amit anyám elutasítása keltett bennem.

– Megkaptátok a feladatokat reggelre – folytatja Anya.

– Lovasok, találjátok magatoknak egy ágyat, és próbáljátok meg kipihenni magatokat. Azok, akik elhagyták Basgiathot, jó eséllyel érintetlenül találják a régi szobájukat. Minél kipihentebbek vagyunk, annál több esélyünk lesz az ellenséggel szemben. – Úgy járhatja végig a tekintetét a teremben lévőkön, mintha ez volna az utolsó alkalom, hogy így együtt lát bennünket. – Minden perccel esélyt adunk az utánpótlásnak, hogy visszaérjenek. Minden másodperc számít. Ki kell tartanunk, amíg csak lehetséges.

Felpillantok az órára. Még nyolc óra sincs, vagyis bőven van időm, hogy elmondjam néhányszor a mantrámat.

Nem fogok ma meghalni.

Sajnos nem biztos, hogy ugyanezt a holnapról is elmondhatom.

* * *

A csillagok még pislákolnak az éjszakai égbolton, amikor Xaden és én csendben öltözködünk a szobámban. Úgy tűnik, az itt maradt kadétok valóban érintetlenül hagyták a szobáinkat, mintha csak arra számítottak volna, hogy felismerjük a hibánkat, és visszatérünk.

Csupán néhány órát tudtunk pihenni, és az is meglehetősen zaklatottra sikerült, úgyhogy korántsem vagyok a legjobb formámban, és még a fejem is zúg egy kissé, igaz, ezúttal legalább a rémálmokat megúsztam.

De persze az is lehet, hogy a képzeletem időközben túlságosan élénkké vált.

Xaden végigcsókolja a gerincem vonalát, gyöngéden érintve a bőrömet az ajkával, majd felsegíti rám a páncélt arra a kötésre, ami a bal vállamat segít egyben tartani. Lehunyom a szemem, amikor a keze a hátam aljára téved, és a vágy, amelyet tegnap éjjel nagyon is sikerült kielégítenie, most újra felébred bennem, és egy szempillantás alatt felforrósítja a tagjaimat. Nem kell hozzá több, mint néhány csók, és a testem máris készen áll rá, hogy ismét neki adjam magam.

– Nem segítesz az öltözködésben, ha így folytatod – figyelmeztetem, és hátrapillantok a vállam fölé.

– Ez fenyegetés vagy ígéret? – A tekintete komorrá válik, ahogy feláll, majd becsatolja a páncélot, gondosan megigazítva a kötet, hogy minden a helyén maradjon. – Ugyanis nem volna ellenemre, hogy a reggel utolsó néhány csendes percét veled összegabalyodva töltssem. – Végigcsúsztatja a kezét a derekam vonalán, majd megáll előttem, az ujjaival játszva a röpszerűlésem derékszíján, aztán becsúszik a gombok közé, és megérinti a hasfalamat.

Nem csinálhatjuk ezt, nem rejtőzhetünk el, és nem tehetünk úgy, mintha nem tombolna körülöttünk háború. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy több mint tucatnyi csalt nem sikerült megsemmisíteni – még csak nem is találtuk meg őket –, ha egyszer Ressonban *egyetlen* is elegendő volt, hogy a célhoz vezesse a venineket, és csak mintegy a felét találtuk meg azoknak, amelyeket Jack hagyott szanaszét a kampuszon. Nem tagadhatjuk le, hogy a kevés bátor lovas, akik még kint maradtak a Samarától idáig vezető helyőrségeken, mind arról számoltak be, hogy órákon belül várható a támadás. De istenek... Akkor is átkozottul szeretném.

– Nem tehetjük. – Sajnálattal ejtem ki ezeket a szavakat, és közben képtelen vagyok nem átkarolni a nyakát. – Bármennyire is szeretném bezárni az ajtót, és hagyni, hogy lángba boruljon körülöttünk a világ.

– De igen, megtehetjük. – A nyakam hátuljához emeli a kezét, majd közelebb húz magához, amíg a testünk a combunktól a mellkasunkig összefonódik. – Csak egy szavadba kerül, és visszarepülünk.

A szemébe nézek, végigmérve az összes aranyszínű foltot, hátha nem lesz rá több lehetőségem.

– Sosem tudnál együtt élni a lelkiismeretteddel, ha most magadra hagynád a barátaidat.

– Talán így van. – Egy másodpercre összevonja a szemöldökét, majd közelebb hajol. – Abban viszont biztos vagyok, hogy nélküled nem tudok élni, úgyhogy elhiheted, amikor azt mondom, lényem egy nagyon is valóságos, nagyon zajos része ebben a pillanatban is azt kiáltja, hogy szálljunk fel a sárkányainkra, és repüljünk vissza Aretiába.

Pontosan tudom, hogy miről beszél, úgyhogy mielőtt még bármi mást tennék, lábujjhegyre állok, és megcsókolom. Az ajka egyetlen érintése elegendő ahhoz, hogy felébredjen köztünk a forróság, ő pedig belemarkol a hátsómba, és megemel. Érzem, hogy megfordulunk, miközben az ajkaim elválnak egymástól, hogy utat nyissak a nyelvének, és megszabadulok minden racionális gondolatomtól.

A fenekem az asztalnak nyomódik, és még erősebben kapaszkodom belé, még erősebben csókolom, miközben a szája újra és újra a számra tapad, elvéve mindent, amit adhatok neki, egyúttal rögtön vissza is adva mindazt, amit kap tőlem. Ezúttal nem azt a lassú felfedezést folytatjuk, amit múlt éjszaka, amikor minden egyes érintést külön kiélveztünk, tudva, hogy ez az alkalom lehet az utolsó. Nem – most vadak vagyunk, örültek és kétségbeesettek.

A hajába túrok a kezemmel, és még közelebb húzom magamhoz, mintha én is rendelkeznék Andarna képességével, és megállíthatnám az időt, mintha megmaradhatna ez a pillanat, amelyben nincs más, csak mi ketten, és ez az egyetlen csók.

Felnyög, miközben az ujjaival a nadrágom gombjait babrálja, és én követem a mozdulatait.

– Gyorsak leszünk – mondom két lelket emésztő csók között, ahogy kipattintom az első gombot.

– Gyorsak – feleli, és lejjebb csúsztatja a kezét a hasamon, be a nadrágomba. – Bár általában nem ezt szoktad kérni.

– És az ujjai...

Ekkor kopognak az ajtón.

Mindketten megdermedünk, továbbra is egy centire zihálva egymástól.

Nem, nem, *nem*.

– Ne hagyd abba. – Ha ez az egyetlen perc maradt, akkor ezt akarom. Istenek, ha csak egy lehetnnyit lejjebb csúsztatná az ujját...

A tekintete az enyémet keresi, és aztán úgy kebelezi be ismét az ajkamat, mintha ettől a csóktól függne az előttünk álló ütközet kimenetele.

– Tudom, hogy bent vagytok! – kiáltja Rhiannon az ajtón keresztül, és a kopogás dörömböléssé válik. – Legyetek szívesek kinyitni, különben Navarre történetének legkínosabb pillanatai várnak ránk.

– Öt perc – kérem Xadentől, ahogy az ajka lejjebb vándorol a nyakamon.

– Most! – Egy mély, ismerős hang utasít, mire Xaden elélem lép, és elmormol egy szitkozódást.

Nem lehet. Vagy mégis? Ha igen, akkor talán helyénvalóbb, ha elveszem a kezem Xaden nadrágjától, begombolom a sajátomat, leugrom az asztalról, és kinyitom az ajtót, remélve, hogy időközben Xaden is összekapja magát.

– Válasszátok el egymástól a testrészeiteket, vagy mi a csudát csináltok...

Egy csuklómozdulattal kinyitom az ajtót, és... nem csupán a rajunk összes másod- és harmadévese, de még néhány elsőéves is odakint ácsorog, köztük Sloane.

És Brennan.

Anélkül, hogy végiggondolhatnám, mit követelnek egy ilyen helyzetben az illendőség szabályai, a bátyám karjaiba vetem magam, ő pedig elkap, és szorosan magához húz.

– Hát eljöttél.

– Egyszer már magadra hagytalak téged és Mirát, hogy egyedül harcoljatok, és nem szeretném, ha ez még egyszer megismétlődne. Tudtam, hogy amint elmentek, meg fogom bánni, de a griffek sajnos nem repülnek olyan gyorsan, mint a sárkányok. – Egy pillanatra erősen megszorítja a kezem, majd leenged a földre. – Mondd meg, hogy miben segíthetek.

– Ezek *röptető*k? – A folyosón mindenki a másik irányba fordul, ahogy egyszer csak anyám bukkan fel a két kísérőjével, de a léptei

elbizonytalanodnak, amikor megpillantja a bátyámat. – Brennan?

– Nem miattad jöttem. – Mindössze ennyit tart érdemesnek közölni velem, és máris visszafordul hozzánk. – Matthias kiküldi a röptetőket, hogy megkeressék a csalikat. A talajon gyorsabban mozognak, azonkívül a rúnákkal is jobban bánnak.

– Kösz, hogy észrevetted – jegyzi meg Cat a rá jellemző vállrándítással, majd úgy kezdi méregetni a folyosót, mintha máris az épület gyenge pontjait kutatná; és talán valóban ezt teszi. – Nem hagyjuk el a csapatunkat. Harcolunk.

Lehet, hogy nem a szívem csücske, de attól még el kell ismernem, hogy kezdem tisztelni. Ha valóban megtalálják azokat a csalikat, azzal értékes időt nyerhetünk...

Megragadom Brennan karját, és némi remény kezd éledezni a szívem környékén.

– Találkoztál már olyasmivel, amit nem tudtál befoltozni?

– A mágiát – feleli. – Ereklét vagy ehhez hasonlót nem tudok befoltozni. Talán rúnát sem.

Ha mégis meg tudná tenni, elég időnk lenne, amíg Codagh is visszatér.

– Mi a helyzet a védkővel?

Brennan felvonja a szemöldökét, én pedig Rhiannonra pillantok.

– Úgyis őriznünk kell azt a kamrát, úgyhogy akár meg is próbálhatná.

Rhiannon bólint, majd anyámhoz fordul, aki még mindig úgy méregeti Brennánt, mintha délibábot látna.

– Sorrengail tábornok, a Negyedik Szárny Láng Osztágának Második Raja hivatalos engedélyt kér öntől, hogy megvédje a védkő kamrája feletti légteret.

Anya továbbra sem veszi le a tekintetét Brennanról.

– Az engedélyt megadom.

„Habár a kérdés vitatott, általában megegyezés uralkodik azt illetően, hogy a veninné válás során az egyik érzék kiélesedik. Jelen sorok szerzője úgy véli, hogy az a példány, amelyik Grethwild király haláláért volt felelős,

kitűnő látásra tett szert, minthogy Ófelsége legkiválóbb röptetői sem láttak keresztül a sötétségen, amelyben a venin rejtőzött, mielőtt lesújtott volna hőn szeretett királyunkra.”

– Edvard Tiller, *Tanulmány a veninekről*
(nem hivatalos változat; a cordyni könyvtár tulajdona)

HATVANEGYEDIK FEJEZET

Még egy óra van hajnalig, amikor a rajunk lovasai megállnak a Basgiath főkampusza feletti hegyláncon, mögöttünk a sárkányainkkal. A láthatár homályba burkolózik, fényt ígér, de aztán újra és újra elmosódik, ahogy egy hatalmas, reszketeg tömeg közeledik felénk minden egyes perccel.

Vagy száz méterrel alattunk a basgiathi kapuk előtt anyám várakozik Aimsir hátán, mellette a saját személyes rajával, köztük valamivel mögötte Mirával és Teinével. *Mindannyiunk* elé helyezte magát, mindhárom gyereke, egyúttal a hely elé, amelyért feláldozott minket – és a saját lelkét.

– *Jönnék* – mondja Tairn merev tartással, miközben a többiek fészkelődnek, vagy a hóval borított gránitot kaparásszák a karmaikkal.

A Harmadik és a Negyedik Szárny rajai körülöttünk állnak alakzatban, az Első és a Második Szárny ugyanakkor – miután visszatértünk a basgiathi kadéttal, ők teszik ki a csapataink felét – a Völgy szélén állomásoznak. A mi rajunk a főkampusz és az általunk elfoglalt meredek hegylanc közti légteret ellenőrzi, beleértve a védő kamrájába vezető, jól elrejtett nyílást, ahol most Brennan is tartózkodik. Sloane, Aaric és még néhány további elsőéves is vele van, hogy megadják neki, amire csak szüksége van, habár Rhiannon elsősorban azért rendelte őket mellé, hogy a biztonságáról gondoskodjanak.

– *Tudom.* – Hátrapillantok a vállam felé, és észreveszem Andarnát Tairn és Sgaeyl között, ahogy a hámját piszkálja. Egy órája csatlakozott hozzánk, és azóta nem hajlandó távozni.

– Ilyen érzés volt Ressonban is? – kérdezi Rhiannon a jobbomon, miközben idegesen futtatja végig az ujjait a kardja markolatán.

– Neked milyen érzés? – kérdezek vissza.

– Annyira félelmetes, hogy nem tudom eldönteni, a szívem fogja előbb megadni magát, vagy pedig összecsinálom magam – feleli Ridoc a másik oldaláról.

– Én azt akartam válaszolni, hogy halálosan félelmetes, de kösz, ez is megteszi – bólint Rhiannon.

– Igen, pontosan ilyen volt Ressonban is. – Elvégeztem a felszerelésem szokásos ellenőrzését, nem mintha még volna idő visszamenni a szobámba, ha netán hiányozna valami. Xaden visszaszerezte a tör, amelyet Jack vállába vágtam, úgyhogy most ismét tizenkét fegyverem van, plusz még az a két ötvözzel megerősített tör, amelyeket szintén Xadentől kaptam, és Maren ajándéka, a jobb combomhoz erősített számszeríj. Ennél felkészültebb már nem lehetek.

A magunkkal hozott töröknek és a basgiathi olvasztónak hála minden kadét megfelelően fel van fegyverkezve.

– Egyszer majd könnyebb lesz? Úgy értem... csatára készülni? – kérdezi Sawyer, ahogy végigpillant a hadiiskolán. Minden udvaron, minden folyosón, minden bejárat előtt gyalogságiak hemzsegnak. Ők alkotják törékeny védelmünk utolsó vonalát.

– Nem – feleli Xaden. – De jobb leszel benne. Mindenki tisztában van a feladatával?

– A lovasok Rhiannon utasításait követik, a röptetők pedig Bragent – feleli Quinn a sor bal oldali végéről. – Ha ideérnek egyáltalán.

A röptetők ugyanis még mindig a csalinak elhelyezett ládákat keresik. Elképzelhető, hogy ezek nélkül a wyvernek kivárták volna a déli órákat, vagy talán több időre lett volna szükségük, hogy megérezzék, pontosan merre is keressék a költőhelyet. *Talán* a csalik elpusztítása segíthet elterelni a következő hordát, amely óhatatlanul meg fog érkezni az előző után. De ezer „talán” sem változtat azon a fenyegetésen, amellyel *itt és most* kell szembenéznünk.

– Mindenki a szektorában marad – mondja Imogen, aki időközben befűzte a hosszú, rózsaszín fonatot a hajába, hogy ne hulljon a szemébe harc közben. – Ha egy wyvern elhagyja a légterünket, akkor majd a szomszédos raj elintézi. A lényeg, hogy véletlenül se hagyjuk őrizetlenül a saját szektorunkat. Mindenáron meg kell védenünk a légteret.

– Rhiannon a törfelelős – folytatja Ridoc, és összedörzsöli a kezét, noha ma reggel szokatlanul meleg van. Még a leheletemet sem látom. – Ha sikerül levadásznunk egy venint és a wyvernjét, ő gyűjti be a töröket, és hozza vissza az embereinknek.

– Van valami oka, amiért nem tudod egyszerűen elintézni őket az árnyaiddal? – kérdezi Sawyer Xadentől, mintha neki eddig eszébe sem jutott volna ez a lehetőség.

– Azonkívül, hogy egyszer már majdnem kiégtem, amikor negyvenet próbáltam visszatartani közülük egy olyan szűk helyen, mint a völgy, és most nagyjából tízszer ennyivel nézünk szembe, ráadásul nyílt területen? – feleli Xaden, és felvonja a sebhelyes szemöldökét.

– Oké – feleli Sawyer megadóan.

– Hiba volna kizárólag a wyvernekre koncentrálni – figyelmeztetem a többieket, ahogy a magasból érkező fuvallatok felerősödnek, de valamiért ezekből is hiányzik a decemberre máskor jellemző csípősség. – Persze ők is az életünkre törnek, de ne hagyjátok, hogy elvonják a figyelmeteket a teremtőikről. Ha megölitek a venint, aki létrehozta őket, a wyvernek maguktól aláhullnak az égből. Tapasztalatunk szerint mindig közel maradnak hozzájuk a harc közben.

– Mindenki tudja, hogy ki a párja? – kérdezi Rhiannon, és végigpillant a többieken.

A többiek bólintanak. A taktikánk, hogy mindig ketten küzdhessünk egy ellen.

– Akkor felszállás – adja ki az utasítást a rajvezetőnk.

Sietve megfordulok, és megölelem Rhiannont, mire ő Sawyert és Ridocot is odahúzza mellénk.

– Ne fagyjatok le – mondom. – Bármi is történik, maradjatok mozgásban. És maradjatok odafent. Rögtön megölnék, hogyha kiszívják a talajt, amin álltok. Viszont mi nem ma fogunk meghalni.

– Nem ma fogunk meghalni – ismétli meg Ridoc, majd miután Sawyer is bólint, elválunk egymástól.

– Találkoztál Jesiniával? – kérdezi Rhiannon Sawyertől.

Felvonom a szemöldököm.

– Ő is itt van?

– Marennel érkezett – mondja Sawyer. – Úgy tűnik, a griffek kissé lazábban értelmezik a beosztásokat, mint a sárkányok. Az Archívumban van, hogy összehasonlítsa Warrick naplóját Lyráéval, hátha ki tudja deríteni, hogy mi a gond az aretai védelemmel. Miután említetted, hogy attól tartasz, hogy az itteni varázsvédelem összeomolhat, Jesinia aggódni kezdett, hogy nem fogjuk tudni rendbetenni anélkül, hogy megértenénk, mi a helyzet az aretiaival. Úgy tűnik, igaza volt.

– Nem lett volna szabad Basgiathba jönnie. – Megrázom a fejem, és rögtön feljebb szökik a pulzusom. – Tökéletesen védtelen odalent.

– Attól tartott, hogyha otthon találja meg, amit keres, akkor túl messze lesz ahhoz, hogy segítsen. És ha Brennan be tudja foltozni azt a követ, akkor Jesinia jelenti az egyetlen esélyünket, hogy megfelelően felállítsuk a védelmet – feleli Sawyer, majd Ridockal együtt visszatérnek a sárkányaikhoz.

– Éppen annyi joga van kockára tenni az életét, mint neked – emlékeztet rá Rhiannon a válla fölött, majd ő is Feirge felé indul. – Most pedig melegítsétek fel a kezeteiket, és minden mást is, ami ahhoz kell, hogy lángba borítsuk ezt a helyet.

Andarnához fordulok, amíg Xaden kiad még néhány utasítást Quinn-nek és Imogennek.

– *Kérlek, ígérd meg, hogy elrejtőzöl.*

– *Elrejtőzhetek.* – Hátrál egy lépést, én pedig pislogok egyet... És mintha valóban eltűnt volna a sötétben.

– *Sok előnye van, ha valakinek feketék a pikkelyei* – morogja Tairn. – *Az éjszaka szülöttei vagyunk.*

Követem Andarnát, és amikor lehorgaszta a fejét, megvakargatom az orrlikai közti pikkelyeket.

– Maradj készenétben. Marbh ott lesz a közelben, hogy Brennanra vigyázzon. Ha változik az ütközet menete, rád fog figyelni, és akkor majd el kell menned. Ígérd meg, hogy így teszel!

– *A helyemen maradok. Öröködöm. De ezúttal nem hagylak magadra.* – Kifúj némi kengőzt, és a szívem lesüllyed. Túl sokat látott már ahhoz képest, hogy milyen fiatal.

– Könnyebb volt, amikor még kölyök voltál – mondom, és még egyszer megvakargatom. A rajunk összes sárkánya tudja, hogy vigyáznia kell Andarnára, ha Tairn és én elesünk. De az ő döntése, hogy végül távozni fog.

– *Akkor sem hallgattam rád.*

– *Ez igaz.*

– *Itt az idő* – jelenti be Tairn, és a szívverésem felgyorsul, ahogy a kelő nap felé fordulok, amelynek első sugarai nem csupán a láthatárt, de a wyvernekből álló, rohamosan közelítő felleget is bevilágítják.

Újabb meleg szélfuvallat ér el, és a csillagok még egyszer felragyognak felettünk, ahogy a sötét fellegek aláereszkednek a hegyekről, olyan energiával töltve meg a levegőt, amely egyúttal a saját erőmet is magához szólítja.

Xaden Tairn és Sgaeyl között csatlakozik hozzám – a pillanat túlságosan emlékeztet arra, ami a ressoni ütközetet előzte meg. A meleg kezét a nyakam hátuljára csúsztatja.

– Szeretlek. Rajtad kívül nincs számomra világ. – Közelebb hajol, és a homlokomnak dönti a homlokát. – Amikor legutóbb csatába indultunk, nem tudtam elmondani, pedig el kellett volna.

– Én is szeretlek. – Megfogom a csuklóját, és kipréselek magamból egy mosolyt. – Tegyél egy szívességet, és próbálj meg nem meghalni. Nem akarok nélküled élni. – Rengetegen jönnek, és mi olyan kevesen vagyunk.

– Nem a mai lesz a halálunk napja. Egyikünknek sem.

– Bárcsak mindannyian ilyen biztosak volnánk ebben
– próbálok viccelődni.

– Csak koncentrálj az ellenségre és az életedre. – Gyorsan és erőteljesen megcsókol. – Még Malek sem tud távol tartani tőled.

Elhúzom a kezem, amikor megérezem az első cseppet a kobakomon.

– Esik? – Xaden felpillant. – Decemberben?

Meleg. Eső. A feszültség a levegőben.

– Anyám műve. – Mosoly terül el az arcomon. Így akarja feltölteni a legkedvesebb fegyverét – engem.

– Emlékeztess rá, hogy később megköszönjem neki.

– Még egyszer magához húz, hogy megcsókoljon, majd egyetlen szó nélkül megfordul, és futva felszáll Sgaeyl hátára.

Felpillantok az égre, és mélyen beszívom a levegőt, egyúttal próbálom feldolgozni, hogy milyen terhet helyezett rám anyám. A vihar kétségkívül a segítségemre lehet, ha viszont hevesebbé válik az eső, lemondhatunk a griffek támogatásáról. Ők legfeljebb szitálás mellett tudnak a levegőben maradni.

– *Majd őrzik a szárazföldet, és biztonságba juttatják a sebesülteket* – mondja Tairn, miközben leengedi a vállát. Ahogy felkapaszkodom rá, egyre több esőcsepp hull a pikkelyeire. Elhelyezkedem a nyeregben, beszíjazom a combomat, és ellenőrzöm, hogy a Marentől kapott tegez biztonságban van a nyergem bal oldalán, aztán előveszem a vezetőt a zsebemből, és a csuklómra húzom az újonnan ráerősített fémpántot.

Csak miután már biztos vagyok abban, hogy a lehető legjobban felkészültem arra, ami rám vár, engedem, hogy az erő elárhassa a bensőmet.

Várom az ellenséget. Várjuk őket – és a szívem kihagy egy ütemet.

Istenek, hiszen *mindenütt* ott vannak. A hordájuk nagyobb, mint bármelyik, amihez eddig szerencsém volt. Különböző magasságokban haladnak, de a többségük velünk egy szinten van – szürke szárnyak, kinyújtott nyakak, tátozó állkapcsok irtózatoss tömege, amely el akarja nyelni a napfelkeltét.

Súlyosan alábecsültük az ellenség létszámát, és ha még azt is hozzá vesszük, hogy utánuk egy következő hullám is érkezik...? Összeszorul a torkom, ahogy végigpillantok a rajom tagjain. Kizárt, hogy mindannyian túléljük... Kérdés, hogy egyáltalán bármelyikünk túlélheti-e, ami most vár ránk.

Ugyanakkor az is igaz, hogy csupán addig kell kitartanunk, amíg Brennan befoltozza a védkövet. Ha sikerül felállítanunk a varázsvédelmet, még akkor is visszatarthatjuk a wyverneket annyi időre, hogy elbánjunk velük, ha Jesinia nem találja meg, hogy mit mulasztottunk el Aretiában.

Néhány másodperccel később a wyvernek már elég közel járnak ahhoz, hogy ki tudjam venni, melyek hátán vannak lovasok, és amikor két tucatig jutok a számolásban, a saját épelméjűségem megőrzésének érdekében inkább fel is hagyok vele. Rettegés kúszik végig a gerincemen, és mélyen beszívom a levegőt, hogy lecsillapodjak. Sem Tairnnak, sem Andarnának nem tudok segíteni – és senki másnak sem a társaim közül –, ha átadom magam a kétségbeesésnek, vagy, ami még rosszabb, ha a bizonytalankodásommal csak még nagyobb veszélynek teszem ki őket.

Alig percek kérdése, és ideérnek.

– *Talán ki kellett volna repülnünk, hogy a földek felett ütközzünk meg velük.* – Önkéntelenül is megkérdőjelezem a tervünket, ahogy a félelem összeszorítja a mellkasomat, és felgyorsítja a szívverésemet.

– *Túl sokan vannak, és könnyűszerrel bekerítettek volna minket. Itt viszont legalább megvan az előnyünk, hogy minden egyes kanyont és hegycsúcsot jól ismerünk, és nem tudnak megkerülni* – feleli Tairn.

Vagyis, ha tovább akarnak jutni, keresztül kell hasítaniuk rajtunk.

– *Szétszóródnak* – folytatja tekergőző fejével. – *Az alakzatukból ítélve nem rögtön a Völgybe mennek, ahogyan számítottunk rá, hanem megütköznek velünk.*

A gyomrom lesüllyed. Ezek szerint rosszul osztottuk be a csapatainkat.

– *Akkor csak arról kell gondoskodnunk, hogy ne jussanak el a Völgybe, igaz?*

– *Csak néhány másodpercre tudsz majd tisztán támadni* – emlékeztet rá Tairn.

– *Tudom.* – Amint a sárkányok megindulnak, pontosan annyi eséllyel találom el őket a villámaimmal, mint a wyverneket. Az első csapáson múlik minden. Felemelem a kezem, és kinyitom az Archívum ajtaját, de még ügyelek rá, hogy kezelhető mennyiségben áramoljon ki rajta az erő. A forráság hamar átjár, és az energia pillanatok alatt csiklandozni kezdi a bőrömet.

– *Mondd meg Aimsirnek, hogy Anyának odébb kellene raknia azt a felhőt...*

– *Igenis* – feleli Tairn, még előttem a saját gondolatmenetem végére jutva.

Hagyom, hogy a vezető hozzásimuljon az alkaromhoz, majd a felettünk lebegő felhőre koncentrálok, és pislogva próbálom kipergetni a szemembe csorgó esővizet.

A mellettünk lévő sárkányok idegesen mozgolódni kezdenek, és a vállukat hátrafeszítve készülődnek a felszálláshoz, Tairn azonban ugyanolyan mozdulatlan, mint a hegy, amin állunk. Egyetlen pillantást engedek meg a vállam fölött Andarna irányába, de... Még el sem kezdődött a harc, és már nincs a helyén.

– *Hová tűntél?*

– *Elrejtőztem, ahogy ígértem.* – Egyszer csak kikandikál az egyik szikla mögül.

– *Készülj* – utasít Tairn, ahogy a felhők természetfeletti sebességgel begördülnek fölénk, majd továbbhaladnak az ellenség irányába.

A hordára fókuszálok. Az energia ott gyűlik a bensőmben anélkül, hogy kiengedhetném magamból, és máris olyan forró, hogy attól tartok, akár magam is tüzet okádkhatnék. Egyelőre visszatartom, és hagyom, hogy gyarapodjon, égessen – hagyom, hogy kis híján elemésszen.

– *Violet...* – szólít meg Xaden.

– *Még nem* – felelem. Alig másodperceink vannak hátra, és a nyakunkon lesznek, de nekem akkor is tökéletesen kell időzítenem. Verejtékcseppek ütköznek ki a homlokomon.

– *Violet!*

Anyám vihara a legmagasabb ponton kerekedik a wyvernek fölé, én pedig az ég felé lendítem a kezem, és mindenemet beleadva kiengedem magamból a pusztító energiát.

Villám hasít keresztül az égbolton, egyenesen a heglánc alatti földből indulva, oly vakító fényt teremtve, hogy csípni kezdi a szemem, ahogy eltalálja az odafent sűrűsödő felhőt.

Leengedem a kezem, ahogy a testek a földre hullnak.

– Talán könnyebb lesz, mint...

Vagy inkább mégsem.

A wyvernek pillanatok alatt változtatnak a taktikájukon, akárcsak az őket irányító veninek, és megcélozzák a felhő alatti területet, egyúttal igyekeznek kikerülni a saját hordájuk magatehetetlenül aláhulló áldozatait.

– Szent egek! – kiáltja Ridoc, ahogy az egyik wyvern becsapódik a Basgiathba vezető négy út egyikébe, mély árkot hagyva maga után.

Ez nem fog még egyszer működni, úgyhogy a kezembe csúsztatom a vezetőt, és még egyszer előhívom az erőmet, ezúttal gyorsabb, koncentráltabb folyamatot teremtve belőle, miközben megcélzom a legközelebbi olyan wyvernt, akinek lovas is ül a hátán.

Tűz vágat keresztül a testemen, ahogy varázsolok – de nem a célpontomat találtam el, hanem egy másikat.

Francba.

– *A következő csapásra koncentrálj, ne az utolsóra* – mondja Tairn.

– Tarts ki! – kiáltja Xaden, elég ideig szabadon tartva a légteret ahhoz, hogy még egy csapással megpróbálkozhassak.

Újra felemelem a kezem, hagyva, hogy Tairn ereje átjárjon és uralkodjon rajtam, hogy a csontjaimig és az izmokig hatoljon, majd előcsalogatom magamból a következő villámcsapást. Ismét keresztülvágat rajtam az energia, de ezúttal a tenyerem helyett az ujjhegyeimre koncentrálok, ahogy Felix tanította. Lefelé irányítom őket, akár egy karmester, akinek a villámok alkotják a zenekarát.

Ezúttal eltalálom a célpontomat, és a wyvern és a lovasa is élettelenül hullik alá a magasból. Tucatnyi másik wyvern is elpusztult a teremtőjével együtt, de nincs idő az ünneplésre, ha egyszer még mindig a sokszorosával kell szembenézni.

Itt vannak.

Anyám raja megindul, hogy megtámadja a nekik osztott szektorra rontó első hullámot. Aimsir feltépi az egyik wyvern torkát, mielőtt szem elől veszíteném anyámat és Mirát, ahogy a horda behatol a szektorukba, majd onnan rögtön továbbrepül a következőbe.

– *Figyelj a saját szektorodra* – utasít Tairn, én pedig elszakítom a tekintetem arról a pontról, ahol utoljára láttam a családomat.

A körülöttünk és alattunk várakozó rajok egymás után lőnek ki a magasba, hogy megvédjék a területüket, és amikor az első fenyegető szürke csőrök áthatolnak a mi határunkon – a basgiathi épületek és a hegylanc kezdetének határán –, felkészülök az összecsapásra.

Tairn hátrafeszíti a tagjait, majd lendületet vesz, hatalmas szárnycsapásokkal futni kezd a szikla pereme felé, és végül a magasba emelkedik. Az első széllökés után lehúzom a szemvédőmet, de azzal a lendülettel vissza is kell tolnom, az üvegre hulló esővíz ugyanis túlságosan elhomályosítja a látásomat.

– *Ez a miénk!* – közli Tairn, majd egyenesen a légterünkben lévő leggyorsabb wyvern felé száll.

Quinn és Imogen balra fordulnak, és más célpontokat próbálnak becserkészni. A látómezőm peremén még észlelem a többiek manővereit, de továbbra is arra a wyvernre fókuszálok, akit Tairn talált a számunkra – és akivel pillanatokon belül össze fogunk ütközni.

Fél kézzel rámarkolok a vezetőre, majd a másik kezemet felemelem, ahogy vészesen csökken a köztünk lévő távolság. Nincs szükség rá, hogy még egyszer magamba gyűjtsem az energiát, hiszen már ott van, lüktet az ereimben, és feszültséggel tölti meg a fölénk boruló égboltot.

Erő izzik fel az ujjbegyeim végén, de amikor varázsolni készülnék, a lovas nélküli wyvern kitátja a száját, és zöld tüzet lehel ránk a torkából. A szívem a torkomba ugrik, ahogy a lángnyelvek felénk csapnak, de Tairn még időben balra kanyarodik, és szűkösen ugyan, de kitér a veszedelem elől.

Jobbra vetem a súlyomat, hogy szintben maradhassak, ahogy elhaladunk a wyvern mellett, továbbra is a teremtményre függesztve a tekintetem, majd amikor elérkezik a megfelelő pillanat, összegyűjtöm a villám erejét a fölöttünk csüngő felhőből, és lesújtok. Éppen a farka felett találom el a bestiát – sajnos nem számítottam ki elég pontosan a csapás útját, minthogy megfeledkeztem a sebességéről, ezzel együtt a találat így is elegendőnek

bizonyul ahhoz, hogy a rém
a mélybe zuhanjon.

– *Alattunk!* – bömböli Tairn, és zuhanórepülésbe kezd.

Dühösen pislogok a széllal szemben, és észreveszek három további wyvernt, akik alacsonyabban repülve próbálnak áttörni a vonalainkon.

– *Odalent nem tudok varázsolni. Ha a felhőből hívom elő az energiát, azt kockáztatom, hogy eltalálok valakit a mieink közül, ha pedig a talajból...*

– *Kapaszkodj!*

Mindkét kezemmel megragadom a kápámat, és teszem, amit mond, majd észreveszem a wyvern hátán ülő lovast. Közben alig néhány másodperc leforgása alatt legalább száz métert süllyedünk, és az erő szinte már elviselhetetlenül lüktet a fülemben.

Tairn felülről indul rohamra, balról találva meg az ellenséget, és az újabb becsapódás hatására a testem előreperdül, miközben ő belevájja a fogait a bestia nyakába, magával rántva a mélybe, ahogy folytatjuk irtózatoss sebességű zuhanásunkat. A wyvern felsikolt, én pedig előhúszom az egyik ötvözzel megerősített törömet, megpördülök a nyergemben, és az esőben pislogva két további hatalmas alakot látok előbukkanni a zúrzavarból.

– *Jönnék.*

Gyomorforgató roppanás hallatszik alólunk, amikor Tairn elengedi a törött nyakú wyvernt, amely szabadesésben teszi meg az utolsó száz métert, és valahova a hivatali épület mögé csapódik be.

Tairn jobbra fordul, és erőteljesen verni kezd a szárnyaival, de kizártnak tűnik, hogy ezúttal ismét a magasból támadhassunk az ellenségre. Kevesebb, mint húsz méterre vannak tőlünk, és a két megmaradt wyvern mozgásának szögéből ítélve alig másodperceink vannak, amíg Tairnra vetik magukat. Lefelé pillantok, és amikor látom, hogy alattunk szabad a terület, rászorítok a vezetőre, majd veszek egy mély levegőt, hogy lecsillapítsam a zakatoló szívemet és az ereimben dübörgő adrenalint. Önuralom. Tökéletes önuralomra van szükségem.

Csak egyetlen csapásra maradt idő. Szabadjára engedem az energiát, és a magasba tartom a pengémet, mire villám hasít keresztül az égen, mellkason találva a legközelebbi bestiát.

– Igen! – kiáltom, ahogy a teremtmény alábucskázik az égről, az örööm azonban rövid életű, amikor a társa, hátán egy sötét varázshasználóval,

rögtön elfoglalja a helyét, majd kitárja a pofáját, kivillantva dögletes fogsorát és a torkában izzó zöld poklot. – Tairn!

Alig hagyta el az ajkamat a figyelmeztetés, amikor árnynyalábak fonják körül a wyvern torkát, majd rántják hátra olyan erővel, mint egy pórázától szabadulni igyekvő, veszett kutya – a rémség alig egy karnyújtásnyival véti el Tairn torkát, miközben mi folytatjuk a röptünket felfelé.

– *Ez Sgaeylé volt. Másikat kell találnunk magunknak* – mondja, és minden korábbiánál nagyobb tempót diktálva emelkedik a magasba a zuhogó esővel szemben.

Értékes másodperceket vesztegetek arra, hogy felmérjem a környezetünket. Minden szektort elárasztottak, beleértve a miénket is. Pusztán néhány kósza színfoltot tudok kivenni a szürke tengerben, miközben tovább szállunk felfelé, de a wyvernek többsége még mindig távolabb van, miután feltartóztatta őket a vihar.

– *Ez csak az első hullám* – mondja Tairn. – *Alighanem a gyenge pontjainkat keresik.*

Aotrom érkezik a nyomunkban, és miután a karmait belemélyeszi az egyik szürke bestia gyomrába, még éppen észreveszem Ridocot, ahogy pörögve továbbrepülnek, a nyomukban Imogennel és Narancs Tőrfarkjával, Glane-nel.

– *Ridoc!* – kiáltok Tairnnak.

– *Koncentrálj a saját feladatodra, különben a tervünk kudarcot vall. Bízz benne, hogy a többiek is így fognak tenni.* – Egyenesen a szürke förgeteg középpontja felé tart.

Ezúttal is igaza van, valóban a saját feladatunkra kell koncentrálnunk, ugyanakkor ha vakon bízom abban, hogy a többiek is így fognak tenni, az kissé mégiscsak olyan érzés, mintha magukra hagynám őket. Mostanra bőrig áztam, és az esővíz szabadon csorog alá a röpkabátomból, ahogy szemrevételezem az alattunk húzódó harcmezőt. Továbbra is az orromon keresztül veszem és a számon át fújom ki a levegőt, hátha ezzel csillapítani tudom a szívverésemet.

Ez nem a ressoni ütközet. Most jóval szervezettebb a védelmünk, és nekem a saját feladatomra kell összpontosítanom.

Feirge közeli küzdelembe bonyolódott egy wyvernnel, aki zöld tüzet okád rá, és a szívem összeszorul, amikor Rhiannon éppen csak elkerüli az egyik támadást azzal, hogy egy ügyes mozdulattal átugrik Cruth hátára.

Quinn elkapja az alkarját, miközben a Zöld Skorpiófark keményen előredőf a farkával, én pedig kényszerítem magam, hogy ismét előre figyeljek, miután rájövök, hogy urai a helyzetnek, és egyébként sem segíthetek nekik.

Nagyjából húsz méterrel alattunk Sawyer viszont túlerővel néz szembe, Sliseag ugyanis rögtön három wyvernrel néz farkasszemet, amelyek egyikének lovasa is van. Ismét rámarkolok a vezetőre, és ezúttal is hagyom, hogy a testemet eltöltse az energia, majd előrelelendítem a karomat.

– *Ne téveszd el!* – figyelmeztet Tairn.

A Sliseagtól legmesszebb lévő wyvernre koncentrálok, majd varázsolok, és akaratom minden rezdülésével a célpontra irányítom az energiát. Kis híján szétszakadok, mielőtt kettényílna az égbolt, hogy egy újabb, vakítóan fehér, tűzforró villámcsapás halálra sújtsa a szürke bestiát.

A lovas felpillant, és egy szívdobbanásnyi időre találkozik a tekintetünk, mielőtt alábuknának. Összerándul a gyomrom, amikor eszembe jut, hogy csak egy oka lehet, amiért le akar szállni – hogy táplálkozzon.

– *Xaden...*

– *Rajta vagyok* – válaszolja, és amikor Aotrom és Glane is befut, hogy kisegítsék Sawyert és Sliseagot, a többi szektor felé fordítom a figyelmemet.

– *Három óránál!* – mondja Tairn, úgyhogy jobbra pillantok, ahol a wyvernek éppen lerohanják a Harmadik Szárny egyik raját. Egy sárkány teteme fekszik alattuk a hegyoldalban, és még azelőtt elkapom a tekintetemet, hogy beazonosíthatnám, kit veszítettünk el.

Ha a holnapi haláltekercsen jár az eszem, akkor garantálható, hogy én is rajta leszek.

– *Kapaszkodj olyan erősen, amennyire csak tudsz.* – Kitárom az ajtót, amely mögött Tairn ereje rejtőzik, miközben ő maga jobbra fordul, és a szektor felé tart, de én még azelőtt varázsolok, hogy elérné, és ismét forróság perzseli fel a bőrömet, ahogy lesújtok az egyik wyvernre.

Aztán megcélzok egy következőt.

És egy következőt.

Újra és újra lecsapok a villámokkal, és ezúttal sikerül pontosnak lennem – a célpontjaim kétharmadát eltalálom, és egyszer sem csapok bele véletlenül sárkányba, aminek kiváltképpen örülök. Az eső segít valamelyest lehűteni a bőröm, de még nem merem levenni a röpkabátomat, amelyhez a töröket is erősítettem, úgyhogy betuszkolom a forróságot és a fájdalmat a

tudatom hátsó részében rejtőző ládikába, majd rácsapom a fedőt, és kényszerítem magam, hogy megfeledkezzem a kínzó, égető érzésről.

– *Tizenkét óránál!*

Előrefordulok, és betájélok a célpontomat, de kétszer is elvétem, mielőtt sikerül végre eltalálnom. Nem maradt több venin a szektorunkban, de a kezem még mindig reszket a vezetőn, miközben Tairn beméri a következő wyvernt, én pedig olyan sebességgel hívom le a villámot az égből, hogy többé már nem érzem úgy, mintha én irányítanám a vihart.

Én magam vagyok a vihar.

– *Ki fogsz fáradni* – figyelmeztet Tairn.

Francba a kifáradással.

– *Emberek halnak meg.* – Elég egy gyors pillantást vetnem a nap korai sugaraiban fürdő harcmezőre, hogy egyre több és több színes foltot tudjak kivenni a szürke tetemek közt a talajon, de csak egy pillanatra időzőm el a látványnál, hogy tudatosítsam magamban, a rajom még mindig harcol, és hatékony csapatmunkával bánik el a szektorunkba hatoló ellenséggel.

– *Kilenc óránál* – morogja Tairn, és már nem vitatkozik velem, ahogy balra fordul, én pedig folytatom a csapásokat, de csak olyan célpontra megyek, aminél nem kockáztatom, hogy esetleg a saját lovasainkra sújtanék le.

Alattam közben árnyak áradnak szét a levegőben, ahogy Xaden is ugyanígy cselekszik.

Istenek, hamarosan elevenen megsülök ebben a forróságban. Még a szél és az eső sem elegendő ahhoz, hogy lehűtse a mellkasomban éledező poklot. Lecsúsztatom a vezető pántját a csuklómról, majd elég ideig a combjaim között tartom ahhoz, hogy le tudjam hámozni magamról a röpkabátot, amit aztán a nyereg alá gyűrok. Így hat tőrrel kevesebb áll a rendelkezésemre, de legalább továbbra is könnyedén el tudom érni őket, ráadásul úgyis csak a másik kettő számít, ha...

– *Tizenkét óránál!* – bömböli Tairn, én pedig előrefordulok, és megpillantom a wyvernek újabb hullámát közeledni anyám szektora felé, veszélyesen megközelítve, de nem áttörve a felhőket – így viszont nem varázsolhatok, minthogy fogalmam sincs, hogy kit találnék el.

A szívem ugrik egyet, amikor anélkül zúgnak el anyám mellett, hogy megállnának.

Most, hogy a többiek felett repülünk, jó rálátásom nyílik az eseményekre, és kedvező helyzetben vagyok a varázsláshoz, csakhogynem közben mi magunk is remek célponttá váltunk az ellenség számára, márpedig most *értünk* jönnek. A kezemre csúsztatom a csuklópántot, nehogy elveszítsem a vezetőt.

– *El kellene csálnunk őket...*

– *Tartjuk magunkat a tervhez.* – Tairn lebukik, a testem pedig ettől nyomban elemelkedik a nyeregtől és a szíjainak feszül. A Második Raj sárkányai a közeledő fenyegetés felé fordítják a fejüket, és mindannyian egyszerre emelkedünk vagy süllyedünk alakzatba. – *Készülj.*

Három venin közelít, akiknek a kék tunikája feltűnően elüt az általuk megült wyvernek szürke bőrétől és vizenyős tekintetétől. Nagyjából tíz másodpercünk maradt.

Egy. Tőlem jobbra Ridoc integet törrel a kezében, amely azonban kettétört. A francba, ha az utolsó megmaradt fegyvere törött, akkor... Aztán ahogy pislogok egyet, a tör egyszer csak eltűnik. És rájövök, hogy Ridoc nem felém integetett.

Kettő. Amikor balra fordulok, látom, hogy a tör darabjai máris Rhiannon kezében vannak, miközben Feirge Sliseag irányába ereszkedik.

Három. Feirge Sliseag mellé ér, Rhiannon pedig elhajítja a darabokat.

Négy. Sawyer becsületére legyen mondva, hogy sikeresen elkapja a tör két felét.

Öt. Sgaeyl felemelkedik, hogy elfoglalja Feirge helyét, én pedig éppen csak annyi időre kapom el Xaden tekintetét, hogy meggyőződjek róla, nem esett baja. Sgaeyl szájából vér csorog alá, és Xaden arcának oldalán is esővízzel elvegyült vér patakszik tovább, de ösztönösen tudom, hogy nem az övé, úgyhogy a figyelmem visszatérhet az előttem lévő fenyegetéshez.

Hat. Lélegezz. Muszáj lélegeznem, hiába a mellkasomat szorongató tűzvihar, mert ha nem vagyok rá képes, akkor pillanatokon belül ki fogok égni. Nem mintha ne ismerném fel már most a jeleit: a reszketést, a forróságot és a fáradtságot. Csak éppen nem számít. Mindenki, akit szeretek, itt van most a harctéren.

Hét. Már majdnem felértek hozzánk, amikor lepillantok a védkőnek helyet adó kamrára, ahol Marbh öröködik egy másik Kék Buzogányfark társaságában, akit nem ismerek fel, és még egy további, nehezen kivehető alak is van velük, akiben Andarnát sejtem – aztán a napfény megcsillan a

Sawyer kezében lévő törön, majd ismét eltűnik. Feirge máris mozgásba lendült.

Nyolc.

– *Dajalairt zavarja, hogy repülésre alkalmatlanok a körülmények* – közvetíti Tairn az üzenetet, miközben Feirge felemelkedik Aotrom mellé.

Kilenc.

– *Mondd meg nekik, hogy jóval hatékonyabban tudják védeni az udvart és a sebesülteket ahelyett, hogy az átázott szárnyukkal verdesnének körülöttünk* – felelem. – *Idefent csak kockázatot jelentenének, nem segítséget.*

A tör gazdát cserél, és Ridoc ismét fel van fegyverkezve.

Elvigyorodok, amikor rájövök, hogy milyen pompásan együttműködtek csapatként, majd ismét a felénk tartó áradatra szegezem a tekintetemet.

Tíz.

– *Kezdesz úgy gondolkozni, mint...* – mondja Tairn.

– *Mint Brennan?* – kérdezem, miközben az első wyvern behatol a légterünkbe.

– *Mint Tairn* – feleli Sgaeyl, majd a nyakát előrenyújtva az ellenség felé lódul. Árnyak csorognak ki alóla, és kapják el a wyvernt a torkánál, hogy magukkal rántsák, miközben ő maga kiválik az alakzataból.

Tairn megtámadja a következőt, és a lendülettől hátrapenderülök a nyeregben, amíg ő egy az egyben veszi fel a harcot az ellenséggel. A becsapódás pillanatában viszont előrevágódom, és jól látom a Tairn állkapcsára fröccsenő vért, miután elkapja a bestia torkát.

A wyvern rikoltása olyan, mintha egyenesen az agyamat karistolná végig a karmaival. Ahogy küzdenek, a karmaik szinte egymásba gabalyodnak, amitől olyan függőleges pozícióba kerülünk, amit még Tairn szárnycsapásainak erejével is lehetetlen tartani.

Mindössze egyetlen kék villanásra van szükségem ahhoz, hogy előkapjam az ötvözetes tört, visszaengedjem a vezetőt az alkaromra, és felkészüljek a fegyverem elhajítására. Láttam már ezt korábban. Tudom, hogy mi a feladatom. És ezúttal nem fogok újabb szúrt sebet begyűjteni.

– *Ki tudsz egyenesedni?* – A szívem megugrik, ahogy a sötét varázshasználó a wyvern nyakáról átugrik Tairnra, fittyet hányva a sárkányom pikkelyeit megrezegtető üvöltésre, amit a saját hátasa hallat.

– *Maradj a nyeregben!* – követeli, de azért engedelmeskedik, és egyenesre vált.

A venin elővesz egy kürtöt, és még akkor sem veszi le rólam a kísérteties, vörös szemét, amikor gyors ütemben ereszkedni kezdünk, miután a wyvern súlya a mélybe ránt bennünket. Az ő arcát nem pókhálószerűen futják be az erek – ő csak egy asim, úgyhogy el tudok bánni vele.

– Te vagy az, akit ő akar – jelenti ki a sötét varázshasználó, kisöpörve az átázott, ragacsos, szőke haját a szeme elől, ami után lecsúszik Tairn nyakán, én pedig a balommal a szíjamat próbálgatom, de az nem enged.

Olyan... fiatalnak tűnik. Igaz, Jack is annak tűnt.

Tairn elereszti a wyvernt, és megpróbálja ellökni magától a haldokló teremtményt, de az még egyszer a nyaka után kap, amire Tairn egy erősebb harapással válaszol, kiszorítva belőle az életet – miközben mindannyian csak zuhanunk és zuhanunk.

– A Bölcsről beszélsz? – Rángatni kezdem a szíjat, de beszorult, és így én magam is csapdába estem.

A rohadt életbe.

Megpörgetem a törst, és a hüvelyk- és a mutatóujjammal elkapom a penge hegyénél, aztán egy csuklómozdulattal felé hajítom, éppen amikor eléri a Tairn vállai közti pikkelyeket.

Még a levegőben elkapja a fegyveremet, és színtiszta pánik árad szét az ereimben, ahogy előrántom az utolsó megmaradt törömet.

– Hamarosán mindannyiukkal találkozhatsz – mondja, majd felemeli a saját pengéjét, és megindul felém.

Jobbról egy zöld foltot látok közeledni a szemem sarkából, és mindketten akkor fordulunk oda, amikor Rhiannon Feirge hátáról Tairnéra érkezik – közvetlenül a nyergem előtt.

„A legkönnyebb módja, hogy legyőzzünk egy sárkányt, ha megöljük a lovasát. Habár a teremtmény valószínűleg túléli ezt a csapást, elég sokáig bénult lesz ahhoz, hogy könnyedén végezhessünk vele.”

– Elijah Joben ezredes, *Taktikai útmutató a sárkányok legyőzéséhez* (Harmadik fejezet)

HATVANKETTEDIK FEJEZET

Nem, nem, nem.

Ez az egész túlságosan ismerős.

Liamot elveszíteni... Nem. Nem veszíthetem el Rhiannont is. Egyszerűen nem engedhetem.

Rhiannon előreugrik, miközben a wyvern fülsiketítő rikoltást hallat, és már olyan gyorsan zuhanunk, hogy a vér mintha felfelé szökne mindenhol. Még egyszer próbát teszek a szíjammal, de a bőr teleszívta magát esővízzel, úgyhogy a torkomban dobogó szívemmel vagyok kénytelen végignézni, hogy Rhiannon ugyanazokat a manővereket alkalmazva száll szembe az ellenséggel, mint amelyekre engem is tanított a páston.

A veninnek sikerül kiütnie a kezéből a pengét, majd a következő rúgása is célba talál. Rhiannon hátracsúszik Tairn esőtől csúszós pikkelyein, én pedig megpróbálom elkapni, és a balommal meg is tudom ragadni a derekát, majd a másik kezemmel átadom neki a nálam lévő tört.

Hátrapillant a válla fölött, és biccent egyet felém, majd feltápászkodik, amikor az ellenség már majdnem nekünk rontott. Kényszerítem magam, hogy félrenézzek, ahogy a pengék egymásnak feszülnek, a sziklafal pedig egyre közelebb ér hozzánk, emlékeztetve rá, hogy milyen alacsonyan szállunk. Ekkor eszembe jut a combomhoz erősített számszerű, amit sikerül lecsatolnom a helyéről, majd gyorsan kinyitom a tegezt, és becsúsztatok egy nyílvesszőt a vájatba. Ilyen távolságból a szelet és az esőt sem kell figyelembe vennem.

– *Háromra le kell hajítanod magadról ezt az anyaszomorítót* – mondom.

– *Egy.* Rhiannon! – kiáltok előre, és célzok. – *Kettő!*

Rhiannon hátrapillant, majd levetődik Tairn vállai közé, én pedig előrehajolok, megfogom a bokáját, és gondolkodás nélkül meghúzó a kallantyút.

– *Három!*

A nyílvessző ágyékon találja a venint, miközben Tairn egy éles mozdulattal jobbra kanyarodik.

A sötét varázshasználó a mélybe zuhan, és a robbanás zaja szerencsére már csak a távolból hallatszik el hozzánk. Továbbra is erősen fogom Rhiannon bokáját, fittyet hányva a vállamba hasító fájdalomra, ahogy az ízületek kétségbeesve próbálják a helyükön tartani a tagjaimat.

Rhiannon Tairn tüskéibe kapaszkodik, a sárkányom pedig hamar ismét vízszintes pozícióba vált, és néhány újabb erőteljes szárnycsapással máris felfelé kezdünk emelkedni, amitől Rhiannon hátrazuhan, majd amikor nekem ütközik, megfordul, és szorosan átölel.

Én is kapaszkodom belé, a fél kezemmel még mindig a számszeríjat tartva, és közben veszek néhány mély levegőt. Alattunk Feirge mozgása tökéletesen tükrözi Tairnét, és remekül tartja vele a tempót. Ezek szerint minden rendben. Mindketten megmenekültek.

Nem Ressonban vagyunk, és nem veszítettem el a legjobb barátomat.

– Te vakmerő, felelőtlen... – kiabálok.

– Szívesen! – feleli, miközben eső patakzik alá az arcán, majd elhúzódik, és visszaadja a törömet. – Biztosítsd a nyeredet. Én addig felszedem a tört a talajról. – Ezzel feláll, majd egy pillanatra még egyszer elmosolyodik, mielőtt *leugrana* Tairn válláról.

Követem a mozdulatát, és megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor látom, hogy egy elegáns mozdulattal máris Feirge hátán landolt.

– *Beszorult a szíjam!* – mondom Tairnnak, miközben visszafordulunk az ütközet irányába.

– *Remek. Akkor talán végre a helyeden maradsz.*

A napfény megcsillan Quinn szekercéjén, ahogy Cruth hátán ülve megsuhintja a kétélű fegyvert, és belevágja a legközelebbi wyvern vállába, amely éppen Glane-be próbálta belemélyeszteni a fogait.

– *Melgren tíz percre jár, de csak két segítője tudja tartani vele a tempót. Általános a vélekedés, hogy a legtöbb sötét varázshasználó a második hullámra vár.* – Tairn elhalad Cruth mellett, én pedig még egyszer belepillantok az előttünk hemzsegő szürke tengerbe, és alig tudom elfojtani a hányingeremet. Legalább hat lovas nélküli wyvern van előttünk. Vajon meddig tudunk még kitartani? Megfordulok

a nyeregben, és valamivel alattunk észreveszem Xadent Sgaeyl hátán, ahogy a torkánál fogva ráncigálják el a wyverneket, majd csapják őket a hegyoldalba, miközben ugyanoda tartanak, ahová mi is.

– *Sgaeyl túlerővel néz szembe!*

– *Ha segítségre van szüksége, majd...*

Fájdalmas rikoltás hasít keresztül a zűrzavaron, amelytől rögtön összeszorul a mellkasom.

– *Andarna?*

A tekintetem végigjárja a homályossá váló hegygerincet, miközben folytatjuk az utunkat felfelé.

– *Biztonságos és rejtett helyen vagyok* – feleli.

– *Aotrom!* – bömböli Tairn, és a gyomrom lesüllyed.

Ridoc.

Tairn jobbra fordul, elkerülve az egyik aláhulló wyvern testét, de egy másik is van felettünk, amely éppen elkapta Aotrom hátsóját, és három további is közelít, hogy végezzenek vele.

Sawyer és Sliseag érkeznek a szektorunk ellenkező végéből, hogy velünk egyidőben avatkozzanak közbe, de közben mindenki más alattunk tartózkodik. A csípőmnél lévő hüvelyébe csúsztatom a törömet, majd ismét felajzom a számszerít, és biztosítom a combomnál.

Minden porcikám belerázkódik Tairn üvöltésébe, miközben továbbra is kapaszkodom a kápába, várva a pusztító becsapódást, de Tairn végül tovább repül akkor, amikor Sawyer és Sliseag is a küzdelembe vetik magukat – aztán az utolsó pillanatban a masszív farkát nekivágja a közelítő wyvernnek.

Csontok törésének zaja tölti meg a levegőt, és amennyire csak a szíj engedi, megfordulok, hogy fel tudjam mérni, mi történt. Az egyik wyvern alábukik – a fél feje beszakadt. Egy tehát elintézve, de még mindig maradt három.

Tairn a valaha látott legmeredekebb fordulatát hajtja végre, és a látómezőm pereme elhomályosul, ahogy közel függőleges helyzetbe kerülünk, mielőtt balra döntené a szárnyát, és ereszkedésbe váltana. Dühösen nézek a szélbe és az esőbe, ahogy Aotrom és Ridoc segítségére sietünk.

Ridoc minden tőle telhetőt megtesz, hogy lehámozza a wyvernt Aotrom hátsó feléről, és már a képébe vágta a kardját, de a rettenetes teremtmény még így sem engedi el az áldozatát.

Sliseag ér oda először, végigszántva a wyvernt a kardfarkával, alaposan felhasítva a mellső lábát. Amikor még ez sem elég, Sliseag megpördül, és elkapja a nyakát, de Tairnnal szemben ő nem elég erős ahhoz, hogy ki is

törje, úgyhogy további értékes másodperceket veszítünk, ami alatt ráadásul ő maga is támadási felületet nyújt a további wyverneknek.

Nem fogunk időben odaérni.

A páros irányt vált, és elkanyarodik Aotromtól, majd az utolsó pillanatban Sliseagot veszi célba.

A legközelebbi wyvern egy szempillantás alatt kitátja az állkapcsát.

Zöld tűz szökik elő a torkából, és burkolja be Sliseagot, hátralökve Sawyert, aki így csak hajszállal kerül el, hogy elevenen megégjen, majd füstölgő csizmával végigcsúszik Sliseag gerincén.

A harmadik wyvern befejezi a támadást, és belekap Sliseag védtelessé vált oldalába. Sawyer belerúg egyet, hogy megóvjja a sárkányát a harapástól, de a következőt már ő kapja – és a lába eltűnik a wyvern hatalmas fogai között.

– Sawyer! – kiáltja Ridoc.

Sawyer sikolya a csontomig hatol, és kis híján magam is visszhangozom, amikor a wyvern állkapcsa jól hallható kattanással összezárul. Tairn lassít az ereszkedésén, és már csak néhány méterre lehetünk Aotromtól, miközben a megmaradt wyvernek alattunk hemzsegek.

Tairn változtat a dőlésszögén, és tudom, hogy támadni készül, de ebből a helyzetből már csak arra van idő, hogy az egyiküket megmentjük – választanunk kell Sawyer és Sliseag között. Sawyer még mindig üvölt fájdalomában, ahogy a wyvern félig leráncigálja Sliseag hátáról, félrehúzza rút, szürke fejét, mielőtt ismét támadna.

A gyomrom összerándul, és képtelen vagyok levegőt venni.

A térde alatt semmi sem maradt Sawyer lábából.

Rengeteg vért veszít, és már kapaszkodni sincs ereje.

Nem. Nem fogom tétlenül végignézni, hogy egy újabb barátom haljon meg. Nem vagyok rá hajlandó.

Rámarkolok a balomban lévő törre és a jobbomban lévő számszeríjra, majd átszakítom a szíjat, ami eddig a helyemen tartott, miközben Tairn lejjebb engedi a jobb szárnyát, tökéletes szöveget biztosítva számomra a támadáshoz. Egyetlen másodperc.

– *Bocsáss meg.*

– *Ne merészd...*

– *Inkább öld meg a másikat mindkettőnk érdekében!* – Már mozgásba is lendültem, és miután visszacsúsztottam a tört a hüvelyébe, kivetődöm a

nyeregből, majd futva megteszek egy, két, három lépést, mielőtt ugranék.

Andarna. Xaden. A nővérem. Brennan. Mindannyiuk arca megjelenik a tudatomban, ahogy kitárom a karom repülés közben, de nem találok mást, csak levegőt, és végül az anyám ábrázatát látom magam előtt, amikor megérkezem Aotrom hátára, és a csizmám talpa meg tud maradni a gerincét borító pikkelyek között.

– *Ezüsthajú!*

– *Na, hogy megy a futólandolás?* – A francba, tényleg megcsináltam.

Alighanem Ridocnak is ugyanez járhat az eszében, mert szintiszta döbbenettel méreget, mielőtt kirántaná a kardját a wyvern orrából, majd felkészülne, hogy ismét belevágja, miközben én felé futok.

– Nem tudom leszedni róla a rohadékot! – kiáltja.

A szívem hevesen zakatol, miközben Tairn végez az ereszkedéssel a jobb oldalamon, és egy fekete folt tölti meg a látómezőm peremét. Megfeledkezve az önfenntartás ösztönéről, amely azt súgja, hogy ez *nagyon* rossz ötlet, Ridoc felé futok, és a kezébe nyomom a számszerűjat.

– Használd, amint Sliseagon vagyok, aztán szállj vissza a helyedre!

– Amint *micsoda*?

Nem állok meg, hogy válaszoljak a kérdésére, mert túlságosan lefoglal, hogy nekimenjek annak a rohadt wyvernnek, amelyiknek a torkából éppen az imént harapott ki egy jókora falatot Sliseag.

Felszaladok a ríkoltozó bestia szeme közti sávon, miközben még mélyebben Aotromba vágja a fogait, majd éppen akkor érem el a szarvai közti részt, amikor Sliseag elszakítja tőle az állkapcsát.

– *Egyszer még megfojtalak ezért* – morogja Tairn, és a távolból csontok roppanását hallom.

Félúton a wyvern tekergőző nyakán kis híján kifícamítom a bokámat az egyik tüskéjében, de még sikerül időben megtalálnom az egyensúlyomat, ahogy Sliseag visszafordítja a fejét a wyvern felé, és megtámadja a lovasát, Sawyernek azonban túl bizonytalan a fogása a gerincén lévő pikkelyeken ahhoz, hogy a sárkánya elég gyorsan tudna manőverezni. Sliseag nem tudja legyőzni a venint anélkül, hogy elveszítené Sawyert.

A venin koponyatörő üvöltést hallat, miközben a wyvern még egyszer Sawyer után kap, és felé sújt a farkával – ám ezúttal nem találja el.

– Siess, Violet! – kiáltja Ridoc.

– Sliseag! – kiáltom, megszegve a sárkánylovakok alapszabályát. – Engedd, hogy segítsék neki!

A vörös sárkány felém fordítja a fejét, rám szegezve dühödt, aranyszínű pillantását, mire biccentek, és Dunne-hoz fohászkodom, hogy érte a szavaimat és maradjon nyugton, majd lendületet veszek a wyvern hátáról, és kalimpáló lábbal megpróbálok átvetődni a kettejük közti távolságon.

Éppen Sliseag szeme fölé érkezem, és gyorsan átkarolom a balommal az egyik szarvát, hogy megfogjam a saját lendületemet, egyúttal legyen miben megtámaszkodnom, mielőtt visszafordulna a lovasára támadó wyvern felé, de hiába csattogtatja az állkapcsát, nem tudja elkapni.

– Ridoc, most! – Sliseag szarvát használva támasztékként lejjebb csúszok a nyakán, amikor robbanást hallok a hátam mögül, és egy pillanattal később megérzem a forróságot.

Sawyer valahogy átkecmereg Sliseag gerincén, én pedig futólépésbe váltok. Ha lezuhan, Tairn sem tudja megmenteni. Túl közel vagyunk az alattunk húzódó hegylánchoz.

– *Hol vagy?* – kérdezem Tairntól, miközben Sawyer döbbszerű tekintete az enyémre talál.

Nem veszek tudomást a felettem hallatszó csattogásról és rikoltozásról, és tovább haladok előre.

– *Ahol lennem kellene, veled ellentétben!* – morogja Tairn éppen akkor, ahogy irdatlan alakja feltűnik felettem az égen, majd a mélybe veti az újabb wyvern élettelen tetemét – ha jól számolom, ez már a negyedik áldozata.

– *Remek, akkor most kérnék egy kis szívességet.* – Elrohanok Sliseag szárnyai és a wyvern hatalmas, csikorgó fogai mellett. A bestia egyben készül elemészteni Sawyert.

– *Mi volna az?* – kérdezi Tairn, aki már meg is indult felénk.

– Violet? – Sawyer szeme elkerekedik a döbbenettől, ahogy a vér továbbra is émelyítő, ritmikus löketekben bugyog a lába csonkjából. Gyógyítóra van szüksége, mégpedig most azonnal.

Beütöm a térdem, ahogy az utolsó néhány métert csúszva teszem meg, majd egyenesen Sawyernek ütközöm, és ezzel még hátrébb lököm Sliseag gerincén a sárkánya hátsója felé. Átkarolom, és a háta mögött összefűzöm a kezemet.

– Kapaszkodj! – üvöltöm, ahogy végigcsúszunk a számtalan vörös pikkely között, alig néhány lépésre a mélységtől.

Sliseag közben fordul egyet, hogy távolabb kerüljünk a hegytől, ezzel szerezve nekünk vagy százméternyi magasságot, amire mindenképpen szükségünk lesz az óhatatlanul bekövetkező zuhanáskor, majd egy lágy mozdulattal levet minket a hátáról.

– *Ezüsthajú!*

Sawyer is belém kapaszkodik, ahogy leesünk a sárkányáról, és szabadesésben zuhanni kezdünk.

– *Kapj el!* – Szél borzolja össze a hajamat, csap az arcomba, a bőrszerelésembe, de továbbra is minden erőmmel kapaszkodom a barátomba, ahogy feltartóztathatatlanul zuhanunk a talaj felé. Még megmenthetem. Nem a mai lesz a halála napja. Nem lehet, hogy így legyen.

Egy. Kettő. Három. Négy. Számolom a szívdobbanásokat, ahogy a hegylánc elhúz mellettünk.

– *Mit művelsz?* – üvölti Xaden, és egyszer csak bársonyos, ismerős érintést érzek a nyakamon, mintha Xaden egészen a határaiig tolná ki az erejét. A zuhanásunk lelassul, de nem sokkal. Aztán egy sötét szárny eltakarja az eget.

– *Szerinted mégis a francot mű...* – Rögtön minden levegő kiszalad belőlem, ahogy egy acélos erejű satu zárul körénk, egyetlen szempillantás alatt felfogva a zuhanásunkat. *Tairn.*

– *Melyik része nem volt érthető annak, hogy „maradj a helyeden”?* – bömböli, továbbra is szorosan tartva kettőnket a karmában, majd balra fordul, vissza Basgiath felé.

– *Az ember mégsem lehet két helyen egyszerre* – próbálok vitatkozni, egyúttal igyekszem levegőt venni, miközben Sawyer elernyed, és az álla a vállamra hanyatlik. – *Előbb végezned kellett a negyedik wyvernnel, Sliseag pedig nem tudta volna megvédeni magát, ha ehhez el kell veszítenie Sawyert, úgyhogy nekem Sawyer után kellett mennem.*

– *És azt remélted, hogy majd úgyis elkaplak?* – Kitarja a szárnyát, és siklórepülésbe vált.

– *Miért, nem így történt?* – Először lassan, majd egyre nagyobb lendülettel zúdul a levegő a tudómba.

Tairn felhorkan, és inkább témát vált.

– *A bátyádnak sikerült egybefoltoznia a védkövet, de... nem reménykedik benne, hogy működni is fog.*

A szívem először megemelkedik, hogy aztán ugyanolyan gyorsan le is süllyedjen. Nos, ez igazán... remek.

– *Miért? Nem lehet feltölteni?*

– *Marbh nem árulta el a részleteket.* – Tairn három karomra érkezik a szikla és az iskola hátsó része közötti kis területen, majd óvatosan kitarja azt a negyediket, amelyben kettőnket hozott idáig.

Mi a francokat ért ezen? Egyszer csak vacogni kezdek, mivel továbbra is zuhog az eső, majd lefektetem Sawyert a hátára, letérdelek mellé, és megpróbálom kitapintani

a pulzusát a fehérre vált nyakán.

– Segítség! – A kiáltásom visszhangot ver a hivatali épület kőfalai között, és amikor nagy nehezen, de ki tudom venni a pulzusát, az enyém is megélnékül. Nagyon gyorsan veszített nagyon sok vért, és nem látszik segítség, ugyanakkor nyilvánvalóan nem mi vagyunk az elsők, akik itt szálltunk le.

– *Én majd hívok segítséget* – feleli Tairn.

Nem lehet a tiéd, közlöm Malekkel, miközben az alattam lévő hó is lassan bíborszínre vált. Elvetted Liamot. Nem fogod elvenni Sawyert is.

– Sawyer? – Megpróbálom lehámozni magamról a bal combomhoz erősített hüvelyt, és ezúttal szerencsére sikerrel járok. A törökkel és minden egyébbel együtt Sawyer térde alá csúsztatom a bőrt, néhány centiméterrel a megtépázott hús fölé, majd befűzöm a szíjat, és amilyen erősen csak képes vagyok rá, meghúzom, amitől nyomban vakító fájdalom robban a vállamba.
– Fel kell ébredned! Nyisd ki a szemed!

A félelem keserű íze tölti meg a számat, miközben nem is a testi erőmmel, hanem pusztán az akaratommal megpróbálom valahogy beügyeskedni a csatot a helyére.

– Kérlek! – Elcsuklik a hangom, ahogy még egyszer kitapintom a pulzusát a csuklóján, majd a nyakán, vörhenyes nyomokat hagyva az élettelen bőrén. – Kérlek, Sawyer, kérlek. Megbeszéltük, hogy kibírjuk a harmadik év végéig, emlékszel?

– *Jön a segítség* – jelenti be Tairn.

– Emlékszem – suttogja Sawyer, résnyire kinyitva a szemét.

– Ó, hála az isteneknek! – Elmosolyodom, miközben az alsó ajkam csillapíthatatlanul reszket. – Tarts ki...

– Violet! – kiált felém Maren a mező másik végéből, és ahogy felpillantok, látom, hogy Daja hátán közelít felénk.

A griff az esővel dacolva vágat előre, és gyorsan felér hozzánk, míg Cat és Bragen futólépésben követik.

Tairn egyszer csak a magasba fordul, ahol még mindig folyik a harc.

– *Sgaeyl...*

– Menj! – Ha Sgaeyl veszélyben van, akkor Xaden is, és látva, hogy milyen óriási árnynyalábok veszik körbe a szürke felhőt a szektorunk peremén...

Tairn lekushad, majd hatalmas lendülettel kilő az égbe, és néhány óriási szárnycsapással megcélozza a hajnali égboltot. Közben Maren és Daja odaérnek hozzánk, és észreveszem, hogy a griff egy hordágyat is húz magával.

– Mi történt? – Maren leugrik a griff hátáról, akinek a tollai szintén csurom véresek.

– Egy wyvern elkapta a lábát. – Bragen és Cat felé pillantok. – Te jól vagy?

– Nem a mi vérünk – mondja Bragen, ahogy sietve lehajol Sawyer mellé. – Minden rendben lesz – próbálja megnyugtatni. – Csak el kell vinnünk a gyógyítókhoz. – Becsúsztatja a karját Sawyer alá, majd megemeli, és odaviszi Dajához.

A gyógyítók. Befoltozni ugyanis nem lehetséges, ha egyszer elveszítettük a lábát.

– Elszállítottuk a sebesülteket – mondja Maren a válla fölött, majd visszasiet Dajához, miközben Cat segít Bragennek a hordágyra fektetni Sawyert.

– Köszönöm. – Leülök a földre, és az égre pillantok, a Xadenhez fűződő kapcsolatomba figyelve, egyúttal próbálok arra gondolni, hogy minden rendben lesz vele, és úgyis csak elvonnám a figyelmét, ha most a hogyléte felől érdeklődnék.

– Ne nekünk köszönd – feleli Maren, majd gyorsan felszáll Dajára, és miután elhelyezkedett, Bragen társaságában máris visszaindul a Gyógyítók Kvadránsa felé.

– Szarul nézel ki. – Cat lehajol mellém. A hajfonata ugyanúgy teleszívta magát vízzel, mint az enyém. – Hallottam, hogy mit tettél odafent. Pontosabban Kira látta, és ő mondta el. Merész húzás volt.

– Te is ugyanezt tetted volna. – Kezd eluralkodni rajtam a kimerültség, és egyre erőtlenebbnek érzem magam, ahogy kiürül a szervezetemből az adrenalin.

– Hát, én gyorsabban futottam volna. – Előkapja az egyik törét, és felém nyújtja. – Úgy látom, elvesztettél egyet.

Tessék.

– Kösz. – Úgy veszem át tőle, akár egy békeajándékot – és talán valóban az is.

– Vigyázni fogok Sawyerre – ígéri, miközben feláll.

– És nehogy ezt is megköszönd – szól vissza a válla felett, majd egyetlen további szó nélkül megindul a délnyugati torony felé.

A vezető lehullik az alkaromról, én pedig kitörlöm az esőcseppeket a szememből. Teljesen megfeledkeztem erről az átkozott szerkentyűről. Balra, majd jobbra pillantok, és észreveszem a mindenütt szétszórva heverő wyverntetemeket – egy Zöld Buzogányfark is van köztük, akinek a láttán összeszorul a szívem...

Teine?

– *Életben van* – mondja Tairn, aki már el is indult visszafelé. – *Az utolsó hullámot próbálják visszatartani, és... Mögötted!*

Talpra kecmerek, majd a szikla... és a venin felé fordulok, aki mindössze tíz méterre állhat tőlem, és kíváncsi pillantással méreget. Az ábrázata szív alakú, és egykor kétségkívül gyönyörű női arc lehetett.

Összerándul a gyomrom, és rászorítok a Cattól kapott törre.

Cat.

Nem akarom felhívni a figyelmet az éppen visszavonuló röptetőre, hacsak a venin nem vette észre már eddig is.

– Nincs értelme menekülni – mondja a sötét varázshasználó, és úgy lép előre, mintha annyi fenyegetést sem jelentenék rá, mint egy pillangó. – Mindketten tudjuk, hogy bármikor kiszívhatom a földet alattad, és akkor ez az egész hiába volt. – Kitarja a karját, és végigmutat a körülöttünk lévő pusztításon.

– Sorrengail! – kiáltja Cat, és hallom a vizet szétfröcskölni, ahogy visszafut felém.

– Menekülj, Cat! – kiáltom, majd felpillantok Tairnra, aki nagyjából egy percre lehet tőlem. Hiába a figyelmeztetésem, Cat nem lassít.

A venin szeme felizzik, amikor észreveszi Catet, majd letérdel, és a jeges talajra fekteti a tenyerét.

– Ne! – üvöltöm, és a szívem a torkomba ugrik. Ez még a rémálmaimnál is rosszabb. Még akkor is, ha én elmenekülhetnék, bele sem merek gondolni, hogy mit művelne Cattel. Fordítok egyet a csuklómon, majd rámarkolok a balomban lévő vezetőre, aztán felemelem a törömet, és kinyitom a Tairn erejét rejtő ajtót.

A hó elolvad a lábamnál, és gőz száll fel a bőrömről, amikor Cat mellém ér.

– El kell tűnnöd innen – mondom.

– Fogd be. – Előhúz egy tört a combjánál lévő hüvelyből.

– Ó, erősnek gondolod magad, igaz? – A venin oldalra dönti a fejét, majd alattomos mosoly terül el az arcán, ahogy kíváncsian tanulmányozni kezd. – Hiszen te vagy a villámforgató.

Égzengés zaja tör elő a felettünk csüngő felhőből, ahogy az energia forrón, sisteregve összegyűlik az ereimben. Hiszen nem kell elfutnom, ha egyszer varázsolhatok is helyette.

– Ő nem érdekel – mondja, Cat felé pillantva. – Arra viszont parancsot kaptam, hogy téged ne öljelek meg, úgyhogy ne nehezítsd meg a dolgomat.

– Engem?

Mi a franc?

Megtesz egy lépést előre, én pedig szabadjára engedem a villámot, és közvetlenül előtte sújtok a talajba, amitől megtorpan.

– Mennyivel jobban fogsz mutatni, ha majd *mellette* varázsolsz.

A rémálom teljes súlyával tér vissza, és megremeg a kezem.

Az összeszűkült tekintete vadul felizzik.

– És én leszek a kedvence, amiért átadlak neki. Hamarosan többet fogok érni, mint a többi asim. – Egyre gyorsabban és gyorsabban beszél. – Ha ennek vége, megkapom a Völgyet!

Ha *átad* neki?

– Bármikor végezhetsz vele – emlékeztet rá Cat, továbbra sem véve le a tekintetét a sötét varázshasználóról.

– Szeretném tudni, mégis mire gondolt az előbb – motyogom.

„*Valami sokkalta veszélyesebb lesz belőled...*” Hát nem ezt mondta a rémálomban?

– Én leszek az, én! – A venin a csapzott vörös hajába túr a reszkető kezével.

Ez Cat műve.

Ő fokozza a kapzsiságát, és teszi a saját érzelmei rabjává. El kell ismernem, elég irigylésreméltó képesség, ha nem éppen ellenem használja.

– Elég lesz, Wynn. – A társához hasonló bőrszerelést viselő venin bukkan fel balról, aki megkerüli a sárkány tetemét, majd előretartja a karját.

Cat egy kiáltás kíséretében hátravágódik, és a talajnak ütközik.

Francba. Nincs több idő a kíváncsiságra. Varázsolok, és az energia a bőröm minden egyes négyzetcentiméterét átforrósítja, miközben a felettünk lévő felhőből lehívom a villámot, és lesújtok a Wynn nevezetű fürtelemre. Ott helyben felbukik, nyitott, üveges tekintettel, és egy másodperccel később füst kezd szállingózni a teteméből.

– Érdekes – állapítja meg az új jövevény, és összezárja az öklét.

A vezető elviselhetetlen forrósággal felizzik. A földre ejtem, és elborzadva látom, ahogy szétesik, és végül semmi nem marad belőle, csak a csuklópánt. A venin ezután ismét felfelé fordítja a tenyerét, mire egy láthatatlan erő felemel a talajtól, és tökéletesen magatehetetlenül megtart a levegőben.

Akár az álomban, azzal a különbséggel, hogy ez nem a Bölcs.

A torkom összeszorul, és még a kezemet is képtelen vagyok felemelni, hogy varázsoljak, sőt még ahhoz sincs erőm, hogy Catnek kiáltsak, fusson, amíg lehet. Ez már nem álom. És innen nincs ébredés.

– *Maradj nyugton!* – utasít Tairn, aki már majdnem visszaért, de még mindig nincs elég közel.

– *Úton vagytok!* – kiáltja Xaden, ahogy a venin úgy lép át a térd fölé, mintha csak egy jelentéktelen útakadály volna, majd megindul felém.

Nem fognak időben ideérni. És nekem sem maradt elég időm.

Ami azt jelenti, hogy mindannyiunkkal én végeztem.

Andarna viszont élhet. Csak ki kell bírnia, és el kell döntenie, hogy élni akar.

– Már majdnem ideért, úgyhogy siessünk egy kissé, ha nem bánod – mondja a venin alig tíz lépésre tőlem.

– A hordát kifárasztja a várakozás. Még nem kaptak engedélyt a támadásra.

Egy alak bontakozik ki a sötét varázshasználó mögötti szikla takarásából. Nem, nem egy alak: inkább mintha magának a sziklának a része volna... Talán egy jókora... kőtömb?

Egy kőtömb, amelynek aranyszínű szeme van.

Úgy zúdul előre a rejtekhelyéről, akár egy nyílvevő. Egyre csak növekszik, és változtatja a színét... És hamarosan már szárnyai, karmai és fekete pikkelyei vannak.

„Egyedül vagyok a véleményemmel, miszerint a varázsvédelem tudásának, és az általa nyújtott biztonságnak nem csupán Navarre-t kellene szolgálnia – és nagy árat fizettem ezért a véleményemért.”

– Morraine-i Lyra naplója (Jesinia Neilwart fordítása)

HATVANHARMADIK FEJEZET

A venin megfordul, de nem elég gyorsan.

Andarna közvetlenül előtte ér földet, kitárja az állkapcsát, és *tüzet okád rá*, ropogósra sütve a sötét varázshasználót, majd ugyanazzal a lendülettel leharapja a fejét a törzséről.

A testével egyidőben hanyatlok alá az olvadó hólébe, miközben Andarna kiköpi a még mindig füstölgő fejet, majd utána fúj némi kénzagú gőzpárát.

Mi. A. Szent. Szar?

– *Te...* – Valahogy sikerül talpra kecmeregnem, és odatántorgok hozzá. – *Te...*

– *Tüzet okádtam* – büszkélkedik, és kitárja a szárnyát.

– Komolyan megetted? – kérdezi Cat, de azért ügyel rá, hogy tartsa a távolságot Andarnától.

– *Ne szólítsd meg a sárkányt, akinek nem vagy a lovasa, emberfajzat.* – Andarna Cat felé vicsorítja a fogsorát.

– *Azt hittem, a szikla része vagy.* – Úgy méregetem a sárkányomat, mintha most látnám először. És talán valóban így van.

– *Mondtam, hogy el tudok rejtőzni.*

Kinyitom a számat, majd becsukom, és keresem a szavakat, de egyet sem találok. Ez nem rejtőzködés volt. A pikkelyei most már ugyanolyan feketék, mint Tairné. Lehet, hogy képzelődöm?

Tairn leszáll mellettünk, alaposan felkavarva maga körül a hólét, majd körbenéz a saját kis harcmezőnkön, és némi büszkeséggel szemrevételezi az ütközet eredményét.

– *Ez gyorsan ment.*

– *Az ő műve.* – Andarnára mutatok, miközben Sgaeyl és Sliseag is leszállnak Tairn mögött.

– *Képes vagy tüzet okádni* – állapítja meg Tairn elismerően.

– *Bizony.* – Andarna kinyújtóztatja a nyakát.

– *Melgren a Völgybe rendelt bennünket.* – Tairn tekintete összeszűkül, és a feje Sgaeyl felé kezd tekergőzni.

– Az egész rajt a Völgybe irányítják? – A magasba pillantok, és észreveszem, hogy mindössze két wyvern maradt a szektorunkban.

„A horda belefáradt a várakozásba. Még nem kaptunk engedélyt a támadásra.” Hiszen ezt mondta a venin. Az utolsó hullám még mindig nem ért el bennünket.

– Nem az egész rajt, csak minket – pontosít Xaden, majd megkerüli Tairnt. Kis gőzoszlopok emelkednek fel onnan, ahol az eső eltalálja a csupasz karját. Ugyanolyan kimerültnek tűnik, mint ahogyan én érzem magam, és van egy horzsolás az alkarján, de megkönnyebbülök, hogy nem látok rajta más sérülést.

– Még nem küldték ki az utolsó hullámot, azonkívül Sawyer és Aotrom már így is sérültek. Ha mi ketten elmegyünk, a többiek, Brennan és a védő is őrizetlenül maradnak. – Megrázom a fejem. Ezt nem engedhetjük. Brennan a záloga, hogy túléljük ezt az összecsapást.

– Pontosan – mondja Xaden, amikor mellém ér. – Jól vagy? – Átkarolja a vállamat, majd csókot lehel a halántékomra. – Visszafogják a sajátjaikat, amíg ez a hullám elül. Gyorsan meg kell vele értetnünk, hogy mit akarunk.

– Jól vagyok – felelem. – Menjünk.

– Ott találkozunk – mondja Tairn.

– *Csatlakozz Marbh-hoz* – mondom Andarnának, majd kissé megnyomom a bal vállam, és elvégzek vele egy körzést, hogy próbáljam enyhíteni az ízület mélyén lüktető, éles fájdalmat.

– *Ott leszek, ahol szükség van rám* – puffogja Andarna.

– *Rendben, amíg ez azt jelenti, hogy Marbh mellett maradsz.* – Felvonom a szemöldököm. Egy sárkánnyal szemben.

Kétszer csattint a farkával, majd elsomfordál, de legalább a védő kamrája felé megy, ahol biztonságban lehet.

Basgiath falai között eluralkodott a káosz. Egy sor griff mellett haladunk el, majd belépünk a harangtorony alatti, őrzött ajtón, és rögtön összeszorul a gyomrom. Innentől egészen a gyengélkedőig sebesült gyalogságiak és lovasok ülnek a falnak támaszkodva. Változó állapotban vannak, és a többségük égési sérüléseket szenvedett, mindenesetre a jajkiáltásaik egyként töltik meg a kőfolyosót, miközben másod- és harmadéves gyógyítók szaladnak egyiktől a másikig.

– Húsz perce kifogytak a fekhelyekből – közli Cat csendesen. – A gyalogságiaknak a legsúlyosabbak a veszteségei.

– Mint általában – teszi hozzá Xaden, továbbra is az udvarra nyíló ajtóra szegezve a tekintetét, nem sokat törődve a jobbunkon lévő sebesültek tucatjaival.

Egyszer csak megállunk, ahogy egy egész szakasz gyalogsági rohan el mellettünk. A gallérjukon lévő jelvény alapján elsőévesek.

– Violet. – Cat megfogja a könyököm, én pedig felé fordulok és megtorpanok, amíg Xaden kinyitja az ajtót. – Mondd meg anyádnak, hogy mi is tudunk harcolni odafent, ha képes elállítani az esőt. Ha pedig nem, akkor vessenek be minket is ugyanúgy, mint a gyalogságiakat. Több tapasztalatunk van a veninekkel, mint bárkinek Basgiathban, azonkívül a griffek kivételesen gyorsak a talajon.

Csak eltökéltséget látok abban a barna szempárban, semmi más, úgyhogy biccentek.

– Így lesz.

Leengedi a kezét, és Xadennel kilépünk az udvarra.

A totális káoszba érkezünk, ahogy megpróbálunk keresztülvágni az éppen eligazítást kapó, sötétkék uniformist viselő, reszkető másodévesek sorai között. Mintha a rangjelzések már semmit sem jelentenének többé, és mindenkit azzal párosítanak össze, aki épp még nem sérült meg.

Amint előrébb jutunk, megpillantjuk a nyitott kapu előtt zajló vezetőségi megbeszélést.

– Legalább az átkozott kaput bezárhatták volna! – kiáltja az egyik kadét Xaden felé, ahogy elhaladunk mellette.

– Az nem sokat segítene rajtatok – feleli Xaden, majd az egyik halott wyvernre mutat, amely a félig beszakadt tetőből kandikál elő. – Még akkor is, ha a földön támadnának, alig öt másodperc alatt áttörnék a védelmet. Nem biztos, hogy ennyiért érdemes feladni az egyedüli kijáratot.

Együttérző pillantást vetek a másodévesre, majd követem Xadent.

– Lehetnél egy kicsit...

– Kedvesebb? Megértőbb? – kérdezi. – Aranyosabb? Mégis hogyan kellene megértetnem velük, hogy mi vár rájuk?

Kétségkívül igaza van.

– Hékás – szólal meg egy sötétkék uniformist viselő másodéves a jobbunkon lévő rajból, ahogy elpillant a vállam fölött.

– Sajnálom, de igaza van. Senkinek sem segít, ha bezárjuk a kaput – mondom olyan visszafogottan, amennyire csak képes vagyok rá.

– Nem ezért szóltam. – A hátam mögé mutat. – Egy írnok lohol a nyomodban.

Ahogy megfordulok, Jesiniát pillantom meg felém kocogni az esőben, a kezét a köpenye alá rejtve.

Biztosan a napló van nála.

– Próbáld meg biztonságos helyre vinni – javasolja Xaden. – Addig én megpróbálok beszélni velük. – Átmegy a Basgiath kapujaként szolgáló, tízméteres boltív és az első csapórács alatt, mire a második rács alatt álló anyám, Melgren tábornok és a három segédje figyelme rögtön felé fordul. A sárkányaik farka ott tekergőzik körülöttük, feleolyan magas falat képezve, mint maga az erőd, sőt Codagh esetében valamivel még annál is magassabbat.

– Jobban tennénk, ha... – kezdek jelelni Jesinia felé, de rögtön leengedem a kezem, amikor rájövök, hogy jelenleg sehová sem tudnám biztonságba vinni.

Megragadja a könyökömet a szabad kezével, majd behúz a csapórács alá. A naplót továbbra is a köpenye alatt tartva fél kézzel jelelni kezd.

– Azt hiszem, megtaláltam, hogy mi a különbség a két szöveg között, de szerintem Lyra az, aki hazudik a naplójában.

– Mire jutottál? – kérdezem jelelve, továbbra is Melgrennek háttal, majd felállítom a pajzsom, és mindenkit – még Tairnt és Andarnát is – kizárok a tudatomból.

– Szerintem a hét a kulcs. – Felvonja a szemöldökét. – De ez lehetetlen.

– Nem értem. – Megrázom a fejem. – Hét micsoda?

– Ez az egyedüli különbség a két napló között. Először arra gondoltam, talán a rúnákra gondol, és ezt a részt tévesen fordítottuk le, mivel az aretiai védkövön hét rúna található – jeleli, a homlokán egyre mélyülő barázdákkal. – De aztán újra ellenőriztem.

– Mutasd.

Bólint, majd előhúzza Lyra naplóját, kinyitja valahol a közepén, és rábök az egyik szimbólumra. – Tessék, ez az. Hetes. De Warrick hatot mond, emlékszel?

A szívem lesüllyed, majd lassan bólintok.

Ezek szerint valóban Lyra téved.

– Itt az áll... „A hét életének lehelete együttesen vaslángba borítja a követ.”

Lecsügged a vállam, és felsóhajtok. Hét sárkány... Ez lehetetlen. Hiszen csak hatféle létezik: fekete, kék, zöld, narancs, barna és vörös.

Visszaadom a naplót.

– Akkor talán mégsem hetet jelent. Nem lehet, hogy tévedtél?

Megrázza a fejét, majd visszapörgeti a naplót az elejére.

– Nézd. – Ismét rámutat az egyik szimbólumra. – „Ez Lyra, az Első Hatok tagjának története.” – Megmutatja a hatos szám jelét, majd visszalapoz az előző helyre. – Hét. Látod?

Az ajkaim elválnak egymástól. Francba. Francba. *Francba!*

– Hasonlítanak – folytatja. – De ez akkor is hetes. És az aretiai védkövön is hét kör látható. Hét rúna. Hét! – ismétli még egyszer, mintha félreérthetném.

Tehát hét. Túl gyorsan szánkáznak a gondolatok a fejemben ahhoz, hogy meg tudnám ragadni őket.

– Ezek szerint ez a napló...

– Téves – folytatja, mire elhallgatok.

Becsukom a könyvecskét, és visszaadom neki.

– Köszönöm. Most pedig a gyengélkedőre kellene menned. Sawyer ott van, és ha...

Becsúsztatja a naplót a köpenye alá, és még azelőtt válaszol, hogy befejezhetném.

– Miért van a gyengélkedőn? – Elkerekedik a szeme.

– Egy wyvern leharapta a lábát.

Élesen beszívja a levegőt.

– Menj. Ha sikerül kimentenünk a sebesülteket, Maren megígérte, hogy majd vigyáz rá, vagyis ha biztonságos helyre kerülnek, akkor neked is az a legjobb, ha velük tartasz. Mindkettőtöknek segíteni fog.

Jesinia bólint.

– Vigyázz magadra.

– Te is.

Sarkon fordul, és futva indul vissza az udvaron keresztül, megcélozva a déli ajtót.

Zúgni kezd a fejem, ahogy a boltív másik végében lévő vezetőség tagjai felé fordulok, majd elindulok felénk.

Lehetséges, hogy egy griffről van szó? Vajon így értendő a hat és az egy? Nem, ez nem valószínű, hiszen ha egy griffre is szükség volna a védkő

működtetéséhez, akkor a röptetők varázsereje a védelmen belül is megmaradhatna. De akkor sincs hétféle sárkány...

Egyszer csak megszédülök, és fél kézzel meg kell kapaszkodnom a kőfalban, miközben gondolatban szép lassan ejutok az egyedüli megoldáshoz, aminek értelme lehet. Még akkor is, ha ugyanúgy képtelenségnek tűnik.

De...

Szent szar.

Rögtön elfojtom magamban a gondolatot, mielőtt bárki, akivel kapcsolatban vagyok, áttörhetne a pajzsomon, és rájöhetne, hogy mi járt éppen a fejemben.

– Ki van zárva – mondja Xaden a két segédje között ácsorgó Melgrennek.

Én anyám és Xaden között foglalok helyet.

– Csak nem gondolod, hogy a kadétok védekezni tudnak ezek ellen? – mutat Panchek parancsnok a magasba, miközben egy Zöld Buzogányfark...

A szívem kihagy egy ütemet, ahogy Teine le vadássza az utolsó megmaradt wyvernt a szektorában. A szürke tetem alábucskázik az égből, és valahol északkeleti irányban, a sárkányok vonala mögött ér földet.

– Te meg mit művelsz itt? – kérdezi anyám, ahogy a tekintetem a távolban gyülekező wyvernekre téved. Lehet, hogy sok a sérültünk, ők viszont rengeteg szárnyast veszítettek, és a vonalak között mintha volna egy nagy lyuk, ahová még... várnak valakit.

– Sosem távolodik messzire *tőle* – szólal meg Melgren.

Azok a wyvernek pontosan úgy várakoznak, ahogy a sötét varázshasználó mondta, és a gyomrom összerándul, amikor arra gondolok, hogy kire várnak.

– Nem fogjuk Tairnt és Sgaeylt a Völgy védelmére rendelni – jelenti ki Xaden, és összefűzi a mellkasa előtt a karját. – Az Első és a Második Szárny már ott állomásozik, ráadásul az összes olyan sárkány is ott van, akik nem kapcsolódtak.

Sgaeyl és Tairn is leszállnak mellettünk, közel a Mellvédhez vezető toronyhoz, és csak remélni tudom, hogy Andarna nem rejtőzik ott velük, ugyanis nem akarom leengedni a pajzsomat, hogy meggyőződhessenek felőle. Most először én őrzőm közülünk a legfontosabb titkot.

– Te vagy az oka, amiért nem tudok megfelelő tervet készíteni – csattan fel Melgren Xaden felé fordulva. – Te vagy az oka, hogy még csak nem is láttam megtörténni ezt az ütközetet. – Minden tőle telhetőt megtesz, hogy megfélemlítően nézzen Xadenre, de néhány centivel így is alacsonyabb nála.

– Örülök, hogy segíthettünk – feleli Xaden.

– A Völgy az egyetlen, ami számít – szól közbe Anya. – Az Archívumot már lezártuk. Az erőd többi részét újjá lehet építeni.

– Tehát el akarják hagyni – mondja Xaden azon a hideg, baljós hangján, ami egykor halálra rémített. Látva, hogy Panchek hátrál egy lépést, alighanem vannak, akikre továbbra is ilyen hatást gyakorol.

A hallgatás ijesztő. A tekintetem a résztvevők közt cikázik, ahogy keresek valakit – bárkit –, aki vitatná Xaden állítását.

– Bármelyik pillanatban megindíthatják a támadást. – Melgren a hordára mutat. – Több mint hatvan sebesült párosunk van, ahol vagy a sárkány vagy a lovása harcképtelenné vált. Így nem tudunk kellő ellenállást kifejteni velük szemben.

– Akkor miért nem visszük rögtön az összes kadétot a Völgybe? – kérdezi Xaden.

Melgren parányi szemei még jobban összeszűkülnek.

– Lehet, hogy te vezeted a forradalmadat, Riorson, de semmit sem tudsz arról, hogy miként kell megnyerni egy háborút.

Legalább annak nevezte, ami – forradalomnak, és nem lázadásnak.

– Elterelésnek akarja használni őket. – Xaden leengedi a kezét. – A késleltetés taktikája. Ők majd meghalnak, amíg azok, akik a Völgyben maradtak, megfelelően fel tudnak készülni. De pontosan mire készülnek fel?

Leesik az állam.

– Ezt nem tehetik. – Megfordulok, és anyám elé állok. – És nincs is rá szükség. Brennan befoltozta a védkövet.

– Még Brennan sem tud befoltozni mágikus tárgyakat, Sorrengail kadét. – Anyám tehát nem enged, és látom a szemén, hogy hajthatatlan.

– Nem – ismerem el. – De nincs is rá szükség. Ha a kő be van foltozva, akkor tartalmazni tudja az energiát. Még mindig fel tudjuk állítani a varázsvédelmet. Rájöttem, hogy mire van szükség hozzá.

Kíváncsi, simogató árnyak jelennek meg a pajzsom környékén, de egyelőre nem engedem beljebb őket.

– Aretiában nem igazán jártál sikerrel, vagy talán tévedek? – kérdezi olyan halkán, hogy csak én hallhassam. – Most nem engedhetjük meg magunknak, hogy ismét hibázzunk. – Ez már a szélesebb publikumnak szól, és a visszautasítása hallatán felforrósodik az arcom.

– Meg tudom csinálni – súgom halkán, majd én is hangosabbra váltok. – Ha engem és Xadent a Völgybe küldtök, akkor a védő őrizetlen marad, márpedig ez az egyetlen esély, hogy mindenki életben maradjon.

– Fogalmunk sincs, hogy működik-e még – feleli lassan, mintha esetleg félreérthetném. – És még akkor is, ha esetleg igen...

– *Megérkezett a vezérük* – mondja Tairn, miközben az összes lovas a magasba fordul; ezek szerint nem ő az egyetlen sárkány, aki észrevette, hogy mi történt.

Odafent, a horda közepén most egy eddig nem látott wyvern lebeg. Valamivel nagyobb a társainál, és a lovasa fejedelmi kék öltözetet visel. A gyomromba hasító nyilallás alapján biztos vagyok benne, hogyha valamivel közelebb jön, rögtön felismerem a sötét, ritkás haját, és az idegesen összeszorított ajkát – még akkor is, ha ez lehetetlen. Hiszen csak álom volt.

A szívverésem az egekben, ahogy az esőnél és a körülöttünk olvadozó hónál is fagyosabb félelem szép lassan a bőröm alá veszi magát.

– Mint látod – mondja Anya, elszakítva a tekintetét a hordától –, már késő.

– Nem késő!

– Kadét... – kezdi anyám.

– Fel tudom állítani a védelmet – mondom, és eléállok, amikor megpróbál elmenni mellettem. – Ha elbírja magában az energiát, akkor fel tudom állítani a védelmet!

– Kadét! – ismétli meg anyám elvörösödött fejjel.

– Legalább győződj meg róla, hogy van-e energia a kőben, mielőtt mindannyiunkat halálra ítélsz!

– Violet!

– Hallgass ide! – kiáltom vissza. – Egyszer az életben hallgasd meg, amit mondani akarok!

Visszafordul felém.

– Egyszer az életben próbálj meg bízni bennem. Próbálj meg hinni bennem. Fel tudom állítani a varázsvédelmet.

Tessék. Éppen csak annyira szűkül össze a szeme, hogy tudom, sikerült felkeltenem az érdeklődését.

– Ha sikerrel járunk, akkor az összes wyvernrel végezhetünk. És az összes varázshasználó védtelenné válik – nyelek egyet, ahogy eszembe jut Jack –, vagyis majdnem védtelenné. Nevezd meg egyetlen fegyvert, ami még képes lehet erre. Most pedig gyere le velem abba a kamrába, hogy megnézzük, mi a helyzet a kővel, és utána megteszem, amit csak akarsz. Igenis képes vagyok rá, tábornok. Tudom, hogy mit kell tennünk.

– Elég ebből. Csak az időnket vesztegetjük. – Melgren legyint egyet, majd a segédeivel a sarkában elindul Codagh felé.

– Várj – szól utána anyám, és a szívem kis híján megáll.

– Tessék, tábornok? – Melgren éppen csak egy pillanatra torpan meg a boltív alatt.

– Ez az én iskolám. – Anya felszegi az állát. – Azt mondtam, várj.

– Ez pedig az én hadseregem! – köpi vissza Melgren. – És nincs mire várni!

– Technikai értelemben csak a hadsereg fele a magáé

– jegyzi meg Xaden, a tekintetével továbbra is a wyverneket fürkészközve. – A másik fele ugyanis az enyém. És tekintve, hogy nem esett nehezére kivégeztetni az apámat, nekem sem igazán esne nehezemre hagyni magát meghalni.

Melgren szótlánul méregeti Xadent, miközben szép lassan kiszalad a szín az arcából.

– Mindjárt gondoltam. – Xaden felém nyújtja a kezét.

– Velem jössz, Violet?

Van valami a hangjában – talán a megadás –, aminek a hallatán önkéntelenül is átkulcsolom az ujjait, és követem a boltív alá. Elhaladunk Melgren mellett, és a sárkányok felé tartunk.

– Hová mentek? – kérdei Melgren. – Mindjárt megindítják a támadást!

– Szerzek egy kis haladékokat Violetnek – feleli Xaden. – És nem fognak támadni. Ugyanis még mindig várnak valamire.

– Mi a rohadt életre várnának? – csattan fel Melgren.

Xaden megszorítja a kezemet.

– Rám.

„Bírni fogod Violetet. Okos és makacs lány. Ami azt illeti, rád emlékeztet. Csak annyit kell észben tartanod amikor találkozol vele, hogy nem olyan, mint az anyja.”

– Liam Mairi levele Sloane Mairinak

HATVANEGYEDIK FEJEZET

– Hogy érted, hogy várnak rád? – kérdezem, amint Codagh előtt állunk a wyvernek és sárkányok tetemei borította, nyílt harcmezőn. Rettegés éledezik alattomosan a mellkasomban és ezúttal képtelen vagyok leküzdeni.

Máris annyi halálnak váltam tanújává, és a seregük legveszedelmesebb részével még csak nem is találkoztunk. Úgy tűnik, majdnem az összes sötét varázshasználójukat visszatartották.

– Egyike a tanítóiknak – mondja Xaden, az elől és középpütt készülődő veninre szegezve a tekintetét. – Az, aki elmenekült Ressonból.

– Ő volt ott a sziklánál is. – Próbálok olyan nyugodtan beszélni, amennyire csak a zakatoló szívem engedi. Most *azonnal* fel kell állítanom azt a varázsvédelmet. Ez az utolsó esélyünk, hogy élve kikeveredjünk innen. Ugyanakkor minden sárkány pusztán egyetlen védkőt tud működésbe hozni a tűzével, ami azt jelenti...

– Azt hitte, hogy Samarában leszünk. Abból indult ki, hogy helyesen fogunk cselekedni, és válaszolunk Melgren hívására.

– Honnan tudod? – Összevonom a szemöldökömet.

– Tedd meg mindkettőnknek azt a szívességet, hogy most nem kérdezősködsz.

Tairn és Sgaeyl portyázni indulnak Aimsir mellett, mind a földön, mind az égben árgus szemmel követve az esetleges fenyegetéseket, miközben felénk tartanak. A tekintetem dobogó szívvel cikázik köztük és a Bölcs között, aki mintegy száz méterre tőlünk most kezdte meg az ereszkedését. Ezek szerint le akar szállni.

Gyorsnak kell lennem.

– Ha választhatnál, hogy itt, Basgiathban, vagy otthon Aretiában állítod fel a varázsvédelmet... – Képtelen vagyok kimondani. Most nem. – Hogyan döntenél?

Xaden összevonja a szemöldökét, ahogy elszakítja a tekintetét a Bölcstől, és felém fordul.

– Döntened kell. Csupán annyi erőforrásunk maradt, hogy vagy itt, vagy pedig ott állítsuk fel a védelmet. Sosem venném el ezt a döntést tőled. –

Hiszen már így is annyi áldozatot hozott a többiekért.

Elfintorodik, majd a felettünk köröző horda és a drámai hatást keltve ereszkedő Bölcs irányába pillant, mielőtt visszafordulna hozzám.

– Csak ott tudod felállítani, ahol éppen tartózkodsz.

És most itt vagyunk.

– De hiszen az otthonod... – A hangom nem több, mint elhaló suttogás.

– *Te* vagy az otthonom, Violet. És ha most mind meghalunk, akkor a tudás is velünk hal. Véd meg Basgiathot.

– Biztos vagy benne? – A szívem úgy kalapál, mint egy óramű, kérlelhetetlenül számolva a kevés hátralévő időnket.

– Igen, biztos vagyok benne.

Bólintok, majd elhúzom a kezem az övétől, és szembenézek a Kontinens legnagyobb sárkányával.

– Beszélnem kell veled.

– A rohadt életbe, Violet. – Xaden odalép mellém, ahogy Codagh lassan leereszti a fejét, és összeszűkül, aranyszínű szemmel mustrál. Még így is csak az orrlikaiig érek. – Tisztában vagy vele, hogy mire készülsz?

– Ha nem volnék vele tisztában, egyébként is halottak lennénk. – És jobban teszem, ha sietek, ugyanis Tairn már majdnem ideért, legalábbis az alapján, hogy máris elkezdte lebontani a pajzsomat. Egyetlen lovas sem tarthatja ilyen sokáig távol magától a sárkányát.

Codagh orrlikai kitágulnak, majd kivillantja a *nagyon éles* és *nagyon hosszú* fogait.

– Te tudtad. – A szavam vádnak hangzik, és nem véletlenül. – De nem mondtad el a lovasodnak, hiszen a sárkányok csak a saját fajtájukat akarják megvédeni.

Forró gőz csapódik az arcomba, Xaden pedig szitkozódik egyet, miközben árnyak kezdenek kavarogni a lába körül.

– Így igaz, rájöttem. Tairn tüzét már elhasználtuk a második védkőnél, úgyhogy már csak az a kérdés, hogyha működésbe tudjuk hozni a basgiathi követ, velem tartasz? – kérdezem, majd belevájok a körmeimmel a tenyerembe, hátha így csillapítani tudom a remegésemet. Sgaeyl mellett ő az egyetlen sárkány a Kontinensen, aki nem retten meg Tairntól.

– Nincs rá szükséged fekete sárkányként Basgiathhoz – vitatkozik Xaden. – Hiszen még Andarna is ott van.

– Velem tartasz? – Továbbra is állom Codagh baljós tekintetét. – Ha nem segítesz, mindannyian halottak vagyunk. És akkor az empyriaiaknak is befellegzett.

Codagh ismét gőzt fúj ki, de ezúttal nem olyan erővel, majd, mintha csak meg akarna hajolni előttem, kissé lebiggyeszi az állát, miközben Tairn érkezik balról, Melgren pedig felbukkan a sárkánya mellső lába mellett.

– *A halálnak udvarolsz?* – kérdezi Tairn, áthatolva a pajzsomon.

– *Csak meg kellett győződnöm egy titokról, amit nem oszthattam volna meg mással* – felelem. – *Kérlek, légy megértő.*

Tairn megfeszíti mellettem a karmait a jeges hólében.

Xadenhez fordulok.

– Nem akarlak elhagyni, és egymillió kérdésem volna, hogy miért jönnek éppen érted, de ha most nem tudsz válaszolni... – Lényem minden egyes porcikája tiltakozik az ellen, hogy magára hagyjam.

Közelebb hajol, és megérinti a nyakam hátsó részét.

– Mindketten tisztában vagyunk vele, hogy nem tudod egyszerre felállítani a varázsvédelmet és itt maradni harcolni. Ressonban visszatartottam őket, amíg te harcoltál. Bízom benne, hogy feltalálod magad. Most viszont neked kell bíznom bennem, hogy feltalálom magam, amíg te felállítod a védelmet, mielőtt még többen halnának meg. Vess véget ennek a rettenetnek. – Gyors és erős csókot lehel rám, majd úgy néz a szemembe, mintha most látnánk egymást utoljára. – Szeretlek.

Ó, istenek... Nem. Nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy valóban ez legyen a búcsú.

– Életben maradsz – mondom, és ezúttal nem kérésként, hanem utasításként hangzanak a szavaim. Aztán a várakozó hordára pillantok, és észreveszem a Bölcs alakját, aki már majdnem leszállt a földre, lassan, ráérősen, mintha a világ minden ideje az övé volna, hiszen már úgyis győzött. Aztán azt mondom Tairnnak: – *Maradj mellette.*

Tairn felmorul, és kivillantja a fogsorát.

– *Tedd meg miattam. Ne engedd, hogy meghaljon!* – Ezzel sarkon fordulok, majd egyetlen további szó nélkül futni kezdek. Nincs szükség további búcsúzásra, ha úgyis nemsokára találkozunk. Most nem vallhatok kudarcot.

– A röptetőik is harcolni akarnak – mondom Melgrennek. – Hát hadd harcoljanak!

Úgy teszek, mintha az elmúlt két órában nem vettem volna részt magam is az ütközetben, mintha nem kerültem volna a végkimerülés határára a varázslás miatt, és nem állnék közel hozzá, hogy összeesek – és futok tovább.

– Állítsd el a vihart, hogy a röptetők is felszállhassanak!

– kiáltom anyámnak, majd átszaladok a boltív alatt. A francba az engedélyekkel, és azzal, hogy mit ért vagy mit nem ért ebből az egészből. Ha a védő tartalmazni tudja az energiát, akkor majd én magam feltöltöm.

Kényszerítem a lábaimat, hogy mozogjanak, fittyet hányva a térdemet kízó fájdalomra. Átvágok az udvaron, kikerülöm a gyalogságiakat, majd megcélzom a középső lépcsősort. Aztán berohanok a nyitott ajtón, végig a folyosón, nem törődve azzal, hogy zakatol a szívem és ég a tüdőm. Úgy futok, mintha Resson óta csak erre készültem volna.

Azért futok, mert nem tudtam megmenteni Liamot, nem tudtam megmenteni Soleilt, de a többieket talán meg tudom, és meg tudom menteni Xadent is. És ha csak egy pillanatra is átengedem magamat a gondolatoknak, hogy mivel kell szembenéznie, akkor azt kockáztatom, hogy most rögtön sarkon fordulok, és visszaroohanok hozzá.

Nyaktörő sebességgel indulok meg a csigalépcsőn, és már szédülök, mire leérek a délnyugati torony aljába, de nem pazarlom az időmet, hogy bármit is mondjak az ajtóban álló elsőéveseknek, helyette rögtön rátérek az alagútra, aminek a szaga Varrishra és arra az irtózatosságnak emlékeztet.

– Mozgás! – kiáltom Lynxnek és Baylornak. Mert az ő nevükre emlékszem. Avalynn. Sloane. Aaric. Kai, a röptető. Az összes elsőéves nevét tudom.

Szétrebbenek előttem, én pedig oldalazva veszem be az alagút legkeskenyebb részét.

A mellkasom összeszorul, ahogy Xadenre gondolok.

Xadenre, a vihar illatára és a könyvekre. Ez minden, amit a tudatomba engedek, miközben átpréselem magam az átjárón. És amint ismét kiszélesedik előttem az út, még keményebben török előre, keményebben, mint valaha, amíg el nem érem a védő kamráját, amely immár reggeli napfényben fürdik.

Csak ekkor lassítok le, és támaszkodok meg a térdemen, aztán veszek néhány mély levegőt, nehogy kidobjam a taccsot.

– Működik? – kérdezem, felpillantva a kőre, ami csodaszerű módon most egy darabban van, és pontosan ugyanúgy áll, ahogy régen.

– A mindenit, Sorrengail, asszem sosem láttalak még ilyen gyorsan futni.

– Aaric felvonja a szemöldökét.

– Tessék. – Brennan előtántorog Aaric mellől, vörösesbarnás haja nyirkos az izzadtságtól, és az egyik elsőévesnek kell elkapnia, hogy ne bukjon orra.

– Minden erőmre szükségem volt, hogy befoltozzam.

– Képes tartalmazni az erőt? – kérdezem, ahogy az émelygés ellenére továbbra is próbálok talpon maradni.

– Próbáld meg – javasolja Brennan. – Ha nem, akkor az egész hiába volt.

Minden másodperc számít, ahogy odalépek a kőhöz. Pontosán úgy fest, mint amikor tegnap este idejöttünk, leszámítva, hogy most nem érezni az energia zümmögését, és nem fickándoznak a tetején lángok.

– Úgy néz ki, mint a miénk, mielőtt feltöltöttük volna – jegyzi meg Brennan.

– Igen, leszámítva, hogy ez már akkor lángolt, amikor ideértünk – válaszolom, majd a fekete vashoz tartom a tenyerem.

– A vas nem tud lángolni – feleli.

– Ezt mondd a védkőnek. – A vezető nélkül nehezebb, mint gondoltam, de akkor is tudnom kell. Még egyszer kinyitom az Archívum ajtaját, és magamba fogadom Tairn erejét, amely apró csermelyként csordogál ki a rés mögül, éppúgy, ahogy Felix tanította, csak hogy ezúttal nem támaszkodhatok a vezetőre. Aztán a védkőhöz érintem az ujjbegyeim, és hagyom, hogy az erő átáradjon belé.

– Mennyi ideig tartott, amíg ti hárman feltöltöttétek azt a védkövet? – kérdezi Brennan.

– Hetekbe – felelem, ahogy az ujjaim fájdalmasan bizseregni kezdenek, mintha hosszan tartó zsibbadás után csak most állna helyre a keringésem. Közben fokozódó elégedettséggel figyelem, ahogy az energia elhagyja az ujjbegyemet, és a kőbe vándorol. Egy centimétert hátrálok, éppen csak annyira, hogy lássam a kék-fehér nyalábokat az ujjaim és a kő között, aztán fokozom az erőt.

Forróság önti el a bőrömet, én pedig a képességeim határáig hajszolom magam, ami sajnos a többórnyi varázslás után nem jár olyan intenzitással, mint reméltem. Verejték ütözik ki a homlokomon, és elvörösödöm.

– Nincsenek heteink – mondja Brennan halkán, mintha csak magához beszélne.

– Tisztában vagyok vele.

Üvöltések hangzanak fel a távolban, mire felpillantok a kamra felett lévő égbolt felé. Összeszorul a torkom, ahogy odafent a szürke fergeteg megütközik a zölddel és a narancssal. A rajom odafent van, és én nem segíthetek nekik. Xaden a kapuknál harcol. Kifutunk az időből.

Elvágom az energia útját, majd a kőre fektetem a tenyeremet. Halovány rezgést érzek, mintha a víztükör reszketne meg, miután egy kavicsot hajítottak egy mély tóba. Csakhogy nekünk most nincs elég kavicsunk.

– Képes tartalmazni az erőt, de nincs elég lovasunk, akik fel tudnák tölteni idelent.

– Szólok Marbh-nak – mondja Brennan, és mindketten felpillantunk, ahogy egy vörös villanást rögtön egy szürke követi.

– Az összes lovasra szükségünk van, aki ide tud jönni. – De ki az ördög hagyná hátra a harcmezőt, hogy pusztán a megérzésemre hagyatkozva segítsen nekünk? A szívem kihagy egy ütemet, ahogy odafent pontosan az bontakozik ki a szemünk előtt, amitől anyám óva intett – teljes, szemtől szembe zajló ütközet a két fél között. Egy sötét alak jelenik meg a kamra nyílásának peremén, én pedig most először engedem le a pajzsomat, mióta Jesiniával beszéltem.

– *Gyere ide* – mondom Andarnának, majd megkerülöm a követ, hogy senki más ne láthassa, aki még csatlakozik hozzánk.

– *Nem igazán szeretem a vermeket...*

– *Most azonnal.* – Ezúttal nincs helye a vitának.

A kőre fektetem a kezem, és előcsalogatom magamból az erőt, miközben Andarna alászáll, egy pillanatra elsötétítve a napot, majd odatalál mellém, ahol más nem láthatja. Az energia immár tartós folyamként zúdul ki belőlem, felizzva az ujjhegyeimnél, majd onnan zavartalanul árad tovább a kőbe.

Andarna földet ér, és elrejtőzik az árnyak között, ahová a reggel fényei még nem hatoltak el.

– *Miért nem mondtad el?*

Aranyszínű szeme pislog a sötétben.

– *Mit nem mondtam el?*

– *Már értem. – Megrázom a fejem. – Korábban is tudhattam volna. Abban a másodpercben, hogy láttalak Resson után, tudtam, hogy valami nem stimmel a pikkelyeiddel, de arra gondoltam, sosem láttam még korábban kamaszt, úgyhogy ki tudja?*

– *Valami nem stimmel. – Oldalra dönti a fejét, majd kilép a homályból, és a pikkelyei az éjféketéről egyszer csak izzó lilára váltanak. – Én is mindig ezt éreztem.*

– *Ezért érzed úgy, hogy nem illesz a többi kamasz közé – mondom reszkető kézzel, miközben stabilan ellenőrzésem alatt tartom az energia áramlását, és megadom a kőnek, amit adhatok, amíg a többiek is befutnak, hogy segítsenek. – Ezért nem tudtál kapcsolódni. Istenek, hiszen te magad mondtad, és én azt hittem, megint csak...*

– *A kamasz beszélt belőlem? – kérdezi, és kitágulnak az orrlíkai.*

Bólintok, és igyekszem nem foglalkozni a felettünk zajló csatával, és helyette inkább arra koncentrálok, hogy megmentsem magunkat, még úgy is, hogy érzem a dühöt Tairn felől, érzem a haragját... Abba pedig bele sem merek gondolni, hogy Xaden éppen hol lehet.

– *Hallgatnom kellett volna rád, amikor azt mondtad, te vagy az almod vezetője. Ezért sem vehetett tavaly senki a gyámsága alá. És ezért engedték az empyriaiak, hogy kölyökként is kapcsolódj.*

– *Mondd ki, ne csak találgass – feleli.*

Még a lassú lélegzetvétel sem segít csillapítani a szívverésemet.

– *A pikkelyeid valójában nem feketék.*

– *Nem. – A pikkelyei színe még ebben a pillanatban is váltakozik; most éppen átveszi a körülöttünk lévő falak szürkés árnyalatát. – Az ő pikkelyei viszont feketék, és nagyon szeretnék olyanná válni, mint ő.*

– *Tairn. – Ezt nem nehéz kitalálni.*

– *Ő nem tudja. Csak a vének tudják. – Lehorgasztja a fejét, és megpihen az előttem lévő földön. – Tisztelik őt. Erős, hűséges és rettenthetetlen.*

– *De hiszen te is ilyen vagy. – Meginyomok, ahogy egyre több erőfeszítést követel tőlem a feltöltés, de aztán sikerül megtalálnom az egyensúlyomat, és az erő tovább áramlik át a kőbe. – Nem kell rejtőznöd. Elmondhattad volna.*

– *Ha magadtól nem jössz rá, akkor nem vagy méltó arra, hogy tudj róla. – Kifúj némi gőzt. – Hatszázötven évet vártam, hogy kikeljek a tojásomból. Megvártam a te tizennyolcadik nyaradat, amikor hallottam, hogy az*

öregeink a tábornokotok gyöngé leányáról beszélnek. A lányról, akiről azt jövendölték, hogy az írkok vezetője lesz, és ekkor egyszer csak világossá vált minden. Az eszed olyan, akár egy írkoké, a szíved azonban a lovasoké. Tudtam, hogy az enyém leszel.

– A kezemhez hajol. – *Ugyanolyan különleges vagy, mint én. Te és én ugyanazt akarjuk.*

– *Nem tudhattad, hogy lovas lesz belőlem.*

– *Most mégis itt vagyunk.*

Ezernyi kérdés zúdul keresztül a fejemben, de most egyikre sincs idő, úgyhogy megadom neki, amit akartam – hogy annak lássam, ami.

– *Nem fekete sárkány vagy, és nem hasonlítasz egyikre sem a hat fajta közül, amelyeket ismerek. Te vagy a hetedik fajta.*

– *Így igaz.* – A szeme elkerekedik az izgalomtól.

Élesen beszívom a levegőt.

– *Azt kívánom, bárcsak mindent elmesélhetnél, de a barátaink életveszélyben vannak, úgyhogy most csak azt kérdezhetem, hajlandó vagy-e tüzet lehelni a kőre.* – A verejték alácsordul a homlokomról, ahogy a hőmérséklet megugrik a kamrában, de én csak még több és több energiát csalogatok elő a belsőmből, hiába reszket a karom, ahogy minden önuralmamra szükségem van ahhoz, hogy továbbra is kordában tartsam.

– *Ezért hagytak hátra.* – Oldalra dönti a fejét. – *Legalábbis így emlékszem. Évszázadok teltek el azóta.*

– Örülök, hogy látlak, Cam. Apád már keresett – hallok meg anyám hangját a kő másik oldaláról.

– Kapcsolódott lovas vagyok. Apám semmit sem tehet...

– Ez most egyáltalán nem érdekel. Mi a helyzet a védőkövel?

Anyá? Mi az ördögöt művel idelelni? Hiszen a harctéren kellene lennie.

– *Repülj* – utasítom Andarnát, de egyre gyengébbé válik a hangom. – *Nem akarom, hogy meglásson.*

– Képes tartalmazni az erőt – feleli Brennan.

Andarna habozik, de aztán lendületet vesz, és felrepül a kamra tetejéig. Az ujjaim végigfutnak a kő felszínén, ahogy lassan megkerülöm.

– *Mindjárt elájulsz* – figyelmeztet Tairn, és nem hangzik éppen nyugodtnak.

– *Nincs más választásunk.* – Megteszek néhány bizonytalan lépést, és megpróbálom óvatosan felvenni a kapcsolatot Xadennel, anélkül, hogy

megzavarnám, inkább csak hogy érezzem... De fent van a pajzsa, és teljesen kizár.

– *Épp a harc közepén van* – mondja Tairn, és a látómezőm egy pillanatra elhomályosul, mielőtt ismét kitisztulna; és ekkor megpillantom a harcmesőt. Az ő szemén keresztül látok, éppúgy, ahogy tavaly Andarnán keresztül láttam.

A hatalmas, szürke folt egy másodpercre kitakarja a világot, mielőtt ismét előtűnne az ég, amelyen vörös foltok úsznak át a felhőkkel szemben, és aztán Tairn maga alá pillant, és elégedetten látja, ahogy a wyvern a mélybe hull, majd végignézi a földön, és észreveszi Xadent a szakadék szélén.

A szívem ritmus nélkül ver, ahogy a Bölcs a kékesen izzó lángtörjeivel könnyűszerrel hárítja Xaden árnyainak minden egyes rohamát, aztán egyszer csak teljes mozdulatlanságba dermed, amikor a szűrt napfény visszaverődik a talajba állt két pengén.

Alighanem Xaden hajította el ezeket a töröket, és *célt tévesztett*. Tudom, hogy egy harmadik is van nála, de vajon lesz rá esélye, hogy használja? Mert nagyon úgy tűnik, hogy a Bölcs nem adja fel a területét. Egyre közelebb ér Xadenhez, lépésről lépésre közeledik felé, úgyhogy neki folyamatosan a szakadék irányába kell hátrálnia.

Zöld tűznyelvek borítják be az eget, és Tairn figyelme is a magasba fordul, ahol Sgaeyl és három wyvern küzd egymással, amelyek közül az egyik cseresznyevörös tüzet okád. Ó, istenek, ezek szerint többféle is van köztük, mint amiről eddig tudtunk. Rettegés önti el a mentális kapcsolatunkat, és a látómezőm ismét elsötétül, majd a fülem is csengeni kezd, mintha én magam is ütést kaptam volna.

Pislogok egyet, majd mélyen beszívom a levegőt, noha egyre jobban összeszorul a torkom, de végül ismét ki tudom venni magam körül a kamrát. Megteszek néhány bizonytalan lépést, tovább húzva a kezemet a melegedő kövön, majd a kamra elülső része felé fordulok, ahol anyám, Brennan és Aaric vitatkoznak egymással, de a fülemben támadt sípolás miatt egy szavukat sem értem.

Az erő nem pusztán égeti, de egyenesen felperzseli az ereimet, az izmaimat, a csontjaimat.

– *Ki fogsz égni* – figyelmeztet Andarna a riadtságtól magasba szökő hangon.

A következő levegővétel már valóban a tüdőmet is égeti.

– *Ezüsthajú!* – bömböli Tairn.

Bármi is történjék, fel kell állítanunk a varázsvédelmet.

– *Nektek élnetek kell. Ígérjétek meg, hogy életben maradtok.*

Ugyanis kezdem felismerni, hogy milyen árat kell fizetnem azért, hogy feltölthessem a védkövet, és ezzel megmenthessem a többieket – és ez az ár a saját életem. Az erőm teljességgel jelentéktelennek tűnik egy ekkora kőhöz képest. Tairn minden erejére, egyenesen az életére is szükség volna, erre viszont nem vagyok hajlandó. Annyit viszont bele tudok adni, hogy a lovasok, akik visszajutnak, befejezzék a munkát.

Térdre esem, de továbbra sem veszítem el a kapcsolatot. Egyre csak áramoltatom az energiát, még jobban kitarva az Archívum ajtaját, Tairn erejének teljességét magamba fogadva, és belerázkódom az erőfeszítésbe, ahogy próbálom őrizni az önuralmamot, próbálok fókuszált maradni, és próbálok teremteni ahelyett, hogy erőszakba fordítanám.

– Violet? – Brennan hangja mintha távolról szólna.

Hullámokban vágat át felettem a forróság, ahogy még több erőt küldök a kőbe, és a világ már nem több, mint fájdalom, hó és a saját, zakatoló szívverésem.

– Violet! – Anya rohan oda mellém a félelemtől tágra nyílt szemmel, majd megfogja a szabad karom, aztán elsápad, és rögtön visszahúzza a megégett, vörös kezét.

A talaj közeledni kezd felém, én pedig megtámaszkodom ezzel a kezemmel, hogy megtartsam magam a kőpadló fölött, és folytathassam a csatornázást. Mégis mit számít, ha a bőröm izzik, ha az ujjaim elvörösödnek, ha az izmaim megadják magukat, és ha én is megadom magam a tűznek? Semmi sem számít azon kívül, hogy feltöltssem a követ, és felállítsam a varázsvédelmet – hogy megmentsem a barátaimat, a testvéreimet és Xadent.

– Mi a pecséterőd? – kiáltja Anya, de már nincs erőm, hogy felemeljem a fejem, és lássam, hogy kihez beszél.

– *Ezt nem teheted!* – mondja Andarna rikoltva.

– *Neked is megvan az elrendelésed.* – Még a mentális hangom sem több pusztá suttogásnál. – *Ez talán az enyém.*

– Még nem nyilvánult meg – feleli Aaric idegesen.

– Mi a helyzet a többiekkel? – Anya felemeli a hangját.

Aaric sorolni kezdi azokat, akiket ismer, én viszont kizárom a hangját, és inkább továbbra is arra koncentrálok, hogy a lehető legtávolabbi végezhessem a feladatomat.

Brennan érkezik a talajra tőlem balra, majd néhány lépésnyire lehajol, és mozog ugyan a szája, de én becsukom a szemem, és inkább még több erőt engedek átáramlani magamon, nem törődve azzal, hogy előbb-utóbb fel fog emészteni.

– *Hagyd abba!* – utasít Tairn.

– *Sajnálom.* – Az izmok begörcsölnek a karomban a kimerültségtől. Végre. Most már nem kell az egésztest magamban tartani. Most kezdődik a kiegészítő utolsó szakasza. Olyan érzés, mint amikor Varrishsel voltam odafent azon a hegytetőn. – *Nem lett volna szabad két lovas is így elveszítened.*

Nagy nehezen kinyitom a szemem, majd az ujjaim alatt lévő szikla mintázatát figyelem, és egyszer csak megértem. Megértem, mi vehet rá valakit, hogy elrabolja a mágiát. Hiszen a világ minden ereje, minden hatalma itt lüktet az ujjhegyem alatt, és ha csatornázok, ha a földből nyerem ki az energiát Tairn helyett, akkor elég erőm lesz hozzá, hogy megmentsem...

– *Meg kell mentened magad* – folytatja Tairn. – *Nem a következő, hanem az utolsó lovasomnak választottalak, és ha elbuksz, én is követlek.*

– *Nem.* – Gőz száll fel a bőrömről.

– *Engedd el!* – kérlel Andarna is, és a kamrában kerekedő szélfuvallat, továbbá a talaj enyhe remegése elárulja, hogy ő is megérkezett mellém.

– Nem fogom megtenni! – Sloane kiáltása visszhangzik a falak között, és hasít keresztül a zűrzavaron.

Centiméterről centiméterre emelem fel a fejem, éppen akkor, hogy még lássam Brennan szemét elkerekedni, ahogy Anya csizmája a vállam felé közelít. Mielőtt még bármit is tehetnék, tiszta erővel belém rúg, amitől kinyúlok a kamra talaján, megszakítva a kapcsolatot a védőkövel.

Az erő immár kontroll nélkül, kósza villámként csap szét a levegőben, miközben én beütöm a hátamat, és magatehetetlen sikoly szakad ki a torkomból, amit kisvártatva Brennan is visszhangzik, majd egyszer csak az ő arca tölti be a látómezőmet, és megragadja a kezem. Hűvös megkönnyebbülés szalad végig a karomon, és az égető érzés máris múlóban, ahogy az izmaim azonnal gyógyulni kezdenek.

Ha nem szakítom meg az energia áramlását, Brennan meghal. Nem foltozhat be újra és újra, főleg nem ilyen gyorsan, márpedig máris közelít a következő hőhullám...

Egy utolsó erőfeszítéssel bezárom az Archívum ajtaját, és az energiaáramlás abbamarad. Tairn és Andarna megkönnyebbülése azonnali, én azonban nem érzek mást, csak a vereség keserűségét, ahogy mozdulatlanul fekszem a kövön, miközben a bátyám mellettem térdel, és igyekszik rendbe tenni azt a testet, amivel oly felelőtlenül bántam.

Felettem egy zöld villanás jelenik meg az égen, mielőtt a sebesen verdeső szürke szárnyak fellege ismét elsötétítené a láthatárt.

– Ez az egyetlen megoldás – kiáltja Anya, én pedig megpróbálom felé fordítani a fejem, ahogy az izmaim kissé kioldanak, és a bőröm is lehűl. – Egy ekkora tárgyat nem lehet egy pillanat alatt feltölteni. Ehhez több száz lovas kellene, márpedig ennyivel nem rendelkezünk. Ha meg akarod menteni a barátaidat, akkor meg kell tenned! – kiáltja Sloane-nak, majd elkapja az elsőéves csuklóját, és odavonszolja a védkőhöz.

– Anya? – nyöszörgök, de nem válaszol.

– Mairi vagy – közli Anya Sloane-nal.

– Való igaz. – Sloane élénk, kék tekintete találkozik az enyémmel, és rögtön látom rajta, milyen bizonytalan.

– Megöltem az anyádat. – Anya megütögeti a mellkasát.

– Anya! – kiáltom.

Brennan összeesik mellettem. Teljesen kiszaladt a vér az arcából, és verejtékben fürdik. Megpróbálok feltérdelni.

– Levadásztam, majd elvonszoltam a saját kivégzésére, emlékszel? – folytatja Anya, miközben továbbra is a kő felé taszigálja Sloane-t. – Te is ott voltál. Kényszerítettelek, hogy végignézd. Téged és a bátyádat is kényszerítettelek rá.

– Liam – suttogja Sloane.

Anya bólint, majd megfogja Sloane bal kezét, és ráhelyezi a kőbe vájt masszív rúna legalsó körére.

– Az ő halálát is megakadályozhattam volna, ha tavaly jobban figyelek rá, hogy miben mesterkedik a saját beosztottam.

– Nem! – kiáltom, és előrevetem magam. Aaric érkezik a kamra széléről, de nem azért, hogy elkapjon, hanem hogy *megállítson*. – Engedj el!

– Nem tehetem – mondja bocsánatkérően. – Igaza van. És ha választanom kell a te életed és az övé között, a tiédet választom.

Az én életem és... az övé között?

– Andarna! – kiáltom.

– *Nagyon sajnálom. Én is a te életedet választottam.*

Az enyém vagy. Nem engedhetem, hogy meghalj. – Andarna megfordul körülöttem, majd előrelép, hogy anyám és közém állhasson.

Ó, istenek. Nem, ez nem lehet. Nem. Sloane szipolyozó.

– Hallod, ahogy azok ott meghalnak odafent? Ugyanis éppen ez történik – mondja Anya, jóval lágyabban, mint ahogy valaha is beszélt hozzám. – A barátaid haldokolnak, Mairi kadét. Tyrrendor örököse az életéért küzd, de te véget vethetsz ennek. Mindannyiukat megmentheted. – Megfogja a szabad kezét, és iszonyodva látom, hogy Sloane nem veszi el a másikat a kőtől.

– Ne csináld! – kiáltom. – Sloane, ez az *anyám*. – Ez nem lehet igaz. Lehet, hogy Sloane nem hallgat rám, de akkor majd hallgatni fog Xadenre. Leengedem a pajzsom, és...

Fájdalom. Iszonyatos, lüktető fájdalom tölti be a mentális csatornáinkat. Reménytelenség és... magatehetetlenség? Mindenhol ezt érzem, és ez a reménytelenség kipréseli belőlem a szuszt, legyűri az érzéseimet, és megfoszt az erőmtől. Egész testemben elernyedek – Aaricnek két karral kell tartania –, ahogy a tudatom kétségbeesetten küzd azért, hogy leválassza Xaden érzelmeit a sajátjaimról.

Ezek szerint... Nem tudok áthatolni a fájdalomon, nem tudok levegőt venni, hogy ennyire összeszorult a mellkasom, nem érzem a talajt a lábam alatt.

– Xaden haldoklik – suttogom.

Sloane rám pillant, és ennél nem is kell több, hogy megértsem, mi következik.

– Nem kell mást tenned, csak állj meg itt – mondja anyám valamivel távolabbról. – A pecséterőd majd gondoskodik a többiről. Gondolj arra, hogy nem vagy más, mint egy eleven vezető. Egyszerűen segítesz az én energiámnak a kőbe jutni.

– Violet? – súgja Sloane.

Egymásba fonódik a tekintetünk, de én már nem vagyok jelen. Vagyis nem igazán. Hiszen én is a harcmezőn haldoklom, erőm utolsó maradékai is

elillanóban, kiégve, elemésztve. De megéri, ha megmenthetem azt az egyetlen, akit szeretek. Ha megmenthetem *Violetet*.

– *Harcoldj!* – A kiáltásom egyszerre szól mindhármuknak, és hasít keresztül a véren és a bosszún, a dühön és a tűzön. Wyvernhus keserű ízét érzem a fogaim között.

– Meg tudod csinálni – mondja Anya továbbra is gyöngéden.

– Anya! – A hangom elcsuklik, ahogy anyám megfogja Sloane kezét.

– Minden rendben – mondja anyám ezúttal nekem, és immár a tekintete is gyöngédebb, ahogy Sloane teste megmerevedik. – Amint az erőm, Aimsir ereje a kőbe kerül, borítsátok lángba. Emeljétek fel a varázsvédelmet. Nincs semmi, amit ne tennék meg, hogy biztonságban tudjalak. Meg tudod ezt érteni? Minden, ami történt, ehhez a pillanathoz vezetett. A pillanathoz, amikor elég erőssé váltál hozzá, hogy... – Térdre esik, de továbbra sem ereszt el Sloane-t.

– Nem, nem, nem! – Kétségbeesetten küzdök Aaric karjai között, ahogy a mellkasom azzal fenyeget, hogy beomlik, és összepréseli a szívemet. Anya hol eltűnik, hol ismét felbukkan a látóteremben; az egyik pillanatban homályosan, a másokban élesen látom magam előtt.

– Nagyon sajnálom – súgja Aaric.

– Az lett belőled, amiről álmodtunk – mondja Anya halkán, ahogy a bőrszíne egyre halványabbá válik, noha Sloane-é egyre vörösebb. – Mindhárman olyanok lettetek, mint reméltük. – Brennanra pillant. – Hamarosan találkozom vele.

Apánkra gondol. A szemem tágra nyílik, ahogy még egyszer megpróbálok kiszabadulni Aaric szorításából.

– Ne tedd – kérleli Brennan, és megrázza a fejét. – Ne csináld ezt. – Nagy nehezen talpra emelkedik, és megtesz egy bizonytalan lépést felé, de rögtön utána ismét térdre esik.

– Éljetek jól. – Anya lecsüggeszti a fejét, miközben a bőre olyan viaszos fényt vesz fel, amely riasztó kontrasztban van a bőrszerelésével. A mellkasa egyre lassabb ütemben emelkedik és süllyed. A légzése szaggatottabbá válik.

Brennan kúszva tart felé.

Lépteket hallok a hátam mögül. Valakik futva érkeznek.

– Nem! – kiáltom, és a saját sikolyom a lelkemig hatol.

Távoli, idegborzoló zümmögés éledezik a védőben, ahogy Anya egyenesen Brennan karjaiba zuhan.

Sloane is hátratántorodik, és úgy nézi a saját tenyerét, mintha valaki máshoz tartozna. Aztán Aaric végre elenged.

Előrezuhanok, és a földre verem a térdem ott, ahol Brennan ül Anya testével az ölében. Remegő kézzel érinti meg az arcát, miközben én próbát teszek a nyakával, de már nem érzem a pulzusát. Nem érzek melegséget. Nem érzek benne életet.

Az egyedüli ritmust, amit még hallok, a kamrába özönlő csizmák léptei okozzák.

Anya elment.

– Anya – suttogja Brennan, ahogy eltorzult arccal méregeti.

– Mit tettetek? – Mira is térdre esik, majd elhúzza Anyát Brennántól, és ugyanúgy dühödten keresi a pulzusát, ahogy én tettem az imént. – Anya? – Durván megrázza, de Anya feje ernyedten a vállára hanyatlik. – Anya!

Képtelen vagyok lélegezni. Ő a dagály, a vihar, a levegő, az erő, amely túlságosan jelentős ahhoz, hogy csak úgy eltűnjön, hogy eltűnhetne anélkül, hogy az egész világ belerázkódna. Hogy lehetséges, hogy mégis vége lett?

– Nagyon sajnálom – zokogja Sloane csendesen.

– Mit tettél? – kiáltja még egyszer Mira, ezúttal Brennan felé fordítva a haragját.

– *Xadennek szüksége van rád* – mondja Andarna, de képtelen vagyok megmozdulni. – *Tairn és Sgaeyl mellette várakoznak.*

– Ki kell vinnünk őket innen – mondja Aaric, és a következő pillanatban kezeket – azt hiszem, az ő kezét – érzek a vállamon, ahogy felhúznak, és kifelé irányítanak a kamrából.

Mira is követ, a hóna alatt tartva Anya testét, hogy ki tudja vinni a helyiségből. Sloane Brennannak segít, és hamarosan mindannyian ismét az alagútban vagyunk. Valaki végre rendesen fel tudta emelni Anyát. Talán az egyik elsőéves?

Mira megérinti az arcomat, keresi a tekintetemet, ahogy egy másik alak állja el az alagút bejáratát.

– Jól vagy?

– Nem tudtam megállítani. – Én beszélek? Vagy Brennan?

A levegő megtelik forrósággal, olyan forrósággal, hogy még a tüdőmből is kiszippantja az oxigént, de ezúttal nem égünk meg.

Andarna áll a kamrában, a szárnyát kitárva, hogy feltartóztassa a kamrában kavargó hőhullámot, amit a fent álló hatok keltenek, és az a hetedik, akin minden áll vagy bukik. Hullámokban árad át felettem az erő.

A varázsvédelem.

És amikor Andarna megmozdul, megpillantom a befoltozott védkövet, a tetején a feketén táncoló vaslánggal.

Ez minden, ami megmaradt anyámból.

„A legtöbb tábornok arról álmodozik, hogy a királyságáért adhassa az életét. De te jobban ismersz ennél, szerelmem. Amikor rám talál a vég, annak csak egyetlen oka lehet: hogy a gyerekeimért adjam az életem.”

– Lilith Sorrengail elküldetlen leveleiből

HATVANÖTÖDIK FEJEZET

Tam. Tam. A dobolás végigvisszhangzik a védő kamrájában.

– *A földbe csapódó wyvernek teste* – mondja Andarna, majd megfordul, hogy kikukucskáljon a nyíláson. – *Kérlek, bocsáss meg.* – Pislog egyet az arany szemével.

Bocsássak meg?

– Ő döntött – válaszolom suttogva, de az arcomon végigpatakzó könnyek korántsem olyan megadóak, ahogyan a Mira testét rázó zokogás és a Brennan arcára kiülő üveges tekintet sem az – nem, egyáltalán nem törődtünk bele a történetekbe. Brennan lassú, nehézkes mozdulatokkal megszabadul a röpkabátjától, és Anya testére fekteti.

Nem vagyok biztos benne, hogy mennyi idő telhetett el, amíg végigmegyünk az alagúton és a keskeny átjárón.

A lépcső már nem több, mint egyetlen, zavaros folt.

– *Életben vagy. Életben maradtál. Holnap pedig új napra fogsz ébredni* – ígéri Tairn, miközben egyik lábamat teszem a másik elé.

– *Xaden?* – kérdezem, de még mindig fent vannak a pajzsai.

– *Ő is él.*

Köszönöm, Dunne.

Ezt jelenti a gravitáció, igaz? Hogy van talaj a lábam alatt. Hogy mindig felkel a nap.

– Be fogja vinni a testét a kvadránsba – közli valaki Brennannal. Ezek szerint egy sárkány kivitte Anya testét a védő kamrájából.

Előbukkanunk a délnyugati toronyból, és odakint a győzelmet ünneplő katonák üdvívalgása fogad. Az emberek éljeneznek, és hálát rebegnek az isteneknek. Gyalogságiak, gyógyítók, lovasok és röptetők kapaszkodnak össze és ölelkeznek, de valahogy sikerül átvágnunk közöttük.

Mira, Brennan és én megállunk az udvar bejáratában, és figyeljük az egyre felszabadultabb ünneplést. Egyikünk sem képes megmozdulni.

Aztán egy arc jelenik meg az enyém előtt. Barna szempár. Barna haj. Dain.

– Violet? – Felemeli a véres karját, majd inkább meggondolja magát. – Csak...

– Félre! – Rhiannon félretolja az útból, és halálosan kimerült, gyönyörű mosollyal fordul felém. – Felállítottad a varázsvédelmet! – Két kezébe fogja az arcomat.

– Igen. – Sikerül biccentenem, és végignézek az arcán. Néhány szakadást látok az öltözékén, amelyek szúrt sérülésre utalhatnak, de nem vagyok biztos benne. – Megsebesültél?

– Semmiség – feleli. – Látnod kellett volna! A wyvernek úgy potyogtak alá az égből, mintha kavicsok lennének, a veninek pedig pánikba esve menekültek. A vezetőség most próbálja levadászni őket.

– Remek. Remek. – Egyre csak bólogatok. – Mi van a többiekkel?

– Ridoc jól van. Imogen kapott egyet az oldalába, de nem panaszkodik. Quinn-nek felhorzsolódott az arca, de azt hiszem, nem súlyos, én pedig éppen Sawyerhez és a röptetőkhöz indultam. Ha esetleg... – A szemembe néz. – Xaden?

– Életben van – krákokom. – Tairn szerint.

Rhiannon Brennanra, majd Mirára pillant, mielőtt visszafordulna hozzám. Aztán egyszer csak derengeni kezd neki, hogy mi történt, és lebiggyed az ajka.

– Az anyám – próbálom elmagyarázni, de rögtön összeszorul a torkom. – A védő erőtlen maradt, és az anyám...

– Jaj, Violet. – Rhiannon közelebb lép hozzám, és átölel.

Nem számít, hogy nem kellene így tennem, nem számít, mennyire szégyenteljes így kinyilvánítani az érzelmeket, és hogy anyám nem ezt várná tőlem, attól még megadom magam, és zokogva Rhiannon vállába fúrom az arcomat, miközben nehezen, szaggatottan veszem a levegőt. Mintha minden egyes könnycseppel fogást találnék a széleseben pörgő világ talaján, és a sokkhatás első hullámai valamelyest alábbhagynak.

Amikor felpillantok, Brennan a hivatali épületbe vezető lépcsőn ücsörög, készen állva rá, hogy további utasításokat adjon a kadétoknak – Mira pedig eltűnt.

– Mire van szükséged? – kérdezi Rhiannon.

Megpróbálom felvenni a kapcsolatot Xadennel, de még mindig fent van a pajzsa, úgyhogy helyette megtörlöm az arcomat a kézfejemmel, és összekapom magam.

– Meg kell találnom Tairnt és Xadent.

– *Elöl* – mondja Tairn, úgyhogy a megadott irányba indulok, elhaladva az egymással élénk vitába bonyolódó Melgren és Devera mellett, és csak akkor torpanok meg, amikor Melgren éppen a visszatérésünk feltételeit ismerteti. Egy ekkora támadás, egy ilyen hallatlan inváziós hadsereg? Az égből aláhulló tetemek szerte a királyságban? Kizárt, hogy a vezetés ezt el tudja titkolni. Csak órák kérdése, és Navarre-ban mindenki tudni fogja, aki csak él és mozog, hogy egész életükben hazudtak nekik. Nem csoda, hogy Melgren már azt szeretné, térjünk vissza.

Egyelőre nem tudom eldönteni, hogy eleget akarok-e tenni a kérésének. Átvágok az udvaron, majd a boltíves kapu alatt, és kijutok a szabadba...

Pontosabban a szabad ég alatt létrejött temetőbe.

Wyvernek tetemei borítják a földet, néhol egy-egy színes holttesttel, de egyetlen ismerős sárkányt sem látok, ahogy továbbra is a szakadék mellett álló Tairn és Sgaeyl felé tartok.

– Megsérültél? – kérdezem.

– *Tudnál róla, ha igen* – feleli, és a feje tekergőzni kezd, ahogy Andarna is megjelenik. A jobb szárnya megreszket, amikor kitarja a landolás előtt.

– Van mit megmagyaráznotok. Mégpedig most rögtön.

Tairn felém fordítja az aranszínű szemét.

– Most. Rögtön.

A figyelme Andarnához fordul, én pedig Sgaeyl felé indulok, mivel úgy sejtem, Xaden valahol mögötte van.

– Átengedsz? – kérdezem tőle, a tekintetére, és nem az állkapcsáról alácsorgó vére koncentrálna.

– *Derekasan küzdöttél ma.*

– Kösz. – Félmosoly jelenik meg az arcomon. – Te is.

– *Nos, tőlem ezt várják.* – A mellső lábaira nehezedik, feltárva a nekem háttal álló Xadent a szakadék szélén.

– *A helyedben megválogatnám a szavaimat.*

– Ez viccesen hangzik tőled – motyogom magam elé, ahogy továbbmegyek, és próbálom kideríteni, mi a helyzet Xadennel. Látok egy zúzódást a hátán, de egyelőre ez minden. Néhány centire megállok a perem mellett, miközben ő már félig a mélység fölé hajolt. – Mi történt?

– Megöltem. – A hangja színtelen, az arca kifejezéstelen, ahogy a déli napfény majdnem minden árnyékot kiűz az ábrázatából. – Megszabadultam a béklyóitól, amelyekkel megpróbált gúzsba kötni, és végeztem vele.

Belezuhan a szakadékba, most pedig figyelem a folyót, hátha felbukkan, noha tudom, hogy mostanra több mérföldre odébb sodorta az áramlat.

– Sajnálom, hogy nem lehettem itt melletted. – Megpróbálom megfogni a kezét, de ő elhúzódik.

– Ne sajnáld. Hiszen megmentettél minket.

– Anyám mentett meg minket. – A hangom elcsuklik. – Ő és Sloane kiszívták Aimsir mágiáját és mindkettejük életerejét, hogy fel lehessen tölteni a védkövet. Anyám belehalt.

Lehunja a szemét.

– Átkozottul sajnálom.

– Megölte az apádat. Miért sajnálnád? – Letörlök egy könnycseppet az arcomról.

– Nem kívántam a halálát – feleli. – Sosem kívánnám egyetlen szeretted halálát sem.

Csend ereszkedik közénk, és nem éppen a megnyugtató fajtából.

– Melgren azt akarja, hogy hazatérjünk – szólok meg aztán, hátha valamilyen – bármilyen – reakciót ki tudok préselni belőle.

– Akkor hazatérünk. – Bólint. – Az aretai védelem már egyébként is gyengülőben, az itteni viszont érintetlen. Amit majd később elmagyarázol, nem igaz? – Oldalra pillant felém, de aztán gyorsan elveszi a tekintetét, mintha már az is fájdalmas volna a számára, hogy egyáltalán rám nézzen.

– Igen, majd elmagyarázom – felelem.

– Remek. – Bólint. – Biztonságosabb itt neked. Itt van a helyünk. – Reszketeg levegőt vesz, majd keserűen felnevet. – A működő védelem mellett nem kell majd félned.

Összevonom a szemöldököm.

– Épp most küzdöttem meg egy egész wyvernsereggel, jó néhány veninnel, felállítottam a varázsvédelmet és közben elveszítettem az anyámat. Kérlek, világosíts fel, hogy mi lehetne még ennél is félelmetesebb?

– Szeretsz – suttogja kérdően.

– Tudod, hogy szeretlek. – Megfogom a kezét, és a gyomrom fordul egyet, amikor felém fordul, de lesüti a szemét. – Mi van még odakint, amitől félnem kellene, Xaden? Mit mondott neked? Mit láttál? – Mit tudhat, ami ekkora megrázkódtatást okozott a számára?

Aztán lassan felemeli a tekintetét, végigmér, mégis olyan érzés, mintha évekbe telne, amíg valóban a szemembe tud nézni.

És amikor végül megteszi, elakad a lélegzetem, és önkéntelenül is ökölbe szorítom a kezem.

Nem. Ez az egyetlen szó, amire gondolni tudok, amit érezni tudok, és amit kiáltok magamban, ahogy nézem a férfit, akibe reménytelenül szerelmes vagyok.

– Tőlem – feleli alig hallhatóan, miközben halovány, szinte észrevehetetlen vörös gyűrű jelenik meg az aranypettyes írisze körül. – *Tőlem* kell félned.

„A kérésének megfelelően minden módszerrel próbálkoztunk. Nincs orvosság. Legfeljebb ellenőrizni tudjuk.”

– Nolon Colbersy ezredes jegyzete Lilith Sorrengail
tábornoknak

HATVANHATODIK FEJEZET

XADEN

A Sgaeylt elfogó rettenet minden egyes rezdülése végigszánkázik a gerincemen, ahogy alig fél méterrel a harcmező felett lebegek. Az izmaim megdermedtek, az erőm hasznavehetetlenül a bensőmbé záródott. Még akkor is, ha elenged, nem vagyok biztos benne, hogy tudnék varázsolni. Egész végig csak *szórakozott* velem.

Sosem voltam ellenfél a számára. Egyikünk sem lehetett az.

A testem minden idegszála üvölt a megerőltetéstől, a forróságtól, amiért túl sokat és túl sokáig varázsoltam.

De a fájdalomnál is elviselhetetlenebb a tudat, hogy legyőztek.

– Fájdalmas, nem igaz? Közeledni a kiégéshez. – A Bölcs lassan köröz előttem. A kék ruhája szegélye sötétebbé vált a hótól, és alig néhány lépésre vagyunk a szakadéktól, amely felett át kellett kelnem, hogy bizonyítsam, méltó vagyok erre a helyre. – A mágia szereti az egyensúlyt. Ha túl sokat elveszel, nagy árat fizetsz érte.

A láncokba kapaszkodom, amelyekkel gúzsba kötött, a láthatatlan energianyalábokba, amelyek miatt úgy függök a levegőben, mint egy magatehetetlen csirke.

– Támadsz, védekezem. Tört hajítasz, elhajolok. – Felsőhajt, maga után húzva a botját a hóban.

Pontosan úgy, mint a kibaszott rémálmaimban.

Leszámítva, hogy a nyakamon alácsorduló verejték emlékeztet rá, hogy ez bizony nagyon is valóságos. Hogy Violet ott van valahol Basgiath alatt, és mindent megtesz azért, hogy felállítsa a varázsvédelmet. Hogy Tairn egyesével vadássza le a wyverneket az égről, hogy megóvja Sgaeylt, egyúttal megakadályozza, hogy a segítségemre siessen. Mégis, mi van bennem, ami miatt ennyi zúrt okozok a nőknek magam körül?

– Adok neked egy utolsó esélyt, hogy helyesen dönts, és magunk mögött tudhassuk ezt az egészet – folytatja a Bölcs, majd megáll előttem, és rám vigyorog azzal a vörhenyes képével, amelyen pókhálószerűen szaladnak szét az erek. Hátrál néhány lépést, majd a földhöz koppintja a botját.

A gravitáció magának követel, és a kezemre és a térdemre érkezve a földre hullok.

– Egyszer már mondtam neked, hogy a szerelemért fogsz átváltozni – mondja, és kitárja a karját. – És bizony így is lesz.

– Francokat sem tudsz rólam. – Talpra állok, de újra térdre esek, miközben valahol a magasban Sgaeyl dühödten felrikolt.

– Többet tudok rólad, mint gondolnád. – Lejjebb engedi a botját, és úgy nehezedik rá, mintha csak egy sétatálcá volna.

– Miért, mert te vagy a Bölcs? – köpöm felé, és megvetem a lábam azon a tyrrendori domboldalon, miközben megpróbálom előcsalogatni az erőmet.

– Bölcs? – felnevet. – Én *tábornok* vagyok.

Tűz vágat végig a karomon, ahogy árnyak szökkennek elő alólam, és körbefonják a rohadék seggfej törzsét. A diadal édesebb, mint bármi, amit eddig kóstoltam.

– A tábornokok is ugyanúgy halnak, mint a közlegényeik. – Próbálom kényszeríteni a karjaimat, hogy megmozduljanak, de nem engedelmeskednek, miután az izmaim már jóval azelőtt felmondták a szolgálatot, hogy a levegőhöz szegezett volna.

– Valóban? – Ismét felnevet, fittyet hányva rá, hogy közben beborítja a sötétség. – Gyerünk, árnyforgató. Változz át. Ez az egyetlen esélyed, hogy megmentsd a lányt.

– Döglj meg. – A mentális kapcsolatunk felé fordulok, és érzem, hogy Violet ereje fogytán, hogy lángol, és... Az árnyaim meginognak, a tábornok azonban nem mozdul.

Violet fel akarja áldozni magát, hogy megmentsen *engem*.

Meg akar halni.

A szívem a torkomba ugrik, és újra megérzem, amit Resson után éreztem az ágya mellett várakozva – a félelmet.

– Tudod, mi történik, ha kudarcot vallasz? – kérdezi, és egy legyintéssel megszabadul a köré tekeredő gyöngé árnyaktól. – Átlépek a holttested fölött, és megtalálom őt. Aztán a gyönyörűséges kis nyakára kulcsolom a kezem, és...

Düh önti el a belsőmet, és az adrenalin elegendő ahhoz, hogy még egyszer megerősítse az árnyakat, de hiába próbálkozom, akkor sem enged.

– ...és kiszívom.

Az öklömmel a talajra sújtok, és az egész karom belereszket az erőfeszítésbe, hogy próbáljam megfékezni, és a tűz elemészt.

– *Tartóztasd fel!* – követeli Sgaeyl.

Csakhogynem vagyok rá képes.

Túl erős, nekem pedig semmim sem maradt. De átkozott legyek, ha Violetnek kell elszenvednie a következményeit. Kizárt, hogy ez a rohadék kezdet emeljen rá. Ma biztosan nem. Holnap sem. Sohasem. A hólé megolvad a tenyerem alatt, és egyszer csak megérzek... valamit.

Az erő félreérthetetlenül áramlik alattam.

– *Nem teheted!* – rikoltja Sgaeyl. – *Téged választottalak.*

Csakhogynem Violet is engem választott.

És ekkor megkaparintom az erőt.

A szívem megugrik, és élesen beszívom a levegőt, majd felülök az ágyban. Ellenőrzöm a nyakamat, de száraznak érződik. Seholy a verejték. Nem sajognak az izmaim. Nem érzem magam végtelenül kimerültnek.

Violet mellettem alszik. Az arca a párnán. Mélyen, nyugodtan veszi a levegőt. A fáradtságtól még mindig táskák rajzolódnak ki a szeme alatt, és a karját még álmában is úgy hajlítja be, mintha utánam nyúlna.

Elég sokáig figyelem ahhoz, hogy lecsillapítsam a szívverésemet, majd minden egyes kis porcikáját ellenőrzöm az ezüstös sebhelyeitől a párnán pihenő ezüstszerű hajfonatáig. Olyan átkozottul gyönyörű, hogy alig kapok levegőt a láttán. És majdnem elveszítettem.

Az ujjhegyeimmel végigsimítok a lány arcán, végigjárva azt a vonalat, amelyet a könnyei hagytak maguk után. Elveszítette az édesanyját, és habár én nem fogom meggyászolni Lilith Sorrengailt, attól még az ő szenvedése az enyém is.

És mégis én leszek ennek a szenvedésnek a legfőbb okozója.

– Szeretlek – suttogom, csak mert megtehetem, majd amilyen halkan csak tudok, kimászok az ágyból, és felöltözöm a holdfényben.

Halkan elhagyom a szobát, végigmegyek a folyosón, majd elérem a lépcsőt, és bebugyolálom magam az árnyaimmal, ahogy leereszkedem Basgiath alagútjainak szintjéig.

Ezúttal nem törődöm azzal, hogy Sgaeylt keressem. Mióta véget ért a harc, kísérteties csendbe burkolózott.

A hídhöz vezető ajtók egyetlen szavamra kinyílnak, akárcsak azok, amelyek a túlsó végén állnak, és amikor odaérek, már teljesen sötétségbe

rejtettem magam. Elhaladok a túlterhelt gyengélkedő mellett, ahol korábban órákat vártunk, amíg kihozták Sawyert a műtét után.

Elhaladok két részegségbe bódult gyalogsági kadét mellett, majd továbbmegyek az alagúton, és csak akkor fordulok be, amikor elérem a célomhoz vezető lépcsőt. Az őr ásít egyet, én pedig a felfokozott pecséterőmnek köszönhetően mellette is észrevétlenül haladok el... Vagy bárminek is köszönjem.

Az utolsó alkalommal, amikor ezen a lépcsőn jártam, mindenkit megöltem, aki Violet és köztem volt. Milyen ironikus, hogy éppen ezelőtt a cella előtt állok most, és kukucskálok be az ablakon, amely mögött Jack-Kibaszott-Barlowe ücsörög.

– Jól nézel ki – mondja a másodéves a priccsén, és elvigyorodik. – Azért jöttél, hogy beadd az adagomat? Mert a következő asszem csak holnap reggel esedékes.

– Mi az orvosság? – Összefűzöm a karomat a mellkasom előtt.

– A szérumra? – Felhorkan. – Az ellenszérum.

– Tudod, hogy értettem. – Árnyak válnak le a cellája falairól. – Áruld el, hogy mi az orvosság, és talán megkíméllek attól, hogy a Rybestad-ládában kelljen függönyödni, amíg múmiává nem aszalódsz.

Lassan feláll, és megropogtatja a nyakát, mielőtt a szoba közepére csoszogna, ahol még mindig ott áll az a szék, amelyben Violetet is megkínózták.

– Csak a betegségekre létezik orvosság. Amivel mi rendelkezünk, az hatalom, márpedig az ilyesmit nem lehet meggyógyítani. Az ilyesmit inkább irigyelni szokás.

– Marhaság. Meg lehet szabadulni tőle.

A vigyora még szélesebbre húzódik.

– Ugyan, ugyan. Nincs semmiféle orvosság. Sosem adhatod vissza, amit elvettél, különben csak még több után sóvárognál.

– Inkább meghalok, minthogy egy legyek közületek. – Félelem vegyül a szavaimba, ugyanis érzem, pontosan érzem, hogy az iskola alatt kavargó erő nagyon is ki akarja elégíteni az éhségemet.

– És mégis... mégis ez történt. – Jack felnevet, és a hangjától meghűl a vér az ereimben. – Egész idő alatt arról győzködtél mindenkit, hogy te vagy a hős, aztán nézzenek oda, végül te lettél a szörnyeteg... Legalábbis az ő

számára biztosan. Üdv az elcsesztett családjukban. Azt hiszem, most már testvérek vagyunk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönöm a férjemnek, Jasonnak, amiért belőle meríthetem a világon a legtöbb inspirációt, amit egy szerző csak kívánhat. Ő a tökéletes társ, aki vég nélkül támogat abban a folyamatban, amit csak éveken át tartó, felszámolhatatlan káoszként tudnék jellemezni. Köszönöm, hogy fogtad a kezem akkor is, amikor borús volt a világ, hogy elvittél az orvosi rendelésekre, és kezelted az egyre nehezebben kezelhető határidőnaplóm, ami azzal jár, ha az embernek négy fia van, és a felesége Ehlers–Danlosz-szindrómával küzd. Köszönettel tartozom neked mind a hat gyerekünkért, akik egész egyszerűen a mindenséget jelentik nekem. Köszönöm a nővéremnek, Kate-nek, aki sosem panaszkodott, amikor bekuckóztunk a londoni hotelszobába, hogy dolgozzunk, ahelyett, hogy a helyi látványosságokat kerestük volna fel: szeretlek, komolyan. Köszönöm a szüleimnek, akik mindig ott voltak, amikor szükségem volt rájuk. Köszönöm a legjobb barátnőmnek, Emily Byernek, amiért mindig le vadászott, ha éppen hónapokra eltűntem az íróbarlangomban.

Hálás vagyok a csapatomnak a Red Townerél. Köszönöm a szerkesztőmnek, Liz Pelletiernek, amiért megadta a lehetőséget, hogy a kedvenc zsáneremben is kipróbálhassam magam. Köszönöm Stacy Abramsnek a hosszú, júliusi éjszakákat. Egy istennő vagy, Stacy. Hannah, Lydia, Rae, Heather, Curtis, Molly, Jessica, Toni, Nicole, Veronica és mindenki más az Entanglednél és a Macmillannél, hálás vagyok nektek, amiért válaszoltatok a végtelen leveleimre, és eljuttattátok a könyvet a piacra. Köszönöm Julia Kniepnek és Becky Westnek, amiért annyi hasznos megjegyzést fűztek a kéziratához. Hálás vagyok Bree Archernek a fantasztikus borítóért, és Amynek a különleges festményért. Köszönöm Meredith Johnsonnak, amiért ő a legjobb a világon. Köszönöm a zseniális ügynökömnek, Louise Furrynak, amiért mindig, mindenben támogatott.

Köszönöm a menedzseremnek, KP-nek, amiért segített megőrizni a józan eszemet. Köszönöm szentségtelen szentháromságunk tagjainak, Gina Maxwellnek és Cindi Madsennek – nélkületek alighanem elvesztem volna. Hálás vagyok Kylának, aki nélkül nem jöhetett volna létre ez a könyv. Hálás vagyok Shelbynek és Cassie-nek, amiért segítettek a tisztánlátásban, és mindig ők maradtak az első számú rajongóim. Köszönöm minden egyes

bloggernek és olvasónak, aki bizalmat szavazott nekem az évek során
– köszönöm, igazán. Hálás vagyok a „The Flygirls” nevezetű olvasóközönségnek, amiért minden nap örömet hoznak az életembe.

Utoljára, de nem utolsósorban, mert te vagy a kezdet és a vég, még egyszer köszönöm az én Jasonömnek. Minden hősben, akit csak megírok, van egy kevés belőled is.

A SZERZŐRŐL

Rebecca Yarros a *The New York Times* bestsellerszerzője, több mint tizenöt regény írója. „Tehetséges történetmondó” (*Kirkus*), továbbá a Colorado Romance Writers Award of Excellence kitüntetettje. Másodgenerációs katonacsaládból származik, úgyhogy nem meglepő módon odáig van a harcias hősökért, azonkívül több mint húsz éve él boldog házasságban. Hat gyermek édesanyja. A családjával és a makacs angol bulldogjaival, két mohó csincsillával és egy Artemis nevezetű cicával Coloradóban lakik – természetesen az utóbbi az úr a házban.

Miután a legkisebb gyereküket maguk is örökbe fogadták, Rebecca elkötelezett támogatója a gyermekvédelemnek és az örökbefogadási rendszernek. A férjével közösen 2019-ben alapította a „One October” szervezetet, amelyről a oneoctober.org honlapon lehet közelebbről is tájékozódni.

A szerző küszöbön álló megjelenéseiről a RebeccaYarros.com oldalán találhatóak részletesebb információk.

Művelt Nép Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: dr. Szilvász György Sorozatszerkesztő: Kepets András

Szerkesztő: Csapody Kinga

Előkészítő: Szalay Zsuzsanna

Tördelés: Györkös Máriusz

Korrektor: Spirk Ildikó

Nyomás és kötés Alföldi Nyomda Zrt.